

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

B.

SCRIPTORUM ORAT. PEDESTRIS

VOL. XIII. SECT. II.

CONTINENS

PLATONIS OPERA VOL. III.

ED.

GODOFREDUS STALLBAUM.

EDITIO SECUNDA.

GOTHAE ET ERFORDIAE. MDCCCLIX.

SUMPTIBUS HENNINGS.

LONDINI DAV. NUTT 270, STRAND.

PLATONIS

OPERA OMNIA.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

C. 9. 11. 2/7

VOL. III. SECT. II.

CONTINENS

POLITIAE LIBR. VI-X.

EDITIO SECUNDA

PLURIMIS LOCIS AUCTA ET EMENDATA.

II 16

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLIX.

SUMPTIBUS HENNINGS.

LONDINI DAV. NUTT. 270. STRAND.

105

52

V

~~1810~~

~~II~~

PLATONIS
P O L I T I A

SIVE

DE REPUBLICA

LIBRI DECEM.

RECENSUIT
PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS
ILLUSTRAVIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

VOLUMEN SECUNDUM

LIBROS QUINQUE POSTERIORES CONTINENS.
EDITIO SECUNDA PLURIMIS LOCIS AUCTA
ET EMENDATA.

GOTHAЕ ET ERFORDIAE, MDCCCLIX.
SUMPTIBUS HENNINGS.
(LONDINI DAV. NUTT. 270. STRAND.)

ARGUMENTUM

LIBRI SEXTI.

Socrates imaginem philosophi ad civitatem administrandam idonei exhibens ita disputare pergit. Quum igitur, inquit, philosophi sint ii, qui aeternas rerum species et formas cognoscere animoque intueri student; contra ii, qui in rebus variis, fluxis, mutabilibus considerandis versantur, non sint philosophi: utris civitatis gubernatio tradenda sit, facile intelligitur. Philosophi enim quum habeant ipsius veritatis cognitionem, quid iustum sit in civitate, quid iniustum, acutissime videbunt. Quocirca ii, qui vim et naturam cuiusque rei noverunt, eligendi sunt civitatis custodes, praesertim quum nec iis careant virtutibus, quibus alii excellere videantur. Quod quidem ita esse optime ex ipsa philosophi natura, qualem descripsimus, cognosci potest. Etenim flagrantissimo earum rerum, quae revera sunt, amore incensi etiam eas artes ac studia amabunt, quae ipsis vim aeternae illius *ὀνείας* veluti patefaciant. Quo quidem studio non potest non effici, ut fraudem et mendacium maxime fugiant, veritatem unice diligant. Nihil enim cum sapientia, cui illi certe student, maiore continetur necessitudine quam veritas; ita ut qui illam appetit, huic quoque amicus sit prorsus necesse sit. Quum vero voluptatem maxime in doctrinae ac sapientiae studiis positam esse censeant, consequitur etiam, ut corporis voluptatibus minime indulgeant. Unde etiam temperantes sunt et mo-

derati, minimeque avari. Porro quum rerum minutarum cura maxime aliena sit ab eo, qui omnem rerum humanarum divinarumque ambitum mente complecti totiusque temporis et essentiae vim et naturam animo contueri studeat, sequitur, ut eidem etiam vita humana parvi aestimanda videatur. Quare etiam mortem contemnet omni timiditate aut animi ignavia vacabit: imo, si quis alius, magnanimitate ac fortitudine excellet. Ignavae enim aut parum generosae naturae cum philosophia nihil commercii esse potest. Qui vero temperans et moderatus, generosus et fortis est, is nunquam committet, ut cum aliis agat iniuste. Itaque verus philosophus etiam iustus et aequus sit necesse est. Idem erit praeterea etiam docilis et bona instructus memoria, quia alioquin animum non posset doctrinae et scientiae opibus locupletare. Accedit alia virtus. Nam veritas quoniam maximam habet cum symmetria et harmonia similitudinem atque coniunctionem, fieri non potest, ut is, qui ei per totam vitam studeat, sit asper aut invenustus, sed suavis potius et iucundus sit prorsus necesse est: alioquin enim ipsius animus haud facile sese ad uniuscuiusque rei speciem cognoscendam applicaret. Haec omnia igitur quum necessario requirantur, si quis plane ac perfecte ad veri cognitionem pervenire velit, nemo est quin videat viris tam eruditis ac perfectis reipublicae curam committendam esse. P. 484. — 487. A.

His explicatis Adimantus: Artificiose quidem et argute, ut soles, o Socrate, haec omnia persequutus es, nec tamen ita, ut omnis animo exenta sit dubitatio. Poterit enim quispiam obicere philosophos, qui totam aetatem in sapientiae studio conterant, plerumque homines fatuos et usu rerum carentes existere; quin etiam eos, qui optimi ex illis habeantur, ad reipublicae gubernationem plane esse inutiles. Quod si recte dicitur, qui tandem contendere licebit civitates ita demum beatas fore si regantur a philosophis? Ad haec Socrates: Verissime quidem illi movent: quanquam non tenent huius vituperationis causas et rationes. Quemadmodum enim nautae rudes et imperiti eum gubernatorem laudarent, qui, quum esset iners ac stolidus, ipsorum cupiditatibus per omnia indulgeret; sapientem autem, qui commu-

nis salutis causa severitate in eos uteretur, aspernarentur et reiicerent: ita etiam vulgus civium, quum omnia utilitate aut voluptate metiatur, eos accusare solet, qui populi cupiditatibus non indulgentes unice veram reipublicae utilitatem atque salutem spectare solent. Itaque non philosophi hoc nomine accusandi sunt, sed illi potius, qui philosophis non utuntur. Quod autem non sua sponte ad reipublicae gubernacula accedunt, faciunt illi, quod consentaneum est fieri a viris sapientibus. Nam sicuti medicus non solet ad aliorum fores accedere, rogans ut se ab ipso curari patiantur si qui aegrotent, neque omnino vir sapiens hominum ditiorum et opulentiorum favorem ambit abiecta adulatione: ita nec ii, qui ad rempublicam gubernandam idonei sunt, ab imperita civium turba unquam imperium mendicabunt. Quanquam haec ipsa causa est, cur philosophi plerumque ad civitatem administrandam inepti iudicantur. P. 487. B. — 489. D. Sed longe gravior invidia philosophiae ab illis ipsis conflari solet, qui, licet sapientia careant, tamen philosophorum nomen praese ferunt. Etenim quum per se rara sit illa animi indoles, quam vero philosopho propriam esse debere modo vidimus, nec saepe nascatur qui ad sapientiae studium omni ex parte idoneus sit; tum plurimae sunt corrumpendorum huiusmodi ingeniorum causae et opportunitates. Quemadmodum enim plantae corrumpuntur soli, tempestatis, alimentorum vitiositate; ita etiam animus per se generosus, si bona careat educatione, facile depravatur, adeoque fit eo peior atque turpior, quo ditiores a natura accepit dotein. Primum autem, ut alia taceam, multum ad animos adolescentium valent reprehensiones ac laudationes, quibus in publicis concionibus cumulantur ii, qui rempublicam tractant: quibus auditis illi neglecta honestate unice id agunt, ut populi favorem sibi colligant. Deinde plus etiam efficaciae habent poenae aut praemia, quibus viri in publicis muneribus versati afficiuntur. Quae tantam habent vim, ut nemo iuvenum nisi divina quadam sorte bonus evadere queat. Porro etiam sophistae adolescentium animos corrumpunt, quippe qui nihil aliud nisi eam artem profiteantur, qua quis imperitiae populi multitudini tanquam belluae alicui blandiatur. Neque enim populus de eo, quod per se pulcrum et

honestum est, facere iudicium ullo modo potest, ut facile pateat istorum artem pravam esse assentationis ministram. P. 489. D. — 493. E. In tanta periculorum, quibus bona ingenia exposita sunt, multitudine fieri vix potest, ut ii, qui idonea ad philosophiam indole sunt praediti, ad finem ipsis propositum pervenire queant. Fingamus enim adolescentem aliquem animi virtutibus insuperque corporis formositate insignem. Quid illi fiet? Nimirum cognati, familiares, alii cives omnibus modis ei adula buntur, ut scilicet ipsi futuro tempore habeant cuius gratia, auctoritate, opera in suis negotiis utantur. Quibus rebus fiet, ut adolescens natura generosus altos sumat spiritus et intolerabili superbia repleatur, quae omnem prudentium praeceptorum ac monitorum efficaciam eludat. Et si fortasse accidat, ut eiusmodi adolescens naturae ductus bonitate nihilominus animum ad philosophiae studium advertat; illi certe, qui sibi eius benevolentiam colligere studuerint, omni modo id agent, ut vel ipsum adolescentem ab illius amore abstrahant, vel magistros ab eius consuetudine ac familiaritate deterreant. P. 494. A. — 495. A. His igitur causis et hac ratione vel generosissima naturae indoles corrumpitur, adeoque id efficitur, ut, quum plurimum utilitatis vel singulis hominibus vel universae reipublicae afferre potuisset, plane pestifera omnibus evadat atque perniciosa. — Iam quum ita fieri soleat, ut qui naturam benignam experti sunt vitam agant ipsis minime dignam; philosophia, suis quasi orbata, in hominum vilium et abiectorum manus incidit, qui eam aspergunt infamia atque in aliorum invidiam et contemptum adducunt. Quippe isti, sapientiae laudibus ac dignitate invitati, in vacuum possessionem involant, sibi scilicet gloriolam aliquam comparaturi: sed quum natura non nisi ad servilia destinati sint ministeria, mirandum non est, quod nihil magni, nihil generosi, nihil excelsi sentire aut suscipere unquam possunt, ideoque pulcherrimae disciplinae invidiam conflant. P. 495. A. — 496. A. Ex his omnibus apparet perexiguum sane esse numerum eorum, qui veri sint sapientiae amici, prospera illi aliqua fortuna plerumque a communi peste immunes conservati, nisi forte numine aliquo divino, quod tamen paucis contigit, ad philosophiae studium et amorem

adducantur. Atque hi pauci quum tristem civitatum conditionem facile cognoscant et perspiciant, tantum abest, ut rebus publicis praeesse velint, ut a publicorum negotiorum tempestatibus ad vitam privatam tanquam portum aliquem confugiant, ubi ipsis liceat tranquillo otio frui atque id certe curare, ut ipsi a communi civium pravitate liberi cum sanctitate, innocentia atque bona spe ex hac vita discedant. P. 496. A. — 497. A. Quod licet per se magnum quiddam videatur, tamen non summum illud est, quod consequi tales viri potuerant, si vixissent in civitate aliqua bene morata. Nec ulla profecto nunc civitas est, quae ad firmandam, roborandam, erudiendamque philosophi animi indolem aliquid valere videatur: imo omnes vel praestantissima ingenia corrumpunt, veluti alienum solum efficit, ut plantae peregrinae paullatim degenerent et in deterius mutantur. — Quae quum ita sint, oritur nunc quaestio de via ac ratione, qua in nostra republica philosophiae studium alendum moderandumque sit, ne paullatim vel extinguatur vel corrumpatur. Est autem longe alio modo tractandum, quam hodie fieri solet. Nunc enim iuvenes iam mature attingunt philosophiam, idque satis leviter: mox aetate confirmata ad maiora properant, philosophiam deserunt. Sed custodes nostrae reipublicae contrariam fere viam ingredi debent. Hi enim studiorum initium capient ab iis disciplinis, quae tenerae aetati convenient: deinde auctis confirmatisque corporis animique viribus ea tractabunt et exercebunt, quae robori virili convenient: postea, ubi aetate provecta corporis vires deficere incipiunt, missis publicis negotiis, sese totos philosophiae dedent atque id unice curabunt, ut et vitae spatium feliciter exigant et post mortem sortem virtute sua dignam nanciscantur. P. 497. B. — 498. C. Quae ratio etsi multis displicebit, tamen studiose id est agendum, ut adversariis omni modo probetur. Quanquam non est mirum, si haec omnia a plurimis reiciantur: scilicet isti rem nunquam sic administratam aut verbis adeo dilucide explicatam viderunt, multoque minus conspexerunt usquam virum perfectae virtutis in civitate item perfecta imperium tenentem: accedit quod plerique veritatis investigationem parum curantes potius argutis, splendidis, magnificis

orationibus oblectari cupiunt. Verum enim vero haec etsi praevideamus sententiae nostrae plurimum obesse; tamen veritatis amore incitati ausi sumus libere pronuntiare civitates non prius beatas fore, quam si aut a philosophis regerentur aut reges philosophi evasisent. — Atque fieri hoc revera posse plane persuasum habemus. Nec dubium est, quin ipsa populi multitudo, ubi praedictis opinionibus deletis verae philosophiae dignitatem ac praestantiam cognoverit, sententiam nostram sit comprobatura. — Nimirum invidiae illius atque odii, quo nunc vexatur philosophia, non alii sunt auctores, quam homines isti, qui, quum profani sint et a sapientiae sacris arcendi, tamen violenter in eius adyta irruerunt, atque sublimioris sapientiae minime capaces, neglecta aeternae veritatis investigatione, nihil nisi in rationibus humanis considerandis haerent, adeoque in aliorum personas maledictis invehuntur. Enimvero veri quidem philosophi, qui mentem atque cogitationem in aeterna veritate plane defixam habent, tantum abest ut animo in hominum negotiis versentur, pectus suum acerbitate atque odio temere replentes, ut ad illud, quod sibi perpetuo constat nec unquam secum discrepat, conversi ad concordiae illius atque concentus plane divini imitationem, quantum quidem fieri possit, sese componere studeant. Qualis quidem vir si forte necessitate aliqua adigatur, ut quampiam civitatem ad aeternam illam *ovstias* speciem conformet atque ordinet, is certe optimus erit temperantiae, iustitiae, denique universae virtutis civilis dux atque magister; neque nobis populus iam succensebit contententibus, non prius civitatem bene constitutam fore, quam eius forma ac species ad exemplaris divini imitationem a viris sapientibus descripta fuerit. Atque hoc quidem ita instituent philosophi, in hac re a legislatoribus nostris mirum quantum recedentes, ut ante omnia vitia in civitate inveterata funditus tollant; deinde novam reipublicae formam ad exemplum aeternae iustitiae, pulcritudinis, temperantiae, denique virtutis ita describant, ut, habita simul ipsius vitae humanae ratione, tantam civitatis hominumque in ea viventium efficiant praestantiam ac perfectionem, quantam et res humanae ferant et divini exemplaris similitudo exigat. P. 498. C. — 501. E.

Quae quum ita sint, philosophi tales erunt civitatum rectores, in quibus nihil ad laudem desideretur; nihil reperitur, quod quis possit reprehendere. — Neque est cur negemus fieri posse, ut regum filii unquam philosophi evadant. Nam licet id rarissime futurum esse facile largiamur, tamen accidere certe aliquando potest; et vel unus, si quando exstiterit, id efficere poterit, ut civitatem, qualem nos optamus, in ipsam hominum vitam introducat. Quocirca etiam illud nunc demonstratum est, quod antea dubitabatur, esse posse utique in ipsa hominum vita eam quam descripsimus reipublicam, sublatis, quae ei obstant, impedimentis. P. 501. E. — 502. C.

Postquam quales esse debeant civitatis principes expositum est, Socrates ad ea revertitur, quae de eorum institutione ac disciplina in superioribus libro tertio disserere instituerat, atque docere pergit, quo modo et quarum rerum studio ac tractatione cives evadant ii, qui reipublicae salutem perpetuo conservare velint ac possint. De quo loco sic fere disserit. Diximus, inquit, rectores civitatis debere summo patriae amore esse imbutos, a quo nullis unquam fortunae vicissitudinibus possint depelli, eorumque constantissimos summis laudibus ac praemiis esse afficiendos. Nunc igitur etiam hoc adiciamus, custodes reipublicae exactissimos philosophos esse oportere. Quanquam pauci erunt, qui simul et custodum virtutes habeant, quales desideravimus, et philosophi indole sint praediti. Nam qui memoriae bonitate, ingenii docilitate, animi alacritate, aliisque huiusmodi virtutibus excellunt, hi raro cum magnifico audacique animo coniunctam habent iustam constantiam ac firmitatem, qua fortitudo efficitur: et vicissim qui graves sunt et constantes, saepenumero remissiores sunt et languidiores ad doctrinae et eruditionis studium. Quemadmodum igitur supra statimus custodes nostros in laboribus, periculis et voluptatibus spectari oportere; ita nunc eosdem iudicamus erudiri debere in multis literarum partibus, quo mature intelligatur, num animi eorum disciplinae illius, quae ad iustitiae, temperantiae, fortitudinis, sapientiae cognitionem refertur, vim atque praestantiam capere queant. Haec enim disciplina iis non

leviter gustanda est, sed largiter percipienda. P. 502. C. — 504. E.

Sed his accedat necesse est etiam scientia illa longe gravissima ac praestantissima, quam etsi nondum memoravimus, tamen praetermittere nobis non licet. Neque enim magistratibus nostris iisdemque philosophis sufficit eam, quae adhuc explicata est, virtutis notionem tenere: imo iis ad accuratiorem etiam illius notitiam est enitendum. Contuere etiam debent Boni Ideam, qua una quae iusta, proba, honesta habentur utilia etiam et salutifera existunt. Quanquam enim ideae illius claram certamque notitiam adipisci nobis non licet, tamen ea destituti, quamvis cetera sapientissimi simus, ubique vacillabimus. Solent autem plerique summum bonum in voluptate ponere: alii illud in cognitione (*φρονήσει*) quaerunt. Ex quibus neutri verum attingere videntur. Nam qui posteriorem sententiam amplectuntur, fateri certe debent cognitionem ipsam non alio referri, nisi ad bonum, ut in errore plane ridiculo versari censendi sint qui, quum summum bonum in cognitione positum putent, tamen hanc rursus ad bonum referentes, quid sit illud ipsum, in quo bonum cernatur, disputatione non definiunt. Sed non minus errant qui summum bonum in voluptatibus ponunt. Neque enim isti possunt ullo modo dissimulare etiam malas reperiri voluptates: unde sponte consequitur, ut bonum non in voluptate inesse iudicari debeat. Quum autem permulti in eo acquiescere soleant, ut aliquam virtutis *speciem* prae se ferant; tamen omnes, ubi de boni agitur possessione, specie neglecta ipsam quaerunt veritatem, ut facile appareat omnes summo teneri boni ipsius desiderio, eiusque cognitionem quum omnibus hominibus, tum nostris praecipue reipublicae custodibus prorsus esse necessariam. Quippe ne honestatis quidem aut iustitiae plena est ac perfecta cognitio, nisi etiam cur bona sit perspiciatur. Quum vero longe sit difficillimum ipsam Boni speciem quasi ob oculos ponere et quid illud sit dilucide explicare: sufficit in praesenti eius quasi imaginem quandam exhibere. Quod priusquam faciamus, nonnulla ex iis, de quibus alio tempore inter nos convenit, in mentem revocemus. P. 505. A. — 507. A. Duo enim

sunt rerum genera; unum eorum, quae varia sunt ac multiplicia, veluti bona, pulchra, honesta; alterum illorum, quae sibi semper constant nec unquam patiuntur naturae suae mutationem, quorsum pertinent bonum, honestum, pulchrum in se spectatum. Illud genus sensibus percipimus: hoc mente et animo intuemur. Iam inter sensus corporis dubium non est quin visus sit longe artificiosissimus. Quum enim ceteri sensus, veluti tactus et auditus, nulla indigeant re intermedia ad res percipiendas; tum visu si quid percipere volueris, praeter videndi facultatem atque rem, quam cernere queas, tertium quiddam requiritur, quo non intercedente fieri non potest, ut quidquam oculis tuis conspicias. Quod quidem nihil est aliud nisi lux, quam Soli acceptam referimus. Enim vero sol est qui oculis nostris lucem affundit efficitque, ut res sensibus subiectas cernere possimus. En, habes iam summi boni imaginem, quam dicebam. Nam quod Sol oculis corporis praestat auxilium in contuendis rebus nobis circumdatis; idem idea Boni menti affert beneficium in illis rebus cognoscendis, quae sensuum perceptionem fugiunt. Etenim quemadmodum oculi res obscuritate involutas nec lucis radiis collustratas clare cernere haud possunt, ita nec animus ea potest cognoscere aut intueri, quae obnoxia sunt mutationi carentque veritatis constantia. Itaque summum illud Bonum nihil est aliud nisi id, quod et rebus ipsis, quae cognoscuntur, veritatem impertit, et menti nostrae, alioquin ad divinarum rerum scientiam caliganti, veritatis cognitionem affert. Quum igitur praeclarae res sint cognitio atque veritas; tamen bonum illud eas longissime superat dignitate sua, quippe quod causam illarum in se contineat: et sicuti lux et visus soli quidem affines sunt, neque tamen cum ipso sole temere permutandi, ita etiam veritas atque cognitio cum bono illo similitudinem quidem aliquam et coniunctionem habent, nec tamen sunt Bonum ipsum. Verum enim vero quamvis iam ex his Boni praestantia clarissime cognoscatur, tamen etiam aliud quid accedit, quod nos ad summam eius admirationem abripiat necesse est, et in quo ipso magnam habet cum sole similitudinem. Quemadmodum enim sol rebus sub sensibus subiectis non hoc tantum affert, ut oculis cerni queant, sed

iisdem etiam quasi alimentum praebet, ut generentur atque crescant; ita Bonum illud, de quo loquimur, rebus cunctis non hoc tantum largitur, ut cognoscantur, sed etiam illud, ut sint atque essentiam habeant: ipsum enim omnia, quae sunt, vi ac praestantia sua superat neque in eorum numero comprehenditur. P. 507. A. — 509. B. Sed his expositis porro etiam de loco, quem Bonum in rerum cognitione obtineat, disquirendum censet. Quod quidem sollertissime ita est institutum, ut simul varia scientiae et cognitionis genera distinguantur, quo facilius intelligantur ea, quae Libro septimo de custodem ac principum civitatis institutione disseruntur. Videmus autem, inquit, id, quod Bonum est, in eo genere rerum, quae aeternae sunt ac sibi semper constant, regnare, quemadmodum res sensibus subiectae ex Solis imperio pendent. Quum vero duo sint rerum genera, utrumque rursus in duas partes (aequales) describamus, quarum altera res ipsas habeat, altera rerum imagines complectatur. Etenim quae sensibus subiecta sunt, ea vel res ipsae sunt, veluti animalia, plantae, opera arte facta; vel illarum rerum imagines, quorsum pertinent umbrae, atque figurae, quae in aqua aut in speculis cernuntur. Eodemque modo quae mente cognosci atque intelligi queunt recte in duas partes dividere liceat; quarum altera comprehendat ideas puras ac per se spectatas, quarum contemplatione efficitur, ut a sumptione progredientibus ad principium aliquod liceat pervenire adeoque ad τὴν τοῦ παντός ἀρχήν (p. 511. B.) ascendere, h. e. ad ideam Boni, quae est omnium summa; altera vero admixtas habeat formas sub sensibus subiectas, quibus utentes cogimur ex sumptionibus quaerere, ita quidem, ut non ad principium (ἀρχήν), sed ad finem (τελευτήν) contendamus; quemadmodum geometrae facere solent, qui a sumptionibus progredientes triangulum aliasque figuras designant, non ut ipsam harum figurarum naturam exquirant, sed quo pictarum ope figurarum id demonstrant, quod sibi demonstrandum proposuerunt. Etenim quum quattuor sint rerum genera, quae cognitioni subiectae sint: 1) res adspectabiles ipsae, quales revera sunt; 2) rerum adspectabilium imagines vel simulacra; 3) ideae cum rebus tanquam concretae atque indidem abductae; 4) ideae

purae et per se constantes; tum scientia et cognitio, quae in universum duplex est, quandoquidem altera ad idearum cognitionem pertinet atque eximie ἐπιστήμη dicenda est, altera res adspectabiles earumque imagines complectitur ideoque δόξης nomine insignienda videtur (v. Libr. VII. p. 533. E.), item potest esse quadruplex, ut inde etiam varii claritatis vel obscuritatis ipsius tanquam gradus repetendi sint. Nam in res ipsas sensibus subiectas convenit ea τῆς δόξης (Vorstellung) pars, quam πίστιν dicere licebit (conf. Libr. VII. p. 534. A. X. p. 601. E. Tim. p. 29. C. p. 37. B.), h. e. fidem, persuasionem, Glaube; quoniam sensuum perceptionibus fidem habemus. Porro in rerum imagines cadit illud τῆς δόξης genus, quod vocari potest εἰκασία, hoc est, imaginatio, sive ἡ δόξα τῶν εἰκονῶν, opinatio e rerum simulacris oriunda. Atque duo item sunt genera τῆς ἐπιστήμης, quae refertur ad ideas. Nam ideis puris sive mere intellectualibus planeque a rebus seunctis ac segregatis convenit νοῦς vel νόησις, rationis intellectus vel intelligentia, cuius usu una gaudet philosophia. Ideis autem cum rebus coniunctis indeque demum abductis, sive intellectualibus rerum sensibus subiectarum formis, magnitudinis, quantitatis, proportionis, similibus, accommodata est ἡ διάνοια, hoc est ratiocinatio, qua tanquam iter quoddam fit a rebus ad οὐσίαν, quale describitur Sympos. p. 210. A. — 211. D. qua quidem utuntur disciplinae mathematicorum, ad intuitum rerum externarum intellectualem progredientes eoque animum ad ideas perducentes; v. Libr. VII. p. 533. A. — E. Ex quo ipso sponte intelligitur, disciplinas mathematicas inter primam scientiam, quae ad puras ideas pertinet, atque illam, quae ex rebus sensibilibus ducit originem, medias interiectas esse, ut verissime in Theaeteto p. 187 sqq. coll. 173. E. ἡ δόξα dicatur tanquam transitum ad τὴν διάνοιαν parare. Hanc ipsam autem διάνοιαν liquet proxime finitimam esse τῇ νόησει, quandoquidem ea, sicuti disciplina mathematica, a rebus corporeis ad ideas inde abstractas progreditur, ut mentem veluti paullatim educat altius ad earum rerum, quae per se sunt ac vi sua constant, scientiam atque cognitionem; quorsum item mathematicae disciplinae, subtilius illae tractatae, va-

lere iudicandae sunt. Quanquam inter scientiam philosophiae atque artis mathematicae non leve discrimen intercedere existimandum est. v. Libr. VII. p. 533. A. sqq. Nam quum ambae proficiscantur a suppositionibus (*ὑποθέσει*), tum philosophia mathematicam artem quaerendi subtilitate atque amplitudine longissime superat. Nam mathematica quidem disciplina primum suppositiones, utpote a *πίστει* sive fide acceptas, pro certis ponit et exploratis, non quaerens curiosius ac subtilius de eorum, quae ponuntur, caussis ac principiis. Deinde eadem nec ulterius progreditur quam propositae quaestionis vel usus vel necessitas postulet: unde procedit tantummodo usque ad *τελευτήν*, h. e. usque ad propositae demonstrationis exitum, plane secura de principiis altioribus et absolutis, ad quae instituta demonstratio evehi possit. Longe alia vero ratio philosophiae est. Quae licet et ipsa suppositionibus utatur, tamen illas non facit principia (*αρχαί*), sed adhibet eas revera ut suppositiones et quasi aggressus et conatus, ut ad absolutum omnium rerum principium progrediatur; hoc autem quum attigerit, rursus persequens retro ea, quae ex illo suspensa sunt, ad finem descendit, sensibile omnino nihil adhibens, sed utens tantummodo ipsis notionibus per ipsas ad ipsas, atque ita in notionibus desinit. Quibus quidem verbis nemo est quin sponte videat rationem quaerendi ac disserendi analyticam atque syntheticam, quam vulgo dicunt, ita significari, ut utramque viam in veritate investiganda ingrediendam esse ostendatur. conf. Libr. VII. p. 533. A. — E.

Cap. I. *Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ μὴ διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος*

Cap. I. P. 484. *διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου*] V. τοῦ λόγου. Articulum cum Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. r. delevit Bekk. Omittit etiam Flor. β. γ. In Ang. Flor. x. legitur *διεξελθόντες*, quod iniuria recepit Hermann. Mon. Flor. β. *διεξελθόντος*.

Cap. I. P. 484. *διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου*] *Λόγος* ipse dicitur *διεξελθεῖν*, ut Sophist. p. 237. B: *τὸν δὲ λόγον, ἢ βέλτιστα διέξεισι, ἀκοπὴν αὐτὸς τε ἴδι καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἀγε*. Quae proseropoeia certe neminem morabitur, qui meminerit, quam saepe apud Platonem dicitur *ὁ λόγος αἰρεῖ*, *ὁ λόγος σημαίνει*, *ὁ λόγος φεύγει*, *ὁ λόγος ἀπώλει*, al. Audacior etiam ratio est infra p. 503. A. ubi v. ann. Est autem iunctura verborum haec: *διὰ μακροῦ τινος λόγου διεξελθόντος*. Quod postremum ita additur, ut intelligendum sit *αὐτό*, usu non ita raro. Neque illud redundat, quum disputationem significet ad exitum usque perductam esse. Dubitet tamen aliquis, num servanda sit lectio vulgata: *τοῦ λόγου*, confirmata illa Ven. E. Vat. m. Flor. a. c. a. et Vind. E. Quo facto verborum consecutionem huius fore liquet: *τοῦ λόγου διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος*, sc.

αὐτό. Et fortasse τοῦ expunctum est a criticis, qui perperam *τινός* ad *λόγον* pertraxissent. Utut est, C. Fr. Hermanno non possumus adstipulari *διεξελθόντες* defendenti eo, quod *διεξελθεῖν* non *λόγος*, sed *λόγον* homines dicantur. Nimirum ita *οἱ φιλόσοφοι* dicerentur *διεξελθεῖν διὰ λόγον*, quatenus longo sermone indagati sint; quod prorsus abhorret a loquendi consuetudine. Verbum *ἀναφαίνεσθαι* de eo, quod post institutam disputationem tandem velut emergit. Libr. I. p. 350. D: *ὁ μὲν ἄρα δίκαιος ἦν ἀναφανταί ὢν ἀγαθὸς τε καὶ σοφός*. VI. p. 487. C. Sophist. p. 224. D: *δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστικῆ*. Ibid. p. 233. C. al. Istud *οἱ εἶναι* Ficinus interpretatur: quales philosophi sint et quales qui alieni a philosophia, confirmans ille suo testimonio veterem lectionem *οἶοι*. Sed. v. ann. ad Phaedr. p. 242. E.

λόγον μόγις πως ανεγράφησαν οἱ εἰσιν ἐκάτεροι. Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ βραχέος οὐ ῥάδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἐτι δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει ῥηθῆναι, καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελεῖν μέλλοντι κατοπίσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν, ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τὸ ἐξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐγράφεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ παντοίως ἴσχουσι πλανώμενοι, οὐ φιλόσοφοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτό, ἔφη, μετρίως λέγομεν; Ὅποτεροι ἂν, ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους

C τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναι γν-

οἱ εἰσιν ἐκάτεροι] Par. A. et a pr. m. Ven. II. οἱ, quod cum Bekkero aliisque recepinus. Vulgo erat οἶοι.

δοκεῖ ἂν βελτιόνως] V. βέλτιον. Par. A. Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentini diserte βελτιόνως. Alii βέλτιον ὡς. v. ad p. 343. D. libr. I.

B. καὶ παντοίως ἴσχουσι] Sic Flor. x. et ex annot. Ven. II. Vulgo πάντως, quod miramur tenuisse Schneiderum, Turicenses, Hermannum. Nam aliud est πάντως ἔχειν, aliud παντοίως ἔχειν, quod unum mentī Platonis convenit. Illud vere Astius proponendum coniecit. Mox vett. editt. ποτέρους δεῖ δὴ, contra fidem plurimorum optimorumque librorum.

C. Τόδε δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἀρα δῆλον] V. τὸ δὲ δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἀρα δῆλον. Bekkerus et Turr.: Τόδε, ἦν δ' ἐγώ, ἀρα δῆλον. Sed τόδε δέ Ang. Vat. r. Flor. a. c. β. γ. x. cum Par. A. secun-

καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελεῖν] h. e. καὶ εἰ μὴ πολλὰ ἦν τὰ λοιπὰ διελεῖν. Rarior haec imperfecti ellipsis, nec tamen post ἔδει miranda. τὰ λοιπὰ διελεῖν, nec multa essent, illa, quae adhuc disputatione persequenda sint ei, qui cet. Male libri aliquot πολλὰ ἄττα λ.

B. καὶ παντοίως ἴσχουσι] Nam τὰ πολλὰ, id est res sensibus subiectae, perpetuo mutantur et modo sic modo aliter comparata videntur. v. p. 479. B. C. Phaedon. p. 78. E.

Itaque illa παντοίως ἴσχουσι, i. e. varias et multiplices vel omnimodas, ut ita dicamus, mutationes subeunt; nec vero πάντως ἴσχουσι, i. e. omnes subeunt vicissitudines, quod Platonī absurde obruserunt.

Πῶς οὖν λέγοντες — μετρίως λέγομεν;] Libr. IV. p. 421. C: ἀρ' οὖν — δόξα σοι μετρίως λέγειν; Criton. p. 46. C: πῶς οὖν ἂν μετρίωτα σκοποῦμεθα; Phaedr. p. 265. C. Ad ταύτους καθιστάναι φυλάκας, δεῖ intelligendum esset. nisi eius notio iam contineretur in verbo

λακας. Ὅρθῶς, ἔφη. Τόδε δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἀρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὄξυ ὄρωντα χοῦ φυλάκα τηρεῖν ὁτιοῦν; Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ οὖν δοκοῦσι τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως, καὶ μηδὲν ἐναργῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα, μηδὲ δυνάμενοι, ὡς περ γραφῆς, εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κάκεισε ἀεὶ ἀναφέροντες τε καὶ θεώμενοι ὡς οἶόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν D τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τίθεσθαι τε, ἐὰν δὲ τιθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες σώζειν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ πολὺ τι διαφέρειν. Τούτους οὖν μᾶλλον φυλάκας στησόμεθα ἢ τοὺς H ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρία δὲ μηδὲν

dum Turr. coll. Illud ἀρα suppeditavit solus Flor. x. cum Par. A. recentius excusso.

χοῦ φυλάκα τ.] Sic Par. ADK. Vat. Ven. II. Ang. Vat. m. r. Flor. a. x. a. β. γ. pro vulg. χοῦ τὸν φυλάκα.

δοκοῦσι τι τυφλῶν διαφ.] V. δοκοῦσι σοι, quod mutavit Bekk. ex Par. A. Ang. et rec. Ven. II. consentientibus etiam Flor. a. γ. a. x. Fortasse verum est δοκοῦσι τί σοι, ut coni. Ast. In libris non paucis nec σοι neque τι legitur.

ὡς περ γραφῆς] Atticam formam Par. ADK. Vat. Θ. Ven. E. II. alii servarunt. Vett. editt. γραφῆς.

D. οὐ πολὺ τι διαφέρειν] Infinitivum διαφέρειν, quem Bekk. recepit, soli Mon. Flor. a. β. exhibent. Ceteri libri διαφέρει, quod positum impersonaliter esse putat Schn. Sed quaeritur de hominibus eorumque virtute, ut subiectum esse debeat: οἱ τῷ ὄντι ἐστερημένοι τῆς γνώσεως.

dicendi. v. ad Prot. p. 346. B. Repetendum λέγοντες.

C. εἴτε τυφλὸν εἴτε ὄξυ ὄρα.] utrum — an, v. Matthiae Gr. §. 617. 5.

κάκεισε ἀναφέροντες τε καὶ θ.] et illuc unumquodque referentes. Verbum ἀναφέρειν sine obiecto positum; de quo usu v. Schaeferum ad Lamb. Bos. p. 76 sq. Platonica collegit Heindorf. ad Theaetet. p. 175. A. Quid intelligendum sit, non obscurum. Phaedon. p. 75. B: εἰ ἐμέλλομεν τὰ

ἐκ τῶν αἰσθησέων ἴσα ἐκείσε ἀνοίσειν. Ibid. p. 76. D: πάσα ἢ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθησέων πάντα ἀναφέρονται.

D. τὰ κείμενα φυλάττοντες] tanquam lege sancita. Nam κείσθαι de iis, quae lege sancita sunt, proprium est verbum; v. Politic. p. 300 B. Aristoph. Ran. v. 773. Andocid. de Myster. p. 11. Isocrat. Panath. p. 262. D. p. 273. D. nl. μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας] experientia autem nihil illis cedentes. Alci-

ἐκείνων ἠλλείποντας, μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρε-
τῆς ὑστεροῦντας; Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἴη ἄλλους
αἰρεῖσθαι, εἰ γε τὰλλα μὴ ἠλλείποντο· τούτῳ γὰρ
485 αὐτῷ σχεδὸν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκ οὖν
τοῦτο δὴ λέγωμεν, τίνα τρόπον οἰοί τ' εἶσονται οἱ
αὐτοὶ κάκεινα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ μὲν οὖν. Ὁ
τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν
φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν· καὶ οἶμαι, ἐάν
ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσιν καὶ ὅτι
οἰοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοὶ, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πό-
λεων ἠγεμόνας δεῖ εἶναι ἢ τούτους. Πῶς; Cap. II.
Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολο-
B γήσθῳ ἡμῖν; ὅτι μαθημάτων γε αἰεὶ ἐρωῶσιν, ὃ ἂν
αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς αἰεὶ οὐσης καὶ
μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθοράς. Ὁμολο-
γήσθῳ. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐ-
τῆς, καὶ οὔτε μικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου

P. 485. πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν] Par. AD. Vat. Θ. Ven.
E. H. Vind. Flor. a. cum Ald. Bas. 1. 2. δεῖν: quod nolim per
illud attractionis genus explicare, de quo v. Hermann. ad Viger.
p. 894. Krüger. de Attractione. p. 465 sq. coll. annot. ad Phileb.
20. D. δεῖ tunc etiam Schueid. cum suis Vindd.

Cap. II. B. ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης] Pro ὃ, quod
ex Par. A. Vat. m. Ven. II. pr. m. Flor. a. c. a. γ. Themist.
Orat. XXI. p. 250. B. C. revocavimus, vulgo ὅσα legebatur. Plu-
ralem nolim defendere ex illis, quae notavit Matthiae Gr. §. 434.
Pro αὐτοῖς Vind. Vat. r. αὐτῆς. Themistius l. c. scriptum exhi-
bet: ἐκείνην τὴν οὐσίαν — οὐσαν — πλανωμένην, probante Astio.

hind. I. p. 122 B: αἰσθόμενος
ὅσον αὐτῶν ἠλλείπει. Ibid. D:
γνώσει, ὅτι πολὺ τὰνθάδε τῶν
ἐκεῖ ἠλλείπει.

τούτῳ γὰρ αὐτῷ — τῷ
μεγίστῳ πρ.] h. e. τούτῳ γὰρ
αὐτῷ εἴη ἂν τὸ μέγιστον ᾧ —
Nam ita articulus explicandus.

P. 485. κάκεινα καὶ ταῦ-
τα ἔχειν] tum idoneum rerum
usum, tum subtiliorem veritatis
cognitionem et scientiam. —
ἐάν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολο-
γήσωμεν, ubi de illa inter
nos satis convenerit.

ἀρχόμενοι τούτου τοῦ
λόγου] Libr. V. p. 473. D.
sq.

Cap. II. B. ὃ ἂν αὐτοῖς
δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας]
De genitivo, qui non debet sol-
licitari, v. ad L. IV. 445. E. Tim.
p. 33. D. p. 65. D. conf. Schae-
fer. ad Lamb. Bos. De ellip-
sibus. p. 475 sq. et quos lauda-
vit, coll. Matthiae Gr. §. 323.
Ad sententiam compares Phae-
don. p. 65. C. ἄρ' οὐκ ἐν
τῷ λογίζεσθαι, εἴπερ πον ἄλλο-
θε, κατάδηλον αὐτῇ (τῇ ψυχῇ)
γίνεται τι τῶν ὄντων κ. τ. λ.

οὔτε ἀτιμωτέρου μέρους ἐκόντες ἀγίενται, ὥσπερ ἐν
τοῖς πρόσθεν περὶ τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν
δηλήθωμεν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ
τοῦτο σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ
C φύσει οἱ ἂν μέλλωσιν ἐσεῖσθαι οἴους ἐλέγομεν. Τὸ
ποῖον; Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ
προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλή-
θειαν στέργειν. Εἰκός γ', ἔφη. Οὐ μόνον γε, ὃ
γίλς, εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς
του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγενές τε καὶ οἰκείον
τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς, ἔφη. Ἡ οὖν οἰκειό-
τερον σοφίᾳ τι ἀληθείας ἂν εὔροις; Καὶ πῶς; ἢ
δ' ὅς. Ἡ οἶν δυνατόν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φι-
λόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα
D τῷ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθύς ἐκ
νέου ὃ τι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ
μὴν ὅτι γε εἰς ἐν τι αἰ ἐπιθυμία σφόδρα ἴεπονσιν,

Leniore mutatione et post δηλοῖ interposueris, quo tamen non
opus. Ficinus: eam diligunt disciplinam, qua illis no-
tior fiat natura illa, quae semper est neque genera-
tione et corruptione mutatur.

περὶ τε τῶν φιλοτίμων] V. γε ex plurimis libris cor-
rectum.

D. δεῦμα ἐκείσε ἀποχετευμένον] Sic Par. A. Vat.
Θ. Ven. II. Vindob. Ang. Vat. m. r. Flor. a. β. γ. a. c., quod
restituit Bekker. Vulgo ἀποχετευόμενον. Flor. x. Angel. ἀποχε-
τευόμεναι, quod quamvis blandiatur, tamen, si olim librorum Bek-
kerianorum copia fuisset, non recepturus eram.

ubi vides τι adiectum, quod hoc
loco ad ἐκείνης τῆς οὐσίας in-
telligendum relinquatur. Est enim
genitivus partitivus. Locum ob
oculos habuit Themistius p.
250. C. ubi v. Petav.

καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς] sc.
ἐρωσίν. Exspectabas παντὸς αὐ-
τοῦ. v. p. 475. B. C. Sed re-
fertur πάσης αὐτῆς ad τῆς οὐ-
σίας, quippe ad quam ipsam τὸ
μάθημα pertinet. Astius per
synesin putabat μαθήσεως ex
μάθημα elicendum esse.

ἐκόντες ἀφιεντα] Nullam

scientiae partem eos lubentes
ac scientes praetermittere arbi-
tratur. Mireris Benedictum
ἐπιεντα conicientem, quod vel
additum ἐκόντες non admittit.

C. Τὴν ἀψεύδειαν —]
Locum ob oculos habuit The-
mistius Orat. XXI. p. 257. C.
Infinitivum εἶναι post ἐκόντας
illatum vix est quod verbo tan-
gamus post Hermannii dispu-
tationem ad Viger. p. 888.

οἰκείον τῶν παιδικῶν]
V. Davis. ad Max. Tyr. T. II.
p. 162. ed. Lips.

ἴσμεν που, ὅτι εἰς τὰλλα τούτω ἀσθενέστεραι, ὡς περὶ ῥέυμα ἐκείσε ἀποχετευμένον. Τί μὴν; Ὡς δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρῶνῆσαι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶεν ἂν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείπειν, εἰ μὴ E πεπλασμένως ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σώζων μὴ ὅ γε τοιοῦτος καὶ οὐδαμῆ φιλοχορήματος· ὧν γὰρ ἕνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλω τινὶ μᾶλλον ἢ τούτω προσήκει σπουδάζειν. Οὕτως. Καὶ μὴν που 486 καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίναι μέλλῃς φῦσιν φιλόσοφόν τε καὶ μὴ. Τὸ ποῖον; Μὴ σε λάθῃ με-

[Ὡς δὴ πρὸς τὰ μαθ.] V. δέ, quod ex optimis libris neque paucis aliis mutatum. Iam Bas. 2. δὴ exhibet.

P. 486. παντός ἀεὶ ἐπορέξεσθαι] V. ἐπορέγεσθαι. Futurum libri mss. omnes praebuerunt.

[Ὡς οὖν ὑπάρχει διανοίας μεγαλοπρέπεια] Vett. et recent. editt. Ἦ οὖν ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρ., quod non video quo argumento defendi aut excusari possit, licet id facere conatus sit Schneider., qui quoniam διάνοια nunc non cogitationem, sed mentem significet, τούτω recte succedere potuisse statuit. Quod

D. ὡς περὶ ῥέυμα ἐκείσε ἀποχετευμένον] Expectabas ἀποχετευμέναι vel ἀποχετευόμεναι, quod in duobus codicibus scriptum exstat. Sed nihil mutandum. Etenim praedicatum per attractionem ad nomen, quo comparatio continetur, relatum est. Eodem modo Germanice dicimus: wie ein dorthin abgeleiteter Strom pro his: wie ein Strom dorthin abgeleitet. Ac ne Latini quidem hoc loquendi genere abstinuerunt. Cicer. Brut. c. 75: Omni ornato orationis tanquam veste detracta, ubi A. Ernesti scripsit detracta. v. Bremi ad Sueton. Caesar. c. 56. et Krueger. de Attractione p. 47 sqq. Neque profecto magnopere discrepant illa libr. VII. p. 519. A: περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ἐγγυγενῆ ὡς περὶ μολυβδίδας, αὐτὸ δὲ ἐδο-

δαις — γινόμεναι περὶ τὰ κάτω σιρέφουσι τὴν ψυχῆς ὄψιν. et libr. X. p. 616. B., ubi ex codd. optimis nuper restitutum φῶς ἐστὶν οἷον κίονα μάλιστα Ἰσίδι προσφερῆ. Platonis verbis usus est Themistius Orat. XXII. p. 269. D. et XXI. p. 260. A. Deinde servata metaphora ἐπιθυμία dicuntur πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρῶνῆσαι, h. e. ad disciplinas ferri. Quod monemus, ne quis in hoc usu verbi haereat. Ad τὰς δὲ ex superioribus int. de quo περὶ. Nam ἐκλείπειν (αἰ ἐπιθυμία) intransitive dictum est deficient. De praepositione in altero membro non iterata conf. Dem. Or. Midian. in.: οὐδ' ἀπέβλεψαν εἰς τὰς οὐσίας τούτων οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις. Dem. Olynth. I. p. 10, 32: οἱ τῶν οὐ περὶ δόξης οὐδ' ὑπὲρ μέρους χάρας πολεμοῦσαν, ἀλλ'

τέχουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γὰρ που σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντός ἀεὶ ἐπορέξεσθαι θεῖον τε καὶ ἀνθρώπινον. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὡς οὖν ὑπάρχει διανοίας μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντός μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷον τε οἶε τούτω μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ θάνατον B οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος; Ἠμιστά γε. Δειλῆ δὴ καὶ ἀνελευθέρω φῦσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετεῖη. Οὐ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχορήματος μὴδ' ἀνελεύθερος μὴδ' ἀλάζων μὴδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπη ἂν δυεξύμβολος ἢ ἀδι-

argumentum ad persuadendum minime est idoneum, nec recte ab eo comparatus est locus Gorg. p. 523. E. huic nulla ex parte consimilis. Veram lectionem dudum restituit Astius ex Marco Aurelio, qui hunc locum libr. VII. §. 35. laudat, et ex Marsilli interpretatione. Et confirmant eam Flor. a. β. γ. x. Vind. Mon. Aug. Vat. r., qui et φ exhibent et διανοίας scribunt. Etiam Ven. II. et Par. D. φ superscriptum habent, et Vat. r. διανοίας. Accedit Schneideri cod. Lobcov.

B. Δειλῆ δὴ καὶ ἂν.] Vulgatum δὲ ex Par. A. Mon. Vat. m. Flor. a. c. a. β. γ. mutatum.

ἀναστῆσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ.

P. 486. μετ' ἀνελευθερίας] Ἀνελευθερία quum omnino dicitur illiberalitas, tum ad mentem translatum designat ea vitia omnia, quae mentem ingeniumque hominis ingenui et liberaliter educati atque instituti dedecent. Et hoc quidem loco dicitur de animo angusto et pusillo, qui haerens usque in rebus singulis non possit capere omnem rerum vim atque generalem earum οὐσίαν complecti: cuiusmodi homo etiam Theaet. p. 175. A. dicitur ἰπὸ ἀπαιδεύσεως οὐ δύνασθαι εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ βλέπειν. Itaque eadem vocatur σμικρολογία, habetque oppositam διανοίας μεγαλοπρέπειαν, mentis animique celsitatem ac magnificentiam, quae etiam magna et ardua petit. Zonaras: μεγαλοπρέπεια ἀρετὴ ἐστὶ μεταδιδούσα ἐνεργείας μεγάλων πρά-

ξεων. conf. Reip. VII. p. 536. A. Theaet. p. 161. C. Lysid. p. 215. D. Ceterum ἀνελευθερίαν, ut Lat. illiberalitatem, imprimis dici consuevisse etiam de illiberali opum ac divitiarum cura sordidaque avaritia, satis notum est. v. Poll. On. III. 23. Theophr. Char. 11. et 23. Sed eam significationem sponte intelligitur in hunc locum minime convenire, ut prorsus aliena sint quae Scholastes, illam unice tenens, ad h. l. de vocabuli usu disputavit. Proxima Marsilius sic interpretatur: Nempe cui adest cogitationis magnificentia et totius temporis totiusque substantiae contemplatio, humana vita magnum quid videri non potest.

B. ἔσθ' ὅπη ἂν — γένοιτο] Phrynichus p. 271:

κος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκο-
πῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθύς νέου ὄντος ἐπισκέψαι,
εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος ἢ δυσκοινώρητος καὶ
ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τὸδε παρα-
C λείψεις, ὡς ἐγώμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθῆς ἢ δυσ-
μαθῆς. ἢ προσδοκᾷ ποτὲ τινα τι ἰκανῶς ἂν στέρ-
ξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν τε πράττει καὶ μόγις σμι-
ζῶν ἀνύτων; Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν
ἂν μάθαι σάξιν δύναίτο, λήθης ἂν πλέως, ἀρ' ἂν
οἴος τ' εἶη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς;
Ἄνοητα δὴ ποῶν οὐκ, οἴαι, ἀναγκασθήσεται τε-
λευτῶν αὐτῶν τε μισθῶν καὶ τὴν τοιαύτην πράξιν;
D Πῶς δ' οὐ; Ἐπιλήσιμα ἄρα ψυχῆν ἐν ταῖς ἰκα-
νῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονι-
κὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν.

[δυσκοινώρητος καὶ ἀγρία] V. δυσκοινώρητός τε καὶ ἀγρία.
Plurimi optimique libri te omittunt.

C. μόγις σμικρὸν ἀνύτων] V. barbare ἀνύτων, quod
soli Flor. β. γ. Ven. E. Vat. m. tuentur. v. Brunck. ad Aristoph.
Plut. v. 607. Porson. ad Eurip. Phoen. v. 463. Schaefer. ad Gre-
gor. Corinth. p. 71., qui dubitant etiam an potius ἀνύτων scriben-
dum sit cum spiritu aspero. Certe quidem Grammat. in Bekkeri
Anecdót. I. p. 14. 17. ἀνύτων δασύνοσον οἱ Ἀτικοί, καὶ δὴλον
ἐκ τῆς συναλοιφῆς καθ' ἑνυσαν.

Ἄνοητα δὴ ποῶν] Par. A. et pr. Ven. II. ἀνόητα.
Astius malebat ἀνήντα. Vulgatum δὲ rursus ex plurimis libris
correctum.

D. φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν] Vulgo κρίνωμεν,

ἔσθ' ὅπη: τί πάσχομεν οἱ αὐ-
τῶ λέγοντες, δεῖν ἔστιν ὅτε
λέγειν, οὐκ ἂν τις εἰκόσκειν κ.
τ. λ. Sed optimos-quosque scri-
ptores formula usus esse docuit
Lobeckius. Videtur igitur
grammaticus, parum perspicue
loquens, illos tantum notasse,
qui ἔστιν ὅπη etiam de tempore
usurparent, qui usus poster ore
demum aetate invaluit. — Δυσ-
ξύμβολος non est, qui in-
gratiis confert s. ἐκρίνει,
ut interpretatur Valesius Ap-
pend. ad Harpocrat. p. 140.,
sed qui in pactis faciendis
aliisque negotiis contra-

hendis aut tractandis dif-
ficilem se praebet, ut Xe-
noph. Memor. II. 6, 3. Oppo-
nitur deinde δυσκοινώρητος.

C. σάξιν δύναίτο] me-
moria tenere; v. ad libr. V.
p. 455. B.

Ἄνοητα δὴ ποῶν —]
Nolim ἀνήντα coniecisset Astius.
Nam ἀνόητα ποῶν qui fru-
stra laborat ac nihil profi-
citur: sed ἀνήντα ποῶν, qui
in eo, quod ad finem per-
duci non potest, operam
consumit. Deinde οἴαι reli-
quae orationi interpositum, ut
libr. VII. 520. D: ἀπειθήσομαι

Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος
φύσεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαίμεν ἔλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν.
Τί μὴν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία ἡγεῖ ξυγγενῆ εἶναι
ἢ ἐμμετρία; Ἐμμετρία. Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν
ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ
τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἐκάστον τὸ αὐτοφνὲς εὐάγωγον E
παρέξει. Πῶς δ' οὐ; Τί οὖν; μὴ πη δοκοῦμέν σοι
οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι καὶ ἐπόμενα ἀλ-
λήλοις τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἰκανῶς τε καὶ τελῶς
ψυχῇ μεταλήψεσθαι; Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. 487
Ἔστιν οὖν ὅπη μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μὴ
ποτ' ἂν τις οἴος τε γένοιτο ἰκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ
μὴ φύσει εἶη μνήμων, εὐμαθῆς, μεγαλοπρεπῆς, εὐ-
χαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας, δικαιοσύνης,
ἀνδρείας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό

codicibus omnibus inuitis.

Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε] V. μὴ, quod soli Paris. A. Ang. exhibent. Deinde ἄλλοσέ ποι Par. A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Ang. Vat. m. r. et sex nostri Florentini. Vett. edit. ἄλλοσέ πη. Loco vet. lectionis φῶμεν, quae soloeca est, ex Par. A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Vat. r. φαίμεν reposuit Bekker.

ἡγεῖ] De his formis hic nolumus denuo inculcare quae ad Libr. I. in. exposuimus. Sufficiet rursus monuisse etiam Parisinum A. secundum repetitam lectionem in iis libris esse, qui eas fere ubique tuentur.

E. τὸ αὐτοφνὲς εὐάγωγον] τὸ αὐτοφνὲς καὶ εὐάγωγον
Flor. a. x. Mox Blomf. ad Aeschyl. Pers. v. 350. coniecit μὴ
πον δοκοῦμεν. Male. v. ad libr. IV. c. 16. p. 442. B.

οὖν ἡμῶν, οἴαι, οἱ τρέφοντες IX.
p. 590. C: διὰ τί, οἴαι, ὄνειδος
φέρει; X: p. 600. C: ἀλλ' οἴαι,
ὁ Πλάτων, — οὐκ ἄρα ἂν πολ-
λοῦς εἰσέτινος ἐποιήσατο. Hipp.
mai. p. 284. B. 290. A. Menon.
p. 93. C. Theaet. p. 147. A.
ubi v. Heindorf. Plura dabunt
Hemsterhns. ad Lucian. Nocyom.
§. 14. Toup. Opusc. T. I. p. 381.
Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 80.
Mox ἀμούσος φύσει est a doctrina
aliena, inelegans, inscita; sed
ἀσχήμων decori habitus expers,
indecora.

D. Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία

— ἢ ἐμμετρία;] V. Prolegg.
ad Philob. p. XCII. = p. 23.
A. sqq.

ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέ-
αν — παρέξει] quam ipsa eu-
iusque natura (τὸ αὐτοφνὲς) ta-
lem exhibebit, ut facile se duci
patiat ad uniuscuiusque, quod
revera est, contemplationem.
Nam ita nunc ἰδέα intelligendum.

E. καὶ ἐπόμενα ἀλλήλοις]
et quae arctissime inter
se cohaerent, ut aliud ex
alio consequatur. Dativus
τῇ μελλούσῃ — ψυχῇ a re-
motiore nomine ἀναγκαῖα pendet.

P. 487. Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος,

γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, τελειωθεῖσι τοῖς τοιοῦτοις παιδεῖα τε καὶ ἡλικία ἄρα οὐ μόνοις ἀν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις;

Cap. III. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ὦ Σώκρατες, B ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἶός τ' εἴη ἀν-
C τειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούον-
τες ἕκαστοτε ἄ νῦν λέγεις· ἠγοῦνται δι' ἀπειρίαν τοῦ
ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ'
ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι, ἀθροί-
σθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα
τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι,
καὶ ὡσπερ ὑπὸ τῶν πεττεῦν δεινῶν οἱ μὴ τελευ-
τῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν,
D οὕτω καὶ σφίς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ οὐκ
ἔχειν ὅ τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὐ ταύτης τινὸς
ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις· ἐπεὶ τό γε
ἀληθές οὐδὲν τι μᾶλλον ταύτη ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ
παρὸν ἀποβλέψας· νῦν γὰρ φαίη ἂν τίς σοι λόγῳ
μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦ-

Cap. III. P. 487. B. τοῦ ἐρωτᾶν τε] te om. Par. A. Idem
mox παραγεγόμενοι.

C. ὅτι φέρωσιν] Sic edidit Stephanus. Codd. omnes prae-
ter unum Vind. E. Schneideri φέρονται, quod cum Bekkero re-

ἔφη. —] Proverbium illustrant
Erasmus Chiliad. I. 5, 75. et
interpretes Aristaeon et ad
Epist. I. 1. p. 239. ed. Boisson.

Cap. III. B. τοιόνδε τι πά-
σχουσιν — ἠγοῦνται κ. τ.
λ.] Phaedon. p. 68. E: οὐ ταύ-
τῶν τοῦτο πεπόνθησι· ἀκολασία
ἐνὶ σοφροῦν ἐστίν. v. ad Apo-
log. Socrat. c. VII. Mox D:
ὅμως τοῦτο, — πάσχοντας, ἀχρή-
στον ταῖς πόλεις γιγνομένων,
ubi participium epexegetin con-
tinet. Praeterea notanda est
enuntiatī anacoluthia, quando-
quidem post ἠγοῦνται — παρα-
γόμενοι, instituta orationis te-
nore derelicto infertur μέγα τὸ
σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώ-
τοις ἀναφαίνεσθαι. Nimirum

patet personae subiectum deinde
esse permutatum quum debuis-
set subiungi fere hoc: εἰς μέγα
σφ. εἰσπεσεῖν.

καὶ ὡσπερ ὑπὸ τῶν π. δ.]
Elegantissima comparatio, qua
Socrates disserendi subtilitate
sua, veluti qui calculorum ludi
periti sunt, adversarios inter-
cludere et ad incitas redigere
dicitur. Similiter Legg. VII. p.
820. C: προβάλλοντά τε ἀλλήλους
ἀεὶ διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ
χρησιτέραν προσβυτίων διατρι-
βόντα φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τοῦτων
ἀξίαισι σχολαῖς, ubi de πεττεία
monuit scholiastes. — οἱ μὴ
sc. πεττεῦνται δεινοί. — ἀπο-
κλείεσθαι, intercludi, nunc
de aleatore dictum, qui ad in-

σθαι, ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁμη-
σαντες μὴ τοῦ πεπαιδευθῆαι ἕνεκα ἀψάμενοι νέοι D
ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατριψάσι,
τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάντ' ἄλλοκότους γιγνομένους,
ἵνα μὴ παμπονήρους εἰπωμεν, τοὺς δ' ἐπιεικεστά-
τους δοκοῦντας ὅμως τοῦτο γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύμα-
τος οὗ σὺ ἐπαινεῖς πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πό-
λεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, Οἶει οὖν, εἶ-
πον, τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα,
ἦ δ' ὅς, ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. H
Ἀκούοις ἂν, ὅτι ἐμδίγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν. E
Πῶς οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κα-
κῶν παύονται αἱ πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φι-
λόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς
εἶναι; Ἐρωτᾶς, ἦν δ' ἐγώ, ἐρώτημα δεόμενον ἀπο-
κρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης. Σὺ δὲ γε, ἔφη, οἶ-
μαι, οὐκ εἰσθᾶς δι' εἰκόνων λέγειν.

Cap. IV. Εἰπὼν, εἶπον· σκόπτεις ἐμβεβληκῶς με
εἰς λόγον οὕτω δευραπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰ-
pudtavimus.

ταύτη ἔχει] ταύτην Par. A. Vat. m. vitiose.

τοῦ πεπαιδευθῆαι] Steph. προπεπαιδευθῆαι, contra fidem
plurimorum optimorumque librorum.

citae redactus calculum non am-
plius in abaco movere potest.
Verbi usum explicavit Hem-
sterhus. ad Lucian. Iudic. Vo-
cal. §. 9. — ὅ τι φέρωσιν,
quem calculum moveant.

C. οὐδὲν τι μᾶλλον] V.
Schaefer. ad Gregor. Corinth.
p. 60.

ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν
ἐπὶ φ.] re vera autem vi-
dere, quotquot philoso-
phiae studium aggressi
non, leviter degustato il-
lo et eruditionis tantum
liberalioris caussa tra-
ctato, continuo adhuc
adolescentes illud relin-
quant, sed ulterius ei ope-

ram navent, fere admo-
dum insolentes existe-
re, ne omnino pravos di-
cimus cet. De hac philoso-
phiae reprehensione v. Theaet.
p. 173. C sqq. Gorg. p. 433 —
486. C., ubi Callicles eos vitu-
perat, qui per totam vitam in
illius studio versentur, neque
soliis παιδείας χάριν eam tra-
ctandam arbitrentur. Nam τοῦ
πεπαιδευθῆαι ἕνεκα est libe-
ralioris eruditionis gra-
tia, quod Protagor. p. 312. B.
dicitur ἐπὶ παιδείᾳ. et p. 485. A.
ὅσον παιδείας ἔχεται. ubi v. ann.
Voc. ἀλλοκότος illustravimus ad
Protagor. p. 346. A.

Cap. IV. E. ἀκουε δ' οὖν]
verumtamen, etiamsi λόγος

488 νόμος, ἴν' ἔτι μᾶλλον ἰδῆς, ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὐτὰ
 γὰρ χαλεπὸν τὸ πάθος τῶν ἐπιεικιστάτων, ὃ πρὸς
 τὰς πόλεις πεπόνθασιν, ὥστε οὐδ' ἔστιν ἐν οὐδὲν
 ἄλλο τοιοῦτον πεπονθός, ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ
 ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐ-
 τῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγέλαφους καὶ τὰ τοιαῦτα
 μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιοῦτον γενόμε-
 νον εἴτε πολλῶν νεῶν περὶ εἴτε μιᾶς ναυκλήρου με-
 γέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηϊ πάντας,
 B ὑπόκωφον δὲ καὶ ὀρθῶντα ὡσαύτως βραχὺ τι καὶ γι-
 γνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ
 ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερ-
 νήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μα-

Cap. IV. P. 488. χαλεπὸν τὸ πάθος] τὸ om. Par. A. Vat. m. et pr. Ven. E. Articulum quo iure ista auctoritate deleverit Herm., alii viderint: nobis videtur mero errore excidisse, siquidem excidit.

οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον π.] V. τοιοῦτο. Illud hic et fere ubique tuentur Par. A. Vat. O. Ven. E. Il. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ.

οἷον οἱ γραφεῖς] Sic libri. Bekkerus sine libris γραφῆς. conf. p. 484. C.

sit δυσπρόδοκτος, audi com-
 parationem. Dein γλίσχρως
 i. q. συμφορῶδες. v. Heindorf.
 ad Cratyl. p. 104.

P. 488. οἱ γραφεῖς τρα-
 γέλαφους —] Τραγέλαφος est
 animal sola effectum cogitatione,
 ex hirco et cervo compositum.
 v. Eustath. ad Iliad. a. p. 102.
 ed. Rom. Hemsterhus. ad
 Lucian. Prometh. §. 7. p. 239.
 T. I. ed. Lehm. Böttiger. Va-
 sen gemählde Vol. I. P. II. p.
 115 sq. ann. et P. III. p. 88
 sqq.

νόησον γὰρ τοιοῦτον γ.]
 Hunc locum laudat Cicero De
 Offic. I. 25. qui eius retulit sen-
 tentiam.

ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηϊ πάν-
 τας] h. e. omnes, qui in
 nave versantur, superans.

Infra p. 509: αὐτὸ δὲ ὑπὲρ ταῦ-
 τα κἄλλει ἔστιν. v. Perizon.
 ad Aelian. V. H. XIV, 7. Heindorf.
 ad Parmenid. p. 194. Iacob.
 ad Lucian. Alexandr. p. 11.
 Hermann. ad Lucian. de
 Conscrib. Histor. p. 129.

B. γινώσκοντα περὶ
 ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα]
 h. e. item βραχὺ τι. Formulam
 ἕτερα τοιαῦτα Sympos. p. 201.
 E. et Phaedon. p. 58. D. atti-
 gimus.

C. ἐτοίμους κατατέμνειν]
 Usus est his verbis Themis-
 tius Orat. XXI. p. 245. A:
 καὶ ἐτοίμους, εἰ λάβοι τινὰς, κα-
 τατέμνειν. Verbum τέμνειν, ut
 Lat. secare, scindere, de
 quovis saevae excarnificationis
 genere dici monuit Casaubon.
 ad Sueton August. c. 13. p. 250.

θόντα πώποτε τὴν τέχνην, μήτε ἔχοντα ἀποδείξει.
 διδάσκαλον ἑαυτοῦ, μηδὲ χρόνον ἐν ᾧ ἐμάνθανε,
 πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ
 καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδακτὸν ἐτοίμους κατατέμνειν, C
 αὐτοὺς δὲ αὐτῷ αἰεὶ τῷ ναυκλήρῳ περιεχέσθαι δεο-
 μένους καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πη-
 δάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ' ἂν μὴ πείθωσιν, ἀλλὰ
 ἄλλοι μᾶλλον, τῶς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτινύντας ἢ
 ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεῶς, τὸν δὲ γενναῖον ναυκλή-
 ρον μανδραγόρα ἢ μέθῃ ἢ τινὶ ἄλλῳ ξυμποδίσαντας
 τῆς νεῶς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ πίνον-
 τὰς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς
 τοιοῦτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας, ναυτικὸν

νόησον γὰρ τ. — μιᾶς ναυκλήρου] Deerat vulgo post
 μιᾶς interpunctio, quam primus restituit Schneid. Suspicamur
 vero praeterea pro τοιοῦτον refingendum esse τοιοῦτόν τι.

ἐν τῇ νηϊ πάντας] Sic libri plurimi atque optimi pro vulg.
 πάντας.

C. τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ] Ald. Bes. I. Steph. soloecce
 ἐπιτρέψαι. Verum iam Bas. 2. habet, quocum plurimi libri, inter
 quos sunt Par. AK. Vat. O. Ven. E. Il. Vind., consentiunt.

ed. Wolf. Itaque κατατέμνειν
 est in frustra lacerare,
 concidere. Dein ab usu par-
 ticipii ad infinitivum περιεχέ-
 σθαι quod transit, nemo mira-
 hitur, quandoquidem adiecta sunt
 participia δεομένων — ἀπο-
 κτινύντας κ. τ. λ. — χρωμέ-
 νους — πίνοντας — εὐωχουμέ-
 νους, ut oratio obscurior fuis-
 set evasura, si hic quoque par-
 ticipium a νοήσον pendens po-
 situm esset. Paulo rarius, quod
 δεομένων καὶ πάντα ποιοῦντας,
 ὅπως ἂν — ἐπιτρέψῃ dixit. Nam
 πάντα s. πᾶν ποιεῖν, omnem
 lapidem movere, nihil in-
 tentatum relinquere, ple-
 rumque ὥστε cum infinitivo ad-
 iunctum habet, ut Phaedon. p.
 114. C. Apolog. Socr. c. 29.
 Xenoph. Mem. II. 2, 6. al.
 Veruntamen etiam ὡς et ὅπως

cum coniunctivo addi docebit
 annot. Heindorf. ad Phaedon.
 I. c.

C. ἐνίοτε δ' ἂν μὴ πεί-
 θωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον]
 interdum vero, si non per-
 suadent, sed alii magis,
 videlicet ut ipsis gubernaculum
 tradatur. Πείθειν sine casu
 obiecti positum, ut Criton. p.
 51. B. Apol. p. 35. C. al. Ce-
 terum recte scholiastes ad ἀλλὰ
 ἄλλοι μᾶλλον monet ἀπὸ κοινοῦ
 intelligi oportere πείθωσιν. —
 μανδραγόρα. Schol. ὑπνωτι-
 κὸς ὁ καρπὸς τοῦδε τοῦ φυτοῦ,
 κ. τ. λ. v. intpp. ad Lucian.
 Tim. §. 2. Simili imagine uti-
 tur Theognis v. 731. ed.
 Welcker.

ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιοῦ-
 τούς] Repete ἀπὸ τοῦ κοινοῦ
 apud animum πρότερον.

- D. μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν, ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν δευρὸς ἦ, ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναυκλήρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον φέροντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου περὶ μηδ' ἐπαύοντας, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρων καὶ οὐρανοῦ καὶ ἀστρων καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῆ τέχνη προσηκόντων, εἰ μὲλλει τῷ ὄντι νεὸς ἀρχικὸς ἔσεσθαι, ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐάν τε τις
- E. βούλωνται ἐάν τε μή, μήτε τέχνην τούτου μήτε μελέτην ολομένους δυνατόν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν. τοιούτων δὲ περὶ τὰς ναῦς γυγνομένων

D. ὅπως ἄρξουσιν] V. ἄρξουσιν. Futurum exhibent Par. A. Ven. II. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. β. γ. Restituit iam Fr. Astius. Dein ἐπαύοντες Par. A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. quod cum Schneidero Turr. et Herm. receperunt. sed v. ann. proximam. Pro vulg. ὅπως δὲ κυβ. Astius scribendum coniecit ὅπως τε κ., quod scriptum exstat in Vat. Θ. r. Vind. Ven. E. Sed haud dubie verum est vulgatum. v. annot.

E. ολομένους δυνατόν εἶναι] Par. ADK. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. sex Florentini nostri cum Bas. 2. οἰόμενοι. Quod si verum esset, explicari per anacoluthiam de-

D. ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν δευρὸς ἦ, ὅπως ἄρξουσιν] qui ipsos adiuvare possit, ut navis imperium accipiant vel persuasione vel vi gubernatorem cogentes.

ὅπως δὲ κυβερνήσει — κυβερνητικὴν] Recte scriptum est δὲ, pro quo alii voluerunt τε. Distinguitur enim usus artis gubernandi sive ars imperatoria a scientia et cognitione gubernatoris, quae continetur scientia astronomica, meteorologica, aliis similibus, hoc est, a theoria, quam vulgo dicunt. Itaque sententia haec est: quomodo autem gubernaturus sit, sive id velit aliqui, sive non velit, h. e. quomodo autem, nautis volentibus nolentibus, gubernandi consilia sua peracturus

sit, contentis illorum opinionibus vel vociferationibus, eius rei putantes neque artem neque meditationem percipi posse una cum arte gubernatoria, i. e. cum arte gubernatoria consociatam. Imperita enim nautarum multitudo negat fieri posse, ut imperatoria ars refragantibus, navigantibus, satis valeat atque capta consilia ad exitum perducatur. Pro ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν legendum censemus: ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν, etiam una cum gubernandi scientia vel theoria, ita ut ars imperatoria adeo cum illa coniungatur. Verba: ἐάν τε τις βούλωνται ἐάν τε μή, significant, imperium sapientis gubernatoris quovis pacto valere oportere, quemadmodum philosophus etiam sapientem civitatis prin-

τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγεῖ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολεσχὴν καὶ ἀχρηστὸν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις 489 ναυσὶ πλωτῶρων. Καὶ μάλα, ἔφη ὁ Ἀδεύμαντος. Οὐ δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινούς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὁ λέγω. Καὶ μάλα, ἔφη. Πρῶτον μὲν τοῖνυν ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ περιῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ B ἐτιμῶντο. Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοῖνυν τὰ-

beret. Cuius tamen idonea explicatio nulla suppetit, quandoquidem nec Schneiderus causam eius attulit probabilem, qui scripturam narrat accusativorum medio captum denique ad nominativos transisse. Par. D. οἰόμενοι in marg. Sed Ambros. et Angel. οἰόμενος, quod Schneiderum praeterit, omnes codd. οἰόμενοι exhibere narrantem. Nominativos cum Bas. 2. ediderunt Schneider. Herm.

P. 489. B. ὅτι τοῖνυν τὰ ληθῆ λέγει] Pessime vulgo λέγεις, quod Schneid. Turr. Herm. tenent. Recte Par. D. λέγει, ut Stephanns emendavit. Ven. E. Vat. m. Flor. a. c. λέγειν.

cipem in Politico p. 292. B. — 297. B. omnibus reipublicae civibus voluit esse eum, qui, sive velint sive nolint cives, imperium exercent. conf. inprimis Politic. p. 293. B. C. D.

E. τῷ ὄντι μετεωροσκόπον —] Commune hoc fuit omnium philosophorum vituperium, quod constat inprimis in Socratem esse coniectum; v. ad Mened. p. 172. B sqq. Politic. p. 299. B. Apolog. Socrat. p. 18. B. ibique annot. coll. schol. ad Aristoph. Nubb. v. 97. Porsonus teste Dobraeo Adversar. Vol. I. P. I. p. 157. legi iussit μετεωροσκόπον, h. e. eum, qui de rebus coelestibus ac sublimibus sermones caedit, quo modo μετεωροσκοπεῖν dixit Aristoph. Pac. v. 92. Sed id inest in proximo ἀδολεσχῆν. Quibus autem intelligatur μετεωρο-

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

σκόπος, docet locus Theaet. p. 173. E sqq.

P. 489. ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθῆ.] Iunge in hunc modum: ὅτι (ἢ εἰκῶν) ἔοικε ταῖς πόλεσι τὴν διάθεσιν (i. e. κατὰ τὴν διάθεσιν) πρὸς τοὺς ἀληθινούς φιλοσόφους.

B. Καὶ ὅτι τοῖνυν τὰ ληθῆ λέγει] Quod libri fere omnes habent λέγεις, secundam verbi personam, id argute defendit Schneiderus sic, ut Platonem dicat Adimanto iam tribuere quae philosophiae accusatori tribuenda fuerint, quo scilicet significetur, illum ipsum quoque hanc sententiam comprobavisse. Quae profecto ineptissima est vulgatae scripturae defensio. Nam tribuenda haec esse uni philosophiae adversario quum superiora illa evincant p. 487.

ληθῆ λέγει, ὡς ἀχρηστοὶ τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φῖσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵνα, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, ἔάν τε πλούσιος ἔάν τε πένης κάμνη, ἀναγκαῖον εἶναι ἐπὶ ἰατρῶν θύρας ἵνα καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχου δυναμένον, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι

ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. Ξ. II. Vind. Angl. Vat. r. Flor. a. κ. Vett. editt. male ὑπ' αὐτοῦ.

D. tum clare testantur etiam ea, quae hic continuo sequuntur: κέλευε αἰτιᾶσθαι et mox p. 489. C: καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων λεγομένους κ. τ. λ. ibid. D: οὗς δὴ οὐ φῖς τὸν ἐγκαλοῦντα τῆ φιλοσοφία λέγειν κ. τ. λ., quae postrema Schneiderus perperam ad defendendam sententiam suam adhibuit, quum ad contrariam rationem tuendam valeant. Legendum enim necessario est λέγειν, ut subiectum sit ἐκεῖνος ὁ θανατάζων, vel omnino ignotus ille philosophiae adversarius, quem Adimantus loquentem inducit. Quamquam fortasse praefendum est quod aliquot libri habent οὐ — λέγειν, ut infinitivus post οὐ inferatur, quo clarius alienam sententiam referri pateat. De quo constructionis genere ex duplicis structurae commixtione explicando v. Matthiae Gr. §. 539. I. Rost. Gr. §. 122. ann. 3. Nam quod Schneiderus contendit, infinitivum post οὐ h. l. stare non posse, id magis arbitrio suo sumpsit quam argumentis probavit. Neque enim offensionis quidquam habet, quod infinitivus continuo, nulla intercapidine o-

rationis facta, particulam excipit. Nam istud quidem usui loquendi neutiquam adversari, docuerunt Fritsch. Luciani. Quaest. p. 172 sq. Schoemann. ad Isaeum p. 328. Foertsch. Obs. in Lysiam p. 79. conf. etiam ann. nostr. ad Phileb. p. 50. C sq. ubi item post πίστεως χάριν nulla facta interpositione infinitivus post particulam illatus est, et mox ann. critic. ad p. 501. A. Ceterum ad καὶ ὅτι — λέγειν vel λέγειν patet ex praecedenti δίδαξε aptum aliquod verbum per Zeugma intelligendum relinqui.

τοὺς μὴ χρωμένους] sc. αὐτοῖς. v. ad libr. V. p. 452. C.

οὐ γὰρ ἔχει φῖσιν] v. p. 473. A. Non convenit, inquit, ab gubernatore precibus adiri nautas, ut se ab ipso regi et gubernari patiantur. — ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵνα. v. ad libr. II. p. 364. B.

C. ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο] Scholastes: κομψευσάμενος πανουργουσάμενος. κομψευσάμενον τὸν Εὐβουλον φησιν, ὅς ὑπὸ Σωκράτους ἐρωτηθεὶς, „ὦ Εὐβουλε, σοφὸς ἐθέλει εἶναι ἢ πλούσιος;“ ἔφη

τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὐ ἂν τῆ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικούς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἁμαρτήσῃ, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρηστοὺς λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὀρθότατα, ἔφη. Ἐκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥάδιον εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπιτηδευόντων, πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ γίγνεται φιλοσοφίᾳ διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὗς δὴ σὺ φῖς τὸν ἐγκαλοῦντα

C. οὐχ ἁμαρτήσῃ] V. ἁμαρτήσῃ, quod ex Par. A. Ven. II. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. γ. mutatum. In Vat. Θ. Ven. Ξ. Vind. Vat. r. exstat ἁμαρτήσῃς.

πλούσιος: τοὺς γὰρ σοφοὺς ἔσαν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθυπόδοντας. πρὸς δὲ τὸν Σωκράτη πρὸν ἀγγισσάμενος, ὅς οἱ μὴ οὐραὶ, ὦ Εὐβουλε, ἴσασιν ὡς δέονται, τῆς πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῶν γὰρ χορηγίας, ἧς οἱ πλούσιοι, εἰ βούλοιντο, χορηγοὶ: αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ πλούσιοι οὐκ ἴσασιν τῆς ἀνθρωπότητος γὰρ ἀρετῆς, ἣ διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν σοφῶν τῷ βουλομένῳ παντὶ ὅσα τ' ἐστὶ παραγίγνεται. Eubulum igitur quendam respici putat Scholiasta. Sed hominem istum obscurum denotari vel propterea minus est credibile, quod significatur aliquis, qui scite et argute aliquando dictum istud emisit sic, ut ad maiorem quandam celebritatem pervenerit. Id quod significatur verbis: ὁ τοῦτο κομψευσάμενος, de quo vocabuli usu docte et eleganter exposuit Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 154 sq. Videtur potius Simonides aut Aristippus tangi. Nam Aristippo illud tribuit Diogen. Laert. II. 69. eumque notari censuerunt Meiners Histor. Doctrin. Gr. et Rom. Vol. II. p. 388. ann. 2. et Hehleiermacher, ad h. l.

Quippe ille tale quid Dionysio tyranno narratur respondisse. Quod si recte statuitur, Plato existimandus est Socrati tribuisse quae postea demum, quum dudum habitum esset colloquium, evenerunt: in quo non est cur iure offendamus, quandoquidem is anachronismus et per se est excusabilis et valet ad tempus natale Reipublicae tanquam per transennas significandum. Sed idem facete dictum adscribitur etiam Simonidi, quem Aristoteles Rhetor. II. c. 16. narrat uxori Hieronis, divitiae an sapientiae opes praestarent, sciscitanti respondisse, divitias ideo esse antefendas, quia sapientes divitum ianuas obsiderent. Fieri igitur potest, ut Simonides significetur, praesertim quum ita simul leniter traducantur qui eius auctoritati plurimum solerent etiam in sapientiae disciplina tribuere, v. ad Libr. I. p. 331. et Protagor. p. 339. Quamquam fortasse iam Platonis aetate ambigua fuit fama de dicti auctore, sicuti ipsa philosophi verba indicare videntur.

D. διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν] Maximam invidiam philosophiae

τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν. ἢ γὰρ; Ναί. Cap. V. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα. Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ μετὰ τοῦτο

E διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία αἰτία, ἀν

Cap. V. E. ὅθεν διήμην] Sic Par. ADK. Ven. Z. H. Mou Ang. Florentini, alii, pro vulg. διήμην. Contractam formam apud Atticos ubique revocandam esse censuit Elmsleius in the classical Journal N. XVII. p. 51 sq. Vide tamen quae monuit Butt-

ab iis confari dicit, qui, quum revera ab ea alieni sint, tamen se illius studio maxime iacent et importune superbiant. Nam τὰ τοιαῦτα non potest dubitari quin ad ipsius philosophiae commemorationem referendum sit, ut intelligantur ea, quae ad sapientiae studium pertinent. Neque habet haec verborum coniunctio ullam offensionem, licet diffitendum non sit esse eam paullo liberiolem. Similiter libr. IX. p. 581. D: τὸν δὲ φιλόσοφον — τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν οὐδὲν πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι ἀληθὲς ὁπῆ εἶναι, καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἐπὶ εἶναι κ. τ. λ., ubi τὸ τοιοῦτόν τι item refertur ad proxime praegressa. Deinde observes structuram verborum, οὗς δὴ οὐ φησ τὸν ἐγκ. λέγειν ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν. Nam e vulgari ratione dicendum fuit: ὅν δὴ οὐ φησ τὸν ἐγκ. λέγειν ὅτι ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι. Nunc vero οὗς dixit usus constructione accusativi cum infinitivo, quam tamen sermone deinde aliter conformato cum ὡς et indicativo permutavit. cf. Matthiae Gr. §. 539. I. — εἶναι ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν dicuntur qui ad studium philosophiae accedunt ideoque sese philosophos profitentur. Similiter Protagor. p. 360. A: οὐκ ἐθέλουσιν

εἶναι ἐπὶ τὸ κάλλιον. et οὐκ ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἀμεινον καὶ ἡδον εἶναι. Sed aptius etiam compares Gorg. p. 515. B: ἐρχοσθαι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα.

ἀληθῆ σε λέγειν] dum istam adversariorum philosophiae sententiam in medium attulisti.

Cap. V. P. 490. εἰ νῶ ἔχεις] si animo tenes, i. e. si meministi. Noli comprobare quod nuper de Stephani coniectura ediderunt εἰ ἐν νῶ ἔχεις, licet aliquot libri ita scriptum exhibeant. Euthyphron. p. 2. B: εἰ τινα νῶ ἔχεις Παρθία Μέλιτον, ubi nonnisi unus de viginti octo libris ἐν addit. Herodot. V. 92: Περίανδρος δὲ συνίει τὸ ποιηθὲν καὶ νόο ἴσων, ὡς οἱ ὑπειθέτο Θρασύβουλος κ. τ. λ., ubi nemo adiecerit ἐν. Deinde πάντως καὶ πάντη dicitur ut nostrum auf iede Art und Weise. Phileb. p. 60. C: ὃ παρεῖν τοῦτ' ἀπὸ — πάντως καὶ πάντη. Phaedr. p. 246. A: πάντη πάντως. Neque aliter accipiendum illud οὐδαμῶς οὐδαμῆ, de quo scripsimus ad Phaedon. p. 78. D.

ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖναι] Hic quoque ἢ est alioquin, ut iam annotatum est ad libr. V. p. 463. D. Sed notandus praeterea infinitivus

δυνάμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν διήμην, τὴν φύσιν οἷον ἀνάγκη εἶναι τὸν καλὸν τε πάραθον ἐσόμενον. ἠγείτο δ' αὐτῶ, εἰ νῶ ἔχεις, πρῶ- 490
τον μὲν ἀλήθεια, ἢν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντη ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν

mannus Grammat. ampl. T. I. p. 554 sq.

P. 490. εἰ νῶ ἔχεις] Angel. Flor. a. x. et rec. Vind. Mou. εἰ ἐν νῶ ἔχεις; quod Stephanus probandum censuit. conf. am. infra.

talibus in locis post δεῖ, προσή-
και, δυνατόν, verbalia in τῶν
desinentia, alia similia, sequente
ἢ per liberiolem constructionem
illatus, qua de re primus, quod
sciam, monuit Buttmannus
ad Menon. p. 96. E., qui infi-
nitivum optativi cum ἐν functi-
vicoe gerere arbitratur. Quod
veroe ne male statuamus. Ego
enim existimo infinitivum ab no-
tione verbi alicuius, ex priore
universae sententiae parte fa-
cile intelligendi, suspensum esse.
Plerumque autem intelligi licet
necesse est, convenit,
statuendum est, aut simile
quiddam. Quod qui fiat, optime
ex ipsis rei exemplis perspicie-
tur. Rep. V. p. 463. D: ὑπὴ-
ροον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ
μῆτε πρὸς θεῶν μῆτε πρὸς ἀν-
θρώπων ἀμεινον αὐτῶ εἶσοσθαι.
h. e. alioquin putari de-
bere s. necesse esse, eum
neque a diis neque ab ho-
minibus boni quidquam
esse consequuturum: ni-
mirum ex praecedenti δεῖν post
ἢ facile intelligas verbum co-
gnatae significationis ἀναγκαῖον
εἶναι. Protagor. p. 323. A: ὡς
παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέ-
χου τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πό-
λεως, i. e. ἢ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι
πόλεως, ubi v. annot. Pertinet
hic etiam locus Menon. p. 96.
ἢ παντὸς μᾶλλον οὖν προσε-

κτεον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς — ἢ
ἴσως καὶ διαφεύγειν ἡμᾶς τὸ
γνώσθαι, ubi Buttmannus in-
finitivum a praecedenti εἶσοσθαι
regi putabat: ego olim longiore
verborum intercapedine dece-
ptus ex aliquot libris διαφεύγει
edidi. Repetendum autem haud
dubie post ἢ ex notione formae
verbalis, quam vocant, ἀναγ-
καῖον, aut simile quiddam. Ad-
das praeterea Phaedr. p. 271.
E. Parmen. p. 160. D. et Eu-
thyd. p. 266. C., quo postremo
loco post ἀλλά similis ratio ob-
tinet. Sed videamus nunc de
hoc loco. In quo primum non
debet offendere imperfecti usus,
quod ita positum est, ut ad
praecedentem rei disputationem
respicitur. Cf. libr. III. p. 406.
E. IV. p. 433. D. Criton. p. 47.
D. Phaedon. p. 68. B. Gorg. 516.
D. Legg. I. p. 628. C. al. Cla-
rius etiam hoc modo dici po-
tuit: ἢν διώκειν αὐτὸν — δεῖν
ἐλέγομεν. Quae si vera sunt,
patet etiam post ἢ intelligendum
esse ἀναγκαῖον ἢν i. e. ἀναγκαῖον
εἶναι ἐλέγομεν, ut sensus non
possit non hic esse: alioquin
necessario consequi arbit-
trabamur, ut quum vanus
esset, nullo modo in phi-
losophiae verae germa-
naeque possessionem per-
veniret. Ita nihil est, quod du-
bitationem ullam movere possit.

ἐν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκούμενοις περὶ αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἶη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε ὄντως φιλομαθής, καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἐστιν ἐκάστου τῆς φύσεως ἀφασθαι ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐραπτεσθαι τοῦ τοιούτου; προσήκει δὲ ξυγγενεῖ ᾧ πλησιάσας καὶ μιγείς τῷ ὄντι ὄντως, γεννησας νοῦν καὶ ἀλήθειαν, γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῶη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω λήγοι ὠδίνος, πρὶν δ' οὐ; Ὡς οἶόν τ', ἔφη, μετριώτατα. Τί οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψυδὸς ἀγα-

σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν] οὕτω σφόδρα Vat. Θ. Vind. Vat. r.

B. ᾧ προσήκει ψ.] Vulgo male προσήκοι, quod solus Vat. m. tuetur. Mox item contra fidem fere omnium librorum vulgatur τῷ ὄντως ὄντι.

τούτῳ τι μετέσται ψ.] τι deest vulgo, invitiis codicibus.

C. καὶ δίκαιον ἦθος] V. καὶ μέτριον ἦθος, quod ex Paris. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. m. r. sex Florentinis et Ficino mutatum. Ven. E. eam lectionem annotatam habet.

ἀναλαμβάνοντα τάττειν] Sic recte Stephanus, cuius rationem firmat Ven. E. Ceteri libri ἀναγινώσκοντα, quod etiam Wiegando iudice in Zimmermann. Diario: Zeitschrift f. Alterthumsw. a. 1835. A. 52. p. 420. iniuria restituerunt Schneid. Turr. Herm.

Οὐκοῦν ἔν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω] sc. ἦν λεγόμενον. Ficinus: „Unum hoc igitur alienum est omnino ab iis, quae nunc de ipso existimantur.“

οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἶη] Erunt quos optativi usus offendat, et modorum enallagen nescio quam commiscantur. Sed nos quidem in illo minime haeremus. Affert enim Socrates illud, quod iam libro quinto extremo de philosophis dixerat, ideoque utitur modo optativo. Plenius poterat sic dicere: Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα ὃ ἐλέγομεν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, ὅτι πρὸς τὸ

ὄν πεφυκῶς εἶη ἀμ. κ. τ. λ. Quocirca haec, si qua est, modorum enallage iustam habet excusationem.

B. οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος] V. libr. V. p. 476. C. D.

ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐραπτεσθαι —] De ipsa sententia cf. Phaedon. p. 65. E. sq. Sympos. p. 211. E. 212. A. — ᾧ — ψυχῆς est qua animi parte. v. ad p. 507. C. Phileb. p. 35. B.

οὕτω λήγοι ὠδίνος] Ὡδὴς de dolore ex amore plerumque nato, ut Phaedr. p. 251. C. Sympos. p. 206. E. Pertinet huc totus ille locus p. 206. B. sq. quem

πᾶν ἢ πᾶν τούναντιον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἦγούμην δὴ ἀληθείας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαίμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθήσαι. Πῶς γάρ; Ἄλλ' ἕγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἐπεσθαι. Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμβάνοντα τάττειν; μέμνησαι γάρ που, ὅτι ξυνέβη προσῆκον τούτοις ἀνδρεία, μεγαλοπρέπεια, εὐμαθία, μνήμη, καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἐάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη ὅρᾶν αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες

idem quod de scriptura voc. ἀνδρεία et ἀνδρία innumerabilibus fere locis ambigunt, sciant lectores, nos cramben centies coetam noluisse denuo recoquere. Nam illi si constare sibi vulerint, certe sine cunctatione ipsis scribendum ubique fait ἀνδρεία, quum nunc certo exploratum habeatur optimum codicem Par. A. etiam in Republica et Legibus eam formam cum aliis quibusdam codicibus constanter tueri. conf. ann. ad Apol. p. 35. A. Gorg. p. 492. A.

D. τοὺς μὲν ἀχρήστους] μὲν om. Par. A. Vat. m.

τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν] Astius et Stephanus cortigunt τῆςδε τῆς διαβολῆς. Non opus. Vocula paululum traiecit. Par. A. tamen cum Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. ἤδη omitunt. Quare eam Hermann. eliminavit. Nobiscum faciunt Schneider. et Turr.

vix dubito quin ipse philosophus hic et in superioribus respexerit. Ceterum optativus in his quoque propter orationis obliquitatem positus est.

C. Ἄλλ' ἕγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος] Pro δίκαιον Stephanus μέτριον scripserit. Nam p. 485. E. sq. post veritatis amorem proxime temperantia et moderatio commemorabatur: iustitiae demum post temperantiam, magnanimitatem et fortitudinem mentio fiebat. Sed h. i. primum universe significatur, quale ἦθος cum veritate coniunctum sit, nimirum sanum ac tale, quale esse debeat s. integrum, ut δίκαιον pateat non de iustitia, quae vulgo vocatur,

intelligendum esse, sicuti etiam evineit eius coniunctio cum ἕγιές.

σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς —] Ἐπιλαμβάνεσθαι nunc est excipere, adiuncta tamen reprehendendi s. redarguendi notione. Deinde ὁμολογεῖν cum dativo rei, quam quis probat, constructum, ut Politic. p. 258. A: συγχερεῖς οὖν οἷς λέγει; Phaedon. p. 100. C: τῇ τοιούτῃ αἰτίᾳ συγχερεῖς; Horat. Sermon. II. 3, 305: Stultum me fateor liceat concedere veris. — Proxima sic intelligas: sed missis disputationibus atque animo ad eos ipsos converso, de quibus sermo est, eum affirmaturum, conspiceret se inter

ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου δὴ ἕνεκα πάλιν ἀνεληγάμεν τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὠρισάμεθα.

E "Εστὶν, ἔφη, ταῦτα. Cap. VI. Ταύτης δὴ, ἦν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθοράς, ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δὲ τι ἐκφύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς, ἀχρηστοὺς δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ 491 τοῦτο αὖ τὰς μιμουμένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐτῆς, οἷαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μείζον δαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα, πολλαχῆ πλημμελοῦσαι, πανταχῆ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία προσῆραν. Τίνας δέ, ἔφη, τὰς διαφθοράς λέγεις; Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν οἷός τε γένομαι, πειράσομαι διελθεῖν. τόδε

τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων] Ante ἀληθῶς Vind. Mon. Flor. β. ὡς interponunt.

Cap. VI. P. 491. εἰ τελῶς μέλλοι] Indicativum μέλλει

illos alios quidem inutiles, multos vero omnivitate corruptos. Nam φαίη pariter atque ἀναγκασθήσεται ab ὄνι pendet, de qua modorum permutatione v. Gorg. p. 512. A. Protagor. p. 335. A. De Republ. V. p. 466. A. Charmid. p. 156. B. E. Verba εἰσῶς δὲ τοὺς λόγους respiciunt ad illa p. 487. B. sq.

D. ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν] huc devenimus, ut quaeramus, cur tandem plurimi mali sint. Sophocl. Oed. Tyr. v. 1162: πρὸς αὐτῷ γ' ἐμὶ τῷ δεινῷ, λέγειν, sc. αὐτῷ Ipse Plato infra libr. VII. p. 532. B: τότε δὴ ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. Politic. p. 244. B: ἐπ' αὐτῷ νῦν ὁμῶν. Phaedr. p. 274. E. Crat. p. 422. A. Legg. IV. p. 796. B. De iunctura verborum κακοὺς πᾶσαν κακίαν compares Aristot. Ethic. V. 6. ἀδικος

ἐκάστην ἀδικίαν et quae collegit Matthiae Gr. §. 408.

Cap. VI. *E. σμικρὸν δὲ τι ἐκφύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ π.] Mire se torsit Marsilius, qui locum sic interpretatur: parvum quid subterfugit: nempe et hoc animadvertendum, quos videlicet non malos quidem, sed inutiles vocant. Non animadvertisse videtur pronomen οὓς ad proximum σμικρὸν δὲ τι ἐκφύγει respicere, ad quod facile ἐν τισὶν vel ἐν πολλοῖς intelligas. Nam sententia verborum haec est: Oportet iam nos considerare, qui fiat, ut haec natura (philosophia) in multis pessumdetur, nec nisi exigua quaedam pars salva evadat, cuiusmodi homines etiam etsi non pravos, at ineptos tamen vocare solent.

P. 491. οἷαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον —] Non assentior Benedicto ἀνάξιον

μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῶν ὁμολογήσει, τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα ἔχουσαν ὅσα προσετάξαμεν νῦν δὴ, εἰ τελῶς μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλίγαις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας, ἢ οὐκ οἶει; Σφόδρα γε. Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὀλεθροὶ καὶ μεγάλοι. Τίνες δὴ; Ὁ μὲν πάντων θανμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἐν ἑαστον ἂν ἐπηγάμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾶ φιλοσοφίας· λέγω δὲ ἀνδρείαν, σωφροσύνην καὶ πάντα ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἐτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾶ, κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχυρὸς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐρῶμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεία· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν

praebuit Paris. 1808. a Bipontinis collatus. Optativum tamen omnes tenent reliqui libri.

B. Ἐτι τοίνυν — πρὸς τούτοις] τοίνυν abest a Vat. Θ. v. Vind. Male, v. ad Apolog. Socrat. p. 33. E. explicatt.

coniciendi, ut intelligatur vitae institutum cum philosophia conveniens et eidem aequale. Nam ἀνάξιον ἐπιτήδευμα philosophiae studium nunc dicitur, quatenus animi imbecilliores ei non pares sunt, ut quod vires requirant multo maiores et excelsiores. Unde additur etiam καὶ μείζον δαυτῶν. Ceterum προσάπτειν δόξαν nunc est malam existimationem alicui inferre, aliquem infamia adspargere: quo in genere alias προσάπτειν usitatum est.

εἰ τελῶς μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι] Indicativum μέλλει, si in pluribus codd. reperiretur, non contemnendum fore facile persuaderent quae habet Matthiae Gr. §. 498. d. Pro καὶ ὀλίγας non erat cur Stephanus καὶ ἐν ὀλίγοις coniceret. Pluralem ponit in mente habens ταινίας φύσεις.

B. Ὁ μὲν πάντων θανμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι —]

h. e. τοῦτο ἔστιν, ὅτι. v. ad Libr. I. p. 330. B. Euthydem. p. 304. C: ὁ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα προσήκει ἀκοῦσαι, ὅτι οὐδὲ τὸ χρηματίζεσθαι φάτον διακωλύει οὐδὲν. Plura dabit Matthiae Gr. §. 432. extr. Dein genitivus τῆς φύσεως ab ὧν pendet, hoc sensu: unumquodque ex iis, quae in hac natura laudavimus. — τὴν ἔχουσαν ψυχὴν, i. e. τὴν ψυχὴν, ἢ ἔχει αὐτά. Sententiam ipse philosophus explicat p. 494. B. sq. p. 495. A.

C. ξυγγένεια ἐρῶμένη ἐν πόλει] Intelligitur hominum in civitate potentium affinitas. Sympos. p. 178. C: ὁ γὰρ κοῦν ἀνθρώποις ἡγεῖσθαι παντός τοῦ βίου τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι, τοῦτο οὐτε ξυγγένεια οἷα τε ἐμποιεῖν οὕτω καλῶς οὐτε τιμὰ οὐτε πλοῦτος οὐτ' ἄλλο οὐδὲν.

ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν λέγω] h. e. tenes enim iam

λέγω. Ἐγώ, ἔφη, καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἀλέγεις πυνθίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὄλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ σοὶ εὐδηλόν τε φανεῖται καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προσηρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντός, ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος περὶ ἢ φρυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε τῶν ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχόν τροφῆς, ἧς προσήκει ἐκάστῳ, μὴδ' ὥρας μὴδὲ τόπου, ὅσα ἂν ἐρρωμότερον ἦ, τοσοῦτα πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὐ; Ἐχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἄλλοτριωτέρα οὐσαν τροφῇ κακίον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Ἐχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδίμαντε, καὶ τὰς

C. εὐδηλόν τε φ.] εὐδηλόν Vind. Vat. r. τε om. Vat. Θ. Mox περὶ αὐτοῦ Vat. Θ. Ven. II. Paris. DK. Vind. Mon. Ang. Vat. r. Flor. α. β. x.

D. Παντός, ἦν δ' ἐγώ.] πάντος Par. A. Vat. m. et pr. Ξ. κακίον ἀπαλλάττειν] Libri κακίον. Correx. Boeckh. in Min. p. 103. Ficinus: deteriorē evadere quam ignavam. Nuperi editt. cum vett. faciunt.

E. τὴν ἀκρατον πορηρίαν] Ven. Ξ. γρ. ἀροσίτην. τροφῇ διολομένης] Par. A. Ven. II. Flor. γ. διολομένης.

in universum quae dico; v. ad Protagor. p. 344. A. Itaque deinceps opponitur τὸ ἀκριβέστερον πυνθίσθαι et τὸ λαμβάνεσθαι ὄλου αὐτοῦ.

D. Ἐχει δὴ, οἶμαι, λόγον —] consentaneum est; v. Heindorf. ad Theaet. p. 147. D. Pro ἐν ἄλλοτριωτέρα οὐσαν quod Heusdius Specim. Crit. p. 29. coniecit ἄλλοτριω τραφεῖσαν, id recte repudiatum ab Astio est. Nam comparativus hoc significat: optimam naturam deteriorē evadere, sive fieri peiorem, quae utatur alimento alieniore, sc. quam par est. Verissime Astius: „Comparativus saepe ita ponitur, ut relationem exprimat ex orationis nexu intelligendam.“ Deinde cum Boeckhio in Min. et Legg. p. 103. κακίον ἀπαλλάττειν dedi-

mus. Neque enim κακίον cum Astio et Schneidero pro adverbio accipi potest, quo facto sensus existeret hic: optimam naturam peiore modo discedere, sive peius affici, ut interpretatur Schneiderus. Necdum reperimus locum, in quo ἀποβαίνειν, ἀπέρχεσθαι, ἀπαλλάττειν, ubi evadere s. fieri significat, ita cum adverbio constructum legatur. Adiectivum habes Xenoph. Mem. IV. 8, 8: δυσμαθέστερον καὶ ἐπιλημονέστερον ἀποβαίνειν. al. Hesych. ἀποβήσεται γίγνεται. il. ἀπέβη ἐγένετο.

E. τὴν ἀκρατον πορηρίαν] h. e. summam absolutamque pravitatem. Sic libr. VIII. p. 545. A: πῶς ποτε ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατον ἔχει. Videlicet proprie intel-

φυγὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι; ἢ οἶει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἀκρατον πορηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομένης γίγνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὐκ, ἀλλά, ἢ δ' ὅς, οὕτως. Ἦν τοίνυν 492 ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν μὲν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη αὐξανομένην ἀρικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφεται, εἰς πάντα τὰναντία αὐτῇ, ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομέ-

quod cum Bekkero nuper omnes receperunt edit. pro vulgato διολομένης.

P. 492. εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη αὐτῇ.] Vulgo μὲν post ἀρετὴν insertum, quod libri mss. uno consensu omittunt nec ullo modo defendi potest. Pro αὐξανομένην, quod praebuerunt Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. r., vulgo αὐξομένην legatur.

ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ] Steph. ἐν μὴ προσηκούσῃ, contra fidem librorum meliorum omnium et plurimorum aliorum. Recte μὴ propter oppositionis gravitatem praepositur.

ligitur mera pravitatis, cui nihil amplius boni admixtum est. Deinde νεανικῆς φύσεως est natura excellens. P. 503. C: νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. Mox pro οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν Hier. Müllerus acute legendum suspicatur: εἴτε ἀγαθῶν εἴτε κακῶν, quod legisse videtur Ficinus.

P. 492. ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ, ὥσπερ οἱ πολλοί, κτλ.] h. e. an tu quoque putas, sicut vulgus, esse quosdam, qui a sophistis corrumpantur, adolescentes et qui corrumpant esse sophistas quosdam privatos, quod saltem mentione dignum sit, ac non ipsos potius etc. Progreditur enim Socrates a minore ad maius, ut cum dialecticis loquar, miratur-

que, quod, quum Adimantus sophistas existimet esse iuvenum corruptores, tamen in Atheniensium populo, cui idem opprobrium multo maiore iure obici queat, nihil tale animadvertit. De hac orationis forma, quae contraria ita coniunguntur, ut insit vis conclusionis, v. ad libr. I. p. 336. E. III. p. 401. E. Sed haec facilia intellectu. Plus difficultatis creantur verba ὅτι καὶ ἄξιον. Ficinus ea prorsus omisit; alii in eorum interpretatione mire fluctuarunt. Astius enim in priore editione ea explanavit sic: „id quod mirabile est, quod scilicet putant homines σοφιστὰς ἰδιωματῶς, non vero κοινὸν πλῆθος ἕλλογον iuventutis mores corrumpere.“ In posteriore autem editione, abiecta pristina sententia, locum sic interpretatur: a deo

νοὺς τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου, B ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σοφιστὰς, παιδεύειν δὲ τελειώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ προσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δὴ; ἢ δ' ὅς. Ὄταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θεάτρα ἢ στρατόπεδα ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλῆθους ξύλλογον ξυνὸν πολλῶν θυ-

διαφθειρομένους τινὰς εἶναι] Inserunt μὲν post διαφθειρομένους codd. Mon. et Flor. β.

ὃ τι καὶ ἄξιον λ.] καὶ om. Vat. m. et Ven. E. a pr. m. Flor. a. c. a. γ. Sed v. ann.

B. κοινὸν πλῆθους ξύλλογον] κοινὸν τοῦ πλῆθους ξύλλογον Mon.

ut sit dignum quod commemoretur; quod sane proprius ad verum accedit. Schleiermacherus vero ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου iunxit cum ἰδιωτικούς, quod imperitos significaret, et verba sic interpretatus est: Und dass ihre Verderber Sophisten sind, unbedeutende Menschen in allem was nur der Rede werth ist. Quod nobis quidem minime probatur. Nam primum ἰδιωτικός manifesto opponitur publicis conventibus, qui deinceps commemorantur. Deinde non apparet, cur sophistarum mentio nunc tanto cum contentu iniciatur, quum populus Atheniensium in proximis multo maiore cum reprehensione commemoretur. Sappetit tamen idonea satis verborum interpretatio. Nam ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου significat: tantum, ut vel mentione dignum sit, cohaeretque cum antegressis: διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δὲ τινὰς—ἰδιωτικούς, ut recte utriusque membro postpositum sit. Quocirca sententia haec est: An tu quoque putas aut

adolescentes quosdam a sophistis tantopere corrumpi aut sophistas quosdam ut homines privatos illos adeo corrumpere, ut vel operae pretium sit ea de re dicere, siquidem ea depravatio ad publicae vitae corruptionem comparetur, quae certe multo maior est? Quod demta interrogationis forma nihil aliud significat nisi hoc: Non debes putare, damnum, quod aut adolescentes a sophistis accipiant aut sophistae illis inferant, id esse, quod vel mentione dignum sit, atque tale, quod comparari queat cum magnitudine damni moribus eorum per communis vitae consuetudinem influcti. Concedit igitur Socrates utique bonis moribus adolescentium etiam per sophistas noceri; sed multo gravius damnum, ad cuius magnitudinem negat illam corruptelam comparandam esse, ex populi Atheniensis moribus oriri arbitratur. Formula: ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου, was auch nur der Rede werth ist, non adeo rari est usus. Euthydem.

ρῦθον τὰ μὲν πύγῳσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινώσειν, ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα, καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἱ τε πέτραι C καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἂν ὦσιν ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχῳσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου. ἐν δὴ τῷ τοιοῦτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποῖαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξῃν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχθήσεται φερομένην κατὰ ῥοῦν,

C. τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου] V. post ψόγον interpositum erat τε, quod ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. β. γ. deletum. Mox Vat. m. τὸν λεγόμενον, Male. Mon. Flor. β. τίνα ἂν οἶει καρδίαν ἴσχειν; Vat. Θ. Vind. Vat. r. ἴσχειν.

p. 279. C: μὴ τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν, ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου, Luch. p. 192. Δι καὶ ἀχρῶν δὲν τι αὐτὸ κενήμιδα, οὐ καὶ πρὸς ἄλλοις λόγων. Thucyd. II. 64. καὶ ἐς μὲν Ἡλοπόννησον οὐκ ἐπέλθεν ἡ νόσος, ὃ τι ἄξιον καὶ εἰπεῖν, h. e. non magnopere, non nihil tantum invasit. Aristot. Polit. II. 8, 1: μήτε σάσιον ἐγγεγενῆσθαι ὃ τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν μήτε τύραννον.

B. παιδεύειν δὲ τελειώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους βούλ.] h. e. τοιοῦτους οἷους. Verbum παιδεύειν cum accusativo praedicati iunctum eodem modo, quo dicitur διδάσκωμεν τινὰ σοφόν, παιδεύειν τινὰ κικόν, al., de quo loquendi genere monuit Matthiae Gr. §. 420. 3.

ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι πολλοί] Gorg. p. 490. B: ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὄμην — πολλοὶ ἄθροοι ἀνθρώποι. Demosth. de Symmor. p. 186. ed. Reisk. ἀθροῖα πολλὰ λαμβάνει. Qualia quo modo intelligenda sint, ad Gorgiam l. c. exposuimus. C. P. Hermannum miramur οἱ αὐτοὶ πολλοὶ de coniectura sua interponisse.

ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα] Vulgo interpunctione post ἐκάτερα omissa haec iungunt cum proximis, in quo desidero rectam rationem. Mihi verba per se accipienda videntur, quippe quae universum de praecedentibus iudicium contineant, quod deinde illustratur additis verbis καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες. Nihil hoc in genere apud oratores usitatus voce εἰκότως, quam apud Platonem quoque ita positam reperimus. Lachet. p. 183. B: εὐθὺς δεῦρο φέρεται καὶ τοῖς ἐπιδείκνουν. εἰκότως, τοὺς δὲ ἐν ὅλοις μαχομένους κτλ. ubi v. ann.

C. τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν;] Loquutionem καρδίαν, ψυχὴν, γνώμην ἴσχειν, multo usu celebratam, illustrant P. Victorius Varr. Lect. I. 7. Iacobs ad Achill. Tat. p. 587 sq. Similiter Latini frequentant formulam: Quid illi credis animi esse? de quo v. Westerhov. ad Terent. Adelph. IV. 5, 31. Eulich. V. 7, 14.

αὐτῷ — ἀνθέξῃν, ἣν οὐ κατακλ.] et qualem ei putat disciplinam privatam

ἢ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσιν τε τὰ αὐτὰ τούτοις κα-
 D λὰ καὶ αἰσχροὶ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἄπερ ἂν οὗ-
 τοι, καὶ ἕσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἢ δ' ὅς, ὦ Σώ-
 κρατες, ἀνάγκη. Cap. VII. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ,
 οὐπω τὴν μέγιστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἐρη-
 ἦν ἐργῶ προστιθείασι, λόγῳ μὴ πείθοντες, οὔτοι οἱ

ἢ ἂν οὗτος φέρῃ;] Ven. Z. Mon. Vat. m. Flor. a. β. γ. a.
 c. of. an. —

satis firmum fore praesi-
 dium, quod illecebris il-
 lis officiat? Etenim αὐτῷ
 est dativus commodi, quem vocant.
 Verbum ἀντέχειν autem,
 intransitive positum, est satis
 firmum esse ad aliquid ar-
 cendum et impediendum,
 quo sensu nos item dicimus
 widerhalten. Phaedon. p. 88.
 A: ὥστε πολλὰς γιγνομένην τὴν
 ψυχὴν ἀντέχειν. Demosthen.
 Olynth. I. p. 16, 15: εἰ μὴν γὰρ
 ἀντέχει τὰ τῶν Ὀλυθίων. Deinde
 accusativus cum infinitivo post
 relativum infertur propter prae-
 gressum οἷσι. v. Lobeck. ad
 Phrynich. p. 772. confer p. 490. C.
 καὶ φήσιν τε τὰ αὐτὰ —]
 Ad καὶ repetendum ex praegres-
 sis οὐκ οἷσι, quod latet in τὴν
 να οἷσι καρδίας et in ποίαν ἂν
 παιδεύων. Deinde φήσιν additur,
 perinde ac si non παιδεύων, ἦν
 — οἰχόμενοι φερομένην, prae-
 cessisset, sed ille ipse, de quo
 sermo est, antea esset comme-
 moratus. Anacoluthon quamvis
 singulare sit, tamen non eam
 vim habet, ut quidquam mutan-
 dum censeamus.

Cap. VII. D. ἦν ἐργῶ προσ-
 τιθείασι λόγῳ] Quam ipso
 facto adiungunt, non per-
 suadentes oratione, pru-
 dentes isti magistri at-
 que sophistae. Nam οὔτοι
 hic quoque cum irrisione et con-
 temtu positum.

E. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχει-

ρεῖν π. ἂν.] sed vel conari
 contra tendere magna
 est insipientiae. Protagor.
 p. 317. A: πολλὴ μωρία καὶ τοῦ
 ἐπιχειρηματος. Phaedr. p. 274.
 C: ἀλλὰ καὶ ἐπιχειροῦντι καλόν.
 Legg. IX. p. 853. B: καὶ τὸ
 ἀξιοῦν. Ibid. VII. p. 818. D.
 πολλὴ καὶ μωρία τοῦ διανοήμα-
 τος, ubi corr. π. μωρία καὶ τοῦ
 διανοήματος.

οὐδὲ οὖν μὴ γένηται]
 Libr. X. p. 597. C: οὔτε ἐφ-
 τεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ
 φησὶν. Libr. V. p. 473. D: οὐδὲ
 αὐτὴ ἢ πολιτεία μήποτε πρότε-
 ρον φησὶ τε καὶ φῶς ἦλλον ἴδη.
 Phaedr. p. 260. E: οὔτε ἔστιν
 οὔτε μήποτε ὁσέως γένηται.
 Legg. V. p. 942. C: οὔτε ἔστιν,
 οὔτε ποτὲ γένηται κρεῖττον. Phi-
 leb. p. 21. E: οὐδέποτε ὁ βίος
 — ἐμοιγε τούτων αἰετός, οὐδὲ
 ἄλλῳ μήποτε — φανῆ. Euthy-
 dem. p. 283. C. Alcibiad. p. 132.
 A. Sympos. 214. A. Theaet. p. 160.
 A. Etiam ordine inverso Phileb.
 p. 15. E: ἀλλ' οὔτε μὴ πάνη-
 ται ποτε οὔτε ἤρξαιτο οὐν. Sed
 talia iam Wyttenbach. ad Se-
 lect. Princip. Histor. p. 263 sq.
 Schaeferus Melet. p. 110.
 Lobeck ad Phrynich. p. 723.
 collegerunt. De origine structu-
 rae ut paucis moneam, faciunt
 doctorum virorum disputationes
 nuper de hac formula magno
 cum studio agitatae. v. quos
 laudavimus ad libr. I. p. 341.
 B. Accedo autem Heindor-

παιδευταί τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸν μὴ
 πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χόρημασι καὶ θανάτοις
 κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἐρη, σφόδρα. Τίνα οὖν ἄλ-
 λον σοφιστὴν οἶσι ἢ ποίους ἰδιωτικούς λόγους ἐναν-
 τία τούτοις τεινοντας κρατήσιν; Οἶμαι μὲν οὐδένα, E
 ἢ δ' ὅς. Οὐ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν
 πολλὴ ἀνοία. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδέ

D. τὸν μὴ πειθόμενον] τὸ Par. A. Vat. m.

fio ad Phaedon. p. 44. Astio
 ad Polit. p. 365., aliis, qui post
 οὐ proprie verbum aliquod omis-
 sum putant, unde μὴ cum verbo
 finito pendeat, veluti δεινόν ἐστι,
 φόβος ἐστὶ, φοβητέον, δαμητέον,
 ἐνθουμητέον ἐστὶ, qualia plene
 enuntiat supra ad p. 465. B.
 adscripsimus. Et plerumque qui-
 dem additur coniunctivus aori-
 sti, quoniam aoristus meram actionem
 seclusa aliarum rationum
 significatione indicat, ideoque,
 ubi aliquid fieri posse in univer-
 sum significatur, aptissime ad-
 libetur. Quo ex genere sunt
 loci supra allati. Quia autem con-
 iunctivus aoristi actionem cu-
 iusvis temporis per se specta-
 tam indicat, fieri potest, ut vel
 de re futura cogitandum sit, vel
 de re iam facta, prouti sententiae
 ratio postulat. Posterioris
 generis exempla, quae rariora
 sunt, indicarunt Reisigius ad
 Sophocl. Oed. Col. v. 398. et
 Hermann. ad Philoctet. v. 416.
 Neque alia ratio est Homer.
 Odys. XVI, 437: οὐκ ἐσθ' οὐ-
 τος ἀνὴρ οὐδ' ἕσσειται οὐδὲ γέ-
 νηται. Sed Ibid. VI, 201. in si-
 mili structura de futuro: οὐκ ἐσθ'
 οὗτος ἀνὴρ διεσθὲς βροτὸς οὐδὲ
 γένηται κτλ. Verum non solum
 aoristus hoc in genere usitatus
 est, sed etiam praesentis con-
 iunctivi exempla reperiuntur, ex
 quo genere nonnulla notavimus
 ad libr. I. p. 341. B. Nec pro-
 fecto mirum illud quoque tem-

pus usurpari, quod non simpli-
 cem puramque actionis per se
 spectatae significationem habet,
 sed cum temporis iam nunc
 praesentis notatione etiam per-
 petuitatis indicium facit. Neque
 enim, si dicendum est non esse
 metuendum ne nunc, dum loqui-
 mur, iam sit aliquid, alia rati-
 one id indicari potest, nisi
 praesentis temporis usu, ut acute
 vidit Hermann. ad Sophocl.
 Oed. Col. v. 1028. Ex hac igitur
 observatione explicanda sunt
 etiam verba libr. I. p. 341. B:
 ἀλλ' οὐ μὴ οἶός τε ἦς, et quae
 ibi adscripsimus. Denique etiam
 indicativus futuri cum οὐ μὴ
 iungitur, qui usus, nisi universa
 sententia interrogationem habet,
 item ab ellipsi verbi alicuius re-
 petendus videtur, ita ut μὴ num
 significare putandum sit. Solere
 enim μὴ post metuendi et du-
 bitandi verba ita usurpari, ad
 Menon. p. 98 sq. et ad libr. V.
 p. 451. A. docuimus. Quod certe
 nemo mirabitur, talia conside-
 rans, quale est illud Hipp. Mai.
 p. 296. A. ὡς φοβοῦμαι, τί ποτ'
 αὐ λέγομεν. Quoniam vero fu-
 turum et durantis actionis signi-
 ficationem habet et rei eventu-
 rae certius facit indicium quam
 coniunctivus; hoc tempus ibi po-
 tissimum putamus adhiberi, ubi
 aliquid non esse futurum cum
 quadam animi fiducia pronuntia-
 tur. Exempla rei si desideras,
 adeas Elmsleium ad Eurip.

οὐκ ἔστιν ἄλλοιον ἢ θος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὃ ἔταίρε· θεῖον μὲντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρώμεν λόγου. εὐ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὃ τι περ ἂν σωθῆ τε καὶ γένηται οἷον δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἔρεῖς. Οὐδ' ἔμοι ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἐτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ,

Cap. VII. E. ἐξαιρώμεν λόγου] V. ἐξαίρω, quod Astius in ἐξαίρω mutavit. Par. A. Vat. O. Ven. II. Vind. Vat. m. r. Flor. a. γ. ἐξαίρωμεν. Flor. β. Mon. ἐξαίρωμεν. Dedi cum Bekk.

Med. v. 1120. ad Bacch. v. 344. ad Soph. Oedip. Col. v. 177. Itaque Aristoph. Ran. v. 508: μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μὴ σε περιόρῳμαι ἀπελθόντα sic intelligimus: Nein beim Apoll, nicht zweifle ich, ob ich nicht vielleicht dich werde fortgehen sehn, i. e. per Apollinem, si rem animo reputo, certe non videtur futurum. ut te discedentem videam. Sophocl. Electr. v. 1052: ἀλλ' εἰς θ'. οὐ σοι μὴ μεθέρομαι ποτε, οὐδ' ἦν σφόδρ' ἐμείλονα τυγχάνη: so geh' hinein, nein nicht bedenk' dir jemals folgen werde: h. e. certum est me nunquam esse sequituram. Oedip. Col. v. 176: οὐτοι μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἰδράνων, ὃ γέρον, ἀκοντὰ τις ἄξει. Sed ab hoc genere diligenter discernendi sunt ii loci, in quibus οὐ, cum futuro secundae personae iunctum, habet interrogationem, et μὴ cum verbo connectendum est, ita ut universa enuntiatio habeat iubendi significationem: de qua ratione monuerunt Elmsleius ad Medeam l. c. Hermannus ibid. Thierschius Gr. §. 301. p. 541. ed. 3. Quanquam haud scio, an complura exempla ab Elmsleio huc relata ad alterum illud genus revocanda sint. Etsi autem constructionis haec

fuit origo, tamen ea postea temporis ita usu celebrata est, ut Graeci, servata, ut consentaneum erat, pristina vocularum structura, non amplius videantur de ellipsi aliqua cogitasse, sed satis habuerint eam particulam, quae rem ipsam negat, cum altera illa, quae ad animi sensum et cogitationem refertur, copulare, videlicet ut negationem ἠθικῶς, ut ita dicam, exprimerent. Etenim hoc ipso illa loquendi forma differt ab usu futuri cum οὐ simpliciter coniuncti. Nam qui dicit, οὐ γένησται ταῦτα, is simpliciter negat rem futuram esse: qui vero οὐ μὴ γένηται ταῦτα vel οὐ μὴ γένησται ταῦτα, is rem ita negat, ut simul sui ipsius animi sensa patefaciat, declaretque sibi aliquid pro rerum conditione vel fieri non posse, quae vis coniunctivi est, vel non futurum esse videri. Unde fit, ut hoc alterum genus fere fortius negat, quippe quod habeat ethicam quandam gravitatem, ut iam ad Criton. p. 109. breviter significavi. Germanice sententiam vocularum exprimimus verbis: nein wohl nicht, vel wohl nicht, quibus vel futurum vel modum potentialem addere solemus. Habent enim eae voces ethicam quandam negandi vim et gravitatem. Sed quod dicebam Graecos in hac constru-

πρὸς τούτοις καὶ τὸδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἐκαστος τῶν μισθαροούντων ιδιωτῶν, οὓς δὴ οὔτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσιν ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόνπερ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπῃ τε προσ-

ἐξαιρώμεν. v. ad libr. III. p. 394. B.

P. 493. Ἐκαστος τῶν μισθ.] V. Ἐκαστον, quod solus Angel. tuetur. Repetendum δοξάτω. v. ad Apolog. p. 25. B.

ctione, quum in communem usum abiisset, non amplius de verbi alicuius omissione cogitasse, id vel loci antea allati satis docere videntur, in quibus si orationem supplemento aliquo integram reddideris, mirum quantum languoris orationi contraxeris. Accedit, quod in multis locis ipsa verborum iunctura omne supplendi artificium eludit. Quorsum pertinent talia: Plat. Criton. p. 44. B: ἐπιτεροῦμαι τοιοῦτον ἐπιτηδεῖον, οἷον ἐγὼ οὐδένα μήποτε εὐρήσω. Eurip. Phoen. v. 1584: σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μήποτε, σοῦ τῆνδε γῆν οἰκοῦντος, εὐ πράξειν πόλιν. Sed haec satis erunt, ut intelligatur, quid nobis de toto hoc loco visum sit. Quem non tam copiose pertractaturus fuisset, nisi nuper quae alibi breviter scripseram, in alium sensum detorta essent.

οὐτε — παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον] neque enim indoles iuxta istorum erudita disciplinam neque fit neque facta est, nec vero unquam fiet ad virtutem (virtutis habitus ratione) aliusmodi (ἄλλοιον) humana quidem est. Errat Naegelsbach. Emendat. Platon. p. 3. ante ἄλλοιον innotendum ratus et οὐκ ἄλλοιον πρὸς ἀρετὴν falso interpretans: alienum a virtute. Longius etiam a recto discessit C. Fr.

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

Hermann. qui suo Marte ἄλλο ἢ ante ἄλλοιον inseruit.

ἐξαιρώμεν λόγου] V. ad Sympos. p. 176. C. Proverbium fuisse videtur τὸ θεῖον ἐξαιρῶ λόγου, ut Astius quoque censuit.

εὐ γὰρ χρὴ εἰδέναι — οὐ κακῶς ἔρεῖς] Expectabas τοῦτ' εἰδέναι, quum recta sequatur oratio. Sed saepius ita sine eiusmodi indice adduntur quae non aliunde suspensa sunt. Phaedr. p. 278. C: καὶ οὐ — φράζεσθαι ἄντι — εἰ μὲν εἰδῶς ἢ τὰληθῆς ἔχει, συντίθεικε ταῦτα κτλ., ubi Heindorfius, ne ὡς vel ὅτι male deesset, pro δεῖ scribendum δεῖν putabat. Sed recte idem errore tacitus correxit ad illa Phaedonis p. 91. B. λογίζομαι γὰρ, ὃ φίλε ἑταίρε, καὶ θεῖσαι ὡς πλεονεκτικῶς: εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντια ἃ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει κτλ. Sophist. p. 231. C. D. Politicus p. 293. A.

P. 493. θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λ.] Itaque philosophus in Menone, ut rideret viros aetatis suae civiles, virtutem eorum non ab institutione repetiit, sed munere quodam divino censuit iis contigisse. v. p. 97. B — 100. B.

οἷόνπερ ἂν ἐποίει] Plene dicendum erat οἷόνπερ ἂν ἐποίει, εἰ θρ. v. ad Apol. p. 23. B.

τὰς ὀργὰς τις] h. e. τοῦς τρόπους. v. Erfurd. ad So-

ελθεῖν χρῆ καὶ ὅπη ἄψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὅποτε χα-
λεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ
φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστας εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ
οἷας αὐ' ἄλλου φθεγγόμενον ἡμεροῦται τε καὶ ἀγχι-
αίνει, καταμαθῶν δὲ ταῦτα πάντα ξυνοῦσιε τε καὶ
χρόνου τριβῆ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συ-
στησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιο, μηδὲν εἰδῶς
τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν,
ὅ τι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκαιον
C ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι δὲ ταῦτα πάντα ἐπὶ ταῖς τοῦ
μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο ἀγαθὰ
καλῶν, οἷς δὲ ἀχθοῖτο κακὰ, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχοι
λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ

B. καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστας εἴωθε φθ.] Flor. B.,
quocum consentit liber Monac. et Ficini interpretatio: voces
item, quas in singulis quisque solet exprimere, καὶ
φωνὰς δὴ, ἄς ἐφ' ἐκάστοις ctr. Idem placuit Schleiermachero, Codd.
reliqui et Editt. omnes habent: καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστος εἴωθε
φθ. Schneiderus: φ. δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστοις. Sommerus: φ. θὴ ἐφ'
οἷς οἷος ἐκάστοις. Winkelmannus: φωνὰς ἄς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστοις.
His omnibus praefertur coni. Groenii van Prinsterer Pro-
sop. Plat. p. 97. καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστας ctr. Deinde pro
οἷας, quod ex Par. A. Vat. Θ. Ven. E. H. Vind. Angel. Flor. a. c. x.
a. γ. revocavimus, ante Bekkerum οἷας legebatur. Accusativum
cur praefertur duxerimus, docebit annotatio ad libr. V. p.
466. A.

καλέσειε καὶ] καλέσειεν καὶ Par. A. ut solet.

phocli. Antigon. v. 354. ed. min.

B. καὶ ἐκ τίνων γίγνεται] sc. χαλεπώτατον ἢ πραότατον.
καταμαθῶν δὲ — καλέ-
σειε] Transit ab indicativo ad
optativum: v. ad Menon. p. 74.
B., ubi vicissim in oratione hy-
pothetica ab optativo ad indica-
tivum transitur.

C. ὀνομάζοι δὲ ταῦτα
πάντα]—omnia autem haec
nomina tribuat immanis
istius belluae cupiditati-
bus s. opinionibus. Formu-
lam ὀνομάζειν τι ἐπὶ τινι ad
libr. V. p. 470. B. attigimus.
Prave Schneider. interpretatur:
omnibus his nomini-
bus secundum magni ani-

malis opiniones uteretur.
τοιούτος δὴ ὦν πρὸς
Διός —] Secutus sum I. Bek-
kerum, qui ante τοιούτος plene
distinguit, quum haec vulgo tan-
quam apodosis ad praecedentia:
οἰόντες ἄν, εἰ θεῖματος κτλ.
referrentur. Dein quod δοκεῖ de-
dimus, τοιούτος ἄν idem est
quod εἰ τοιούτος εἴη, ad quam
conditionem iam infinitivus εἶναι
cum ἄν iunctus refertur.

D. τῶν πολλῶν καὶ παν-
τοδαπῶν ξυνιόντων] h. e.
ὡς πολλῶν καὶ παντοδαπῶν, s.
ὡς αὐτοὺς πολλοὺς καὶ παντο-
δαποὺς εἶναι. Monni hoc, ne
quis in participio ξυνιόντων hae-
reat. Infinitivus κατανενοημένοι

καλὰ, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον
διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἐωρακῶς εἴη μήτε ἄλλῃ δυ-
νατὸς δεῖξαι, τοιούτος δὴ ὦν πρὸς Διὸς οὐκ ἀτοπος
ἄν σοι δοκεῖ εἶναι παιδευτής; "Εμοί", ἔφη. "Ἢ οὖν τι
τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παν-
τοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοημένοι D
σοφίαν ἡγούμενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ
εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γάρ, ἐάν τις τούτοις
ὀμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην δημι-
ουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοῖς
πολλοῦς, πέρα τῶν ἀναγκαίων ἢ Διομηδεῖα λεγομένη
ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα, ἃ ἂν οὔτοι ἐπαινωσιν·
ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἥδη

C. ὀνομάζοι δὲ ταῦτα πάντα] V. πάντα ταῦτα, quod ex
Vat. Θ. Ven. E. Vind. Par. K. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ.
mutavi.

ἀτοπος ἄν σοι δοκεῖ] V. δοκῇ. Par. A. Ven. E. Mon.
Ang. Vat. m. et sex Florentini δοκεῖ, quod etiam Bekker. Turr.
Schneiderus, alii receperunt. Astius δοκοῖ, quod etiam placuit A.
Matthiae, Gramm. p. 1247.

D. ἢ πόλει διακονίαν] Steph. coni. πόλει, quod legitur
in Bas. 2. et in cod. Flor. a. superscriptum est. Sed v. annotat.
Διομηδεῖα ἄν.] Ald. Διομηδεῖα pro vulg. Διομηδεῖα. At
tenendum esse Διομηδεῖα, dubio caret. v. Schneider. Addend. p. 47.
ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα] Steph. pro ταῦτα dedit πάντα, libris
optimis plurimisque repugnantibus. Paulo ante Bekk. scripsit κυ-
ρίους αὐτοῦ ποιῶν, quem alii non debebant sequi.

nunc substantivi munere fungi-
tur, neque opus est, ut τό ar-
ticulus adiciatur; v. Matth.
Gr. §. 542.

ἢ πόλει διακονίαν] No-
men cum dativo constructum.
Legg. I. p. 633. C: αὐτοῖς ἐαν-
τῶν διακονήσεις. Alcibiad. I. p.
116. A: τὴν φλοῖς βοήθειαν.
Ceterum recte scholiastes τού-
τοις explicat τοῖς ἰδιώταις, τοῖς
ἀπαιδείτοις.

κυρίους αὐτοῦ ποιῶν] Recte censet Astius αὐτοῦ, spectare ad praegressum πολῆ-
ου, δημιουργίαν et διακονίαν ἐπι-
δεικνύσθαι, ut κυρίους sit ar-
bitros, Ficinus: „exhibeat
que vulgo iudicandi ope-

ris auctoritatem.“ Proxima
πέρα τῶν ἀναγκαίων Bekke-
rus interposita post ἀναγκαίων
distinctione ad antecedentia per-
trahit. Sed pertinent sine dubio
ad consequentia, hoc sensu:
plus quam necesse est, ut
aiunt, facere ipsi ea, quae
istis probentur. Nam iun-
genda sunt verba sic: ἀνάγκη
(εἶναι) αὐτῷ πέρα τῶν ἀναγκαίων
(ultra necessaria quae
progrediat), ἢ Διομηδεῖα
λεγομένη, ut vocabulis: ἢ λεγο-
μένη Διομηδεῖα istud πέρα ἀναγκ-
αίων declaretur. Est autem Διο-
μηδεῖα ἀνάγκη talis, quae ultra
rerum necessariorum terminos
progressa aliquem etiam vi cont-

πώποτε του ἤκουσας αὐτῶν λόγον διδόντος οὐ κατα-
 E γέλαστον; Οἶμαι δὲ γε, ἢ δ' ὅς, οὐδ' ἀκούσομαι. Cap.
 VIII. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας ἐκείνο ἀναμνή-
 σθητι. αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλά, ἢ
 494 αὐτό τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἕσθ' ὅπως
 πληθὸς ἀνέξεται ἢ ἠγήσεται εἶναι; Ἐκιστα γ', ἔφη.
 Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἢν δ' ἐγώ, πληθὸς ἀδύνατον
 εἶναι; Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφούντας ἄρα
 ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν; Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ
 τούτων δὴ τῶν ιδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες
 ὄχλῳ ἀρέσκων αὐτῷ ἐπιθυμοῦσι. Ἀἴθλον. Ἐκ δὲ
 τούτων τινα ὄρεῖς σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὡς
 ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείναςαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν;
 B ἐννοεῖ δ' ἐκ τῶν ἐμπροσθεν. ὠμολόγηται γὰρ δὴ
 ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρεία καὶ μεγαλο-

Cap. VIII. E. ἢ αὐτό τι ἕκαστον] Solus Steph. miro
 errore αὐτόθι. Perperam vet. editt. ante αὐτὸ τὸ καλόν com-
 mate. post τὰ πολλὰ καλά autem plene interpungunt.

P. 494. B. προσφερέης τῆ ψυχῆ;] V. προσφερέεις, quod
 Vindob. Flor. β. γ. α. c. habent. Recte ceteri libri.
 ἐπειδὴν προεσβύτερος γίννηται] Sic Flor. a. c. x. α. γ.

pellat, ut invitus faciat, quae
 alioquin non facturus sit. Pro-
 verbii originem fere inde expli-
 cant, quod Diomedes, quum una
 cum Ulyxe Palladium ex urbe
 Troianorum clam furatus esset,
 Ulyxem vitae suae propter glo-
 riae aviditatem in reditu insidiam-
 tiam comprehenderit et manibus
 in tergum religatis verberibus coe-
 gerit usque antecedere, usque dum
 ad castra pervenerint. Quam rati-
 onem sequuntur Schol. ad h. l.
 et Zenobius III. 8. Sed Sui-
 das, Hesychius et Schol. ad
 Aristoph. Ecclesiaz. v. 1029.
 etiam aliam produnt proverbii
 originem. Repetunt enim eam a
 Diomede Thrace, qui hospites
 rem habere coegerit cum filia-
 bus suis quamvis longe foedis-

simis eodemque hoc amoris ope-
 re peracto trucidaverit. Utrumque
 non male convenit in sophistas,
 qui cupiditatibus populi vel in-
 viti turpiter adulari solent; de
 quorum artibus conf. etiam Gorg.
 p. 463. B. 465. C. 481. E. Phaedr.
 p. 260. A. Theaet. p. 172. E. sq.
 Apol. Socr. p. 34. C. 35. B. 38.
 E. al. — Ceterum patet post
 ὅτι μὲν γὰρ — ἐπανῶσιν abrup-
 ptam esse orationem, ut fere
 tale quid intelligendum relinqua-
 tur: εἰκός ἐστιν vel οὐδὲν ἐστὶ
 θαυμαστόν.

Cap. VIII. P. 494. ψέγεσθαι
 ὑπ' αὐτῶν] int. τῶν πολλῶν,
 cuius notio continetur in ante-
 gresso πληθός.

B. Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν πᾶ-

πρόπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐ-
 θὺς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ἐν ἅπασιν,
 ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῆ προσφερέης τῇ ψυχῇ;
 Τι δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ
 χρῆσθαι, ἐπειδὴν προεσβύτερος γίννηται, ἐπὶ τὰ αὐ-
 τῶν πράγματα οἷ τε οἰκῆοι καὶ οἱ πολῖται. Πῶς
 δ' οὐ; Ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, C
 καταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν
 αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίννεσθαι.
 Τί οὖν οἶε, ἢν δ' ἐγώ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιού-
 τοις ποιήσῃν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πό-
 λεως ὦν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος, καὶ
 ἐτι εὐειδής καὶ μέγας; Ἄρ' οὐ πληρωθῆσεσθαι ἀμη-
 χάνου ἐλπίδος, ἠγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ
 τὰ τῶν βαρβάρων ἱκανὸν ἔσεσθαι πράττειν; καὶ ἐπὶ D
 τούτοις ὑψηλὸν ἐξαρεῖν αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ φρο-

Par. A. Vat. G. Ven. F. II. Vind. Angel. Vat. m. r. quod iam re-
 cepit Bekk. Vulgo γέννηται.

D. ὑψηλὸν ἐξαρεῖν] ἐξαρεῖν Flor. a. c. x. α. γ. Angel.
 Vat. m., et secundum Turr. etiam Paris. A. ut Steph. legendum
 coniecit. Vulgo ἐξαίρειν. Alii ambigue ἐξάρειν. Itaque iam mentem
 mutabunt codicum servi. Deinde Vat. G. Vind. Vat. r. φρονήμα-
 τος κενού καὶ σχηματισμοῦ.

σιν —] Haec quanquam ita ex-
 plicare liceat: Nonne igitur
 statim in omnibus rebus
 talis erit inter cunctos
 nequales primus, maxime-
 que excelleat; tamen illud ἐν
 πᾶσιν nescio quid offensionis ha-
 bet. Vere, opinor, Guil. de
 Geer Diatrib. in Polit. Platon.
 Principia p. 58. ἐν παισὶν legen-
 dum coniecit, ut εὐθὺς ἐν παι-
 σὶν iam inter pueros signifi-
 casset. Et certe tale quid requi-
 runt proxima illa: ἐπειδὴν προ-
 εσβύτερος γ. κτλ. Eandem ratio-
 nem etiam Astio et Herman-
 no placuisse video.

C. ὑποκείσονται ἄρα δεό-
 μενοι] h. e. demissi igitur
 atque supplices eum ro-
 gabunt ac venerabuntur.

Nam ita ὑποκεῖσθαι intelligen-
 dum puto, quod similiter dictum
 est atque alibi ὑποκίπτειν τινί,
 supplicem alicui esse.

ἐὰν τύχη μεγάλης πό-
 λεως ὦν —] Vix dubites, quin
 philosophus, quum haec scribe-
 ret, ob oculos habuerit Alcibia-
 dem, cui has virtutes prae ce-
 teris proprias fuisse quum aliunde
 constat, tum ex sermone primo
 illius nomine inscripto. Itaque
 Schleiermacherus scripto-
 rem illius dialogi ex hoc loco
 descriptionis suae argumentum re-
 petiisse suspicatus est.

καὶ μέγας] procerus. v.
 ad Philib. p. 48. E. Alcibiad.
 I. p. 104. A. Menex. p. 236.
 A. Charm. 154 C.

D. ὑψηλὸν ἐξαρεῖν αὐτόν

νήματος κενού άνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ',
 ἔφη. Τῷ δὴ οὕτω διατιθεμένῳ ἐάν τις ἡρέμα προσ-
 ελθὼν τάληθῆ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνστιν αὐτῷ, δέεται
 δέ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐ-
 τοῦ, ἄρ' εὐπετέες οἶμι εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσοῦ-
 των κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἢ δ' ὅς. Ἐάν δ' οὖν,
 ἦν δ' ἐγώ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ τὸ ξυγγενὲς τῶν
 Ε λόγων εἰς αἰσθάνηται τέ πη καὶ κάμπτηται καὶ ἔλ-
 κηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἴομεθα δράσειν ἐκείνους
 τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ
 ἐταιριαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς
 τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτόν, ὅπως ἂν μὴ πει-
 σθῆ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἶός τ'
 ἦ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶ-
 495 νας καθιστάντας; Πολλή, ἢ δ' ὅς, ἀνάγκη. Ἔστιν
 οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνν. Cap. IX.

E. εἰς αἰσθάνηται τέ πη καὶ κ.] V. εἰς αἰσθάνηται πη
 καὶ κ. Mon. et Flor. β. δισαθάνηται, quod non displicet. Vocu-
 lam τε ex Par. Ven. II. cum Bekkero inserui.
 εἰς ἀγῶνας καθιστάντας.] V. ἀγῶνα, quod pauci codd.
 tuentur. Optimi plurimique recte pluralem numerum habent.
 Cap. IX. P. 495. B. ὀλίγης καὶ ἄλλως.] Male ὀλίγης om.
 Flor. α.

— ἐμπιπλάμενον] Haec colorem poeticum habent. Sed non esse ea ab usu pedestris orationis aliena, evincunt quae collegerunt Wyttenbach. ad Plut. Moral. Vol. I. p. 70. et Ruhnk. ad Tim. p. 245. Verba άνευ νοῦ Prinsterer. Prosopograph. Platon. p. 105. ex glossemate orta censet. Tuetur tamen ea cum libris Platonis omnibus etiam Themistius, qui ista: φρονηματος — ἐμπιπλάμενον Orat. XXI. p. 251. B. suis intertextuit. Nec video causam idoneam cur efficienda videantur. Ceterum σχηματισμός nunc de fastu capiendum.

τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ] hoc autem (sc. τὸν νοῦν)

non posse comparari, nisi quis ei comparando et acquirendo inserviat, h. e. maxime studeat. Nam δουλεύειν τῷ πράγματι dicuntur qui alicui rei plane dediti sunt, ut Phaedon. p. 66. D: δουλεύοντες τῇ τοῦτου (τοῦ σώματος) θραπέμῃ.

E. εἰς αἰσθάνηται πη —] Prava videtur omnium editionum scriptura εἰς αἰσθάνηται. Quid enim isto εἰς faciendus? an forte pro τίς accipiendum putabis? At enim vero ut hoc recte fieri possit, quod certe fieri apud Platonem posse negamus, tamen quid repetitum pronomen sibi velit, nemo dixerit. Unice verum est igitur δισαθάνηται, quod ponitur elegantissime propter praegressum illud διὰ τοσοῦτων κα-

Ἄρα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἷτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γάρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὴ, εἶπον, ὦ θανάμοις, ὀλειθρός τε καὶ διαφθορά τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτηδεύμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φασιν. καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τὰγαθὰ, οἱ ἂν ταύτη τύχῃσι ὀνέντες. σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἢ δ' ὅς. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα C

καὶ τοὺς ἰδιώτας.] Om. Par. DK. Mon. Flor. β. Male. v. annot. ad p. 501. A.

οἱ ἂν ταύτη τύχῃσι ὀνέντες.] Ald. Bas. 1. 2. οἱ ἂν ταύτη τ. unde Stephanus scribendum putabat οἱ ἂν τύχῃσι, ταύτη ὀνέντες. Par. AK. Ven. II. Vind. oi.

C. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως —] μὲν om. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Par. DK. Vat. r. Flor. β.

κῶν. Nisi forte Schneiderus verum pervidit, qui scriptorem putat τὸν οὕτω διατιθεμένον in mente habuisse ideoque hic unum aliquem ex eodem numero significare.

πᾶν μὲν ἔργον — πράττοντας.] Est chiasmus.

εἰς ἀγῶνας καθιστάντας.] negotiis forensibus implicantes. Lysias in Agor. p. 130. D: οἱ ἐπιβουλεύοντες καταλασσαι τὴν δημοκρατίαν εἰς ἀγῶνα κλειοφῶντα καθιστάσι. Plutarch. Pericl. cap. 14. p. 161: εἰς δὲ πρὸς τὸν Θεοκλύδην εἰς ἀγῶνα καταστάς — ἐξέβαλε.

Cap. IX. P. 495. ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν.] P. 491. B.

ὦ διαφθορά τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη.] Usitatus fuerit

τοιαύτη τε καὶ τοσαύτη. Sed eodem modo Protagor. p. 328. D. Gorg. p. 456. C., ubi plura dabit Heindorfius. — καὶ ἄλλως, quae iam alioquin raro existit.

ταύτη τύχῃσι ὀνέντες.] si qui forte huc feruntur, sc. ut ad bonum convertantur. Mox de negationum cumulatione cf. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 199. et Astius ad h. l.

οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες.] Verba οἷς μάλιστα προσήκει interpreteris: quibus ipsa (philosophia) est maxime cognata, ut eam ab ipsis in matrimonium duci maxime conveniat. Nam philosophia cum virgine ἐπικλήρω comparatur, qualem in matrimonium

προσῆκει, ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοὶ τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ, ὡς περ ὄρφανῆν ξυγγενῶν, ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ἤσχυνάν τε καὶ ὄνειδῃ περιῆσαν, οἷα καὶ σὺ φῆς ὄνειδίξεν τοὺς ὄνειδίζοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἀξιοὶ εἰσι. Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τὰ γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ, λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν χώραν ταύτην γιγνο-

D μένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστήν, ὡς περ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἱ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνηον. ὅμως γὰρ δὴ πρὸς γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ

φιλοσοφίαν λείποντες] Sic cum Bas. 2. scriptum exhibit Par. A. Vat. Θ. Ven. Z. Vind. Mon. Angel. Vat. m. r. et Florentini. Vulgo λιώντες. Pro οἷς μάλιστα προσῆκει Vind. Vat. r. οἷς μάλιστα οὐ προσῆκει. v. annot.

οἱ μὲν οὐδενός] Heusdius Init. Phil. Plat. p. 83. III. post οὐδενός censet excidisse ἀγαθοῦ.

καθορῶντες γὰρ ἄλλοι] αὐ' post γὰρ addunt Mon. et Flor. β. Receptit Bekker.

ducere proximis cognatis aut permisum aut iniunctum fuit. v. Schoemann. Antiquit. Gr. p. 194. sq. Petiti Legg. p. 539. Meier. De Lite Att. p. 469. Hinc expendas loci elegantiam. — ἐκπύπτοντες, sc. τοῦ ἐπιτηδεύματος τῆς φιλοσοφίας. — ἀτελῆ per dilogiam dictum. — Voculae τε post αὐτοὶ deinde respondet τὴν δὲ κτλ. De ὄνειδῃ περιῆσαν. v. Euthydem. p. 272. C. De Aoristo v. ad Phaed. p. 84. D.

D. ὡς περ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδρα.] quemadmodum qui ex vinculis in templa confugiunt, quae asyla putabantur.

ὅμως γὰρ δὴ πρὸς γε τὰς ἄλλας τ.] tametsi enim ita cum philosophia agitur, tamen ei ad ceteras artes

comparatae splendidior dignitas relinquitur. Ὅμως ita participio praemisum Phaedon. p. 91. C. Xenoph. Cyrop. V, 1, 25. VIII, 2, 21. Oecon. 14, 8. Memorab. I, 2, 20. al.

οὐ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ — τυγχάνουσιν] Participium ἐφιέμενοι primariam continet notionem. Nam proprie sententia ita fere enuntiari debuit: quod quidem multi, quum naturam habeant inchoatam tantum neque perfectam, et quum, sicuti artium tractatione et laboribus corpore debilitati sunt, ita etiam propter artes illiberales quas faciunt animis contracti et penitus confecti sint, tamen studiose appetunt. Pro ἀπο-

αἷωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὐ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὡς περ τὰ σώματα λελώβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτε-

E θρωμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη; Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον πτησαμένου χαλκῆος φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπότης τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμῆν; Οὐ πάννυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἅττα οὖν εἰκὸς 596 γεννᾶν τοῖς τοιούτοις; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἅττα

D. ὄντες τυγχάνουσι] ὄντες περιτυγχάνουσι Vat. Θ. Ven. II. Vind. Par. DK. Vat. r. Mox ἀεί post τὸ αὐτῶν, e Flor. β. et Mon. Bekkerus inseruit. Pro vulg. τέχνηον Par. K. Mon. q. teste Schneidero τέχνηον, accentu rectius posito, idque testatur etiam Par. A. secundum repetitam explorationem.

E. ἀποτεθρωμμένοι διὰ τὰς βαν.] Bas. 2. cum Flor. β. ἀποτεθρωμμένοι. Margo Flor. a. ἀποτεθρωμμένοι. Monac. ἀποτεθρωμμένοι διὰ τῆς βαναυσίας τυγχάνοντες.

εθρωμμένοι Timaeus Gloss. p. 44. et p. 248. consentiente Gramm. in Bekkeri Anecd. p. 437, 3. ἀποτεθρωμμένοι, i. e. ἀπηργωμένοι, legit, quod defendebat magnus Hemsterhusius, contra quem egregie disputavit Ruhkenius l. c. p. 47. Intelliguntur animis contracti et quasi detruncati, ut vis praepositionis ἀπὸ neutiquam obscura sit, quam argutius declaravit Schneiderus, intelligens eos, quorum animis velut arboribus cacumina sint defracta et vires ad enitendum necessariedebilitatae. Eadem fere imagine Plato usus est in Theaet. p. 173. A. ubi Heindorf. huius loci non fuit immemor. Ceterum scholiastes: οἷμαι βαναυσίας ἐγκαῦθα κοινότερον ληγοθαί τὰς κατὰ τὰς τέ-

χνῆς ἀναστροφάς, ἀπὸ τῶν διὰ πρὸς ἐργαζομένων τεχνῶν εἰρημένους. βαῦνος γὰρ ἡ κάμνος, οὐ μὴν — ἦτοι ἀπειροκαλλῶν κτλ.

E. δοκεῖς οὖν τι — γαμῆν;] Putasne igitur, inquam ego, istos, si quis eos consideret, differre quicquam a fabro aliquo ferrario, calvo illo et parvo, qui comparata pecuniola nuper demum e vinculis solutus sit atque in balneis delibutus nova veste indutus incedat seque ut sponsus ornaverit, quippe propter domini paupertatem atque solitudinem filiam eius in matrimonium ducturus? Infinitivus ἰδεῖν nunc post διαφέρειν illatus sicuti in formulis καλὸς ἰδεῖν, ὡς ἰδεῖν ἐφαίμετο, aliis: de quo mo-

φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἀρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως [ἄξιον] ἀληθινῆς ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Cap. X. Πάνσομιζρον δὴ τι, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, λείπεται τῶν κατ' ἄξιαν ὁμιλούντων φιλοσοφία, ἣ ποῦ ὑπὸ φρυγῆς καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορία τῶν διαφθερούντων κατὰ φύσιν μείναν ἐπ' αὐτῇ, ἣ ἐν σμικρῇ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῖ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδη· βραχὺ δὲ ποῦ τι

P. 496. οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον —] Ven. II. ἄξιον ὡς ἀληθινῆς. Angel. ἀληθινῆς ἄξιον. Flor. x. ἀληθινῆς ὡς ἄξιον. Vides ἄξιον sedem non certam habere: unde cum Astio censemus vocem esse delendam, cui rationi etiam Herm. suffragatus est.

Cap. X. Πάνσομιζρον δὴ τι] Sic Par. AD. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Par. D. Vat. r. Flor. β. Ante Bekkerum legebatur πάνν σμικρόν.

B. ὑπὸ φρυγῆς καταληφθὲν] καταλειφθὲν Mon. Ang. Vat.

nuit Matth. Gr. §. 535. a. Verbis λελομένην et λελυμένην elegans inest παρήχθαι, cuius alia sunt exemplarib. VII. p. 54. C. X. p. 614. B. p. 621. C. Vocem νεουργόν explicat Timaeus Gloss. p. 185. ubi v. Ruhnk. Notandum praeterea voc. ἐρημία, quod nunc dicitur de eo, qui honestis carens cognatis quasi in solitudine versatur. Totum locum, Astio monente, ob oculos habuit Themistius Orat. V. p. 64. C: τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκίαις, τοὺς ἐπιθεμῆνας τῇ θεοποίησιν ὄρφανου-θελου. et Orat. XXI. p. 246. D: ὁ χαλκίαις ἐκείνος ὁ φαλακρός.

P. 496. ἀρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα —] noune quae reuera digna sint, ut sophismata audiant, neque quae quicquam, quod germanum sit aut cum vera coniunctum sapientia? Haec dubitari non potest quin corrupta sint. Stephanus coniecit: οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἐχ. Sed

vereor ut ἄξιον ita sine nomine poni potuerit, ubi nihil ex ipsa orationis serie cogitando addere liceat. Ficinus vertit: nihil dignum, nihil prudentiae verae conveniens. Unde Astius ἄξιον delendum censuit, quippe ortum ex prava participii ἐχόμενον interpretatione. Defendit tamen ἄξιον Wiegandus in Zimmermanni Zeitschrift f. Alterthumswissenschaft. 1835. p. 420. labem in ἐχόμενον haerere suspicatus.

Cap. X. B. ἣ ποῦ ὑπὸ φρυγῆς καταληφθὲν γενναῖον] Certatim haec a viris doctis sollicitata sunt. Heusdinus enim teste Georio Diatrib. p. 68. ἀπὸ φρυγῆς καταλειφθὲν legendum coniecit. Idem in mentem venit Faehsio atque Astio, quanquam hic nihil nisi καταληφθὲν mutandum censuit. Sed verissime nuper observavit C. Fr. Hermannus ad Lucian. de Histor. Conser. p. 260. et p. 365. verbum καταλαμβάνεσθαι frequentari de periculis casibus-

καὶ ἀπ' ἄλλης τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφρῆς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου Θεάγους χαλκίος οἶος κατασχῆν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκευάσται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν C φιλοσοφίας, ἣ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπειρουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἣ γὰρ ποῦ τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν αὐ ἰκα-

m. et sex Florentini, ut con. Astius et alii critici; sed v. annot.

ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι] V. ἀνέλθοι. Emendavit Astius, cuius rationem confirmant Ven. E. Mon.

C. τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσ.] Errore aperto vulgo οἱ γενόμενοι scribebatur, inuitis Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Ang. Flor. x. β. Lobcov. Vind. F. al. Quamquam etiam Ficinus: qui cunq̄e gustant.

que infaustis, eamque significationem huic loco esse accomodatissimam. Libr. III. p. 387. B: ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ. Legg. IX. p. 873. A. p. 878. B. al. Plura dabunt Dorvill. ad Charit. p. 567. Hemsterhus. ad Lucian. Somm. 12. T. I. p. 60. Nisi forte nullis cum Schneidero καταληφθὲν interpretari per exilium retentum. Sententia universi loci ita haec est: Periculosus igitur, inquam ego, ὁ Ἀδίαντε, relinquitur numerus eorum, qui digne utantur philosophiae consuetudine: fortasse generosa aliqua ac bene educata natura, quum ab eallo deprehensa vel retenta, quia ita deficiunt qui illam corrumpant, pro indole sua in ea perseverant, aut magnus animus, ubi in parva ortus civitate cum contemptu res citius neglexerit; fortasse etiam exigua pars eorum,

qui bono ingenio praediti sint, ab alia quapiam arte merito contempta ad illam accesserit.

εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου —] Theages in Apolog. Socrat. p. 33. E. Demodoci filius et Parali frater fuisse dicitur. Hunc scriptor sermonis cognominis inducit disciplinae Socraticae cupidissimum. Hoc igitur loco perhibetur non multum abfuisse quin a philosophiae studio avocaretur, nisi infirma valetudo eum tanquam freno retinisset. Nam φιλοσοφεῖν ἀβώσται πολλοὺς παρέχουσι, ut scribit Plutarch. de Sanit. Tuend. p. 126. B. Narrationem ex Platone repetiit Aelian. Var. Histor. IV. 15., ut observavit P. Leopard. Emendatt. XII. 22.

C. ἣ γὰρ ποῦ τινι ἄλλῳ — γέγονε] h. e. nemini enim propemodum, opinor, ex superioribus illud obtigit: denn von den frühern ist dasselbe, denk' ich, so gut als keinem zu Theil ge-

νῶς ἰδόντες τὴν μαρίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγίης, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει, οὐδ' ἔστι ξυμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῶν δικαίων βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὡςπερ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπεσὼν, οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἰκανὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελὴς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, — ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβῶν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κοινοροτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους

D. ἐπὶ τὴν τ. δ. βοήθειαν] ἐπὶ τῇ — βοήθειᾳ Flor. β. Mon. Par. DK. Schneider, corr. τῷ δικαίῳ ex uno Vind. F. pr. m. λογισμῷ λαβῶν] Flor. x. Angel. λαβόντες — ἔχοντες — πράττοντες — ὁρῶντες — ἀγαπῶσι. v. annot. ὑπὸ τειχίον ἀποστάς] Sic Par. A. Vulgo ὑποστάς.

wörden. Formula ἢ τις ἢ οὐδείς ita usurpatur, ut negandi vim habeat; de qua re v. ad Apol. Socr. p. 17. B. Va lcken. ad Herodot. III. 140. et Matth. Gr. §. 487. 8. Interpretes, dictionis significationem non tenentes, quam miris modis erraverint, narrare nihil attinet. Praestat animum advertere ad hoc τὸ δαιμόνιον σημεῖον, unde lux aliqua affunditur obscuriori formulae, qua Socrates sibi dictitabat τὸ δαιμόνιον γίγνεσθαι, ut Apolog. Socrat. p. 31. D. p. 40. A. B. Similiter Phaedr. p. 242. B: ἠὲ μὲλλον, ὃ ἀγαθὲ, τὸν ποταμὸν διαβαίνειν, τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ εὐφρόδες σημεῖόν μοι γίγνεσθαι ἐγένετο κτλ. Significat igitur Socrates se divino quodam numine in philosophiae studio esse retentum, quod nemini fere superiorum philosophorum contigisse videatur. Unde hanc opportunitatem ingeniorum in sapientiae amore et tractatione continendorum ne commemorandam quidem esse arbitrat.

D. πρὶν τι τὴν πόλιν — ἂν γένοιτο —] sed veluti in bestias hominem incidentem, quia neque una iniustus esse velit neque solus omnibus saevis queat resistere, priusquam civitati aut amicis aliquid afferat utilitatis, pereuntem tum sibi tum ceteris fore inutilem. Deinde in verbis ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβῶν notabis transitionem a plurali numero ad singularem, de qua Matth. Gr. §. 293. p. 587. ed. max. — τὰ αὐτοῦ πράττων, i. e. sibi vivens et a publicis negotiis abstinens, ut Gorg. p. 526. C: φιλοσόφου τὰ αὐτοῦ πράξαντος καὶ μὴ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ. Infr. libr. VIII. p. 550. A. libr. IV. c. 10.

οἷον ἐν χειμῶνι — ἀποστάς] Flosculum hinc decerpserunt Maxim. Tyr. Diss. XXI. 10. T. I. p. 416. ed. Lips. συνυποταλὲς, φηοῖν ὁ Σακράτης, ὑπὸ τειχίον, τοὺς ἄλλους

καταπιπλαμένους ἀνομίας ἀγαπᾷ, εἴπη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσιῶν ἔργων τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰλεῶς τε καὶ εὐμενῆς ἀπαλλάξεται. Ἀλλὰ τοι, ἢ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. 497 Οὐδὲ γε, εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ προσηκούσῃ αὐτὸς τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει.

Cap. XI. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὢν ἔνεκα διαβολὴν εἴληφε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρησθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Ἀλλ

P. 497. καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σ.] Sic Par. AK. Mon. Ang. Flor. β. x. cum Ven. II. a pr. m. Par. D. ex corr. et marg. Flor. a. In Ald. Bas. 1. 2. est καὶ τὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σ. Steph. dedit καὶ τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοινὰ σ. Aliquot libri καὶ τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ τῶν κοινῶν. Quod receperimus, etiam Bekkero, Astio, aliis, placuit.

ἀπὸ ζάλης καὶ ἀμηχανίας κινωμένους. Aristid. Orat. Plat. II. p. 204: καθήμενον ἔσω τῆς ζάλης ὑπὸ τῷ τειχίῳ. Themist. Orat. VIII. p. 104. C: ὡςπερ ἐν ζάλη — κοινοροτοῦ, φηοῖν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένου, ὁρῶντες τοὺς ἄλλους καταπιπλαμένους ἀδικίας τε καὶ ἀνομίῳ ἔργων, αὐτοὶ σπάντες ὑπὸ τειχίον, τὸ γε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς πολλοῖς κέρδος ἡγήσονται. Id. Orat. XXIV. p. 308. A: οἷον ἐν ζάλη κοινοροτοῦ τε καὶ πνεύματος ἀποσκηπομένης τῷ τειχίῳ. Orat. XXVI. p. 226. B. Gregor. Naz. Orat. V. p. 534. C: ζάλην τὰ παρόντα ἐνόμισον καὶ πέτρων τινὰ ἐζήτουν ἢ κρημνὸν ἢ τειχίον, ὅφ' οἷς σκεπασθῆσομαι. Basiliius Epist. CLXXIII. p. 196. C: ἐν χειμῶνι καὶ ζάλη πραγμάτων οἷον ὑπὸ τειχίῳ τὴν κερτερῶν ἀποστάς (sic) οὐδενὸς θορόβου τὴν ψυχὴν ἀναταλάσσει. Ob oculos habuit etiam Lucianus Piscator. §. 20: ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὃ φιλοσοφία, κατὰ ὁμηότους ἤδουσαν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου καθάπερ

ἐν ζάλης καὶ κλύδωνος εἰς εὐδίων τινα λιμένα ἐξπλευσας, ὑπὸ σοι σκεπόμενος, καταβιῶναι. Denique memorare licebit etiam Suidam in voce Ζάλη hunc ipsum Platonis locum apposuisse. Haec omnia nobis cum codicum lectione comparantibus multum a vero aberrasse videtur Astius, qui pro ζάλης scribendum censuit χαλάζης, licet apud Basilium l. c. cod. Vat. et Reg. pro ζάλη scriptum exhibeant χαλάζη. Nihil enim certius illius vocis scriptura. Audias Hesychium: Ζάλη μετὰ ὄμβρου πνοή. Lexicon ms. Biblioth. Coisl. p. 235. a Blomfieldo ad Aeschyl. Prometh. v. 379. laudatum: Ζάλη ἢ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἢ χαλάζα. Intelligitur turbo, tempestas. Verbum καταπιπλασθαι polluendi foedandique potestate positum illustravit Ruhnk. ad Tim. Gloss. p. 31.

Cap. XI. P. 497. εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ] Formulam apud Platonem frequentis-

οὐδέν, ἢ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν
 προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν;
 B Οὐδ' ἤντινα οὖν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι,
 μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως
 φιλοσόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαι τε καὶ ἀλλοι-
 οῦσθαι αὐτήν· ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῆ ἄλλῃ
 σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατού-
 μενον εἶναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ
 ἴσχειν τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος
 C ἐκπίπτειν· εἰ δὲ λήψεται τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσ-
 περ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι, τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο
 μὲν τῶ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπινα, τὰ
 τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων. δῆλος δὲ
 οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς αὐτῇ ἢ πολιτεία.

Cap. XI. B. οὐκ ἴσχειν τ. αὐτοῦ δ., ἀλλ' —] Sic Par.
 ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Florentini.
 Vulgo οὐκ ἴσχον τ. αὐτοῦ δ. εἰς ἀλλότριον κ. τ. λ. Dein ἦθος pro
 vulg. εἶδος Par. A. Ven. II. Angel. ut dederunt nuper editi. omnes.

C. εἰ αὐτῇ, ἢν ἡμεῖς —] V. αὐτῇ. Par. A. secundum
 Bekk. αὐτῇ minus recte.
 ὅτι δεήσοι τι εἰς ἐνεῖναι] V. δεήσει, quod cum Bekkero
 ex Par. A. Ven. II. Angel. Flor. x. mutavi. Praeterea ἐν εἶναι

simam libr. IV. p. 430. B. no-
 tavimus.

B. ὥσπερ ξενικὸν σπέρ-
 μα — εἶδος ἐκπίπτειν] Est
 haec frequentissima illa universi
 enuntiat appositio; quam qui
 ita explicant, ut γὰρ vel καὶ, s.
 etenim, scilicet, intelligen-
 dum arbitrentur, ii appositionis
 vim videntur neglexisse. Multo
 minus autem Stephanus au-
 diendus est, qui hic, ut cente-
 nis aliis locis, καὶ ante ὥσπερ
 inseri voluit. Exempla structur-
 rae sunt libr. III. p. 413. D.
 VIII. p. 557. C. Legg. I. p. 628.
 D. II. p. 639. E. III. p. 685.
 C. Gorg. p. 448. E. Politic. p.
 296. E. Phaedon. p. 61. A., ubi
 v. annot. Male de his argutatur
 Schneiderus. — ἐξίτηλον
 Suidas interpretatur ἀφανές,
 εὐτελές. Dicitur hoc loco de

peregrino semine, quod alieno
 commissum solo propriam suam
 nativamque vim et naturam paul-
 latim amittit atque vi illius de-
 victum (κρατούμενον) in loci na-
 turam, ubi satum est, (ἐπὶ τὸ
 ἐπιχώριον) degenerat.

C. τότε δηλώσει] tum pa-
 tebit. Ficinus: tum decla-
 rabit; quod cum Terentio
 plenius fuit dicendum: res
 ipsa declarabit. Usus lo-
 quendi plenius dilucidavimus ad
 Philéb. p. 20. C. et Gorg. p.
 483. D. Tum τοῦτο μὲν dictum
 pro αὐτὸ μὲν. Praeterea nota-
 bis promiscuum usum vocum
 ἀνθρώπινος et ἀνθρώπειος: nam
 p. 492. E. τῶ θεῖω opponeba-
 tur ἀνθρώπειον. Vel ex his co-
 gnoscas quam falsum sit prae-
 ceptum Thomae Magist. p.
 74.

Οὐκ ἔγνωσ, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ξυμελλον, ἀλλ' εἰ
 αὐτῇ, ἢν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν,
 ἢ ἄλλῃ. Τὰ μὲν ἄλλα, ἢν δ' ἐγώ, αὐτῇ· τοῦτο
 δὲ αὐτὸ ἐρῶθήη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι τι αἰεῖ ἐνεῖ-
 ναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτόν, D
 ὄνπερ καὶ σὺ ὁ νομοθέτης ἔχων τοὺς νόμους ἐτί-
 θεις. Ἐρῶθήη γὰρ, ἔφη. Ἀλλ' οὐκ ἰκανῶς, εἶπον,
 ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώ-
 κατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν· ἐπεὶ
 καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾶστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον;
 Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ
 διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ
 τὸ λεγόμενον τὰ κατὰ τῶ ὄντι χαλεπά. Ἀλλ' ὅμως,
 ἔφη, λαβέτω τέλος ἢ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γε E

Par. A. Angel.

D. τοὺς νόμους ἐτίθεις] Par. K. εἰθεις, quod recepe-
 runt Bekkerus et Astius, v. Buttman, Gr. ampl. T. I. p. 542.
 Matth. Gr. §. 210. 1. cf. annot. ad p. 503. E.

οὐ πάντως ῥᾶστον δ.] Bekkerus: „Imo πάντων.“ Non
 credo. Πάντως hic similiter cum superlativo iunctum, ut διαφε-
 ράντως Tim. p. 23. C. et πάνν apud Lucianum Fugit. §. 14. de
 histor. conscrib. §. 5., ubi v. Hermann. Ineptit hic Schneiderus.

οὐ γὰρ τοῦτο ξυμελλον]
 sc. ἐρωτᾶν.

τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐρῶθήη
 μὲν καὶ τότε —] Sed illud
 ipsum (quod in hac causa ma-
 xime tenendum est), est qui-
 dem iam antea memora-
 tum, necessarium fore, ut
 semper insit aliquid in ci-
 vitate, quod eandem rei-
 publicae habeat rationem,
 quam et tu legislator ha-
 bebās, quum leges fer-
 res; nec tamen ad iustam
 perapicuitatem explica-
 tum est metu eorum, quae
 eos obiccentes demon-
 strationem rei longam fo-
 re ac difficilem patefe-
 rat; quippe etiam reli-
 qua pars disputationis
 haud sane facillima est
 ad explicandum.

D. τὰ κατὰ — χαλεπά]
 V. ad IV. c. 11.

E. λαβέτω τέλος] h. e.
 perficiatur et ad finem perdu-
 catur. Sic infra p. 501. E: τέ-
 λος λήψεται. Fallitur enim scho-
 liastes, qui explicat: τέλος ἐχέ-
 τω, atque statuit Adimantum a
 Socrate petere, ut hanc dispu-
 tationem iam finiat. Imo ille
 rogat, ut quod adhuc transmis-
 sum sit, id et ipsum adiciatur.
 Itaque τέλος λαμβάνειν est: ad
 finem et exitum perduci,
 absolvi et consummari.
 Socrates enim quum Libr. V.
 p. 473. A. haec duo rogatus
 esset, ut et conditam civitatem
 ostenderet revera fundari posse,
 et quo id modo fieri posset do-
 ceret, absoluta priore disputa-
 tionis parte dehinc ad postero-
 rem aggreditur.

νομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρῶν δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἶσει. σκόπει δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τούναντιον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἀπεσθαι. Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγώ, οἱ καὶ

498 ἀπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάζαντες αὐτοῦ τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιού-

E. πόλιν ἀπεσθαι] Sic Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. r. sex Florentini et fortasse Vat. O. Vulgo πάλιν ἀπεσθαι.

ἀλλ' εἶπερ] sc. τι διακωλύσει. Frequens haec est post εἶπερ, εἶ ποῦ, εἶ ποτε, εἶ ἄρα, verbi finiti omissio, de qua post Hoogeveenium Doctr. Partic. p. 362 sq. egerunt Wyttenbach. ad Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 749—51. ed. Ox. T. II. p. 69—71. Lips. Heindorf. ad Parmenid. p. 255. Matth. Gr. §. 617. Astius ad Legg. p. 124. et 492. — Παρόντα εἰδέναι τι est experiendo aliquid novisse.

τὸ νῦν ἀπτόμενοι ἢ νῦν—] modo contrario atque nunc fieri solet. — τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου, sc. τῆς φιλοσοφίας. De usu verbi ἀπεσθαι cf. libr. II. p. 377. A: γυμναστικῆς πρότερον ἀπτόμενοι, sc. τῶν μαθημάτων. VII. p. 535. C. D. p. 539. A. Plutarch. de Discrim. Adul. et Amic. §. 24: μετὰ τέχνης ἀπτόμενοι τοῦ πράγματος. — Deinde pro πάλιν vulgo erat πάλιν. Sed ita aegre subiecti commemoratio- nem desideres; quod si abest, tota haec causa non ad civitatem pertinere videbitur. Accedit, quod, omisso πόλιν, scriptum oportuit τούναντιον πάλιν ἢ νῦν δεῖ κ. τ. λ. Nec profecto

frustra nunc iterum πόλεως iniecta mentio est. Nam quaerere instituit philosophus, τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται, quomodo respublica tractare philosophiam debeat, ut ne ipsa intereat. Probarunt πόλιν etiam Bekkerus, Astius, A. Matthiae Praefat. ad Alcaicum p. VII sqq.

P. 498. τὸ μεταξὺ οἰκονομίας τε καὶ χρηματισμοῦ πλ.] Germanice dicas: indem sie sich so mittendurch zwischen der Hausverwaltung und dem Erwerb dem schwersten Theile davon genahet haben, machen sie sich davon, sie, die noch am meisten philosophisch werden. Itaque illud τὸ μεταξὺ οἰκονομίας τε καὶ χρηματισμοῦ interpretari licet: interea dum rei familiari et quaestui student. Hesychius: μεταξὺ· ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον, ἀνὰ μέσον. Illud ὄντα per attractionem ad μειράκια genere accomodatam est, usu loquendi non ita raro. Verba: οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι cum irrisione quadam per appositionem addita sunt, de quo genere dictionis v. ann. ad Criton. p. 51. A. Ceterum fal-

μενοι — λέγω δὲ χαλεπωτάτων τὸ περὶ τοὺς λόγους — ἐν δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων παρακαλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἠγοῦνται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ γῆρας, ἐκτὸς δὴ τινῶν ὀλίγων, ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου, ὅσον ἀνδρὶς οὐκ ἐξάπτονται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν

B τούναντιον· μειράκια μὲν ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζεσθαι, τῶν τε

P. 498. τὸ μετ. οἰκονομίας] Additum vulgo τε post οἰκονομίας codd. fere omnes om.

litur Schneiderus ποιούμενοι putans esse: qui existimantur: nam medio tantum verbo vis putandi et existimandi tributa est, non item activo aut passivo. Itaque Astius coniecit δοκούμενοι. Quod ipsum tamen probari non potest.

πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πρ.] obiter s. subsecivis operis id agendum esse putantes. Nam πάρεργον dicitur quicquid obiter, sine singulari cura, extra ordinem, quasi ludendo et post magis difficile aut serium negotium agitur, ut vere observavit Dorvill. ad Chariton. p. 554. ed. Lips.

ἐκτὸς δὴ τινῶν ὀλίγων] exceptis scilicet paucis quibusdam. Libr. VII. p. 527. C: ὡς περὶ ἐξ Ἄιδου λέγονται δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. Legg. IV. p. 706. C: γένονοι δὴ τινος οὐκ ἀσχερᾶς, ὡς φασί, θυγάς. De proximis scholiastes haec scripsit: Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος, φρονικὸς ὢν, λέγειν, οἱ δ' ἡλιος ἐν τῇ δυνικῇ θαλάσῃ ἐλθὼν καὶ καιαδὲς ἐν αὐτῇ σβέννυνται, εἴτα διελθὼν τὸ ἐπὶ γῆν καὶ εἰς ἀνατολήν ἠδύσας ἐξάπτεται πάλιν, καὶ αὐτὸ δέγειται. Ἄλλως. Ἡράκλειτος. Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

κλειτος Βαθέωνος, Ἐφέσιος, μεγάλῳρων γεγονὼς καὶ ὑπερόπτης παρ' ὀπτινοῦν. οἷτος τὸ τοῦ ἡλίου ἔλεγεν εἶναι οὐχ ἁπλοῦς ἀκαφοειδὲς καὶ ὑπόκνητον, καὶ τὴν ἐκλείψιν αὐτοῦ συμβαίνειν κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφήν, ὡς τε τὸ μὲν κοίλον ἄνω γίγνεσθαι, τὸ δὲ κυρτὸν κάτω πρὸς τὴν ἡμετέραν ὄψιν. Priorem rationem probavit Schleiermacher in Wolfii Museo Studiorum Antiquitatis Vol. I. p. 390 sq.

B. μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν] Scholiastes mathematicas disciplinas intelligendas esse censet. In quo a recta ratione aberravit. Cogitandum est potius omnino de artibus liberalibus sive musicis, quibuscum vult gymnasticam copulari, ut indicat verbis proximis τῶν τε σωματίων — κτωμένους. — ἐν ᾧ est quo tempore, dum, ut libr. VII. p. 516. E. Apol. Soer. p. 40. E. Symp. 185. D. 207. E. al. — ἀνδροῦται, virile fit, virile robur capit. Minus aptum ἀδροῦται, adhuc tenerum est: neque enim tenera tantum aetate corporis vires arte gymnastica corroborandae iudicantur. — ἐπιτελεῖν τὰ ἐκείνης γυμνάσια,

σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀνδρούται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους· προοῦσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ἣ ἡ ψυχὴ τελευτῆσθαι ἀρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια· ὅταν δὲ λήγη
 C μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅ τι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Cap. XII. Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, ὦ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὅπωςτιοῦν πεισομένους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ
 D διάβαλλε, ἦν δ' ἐγώ, ἐμὲ καὶ Θρασυμάχον ἀρτιφίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦς ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προύργου τι ποιήσωμεν

B. καὶ ἀνδρούται] Ald. Bas. J. 2. Stephan. ἀδρούται. Sed codd. omnes praeter Ven. E. ἀνδρούται, quod iure revocavit Schneid. Turr. Herm. Mox vulgo τελευτῆσθαι, quod ex plurimis libris mutatum: servat tamen Par. A. Bekkeri, unde tenuerunt Schneid. Turr. Herm.

Cap. XII. ἐπι ἀντιτείνειν] Steph. coniecit ἀντιτείνω.

D. Εἰς μικρόν γ', [εφη] Ang. Flor. v. μικρόν.

illius exercitationes intendere et augere.

C. τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι] h. e. philosophiae studio sese totos dedere. Dictionem ad Protagor. p. 320. A. illustravimus.

καὶ τελευτήσαντας — πρέπουσαν] Nam tota philosophorum vita nihil aliud est nisi commentatio mortis, qua apti fiunt ad immortalitatem, ut docet Phaedon. p. 64. B. — 69. E.

Cap. XII. ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους] nec Thrasy-macho excepto, initio a Thrasy-macho facto. v. ad Gorg. p. 471. C.

D. ἢ προύργου τι ποιήσωμεν —] aut aliquid pro-

fecerimus ad illam vitam, quando rursus nati in tales sermones incidemus. Menon. p. 84. B: προύργου γούν τι πεποιήκαμεν, ὡς εἶποιε, πρὸς τὸ ἐξενεῖν ὅση ἔχει. Proxima Εἰς μικρόν γ' — εἰρηκας, h. e. in parvum sane tempus rem differens, εἰρηκως dicta esse quilibet non prorsus animo hebes facile sentiat. Facete igitur Socrates atque magnifice: imo ad nullum, si quidem comparaveris cum tempore universo. Quid enim est exiguum hoc vitae spatium, quo exacto alteram intrabimus vitam, cum aeternitate collatum? Sententiam fere eandem habes libro

εἰς ἐκείνον τὸν βίον, ὅταν αὐθις γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἰρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη, ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν. οὐ γὰρ πάποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἅττα ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα, E ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὡς περ νῦν, ξυμπέσοντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένου μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελῶς ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρῳ τοιαύτῃ, οὐ πάποτε ἐώρα- 499 κασιν, οὔτε ἕνα οὔτε πλείους. ἢ οἶει; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὐτὸν λόγον, ὦ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγονασιν, οἶον ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γινῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψὰ τε καὶ ἐριστικά καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν καὶ ἐν δι-

οὐ γὰρ πάποτε εἶδον] Sic Par. AK. Vat. Θ. Ven. E. Vind. Mon. Vat. m. r. Ed. Steph. ἴδον.

P. 499. οἶον ζητεῖν —] Sic Par. A. a pr. m. Vat. Θ. ex corr. Mon. Flor. β. pro vulg. οἶον, quod Ast. et Bekk. merito repudiarunt. Genitivum requirit vel proximum illud ἀσπαζομένων. Ceterum etiam Ven. E. οἶον supra versum adscriptum habet.

X. p. 608. C. De reditu animorum v. Phaedr. p. 248. D. sqq. Ceterum μὲν οὖν, imo, illustravimus ad Criton. p. 44. B. Sympos. p. 201. C. Gorg. 464. D. al.

ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἅττα —] Ficinus: „nunquam enim, quod modo dictum est, evenisse viderunt, sed talia quaedam verba potius de industria in similitudinem quandam composita, non casu, ut nunc, concurrentia.“ Opponuntur inter se invicem ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα et ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου συμπέσοντα.

E. ἐν πόλει ἐτέρῳ του-

αὐτῇ] h. e. in qua item ipsa perfectionis ratio cum verbis conveniat.

P. 499. οἶον ζητεῖν —] h. e. τοιούτων, οἶοι i. e. ὡςτε ζητεῖν. v. Matth. Gr. §. 535.

τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν] Nam eristici δταν περὶ του ἀμφοιβητῶων, ὅση μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ἦ, οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἂ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσιν, τοῦτο προθυμῶνται, Phaedon. p. 91. A. Cf. libr. V. p. 454. A. sqq. Deinde dictio πόρρωθεν ἀσπάζεσθαι, e longinquo salutare, eleganti lusu posita pro vulgari illo χαλεπὸν εἶν. Respicitur haud dubie ad Eurip. Hippolyt. v. 101, ubi

καις και εν ιδιαις συνουσαις πόρρωθεν ἀσπαζομένων.
 B Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι χάριν, ἦν δ' ἐγώ,
 και ταῦτα προορώμενοι ἡμεῖς τότε και δεδιότες ὅμως
 ἐλέγομεν, ὑπὸ τάληθους ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πό-
 λις οὔτε πολιτεία οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γέ-
 νηται τέλεος, πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς
 ὀλίγοις και οὐ πονηροῖς, ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημέ-
 νοις, ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλλῃ, εἴτε βούλονται
 εἴτε μὴ, πόλεως ἐπιμεληθῆναι και τῆ πόλει κατήκοοι
 γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄν-
 των νείσειν ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας ἀλη-
 C θινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρωσ ἐμπέσῃ. τούτων δὲ
 πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνα-
 τον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημί ἔχειν λόγον. οὔτω γὰρ ἂν
 ἡμεῖς δικαίως καταγελασμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια

B. νῦν κεκλημένοις] Par. DK. Vind. Lob. Flor. β. κεκλη-
 ρωμένοις, quod fuit qui temere probaret.
 ἀνάγκη τις ἐκ τ. παραβάλλῃ] Par. ADK. Ven. II. Vind.,
 alii non pauca, περιβάλλῃ. Male. Recepti tamen Herm.
 C. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι] V. ὀπίτερα, quod ex
 Par. ADK. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. mutatum.
 πόρρω που ἐκτός ἐστι] Accessit nuper ἐκτός ex Par. ADK.
 Ven. II. Vind. Mon. Angel. Vat. m. r. et sex Florentinis.
 D. αὐτῆ ἢ Μοῦσα] αὐτῆ Par. A. Ven. E. Vat. m.
 οὐ γὰρ ἀδύνατος γενέσθαι] V. ἀδύνατον, quod ex Vat.
 Θ. Ven. II. Vind. Par. DK. Mon. Angel. Vat. m. r. Flor. a. c. x.
 β. γ. mutatum. v. ad libr. V. p. 471. C.

Hippolytus Venerem salutans:
 πρόσωθεν αὐτὴν ἀγνὸς ὢν ἀσπά-
 ζομαι. Eodem respexit Plu-
 tarch. T. II. p. 777. 8: ὡς τὴν
 Ἀφροδίτην δ' Ἰππόλυτος ἀπώθεν
 ὢν ἀσπάζεται. Platonis locum
 imitatur Themistius Orat.
 XVI. p. 211. B., ubi item libri
 πρόσωθεν, non πρόσωθεν exhibent.

B. δεδιότες ὅμως ἐλέγο-
 μεν] Respicit illa Libr. V. p.
 473. C. D. De sententia conf.
 etiam infra p. 502. Epist. VII.
 p. 328.

ἀνάγκη τις παραβάλλῃ]
 Παραβάλλειν sensu intransitivo

positum est contingere, acci-
 dere et vero etiam accedere;
 v. Heindorf. ad Lysid. p. 203.
 E. Περιβάλλειν ita usurpanti, non-
 dum a quoquam est demonstra-
 tum.

καὶ τῆ πόλει κατήκοοι
 γενέσθαι] Malis fortasse κα-
 τηκόφ, ut voluit Schleierma-
 cher. Confirmant hanc ratio-
 nem illa p. 502. B: ἀλλὰ μὴν
 — εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν
 ἔχων περὶ θομένην, πάντ' ἐπι-
 τελέσαι κ. τ. λ. Sed facilius
 correxeris κατηκόοις: quamquam
 nominativus κατήκοοι ex ante-
 gresso βούλονται defendi potest.

λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίνυν ἄκροις
 εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ
 γέγονεν ἐν τῷ ἀπέριω τῷ πασειληλυθότι χρόνῳ ἢ και
 νῦν ἐστὶν ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ, πόρρω που ἐκτός
 ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ και ἔπειτα γενήσεται, D
 περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγο-
 νεν ἢ εἰρημένη πολιτεία και ἐστὶ και γενήσεται γε,
 ὅταν αὐτῆ ἢ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατῆς γένηται. οὐ
 γὰρ ἀδύνατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγο-
 μεν· χαλεπὰ δὲ και παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Και
 ἐμοί, ἔφη, οὔτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ'
 ἐγώ, ὅτι οὐκ αὐ δοκεῖ, ἐρεῖς; Ἴσως, ἔφη. Ὡ μα-
 κάρις, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάντῳ οὔτω τῶν πολλῶν κατη- E
 γόρει· ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν, ἐὰν αὐτοῖς μὴ
 φιλονεικῶν ἀλλὰ παραμυθούμενος και ἀπολυόμενος

ὅτι οὐκ αὐ δοκεῖ —] Accessit δὲ ex Par. ADK. Vat. Θ.
 Ven. E. II. Vind. Ang. Vat. m. r. et Florentinis.

E. ἀλλοίαν τοι δόξαν —] Vett. edit. ἀλλ' οὐκ τοι δό-
 ξαν ἔξουσιν, ἐν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν — ἐνδείκνυε — και διορῆζον.
 Emendavit locum Bekkerus ex codicibus. Nam pro ἀλλ' οὐκ τοι
 Par. ADK. Ven. II. Mon. ἀλλοίαν τοι. Porro pro ἐν αὐτοῖς Par.
 A. Vat. m. ἐν αὐτοῖς, quod fortasse etiam Ven. II. exhibet. De-
 inde Par. ADK. Ven. II. Mon. Vat. m. ἐνδεικνύει et διορῆζει pro
 vulg. ἐνδείκνυε et διορῆζον. Coniunctivum διορῆζει etiam Flor. a.
 β. γ. exhibent. Plerique alii libri ἐνδεικνύει et διορῆζει habent.
 Ceterum Ven. E. ἐν αὐτοῖς, quod si verum esset, ad ἔξουσιν referri
 oporteret. Praeterea notandum in Paris. K. et Monac. scriptum
 legi ἐν αὐτοῖς εἰ μὴ φιλονεικῶν κ. τ. λ.

C. πότερα γενέσθαι] In
 his πότερα est alterutrum,
 ut Thevet. p. 145. A. Charmid.
 p. 171. B. Legg. XI. p. 914. D.
 Sophist. p. 252. A. 264. D. al.
 De verbis εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες
 vide annot. ad libr. V. p. 450.
 D. — ἄλλως, frustra. —
 ἄκροι εἰς φιλοσοφίαν sunt
 qui in philosophia principi-
 bus exstiterunt. Usum voca-
 bali tetigi ad libr. II. p. 366. B.
 III. p. 405. A.

D. ἔτοιμοι τῷ λόγῳ δ.]
 Hæc ellipsis primæ personæ
 est, quæ reperitur etiam
 Parmenid. p. 137. B. Lachet. p.

180. A. al., quum tertiæ per-
 sonæ post ἔτοιμος, ἱκανός, alia,
 omissione nihil sit frequentius; v.
 Dorvill. ad Chariton. p. 228.
 ed: Lips. Schaefer. Melett.
 p. 43 sq. p. 114. et ad Lam-
 bert. Bos. p. 605. Falleretur
 tamen si quis ubique verbum
 substantivum omititi putaret. Sic
 post ἔτοιμος ponitur Eurip.
 Phoeniss. v. 494. — αὐτῆ ἢ
 Μοῦσα. Intelligitur philoso-
 phia.

E. ἀλλοίαν τοι δόξαν —]
 alius generis illi opinio-
 nem suscipient, si iis —
 demonstras, quosnam di-

500 τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύη, οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζη, ὥσπερ ἄρτι, τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτηδεύσιν, ἵνα μὴ ἡγῶνται σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καί, ἐὰν οὕτω θεῶνται, ἄλλοίαν τε φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἶει τιὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γὰρ σὲ προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει, χαλεπήν οὕτω φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγώ, ἀμέλει, B ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖ-

τὴν τῆς φιλομαθείας] Sic vulgo. Sed Par. A. pr. m. φιλομαθείας.

P. 500. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται] Editt. omnes ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θ. quod Astius in ἢ καὶ mutavit. Ven. E. Ang. Flor. a. ἢ omittunt, quod placuit Schleiermachero. Flor. β. et Monac. ἢ οὐκ exhibent, quo non opus. Deinde rursus ἄλλοίαν τοι scribebatur. Recte Angel. τε pro τοι praebuit. Tum ἀποκρινεσθαι Par. A. Vat. m. quod nemo temere probaverit.

B. οὐ προσῆκον ἐπεικ.] V. οὐ μὴ πρ., quod ex edit.

cas philosophos. Hermannum hic ἀλλ' οὐκ τοι reduxisse miramur.

τὴν τῆς φιλομαθείας] h. e. τῆς φιλοσοφίας. v. libr. V. p. 475. C. Philosophia enim maxime continetur studio discendi verique cognoscendi, De verbo παραμυθεῖσθαι cf. annot. ad Phaedon. p. 70. B. coll. libr. V. p. 476. E.

P. 500. ἢ καὶ — ἄλλοίαν τε φήσεις —] An etiam, si ita intueantur, eos dices et aliam de iis sententiam suscepturos et alia responsuros? Persanatum nunc puto locum admodum salebrosus. Nam quod vulgo post ἄλλοίαν legebatur τοι, id temere ex antecedentibus repetitum te suo loco depulit. Illud ἢ καὶ autem sequente interrogatione patet rectissime esse positum. Schneiderum vero mireris

hic quoque τοι graviter defendentem, quum illud a sententiae ratione alienum esse manifestum sit.

ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα] Quorsum haec spectent, statim declaratur verbis ἐγὼ μὲν γὰρ σὲ — φύσιν γίγνεσθαι. In quibus obiter notamus οὕτω adiectivo suo postpositum. Charimid. p. 157. B: μήτε πλοῦσιον οὕτω μηδένα εἶναι μήτε γενναῖον μήτε καλόν κ. τ. λ. Xenoph. Anab. IV, 8, 26: πᾶς οὖν, ἔφασαν, δυνήσονται παλάειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ οὕτως; Hellenic. VI, 1, 15: ὃς φρόνιμος μὲν οὕτω στρατηγός ἐστιν. Eurip. Orest. in. οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεῖνόν ἄδ' εἰπεῖν ἔπος κ. τ. λ., ubi ὁδε item ad δεῖνόν referam.

B. οὐ προσῆκον ἐπεικκωμάκοντας] Verbum habet significationem turbulen-

αῖται ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπεικκωμάκοντας, λοιδορουμένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥκιστα φιλοσοφίᾳ πρόποντα ποιοῦντας; Πολύ γ', ἔφη. Cap. XIII. Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδείμαντε, σχολὴ τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας, καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου C τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἅπαντα καὶ κατὰ ταῦτα ἀεὶ ἔχοντα ὁρῶντας καὶ θεωμένους οὐτ' ἀδικοῦντα οὐτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα

Bas. 2. et plurimis optimisque libris emendatum. Par. K. Mon. Flor. β. ὡς μὴ προσῆκον.

πρόποντα ποιοῦντας] Editt. omnes πρόπον ποιοῦντας. Recte Monac. Flor. β. πρόποντα, quod confirmant Par. DK, in quibus πρόπονται scriptum est. Sed Schneid. Turr. Herm. vet. lectionem servant.

Cap. XIII. C. οὐτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλ.] ἀδικούμενον Par. A. Vat. Θ. Ven. H. Vind. Φ. Par. K. Vat. m. r. corr. Vsb. E. pr. Vat. D. al. v. infra.

tae et impudentis irruptionis; ut Theaet. p. 184. A. Voce φιλαπεχθημόνως utitur Demosthen. contr. Tim. p. 701. 14. adv. Conon. p. 1268. 16. ed. Reisk. Isocrat. de Pac. p. 192. 65. ed. Bekk. — οὐ προσῆκον, quum non deceat. Male enim vulgo οὐ μὴ προσῆκον.

λοιδορουμένους αὐτοῖς] ut τοῖς πολλοῖς. Prave Schneiderus αὐτοῖς scripsit, i. e. ἀλλήλοις, ut isti homines semet invicem conviciis proscindere existimandi essent.

Cap. XIII. C. καὶ μαχόμενον αὐτοῖς —] Duplex in hoc loco animadvertenda est enallage. Nam primo post dativum αὐτῶ — ἔχοντι infertur accusativus, quam structurae variationem simili in genere notarunt Baker. ad Thucyd. II. 36. Simeloi. ad Eurip. Heraclid.

v. 7., alii. Deinde a numero singulari ad pluralem transitur, quod genus loquendi et a nobis saepius tractatum est et ab Hermanno ad Viger. p. 739. Poppon. Prolegg. ad Thucyd. T. I. p. 93. illustratum.

εἰς τεταγμένα ἅπαντα καὶ κατὰ ταῦτα ἀεὶ —] Nam totum philosophi studium referitur ad ἐκείνην τὴν οὐσίαν τὴν ἀεὶ οὖσαν καὶ οὐ πλαουμένην ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ut legimus p. 485. A. conf. locus nobilissimus Theaet. p. 472 sqq., ubi sapientis imago eius proponitur, qui totus est in rerum divinarum contemplatione occupatus, terrestrium rerum incuriosus. Ceterum ad haec: ἀλλ' εἰς τεταγμένα — ἀφομοιοῦσθαι ex praecedenti οὐδὲ σχολῇ per zeugma verbum aliquod consimilis significationis intelligendum, veluti δεῖ, vel πρόπει:

μιμῆσθαι τε καὶ ὅ τι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἷε
 τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτω τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ
 μιμῆσθαι ἐκεῖνο; Ἀδύνατον, ἔφη. Θεῖω δὴ καὶ κο-
 D σμῖω ὃ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν γίγνεται· διαβολὴ δ' ἐν
 εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπων γίγνεται· ἀνθρώπων δ' ἐν
 πᾶσι πολλή. Παντάπασιν μὲν οὖν. Ἄν οὖν τις, εἶ-
 πον, αὐτῷ ἀνάγκη γέννηται ἃ ἐκεῖ ὁρᾷ μελετῆσαι εἰς
 ἀνθρώπων ἡθῆ καὶ ἰδίαι καὶ δημοσίαι τιθέναι καὶ μὴ
 μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἀρα κακὸν δημιουργὸν αὐ-
 τὸν οἷε γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δαιοσύνης
 καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἡμιστά γε, ἢ
 δ' ὅς. Ἄλλ' ἐάν δὴ αἰσθῶνται οἱ πολλοί, ὅτι ἀληθῆ
 E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσό-
 φοις καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν
 ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν δια-

Θεῖω δὴ καὶ κοσμῖω —] Laudat Euseb. Praep. Evang.
 XII, 19. κόσμω scribens.
 P. 501. ἀλλ' οὐκ οἶσθ', ὅτι —] Bas. 2. ἀλλ' οὐκ οἶσθ'.
 Ficinus: an nescis. Probavit Astius. Deinde loco vulg. διενεργεῖν
 Mon. et Flor. β. praebuerunt διενεργεῖν, quod etiam Bekkerus
 recepit, sed Schneid. Turr. Herm. spreverunt. Nec iniuria infini-
 tivum defendas ex iis, quae ad p. 488. B. de ὅτι cum infinitivo
 iuncto exposuimus. Sed Eusebius l. c. διενεργεῖν, unde Astius

unde etiam casuum enallage or-
 ta videtur. Ad οὐτ' ἀδικοῦντα
 int. ἀλλήλα. v. ad II. p. 358. E.
 D. μὴ μόνον ἑαυτὸν
 πλάττειν] Gorg. p. 483. E:
 πλάττειν τοὺς βέλτατους καὶ
 ἐξομμεστάτους. Alcibiad. I. p.
 121. D. Mox τὴν δημοτικὴν ἀρε-
 τὴν vocat virtutem civilem, qua-
 lis est quae in republica colitur,
 quam Phaedon. p. 69. B. etiam
 πολιτικὴν vocat. Cf. VII. p.
 518. D.

E. διαγράψειαν — ζω-
 γράφοι] Philosophi perfectae
 civitatis imaginem mente et ani-
 mo tenentes eleganter cum pic-
 toribus comparantur, qui ur-
 bem quampiam ad formam et
 speciem animo conceptam deli-
 neaturi primam tabulam expur-
 gatam expetunt, ac deinde de-

mundum opus suum aggrediuntur.
 Verbum διαγράψειαν est descri-
 bere, designare; sed ὑπο-
 γράψειαν est adumbrare, pri-
 mis lineis describere, bre-
 viter et generatim desi-
 gnare. cf. Libr. VIII. p. 548.
 D. Legg. IX. p. 934. B. Mox
 p. 504. D: τῆ ὑπογραφῆ ὀπο-
 νιτὴ ἢ τελευτάτῃ ἀπειργασία.

P. 501. τῷ μῆτε ἰδιώτου
 μῆτε πόλεως] Saepenumero
 πόλις et ἰδιώτης opponuntur. v.
 ad Gorg. p. 507. D. coll. libr.
 VII. p. 536. A.

πρὶν ἢ παραλαβεῖν —]
 Opponuntur ἢ παραλαβεῖν καθα-
 ράν, et ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι, sc. κα-
 θαράν, ut sententia haec sit:
 priusquam tabulam aut
 ab aliis acceperint pur-
 gatam, aut ipsi puram

γράψειαν οἱ τῷ θεῖω παραδείγματι χρώμενοι ζωγρά-
 φοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἢ δ' ὅς, ἐάνπερ αἰσθῶνται.
 ἀλλὰ δὴ τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόν- 501
 τες, ἢ δ' ἐγώ, ὡςπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἡθῆ ἀν-
 θρώπων, πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἂν· ὃ οὐ
 πάνυ ῥάδιον· ἀλλ' οὖν οἶσθ', ὅτι τούτω ἂν εὐθύς
 τῶν ἄλλων διενεργεῖεν, τῷ μῆτε ἰδιώτου μῆτε πό-
 λεως ἐθελῆσαι ἂν ἀψασθαι μὴδὲ γράφειν νόμους,
 πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. Καὶ
 ὁρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἷε ὑπογρά-
 ψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μὴν; Ἐπει- B
 τα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσ' ἀπο-
 βλέπειεν πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ
 σῶφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὐ
 τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐμποιοῦεν ξυμμειγνύντες τε καὶ

bene διενεργεῖεν effinxit, quae forma creberrime est depravata.

πρὶν ἢ παραλαβ.] ἢ πρὶν Vat. Θ.

B. ἐκατέρωσ' ἀποβλέπειεν] V. ἐκατέρως. Recte Flor. β.
 x. Angel. Euseb. ἐκατέρως.

πρὸς ἐκεῖνο αὐτὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις.] Sic cum Bas. 2. scri-
 ptum exhibent Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m.
 r. et sex Florentini. Vulgo αὐτὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. commate post ἐμ-
 ποιοῦεν posito, ut nuperi editt. inde a Schneid. excepto Hermanno.

reddiderint. Itaque hoc πρὶν
 ἢ nollem vir egregius ad De-
 mosthen. Appar. T. IV. p. 564.
 usus esset ad refellenda ea,
 quae Guil. Dindorfius ad
 Aristoph. Comment. T. VI.
 p. 604. et Praefat. ad Isocrat.
 p. V. de usu vocularum πρὶν ἢ
 apud veteres Atticos non ferendo
 monuit. Quippe prius ἢ hic
 respondet alteri illi ante ἢ αὐ-
 τοὶ ποιῆσαι illato, nec scribi ullo
 modo potuit ἢ πρὶν παραλαβεῖν
 κ. τ. λ., quoniam πρὶν ad utrum-
 que orationis membrum pertinet.

B. πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον
 κ. τ. λ. —] h. e. πρὸς αὐτὸ τὸ
 καλόν, κ. τ. λ., ad ideam iu-
 stitiae, pulchritudinis cet.
 Opponunt τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις
 δίκαιον κ. τ. λ. ut Phaedon. p.
 101. B: τὸ ἐν τῇ φύσει et τὸ

ἐν ἡμῖν ἐναντίον, et infra Libr.
 X. p. 597. B: ἢ ἐν τῇ φύσει
 κλίση et ἢ ὁ τέκτων ἐργάσατο.
 Pessime igitur vulgo legebatur
 πρὸς ἐκεῖνο, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἐμποιοῦεν, ξυμμ. Sed prae-
 terea loco etiam aliam labem
 aspersam esse putamus. Nam
 verbum ἐμποιοῦεν non apte co-
 haeret cum antecedentibus. Ita-
 que Astius καὶ ἐμποιοῦεν legi
 voluit: Schleiermacherus
 autem τε post ἐμποιοῦεν inseren-
 dum arbitratus est. Nobis pro
 ἀποβλέπειεν legendum videtur
 ἀποβλέποντες, quod propter par-
 ticipiorum concursum temere ab
 librariis mutatum est. Ita sen-
 tentia est: dum inter elabou-
 randum crebro ad utrum-
 que respiciant cetera. Sed vi-
 derint sapientes! — Πυκνὰ

κεραυνώντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὀμηρὸς ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοσιδές τε καὶ θεοσικελον. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφουσι, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφουσι, ἕως ὃ τι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθῃ, εἰς ὅσον ἐνδέχεται, θεοφιλή ποιήσιν. Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη, ἡ γραφή γένοιτο. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πείθομένῃ πῃ ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἐφησθαί ἔναί, ὡς τοιούτος ἐστὶ πολιτιῶν ζωγράφος, ὅν τότε ἐπηρεάζομεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι τὰς πόλεις αὐτῶ παρεδίδομεν, καὶ τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πρᾶννται; Καὶ πολὺ γε, ἦ δ' ὅς, εἰ σωφρονοῦσι. Πῆ γὰρ δὴ ἔξουσιν ἀμφισβητήσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄτοπον μὲν' ἄν, ἔφη, εἶη. Ἄλλὰ

C. ἕως ὃ τι μάλιστα ἀνθρώπεια —] Voculam ἄν in vet. edit. post ἕως interpositam om. Par. A. Vat. O. Ven. E. H. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. v. annot. Praeterea Euseb. codex noster Flor. x. Ang. τὰ ἀνθρώπεια exhibent.

οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς] V. διατεταμένους, quod vix unus et alter ex codicibus exhibet.

καὶ τι μᾶλλον αὐτὸ ν.] καὶ τι μᾶλλον Par. A. Vat. m.

βλέπειν dictum ut apud Aristoph. Vesp. v. 415: πικρὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν.

ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι] h. e. ex divino iudicantes, quid humani admisceri possit. Τὸ θεοσικελον saepius memoratur apud Homerum, veluti Iliad. I, 131: θεοσικελ' Ἀχιλλεύ. Vocem ἀνδρείκελον Timaeus Glossar. p. 36. interpretatur χρῶα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν, ubi v. Ruhnkem.

C. ἕως ὃ τι μάλιστα —] Quod vet. edit. cum aliquot codd. mss. habent ἕως ἄν ὃ τι μ., id non temere spernendum. v. ad Tim. p. 56. D. Phaed.

101. D. — εἰς ὅσον ἐνδέχεται, quantum fieri potest. Phaedon. p. 93. B: εἴπερ ἐνδέχεται τοῦτο γίνεσθαι. Xenoph. Memor. I, 2, 23. IV, 7, 9. coll. Viger. p. 454.

οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς —] Vid. libr. V. c. 18. p. 474. A. Mox vere Schleiermacherus ex aliquot libris legendum censet: καὶ τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες κ. τ. λ., vertens: und werden sie lieber, wenn sie es jetzt hören, et was sanfter sein?

Ἄλλοquin ad ἐτι μᾶλλον πρᾶννται intelligendum ἢ τότε, διεαυτὸν ἐπηρεάζομεν πρὸς αὐτούς. Quod propter antegressum: δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον, absur-

μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλθομεν, οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελῶς ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσιν μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δῆπου. Ἐτι οὖν ἀγχιανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι, πρὶν ἄν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατῆς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολιταῖς κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολογοῦμεν λόγῳ, ἐργῶ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἦττον. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ ἦττον φῶμεν αὐτούς, ἀλλὰ παντάπασιν πρᾶους γεγονέναι καὶ πεπεισθαι, ἵνα, εἰ μὴ τι ἄλλο, 502 αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Cap. XIV. Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων· τοῦδε δὲ περὶ τις ἀμφισβητήσει, ὡς οὐκ ἄν τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔργοι ἢ δυ-

Flor. a. c. a. γ. probantibus Schleiermachero, Turr. Schn. Herm. Vulgo καὶ ἐτι μᾶλλον.

εἰ σωφρονοῦσι] Sic Par. ADK. Ven. II. Mon. Ang. Vat. m. et Florentini. Vulgo ἦν σωφρονοῦσι.

D. ἢ ἐκείνους φήσιν μᾶλλον —] V. φήσεις. Par. A. Vat. O. Ven. E. H. Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. γ. φήσιν, quod praecunte Bekkero recepit suffragantibus etiam nuperis edit. Angel. φύσει.

dum esse liquet. — εἰ σωφρονοῦσιν, si sapiunt. v. ad libr. III. p. 399. E.

D. πότερον μὴ τοῦ ὄντος κ. τ. λ.] Quod μὴ post ἀμφισβητήσιν infertur, id ne quis moleste ferat, adendum est Hermann. ad Viger. p. 798.

ἢ ἐκείνους φήσιν μᾶλλον] Intell. ἔσεσθαι ἀγαθούς καὶ φιλοσόφους: an illos dicent magis id consequuturos, quos secrevimus? Pro φήσιν expectabam φήσοισι. Nam quod Stephanus scripsit φήσεις, id ferri propterea non potest, quia Socrates non Adimanti sententiam sciscitatur, sed eorum hominum, quos philoso-

phorum reprehensores esse dixerat. Lectio in ordinem recepta si vera est, infinitivus per anacoluthon quoddam debet explicari, in quo non est quod haereamus. Quippe φήσιν dicitur perinde ac si praecessisset ἔξουσιν λέγειν.

P. 502. εἰ μὴ τι ἄλλο, αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσι] ut nihil aliud, certe pudore moti assentiantur. Non opus scribere, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ, quod legitur infra p. 509. C. et Menon. p. 86. E. Quanquam id ex coniectura Astii recepit Hermannus.

Cap. XIV. τοῦδε δὲ περὶ τις ἀμφισβητήσει] hoc vero ecquis dubitabit, fieri

ναστῶν τὰς φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη. Τοιοῦτους δὲ γενομένους ὡς πολλὴ ἀνάγκη διαφθα-
 ρῆναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν σωθῆ-
 ναι, καὶ ἡμεῖς ξυχωροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ
 B χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτε οὐδ' ἂν εἷς σωθῆι,
 ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μὴν, ἦν
 δ' ἐγώ, εἷς ἱκανὸς γενομένος, πόλιν ἔχων πειθόμε-
 νην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἰκανὸς
 γάρ, ἔφη. Ἀρχόντος γὰρ που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέν-
 τος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ διεληλύθα-
 μεν, οὐ δήπου ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολί-
 τας. Οὐδ' ὀπωσιῶν. Ἀλλὰ δὴ ἄπερ ἡμῖν δοκεῖ,
 δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστὸν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ
 C οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα,
 εἴπερ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, ὡς ἐγῶμαι,
 διήλθομεν. Ἰκανῶς γάρ. Νῦν δὴ, ὡς ἔοικε, ξυμ-
 βαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἀριστα μὲν εἶναι ἃ
 λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μὲντοι
 ἀδύνατά γε. Ξυμβαίνει γάρ, ἔφη.

Cap. XIV. P. 502. δυναστῶν τὰς φύσεις φ.] V. δυνα-
 στῶν οἱ τὰς φύσεις φ., quod ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. E. II.
 Mon. Angel. Vat. m. et sex Florentinis correctum.

B. ὅστις ἀμφισβητήσει;] Sic Par. DK. Mon. Flor. β. pro
 vulg. ἀμφισβητήσει, quod etiam Bekkerus correxit. Imo etiam
 ceteri editt. nuperi Parisini A. sui immemores futurum susce-
 perunt.

Ἀλλὰ δὴ ἄπερ ἡμῖν δ.] V. ἀλλὰ μὴν ἄπερ, contra fidem

posse, ut regum vel prin-
 cipum filii natura philo-
 sophi nascantur? Monui,
 quia fuit qui τὰς scribendum pu-
 taret. Sed vid. Hermann. ad
 Viger. p. 730. ann. 151. Cete-
 terum cf. libr. V. p. 476. D:
 καὶ ἀμφισβητῆ, ὡς οὐκ ἀληθῆ
 λέγομεν. Paullo post: ὡς δὲ —
 οὐδ' ἂν εἷς σωθῆι, ἔσθ' ὅστις
 ἀμφισβητήσει; Parmenid. p. 135.
 A. Amator. p. 136. D.

B. οὐδ' ἂν εἷς σωθῆι] h. e. plane nullus, v. ad p. 506. A. Proxima sic intelligas, ac si plene scriptum esset: Ἀλλὰ

μὴν — εἷς ἱκανὸς ἐστὶ γενομένος (ubi natus fuerit philosophus) πόλιν ἔχων πειθόμενην (si civitatem sibi obsequentem habeat), πάντ' ἐπιτελέσαι κ. τ. λ. Nam verissime Schaeef. ad Lambert. Bos. p. 606. apud voc. ἱκανὸς frequenti usu verbum substantivum omitti iudicavit.

C. ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς ν.] efficitur s. consequitur nobis, ut quae de legum ferendarum ratione dicimus, optima quidem sint, si fiant cfr.

Cap. XV. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόρις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον D ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἕκαστων ἀπτόμενοι; Λεκτέον μὲντοι, ἔφη. Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο τῆν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δευχέρειαν ἐν τῷ πρό-
 σθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρ-
 χόντων κατάστασιν, εἰδοῦτι, ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χα-
 λεπὴ γίνεσθαι ἢ παντελῶς ἀληθῆς· νῦν γὰρ οὐδέν
 ἧττον ἦλθε τὸ δεῖν αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ E
 τῶν γυναικῶν τε καὶ παιδῶν πεπεράνται, τὸ δὲ τῶν
 ἀρχόντων ὡς περὶ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ',
 εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδας τε γαίνε- 503
 σθαι, βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις, καὶ
 τὸ δόγμα τοῦτο μὴτ' ἐν πόνοις μὴτ' ἐν φόβοις μὴτ'
 ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ γαίνεσθαι ἐκβάλλοντας,
 ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ πανταχοῦ
 ἀκῆρατον ἐκβαίνοντα, ὡς περὶ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασαν-
 ῶντα.

librorum fere omnium. Mon. Par. DK. ὅπερ.

Cap. XV. μόρις τέλος ἔσχε] V. μόρις, quod ex Par. A. Ven. E. Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentinis mutatum.

D. σωτῆρες ἐνέσονται] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Angel. Vat. r. Flor. β. x. pro vulg. ἰσονται.

ἢ παντελῶς ἀληθῆς] γίνεσθαι, εἰ καὶ παντελῶς ἀλ. Mon. et Flor. β. Recte Stephan. cum ceteris codd. ἢ παντελῶς ἀληθῆς. Ald. Bas. 1. 2. ἢ π. αλ.

Cap. XV. D. Οὐδέν — τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο] Nihil — mihi profuit versutia mea. Nam τὸ σοφὸν nunc idem est quod τὸ σόφισμα, callidum inventum. Iocatur igitur Socrates, affirmans se in superioribus harum rerum diligentem disputationem callido consilio praetermississe. — ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὸν γίνεσθαι, h. e. ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὸν γίνεσθαι αὐτῆν, intelligens rem esse inviolabilem ac difficilem ad efficiendum, siquidem

omnino vera sit futura. Nam ita haec capienda sunt. Quamquam scribendum potius ἢ γε παντελῶς ἀληθῆς videtur. Cornarius corrigebat: εἰδοῦτι ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὸν γίνεσθαι ἢ παντελῶς ἀληθῆς. Car. Schmidt. Epistol. ad Turr. p. 20. locum sic refingendum putat: ὡς — γίνεσθαι ἢ ἢ παντελῶς ἀληθῆς.

P. 503. καὶ τὸ δόγμα τοῦτο —] hunc sensum constantis patriae amoris — videri deponere.

νιζόμενον, στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα τοιαυτ' ἅττα ἦν τὰ λεγόμενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὀκνος γάρ, ἔφη, ὦ φίλε, ἐγώ, εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολησθῶ εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρήσθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι. ἦν γὰρ διήλθουμεν γύαιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς,

P. 503. B. Ὀκνος γάρ] Codd. ὄκνος γάρ. Par. D. in marg. ὄκνον. Vulgo Ὀκνον γάρ commate ante εἰπεῖν τὰ νῦν omisso. φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι] Vat. Θ. καθιστάται. Ceteri libri cum edit. omnibus καθιστάται. ἦν γὰρ διήλθουμεν] δὴ vulgo post γάρ interpositum nunc cum plurimis optimisque libris delevimus praeunte Bekkero. διεσπασμένη φύεται] Vulgatum διεσπασμένα soli Flor. a.

τὸν δὲ πανταχοῦ ἀκήρατον —] Politic. p. 350. D: τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν ἔασεν ἡμᾶς ἰδεῖν. Supra III. p. 414. A: τὸν δὲ ἐν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι βραυνίζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐμβαλόντα καταστατέον ἄρχοντι τῆς πόλεως — τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκρετέον, ad quae verba hoc loco respicitur.

παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λ.] quum sermo de via declinaret ac sese obvolveret, metuens ctr. Etenim deflexit sermo ab hoc argumento libr. III. p. 414. A. Quod quibus de causis ita factum sit, satis videtur ostendisse in Prolegomenis nostris. — Παρακαλύπτεσθαι est se tegumento aliquo velare, quod vel pudicitiae vel religionis causa fiebat. Phaedr. p. 237. A: ἐγκαλυψάμενος ἐγώ, ἵνα ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον καὶ μὴ βλέπωμαι πρὸς σὲ ὑπ' ἀσχύνης διαπορῶμαι, ubi v. Astium. De verbo κινεῖν v. ad libr. V. p. 450. A.

B. Ὀκνος γάρ, ἔφη] Ad Ὀκνος int. ἦν, quam ellipsin rariorem illustrat Schaefer. Melett. critt. p. 44. De ἔφη ἐγώ interpositis verbis diremto v. ann. ad Phaedon. p. 78. A.

τετολησθῶ εἰπεῖν] V. Matth. Gr. §. 500. Rost. §. 124.4. Deinde verborum est sententia: custodes eos, qui futuri sint exactissimi custodes, constitui debere philosophos. Mox εἰκότως est verisimiliter, probabiliter, ut Theaet. p. 172. C: κατενόησα — ὡς εἰκότως οἱ ἐν φιλοσοφίαις πολλὴν χρόνον διατριψάντες γέλοιοι φαίνονται ἡτόρες.

C. Εὔμαθεῖς καὶ μνήμονες — ἐξοίχεται] Locus multum vexatus. Nam Heindorf. ad Theaet. p. 144. A. ante οἱ κοσμίως intercidiisse putabat καὶ. Astius, illum sequutus, καὶ ante νεανικοὶ vulgo interpositum voci οἱ iudicabat praeposendum esse. Quorum iudicis repudiatis Schneiderus in no-

εις ταῦτο ξυμψύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὔμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τοῦτοις ἔπεται οἷοθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι, καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἱοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπη ἂν τύχῃσι, καὶ τὸ βεβαίον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βεβαία αὐ ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἂν

et Angel. tenent.

C. οἱοι κοσμίως μετὰ ἡσυχ.] Par. DK. Flor. β. οἶους, Edit. cum ceteris libris οἱοι. ὅπη ἂν τύχῃσι] V. ὅποι, quod plurimorum optimorumque codicum auctoritate in ὅπη mutatum est. αὐτῶν ἐξοίχεται] Legebatur ἐξ αὐτῶν ἐξοίχεται, contra fidem optimorum plurimorumque librorum.

minativis Εὔμαθεῖς — μεγαλοπρεπεῖς praediti significacionem inesse, subiectum autem verbis: οἱοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari arbitrabatur, hoc sensu: Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquille, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti animoque iuvenili et magnifico praediti esse non solent. Qua interpretatione nihil contortius et perplexius cogitari potest. Nimirum his machinis omnibus non opus fuit commate post ἅμα φύεσθαι facto, quod nunc interponere non dubitavimus. Ita enim nullo negotio intelligitur duplicia generis virtutes ingenii discerni, alteras mentis et intelligentiae, alteras morum atque animi, easdemque iudicari propter varietatem ac diversitatem suam raro ac paene nunquam coniunctas existere solere. Quod circa prioris membri haec est sententia: Dociles et memoriae vi insignes et sa-

gaces et acuti, et quae alia his similia sunt, ipse nosti non solere simul existere, i. e. sic, ut haec mentis ingeniique facultates omnes in uno eodemque homine coniunctae reperiantur. Posterius autem orationis membrum hoc significat: Superbi autem et animi elatioris homines (conf. ad p. 486. A.) non ita natura morati esse solent, ut simul moderate, tranquille et graviter atque constanter vivere velint, sed tales homines fervore abripiuntur quocumque fors ferat omnisque gravitas ab iis discessit. Nimirum ante οἱοι ex antecessis repetendum esse liquet: οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι, sc. τοιοῦτοι. Rectam interpretationis viam monstravit primus Schleiermacherus, qui locum sic reddidit: Die gelehrigen und gedächtnisreichen und geistesgegenwärtigen und scharfsinnigen und was damit

D τις μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρῆσταιτο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα, πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ ποιεῖ ταυτὸν· δυσκίνητως ἔχει καὶ δυσμαθῶς, ὡσπερ ἀπονεναρκωμένα, καὶ ὕπνου τε καὶ χάσμενος ἐμπίπλονται, ὅταν τι δέη τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς δὲ γ' ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῷ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὅρθῶς, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἷα ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὐ; Βασιανιστίον δὴ ἐν τε

E οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε παρεῖμεν νῦν λέγομεν, ἔτι καὶ ἐν

D. ὡσπερ ἀπονεναρκωμένα] Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Mon. Vat. r. Flor. c. ὡσπερ νεναρκωμένα.

E. ὁ τότε παρεῖμεν] Bekk. ex Ven. E. παρεῖμεν dedit v. Fischer. ad Weller. T. II. p. 479. Buttman. Gr. T. I. p. 542. Matth. Gr. §. 210. I. collat. annot. ad p. 497. D.

P. 504. ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλ.] ἄλλοις coni. I. Casp. Orellius, quod suscepit C. Fr. Hermann.

Cap. XVI. P. 504. ὅτι τριτὰ εἶδεν] Mon. Flor. β. ὅτι.

zusammenhängt, weist t du wohl, pflegen eben nicht, so wie auch die von kühner und grossartiger Gesinnung, zugleich auch so geartet zu sein, dass sie sittsam in Ruhe und Gleichmässigkeit leben wollen.

D. πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ π.] Notabis repetitum αὐ, rursus — item. Nec pluralis numerus ἐμπίπλονται post ἡδὴ illatus sine nota transmittendus; videlicet scriptor cogitavit de hominibus tali ingenio praeditis.

αὐτῷ μεταδιδόναι] Referendum est αὐτῷ ad pronomen indefinitum, quod ad infinitivum δεῖν intelligendum relinquitur. Gorg. p. 469. E: τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ, i. e. τὸ ποιεῖν τινα ἃ δοκεῖ αὐτῷ. Ibid. p. 469. C: ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, ὅπερ ἀκριβεστέρως (sc. τινι) ἐν τῇ πό-

λει ὁ ἄν δοκῇ αὐτῷ. Infra Libr. IX. p. 588. B: αὐτῷ διαλεγόμεθα. Praeterea observandum verbum δεῖν repetitum. Quod ne quis sollicitet, prohibebunt quae nuper ex oratoribus consimilia collegit Carolus Förtsch. Observatt. Critt. in Lysiae Orationes p. 8 sq.

E. δυνατὴ ἔσται ἐνεργεῖν] Mirum accidit hoc δυνατὴ, ad quod vix ex antecedentibus ἢ φύσις αὐτοῦ intelligas. Recte, opinor, habet, quod in cod. Ven. E. superscriptum legitur δυνατός. Sic nos olim. Ad haec Schneiderus: „Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλάσει subiectum hominem ipsum potius quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλάζοντες arguit.“ Nihilominus ille vulgatam retinendam censet. Ac sane similis ratio est Phaedr. p. 254. D. cuius loci criticus fuit immemor.

μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ, σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεργεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλάσει, ὡσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδει- 504 λιώντες. Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Cap. XVI. Μνημονεύεις μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυμβιβάζομεν δικαιοσύνης τε περὶ καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ σοφίας ὁ ἕκαστον εἶη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἡ καὶ τὸ προῤῥηθὲν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δὴ; Ἐλέγομέν που, ὅτι ὡς μὲν B δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατεῖν ἄλλη μακροτέρα

Non male. v. Porson. et Hermann. ad Hecub. v. 112. Wyttendach. ad Select. Princip. Histor. p. 466.

B. ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κ.] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vindob. Mon. Angel. Vat. m. r. et Florentini. Vulgo ὅτι δυνατὸν ἦν κ. Comma vulgo post κατεῖν positum delevi. Deinde pro ἄλλη, quod Par. A. Ang. Vat. m. et Florentini tuentur, vulgo legebatur ἀλλὰ. Alii libri vel ἀλλ' ἢ vel ἀλλ' εἰ habent.

P. 504. Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη] V. ad libr. V. p. 476. E.

Cap. XVI. ὅτι τριτὰ εἶδεν ψυχῆς διαστησάμενοι —] Respicitur ad Libr. IV. p. 427. E. sqq., ubi virtutum singularum rationibus in civitate exploratis inde a p. 441. E. etiam exquirebant, quid essent eadem in uno homine. Verbum συμβιβάζειν Timaeus Gloss. p. 241. interpretatur eis συμβιβασίαν καὶ ὁμολογίαν εἶδεν περὶ τινος, ubi Ruhkenius hoc loco comparato, „Hic, inquit, συμβιβάζειν neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiendo.“ Vix adducor, ut credam. Nam verba sic construenda, puto: ξυμβιβάζομεν δικαιοσύνης τε περὶ καὶ σωφροσύνης — τοῦτο, ὁ ἕκαστον εἶη. Sententia verborum haec est: Distinctis tribus animi partibus collegimus de iustitia, temperantia, for-

titudine et sapientia illud, in quo vis et natura uniuscuiusque harum virtutum cerneretur. Neque enim pronomen ὁ recte pro τί acceperis. v. ad libr. IV. p. 444. A.

B. Ἐλέγομέν που, ὅτι —] Respicitur locus IV. p. 135. D. Sententia verborum haec est: Dicebamus, opinor, ad ea quam optime fieri posset perspicienda alium longiorem esse circuitum, quo peracto perspicua essent futura; licere tamen antea dictis convenientes adiungere demonstrationes. Pro δυνατὸν ἦν etsi δυνατὸν εἶη requiri videatur, tamen ἦν ab antecedenti ἐλέγομεν idoneam habet excusationem. Genitivus autem τῶν προειρημένων ex ἐπομένῃs suspensus est. Politic. p. 274. E. ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμήσεως ἐπό-

εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνεται, τῶν μέντοι ἐμπροσθεν προειρημένων ἐπομένως ἀποδείξεις οἷον τ' εἴη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐρόθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἑλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἴποιτε. Ἄλλ' ἐμοίγε, ἔφη, μετρίως ἐφαίνετο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγώ, μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ ὀτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνιοτέ τισιν ἰκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συγχοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Τούτου δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ παθήματος ἥμιστα προσδεῖ φύλακι πόλεώς τε καὶ νόμων. Εἰκός, ἦ δ' ὄς. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ὦ ἑταῖρε, ἔφην, περιεῖον τῶ

ἐφαίνετο μὴν καὶ τ.] Sic eodd. plerique omnes. Vulgo pro μὴν erat δέ.

C. ἀπολείπον καὶ ὀτιοῦν] Vat. Θ. superscriptum habet ἀπολείπον, quod est in Vind. Φ. Par. DK. Mon. Flor. β. Vind. Sed ἀπολείπων Par. A. Ven. E. Vat. m. et ἀπολείπων Ven. H. Deinde Paris. A. in marg. οὐ πᾶν μέτρον γίγνεται, quod suscepit Bekker.

μενα. Legg. X. p. 899. B: ὅποσα τοιούτων συνεπέμενα, ubi male quidam τοῦτω.

C. μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ ὀτιοῦν τοῦ ὄντος] Mensura talium rerum, quae vel tantillum abest ab ipsa ac veritate, haud sane μετρίως fit: nihil enim, quod imperfectum est, alius cuiusdam rei mensura esse potest. Ἀπολείπειν τί τινας est aliquid in aliquo reliqui facere; deficiere in aliqua re. Itaque ἀπολείπειν καὶ ὀτιοῦν τοῦ ὄντος est vel tantillum abesse ab ipsa rei veritate (Wirklichkeit, wirklichen Beschaffenheit). Genitivus τῶν τοιούτων non ex ἀπολείπον pen-

det, quod Astius putabat, sed cum μέτρον cohaeret.

Τούτου δέ γε — νόμων] hoc vero, inquit, vitio civitatis legumque custodi minime opus est.

D. ἦ, ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν] Etiam hic ἦ est alioquin. καὶ αὐτῶν τοῦτων —] sc. δικαιοσύνης τε καὶ ὅν διηλθόμεν, i. e. virtutum. De ὑπογραφήν v. ad p. 500. E. Ἀπεργασία capiendum de picturae perfectione. Eodem modo ὑπογράφειν et ἀπεργάζεσθαι opponuntur libr. VIII. p. 548. D. Conf. p. 501. B.

E. πᾶν ποιεῖν συντεταγμένους] Sic Euthydem. p. 288. D. συντεταγμένον ἀποδάξοντα.

τοιούτω, καὶ οὐχ ἦτιον μανθάνοντι πονητέον ἢ γυ- D
μναζομένω· ἦ, ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε
καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος οὐ-
ποτε ἔξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἐπι-
τι μεῖζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διηλθόμεν; Καὶ
μεῖζον, ἦν δ' ἐγώ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογρα-
φήν δεῖ ὡσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτά-
την ἀπεργασίαν μὴ παρίεναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν
ἄλλοις μικροῦ ἀξίους πᾶν ποιεῖν συντεταγμένους, E
ὅπως ὁ τι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει, τῶν
δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκρι-
βείας; Καὶ μάλ', ἔφη, ἀξίον τὸ διανόημα. ὁ μὲν-
τοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ ὁ τι αὐτὸ λέγεις,
οἶε τιν' ἂν σε, ἔφη, ἀρεῖναι μὴ ἐρωτήσαντα τι
ἐστίν; Οὐ πᾶν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα.

οὐδανὸς μέτρον] V. μετρίως. Vind. Vat. r. μέτρον, unde verum emergit, quod restituit Bekk., nescio an reliquorum librorum auctoritate.

καὶ οὐδὲν δεῖν περ.] δεῖ Par. A.

ἦμιστα προσδεῖ φύλακι π.] V. προσδεῖται φύλακῆ. Recte φύλακι Par. ADK. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. γ. Προσδεῖ habent Par. DK. Mon. Flor. a β. Verum restituit Bekker.

ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας;] putare non oportere summam esse diligentiam? v. ad Phaedon. p. 95. B. In talibus non esse δεῖν supplendum, plane evincunt huiusmodi loci: Hom. II. IX, 621: οὐ γὰρ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτῆ τῆδε γ' ὀδῶ κρανεσθαι, ubi per constructionem ne licet quidem illud verbum intelligere.

καὶ μάλ', ἔφη, ἀξίον τὸ διανόημα] Ficinus: Ridiculum prorsus. At enim putas, etc. Itaque Astius olim ἀξίον putabat in γελοῖον mutari oportere. Postea autem ipsi totum hoc additamentum de interpositione suspectum fuit, non dissentiente Cobeto ad

Orat. de arte interpr. p. 138., qui et ipse verba: ἀξίον τὸ διανόημα eiicienda censet. Nec tamen quidquam loco movendum. Nam καὶ μάλ' affirmat simul et negantem et affirmantem sententiae partem, ut hoc dicatur: Digna sane haec est sententia, qua statuis, si in rebus levibus maximae diligentiae studendum sit, idem in rebus maximis etiam multo magis fieri oportere. De καὶ μάλ' ita posito v. Euthyd. p. 293. E. Lysid. p. 208. B. Vocabulum διανόημα Platoni non ita raro est decretum, propositum. lex et sententia, qua quid agendum esse statuitur (Maxime), ut h. l. vid. Ast.

πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὐτὸ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντι-
505 λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον· ἐπεὶ ὅτι γε

P. 505. ἢ καὶ δίκαια] καὶ cum Par. A. Vat. m. Flor. a.

Lexic. s. v. — ἄξιον, quod decet, quod fieri oportet. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις —] Eodem asyndeto nos utimur dicentes: Aber frage auch du. Jedenfalls hast du es nicht selten gehört etc. Tim. p. 26. D: τοὺς πολίτας — φήσομεν ἐκείτους τοὺς ἀληθινοὺς εἶναι προγόνους ἡμῶν οὓς ἔλεγεν ὁ ἱερὺς. πάντως ἀρμόσσοι, καὶ οὐκ ἀπασόμεθα κ. τ. λ. Sympos. p. 173. B. Politic. p. 268. E. Theaet. p. 143. A., ubi item apud πάντως coniunctio neglecta. Recte igitur Hemsterhusius Lucian. Di-all. Mort. X. extr. scripsit: τί οὐκ ἐπι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεῖσαι, ubi vulgo πάντως aberat.

P. 505. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον] Int. σὲ διανοεῖσθαι ἐμοὶ πράγματα παρέχειν.

ὅτι γε ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα] Amplissimam scientiam Socrates vocat τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. Quam sententiam deinde ita illustrat, ut respiciat simul ad quaestionem de summo bono iam illis temporibus studiosius agitatam. Et eum quidem locum, qui est de summo bono, Plato in Philebo diligentissime persecutus est, in quo libro docuit nec voluptatem solam nec scientiam a voluptate seiunctam vitam beatam efficere, sed utramque esse ita copulandam ut secundum summi boni ideam altera cum altera coniungatur prudenterque temperetur. Iam vero sicuti philosophus in illo libro exposuit de summo vitae humanae bono, ita hic eam quaestionis partem,

quae est de absoluta summi boni idea, accuratius persequitur, quippe quam illic brevius in ipso dialogi exitu memoravisset. Unde iure videmur olim coniecisse Politiam edito iam Philebo scriptam et in lucem publicam emissam esse. In quam sententiam etiam eo deducti sumus, quod singulae quaedam partes disputationis in Philebo agitatae eo, qui sequitur, loco manifesto respiciuntur. Sed istud quidem in praesenti missum facimus. Satius erit paucis declaravisse, cur ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα dicatur μέγιστον μάθημα. Enimvero est ea ἢ τοῦ παντὸς ἀρχή, ut vocatur p. 511. B. et species perfectionis atque bonitatis summae, unde quum ceterae ideae tum etiam res generatae, prouti eius capaces sunt, vim, essentiam, veritatemque nanciscuntur, ita ut etiam mentis cognitioni ac scientiae pateant. Quapropter ipsa eo, qui sequitur, loco maxima dicitur dignitate et excellentia esse insignis et ἐπέκεινα τῆς οὐσίας exstare. Quod quomodo intelligendum sit, paucis declarat Aristoteles Metaphys. I. 6. p. 477. 42., qui de Platonice loquens, „nonnulli, inquit, praeter multa, quae bona apparent, bonum ipsum exstare putabant, quod esset causa, cur illa essent bona.“ Est igitur ipsius boni idea non alia quam summae perfectionis species eaque reapse vera, siquidem ideae Platoni omnino sunt formae sive species rerum intelligibiles omnibus numeris absolutae et

ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας, ἢ καὶ δίκαια καὶ τὰλλα προσροσάμενα χρήσιμα

c. γ. om. Schn. Turr. Herm. Sed tnetur καὶ cum ceteris codd. etiam Proclus ad Rempubl. p. 426.

constantes, quae vim illarum sempiternam complectuntur ideoque essentia sunt praeditae ac per se constant, ita quidem, ut vim suam etiam iis omnibus impertiant, quae ad ipsarum exemplum comparata sunt. Ex quo ipso consequitur, ut quidquid in suo genere perfectum est, id hanc ipsam perfectionis et bonitatis suae virtutem ideae boni acceptam referat. Quod quidem sicuti in ceteras ideas, ita etiam in res generatas omnes convenit, ideoque in mundum quoque et in civitatem convenire existimandum est, ut profecto nemini mirum accidere debeat, quod perfectae civitatis gubernatores in boni ideam intueri iubentur, alioquin perfectionis exemplo carituri, ad quod civitatem suam regant et componant. Dedit autem hic locus multis magnisque dubitationibus opportunitatem, quandoquidem ea, quae dehinc exhibetur descriptio ideae boni, luculenta sane et magnifica, plurimos in eam deductit opinionem, ut Ideam Boni putarent ipsum esse Deum, summum et perfectissimum, quem Platonem constat toti rerum universitati tam intelligibili quam adspectabili praefecisse. In qua sententia quum veteres Platonici non pauci fuerint, Plutarchus, Numenius, Apuleius, Plotinus, Macrobius, Proclus, alii, de quibus praedare disseruit Io. Go. Arn. Oelrichs Comment. De doctrina Platonis de Deo a Christianis et recentioribus Platonice varie explicata et corrupta. Gotting. 1794. 8. min. coll.

Car. Fr. Hermann. Indic. Lectt. in Academ. Marburg. 1832–33. quibus praemisit disputationem de Platonice boni idea, tum etiam recentiores versati sunt plurimi, ut Tennemannus Hist. Phil. II. p. 385. Tiedemann. Argument. Dialogor. Platon. p. 210. Morgenstern. Commentatt. de Plat. Rep. p. 154. Richter De ideis Platon. p. 78 sqq. Henric. Ritter. Gesch. d. Philos. T. II. p. 282–290. Herm. Bonitz. Disputatt. Platonice. duae. Dresd. 1837. 8. Zeller. Hist. Phil. Graec. II. p. 310 sqq. Nec vero ea opinio prima saltem specie caret verisimilitudinis commendatione. Nam quum Deus secundum Platonem mens sit (νοῦς), cuius vis in cogitando vel intelligendo atque agendo cernitur, quumque ipse quoque perfectionis summae idea perfectus evaserit, quanquam boni perfecti consortio nunquam caruit; tamen ubi summam, qua ipse pollet, perfectionem tanquam intuetur (intuetur autem secundum Platonem ideas v. Tim. p. 30. A. p. 46. C. al.); re vera ipse perfecti boni idea fit, quandoquidem sibi met ipsi tanquam numen perfectissimum quasi obversatur, estque eatenus utique boni absoluti idea, qualem quidem mens humana capere non possit. Sed licet isto pacto sententiae eorum, qui ideam boni et ipsum deum parem fecerunt, aliquid veri subesse largiendum sit, tamen re accuratius considerata ea neutiquam videtur comprobari posse. Id quod nostro quidem iudicio re-

καὶ ὠφέλιμα γίνεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω
τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἰκα-
νῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὁ τι
μάλιστα τᾶλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν
B ὄφελος, ὡσπερ οὐδ' εἰ κεκτῆμεθα τι ἄνευ τοῦ ἀγα-
θοῦ. ἢ οἶε τι πλέον εἶναι πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι,
μὴ μόντοι ἀγαθὴν; ἢ πάντα τᾶλλα φρονεῖν [ἄνευ
τοῦ ἀγαθοῦ], καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν;

ei δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ τ.] Verba ei δὲ μὴ ἴσμεν Ven. E.
a pr. man. omittit.

B. οὐδ' εἰ κεκτῆμεθα] Editt. omnes κεκτῆμεθα. Optati-

ctissime censuerunt alii plurimi, ex quorum numero satis erit nominavisse Heusdium Init. Philosoph. Platon. Vol. II. Part. III. p. 88 sqq. Trendelenburg. De Platon. Philebi consilio p. 17 sqq. Car. Fr. Hermannum Disp. De idea boni l. c. Vindiciae disputationis de idea boni ap. Platonem. Marburg. 1839. 4. Lud. Car. Müller: Theodiceae Plat. Lineament. Berol. 1839. 8. Theodor. Wehrmann: Platonis de summo Deo doctrina. Berolin. 1843. 8. Anton. Erdtmann: Platonis de rationibus quae inter Deum et ideas intercedunt doctrina. Monaster. 1855. 8. Enim vero diversum sane apparet deum esse ab ideis vel ex eo, quod ille ideas intuetur, ideae autem menti ipsius infinitae tanquam obversantur. Intercedit igitur manifesto utrique idem discrimen, quod locum habet inter naturam intelligentem atque rem eiusdem intelligentiae obiectam. Ad hoc autem accedit, quod Deus apud Platonem vocatur quidem ἀγαθός, ut Tim. p. 29. E., ut bonus sit boni idea, quemadmodum omnino omnia qualitates suas ab ideis acci-

piunt; nusquam autem τὸ ἀγαθὸν vel αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν appellatur, quo nomine boni summi idea utique insignitur, ut Reipl. VI. p. 518. C. p. 506. D. VII. p. 534. Ut igitur Deus ideam boni in se complectatur, tamen idea boni non est Deus, quoniam non explet summi numinis naturam, quae mentis atque intelligentiae vim continet. Sed haec quidem hoc loco pro consilii nostri ratione significasse potius quam exposuisse iuvabit. Conferas tamen etiam Prolegomena nostra ad Timaeum atque Parmenidem.

ἢ καὶ δίκαια καὶ τᾶλλα] Non dixit τὰ δίκαια sed articulo omissis δίκαια, ut non de idea iustitiae sed omnino de rebus iustis cogitaretur. Quod autem iusta potissimum animadvertit ope et auxilio boni ideae utilia et conducibilia exsistere, meminisse iuvabit ipsam optimam civitatem iustitia quidem niti, sed tamen ita institui et gubernari oportere, ut principes et gubernatores ipsius res eius omnes ad ideam boni componant v. Prolegg.

ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν —] sc. ὅτι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα

Μὰ τί οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Cap. XVII. Ἀλλὰ μὴν
καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δο-
κεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψότεροις φρόνησις.
Πῶς δ' οὐ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγού-
μενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκα-
ζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γάμιν. Καὶ
μάλα, ἔφη, γελοῖως. Πῶς γὰρ οὐχί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ C
ὄνειδίζοντες γε, ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν, λέγουσι
πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτὸ φασιν εἶναι

vum κεκτῆμεθα restituit unus Bekk. conf. Fischer. ad Weller. T. II. p. 419 sq. Dein εἰδέσθαι pro εἶναι praebent Par. A. Vat. G. Ven. II. Vind. Φ. Par. DK. Vat. r.

μεγιστον ἀγαθόν, ἢ προσχησά-
μενα καὶ τᾶλλα γίνεται χρέσιμα
καὶ ὠφέλιμα.

ei δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ
ταύτης —] Duplex protasis
per ei enuntiata, ita ut in priore
membro indicativus, in poste-
riore optativus et iustissima
quidem de causa ponatur. Sen-
tentia igitur haec est: Si vero
eam ignoramus, ac si abs-
que illa vel maxime reli-
qua cognita habeamus, id
ipsenosti nulli nobis usui
esse, non magis quam si
quid sine bono posside-
amus. Mireris Hermannum
haec omnia putasse protasin
conficere, cuius apodosis ad
sententiam quidem certe infra
demum p. 506. A. inde a ver-
bis: περὶ δὲ τὸ τοιοῦτον κ. τ. λ.
inferatur.

B. ἢ οἶε τι πλέον εἶναι
—] an putas aliquid pro-
desse omnes opes possi-
dere bonitate tamen ca-
rentes, aut de reliquis
omnibus bene sapere, de
pulero et bono autem ni-
hil intelligere. Verba ἄνευ
τοῦ ἀγαθοῦ recte iudicavit
Morgenst. Symbol. critt. ad
Platon. Polit. p. XVIII. male
in antecedentibus repetita esse

aut librarii oscitantia, aut a
sciolo, qui sententiae πάντα
τᾶλλα φρονεῖν accuratius defi-
niendae causa ea in margine
allevit. Itaque uncis inclusi.
Qui talia omnia fere tueri co-
natus est Schneiderus, is
horum quoque verborum sus-
cepit patrocinium; frustra qui-
dem.

Cap. XVII. ὅτι τοῖς μὲν
πολλοῖς —] V. Phileb. p. 11.
A sqq. Deinde κομψότεροι non
sine irrisione quadam dici vi-
dentur Antisthenes eiusque as-
sectatores, de quorum senten-
tia v. Ritter. Hist. Phil. II.
p. 120 sqq. al. ac fortasse Me-
garici, inprimis Euclides, qui
teste Diogene Laërt. II. 106.
τὸ ἀγαθὸν πολλοῖς ἀπεφαίνετο
ὄνμασι καλούμενον· ὅτι μὲν
γὰρ φρόνησιν, ὅτι δὲ θεόν,
καὶ ἄλλοτε νοῦν, καὶ τὰ λοιπά.
De v. κομψός v. Ruhnken.
ad Tim. Gloss. p. 162. Cete-
rum voluptariis illis τοῖς πολ-
λοῖς tangi Aristippum ac Cyre-
naicos acerbius satis est mani-
festum.

C. ὡς εἰδόσι.] Int. ἡμῖν.
Deinde A st. correxit φασιν εἶ-
ναι ἀγαθόν, ut αὐτὸ ἀγαθόν in-
telligeretur bonum per se
spectatum. Quam rationem

ἀγαθοῦ, ὡς αὐτὸ ξυγιέντων ἡμῶν ὅ τι λέγουσιν, ἐπειδάν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέρῃσονται ὄνομα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι μὴ τι ἐλάττωτος πλάνης ἐμπλεοὶ τῶν ἐτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακάς; Σφόδρα γε. Ἐμβαίνει δὲ αὐτοῖς, οἴμαι, ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταῦτά. ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλα καὶ πολλὰ ἀμφισβητήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί δαί; τόδε οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἀνέλοιτο τὰ δοκοῦντα, κἄν μὴ ἢ, ὁμῶς ταῦτα πράττειν καὶ κεκτηῖσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγα-

Cap. XVII. C. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν —] V. δὲ ex Par. A. Flor. a. c. γ. mutavi. Plenior forma in hac sententiarum ratione aptior. Mox quoque ante τόδε οὐ φανερόν ex Vat. m. Flor. a. c. γ. δαί scripsi.

ipse temere olim amplexus sum. Nihil verius est genitivo. Hoc dicit: Quum isti fateri coacti sint cognitionem per se non esse summum bonum, sed referri eam ad bonum oportere, quia cognitio alicuius rei cognitio sit necesse est: in ridiculum errorem incidunt, qui quum nos boni notitiam habere negent, tamen nobiscum sic agant, quasi quid bonum sit perspectum habeamus; quippe illud dicitant in boni cognitione esse positum. Itaque autō referendum est ad praegressum τὸ ἀγαθόν, ut verba ita cohaerent: φασὶ γὰρ αὐτὸ εἶναι φρόνησιν ἀγαθοῦ. οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι] Ἀγαθόν intelligit αὐτὸ τὰγαθόν Phileb. p. 11. A: Φίλιππος μὲν τοίνυν ἀγαθόν εἶναι φησι τὸ χαίρειν. Phaedon. p. 76. D: εἰ ἔστιν, ἃ θροῦλλομεν αἰεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Hipp. mai. p. 293. E. De μῶν μὴ v. Hermann ad Viger. p. 789.

ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν

— κακάς] Haec philosophus subtilissima disputatione explicuit Phileb. p. 12. C. sqq.

D. καὶ κεκτηῖσθαι καὶ δοκεῖν] Minus aptum puto quod Astius de coniectura proponendum censuit διώκειν. Nam καὶ δοκεῖν additur, ut significetur eos non modo speciosa appetere, sed ipsos quoque eius rei speciem prae se ferre. — ἐνταῦθα, ubi de bonis agitur.

E. Ὁ δὲ διώκει μὲν ὅσα ψυχῇ] Vulgaris ratio exigebat καὶ οὐ ἕνεκα πάντα πράττει. Nihil tamen frequentius hac transitione a relativo ad demonstrativum. v. ad libr. III. p. 395. D. et ad Gorg. p. 452. D. Matth. Gr. §. 469. Nec Latinis hic loquendi usus incognitus. Cicero Tuscul. Disp. V. 3. quem — Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte — docte et copiose disserrisse quaedam. cf. de Finib. I, 12. II, 2. — De ἀπομαντεύεσθαι v. ad

θά δὲ οὐδενὶ ἐτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὁ δὲ διώκει μὲν ἅπαντα E ψυχῇ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει, ἀπομαντευομένη τι εἶναι, ἀπορούσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστίν, οὐδὲ πιστεῖ χρησασθαι μόνιμῳ, οἷα καὶ περὶ τάλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον οὕτω φάμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι 506 καὶ ἐκείνους τοὺς βελτιστοὺς ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐχειροῦμεν; Ἡμιστά γ', ἔφη. Οἴμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ ἀγνοοῦμενα, ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ

D. κἄν μὴ ἢ] V. εἴη. Astius correxit κἄν εἰ μὴ εἴη, quod olim amplexus sum. Nunc video Vat. Θ. r. Vind. Bekkero coniunctivum ἢ suppeditasse, quem recepi.

E. ὅλα καὶ περὶ τάλλα] V. οἷα Bekk. ex decem codicibus correxit.

libr. I. p. 349. A. Deinde ἱκανῶς λαβεῖν est satis comprehendere. Alibi plene etiam πῶ λαμβάνειν dicitur. — οἷα δὲ πιστεῖ χρησασθαι μόνιμῳ, neque habens quo firmam sibi compararet persuasionem. Deinde δὲ post τοῦτο cum vi et gravitate iteratum est; de quo loquendi genere v. ad Apol. Socr. p. 38. A. Phaed. p. 78. C. Buttmann. ad Demosth. Midian. p. 152. extr. Videlicet διὰ τοῦτο illatum est ad renovandam augendamque notionis illius cogitationem, quae inest in verbis ἀπορούσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα, i. e. διὰ τὸ ἀπορεῖν δὲ καὶ οὐκ ἔχειν κ. τ. λ. Male igitur in ed. Bas. 2. δὲ omissum est.

P. 506. Οἴμαι γοῦν, εἶπον, δ.] Verba in hunc modum iungenda: οἴμαι γοῦν — δίκαιά τε καὶ καλὰ κεκτηῖσθαι ἀντὸν τοῦτο ἀγνοοῦντα φύλακα ἐαυτῶν οὐ πολλοῦ τιμῶς ἄξιον, ἀγνοοῦμενα (ὅτι αὐτοῦ), ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ εἶναι, i. e. εἰ ἀγνοοῖτο. ὅπη

ποτὲ ἀγαθὰ εἶναι: puto quidem certe iustitiam et pulcritudinem, si ignoretur quatenus eae bonae sint, haud sane bonum sui custodem habituras esse eum, qui istud ignoret. Itaque non est, quod codicibus invitis vulgatam lectionem mutantam censeamus. Deinde quod pro μηδὲν ex aliquot libris revocavi μηδ' ἂν ἕνα, conf. VI. p. 502. B: οὐδ' ἂν εἰς σφαιρῆ. Gorg. p. 519. C: οὐδ' ἂν εἰς ποτε ἀδίκως ἀπόλοιο. Ibid. p. 512. E: οὐδ' ἂν εἰς ἐκφύγοι. Protagor. p. 335. D: οὐδ' ἂν ἐνός ἡδίων ἀκούσαιμι. Sympos. p. 214. D: οὐδ' ἂν ἕνα ἄλλον ἐπαίνεσαιμι. De Rep. I. p. 353. D: ὁ ἄλλῳ — οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξαις. II. p. 359. B: τὸν δυνάμενον — ἀνδρα οὐδ' ἂν ἐνὶ ποτε ξυνηθέσθαι. VII. p. 516. A: ὄραν οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι. Etiam praepositione interiecta libr. VIII. p. 553. D: φιλομεισθαι μηδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ. al. De ἂν cum infinitivo futuri iungendo

ἐστιν, οὐ πολλοῦ τιος ἄξιον φύλακα κεκτῆσθαι ἂν
 ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγροῦντα. μαντεύομαι δὲ μηδ' ἂν
 ἕνα αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι ἱκανῶς. Καλῶς γάρ,
 B ἔφη, μαντεύει. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία παντελῶς κε-
 κοσμησεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ
 τούτων ἐπιστήμων; Cap. XVIII. Ἀνάγκη, ἔφη, ἀλλὰ
 οὐ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν
 φησ εἶναι ἢ ἡδονήν; ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὗτος,
 808 ἦν δ' ἐγώ, ἀνὴρ, καλῶς ἤσθα καὶ πάσαι καταφα-
 νῆς, ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσαι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν
 περὶ αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ὦ Σώκρα-
 C τες, φαίνεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα,

P. 506. οὐ πολλοῦ τιος ἄξιον φ. — ἀγροῦντα] Vett. editt. exhibent: οὐ πολλοῦ τιος ἄξιον φύλακα κεκτῆσθαι, εἴπερ εἰ-
 κὸς γνώσῃ αὐτὰ τὸν τοῦτο ἀγροῦντα. Sola Bas. 2. φύλακα, quod
 Par. A. Vat. Θ. Ven. III. Vind. Mon. Angel. Vat. m. r. Flor. a.
 c. x. a. β. γ. confirmant. Reliqua ex codd. omnibus, quamvis in
 levioribus quibusdam discrepantibus, emendata sunt. Quocirca
 nescimus unde vulgata loci scriptura profluxerit. Nec vero nar-
 rare attinet quae fuerint virorum doctorum de toto loco senten-
 tia, quum nunc adeo integer et incorruptus videatur, ut mala
 suspicio prorsus non habeat locum. v. annot.

μηδ' ἂν ἕνα αὐτὰ πρ.] Sic Mon. et Flor. β. Vulgo μηδένα,
 quod etiam recent. editt. tuentur. v. annot. Deinde vett. editt. γνώ-
 σεσθαι πρότερον, contra fidem optimorum librorum. Post ἱκανῶς
 cod. Mon. addit: πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τὰγαθοῦ ὁ εἴσι γνώ. Quae

v. ad Criton. p. 53. D. Pro-
 nomen αὐτὰ referas ad δίκαιά
 τε καὶ καλὰ, ut sententia verbo-
 rum haec sit: auguror vero
 neminem ullum iustitiae
 et pulcritudinis naturam
 prius esse satis perspec-
 eturum, quam intelliga-
 tur, ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ εἴσιν, i.
 e. quae sit eorum cum bo-
 no coniunctio ac necessi-
 tudo.

Cap. XVIII. B. ἄλλο τι πα-
 ρὰ ταῦτα] Structurae genus
 satis frequens tetigimus ad Phae-
 don. p. 74. A. Verba Οὗτος
 ἀνὴρ, καλῶς ἤσθα κτλ. sic in-
 telligas: Hens tu homuncio,
 inquam ego, iam dudum
 probe apparebat tibi non
 satis fore quod ceteris de

his rebus videretur. Nam
 istud Οὗτος ἀνὴρ, de qua allo-
 quatione v. annot. ad Symp. p.
 172. A., nunc est lepide et
 urbane increpantis, quemadmo-
 dum in tertia persona οὗτος ἀνὴρ
 cum indignatione positum est
 Gorg. p. 467. B. et p. 489. B.:
 οὗτος ἀνὴρ οὐκ παύσεται φηνα-
 ρῶν. Ibid. p. 505. C.: οὗτος
 ἀνὴρ οὐκ ὑπομένει ἀφελουμένους
 κτλ. Itaque legendum utique
 καλῶς ἤσθα, quod libri plurimi
 ac praestantissimi tuentur, ut
 non exputemus, cur Schnei-
 derus illis inivitis ἀνὴρ καλῶς
 ediderit.

C. οἰόμενον ταῦθ' ἂ οἰε-
 ται] Subiectum verbi οἰεται est
 pronomen indefinitum, cuius no-
 tio verbis praecedentibus iam

τὰ δ' αὐτοῦ μή, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πρα-
 γματευόμενον. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· δοκεῖ σοι δίκαιον
 εἶναι περὶ ὧν τις μή οἶδε λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδα-
 μῶς γ', ἔφη, ὡς εἰδότα, ὡς μέντοι οἰόμενον ταῦθ'
 ἂ οἰεται εἶθελειν λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ἦσθησαι
 τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ὧν αἱ
 βέλτισται τυφλαί; ἢ δοκοῦσί τι σοι τυφλῶν διαφέ-
 ρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἄνευ τοῦ ἀληθῆς
 τι δοξάζοντες; Οὐδέν, ἔφη. Βούλει οὖν αἰσχρὰ θεά-
 σασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά, ἐξὸν παρ' ἄλλων
 ἀκούειν φανὰ τε καὶ καλὰ; Μὴ πρὸς Λιός, ἢ δ' ὅς,

unde originem ducant, docet Flor. β., in quo eadem verba mar-
 gini adscripta leguntur.

B. παντελῶς κεκοσμησεται] Sic Vat. Θ. Ven. H. Vind.
 Par. DK. Mon. Vat. r. Flor. a. c. β. Ante Bekkerum teléous v.
 legebatur, quod nuperi editt. retinuerunt.

Cap. XVIII. ἀνὴρ, καλῶς ἤσθα καὶ π.] Vulgo: ἀνὴρ κα-
 λῶς, Bekk. e Vat. Θ. Ven. III. Mon. Ang. Vat. m. καλῶς dedit,
 quod habent etiam Flor. a. c. x. β. et teste Dübnero Par. A.
 τὰ δ' αὐτοῦ μή] Par. A. secundum repetitam collationem τὸ
 pro τὰ scriptum exhibet, quod Turr. nuper evulgarunt.

C. Βούλει οὖν αἰσχρὰ θε.] V. γούν, quod sententiae
 convenit et plurimorum optimorumque librorum auctoritati adver-
 satur.

continetur. v. Criton. p. 49. D.
 Apolog. Socrat. p. 187. E. Charm.
 p. 187. B. Hipp. mai. p. 304 B.
 Phaedr. p. 272. C.

τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δό-
 ξας —] De discrimine δόξης et
 ἐπιστήμης secundum Platonis sen-
 tentiam v. Theaet. p. 190. A.
 sqq. Sophist. p. 263 sqq. Sym-
 pos. p. 200. A. Menon. p. 97.
 B sqq. de Republ. V. p. 477.
 A. Proxima, τυφλῶν διαφέρειν
 ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων, lucem
 suam accipiunt ex loco Menonis
 haudto, ubi haec sententia fu-
 sius exemplo illustratur.

θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ
 σκολιά.] Post θεάσασθαι com-
 mate distinximus, ut τυφλά τε
 καὶ σκολιά per appositionem ad

αἰσχρὰ accedant, quibus deinde
 respondent φανὰ καὶ καλὰ. Male
 Hermann. de suo edidit καὶ σκό-
 τια.

D. Μὴ πρὸς Λιός, — ἀπο-
 στήσ] Ne per Iovem, in-
 quit Glaucō, o Socrate,
 quasi in fine desistas, h. e.
 dum agitur de re longe gravi-
 sima, qua omnia denique absol-
 vuntur. Deinde notabis repeti-
 tum καὶ in verbis καὶ, ὅσπερ —
 διήλθες, οὕτω καὶ — διέλθης. Vi-
 delicet quum nihil frequentius sit
 quam καὶ post ἀρκεί, ἱκανόν εἴσιν
 et similia illatum, prius illud καὶ
 refertur ad universam, quae de-
 inde enuntiatur, sententiam, per-
 inde ac si scriptum esset ἀρκέ-
 σει γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἴαν.

ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὡσπερ ἐπὶ τέλει ὦν ἀπο-
στῆς ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν κἄν, ὡσπερ δικαιοσύνης πέρι
καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διήλθες, οὕτω καὶ
περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ,
ὦ ἑταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός
ἐ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλή-
σω. ἀλλ', ὦ μακάριον, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τάχα
E θὸν ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι· πλεον γὰρ μοι φαίνεται
ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δο-
κούντος ἐμοί τὰ νῦν· ὅς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ
φαίνεται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ
ὑμῖν φίλον, εἰ δὲ μὴ, ἔαν. Ἀλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαυθίς
γὰρ τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλοίμην
507 ἄν, εἶπον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ
ὑμᾶς κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ ὡσπερ νῦν τοὺς τόκους
μόνον. τοῦτον δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον

P. 507. Διομολογησάμενός γ', ἔφη ἐγώ] V. δ', quod
ex optimis codd. mutavit Bekker.

ὡσπερ δ. κτλ., alterum autem pro-
pter comparisonem de more
interpositum est. Phaedon. p.
108. E: Ἀλλὰ—καὶ ταῦτα ἀρκεί.
Cratyl. p. 430. A: καὶ γὰρ ἂν
καὶ τοῦτο ἐξαρκέσῃ. Gorg. p.
493. A. Apolog. p. 28. A. Lysias
pro Callia in. ἐξήκει ἂν μοι
καὶ τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημέ-
να. Sophoc. Trachin. v 1216.:
ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα. Male
igitur vulgo post ἡμῖν commate
distinguunt.

ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός
ἐ' ἔσομαι] Possis intelligere
φόβος ἐστίν, vel δέδοικα, nisi
malueris ὄρα vel σκόπει. Illud
certe loquendi consuetudini non
adversari docebant annot. ad Sym-
pos. p. 193. A. Eadem prorsus
orationis species est Menon. p.
77. A: ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός
ἐ' ἔσομαι πολλά τοιαῦτα λέγειν,
vereor ne non valeam.

E. τὸ νῦν εἶναι] für jetzt,
pro praesentis temporis
conditione. v. Hermann. ad

Viger. p. 888 — ἢ κατὰ παροῦ-
σαν ὁρμὴν κτλ., maius quid-
dam mihi esse videtur, —
quam ut pro praesenti co-
nato illud oratione pos-
sim satis explicare, quod
mihi nunc de eo videtur.
Nam ἐφικέσθαι τινός πράγματος
dicuntur qui oratione alicuius
rei magnitudinem et
praestantiam adaequant,
ut observavit Valcken. Opus-
cul. T. II. p. 180. ed. Lips. Ple-
nius dixit Demosthen. de Sym-
mor. in. περὶ πραγμάτων ἐπιχει-
ροῦντες λέγειν, ὡν οὐδ' ἂν εἰς
ἄλλως ἀφικέσθαι δύναίτο τῷ λό-
γῳ. De pictoribus utitur verbo
Marinus Vit. Procli p. 7. ed.
Bois. οὕτως ἦν καλὸς ἰδεῖν, ὥστε
μηδένα γραφεῖν ἐφικέσθαι αὐ-
τοῦ τῆς ὁμοιότητος.

P. 507. τοὺς τόκους μό-
νον.] Ludit in vocis τόκος am-
biguitate, ut iam Astius ob-
servavit. „Τόκος, inquit ille, pro-

αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε. εὐλαβεῖσθε μέντοι,
μὴ πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδούς
τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλαβησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύ-
ναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διομολογησάμενός γ', ἔφη
ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἐ' ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις εἰρημένα. Τὰ
ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολλὰ B
ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναι φασὲν τε καὶ διορί-
ζομεν τῷ λόγῳ. Φασὲν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν
καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε
ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἐκά-
στον, ὡς μίας οὔσης, τιθέντες, ὃ ἔστιν ἕκαστον προς-
αγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁράσθαι
φασιν, νοεῖσθαι δ' οὐ, τὰς δ' αὖ ιδέας νοεῖσθαι μὲν, C
ὁράσθαι δ' οὐ. Παντάπασιν μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὁρῶμεν
ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρῶμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν,

B. Ἔστι ταῦτα] Haec vulgo omissa ex Par. A. Ven. E.
Angel. Vat. m. Flor. a. ex a. β. nuper restituta sunt. Legit etiam
Ficinus.

prie est idem quod ἔκγονος, tunc
etiam usura; v. Aristot. Pol-
lit. I, 10. Pollux III, 85. Hinc
ipsius boni expositio pater i.
e. sors (das Kapital) dicitur;
eius vero, quod ex ipso bono
provenit, quasi partus boni,
expositio usura (die Zinsen);
hinc et ἀποδοῦναι, ἀπο-
δοῦναι, al. Similiter hac imagine
usus est Politic. p. 267. A.
Conf. Libr. VIII. 9. καὶ τοῦ πα-
τρὸς ἔκγονος τόκους. Proximae-
leganter vertit Schleiermach.:
„Hütet euch jedoch, dass
ich euch nicht wider Wil-
len mit einer verfälschten
Rechnung über diese
Zinsen hintergehe.“

B. καὶ ἕκαστα οὕτως εἶ-
ναι] Brevi praecidens oratio-
nem denique, inquit, singula
ita esse dicimus (non solum
pulcra et bona), videl.
ut multa sint. Aristotel.
Polit. V. 13: φασὲν τε καὶ διω-

ράμεθα ἐν τοῖς ἠθικοῖς. Libr.
VI. c. 14: φασὲν τε καὶ διορί-
ζομεν λόγῳ.

ἢ τότε ὡς πολλὰ ἐτ.] Vi-
del. quum de his rebus dis-
sereremus. Usum hunc vo-
cis τότε tetigi ad Gorg. p. 488.
B. et Polit. 263. Respicitur im-
primis ad Libr. V. p. 475. E.
sq. Cap. 20. Sententia universi
loci haec est: Ipsum pul-
crum, ipsum bonum, alia-
que per se spectata, rur-
sus secundum cuiusque
speciem ponentes, ut quae
una sit, veram eius natu-
ram designamus s. ei οὐ-
σαν tribuimus. Nam ita ex-
trema haec capienda sunt. Phae-
don. p. 75. D: περὶ πάντων,
οἷς ἐπισημαζόμεθα ταῦτα, ὃ
ἔστι. i. e. τὸ ὄντως ὄν. Theaet.
p. 114. C: ὡ τὸ ἔστιν ἐπονομά-
ζεις.

C. Τῷ οὖν — ἡμῶν αὐ-
τῶν —] Quanam igitur no-
stri ipsorum parte certui-

ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα, καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μὴν; Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννεόηκας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργὸν ὅσω πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὄραν τε καὶ ὄρασθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἄλλ' ὧδε σκόπει. ἔστιν ὃ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκού-
 D εῖσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν οὐκ ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σὺ τίνα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἢ δ' ὅς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὄρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασι ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρούσης δὲ χροᾶς [ἐν]
 E αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο περὶ τὸν οἶμα, ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν

D. χροᾶς [ἐν] αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγ.] Ast. ἐπ' αὐτοῖς, legendum censuit. Morgenst. l. c. p. XIX. interpungi voluit: χροᾶς, ἐν αὐτοῖς ἐὰν μὴ —, v. annot.

E. Οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα —] Vulgo μικρὰ ἄρα ἰδέα. Ficinus, monente Stephano, legit Οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα, idque recepit Bekk. ex Par. AK. et paucis aliis, suffragantibus Schneidero, Turr., Herm. Verissime. Quanquam μικρὰ ἰδέα displicuit Astio propter sequens τιμωτέρῳ ζυγῷ. Steph. corrigebat Οὐ μικρὰ ἄρα ἦδε ἢ

mus ea, quae cernuntur? cf. p. 490. B. Mox ad πάντα τὰ αἰσθητά; int. αἰσθανόμεθα.

D. ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον] quod nisi tertium (als das Dritte) affuerit etc. Mox Οἶμαι δὲ γε rectae orationi praemisum, ut libr. V. p. 465. A: οἶμαι δὲ, οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει. Lysid. p. 206. C: οἶμαι δὲ, καὶ αὐτός σοι πρόξεισι. Ibid. p. 218. E: οἶμαι δὲ, καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἶσομαι. Sed plura de hoc genere ad Gorg. p. 460. A. laudavimus. Omisso verbo finito οἶμαι δὲ καὶ οὐ legitur libr. X. p. 608. D., ubi vide annot.

παρούσης δὲ χροᾶς [ἐν] αὐτοῖς] sc. ἐν τοῖς ὄμμασι.

Sed praeposito ἐν, quum sententiae officiat, vel potius sensu commodò careat, haud scio an temere ex antecedentibus huc innecta ideoque delenda sit. Itaque uncis inclusi. Quanquam fortasse pro ἐν αὐτοῖς refingendum ἐπ' αὐτοῖς, conf. p. 508 C. Nam vulgatum Schneiderus frustra statuit ex Platonis de coloribus placitis defendi posse. Paulo ante ad τοῦ ἔχοντος intelligas αὐτῆν sc. τὴν ὄψιν, frequenti omissione. Sic libr. II. p. 357. B. VI. p. 491. B. al.

E. Τίνας δὲ λέγεις, ἔφη, τοῦτον;] Sc. παραγενομένου, quod quoniam praecedit ἐνούσης et παρούσης, facile ex ἐὰν μὴ

ὄψεται, τὰ τε χρώματα ἔσται ὄρατα. Τίνας δὲ λέγεις, ἔφη, τοῦτον; Ὁ δὲ σὺ καλεῖς, ἦν δ' ἐγώ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα ἢ τοῦ ὄραν αἰσθήσεως καὶ ἢ τοῦ ὄρασθαι δύναμις τῶν ἄλ-
 508 λων ζυζεύξεων τιμωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν, εἴπερ μὴ ἀτιμον τὸ φῶς. Ἄλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἀτιμον εἶναι. Cap. XIX. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τοῦτον κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιῆ ὄραν ὃ τι κάλλιστα καὶ τὰ ὄρω-
 μενα ὄρασθαι; Ὅνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἥλιον γὰρ δηλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἄρ' οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτῆ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὲ
 B καλοῦμεν ὄμμα. Οὐ γὰρ οὖν. Ἄλλ' ἡλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τοῦτου ταμειουμένην ὡσπερ ἐπιόρουτον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν.

καί., ut intell. οὐ μικρὰ τιμωτέρῳ, quod confirmare videtur Flor. β. cum Monac. ubi est μικρὰ ἄρα ἰδέα ἢ τε τοῦ —.

Cap. XIX. P. 508. οὐ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν —] Mon. Flor. β. ὃς ἡμῖν τὸ φῶς παρέχων, quod ortum ex interpretatione. Ast. conii. τοῦ ἡμῖν — ποιεῖν, quo non opus est.

ἢ ὄψις οὔτε αὐτῆ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται.] Verba οὔτε αὐτῆ apud Bekkerum errore exciderunt, ut ipse in Commentariis indicavit.

παραγένηται assumitur, orationis tenore leviter inflexo.

οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα —] Ideam nunc vocat tertium illud, quod medium intersit inter visum et facultatem, qua quid visu percipiatur et in conspectum veniat. Cui deinde ἐκ παραλλήλου accedunt verba: τῶν ἄλλων ζυζεύξεων τιμωτέρῳ ζυγῷ, in quibus notandum τῶν ἄλλων ζυζεύξεων, breviter dictum esse pro τῶν ἄλλων ζυζεύξεων, de quo loquendi genere consulas annot. ad Gorg. p. 455. D. Protag. p. 358. D. Sententia verborum igitur est: Non parvo ingenio rerum genere, sed valde magifico et admirabili (luce) videndi sensus et facultas qua quid

in conspectum cadit ac visum cernitur copulatae sunt, praestantiores sane vinculo quam quod reliquae copulationes habeant. De videndi facultate atque coloribus v. Tim. p. 45. sqq. et 67. C. sqq.

Cap. XIX. P. 508. οὐ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν —] cuius lumen nobis efficiat, ut et visus quam pulcherrime cernat et res sub aspectum cadentes cernatur. Pronomen τοῦτον ad praegressa referendum.

Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτῆ —] Hoc dicit: neque visus sol est neque oculus. Expectabas igitur: οὐκ ἔστιν ἥλιος οὔτε ἢ ὄψις οὔτε

Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁράται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἢ δ' ὄς. Τοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν ἀγαθοῦ ἐκγονον, ὃν τάχαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ· ὃ τι περ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι διελθέ μοι. Ὀφθαλμοί, ἦν δ' ἐγώ, οἶσθ' ὅτι, ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπη, ὢν ἂν τὰς χροῶσας τὸ ἡμερικὸν φῶς ἐπέχη, ἀλλὰ ὢν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνοῦσης καθαράς ὄψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὢν ὁ ἥλιος καταλάμπει σαφῶς ὁρώσι,

B. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος —] Laudat. Eusep. Praep. Evang. XI, 21. p. 542. C.

φάναι με λέγειν] Mon. et Flor. β. φάθι. Mox Vat. Θ. Vind. Vat. r. in verso ordine ἑαυτῷ ἀνάλογον. Ast. ἀνὰ λόγον malebat, probante Heindorfio ad Phaedon. §. 136. Non probo. Tim. p. 69. B. ἀνάλογα καὶ σύμμετρα. Monac. ἀνάλογον ἑαυτοῦ. — Ante ὃ τι περ Steph. καὶ inserendum putat. Videlicet nec hic vidit ista explicandi causa esse adiecta.

ὢν ὁ ἥλιος καταλάμπει] καταλάμπη Par. A. Vind. B. Flor. a. c. a. γ. probantibus Schneid. Turr. Sed non videtur dubium, quin antegressum Ὅταν fraudem effecerit. Recte cod. Vat. Θ., qui et ipse est primarius, una cum Ven. II. E. Par. DK. Flor. b. n. a. β. Aug. Ambr. Mon. indicativum tuentur. Nec vero conjunctivi ulla necessitas aut caussa est.

D. ἐνοῦσα φαίνεται] Voc. ὄψις ante ἐνοῦσα addit Bekk.

ἐν ᾧ ἐγγύεται, ὃ κτλ. Sed praemisso ἢ ὄψις deinde praeter ὄψιν etiam ipsum oculum commemoraturus pergit οὔτε αὐτῆσ τε ἐν ᾧ ἐγγύεται. Quae constructio non discrepat ab illa, quam libr. III. p. 414. D. notavimus ad verba: ἦσαν — τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν κτλ.

B. φάναι με λέγειν] Infinitivus pro imperativo positus; v. ad V. p. 473. A. Crat. p. 426. B. De toto loco Ast. comparavit Plutarch. T. II. p. 781. F. Iulian. Orat. IV. p. 133. A. Gregor. Nazianz. Orat. XXXIV. p. 559. B. et XL. p. 639. A. Proclum Theolog.

Plat. p. 378. Macrobian. Somn. Scip. I, 2. Petav. ad Iuliani l. c. p. 85. Quibus addas licet Proclum in Tim. p. 111. Chalcid. in Tim. p. 342. Iulian. Epist. 51. Damascium De princip. p. 76. sqq. ed. Kopp. Iamblich. Protrept. C. 4. Verba ὃ τι περ — καὶ τὰ ὁρώμενα per exegesein adiecta non erat cur Steph. sollicitaret. Ad τοῦτο τοῦτον repete apud animum φάναι με λέγειν.

C. ὢν νυκτερινὰ φέγγη] „Φῶς et φέγγη sibi opponuntur. Illud enim de solis, φέγγος vero de lunae siderumque luce usurpari solet. v. Coraius ad Heliodor. p. 289. Etsi φῶς etiam

καὶ τοῖς αὐτοῖς τοῦτοις ὄμμασιν ἐνοῦσα φαίνεται. Τί μὴν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὡς νοεῖ· ὅταν μὲν, οὐ καταλάμπει ἀληθεία τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσθαι, ἐνόησέ τε καὶ ἐγνώ αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκοιμημένον, τὸ γιγνόμενον τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον, καὶ ἔοικεν αὐτὸν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν, τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνώσκουσιν καὶ τῷ γινώσκοντι τῶν δυνάμιν ἀποδιδόν, τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας, [ὡς γινωσκομένης μὲν

Exhibent illud praeter Ficinum libri Mon. Flor. β. Vind. Vat. r. Omiserunt tamen rursus Schneider. Turr. et Herm. quum desideretur meliorum librorum auctoritas et ex antecedentibus int. καταρὰ ὄψις.

E. φάθι εἶναι] Vat. Θ. a pr. m. et Par. A. rec. φάθι, de qua scribendi varietate v. Buttman. Gr. ampl. T. I. p. 563., qui φάθι praefendum arbitrat.

ὡς γινωσκομένης μὲν διὰ τοῦ·] Mon. et Flor. β. γινωσκομένων. Pro διὰ τοῦ Vind. Paris. DK. Vat. r. Flor. β. διὰ τοῦ. Vat. Θ. rec. et Par. A. διανοοῦ, quod recepit Bekkerus, suffragantibus Schneidero, Turicensibus, Hermanno, qui locum sic scriptum exhibent: — καὶ ἀληθείας ὡς γινῶν μὲν διανοοῦ, οὕτω — ἤγησεν. Steph. μὲν aut expungendum esse censet, aut aliquid deesse putat, quem sequutus est De Geerius Diatrib. in Plat. Polit. princip. p. 82. Astius hoc αἰτίαν — διὰ τοῦ eiiciendum statuit.

de luna ponitur ut VII, 2. Astius. V. Hesych. s. v. φέγγος.

Ὅταν δέ γ', οἶμαι,] Intelligentas ex praecedentibus ἐπ' ἐκεῖνά τις αὐτοῦ τρέπη. Obiter notamus καταλάμπειν cum genitivo constructum.

D. εἰς τοῦτο ἀπερείσθαι] in id dirigitur et convertitur, in id defixus est. Similiter ἀπερείσθαι εἰς αὐτὸ dixit Plutarch. T. II. p. 108. C. p. 457. A. De aoristo Matth. Gr. §. 503, 3. Buttman. p. 124, 6. annot. Rost. §. 116, 1. Pro κεκοιμημένον Faehsius alleg. Lectt. p. 379. legendum dicebat κεκοιμημένον. At enim

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

res sensibus subiectae non omni luce carent aut plane tenebris involutae sunt, immo tenebris mixtae videntur, quippe quae, licet nullam scientiae (ἐπιστήμης) firmitatem et constantiam efficiant, tamen opinionem (δόξαν) afferant.

E. αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν —] Ficinus: Illud igitur, quod veritatem illis, quae intelliguntur, praebet, et intelligenti vim ad intelligendum porrigit, boni ideam esse dicit, scientiae et veritatis, quae per intellectum percipitur, causam. Cum vero adeo pulchra haec duo sint, cognitio scilicet

διὰ νοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἐτι τούτων ἡγού-

ac veritas, si bonum ipsum aliud quam ista et pulchrius aestimabis, recte putabis. Locus valde impeditus, in quo explanando vel emendando viri docti se torserunt mirifice. Nam ut mittamus antiquiores criticos et interpretes, ne recentissimi quidem Platonis enarratores eum recte videntur expectavisse. Etenim Schneiderus quidem, cuius sententiam sine dubio etiam amplexi sunt qui eius lectionem comprobarunt, facta ea, quam supra indicavimus, verborum interpunctione susceptaque pro διὰ νοῦ lectione διανοῦ, existimat totius loci sententiam hanc esse: quae cognoscendis rebus impertiat veritatem, hominibus cognoscendi facultatem, boni dicito ideam esse, sed cogita, causam quidem scientiae veritatis tanquam cognoscendae boni ideam esse, ipsum vero bonum a scientia et veritate diversum et utraque pulchrius. Quae interpretatio quam difficilis sit et contorta, vel ex eo intelligitur, quod locum sic intellexit ac si scriptum esset: διανοῦ δὲ αἰτίαν μὲν οὖσαν ἐπιστήμης καὶ ἀληθείας ὡς γινωσκομένης, οὕτω δὲ καλῶν κτλ. Probabiliorum igitur rationem iniiit Guil. van Heusdijus Int. Philos. Plat. Vol. II. Part. III. p. 46., qui facta verborum transpositione legendum censuit: φάθι εἶναι, ὡς γινωσκομένην μὲν διὰ νοῦ, αἰτίαν δὲ ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας, hoc sensu: Hoc igitur, quod iis, quae cognoscuntur, veritatem et ei, qui cognoscit, cognoscendi facultatem praebet, boni esse ideam di-

cito, quippe quae intellectu cognoscitur, causa autem ipsa scientiae et veritatis est. Haec igitur ratio est, quam Heusdijus ad removendas loci difficultates iniiit. Ea vero quantumvis prima specie blandiatur, tamen primum quidem displicet propter transpositionis audaciam, quum nulla causa permutati verborum ordinis investigari queat; deinde etiam sententiae nomine habet dubitationem non exiguam, quum neutiquam perspicitur, quamobrem istud: „quippe quae intellectu cognoscitur“ interpositum sit aut quorsum denique pertineat. Iam vero aliter locum tractare instituit Naegelsbachius Explicat. Plat. p. 15. sq. Is enim pro διὰ νοῦ vel pro διανοῦ, quod alii scripserunt, refingendum arbitratur δὲ αὐτοῦ, ut hoc dicatur: ἡ ἀλήθεια γινώσκειται μὲν δὲ αὐτοῦ (h. e. διὰ τοῦ ἀγαθοῦ), αὐτὸ δὲ τὸ ἀγαθὸν ἄλλο καὶ ἐτι κάλλιον αὐτῆς ἐστίν. Sed nec hoc ita comparatum est, ut loci difficultates tollat aut removeat. Manet enim isto pacto intricatior verborum constructio; manet item sententiae obscuritas, praesertim quum molestissime idem bis enuntietur. Sed nolumus nunc etiam alia memorare virorum doctorum de his verbis iudicia, ut Morgensternii Symbol. critt. p. XVII. sq., qui veterem scripturam artificiose tueri conatus est, et Wiegandii, qui in Zimmermann. Diar. Studior. Antiqq. (Zeitschrift für Alterthumswissenschaft) ann. 1835. N. 52. p. 424. servata lectione διὰ νοῦ locum censet facilem habere explicationem; de quo nobis quidem eo falsus videtur, quod Platoni impertit,

μενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει] ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀληθειαν, ὡς περὶ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ μὲν νο- 509

quae ab ipso philosopho non scripta fuerunt. Tempus est ali- quando exponere, quid nobis ipsis hoc tempore de toto loco videatur, quandoquidem quae olim de eo scripsimus, nunc non amplius probanda censemus. Putamus autem locum miserrime contaminatum esse interpolatione, qualem continent verba: ὡς γινωσκομένης usque ad ὀρθῶς ἡγήσει. Quibus eiectis continuo omnis evanescit difficultas. Nam primum quidem ita emergit clara atque lucida argumentationis progressio. Deinde vero etiam luce clarius apparet, quamnam verba de interpolatione suspecta originem habeant. Etenim disputat Socrates ita hunc in modum: Hoc igitur, inquit, quod iis, quae cognoscuntur, veritatem (qua revera sunt; intelligit enim veritatem eam virtutem, qua res reapse exstant, de quo voc. usu v. ad Phileb. p. 151. ed. I. Lips.) et ei, qui cognoscit, cognoscendi facultatem praebet, boni ideam esse statue, adeoque causam scientiae et veritatis, (legendum enim utique αἰτίαν γ', sicuti Astius voluit). Nimirum idea boni eo, quod rebus veritatem, hominum autem mentibus cognoscendi facultatem affert, revera scientiae et veritatis causa existit, ut facile intelligatur, cur additum sit: αἰτίαν γ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας. Iam vero id ipsum, quod idea boni sit scientiae et veritatis causa et origo, tenens Socrates deinde etiam docet non confundendam ideo scientiam et veritatem esse cum boni idea, quandoquidem haec utraque illa ut longe superior et praestantior Id quod docet adhibita

rursus solis comparatione. Sed scientiam et veritatem, inquit, quemadmodum illic lucem ac visum soli similia tantum nec vero paria existimare decet, ita etiam hic veritatem et scientiam bono similem quidem et cognatam convenit existimare, boni ipsius autem ratio et natura (ἔξῃς) pluris aestimanda et augustiore loco habenda est. Haec igitur universi loci sententia est. Quid igitur? Ea exposita nonne protenus etiam clarum erit ac perspicuum, verba a nobis pro suspectis habita nihil aliud esse nisi ineptum glossema, loci dilucidandi causa adscriptum ac postea in ipsam Platonis orationem invectum? Nam ad ἐπιστήμην annotatum est: ὡς γινωσκομένης μὲν διὰ νοῦ; reliqua autem pertinent ad illustrandam sententiae partem hanc: οὕτω καὶ ἐνταῦθα — μείζονας τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν. Sed haec satis de his. Quae si vere disputata sunt, hinc quoque liquet Parisini libri A. auctoritati neutiquam omnia tribuenda esse, quum in isto glossemate διὰ νοῦ unice verum esse appareat.

P. 509. ἡλιοειδῆ μὲν — ἀγαθοειδῆ —] De voc. ἡλιοειδῆς, cuius superlativum ἡλιοειδέστατον p. 508. B. legimus, v. Creuzer. ad Plotin. De pulcrit. 57. p. 353. Chalcid. ad Tim. p. 131. Sext. Empir. adv. Mathem. I. 13. p. 283. ibique Fabricius. Iamblich. Adhort. ad Philos. 32—58. ed. Kiessl. Nimirum usi illo sunt creberrime recentiores Platonici atque omnino philosophi. Idem dictum esto de ἀγαθοειδῆς, de quo v. Creuzer. Prolegg. ad Plotin. De

μίζειν ὀρθόν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὀπότερον αὐτῶν οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἐτιμειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν· οὐ γὰρ δήπου σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφήμει, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὥδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐτι ἐπισκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὁρωμένοις οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τοῦ ὁραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φῆσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὖξιν καὶ τροφήν,

P. 509. B. γένεσιν καὶ αὖξιν] Ang. Par. K. Flor. x. αὖξιν. Illud magis Atticum multisque Platonis locis et codicum consensione satis firmatum, ut libr. VII. p. 521. E., ubi pauci libri αὖξιν pro αὖξιν. B. libr. VI. p. 509. B., ubi pauci αὖξιν. Theaet. p. 173. A., ubi fere omnes αὖξιν. Maior etiam codicum de αὖξιν consensio est de Rep. VII. p. 528. B. D.

pulcritud. p. XCV. sq. Plotin. Ennead. VI. 7. III. 8. Ia m blich. Adhortat. I. c. p. 338. ed. Kiessl. Stobaei Florileg. p. 86. et 1066. ed. Heeren.

ὁπότερον αὐτῶν] h. e. alterutrum. v. Heindorf. ad Theaet. p. 293

Ἀμήχανον κάλλος—] Sympos. 218. E: ἀμήχανόν τε κάλλος δόξης ἂν ἐν ἐμοί. Libr. X. p. 608. D: ἀμήχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος. Plotin. de pulcrit. p. 54. ed. Creuz. πῶς τις θεῖσθαι κάλλος ἀμήχανον; ubi vide praestantissimum editorem. De verbis ὑπὲρ ταῦτα v. annot. ad p. 488. A.

B. μὴ μόνον τὸ γινώσκεισθαι φάναι — ὑπερέχοντος.] Bonum illud dicit hoc tribuere et afferre rebus cognitioni subiectis, ut non solum cognoscantur, sed etiam sint atque existant, quum bonum ipsum οὐσα superior sit eamque dignitate, vi ac potentia longissime vincat. Locus perobscurus, cui tamen aliquid lucis vel ab iis accedet, quae supra universe de idea boni ad p. 505. A. ex-

posuimus. Etenim quemadmodum rebus sensibus subiectis et adspectabilibus οὐσα ab ideis impertitur, quatenus infinita earum materia vi idearum certam quandam formam accepit et qualitates suas nacta est, ita ut etiam mentis intelligentiae patere coeperit (Parmenid. p. 137. C. — 142. et 142—155. E.); ita etiam ideae ab idea boni οὐσαν suam acceperunt, quatenus universalis et infinita idearum essentia, quae omnem fugit mentis intelligentiam, per ideam boni item ad certas ac definitas rationes est revocata, unde species rerum intelligibiles (ideae) existerunt; de quo v. Proleg. nostra ad Parmenidem. Quocirca iure summo idea boni tam omnis ἀληθείας quam omnis scientiae et cognitionis generatrix atque parens dici potuit. Sine ideis enim nulla rerum veritas nullaque mentis cognitio est secundum Platonis sententiam. conf. etiam Reip. VII. p. 517. C. Quanquam in res adspectabiles δόξα tantum convenit, ἐπιστήμη vel γνῶσις

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γινώσκομένοις τοῖν μὴ μόνον τὸ γινώσκεισθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναι τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἐτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Cap. XX. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοῖως, Ἀπολλων, ἔφη, δαιμονίας C ὑπερβολῆς! Σὺ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύση, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν

Tim. p. 44. Legg. VI. p. 783. A. p. 788. D. p. 815. E. X. p. 894. A. B. p. 997. E. Sed de Rep. VIII. p. 546. B. αὖξιν certam habet sedem. v. Thomas. Mag. p. 127. Moeris p. 4. ibique intpp. C. εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν π.] Par. A. ἀλλὰ. Ang. ἄλλο. unde Baiterus coni. εἰ μὴ τι ἀλλ' ἀλλὰ. τ. sed v. infra.

unis ideis propria est, quum illae sint nil aliud nisi idearum simulacra corporum materiam referentes. Ex quo fit, ut diversa scientiae genera emergant. Quod autem idea boni supra essentiam elata esse iudicatur, id iam nemo mirabitur. Nam quum ceterae ideae singularum rerum exemplaria sint, tum idea boni, quia summa est, in altiore sane loco est posita, ut nec ullius rei singularis exemplar ducenda sit et aliarum idearum omnium tanquam cacumen. Quamquam quidquid in hoc mundo adspectabili ad perfectionis quam maximae laudem contendit, id ad Jllius legem atque normam compositum esse debet; unde etiam optimae civitatis principes eam perpetuo intueri iubentur: quin etiam omnis rerum universitas a summo Deo ad eius speciem composita est, sicuti in Timaeo docetur. Sed haec quidem pro nostro consilio in praesenti satis erunt. Quibus consentis certe nec dubium cuiquam videbitur, quam venusta atque elegans sit comparatio, quam philosophus a sole atque

oculorum visu repetiit. Conveniunt enim omnia atque singula inter se exactissime, ut hac imagine nihil magis scite excogitari potuisse videatur.

Cap. XX. C. δαιμονίας ὑπερβολῆς] De genitivo exclamationis Matth. Gr. §. 371. Istud γελοῖως autem est facete, recteque observat Scholiastes facete dictum inesse in voc. ὑπερβολῆς. Apollo enim sive sol lepide invocatur propter traiectionem vel superlationem, quam Glauco putat in eo inesse, quod boni idea adeo ἐπέκεινα τῆς οὐσίας provecta sit. De usu voc. γελοῖον et γελοῖος v. ann. ad Sympos. p. 189. B. Schol. γελοῖως διὰ τὴν ὑπερβολὴν, quamquam is quae reliqua affert, ea omnino a re aliena sunt.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον —] Steph. post εἰ μὴ τι inseri ἄλλο, expungi ἀλλὰ volebat; legi etiam posse opinabatur παύση ἐμοὶ ἐτι ἄλλην τήν. Benedictus coniciebat, εἰ μὴ δὲ ἄλλα, ἀλλὰ — i. e. per alia, sc. quae comparantur. Sed ne literula quidem loco

ἤλιον ὁμοιότητα αὐ διεξιῶν, εἴ πη ἀπολείπεις. Ἀλλὰ μὴν, εἶπον, συχνά γε ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπης. Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολὺ ὅμως δέ, ὅσα γ' ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἐκὼν οὐκ ἀπολείρω. Μὴ γάρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς περ λέγομεν, δύο αὐτῶ εἶναι, καὶ βασιλευσι τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὐ ὄρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὄρατόν, νοητόν; Ἐχω. Ὡς περ τοίνυν γραμμὴν δίχα τε-

D. δύο αὐτῶ εἶναι] δύο Par. A. ut Lib. V. p. 472. A. ubi v. Schneid. Dein οὐρανό Par. A. probante Herm.

λαβῶν [ἀν] ἴσα τμήματα] V. ἄνωσα, quod etiam Bekk. tenuit. Angel. eis ἴσα. Flor. a. c. a. γ. x. ἂν ἴσα, quod Benedict., Geer., Ast. restituerunt. Scripsi [ἀν] ἴσα. v. annot. Dein ἐκότερον τμήμα omisso τὸ Par. AK. Vat. m.

σαφήνεια καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλληλα] Sic Par. A. Flor.

movenda. Prorsus eodem modo Menon. p. 86. E: εἰ μὴ τι οὖν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον, ubi Heusdius huius loci immemor scribi iubebat εἰ μὴ τι οὖν ἄλλο, σμικρὸν γε. — Hoc dicit: Noli desinere, o Socrates, si non aliud quid, at certe comparationem illam cum sole rursus persequi, si qua aliquid reliquum facis vel praetermisisti. In quo ne quis desideret: εἴ πῃ τι ἀπολείπεις, eodem modo sine accusativo obiecti statim post: ἐκὼν οὐκ ἀπολείρω.

Οἶμαι μὲν — καὶ πολὺ.] Intell. παραλείπειν. Arbitror quidem, inquit, admodum multum me esse praetermissurum. Nam καὶ ante πολὺ augendi vel intendendi vi positum. Menon. p. 99. C: οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλὰ. Plura dabit Elmsl. ad Medeam v. 871.

D. ὡς περ λέγομεν] wie gesagt; v. ad Apolog. p. 21. A. De verbis ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν Schleiermach.:

Nämlich das Spielen in Worten liegt hier in dem Gleichklang von οὐρανόσ und ὄρατόν. Im Kratylos findet sich p. 30. ed. Bekk. ähnliches, indem οὐρανόσ abgeleitet wird von ὄψις ὄρωσα τὰ ἄνω. Nur wird es dort in Zusammenhang damit gebracht, dass der reine Geist von oben her kommt, wohingegen hier der Himmel eher dem Reiche des Geistes entgegengesetzt wird.“

[ἀν] ἴσα τμήματα] Vulgo ἄνωσα. Ficinus: proinde ac si acceperis lineam in duas aequales sectas partes. Legit igitur ἴσα vel eis ἴσα. Cuius lectionis vestigia referunt codd. qui ἂν ἴσα tuerentur, atque Angelic. qui liquido eis ἴσα habet perscriptum. Antiquam fuisse litem de hac lectionis diversitate, ex Schol. ad h. l. patet. Sed ἄνωσα manifeste legit auctor Quaestionum Platona. quae sub Plutarchi nomine circumferuntur p. 1001. B. C. qui ἄνωσα exinde explicat, quod mun-

τημένην λαβῶν [ἀν] ἴσα τμήματα, πάλιν τέμνε ἐκότερον τὸ τμήμα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὸ τε τοῦ ὀρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καὶ σοι ἔσται σαφηνεία καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὀρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες. λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοῖς. Ἀλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει, ᾧ τοῦτο ἔοικε, τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν

a. quod restituit Bekker. Vulgo σαφήνεια καὶ ἀσαφεία. Ficinus: secundum claritatem et obscuritatem. Bas. 2. σαφήνεια οὐκ ἀσαφεία.

P. 510. καὶ ἐν τοῖς ὅσα] V. καὶ ἄπερ ἐν τοῖς ὅσα κτλ. Sed ἄπερ omittunt optimi plurimique codices, recteque eiecit Bekk. Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει] Ante Bekkerum erat καὶ τοίνυν ἕτερον, in vitis libris fere omnibus.

us intelligibilis minus habet varietatis et inconstantiae quam mundus spectabilis. Idem reperit etiam Proclus in Polit. p. 431. 10. μίαν μὲν οὖν γραμμὴν διὰ ταῦτα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα ταύτην οὐκ εἰς ἴσα μέρη τέμων, ἀλλ' εἰς ἄνωσα, δύο δὲ ὅμοια. Atque eam lectionem veram putat Schneiderus, quia in dividendo perspicuitatis et veritatis ratio habeatur. In quo ille iudicio suo fallitur. Nam perspicuitatis et obscuritatis discrimen, quod deinde memoratur, id non ad primariam in duas partes rerum divisionem refertur, sed ad secundariam illius divisionem. Et quid quaeso faciemus isto: ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ubi ἄνωσα legerimus? Nimirum nulla certe proportio locum habet, ubi totum quoddam universe in partes inaequales dividitur. Sed utique de hac re indicabitur, illud quidem manifestum est, contentiam loci redire huc: Proinde ac si lineam acceperis in duas partes sectam, utramque rursus partem eadem proportione secas, ad spectabile dico genus

et intelligibile, eaque facta divisione protenus apparebit, primum quidem in ad spectabile genere ratione claritatis atque obscuritatis habita partem unam emersuram esse imaginum, quae sunt quasirerum umbrae; alteram complexuram esse res ipsas, visibiles, quarum referuntur imagines. His addidisse iuvabit tertiae quoque lectionis vestigia comparare in verbis Grammatici ap. Villosion. Anecd. Gr. Tom. II. p. 199. διωρισμένον (scr. διεχορισμένον) δὲ τοῦτων τὰ παρὰ ταῦτα δεῖ νοῆσαι καθάπερ γραμμὴν τετραρημένην (scr. τετμημένην), καὶ ἴσα πάλιν ἐκατέρων τμημάτων τετραρημένα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Sed mittamus istum nodum hodie vix explicabilem.

καὶ σοι ἔσται — εἰκόνες] Ratione perspicuitatis et obscuritatis habita res sub sensu subiectas dicit ita inter se diversas esse, ut altera pars imagines rerum complectatur, altera res ipsas. Itaque isti τὸ μὲν ἕτερον τμήμα in proximis

καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθῃμι, ἔφη. Ἡ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἢν δ' ἐγὼ, διηρησθαι ἀληθεῖα τε καὶ μὴ, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ ὁμοιωθῆν πρὸς τὸ ὅμοιωθῆ; Ἐγὼ γ', ἔφη, καὶ μάλα. Σκόπει δὴ αὐ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τὸ μὴ ἢ τμητέον. Πῆ; Ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ' αὐ ἕτερον [τὸ] ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα καὶ ἄνευ ὧν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων, αὐτοῖς εἶδει δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη. Ταῦτ', ἔφη, ἂ λέγεις, οὐκ ἰκανῶς ἔμαθον. Ἀλλ' αὐθις, ἢν δ' ἐγὼ ῥᾶρον γὰρ τούτων προ-

B. τοῖς τότε τμηθεῖσιν] μμηθεῖσιν Par. A. prave. v. explicatt.

respondent verba *Τὸ τοῖν ἐτερον τίθει κτλ.* Nam μὲν interposuit, in mente habens τὸ δὲ ἕτερον κολ.

P. 510 *ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι*] Refertur αὐτὸ ad universum genus τοῦ ὁρωμένου, quod non modo claritate et obscuritate sed etiam veritatis ratione vult partes habere diversas, quandoquidem inter id, quod alicui assimilatum sit, et rem, cui sit simile, eadem intercedat differentia, quae sit inter opinabile et intelligibile.

B. *Ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ — ἐξ ὑποθέσεων*] Verba in hunc modum iungenda: ἢ ψυχὴ ἀναγκάζεται ζητεῖν τὸ μὲν αὐτοῦ (alteram eius partem) ἐξ ὑποθέσεων χρωμένη τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσιν, i. e. iis quae antea divisim tanquam imaginibus utens. Intelliguntur res sensibus subiectae, quarum distributio modo (τότε) instituta est. De τότε sic usurpato ne quis dubitet, consulatur ann. supra ad p. 507. B. ad Politic. p. 263. E. p. 164. ed. Goth.

Describuntur autem his verbis disciplinae mathematicae, quae, etsi sunt intellectuales, tamen non puras ideas habent, sed a rerum adspectabilium formis et imaginibus abstractas, quo nomine sane plurimum a philosophia discrepant, quae in puris ideis contemplandis versatur. Itaque illae τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι utuntur. Atque hanc ipsam ob causam etiam proficiscuntur ἐξ ὑποθέσεως. Quod quid sit, quum ipse Plato in proximis satis dilucide explanaverit, tum ostendit etiam Proclus in Polit. p. 432. Quippe sunt ipsarum fundamenta non eiusmodi, ut explanari ac demonstrari queant, sed bona fide concedenda sint. Quamvis Cicero De Fin. V. 28. verissime: In geometria prima si dederis, danda sunt omnia. Academ. II. c. 36. §. 116. et 117. ubi tangit initia mathematicorum, quibus non concessis, digitum progredi non possint. Lucian. Hermetim. c. 74. οἶον καὶ ἡ θαν-

εξημένων μαθήσει. οἶμαι γὰρ σε εἶδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τὸ τε περιττὸν καὶ τὸ ἄριστον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἶδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰδότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἐτι ἀξιούσι περὶ αὐτῶν διδόναι, ὡς παντὶ φανερῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσι. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἶδει προσχρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται, οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι, ἀλλ'

B. ἄνευ ὧν περὶ ἐκεῖνο] Vulgo ἄνευ τῶν περὶ κτλ. Vat. O. Ven. E. Vind. alii ὧν. Par. A. ὠνπερ ἐκεῖνο, quod nuper ediderunt Turr. cum Schn.

D. ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἶδει] Aliquot libri εἰρημένοις. Ficinus: quod et supra dictis speciebus utuntur.

μασὴ γεωμετρία ποιεῖ κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτὰ τινὰ ἀλήθεια ἀτήσοσα καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξίωσοσα οὐδὲ νοεῖσθαι δυνάμενα, σημεῖα τινὰ ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλητεῖς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελλοῖς τοῖς οἰκοδομῆ, κτλ. V. Fabric. ad Sext. Empir. p. 313. Denique eadem illae mathematicorum artes non ad principium (ἀρχήν), sed tantum ad finem et exitum demonstrationis perducunt, continenturque non intellectu (νοήσει), sed ratiocinatione (διανοή), ut est infra p. 510. D. de qua re pluribus disputat Proclus in Polit. p. 429. sqq. Sed satis haec de istis. Pergimus ad proxima, quorum iunctura haec est: τὸ δὲ αὐ ἕτερον ἀναγκάζεται ζητεῖν ἰούσα ἐξ ὑποθέσεως ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον καὶ ἄνευ τῶν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων (sc. ζητεῖν vel ζητεῖν ἀναγκάζεται), αὐτοῖς εἶδει δὲ αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη, solis per se ideis vel investigationem insti-

tuens. In quibus verbis articulum τὸ liquet moleste intrusum esse, ut Astius eum verissime delendum iudicaverit. Nam αὐτοῦ patet ex antegressis intelligendum potius quam hic inculcandum esse. Describitur autem his verbis cognitio philosophiae propria, quae etsi et ipsa ex sumtionibus orditur, tamen puris utitur ideis et synthetica atque analytica quaerendi via utitur, utrinque quaerens veritatis investigationem atque confirmationem. v. Argum. — Mox Ἀλλ' αὐθις est: sed age denuo, sc. rem consideremus. Affertur enim deinceps eorum, quae modo exposita sunt, uberior explicatio. Itaque non est cur quis cum Astio scribendum suspicetur Ἀλλ' αὐθις, quod, si verum fateri licet, ne aptum quidem videtur.

D. οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι —] H. e. non de concretis rerum formis cogitantes, sed de illis, quibus haec similes sunt, sed de formis rerum

ἐκείνων περί, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἢν γράφουσι, καὶ τάλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσι τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἰσὶ, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐτὸν χρώμενοι, ζητοῦντες δὲ αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν, 511 ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Cap. XXI. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσει δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰούσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκ-

E. καὶ ἐν ὕδασι] καὶ om. Vat. m.
ζητοῦντες δὲ αὐτὰ] V. τε, quod ex Angel. et Flor. x. mutavi de Benedicti coniectura. Tenuerunt tamen vulgatam scripturam nuperi editores, anacoluthon statuentes.

Cap. XXI. P. 511. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν] V. νοητοῦ, quod ex Par. A. Ven. E. Angel. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. mutavimus. v. annot.

absolutis et per se constantibus. Versantur enim disciplinae mathematicae in formis rerum abstractis et generalibus cognoscendis.

E. αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσι] Notabis anacoluthon aut, si mavis, attractionem: nam proprie dicendum fuit: καὶ τάλλα οὕτως, αὐτοῖς μὲν τούτοις, ἃ πλάττουσι —, ὡς εἰκόσιν αὐτὸν χρώμενοι κ. τ. λ. Cf. Heindorf. ad Euthydem. p. 332., Butt. Gr. §. 151, 4. Itaque facile apparet, cur τούτοις cum μὲν iteratum sit.

Cap. XXI. P. 511. Τοῦτο τοίνυν — ἔλεγον] Hoc igitur intelligibile quidem genus dicebam, sed in eius investigatione animum cogi uti suppositionibus, non euntem ad principium, ut qui ultra suppositiones ascendere non possit. conf. p. 510. B. Enimvero iteratur his verbis cognitionis mathematicae descriptio.

εἰκόσι δὲ χρωμένῃν — τετιμημένοις] Pertinent haec quoque ad mathematicae cognitionis rationes denuo illustrandas. Quocirca animus denuo dicitur in tali νοητῷ investigando uti non modo αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντι, sed etiam ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργῆσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετιμημένοις. Videntur autem nobis αὐτὰ τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα esse: formae rerum ad spectabilem intelligibiles, sive abstractae ab ipsis rebus et una mentis cogitatione conceptae, quae a rebus inferioribus (i. e. concretis) tamquam similitudine expressae sunt. Quorsum pertinebat mentio αὐτοῦ τοῦ τετραγώνου et αὐτῆς τῆς διαμέτρου p. 510. D. iniecta. Quae autem dicantur πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργῆ δεδοξασμένα, sunt ipsae res visibiles earumque imagines, quae ad abstractas rerum formas compa-

βαίνειν, εἰκόσι δὲ χρωμένῃν αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργῆσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετιμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρῖαις τε καὶ ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις. Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμήμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὐ αὐτὸς ὁ λόγος ἀπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντός ἀρχὴν ἴω, ἀψή- 11 μενος αὐτῆς, πάλιν αὐτὸν ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομέ-

καὶ τετιμημένοις] Sic Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. et ex corr. (ut videtur) Paris. A. Vulgo erat τετιμημένοις.

B. ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς τ.] ταύτης Par. ADK. Vind. Φ. Mon Angel. Vat. m. r. recent. E. al. quod nuper evulgarunt Tyr. et Hermann. defendit item Schneiderus sic, ut disciplinarum complexum intelligi dicat: mirum sane viri acutuli commentum, quod aliis probari potuisse magis etiam mireris. Nec huc facit Libr. VII. p. 533. B. ubi lectio item controversa.

ratae pro evidentibus habentur ideoque magni vulgo aestimantur. Fallitur Schneiderus de loci interpretatione: qui τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα vult esse res visibiles, τὰ κάτω αὐτὴν illarum imagines, atque τὰ πρὸς ἐκεῖνα, i. e. τὰ κάτω, ut ait, rursus intelligit ipsas res visibiles. Idem male καὶ τετιμημένοις, atque sectis, scripsit, quod errore ortum.

B. ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρῖαις — λέγεις] Symp. p. 205. B: αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶν. Hipp. Mai. p. 295. D: τὰ ὄργανα πάντα, τὰ τε ὑπὸ τῇ μονοικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις, ubi hunc locum comparavit Heindorf.

B. τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει] Phileb. p. 57. E. ἀλλ' ἡμᾶς — ἀνάγειν ἂν ἢ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει. Parmen. p. 135. C.

τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος —] Philosophiae rationem

ait suppositiones non habere pro principiis, sed revera pro suppositionibus et quasi pro adminiculis et gradibus, unde ascendatur ad id, quod non supponatur, usque dum perventum sit ad τὴν τοῦ παντός ἀρχὴν, h. e. ad summam ideam, quae sit reliquarum omnium principium. Non puto dubium esse, quin idea boni significetur, ut iam tandem etiam illud exploratum habeatur, quemnam ea locum in varia rerum cognitione tenere existimanda sit. Ceterum disputat de hoc loco Proclus in Politiam p. 432.

πάλιν αὐτὸν ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων] rursus tenens ea, quae cum illa coniuncta sunt, i. e. adhaerens illis, quae cum principio cohaerent. Phaedon. p. 101. D. ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρίναι κτλ. ubi v. ann. Ceterum his verbis inde a τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος κτλ. breviter describi-

νων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίῃ αἰσθητῶ παν-
 C τάπασι οὐδενὶ προεχρῶμενος, ἀλλ' εἶδεις αὐτοῖς δι'
 αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευτῆ εἰς εἶδη. Μανθάνω,
 ἔφη, ἰκανῶς μὲν οὐ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον
 λέγειν· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι
 τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε
 καὶ νοητοῦ θεωρούμενον ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν κα-
 λουμένων, αἷς αἰ ὑποθέσεις ἀρχαί, καὶ διανοίᾳ μὲν
 ἀναγκάζονται ἀλλὰ μὴ αἰσθησέσθαι αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ
 D θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνεληθόντες σκο-
 πεῖν ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ
 δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διά-

D. ἐπ' ἀρχὴν ἀνεληθόντες] Vulgo ἀνεληθόντας. Sed Par.
 A. Vat. Θ. Ven. Ξ. Vind. Ang. Vat. r. Flor. a. c. a. γ. ἀνεληθόντες,
 ut scripserunt Schneider., Turicenses, Hermann.

tur methodus disserendi synthetica et analytica, quam utramque philosophus in vero investigando copulandam censuit. Copiosius hunc dialectices locum tractavit in Philebo p. 16. C. sqq. et Phaedro. Quod diligenter animadvertendum. Etenim ex his quoque apparet, si quid video, Politiam post Phaedrum et Philebum demum scriptam et in lucem emissam esse.

C. ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν] h. e. τοῦτο μέντοι δοκῶ μανθάνειν, ὅτι βούλει διορίζειν κτλ., hoc tamen intelligere videor, velle tedocere evidentiorē esse eius quod est atque solamēte percipitur contemplationem, quae disserendi arte utatur, quam quae artibus quae vocantur, in quibus sumptiones sint principia etc. Verba sic connectenda: τὸ τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης.

καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται —] Anacoluthon paullo audacius, quandoquidem dehinc

repente infertur oratio recta, quum verbis ex βούλει διορίζειν suspensis pergi debuerit: καὶ ἀναγκάζεσθαι τοὺς θεωρούμενους αὐτὰ διανοίᾳ μὲν ἀλλὰ μὴ αἰσθησέσθαι (αὐτὰ) θεᾶσθαι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνεληθόντας σκοπεῖν — δοκεῖν οὐκ ἴσχειν νοῦν περὶ αὐτὰ κτλ. At usus est scriptor recta oratione, ne propter complurium infinitivorum concursum oriretur obscuritas, potuitque hac dicendi forma ideo uti, quia haec ex mente Glauconis referuntur. Praeterea αὐτὰ per synesin positum refertur ad antegressum τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν θεωρούμενον, ut res mathematicorum disciplinis subiectae intelligantur. Itaque hoc dicit: et coguntur qui ista contemplantur secundum tuam sententiam non quidem sensibus sed διανοίᾳ uti (id quod Socrates p. 510. E. significavit); veruntamen videntur tibi, quoniam non ad principium escendentes sed ex suppositionibus ea considerant, intellectum (νοῦν) circa haec minime habere, licet cum principio sint

νοίαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν, ἀλλ' οὐ νοῦν, ὡς μεταξὺ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὔσαν. Ἰκανώτατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπεδέξω. καὶ μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὡς περ ἐφ' οἷς ἔστιν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

ἔξιν, ἀλλ' οὐ νοῦν] Sic Par. AD. Ang. Flor. a. c. x. a. γ. Inepte olim legebatur Ἄλλ' οὐν. Ficinus: videris cogitationem potius appellare quam intellectum.

intelligibilia, (h. e. licet formae rerum sint intellectuales, quas item ad purarum idearum principium evelere liceat); significari enim verbis postremis videtur, etiam mathematica posse ad philosophiae rationem tractari subtilius.

D. καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν] et habitum eorum, qui geometriae peritis similes sunt, de quibus v. L. VII. inde ap 521. C. — ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι —] Etenim natura rerum ad spectabilis duas habet partes, alteram res ipsas, alteram rerum imagines. Pariter etiam natura rerum intelligibilis duplex est, quippe complectens vel puras ideas vel mentis species a rerum ad spectabilium corporibus repetitas et abductas. Igitur rerum sensibus subiectarum propria est πίστις, fides; earum imaginibus convenit εἰκασία s. imaginatio; ideis puris νοῦς vel νόησις, qualem sibi vindicat philosophia eique tribui debet; denique formis rerum externarum abstractis vel intellectualibus, quae

ope ipsorum corporum eorumque imaginum exquiruntur, διάνοια adscribitur, quae quidem cadit in mathematicas disciplinas. Itaque claritatis et obscuritatis habita ratione gradus cognitionis hi sunt: νόησις, cui etiam summi boni idea (ἡ τοῦ παντὸς ἀρχῆς) subiecta est, quam dixeris: reine Vernunfterkennntniss; διάνοια; πίστις et εἰκασία. Pseud. Archytas ap. Iamblich. περὶ τῆς κοινῆς μαθημ. ἐπιστ. in Villosion. Anecd. II. p. 199. ἐν αὐτῶν γὰρ αὐτοῖς κατὰ ψυχὴν γνώσεις εἰσὶ τίσασθαι, νόος, ἐπιστάμη, δόξα, αἰσθησις, ὧν αἱ μὲν δύο τοῦ λόγου ἀρχαὶ ἐπιτ., κτλ. Fusius locum tractat Proclus in Polit. p. 429. sqq. quem consulas etiam Commentar. in Euclid. Libr. I. in. ubi perspicue explicat, quomodo disciplinae mathematicae mediae sint inter primam scientiam et scientiam rerum visibilium, ut ad philosophiam tamquam κλιμακες et ἐπιβάθρα sint, de quo placito v. Bulliald. ad Theon. Smyrn. p. 194. Wytttenbach. et Creuzer. ad Plotin. De pulcritud. p. 143. sq.

ARGUMENTUM

LIBRI SEPTIMI.

Postquam superiore libro de summi boni cognitione variisque cognitionis gradibus disputatum est, Socrates quanto intervallo a veritatis scientia nomine suo digna distet humana scientia et ignorantia illustraturus nobilissima illa utitur imagine ab antro inferno ducta. Fingamus, inquit, amplissimi antri subterraneum domicilium, quod tamen superne longissime pateat ad recipiendam lucem. In eo homines versari cogitemus inde a primae tempore pueritiae, ita quidem, ut ab aditu sint aversi, et curibus ac cervicibus ita constricti, ut ea tantum possint spectare, quae sint ante oculos, neque capita, quippe vinculis ligata, circumagere ullo modo queant. His ita inclusis atque vinctis a tergo igneus splendor de partibus superioribus affundatur, qui antri tenebras illustret. Sed inter ignem illum atque antri ostium media porrigatur via, editior tamen illa atque murulo ab antro diremta, ut hominum conspectus arceatur. Post hunc murum fingamus alios homines versantes, qui non conspiciantur, et varia suppellectilia, hominum et animantium imagines, statuas, alia, circumferant, partim inter se colloquentes, partim silentes, ita quidem, ut istarum rerum umbrae in adversam eadant speluncae partem. Iam vincti illi, inquit, liget praeter umbras nihil videant, tamen res ipsas comere sibi videbuntur, ac si colloqui inter sese possint, iisdem nominibus umbras rerum vocabunt, qui-

bus res ipsas; adeoque si vocis imago ex adversa carceris parte repercutiatur, quoties aliquis praeter-euntium loquatur, nihil aliud loqui existimabunt nisi ipsam illam transeuntium umbram. Horum aliquis si vinculis solutus repente cogatur exsurgere, collum circumvertere, incedere, et aspicerè lucem, is certe oculorum dolorem sentiat, nec possit res, quarum inanes umbras antea viderat, constanter intueri. Si-cubi autem aliquis edocere ipsum conetur eum antea nihil nisi nugas umbrasque vidisse, nunc rebus ipsis esse propiorem; dubius certe haereat, illa veriora putans, quae antea conspexerit, quam ea, quae tunc ipsi primum ostendantur. Itaque talis homo veram rerum speciem minime animo capiet, adeoque lucis splendore vehementius affectus eius adspectum fugiet cupietque redire ad sua illa simulacra, quae ipsi aciem oculorum non praestringant. Quocirca ut verorum corporum lucisque adspectum ferre paullatim discat, opus erit quadam consuetudine. Et primo quidem umbras facillime conspiciet; deinde repercussas in aquis hominum et animalium imagines; tum quae in coelo sunt ac coelum ipsum noctu facilius contem-plabitur quam solem eiusque iubar interdiu; denique post longiorem exercitationem ipsum adspiciet solem, non eius in aqua vel in aliis rebus imaginem. Quem ubi ipsum diutius contemplatus fuerit, etiam intelliget hunc esse, qui diei noctisque vicissitudines annique tempestates cursu suo efficiat, qui terram calore suo foveat, qui plantas et animalia foecundet, qui denique omnibus rebus vigorem, pulchritudinem, maturitatem largiatur. His igitur gradibus postquam ad veritatis pervenerit cognitionem, non satis mirari poterit illarum rerum pulchritudinem, seque beatum praedicabit, qui a tenebris et fraudibus inanium umbrarum liberatus in ipsius veritatis regionem perductus sit: illorum autem, qui in antro versantur, miserum statum adeo deplorabit, ut potius extrema pati quam ad eos reverti malit. Iam vero tali homini si in mentem veniat in priorem locum redire et pristinae miseriae sociis exponere quae ipse viderit et in quam misera isti conditione versentur; futurum est haud dubie, ut ab omnibus rideatur et pro stulto habeatur, cuius oculi rerum superarum adspectu misere corrupti sint. Quid quod etiam decretum fiet, ne quis

in posterum ad loca superiora contendat, utque gravi poena afficiatur, si quis quem e vinculis solvere et e sedibus suis educere audeat, P. 514 — 517. B. Haec vero (ita enim Socrates pergit disputare), haec est vitae humanae imago. Etenim antrum illud, in quo homines vincti tenentur nec nisi rerum species et umbras vident, significat hunc mundum sensibus subiectum: igneus splendor, qui in speluncam cadit, indicat solem, cuius radii rerum universitatem collustrant: denique adscensus ille ad res superas illustrat illam animi nostri agitationem, qua relictis rebus terrestribus ad res sola mente comprehendendas evolat in iisque contemplandis cum voluptate versatur. Itaque equidem sic censeo. In mundo intelligibili, ut ita dicamus, Boni species est longe praestantissima; quae quum non sine multo labore cognoscatur, tum, ubi semel est cognita, omnis bonitatis ac pulchritudinis fons atque principium videatur necesse est; eaque sicuti in rebus sub sensus cadentibus solis lucem procreavit, ita in iis, quae mente cognoscuntur, veritatem et cognitionem efficit: unde qui res vel domesticas vel publicas recte administrare voluerit, id debet studere, ut sibi pro viribus plenam illius notitiam comparet. — Verum enim vero ad illam cognitionem si quis pervenit, is mirandum non est si contemtis rebus humanis perpetuo versari animo suo cupiat in rerum divinarum contemplatione neque humanorum negotiorum ullam curam gerat aut usum teneat. Quod tamen acerbe reprehendi non licet, quandoquidem philosophi non ex tenebris in huius vitae lucem pervenientes, sed vicissim ex rerum divinarum luce decedentes in humanarum rerum caligines caecutiunt. — Quodsi vera sunt quae de scientiae et inscientiae ratione disseruimus, apparet etiam falsam esse eorum opinionem, qui se efficere posse putant, ut ope disciplinae et institutionis animis hominum insipientium scientiam ingerant et quasi caecae menti indant vera cernendi aciem. Quippe veritatis cognoscendae facultas natura in unoquoque animo inest, omnisque scientiae comparandae ratio in hoc uno posita videtur, ut mens a rerum fluxarum ac mutabilium consideratione advocata ad summi illius boni constantiam contemplandam convertatur. Etenim vis inveniendae veritatis non potest ulla arte effici aut procreari;

illud unum fieri potest, ut eo dirigatur, quo dirigenda est. Nam quum ceterae animi vires similitudinem quandam cum corporis virtutibus habeant, quippe quae usu et exercitatione possint comparari; tum cogitandi facultas est divinius quiddam, cuius vis nunquam minuitur vel augetur. Quocirca etiam usu venire solet, ut ea tum salutifera tum admodum noxia et pestifera evadere queat. Si igitur ii, qui ingenii praestantia alios antecellunt, statim a pueritia exutis pravis cupiditatibus mentem suam consuescerent dirigere ad veritatis cognitionem: haud dubie futurum esset, ut qua nunc ingenii celeritate plerique res humanas arripiunt, eadem rerum divinarum notitiam sibi compararent. P. 517. B. — 519. B. — Quoniam autem et rei naturae est consentaneum et ex superiore disputatione sua sponte consequitur neque eos, qui sint insipientes et veritatis ignari, neque illos, qui nihil aliud nisi sublimia atque divina meditentur, idoneos esse civitatum rectores atque principes; illos, qui naturae bonitate ducti animo ad summi boni cognitionem evolarunt, monere debemus adeoque cogere, ut relictis sublimibus illis rerum divinarum regionibus rursus descendant ad vitae humanae humilitatem. Quod etiamsi iniustum videatur, quia iis rursus eripimus summae beatitudinis fructum, quem rerum sublimium meditatione sibi pararunt; tamen legislator non id debet curare, ut unus aliquis civium ordo beatus existat, sed illud potius ei spectandum est, ut universae civitatis salus firmetur atque augeatur. Quare recte philosophos cohortabimur, ut ne res communes velint negligere, praesertim quum respublica hoc ab iis iure quodam suo postulare possit, propterea quod eorum educationem et institutionem non neglexit, sed matris instar fidelissime curavit. Accedit, quod illi, quum ipsam pulcritudinis, iustitiae et bonitatis speciem cognoverint, quid in negotiis humanis iustum sit atque honestum omnium optime diiudicabunt, ideoque securitatem, tranquillitatem, pacem facile tuebuntur. Neque profecto ipsi, quippe viri aequi atque sapientes, quod ab iis postulatur detrectabunt, sed rei communis moderationem tanquam onus quoddam in se recipient, ut non sibi solum, sed etiam patriae vivant. P. 519. B. — 521. B. — His expositis oritur quaestio, qua-

rumnam artium ac disciplinarum ope custodum animi sic erudiri queant, ut ad summi boni notitiam evahantur. In quo argumento tractando etiam illud respiciendum est, quod in superiore disputatione diximus, eos fortes atque bellicosos esse oportere, ut et pacem domesticam et publicam securitatem tueri possent. Itaque ea investiganda est disciplinae ratio, quae tum animum ad percipiendam philosophiae sublimitatem praeparet, tum utilitatem habeat militarem. Quod quidem commodum neque gymnastica afferet, quae ad corporis tantum curationem refertur, neque musica, qualem quidem antea descripsimus, quum ea unice in decori honestique institutione versetur, ad scientiae subtilitatem nihil conferat. Multo minus etiam artes sellularias huc licebit revocare, quippe quae nihil nisi sollertiam quandam manuumque laborem exigant. Quocirca superest, ut quaeramus artem ab omnibus illis diversam. Talis vero est arithmetica, qua neque disciplina militaris, neque ulla alia scientiae et eruditionis pars carere ullo modo potest. Neque ea profecto parum valet ad animum ita formandum excolendumque, ut sese possit attollere ad rerum divinarum contemplationem, quanquam vulgo haec eius vis mirifice negligitur. Etenim quum res sub sensus cadentes ita comparatae sint, ut aut solae per se sentiantur atque semel perceptae mentem plane non impellant ad subtiliorem veri investigationem, aut varios ac diversos in nobis sensus excitent ideoque propter contrariorum perceptionem mentis iudicium postulent animique agitationem; dubitari non potest, quin arithmetica ad posterius genus referenda sit, quippe quae in multiplicibus numerorum rationibus considerandis versetur. Habet enim omnis numerus hoc sibi proprium, quod contrarii quid in se complectitur: veluti quod unum videtur, idem alia ratione multa esse iudicamus. Ex quibus apparet hanc disciplinae partem a custodibus nostris studiose tractari oportere, praesertim quum eam ad belli usus ac necessitates plurimum valere dubitari non possit. Neque tamen illi in vulgari ista arithmetica subsistent, quae tota ad lucri et utilitatis rationem comparata est; sed ulterius progredientes de ipsa numerorum vi et natura, hoc est de numeris abstractis, qui vocantur, meditabuntur. Nam ita de-

mum fiet, ut non solum in aliis rebus omnibus acuti evadant, sed etiam animum discant attollere atque evehere ad eius naturae, quae vere est, contemplationem. *) P. 521. C. — 526. C. — Cum arithmetica arctissime coniuncta est geometria, quae quum et ipsa ad scientiam militarem imprimis utilis sit; tum multo plus valet ad animum subtiliter formandum erudiendumque. Quapropter in hac quoque exercendi sunt futuri civitatis principes. Quanquam illa non ita tractanda est, ut vulgo a geometris fieri solet, qui unice in figurarum oculis subiectarum consideratione haerentes de iis, quae ab omni materiae concrezione libera sunt, ne cogitant quidem. Verum enim vero qui veram inde utilitatem percipere velit, eum decet mentem a rebus adspectabilibus avocare, contemplari incorporea, ipsamque magnitudinem et omnes eius rationes extra materiam intueri. Qua ratione eveniet, ut animus per eam non solum ad humana negotia aptus fiat, sed etiam ad contemplandam ipsam rerum veritatem atque *ovstav* assurgere consuescat. P. 526. C. — 527. C. Geometriae succedat corporum solidorum contemplatio, sive stereometria, quae tamen adhuc mirifice neglecta iacet, quum sit praecipuo studio dignissima. Hanc excipiat astronomia, quae dici non potest quantopere animum ad coelestia ac divina contemplanda erigat. Quum enim tam mirificus sit siderum ordo, tam constans et legitimus coeli motus, fieri non potest, quin animus spectatis harum rerum causis et rationibus a sordibus contemplationis rerum corporearum veluti purgatus ad ipsam veritatem intuendam evehatur. Quum igitur haec disciplina non tantum ad agriculturam, ad navigationem, ad bella gerenda utilissima sit, sed etiam id efficiat, ut animus relictis rebus terrenis ad id, quod vere est, escendere studeat; eam a futuris reipublicae custodibus colendam esse sponte consequitur. P. 527. D. — 530. C. Neque negligenda iis musica est, quae angustiore sensu dicitur; quae quidem cognatione quadam cum astronomia continetur. Sed haec quoque ars non ita coli et exerceri debet, ut tota sollerti instrumentorum musico-

*) Conf. Phileb. p. 56. A. sqq. 57. D. sqq. ibique annot. nostr.

rum tractatione et subtili aurium iudicio contineri putetur, quo errore plerique omnes ducuntur; sed sic potius exercenda est, ut variae sonorum rationes mentis iudicio investigentur atque cognoscantur; quo uno fiet, ut discentium animi per eam consuescant in rerum sublimiorum contemplatione cum voluptate commorari. — Praeterea vero etiam singularum disciplinarum coniunctio et cohaerentia investiganda est, quo intelligatur earum inter se veluti concentus atque harmonia. P. 530. C. — 531. E. Quod quidem quasi proemium quoddam est artis dialecticae, quae est disciplina omnium longe gravissima et praestantissima. Quippe haec unice in earum rerum investigatione et scientia versatur, quae sola mente et cogitatione possunt comprehendi neque sub sensus subiectae sunt. Quocirca eadem plane inter hanc atque ceteras disciplinas ratio intercedit, quae obtinebat inter solis lucem atque ignis illius splendorem, quo speluncam, quam fingebamur, collustratam diximus, adeoque animo vim eius ac praestantiam plane percepturo totidem gradus sunt percurrendi, ut eius sublimitatem assequatur, per quot illi eundem erat, qui inde a pueritia inanibus antri sui umbris assuefactus primum ne ignis quidem conspectum ferre poterat, sed diuturniore consuetudine paulatim eo progrediebatur, ut ipsam solis lucem non solum non aversaretur, sed etiam cum summa animi admiratione atque voluptate intueretur. — Continetur autem dialectica ratio atque absolvitur una mentis atque animi cogitatione, quippe cui id propositum sit, ut vim et naturam cuiusque rei investiget, neque usquam utatur suppositionibus, quemadmodum ceterae artes. Itaque haec sola digna est scientiae nomine, quippe quae tota referatur ad illud, quod vere esse dicimus. — Quum autem tanta sit huius disciplinae praestantia, uni illi ad eius studium sunt adducendi, qui excellunt animi magnitudine, iudicii subtilitate, memoriae capacitate, denique virium robore et constantia. Quippe omnes philosophiae reprehensiones, quae multae iactari solent, ex hoc fonte manarunt, quod homines ad alia omnia apti ad eius studium accedere solent suaque perversitate id efficiunt, ut pulcherrima disciplina in imperitae multitudinis contentum incidat. P. 531. B. — 536. C. — Iam vero

perlustrato earum artium ambitu, quibus civitatis custodes erudiendi sunt, hoc superest, ut qua ratione et qua vitae aetate singulae colendae sint atque exercendae, paucis explicetur. Itaque statim a puritia animi iuvenum iis artibus imbuendi sunt, quibus ad graviora percipienda praeparentur, hoc est musica et gymnastica, ceterisque disciplinis, quas ante dialecticam posuimus. In quibus tradendis hoc observandum est, ut ne quis vi et necessitate ad eas discendas impellatur: nihil enim, quod per vim animo inculcatur, firmiter ei inhaeret: imo omnia quasi ludendo tradantur, qua ratione etiam hoc obtinebitur, ut quorsum cuiusque tendat ingenium, facilius observetur. — Exacto autem anno aetatis vigesimo, qui optimi inter omnes iudicati fuerint adolescentes, non solum praemiis ornari debent, sed etiam amplius erudiri. Quod quidem ita fiet, ut quae antea iis tradita sunt per partes, ea in unam redigantur disciplinae formam, quo magis rerum nexus earumque inter se cohaerentia perspiciatur. Atque hinc etiam illud optime intelligetur, num quis ad discendam dialecticam idoneus sit. Hac exercitatione usque ad trigesimum annum continuata denuo explorandum est, quinam inter eos iudicii subtilitate atque acumine maxime excellant. Quo facto qui visi fuerint acutissimi seligendi atque per quinque annos in dialecticis instituendi sunt, ut quinam spreto sensuum ludibrio ad verum bonumque contemplandum maxime idonei sint clare cognoscatur. In qua quidem institutionis parte diligenter videndum est, ne qua disputandi rabies adolescentium animos occupet, neve, dum de omnibus rebus in utranque partem disseratur, nihil omnino certo ab hominibus cognosci posse temere sibi persuadeant, ideoque veri investigandi amorem plane abiciant. Elapso autem tempore harum rerum studiis destinato inde ab anno aetatis trigesimo quinto usque ad quinquagesimum publicis fungantur negotiis atque reipublicae operam navent. Quod qui ita fecerint, ut spei de ipsis susceptae satisfactum videatur, ii ad summum institutionis fastigium educendi sunt, hoc est ad boni ipsius contemplationem, ex qua animis suis capiant summae virtutis atque perfectionis imaginem, ad cuius similitudinem quum ipsi suos mores componant, tum rempublicam, ad cuius

gubernacula suo quisque ordine admovebitur, regant et administrent, donec rebus terrenis erepti in insulas beatorum perveniant. Ceterum quae de viris hactenus exposita sunt, ea patet etiam de feminis intelligenda esse, quippe quas perinde atque viros publicis munèribus atque negotiis admovendas esse in superioribus demonstraverimus. P. 536. C. — 541. B. In fine pauca adiiciuntur de ratione, qua perfectae reipublicae fundamenta iacienda sint.

ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, ὡς δὲ αὐτοῖς
 πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπισθεν αὐ-
 τῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμοῦ ἐπάνω
 ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρακοδομημένον, ὡς περ
 τοῖς θάυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται
 τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύσιν.
 Ὁρῶ, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέ-
 ροντας ἀνθρώπους σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα
 515 τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε
 καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκός, τοὺς
 μὲν φθειρομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφε-
 ρόντων. Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας
 ἀτόπους. Ὁμοίους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ· τοὺς γὰρ τοιού-
 τους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶε ἂν
 τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυ-
 ρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσι-

φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς] Schleiermach. mavult *πῦρ*, quo
 non opus. Hirschig. l. c. corr. *καόμενον*. Sed vere Hermannus
 φῶς πυρὸς indicavit ita in unam notionem coalescere, ut alterius
 attributum simul etiam alteri conveniat.

Θαύματα δεικνύσιν] V. δεικνύσιν. Mutavimus ex Par.
 A. Vind. Flor. a. c. γ. cf. Matth. Gr. Ampl. T. I. p. 395.

P. 515. Πῶς γὰρ, ἔφη, εἰ —] Frustra Benedictus conie-
 cit Πῶς γὰρ οὐ.

ὡς περ τοῖς θάυματοποι-
 οῖς] Θαύματα, quae Timaeus
 Gloss. p. 140. *νευροσπάσματα*
 interpretatur, sunt praesti-
 giae circulatorum, ima-
 gunculas nervis moven-
 tium, ut imperitum popu-
 lum stupore defigerent.
 v. Ruhnken. ibid. et quos lau-
 davit. Itaque perelegans haec
 comparatio est. Ceterum *παρα-
 φράγματα* sunt cancelli, intra
 quos praestigiatores artem suam
 factitant.

P. 515. οἷον εἰκός] Refer
 ad sequentia τοὺς μὲν φθειρο-
 μένους κ. τ. λ.

Πῶς γὰρ, ἔφη,] Qui tan-
 dem, inquit, aliud quid
 praeter umbras, si qui-

dem cervicem immotam
 tenere per totam vitam
 coacti sint? Monui, quia
 fuit qui locum coniectura ten-
 taret.

B. Τί δὲ τῶν παραφερο-
 μένων;] Quid verò de re-
 bus, quae praetervehun-
 tur? nonne idem prorsus?
 sc. non ipsas res conspectum
 iri, sed earum umbras. De ge-
 nitivo v. ad Phaedon. p. 78.
 D. ad libr. V. c. 16. Matth.
 Gr. §. 342.

οὐ ταῦτα ἡγεῖ ἂν τὰ πα-
 ριόντια —] nonne putas
 eas res, quae praeterve-
 herentur, iisdem nomini-
 bus atque quae viderent,
 nominare solituros esse?

πτούσας; Πῶς γὰρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κε-
 φαλάς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν διὰ βίου; Τί δὲ τῶν B
 παραφερομένων; οὐ ταῦτόν τοῦτο; Τί μὴν; Εἰ
 οὐν διαλέγεσθαι οἶοί· τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα
 ἡγεῖ ἂν τὰ παριόντια αὐτοὺς νομίζειν ὀνομάζειν,
 ἄπερ ὀρῶεν; Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἡγῶ τὸ δε-
 σμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχοι, ὅποτε τις τῶν
 παριόντων φθέγγετο, οἶε ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖ-
 σθαι τὸ φθειρόμενον ἢ τὴν παριούσαν σκιάν; Μὰ
 Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Παντάσασι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἱ
 τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές ἢ τὰς C
 τῶν σκευαστῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκό-
 πει δὴ, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν
 δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἴη, εἰ φύσει
 τοιάδε ξυμβαίνοι αὐτοῖς· ὅποτε τις λυθεῖη καὶ ἀνα-
 γκάξοιτο ἐξαιρήνης ἀνίστασθαι τε καὶ περιάγειν τὸν

B. οὐ ταῦτα ἡγεῖ ἂν] ταῦτα Par. A. Vat. m. Flor. a. c.
 x. γ. quod nunc pro vulg. *ταῦτα* cum Herm. restituimus. Deinde
 pro vulg. *τὰ παριόντια* ex cod. Flor. a. scripsi *τὰ παριόντια*, quod
 Astius coniectura erat assequutus. Nuperi editores excepto Herm.
 vulg. tenuerunt.

C. τῶν τε δεσμῶν] Sic vulgo. Sed *τε* om. Par. A. Vind.
 Vat. m. et quattuor Florentini. Omiserunt etiam nuperi.

εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι] V. φύσει εἰ Flor. β. In Vat.

Iungas: αὐτοὺς νομίζειν ἂν ὀνο-
 μάξοιεν τὰ παριόντια ταῦτα (eo-
 dem nomine) ἄπερ ὀρῶεν, i. e.
 τοῖς αὐτοῖς ἄπερ ὀρῶεν. In vulgus
 nota est loquutio *ὀνομάζειν*
τοῦτο, hoc nomine insi-
 gnire, de qua v. ad Symp. p.
 212. C. Phaedon. p. 105. D.
 Sententia igitur haec est: vin-
 ctos illos nonne putas
 nomina rerum, quas con-
 spicerent (conspicere sibi
 viderentur) ad umbras illa-
 rum praetererentes esse
 de more translaturous?
 Quod τὰ παριόντια recepimus,
 eodem modo in sequentibus le-
 gitur τὴν παριούσαν σκιάν. ἑκα-
 σταν τῶν παριόντων, τὰ παριόν-
 τια, conf. p. 516. C. al. Atque

res ipsa videtur παριόντια exi-
 gere. Nam quod homines illi
 dicuntur nominare, non est praes-
 ens aliquid (*παρόν*), sed praeter-
 volans rerum umbra, ut iam
 Astius perspexit. Adversatur
 tamen Schneiderus, qui τὰ
παριόντια (vel *ὄντια*) ideo putat
 requiri, quia Socrates quaerat,
 an illi haec, quae viderent,
 tamquam res praesentes, non
 tamquam umbras essent appel-
 laturi. Quod valde ineptum est.
 Verbum *νομίζειν*, quod reddi-
 mus suo quodam modo vel
 more, saepenumero eam habet
 vim, ut sit constituere, in
 morem recipere, lege san-
 cire, solere.

C. εἰ φύσει τοιάδε ξυμ-

αὐγίνα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ γῶς ἀναβλέπειν,
 D πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοὶ τε καὶ διὰ τὰς μαρ-
 μαρυγὰς ἀδυνατοὶ καθορᾶν ἐκεῖνα, ὧν τότε τὰς
 σκιάς ἑώρα, τί ἂν οἶε αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις αὐτῷ
 λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἑώρα γλυκασίας, νῦν δὲ μᾶλλον
 τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμ-
 μένος ὀρθότερα βλέπει, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν πα-
 ριονόντων δεικνύς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνε-
 σθαι ὅ τι ἔστιν; οὐκ οἶε αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ
 ἠγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα ἢ τὰ νῦν
 δεικνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Cap. II. Οὐκοῦν κἄν
 E εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ γῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλ-
 γεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον

Θ. Par. DK. Vat. r. *ei* deest, quod ante *αὐτοῖς* locat Mon. Loco vulg. *ξυμβαίνει* recte Par. AD. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. Par. K. et Mon. in marg. optativum exhibent.

D. *μᾶλλον τι ἐγγυτέρω*] u om. Par. DK. Mon. Vat. r. Flor. β. et pr. Par. A. Vat. Θ. Sed in Par. A. additum ab eadem manu.

ὀρθότερα βλέπει] Vulgo *βλέποι*, quod ex Mon. Flor. β. et cod. Cizens. Iamblich Adhortat. ad Philosoph. §. 15. p. 228. ed. Kiessl. mutavimus.

E. *ἂ δύναιται καθορᾶν*] *δύναιται* Ald. Bas. 1. 2. Vind. Vat. m. Flor. a. c. et a pr. Ven. E.

Cap. II. *καὶ μὴ ἀρεῖν*] V. soloecce *ἀρεῖν*. Recte Par. A. pr. *ἀρεῖν*, quod Astius restituendum vidit. Confirmat hanc lectio- nem etiam Iamblich. Adhort. ad Philos. §. 15. p. 228. ed. Kiessl.

βαῖνοι αὐτοῖς] per rei natura-
 m si iis talis contin-
 gat, i. e. si revera iis pos-
 sit contingere. Nam ita recte
 Astius *φύσει* interpretatur,
 consentientem habens Fabri-
 cium ad Sext. Empir. Pyrrhon.
 Hypotyp. I, 12. p. 9. Schleier-
 mach. distingui maluit: *ὅσα*
τις ἂν εἴη φύσει, εἰ τοιαῦτα ξυμ-
βῶν. Ceterum in praegressis *τῶν δε-*
σμῶν ad *λύσιν* et *τῆς ἀρροσῆ-*
νης ad *ἰσῶν* referas.

πάντα δὲ ταῦτα — σκιάς
ἑώρα] Haec licet per se effi-
 ciant sententiam neque a prae-
 cedenti *ὅποτε* pendeant, tamen
 frustra sit qui *ἂν* inferendum
 arbitretur. Mox p. 517. A. si-

militer in parenthesi: *οὗτος δ'*
ὁ χρόνος μὴ πάντ' ὀλίγος εἴη τῆς
συνηθείας, ubi item *εἰ δέοι* prae-
 cedit, ac deinde subiicitur *ἄρ'*
οὐ γέλωτ' ἂν παράσοι; Etenim
 optativus indicat rem cogitatione
 tantum fingi atque sumi, ut
 sententia verborum haec sit:
 haec omnia vero faciens
 sentiat dolorem, neque
 propter fulgorem possit
 conspicere illa, quorum
 ansea videbat umbras.

D. *ἑώρα γλυκασίας*] h. e.
 inanes rerum species. Vocis
 usum notavimus ad Sympos. p.
 211. E. conf. Gorg. p. 519. A.
 Mox *μᾶλλον τι* comparativo prae-

πρὸς ἐκεῖνα, ἂ δύναιται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα
 τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων. Οὕτως, ἔφη.
 Eὶ δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπτεύθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία διὰ
 τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάπτους, καὶ μὴ ἀνείη,
 πρὶν ἐξελκύσειν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου γῶς, ἄρα οὐχὶ
 ὀδυνᾶσθαι τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον, καὶ
 ἐπειδὴ πρὸς τὸ γῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ 516
 ὄμματα μεστὰ ὄραν οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι τῶν νῦν
 λεγομένων ἀληθῶν. Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης γε.
 Συνηθείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἀνω
 ὄψεσθαι· καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιάς ἂν ὄρατα κα-
 θορῶν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτὰ·

P. 516. *οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι*] V. *οὐδὲν ἂν*. Illud ha-
 bent Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. r. Flor.
 β. γ. x.

Συνηθείας δὴ —] V. *δέ*, quod recte in *δὴ* mutant Par.
 A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Flo-
 rentini. Dein *ἀνω* Vat. Θ. et Bekker. Pro *καθορῶν* Par. A.
 Vat. Θ. Ven. II. Par. D. Ang. Vat. r. *καθορῶν*. Sed Vat. m. Vind.
 Φ. *καθορῶν*. Ceteri *καθορῶν*, quod non temere reiiciendum fuit,
 sicut nuper factum. Patet enim *καθορῶν* ortum esse ex *καθορῶν*,
 sicut uncialibus litteris olim perscriptum fuit. Id ipsum autem,
 sicut *καθορῶν*, arguit *καθορῶν* antiquam fuisse scripturam.

καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τ. ὕδ.] Additum est *καὶ* ex Par. ADK.
 Vat. Θ. Vind. Ven. II. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Florentinis.

missum. v. Hermann. ad Vi-
 ger. p. 719 sq. Matth. Gr. §.
 458.

Cap. II. E. *Οὐκοῦν κἄν*
εἰ — ἀλγεῖν τε ἂν —] Cave
κἄν εἰ in unum coniungas. Nam
καὶ ad universam sententiam
 spectat, quae deinde subiicitur;
ἂν vero ad alterum orationis
 hypotheticae membrum pertinet,
 in quo de more iteratum est.
 Gorg. p. 465. C: *καὶ γὰρ ἂν*,
εἰ μὴ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεσῆ-
ται, τὸ τοῦ Ἀνάξαγορον ἂν πολὺ
ἦ. Ibid. p. 514. D: *κἄν εἰ* —
προκαλοῦμεν ἀλλήλους —, ἐπε-
πεσῆμεθα δὴ πον ἂν ἐγὼ τε σὲ
καὶ οὐ ἐμέ, κ. τ. λ., ubi v. an-
 not. Lachet. p. 184. E.

P. 516. *οὐδ' ἂν ἐν δύνασ-*
θαι] Non debebat Astius
 praeferre *οὐδὲν ἂν* δ. v. ad libr.
 VI. p. 506. A.

καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς
ὑδασι] Ob oculos habuit The-
 mistius Orat. IV. p. 51. B:
οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄ-
μασιν ἀερίσιν εἰς τὸν θεόν πρῶ-
τον μὲν ἐν ὕδασι μελειῶν, καὶ
διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς
τὸ φάσμα αὐτοῦ ἀντεριδεσθαι,
ὡς ἂν μὴ ἀθρόας τῆς ἀληθινῆς
μαρμαρυγῆς ἐμπλησθέντες σκο-
τον μᾶλλον ἢ αὐγῆς ἀπολαύσειαν.
 Basilii M. De legend. Gr.
 p. 493. A: *τοῖς ἔξω δὴ τοῖσιν*
προτελεσθέντες τηρικαῦτα τῶν ἰε-
ρῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακονοσόμε-

τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ πως ἐν ταῖς
 χερσὶ δύναντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτινύναι
 ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Cap. III. Ταύτην τοίνυν,
 ἣν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον
 B ἅπασαν τοῖς ἐμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὕψεως
 φαινομένην ἔδραν τῆ τοῦ δεσμοτηρίου οἰκίσει ἀφο-
 μοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῆ τοῦ
 ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θείαν τῶν
 ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν
 τιθεὶς οὐχ ἁμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ
 ταύτης ἐπιθυμῆσαι ἀκούειν. θεὸς δὲ που οἶδεν, εἰ
 ἀληθῆς οὖσα τυγχάνει. τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα
 οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἢ τοῦ ἀγα-

λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτινύναι ἄν;] Sic vulgo,
 nisi quod ἀποκτείνειν Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang.
 Vat. r. Flor. β. prae buerunt pro vulg. ἀποκτινύναι. Alii ἀπο-
 κτείνειν, et deinde ἀποκτινύναι αὐ. Astius legendum suspicatur:
 δύναντο λαβεῖν, ἢ ἄν (i. e. καὶ ἄν) ἀποκτείνειν; Σφόδρα γε. Et
 certe locus videtur corruptus esse. Astii coniecturae igitur ita
 locum concedendum putamus, ut scribatur: δύναντο λαβεῖν, καὶ
 ἀποκτείνειν ἄν; Quo restituto patet ἀρ' οὐ ex praegressis esse
 assumendum.

Cap. III. B. οὐχ ἁμαρτήσῃ] V. οὐχ ἁμαρτήσεις. Vind.

P. 517. εἴ πως ἐν ταῖς χερ-
 σὶ δύναντο λαβεῖν] Non
 redundat ἐν, sed explicandum
 est per anticipationem illam,
 quam nuper viri docti certatim
 notarunt tanquam Graecis scri-
 ptoribus admodum familiarem.
 Etenim ἐν χερσὶ τινε λαμβάνειν
 est aliquid ita compre-
 hendere, ut eum in mani-
 bus ac potestate tua te-
 neas. Exempla collegerunt
 Hemsterhus. ad Lucian. T.
 II. p. 523. et intpp. ad So-
 phocl. Oed. R. v. 1112.

Cap. III. B. Ταύτην τοί-
 νυν, ἣν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα.
 Haec quoque memorat Por-
 phyr. de Antro Nymph. p. 255.
 conf. ann. ad p. 514. A.

τὴν μὲν δι' ὕψεως —
 ἔδραν — ἀφομοιοῦντα] τὴν

δι' ὕψεως φαινομένην ἔδραν in-
 telligit mundi ad spectabi-
 lis regionem, vel mundum
 ad spectabilem, quem quod
 ἔδρας nomine insignivit, fecit
 hoc propter comparationem cum
 antro, in quo homines rerum
 veritatis expertes inclusi se-
 dent. Participium ἀφομοιοῦντα
 positum, quia προσαπτέον idem
 est, quod προσάπτειν δεῖ. Con-
 structionis genus frequens, de
 quo diximus ad Libr. III. p.
 400. D. Criton. p. 49. D. Vult
 igitur antrum et ignem ibi fla-
 grantem cum ad spectabili rerum
 natura atque sole eam collu-
 strante comparari; adscensum
 vinctorum autem atque specta-
 tionem rerum supernarum, qua
 potiuntur, comparat cum ad-
 scensu mentis et rationis in re-
 giones mundi intelligibilis sive

δοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁραῖσθαι, ὁφθῆῖσα δὲ συλλογι- C
 στία εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων αὐτῇ ὁρθῶν τε
 καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τοῦτου
 κύριον τεκοῦσα, ἐν τε νοητῷ αὐτῇ κυρία ἀλήθειαν
 καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν
 μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδέα ἢ δημοσίᾳ. Ξυ-
 νοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγώ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι.
 Ἴθι τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ
 θαυμάσῃς, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθελουσι
 τὰ τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω αἰεὶ ἐπιέγον- D
 ται αὐτῶν αἰ ψυχὰι διατρέβειν· εἰκὸς γάρ που οὕ-
 τως, εἴπερ αὐτὰ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ'
 ἔχει. Εἰκὸς μὲντοι, ἔφη; Τί δέ; τόδε οἶμαι τι θαν-

Mon. Flor. β. ἁμαρτήσῃ. Par. ADK. Ven. II. Ang. Vat. m. Par.
 a. c. x. α γ. ἁμαρτήσῃ. Forma ἁμαρτήσῃ soloeca est.

C. ἐν τε νοητῷ αὐτῇ] V. ἐν τε τῷ v. Recte τῷ om. Par.
 ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Pro vulg.
 αὐτῇ recte Vat. Θ. Par. DK. Mon. Ang. Flor. αὐτῇ, quod etiam
 restituit Bekker.

Ἴθι τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ] Sic libri optimi atque plurimi pro
 vulg. Ἴθι δὴ τοίνυν.

D. τοῦτ' ἔχει] τοῦτ' Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor.
 a. c. x. γ. Vulgo τοῦτ' ἔχει.

ad ideas. Res a Platonicis re-
 centioribus multum celebrata.

οὐχ ἁμαρτήσῃ τῆς γε ἐμῆς
 ἐλπίδος] H. e. a mea opi-
 nione; s. ab eo, quod ego
 verum esse confido. Nam
 ἐλπίς et ἐλπίζειν saepe omnino
 dicitur de opinione vel ma-
 li vel boni deque existi-
 matione in utramque par-
 tem, ut De Rep. V. p. 451.
 A. VIII. p. 572. E. Legg. X.
 p. 898. D. Sophocl. Aiac. v.
 799. τὴν δ' ἔξοδον διέθραν Αἰ-
 ατὸς ἐλπίζειν γέρε, ubi
 Schol. interpretatur τομίζειν. Id.
 Trachin. v. 293 sq. ἐλπίζειν κα-
 ῶ, ubi v. intpp.

ἐν τῷ γνωστῷ — ὁραῖσθαι
 α. γ. λ.] Pendent haec a prae-
 cedenti φαίνεται atque voci οὐ-
 τὸν illustrandae inseruiunt. Quo-

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

circa καὶ μόγις est: atque ae-
 gre. Videtur mihi, inquit,
 in ordine intelligibili
 Boni idea suprema et vix
 conspici, conspecta au-
 tem si fuerit, colligendum
 esse omnibus omnium
 hanc esse rectarum et
 pulcrarum rerum causam,
 quum et in loco adspe-
 ctabili lumen creaverit
 atque luminis auctorem;
 et in intelligibili regnet
 ipsa atque veritatem et
 mentem protulerit. De idea
 Boni eiusque vi et potestate v.
 ann. ad Libr. VI. p. 508. E.
 Deinde structura mutatur illato
 ὅτι cum verbo finito.

C. ἀλλ' ἄνω δεῖ ἐπιέγον-
 ται — διατρέβειν] sed ani-
 μι eorum semper ad su-
 periora contendunt, ut

μαστόν, εἰ ἀπὸ θείων, ἦν δ' ἐγώ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν κατὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φάσκει σφόδρα γελοῖος ἐτι ἀμβλυώτων καὶ πρὶν ἰκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ ἀνάγκαστος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθὶ που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαμάτων ὧν αἱ

Ε σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῆν δικαιοσύνην μὴ πώποτε ἰδόντων; (ὣδ' ὡς περὶ θαναστόν, ἔφη.

518 Ἄλλ' εἰ νῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγώ, μέμνητ' ἄν, ὅτι διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν, ἐκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ σκότους εἰς φῶς. ταῦτα δὲ ταῦτα νομίσας γίνεσθαι καὶ περὶ ψυχῆν, ὅποτε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶν, ἀλλ' ἐπισκοποῖν ἄν, πότερον ἐκ φανότερου βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας ἐσκότῳται ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείο-

P. 518. μέμνητ' ἄν, ὅτι δ.] V. μεμνητ' ἄν. Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Vat. m. r. μέμνητ' ἄν. Flor. a. μέμνοι'. Itaque retraxi accentum cum Buttmanno Gr. Ampl. T. I. p. 442. Mox Stephanus σκότιον de suo dedit. Deinde pro γίνονται vett. editt. γίνονται ἄν contra fidem plurimorum optimorumque librorum. νομίσας γίνεσθαι] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. et pr. Ven. E. Vulgo post νομίσας insertum erat τις. Mox vett. editt. ἐπισκοποῖ, quod e Vat.

ibi commorentur. De ἐνταῦθα, i. e. εἰς τὸ νοητὸν ἐλθόντες v. ad Phileb. p. 75. A.

D. καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος] Spectant haec ad opprobrium illud, philosophis saepenumero obiectum, quod breviter libr. VI. p. 488 sq. tetigit; in Gorgia p. 484. C. sq. et Theaetet. p. 173. A. 174 sqq. pulcherrime exornavit. conf. etiam Phaedr. p. 249. D.

E. αὐτῆν δικαιοσύνην] Ne quis malit αὐτῆν τὴν δικαιοσύνην, v. ann. ad Parmen. p. 150. A. B.

P. 518. μέμνητ' ἄν, ὅτι] De forma μέμνητο v. Buttman. Gr. Ampl. T. I. p. 442.

coll. Matth. Gr. §. 204. Praeterea observabis etiam declinationis varietatem in nomine σκότος conspicuam. Hic enim et p. 516. E. σκότους legitur. Libr. V. p. 461. A. legebatur σκότου. Libr. VI. p. 508. D. erat τῷ σκότῳ. Alia huius varietatis exempla dabit Heindorf. ad Phaedon. p. 187. §. 110. coll. Valcken. ad Phoeniss. v. 380. — Participium μεθισταμένων, etsi ὄμμασιν praecessit, in genitivo absoluto positum. Libr. VIII. p. 497. A: τάχα δ' ἄν ἡμῖν τις παραστάς ἀνὴρ — λοιδόρησεν ἄν ὡς ἀνόητα καὶ ἀδυνατα τίθεντων. Libr. IX. p. 586. E. Ibid. p. 590. B. cf. Viger.

νος εἰς φανότερον ἰοῦσα ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέλησται, καὶ οὕτω δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου, τὴν δὲ ἐλεήσειεν, καὶ εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιοτο, ἤτιον ἂν καταγελαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἶη ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἀνωθεν ἐκ φωτὸς ἠκούση. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις. Cap. IV. Αἰεὶ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιούδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν παιδείαν, οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι φασὶ δὲ που οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης C σφεῖς ἐπιθίναται, οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐπιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη. Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνατόν ἦν ἄλλως ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὄλῳ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομέ-

Θ. Ven. E. Vat. r. Flor. a. mutavi. Pro γελῶν autem hic non magis cum Par. A. Vind. Vat. m. scribam γελῶ, quam supra p. 516. A. καθορῶ pro καθορῶν, ubi v. ann.

ὅπῃ ἀηθείας] Sic Bas. 2. cum Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. γ. x. et corr. Ven. II. In Ald. et Steph. legitur ὑπὸ ἀμαθίας. Vat. Θ. r. ἀληθείας, quo firmatur receptae lectionis fides.

Idiotism. p. 346. Matth. Gr. §. 561.

B. ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς] Cave λαμπροτέρου pro λαμπροτέρας dictum putes.

Cap. IV. τοιαύτην καὶ εἶνα] Ita καὶ post demonstrativa sexcenties infertur in comparatione. v. Heindorf. ad Cratyl. §. 3.

C. φασὶ δὲ που οὐκ ἐνούσης —] Theseus apud Euripidem Hippolyt. v. 917: ὁ πᾶσι δὲ δὴ τῆρας μὲν μυσίας διδάσκετε, καὶ πάντα μηχανᾶσθε καθευρίσκετε, ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθ' οὐδ' ἰδηράσασθ' οὐκ ἔροεν

διδάσκειν, οἷον οὐκ ἐνεσι νοῦς; Pindar. Olymp. IX. 152 sqq.: Τὸ δὲ φῶς κρείσσιον ἄπαν. πολλοὶ δὲ διδασκαίαι ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ἄρροσαν ἐλέσθαι. ἄνευ δὲ θεοῦ ἀσσιγμένον γ' οὐ σκαιοτέρου γῶν' ἕκαστον. Id. Olymp. II. 155: Σοφὸς δὲ πολλὰ εἰδὼς φῶν.

Ὁ δὲ γε λόγος —] Iunge: ὁ δὲ γε λόγος σημαίνει οὕτω περιαιτέον εἶναι ταύτην τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, ξὺν ὄλῳ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου (i. e. rebus sensibus subiectis), οἷον εἰ μὴ δυνατόν ἦν ὄμμα στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους ἄλλως

νου περιαιτέον είναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωμένη. τοῦτο δ' εἶναι γαμεν πάραυθόν. ἢ γάρ; Ναί. Τοῦτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς περιαιγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥῆστά τε καὶ ἀνυσμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτό, οὐκ ὀρθῶς δὲ τέτραμμένῳ, οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γάρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γάρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὑστερον ἐμποιῆσθαι ἔθεσι τε καὶ ἀσκήσεσιν ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγ-

Cap. IV. C. τὸ φανότατον δ.] V. φανότατον, frequenti errore. Codd. meliora monstrarunt.

D. Τοῦτον τοίνυν — αὐτοῦ] V. τοῦτο, quod bene correxit Astius, cuius rationem confirmant Vat. Θ. Ven. Ξ. II. Mon. Vind. Par. DK. Aug. Vat. m. et sex Florentini. Mox cod. Iamblichii Cizens. τοῦτο δὲ μηχανήσασθαι, quod Astius ex uno cod. Mon. 490. recepit.

E. χρήσιμόν τε καὶ] τε om. Par. AD. Ven. II. et Turr. P. 519. διορᾶ ταῦτα, ἐφ' ᾧ τρ.] V. πάντα ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. Ξ. Vind. Mon. Vat. m. r. et sex Flor. mutatum.

ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι. Genitivus ἐκείνου, quem Astius ex Iamblichio mutavit in ἐκείνω, nomini ita praemittitur, ut simul vim et potestatem habeat dativi commodi. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. conf. Buttmann. Gr. § 120. 4. qui rem frustra obloquente Schneideco verissime dispexit.

D. Τοῦτου τοίνυν —] Hoc τῆς περιαιγωγῆς pronomini τοῦτου αὐτοῦ per epevegesin additum est, de qua loquendi forma v. ad Gorg. p. 483. A. Protagor. p. 313. A. Fallitur Astius pronomem referens ad τοῦ ὀργάνου τῆς ψυχῆς. Deinde ἀλλὰ — τοῦτο διαμηχανήσασθαι sic explicandum: ἀλλὰ τοῦ (αὐτῷ) ὡς ἔχοντι μὲν αὐτό, οὐκ ὀρθῶς δὲ τέτραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ

ἔδει διαμηχανήσασθαι τοῦτο, sc. ὡςτε ὀρθῶς τρέπεσθαι καὶ βλέπειν οἱ δεῖ.

Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ] In his τοίνυν non est σολοιστικόν, sed μεταβατικόν, significatque iam vero, porro. v. Schaefer. ad Demosth. T. I. p. 222.

τῷ ὄντι γάρ οὐκ — ἀσκήσεσιν] Parenthesis ita interposita, ut e verbo primarii enuntiatii κινδυνεύουσιν pendeat. Infra p. 529. B: ἐπιστήμην γάρ οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων. Similiter Sympos. p. 189. C. Neque aliter Latini. Cicero Epistol. ad Div. IX, 19. in. Nescis me ab illo omnia expiscatum: recta enim a porta domum meam venisse; ubi frustra eum corrigitur.

χάνει, ὡς ἔοικεν, οὐσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαιγωγῆς χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἀχρηστον αὐ καὶ βλαβερόν γίνεται. ἢ οὐπω ἐννεόηκας, τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ, ὡς δορυμὸν μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾶ ταῦτα, ἐφ' ᾧ τέτραπται, ὡς οὐ φανύλην ἔχον τὴν ὄψιν, κατὰ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὡςτε ὄσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσοῦτω πλείω κακὰ ἐργαζόμενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπιόμενον περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ ὡς περ μολυβδίδας, αἱ δὲ ἔδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχνείαις προσεφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ

ὡςτε ὄσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ] ὡςτε ante ὄσῳ interpositum delendum censuit Ast. Omittunt Angel. Flor. a. x. Sed recte defendit Klotz. Quaest. Critt. p. 5 sqq. v. explicat.

τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ] τὰς — ξυγγενεῖς Par. A. ex rec. collat. quod nuper Turr. ediderunt.

ὡς περ μολυβδίδας] Vat. Θ. Mon. μολυβδίδας. v. Etymol. M. p. 590. S. Zonar. T. II. p. 1366. Eustath. ad Iliad. p. 1340. 13. Iacobs. ad Antholog. Palat. p. 137. Iacob. ad Lucian. Alexandr. p. 52., qui receptam probant scripturam.

P. 519. τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ] eorum, qui quum improbi audiant, tamen sollertes et callidi dicuntur. Nam σοφοὶ nunc intelligi debent qui vulgo vocantur pfiffig, geschmidt. Perperam Iahn. Praef. ad edit. Turic. noviss. p. 9. πονηρῶν μὲν οὐ, σοφῶν δὲ legendum esse contendit.

ὡς δορυμὸν μὲν βλέπει] Recte observavit Casaubon. ad Marc. Antonin. p. 400. ed. Gat. δορυμὸν de acumine sive ingenii acie capiendum esse. Proxima sic cohaerent: ὡς ἔχον τὴν ὄψιν οὐ φανύλην, ἐργαζόμενον δὲ τοσοῦτω πλείω κακὰ, ὄσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν κακία.

ὡςτε ὄσῳ ἂν ὀξύτερον — ἐργαζόμενον] Habes ὡςτε

sequente participio, quum expectares infinitivum ἐργάζεσθαι. Sed cave quidquam sollicites. Participium enim post ὡςτε positum est per attractionem quandam propter praegressa, ut efficeretur membrorum aequilibratas. Exempla rei bene multa atque indubia collegerunt Klotz. ad Devarium De Particul. Vol. II. p. 774. sq. Schömann. ad Isaacum p. 416. Baitjer. ad Isocrat. Panegy. p. 43. conf. nostra ad Timaeum p. 56. B. C. et Rost. gr. Gr. §. 122. 9. animadv. 4. c. p. 654. ed. VII. περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ] Haec atque talis natura si statim a purgata ab iis purgata ac circumcisa esset, quae ortui (humanae naturae adhaerent tanquam a mas-

κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς τάληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὡσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκός γέ, ἔφη. Τί δαί; τόδε οὐκ εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους ἰκανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτροπεῦσαι, C μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἕνα, οὐ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν, ἃ ἂν πράττωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ ὅτι ἐκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἐπι ἀφικέσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὲ ἔργον, ἦν δ' ἐγώ, τῶν οἰκιστῶν τάς τε βελτίστας φύσεις

B. *περὶ τὰ κάτω*] τὰ om. Par. A. Vind. Vat. m. Ven. II. et pr. E. Hermann. deletis verbis *περὶ τὰ* de suo edidit: *κάτω στρέφουσι*. iusto audacius.

καὶ τοιούτων ἡδοναῖς] V. *καὶ τῶν τ.* Omittunt articulum Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. a. c. a. β. γ.

ὡσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν] *καὶ* om. Ang. Flor. x. Male. Mox pro *τί* δέ; ex Par. A. restitui *τί* δαί; Progreditur enim ad aliam disputationis partem.

C. *Ἡμέτερον δὲ ἔργον*] Laudat Clem. Alex. Strom. IV. 4. p. 480. ed. Sylb. T. I. p. 570. Pott.

ὅ ἐν τῷ πρόσθεν] V. *ἐμπροσθεν*, contra fidem optimorum librorum.

sis plumbeis, — si, inquam, ab istis liberata ad vera converteretur, illa quoque eadem haec eorundem hominum vis acutissime cerneret, quemadmodum ea, ad quae nunc conversa est. Plura hic notatu digna. Primum observetur pronomen relativum *αἱ* non ad primariam notionem *τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ* referri, sed ad nomen comparationis causa adiectum: in qua ratione similis vel potius eadem inest constructionis attractio, quam ad libr. VI. p. 485. D. tetigimus. Deinde animadvertatur anacolu-

thon. Protasi enim absoluta pergere poterat: *καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο κ. τ. λ.* Nunc superiora repetens praemisso relativo pronomine interposuit haec: *ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς τάληθῆ*. Porro tenendum inde ab *καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ κ. τ. λ.* ordiri ἀφοδῶσιν; ut facile appareat temerario consilio post *εἰς τάληθῆ* interpunctionem in ceteris editt. omissam esse. Etenim *καὶ* in comparatione ita geminari solet; v. ad Apolog. Socr. p. 22. D. Gorg. p. 457. E. Denique *τὸ αὐτὸ τοῦτο* est eadem haec vis illorum hominum, qui nunc

ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὴν D ἀναβάντες ἰκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δὴ; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγώ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φανλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτούς, καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν, δυνατὸν αὐτοῖς ὄν ἄμεινον; Cap. V. Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νομοθέτη οὐ τοῦτο μέλει, ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι, ξυναρμόττων τοὺς πολίτας E

D. *δυνατὸν αὐτοῖς ὄν*] Accessit *ὄν* ex Paris. A. Angel. Flor. x. et rec. Ven. II. In Vind. et Vat. m. Flor. a. γ. a. c. post *ἄμεινον* collocatur. Addendum censuit Hermann. ad Viger. p. 741. conf. Matth. Gr. Ampl. p. 1112. et Buttman. Gr. §. 145. annot. 7., qui omitti posse censet. Post *ζῆν* in marg. Flor. β. et in ipso verborum ordine libri Monac. adduntur verba: *οὐ, ἦν δ' ἐγώ, ἔσκας ἐπιλεῖσθαι ὃ πολλὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτη οὐ δυνατὸν τοῦτο μέλει, ὅπως κ. τ. λ.*

Cap. V. E. *νομοθέτη οὐ τοῦτο μέλει*] νόμῳ pro νομοθέτη Par. A. Ven. EII. Vind. Ang. Vat. m. quod Turr. ediderunt cum Schneidero et Herm. lidem pro *τοῦτον* ex Par. AD. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. pro *τοῦτον* scripserunt *τοῦτο*, quod nobis quoque placet.

pravi facti sunt. Ceterum universum locum ob oculos habuit Clem. Al. Strom. IV. 4. 480. ed. Sylb. T. I. p. 570. Pott.

C. *μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ*] h. e. φιλοσοφία. *ἐκόντες εἶναι*] quantum sua sponte faciant; v. libr. VI. p. 485. C. p. 506. E. Hermann. ad Viger. p. 888. De insulis beatorum v. annot. ad Gorg. p. 523. B.

D. *παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας*] Intelligit ceteros republicae cives a philosophia alienos, quos ita vocat propter imaginem illam, qua usus est in libri principio.

Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν] Hoc *ἔπειτα* interrogantis admirationem indicat. v. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. v. 549. Hippolyt. v. 1415.

Cap. V. E. *οὐ τοῦτο μέλει*] Sic libri meliores pro *οὐ τοῦτον μ.* quod sane usitatius. Sed nec nominativi usus Atticis ignotus est. Phaedon. p. 95. B. *τὰτα θεῶν μελήσει*. Tim. p. 24. B.

τοῦτο μηχανᾶται ἐγγ.] sc. τὸ εὖ πράττειν. Mox τὸ κοινὸν substantive accipiendum, ut intelligatur res communis, ut Protagor. p. 319. D. Criton. p. 50. A. al.

πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν
 520 ὠφελεῖν, καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν τοιοῦτους ἀνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀγῆ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχοῖται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθόμεν γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν, προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γάρ.
 B ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόλεων· αὐτόματοι γάρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τὸ γε αὐτοφῆς μηδενὶ τροφῆν ὀφείλον μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμῆσθαι τὰ τροφῆα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῖν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὡς περ ἐν σιγήσειν ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσα-

P. 520. ὅπῃ ἕκαστος βούλεται] V. βούληται. soloecæ et contra codicum testimonio.

τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους] Sic Par. AK. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Florentini. Vulgo γιγνομένους φιλοσόφους. In edit. Bekk. γιγνομένους excidit errore.

ἐροῦμεν γάρ, ὅτι] Vett. edit. præter Bas. 2. δέ pro γάρ exhibent, quibuscum solus Vat. r. consentit.

P. 520. τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους] eos, qui apud nos existant philosophi.

B. αὐτόματοι γάρ ἐμφύονται] Sponte enim succrescunt invita cuiusque administratione. In his πολιτεία, ut Lat. civitas, est die Staatsverfassung. Mox ἐκτίνειν τὰ τροφῆα est educationis mercedem persolvere. Dictionem illustravit Valcken. ad Phoeniss. v. 44. Isocrates Archidam. p. 65. ed. Battie. παρακαλέσαντες οὖν ἀλλήλους ἀποδοῦμεν τὰ τροφῆα τῇ πατρίδι. Recte Stephanus locum sic interpretatur: Aequum est

autem, ut, quod per se natum est, quum nulli nutritionem debeat, nulli mercedem nutritionis velit solvere.

ὡς περ ἐν σιγήσειν ἡγεμόνας] Xenoph. Cyrop. V. 1, 23: βασιλεὺς μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκεῖς αὐ φῖσει περιεῖναι οὐδὲν ἦτιον ἢ ὃ ἐν τῷ σιγήσει φρόνους τῶν μελιτῶν ἡγεμόν κ. τ. λ., quæ iam Dorvill. ad Charit. p. 306. cum hoc loco comparavit. Addidit Astius locum The mist. Orat. II. p. 36 A., ubi Platonis verba imitatione expressa sunt. — ἐκτίνειν quam illi, qui alibi αὐτόματοι φῖονται.

μεν, ἀμεινόν τε καὶ τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. κα- C
 ταβατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν καὶ ξυνεθιστίον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρῶ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδῶλα, ἅττα ἐστί καὶ ὧν, 138
 διὰ τὸ τάληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὑπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκισμαχοῦντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς D
 ἀγαθοῦ ὄντος. τὸ δέ που ἀληθὲς ὧδ' ἔχει· ἐν πόλει ἢ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκῃ οἰκῆσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν ἐναντίως. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἶει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες, καὶ οὐκ ἐθέλησουσι ξυ-

C. ἐν μέρει ἐκάστῳ] V. ἕκαστον. Quod etsi lingue legis non adversatur, tamen codicum Par. ADK. Vat. Θ. m. r. Ven. II. Vind. Mon. Flor. α. β. γ. hoc tribuendum fuit, ut datum præferremus. De accusativo cum verbalibus iuncto v. III. 11. μυρῶ βέλτιον] Post βέλτιον vett. edit. addunt τε. Sed recte illud omittunt Par. AD. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. α. β. γ. a. Deleverunt iam Ast. et Bekk.

ἀμφοτέρων μετέχειν] et publicorum negotiorum et philosophiæ.

D. ἐν πόλει ἢ ἥκιστα πρ.] h. e. ἐν ἢ ἡκ. sollemni præpositionis omissione, quam illustraverunt præter Schæferum ad Dionys. de Compos. Verbor. p. 325 ad Sophocl. Oed. Col. v. 479. alii multi, quos laudavimus ad Apolog. Socrat. p. 27. D. Præterea vero adverte hoc genus attractionis inversæ, quam vocant grammatici nostri. Nam proprie dicendum fuit: πόλις ἐν ἢ ἥκιστα ταύτην ἄριστα — οἰκῆσθαι. Sophocl. Oed. R. v. 449: τὸν

ἀνδρα τοῦτον ὃν πάλα ζητεῖς — οὐτός ἐστιν ἐνθάδε. Plat. Legz. V. p. 740. D: πάντων τούτων ἀρχὴν ἦν ἂν θώμεθα μεγίστην —, αὐτὴ — πορίζετω μηχανῆν. De Rep. VI. p. 511. E: αὐτὰ ταῦτα ἂ πλάττοις — τοῦτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐ. χρῶμενοι κ. τ. λ. Demosthen. pro Coron. p. 204. Bkk.: ἐτέρο δέ ὄτω κακόν τι δόσομεν ζητεῖν. In talibus locis ante relativa interstinguitur more plane perverso.

Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἶει, οἱ τρόφιμοι] De οἶει reliquæ orationi per parenthesis interposito v. ad libr. VI. p. 486. C.

πονείν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δίκαιοις ἐπιτάξομεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν, τὸναντίον τῶν νῦν ἐν ἑκάστη πόλει ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἑταῖρε·

521 εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς μέλλουσιν ἄρχειν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη· ἐν μόνη γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλοῦσιοι, οὐ χροσίου, ἀλλ' οὗ δὲ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἡμερόνος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πενιῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἵασιν, ἐπιτεῦθεν οἰόμενοι τὰγαθὸν δεῖν ἀρπάξαι, οὐκ ἔστι περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκεῖος

E. ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν] Par. D. Mon. Flor. β. ἕκαστος εἰς τὸ ἄρχειν. Benedictus coniecit εἰς εἰς τὸ ἄρχειν. sed v. annot.

P. 521. B. ἢ οὐ περὶ τούτων φρονιμ.] V. ἢ οἵπερ τούτων, quod ex Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. emendatum. Post τούτων vulgo insertum erat

οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ], in aperto, sub divo, in loco vacuo. Sic iam Hom. II. VIII, 491. X, 199. XXIII, 61. Hinc Phaedr. c. 16: ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, ubi v. not. p. 262. Opponitur vero hoc praegressis: καταβατέον εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοικησίαν. Astius. Cogitandum potius de τῷ καθαρῷ mundi idearum, ut ita dicam.

E. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον] h. e. παντὸς μὴν μᾶλλον ἕκαστος αὐτῶν εἶσι ἐπὶ τὸ ἄρχειν ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Libr. VIII. p. 545. E: ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας, i. e. πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς παῖδας. Libr. III. p. 414. E: δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφῶν τῆς χώρας — ἀμύπειν, i. e. περὶ τῆς χώρας ὡς περὶ μητρὸς κ. τρ. Libr. VII. p. 520. E. Theaetet. p. 170. A. Protagor. p. 337. E: συμβῆναι ἡμᾶς ὡς περὶ ὑπὸ διατητῶν ἡμῶν

συμβιβάζονται, ubi v. annot. Dein τὸναντίον vi adverbii positum, ut sexcenties. Nam sententia haec est: contra atque facere solent qui nunc in civitatibus principatum tenent.

P. 521. εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις] si iis, qui magistratibus praefuturi sunt, meliorem vitam inveneris ipsa magistratus et imperii potestate, tum fieri potest, ut civitas bene administraretur, hoc est, si illi noverint vitam principatu meliorem, videlicet occupatam in veritatis studio, quam quidem non nisi necessitate coacti cum civili imperio commutare velint, poterit civitas bene instituta existere. Quae quidem sententia deinceps etiam clarius illustra-

ῶν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος, αὐτοὺς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἐχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονούonta ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστίας τοῦ ἄρχειν ἵνα ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μὴ, οἷ γε ἀντεραστὰι μαχοῦνται. Πῶς δ' οὐ; Τίνας οὖν ἄλλους ἀναγκάσεις ἵνα ἐπὶ φυλακῆν τῆς πόλεως ἢ οὐ περὶ τούτων φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη.

Cap. VI. Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὡς περὶ ἐξ Αἰδου λέγονται δὴ τινες

te, quod cum Par. K. et Ang. delevimus. Benedictus coniecitbat τούτων γε. Quamquam erunt qui voculam per hyperbaton defendant. Unde eam servarunt Schn. Turr. Herm.

Cap. VI. C. ἤδη σκοπῶμεν] Par. A. vitiose σκοποῖμεν, sicuti recentissima collatione cognitum est.

tur. Deinde πλοῦσιος et πλουτεῖν cum genitivo iunctum illustravit Matth. Gr. §. 351. a. — πενιῶντες ἀγαθῶν ἰδίων nunc vocantur qui propriorum honorum avidi sunt eorumque possessioni inhiant turpi ducti lucrandi cupiditate. Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 39. οἴομαι σε καὶ διὰ τοῦτο ἡδίων πλουτεῖν, ὅτι πεινήσας χρημάτων πεπλοῦτησας. — ἐπιτεῦθεν, i. e. ἐκ τῶν δημοσίων. περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον] Nominativus est pro genitivo: περιμάχητον γὰρ τοῦ ἄρχειν γιγνόμενον, hac sententia: nam ubi controversum fit imperium, bellum hoc domesticum et intestinum quum ipsos tum reliquam civitatem pressumdat. Nominativus propter insequentiam per assimilationem quandam positus, ut ne

pro absoluto quidem habendus videatur ac potius vice subiecti ex parte defungi existimandus sit. conf. Matthiae Gram. §. 562.

αὐτοὺς τε ἀπόλλυσι] sc. τοὺς ἄρχοντας.

B. μὴ ἐραστίας τοῦ ἄρχειν] tales, qui non sint regnandi cupidi.

Cap. VI. C. καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς —] Sequitur locus nobilissimus, in quo philosophus exposuit, quibus gradibus et quarum disciplinarum ope animi custodem paullatim ad considerationem idearum atque summi illius boni perducendi sint. Refert autem in numero artium ad hanc rem utilium arithmetica, geometria, astronomiam, musicam et dialecticam, quas quidem vult ita tractari, ut mens a rebus ad-

εις θεους ἀνέλθειν; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἔφη.
Τοῦτο δὴ, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀσφράκον ἂν εἴη περι-
στροφῇ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῇ, ἐκ νυκτερινῆς τιος
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἰούσης ἐπάνοδον, ἣν
δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φησομεν εἶναι. Πάνυ μὲν
οὖν. Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων
D ἔχει τοιαύτην δύναμιν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί ἂν οὖν

εις ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἰούσης ἐπάν.] Pro ὄντος Vind.
ὄντος, ut legit Clemens Alex. l. c. Pro ἰούσης, quod dedit Ste-
phanus, Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a.
c. x. a. γ. Eusebius et Clemens. Al. οὔσαν exhibent, quod ser-
vant cum Schm. Turr. Iamblich. οἶσα. Ald. Bas. 1. 2. ἰούσας.
In Venet. E. neque ἰούσης legitur neque οὔσαν. Servant Stephani
lectionem Mon. Flor. β. Par. DK., nec quidquam in ea mutan-

spectabilibus abstracta ad aeter-
nas immutabilesque earum spec-
ies contemplandas magis ido-
nea reddatur, donec tandem ad
primam illam veramque ideam
perveniat, quae omnis virtutis
et bonitatis fons est atque prin-
cipium. De argumento disputa-
tionis in universum conf. Pla-
ton. Epistol. VII. p. 342 sqq.
Alcinous de Doctr. Platon. c.
5. Diogen. Laërt. III, 13.
Disciplinam iuvenes per musi-
cam, geometriam et dialecticam
ad superna ducere disputat Ploti-
nus. De dialect. p. 19—21. De
astronomia, arithmetica et geo-
metria ad mentem erudiendam
utili ac necessaria v. Isocrat.
Encom. Busir. p. 226. Max.
Tyr. Diss. XXXVII. §. 7. Iam-
blich. *περὶ τῆς κομῆς μαθημα-
τικῆς ἐπιστήμης* in Villois. Ane-
cdot. Graec. T. II. p. 193 sqq.
ubi locus qui sequitur exscri-
ptus legitur.

*οὐκ ὀσφράκον ἂν εἴη περι-
στροφῇ*] Elegantiam prover-
bii, quod dicitur de repentina
et inopinata rei conversione
(Germ. wie man eine Hand
umwendet), plane persentien-
sces lecta illa descriptione huius
ludi, qui ἡ ὀσφράκινδα vocatus

est, quam debemus Polluci
Onomast. IX. c. 7. §. 110 —
112. cf. etiam Meurs. Graecia
ludibunda p. 46. Erasmi
Adagg. Chil. II. Cent. I. 51.
Fabricius ad Vitam Marini
Procl. p. 100. ed. Boisson. et
schol. Plat. ad Phaedr. p.
241. B.

*εις ἀληθινὴν τοῦ ὄντος
ἰούσης ἐπάνοδον]* Respexer-
unt haec Clemens Al. V. p.
599. D. T. I. p. 712. ed. Pott.
et p. 911. D. = 729. Pott., ubi
vid. annot., et Eusebius Prae-
par. Evang. XIII, 15. p. 690.
B. Pro ἰούσης uterque cum mul-
tis Platonis libris οὔσαν exhi-
bet. Praeterea Clemens cum
cod. Vind. pro ὄντος habet ὄν-
τως. Unde Astius legendum
censuit: *ἐκ νυκτερινῆς τιος ἡμέ-
ρας εἰς ἀληθινὴν τὴν ὄντως οὔ-
σαν* (int. ἡμέραν), ἣν δὴ φ.
comprobante, ut videtur, Heu-
sadio Initior. Philosoph. Platon.
T. I. p. 56. Paulo aliter Ian.
Bake Biblioth. Crit. Nov. Vol.
IV. p. 37., qui *εις ἀληθινὴν τὴν
ὄντως οὔσαν* legendum arbitrat-
us est, quod haud mediocriter
firmari putat ex eo, qui Plato-
nem sequitur, Porphyrio Sta-
baei Tit. XXI, 27. extr. Utut

εἴη, ὃ Γλαύκων, μάθημα ψυχῆς ὀκλῶν ἀπὸ τοῦ γι-
γνομένου ἐπὶ τὸ ὄν: τότε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα οὐκ
ἀθλητὰς μὲντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον
εἶναι νέους ὄντας; Ἐφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο
προσέχειν τὸ μάθημα, ὃ ζητοῦμεν πρὸς ἐκείνῳ. Τὸ
ποῖον; Μὴ ἀχρηστον πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι.
Δεῖ μὲντοι, ἔφη, εἶπερ οἶόν τε. Γυμναστικῇ μὴν καὶ

dum arbitramur. v. annot.

D. ὀκλῶν ἀπὸ τοῦ γ.] Aliquot codd. *ἐκλον*. Male.

Γυμναστικῇ μὴν καὶ μ.] Sic Par. A. Ven. EII. Vind.
Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. pro vulg. *γυμναστικῇ* — *μουσικῇ*,
quod tamen in Par. A. perscriptum legi nuperrima libri exploratio
docuit. Pro *μὴν* vet. editt. *μὲν πον*, quod ex sqq. huc invecum.
Vat. Θ. r. *μὲντοι*.

est, illud certum puto coniungi
non posse, quod vulgo faciunt,
εις ἀληθινὴν — *ἐπάνοδον ἰούσης*:
neque enim animus dici potest
progredi ad adscensum, quum
ad ipsum verum adscendere dici
debuerit. Neque tamen inde
consequitur, ut recepta lectio
mutanda sit. Nam verba ita vi-
dentur connectenda esse: *ψυχῆς,
ἰούσης ἐπάνοδον* (i. e. adscen-
dentis) *ἐκ νυκτερινῆς τιος
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν ἡμέραν τοῦ
ὄντος*, qua ratione verba etiam
Schleiermacherus ac-
cepit. Car. Fr. Hermannus
de coniectura sua edidit: *οἶσα*
(ut habet Iamb.) *ἐπάνοδος*.
Schneiderum *οὔσαν* defen-
dentem atque iungentem: *εις
ἀληθινὴν ἐπάνοδον*, graviter
consultavit Wiegandt in Zim-
mermanni Alterthumsw. a.
1835. p. 427 sq.

D. ὀκλῶν ἀπὸ τ. γ.] Sic Cap.
VIII. *οὐκ ἂν ὀκλῶν εἴη ἐπὶ τὴν
οὔσαν*. Cap. IX. extr. *ὀκλῶν
ἄρα* — *ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη
ἂν*. Suidas voc. interpretatur
ἀκνωστικός καὶ *ἐπαγωγός*. Antiat-
his in Bekker. Anecd. I. 111,
II. Ὀκλῶς: Πλάτων Πολιτείας
*περὶ τοῦ, σημαίνει δὲ τὸν ἐκνωσι-
τικὸν καὶ ἐπαγωγόν*. Iamblich.

in Villoison. Anecd. II. p.
194sq. Proclus Theol. Plat. IV.
34 p. 234. *ἀλλ' οὐ καὶ διαφε-
ρόντως ὁ ἀριθμὸς ἔχει τι πρὸς
τὴν ἀλήθειαν ὀκλῶν*. Theo.
Smyrn. p. 6. *λογιστικῇ δὲ καὶ
ἀριθμητικῇ δὶκλῶς καὶ ἀγωγός
πρὸς ἀλήθειαν*. Sic ἐφορὰ apud
Thucyd. IV. 108. al.

τὸ δὲ δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα]
Sed haec dum loquor, il-
lud mihi in mentem venit.
Usus voc. ἅμα sic cum parti-
cipio iuncti ad Phaedon. p. 60.
B. tetigi. Mox *μὲντοι* rursus
in interrogatione affirmante po-
situm, ut libr. I. c. 13. in., ubi
vide annot.

Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο —
πρὸς ἐκείνῳ] h. e. τὸ μά-
θημα ἄρα, ὃ ζητοῦμεν, δεῖ καὶ
τοῦτο ἔχειν πρὸς ἐκείνῳ: Opor-
tet igitur eam, quam quae-
rimus, disciplinam prae-
ter illud, ut animum ad
idearum evehat sublimi-
tatem, etiam hoc insuper
habere. Notandum hoc *προσέ-
χειν*, insuper habere, cum
πρὸς atque dativo iunctum.

Γυμναστικῇ — ἐπαιδεύ-
οριό ἡμῖν] Respicitur ad Libr.
II. p. 376. E. sqq. et III. p.
403. C. sqq.

μουσικῇ ἐν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν
 E ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικὴ μὲν περὶ γιγνόμενον
 καὶ ἀπολλύμενον τετεύχασκε· σώματος γὰρ αὐξῆς καὶ
 φθίσσεως ἐπιστατεῖ. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ
 522 ἂν εἴη ὁ ζητούμενος μάθημα. Οὐ γάρ. Ἄλλ' ἄρα
 μουσικὴ, ὅσῃν τὸ πρότερον διήλθομεν; Ἄλλ' ἦν
 ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέ-
 μνησαι, ἔθισι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατὰ τε
 ἀρμονίαν εὐαρμοστίαν τινά, οὐκ ἐπιστήμην, παραδι-
 δοῦσα, καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν, ἐν τε τοῖς λό-
 γοις ἕτερα τούτων ἀδελφά, ἔφη, ἅττα ἔχουσα, καὶ
 ὅσοι μυθῶδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι
 ἦσαν· μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν, οἷον
 B σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν
 δ' ἐγώ, ἀναμιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐ-
 δὲν εἶχεν. ἄλλ', ὦ δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη

E. ἀπολλύμενον τετεύχασκε] Pessime vett. editt. τέτυχε
 Veram lectionem servarunt Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. x.
 a. γ. Euseb. et quos laudat Ruhnck. ad Tim. Gloss. p. 254.

P. 522. ὅσῃν τὸ πρότερον δ.] Par. K. ὅσον, probante
 Astio. Angel. ἦν. Pro vulg. Ἄλλ' ἄρα e Flor. c. Ἄλλ' ἄρα repo-
 suimus.

ἀδελφά, ἔφη, ἅττα] Pro ἔφη Euseb. codd. Angel. Flor. x.
 et corr. Ven. II. ἔθη, probante Stephano.

πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν] Angel. π. ὄν. Ven. II. ex
 annot. cum Eusebio pro ἀγαθόν habet ἄγον. Hottingerus ad
 Theophr. Charact. corrigebat ἀγωγόν. Astius malebat ἀγαθόν. Te-
 nenda est lectio vulgata; recte enim dicitur ἀγαθόν πρὸς τι.

E. περὶ γιγνόμε. — τε-
 τεύχασκε.] Τετεύχασκε est προ-
 γματεύεσθαι, ἐνδιατρίβειν, ut in-
 terpretatur Timaeus Gloss.
 p. 254. ubi v. Ruhnken.

P. 522. ὅσῃν τὸ πρότερον
 διήλθομεν] h. e. quae ad
 educandos iuvenes formandos-
 que eorum mores pertinebat,
 adeoque gymnasticae ex altera
 parte respondere videbatur,
 quippe quae corpus fingeret.
 Nam ita ἀντίστροφον recte ex-
 plicuit Astius. Vocis usum
 notarunt W y t t e n b a c h. ad

Plutarch. de Aud. Poet. 3. p.
 197. ed. Ox. Schneider. ad
 Aristot. Polit. IV. 5. Cf. Gorg.
 p. 464. B. C. p. 465. D. Theaet.
 p. 158. D. p. 175. C. Phileb.
 p. 40. D. infra p. 530. D.

B. αἱ τε γὰρ τέχναι βή-
 ναυσοί σου —] Astius te
 cum cod. Mon. suo delendum
 censuit. Servant tamen vocu-
 lam ceteri libri omnes. Nec
 enim exstinxerim, si quidem So-
 crates additurus fere haec: οὕ-
 τε τι ἄλλο λείπεται μάθημα, a Glau-
 cone interpellatur, ac deinde

τοιοῦτον; αἱ τε γὰρ τέχναι βήναυσοί σου ἅπασαι
 ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' οὐ; καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λεί-
 πεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν
 τεχνῶν κεχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μηδὲν
 ἐτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα τει-
 νόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἷον τοῦτο τὸ κοι-
 νόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι C
 καὶ ἐπιστήμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μαν-
 θάνειν. Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ'
 ἐγώ, τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώ-
 σκειν· λέγω δὲ αὐτὸ ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ
 λογισμὸν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα
 τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος
 γίνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ,
 καὶ ἡ πολεμικὴ; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγγέλοιον
 γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῶ- D

B. αἱ τε γὰρ τέχναι] Cod. Astii. Mon. te omittit. Ceteri
 libri omnes tenent. Flor. β. post ἔδοξαν εἶναι in marg. addit: καὶ
 οὐ προσαιτέον, αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς ἀνδράσι; quae etiam in Mon.
 leguntur.

C. Ποῖον;] Vulgo hic quoque, ut antea, Τὸ ποῖον; sed hic
 τὸ om. Par. A. Vind. et pr. E.

αὐτὸ ἐν κεφαλαίῳ] V. αὐτὸ ὡς ἐν κ. Omittunt ὡς
 Par. A D K. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c.
 x. a. β.

Παγγέλοιον γοῦν —] Vulgo, γοῦν, certe quidem, quod
 etiam Bekk. Schn. Turr. Herm. tenent. Sed οὐν praebent Ven. E.
 Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. Monac. et Theo Smyrn. qui haec
 laudat loco cit. Non inepte.

sententiam, quam in animo ha-
 bebat, ita exprimit, ut inchoat-
 ae structurae non amplius ha-
 beat rationem. Sententia ver-
 borum haec est: Etenim ar-
 tes omnino omnes vide-
 bantur, opinor, esse illi-
 iberales, quae non tam ani-
 mi agitationem, quam ma-
 nuum laborem exigent.

C. ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται]
 Phileb. p. 56. A.

D. Παγγέλοιον οὐν, ἔφην,
 στρατηγόν —] Laudat haec

Theo Smyrn. p. 7. ed. Gel-
 der., ad quem locum Bullial-
 dus Platonem hanc historiolum
 sumsisse putat ex Palamede,
 Sophoclis fabula. Gelderus ad
 Theon. Smyrn. p. 96. philoso-
 phum arbitratur ad tragicos
 poetas ita respicere, quasi haec
 fabula de Palamede fuerit locus
 communis, quem vocant, a plu-
 ribus tragicis tractatus, qui Pa-
 lamedem solerent ita loquentem
 introducere, ut Agamemnoni
 arithmetices imperitiam expo-
 braret. Vere. conf. Aeschyl.

δίας Παλαμήδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννεόη-
 κας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρῶν τὰς τε τάξεις τῶ
 στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμησαί ναῦς
 τε καὶ τὰλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμητῶν ὄν-
 των καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ζοικεν, οὐδ' ὅσους
 πόδας εἶχεν εἰδότος, εἴπερ ἀριθμεῖν μὴ ἡπίστατο;
 καίτοι ποῖον τιν' αὐτὸν οἶε στρατηγὸν εἶναι; Ἀτο-
 πόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. Cap.
 E VII. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα ἀναγκαῖον
 πολεμικῶ ἀνδρὶ θήσομεν λογίζεσθαι τε καὶ ἀριθμεῖν
 δύνασθαι; Πάντων δ', ἔφη, μάλιστα, εἰ καὶ ὀτιοῦν
 μέλλει τάξεων ἐπατεῖν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἀνθρω-
 πος ἔσεισθαι. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ
 μάθημα ὅπερ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς
 523 τὴν νόησιν ἀγόντων γύσει εἶναι ὧν ζητοῦμεν, χρη-
 σθαι δ' οὐδεὶς αὐτῶ ὀρθῶς, ἐλκτικῶ ὄντι παντά-

Cap. VII. E. θήσομεν λογίζεσθαι] Vett. editt. θήσο-
 μεν μᾶλλον ἢ λογ. Receptam a Bekkero lectionem firmant Vat. C.
 Ven. Z. Par. DK. Mon. Angel. Flor. a. β. x. et ex corr. Ven. II.
 Verum coniectura assequutus erat Ast. Par. A. Flor. a. c. γ.
 Vat. m. θήσομεν καὶ λογίζεσθαι. Vind. θήσομεν ἢ τὸ λογ. Vat. r.
 θήσομεν μᾶλλον λογίζεσθαι. Schneiderus quo iure lectionem Pari-
 sini A. καὶ exhibentis sic defendit, ut censent imperatorem
 ita et aliarum rerum et arithmetices peritum esse de-
 bere iudicari, nos quidem non exputamus. Nimirum natum
 istud καὶ est ex ἡ, quocum saepe est confusum.

Fragm. 168. Sophocl. Fragm.
 379. Eurip. Palam. Fragm. II.
 Dind.

Cap. VII. E. Ἄλλο τι οὖν
 — θήσομεν] Nonne igitur
 — ponemus etc. Vid. Her-
 mann. ad Viger. p. 731. Mox
 καὶ ὀτιοῦν est vel tantillum.

Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν
 νόησιν —] Videtur natura
 sua in eorum numero esse,
 quae ducunt ad intel-
 ligentiam, quae quidem
 quaerimus: sed quum pla-
 ne ad οὐσίαν animum tra-
 hat, tamen nemo ea recte

uti videtur. Significat igitur
 arithmetiam, etiamsi vulgo non-
 nisi ad vitae communis usum
 adhibeatur, tamen eam habere
 vim, ut animum ad cognoscen-
 dam ipsam rerum naturam ad-
 ducat.

P. 523. οἱ λέγομεν] h. e.
 πρὸς τὴν οὐσίαν.

Δείκνυ, ἔφη.] De hac im-
 perativi forma v. Matth. Gr.
 §. 210, 5.

τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσε-
 σιν —] Quod Steph. scriben-
 dum censebat τὰ μὲν τῶν ἐν ταῖς
 αἰσθ., id etsi, in libris reper-
 tum, libenter amplecteremur;

πασὶ πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειρά-
 σομαι, ἦν δ' ἐγώ, τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλῶσαι. ἄ-
 γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἑμαυτῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἱ λέγο-
 μεν καὶ μὴ, ξυνθεατῆς γενόμενος ζύμφαθι ἢ ἀπειπε,
 ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν, εἰ ἔστιν οἶον μαν-
 τεύομαι. Δείκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ κα-
 θορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακαλοῦντα
 τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἰκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθή- B
 σεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκεί-
 νην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιές
 ποιούσης. Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον
 ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν
 δ' ἐγώ, ἔτυχεσ οὐ λέγω. Πῶς μὴν, ἔφη, λέγεις;
 Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκ-
 βαίνει εἰς ἐναντίαν αἰσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα C
 ὡς παρακαλοῦντα τίτημι, ἐπειδὴν ἡ αἰσθησις μηδὲν

P. 523. ὧν ζητοῦμεν] Sic Par. A. Vind. Ang. Vat. m.
 Flor. a. c. a. γ. et corr. Ven. II. pro vulg. ὃ ζητοῦμεν, quod iam
 Ast. optime emendavit. Ficinus: qualia nos perquirimus.

ἀγωγὰ τε εἶναι οἱ λέγομεν] Pessime vulgo οἶα, quod
 praeclare emendavit Bekker. ex cod. Par. A. Mox Angel. Flor.
 x. δείκνυ.

B. οὐδὲν ὑγιές ποιούσης] Ast. conl. νοούσης, quod ex-
 pressit Ficinus: quasi sensus nihil in iis sincere diiudi-
 cet. Sed nihil mutandum. Sensus enim dicitur οὐδὲν ὑγιές ποι-
 εῖν, quatenus nihil affert, quod sit plane evidens et indubium et
 ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐναντίαν αἰσθησιν ἅμα.

tamen contra codicum fidem non
 putamus in ordinem esse susci-
 piendum. Etenim ἐν ταῖς αἰ-
 σθήσεσιν est in sensuum per-
 ceptione, i. e. quum sensi-
 bus percipiuntur. Nisi forte
 μανθί τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν con-
 iungere, ut intelligantur res sen-
 suum perceptioni subiectae. Po-
 tiorum rationem Astio et
 Schneidero placuisse video.
 Fateor tamen eam mihi minus
 placere, quum τὰ μὲν et τὰ δὲ
 distinguantur. Summam proxi-
 moe disputationis paucis com-
 plectitur Theo. Smyrn. p. 8.,
 cuius haec sunt verba: ὅσα μὲν

γὰρ ἀπλῶς κινεῖ τὴν αἰσθησίν,
 οὐκ ἔστιν ἐπεγεργικά καὶ παρα-
 κλητικά νοήσεως, οἷον οἱ ὀρώ-
 μενος δάκτυλός ἐστιν, καὶ ὅτι
 παχὺς ἢ λεπτός ἢ μέγας ἢ μι-
 κρός. ὅσα δὲ ἐναντίως κινεῖ αἰ-
 σθησίν, ἐπεγεργικά καὶ παρακλη-
 τικά ἐστὶ διανοίας· οἷον οἷον τὸ
 αὐτὸ φαίνεται μέγα καὶ μικρόν,
 κοῦφον καὶ βαρὺ, ἕν καὶ πολλά.
 καὶ τὸ ἐν οὖν καὶ ὁ ἀριθμὸς πα-
 ρακλητικά καὶ ἐπεγεργικά ἐστὶ
 διανοίας· ἐπεὶ τὸ ἐν ποτε πολλά
 φαίνεται. λογιστικὴ δὲ (leg. δὴ)
 καὶ ἀριθμητικὴ δίκως καὶ ἀγω-
 γὰς πρὸς ἀλήθειαν. Idem Theo
 totum locum exscripsit περὶ τῆς

μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν. ὡς δὲ ἂ λέγω σαφέστερον εἶσει. οὗτοι, φασί, τρεῖς ἂν εἴεν δάκτυλοι, ὁ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὀρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλὰ μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἔκαστος, καὶ ταύτη γε οὐδὲν διαφέρει, ἔάν τε ἐν μέσῳ ὀράται ἔάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἔάν τε λευκὸς ἔάν τε μέλας, ἔάν τε παχὺς ἔάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὅ τι τοιοῦτον. ἐν πᾶσι γὰρ τοῦτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἢ ψυχῇ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι, τί ποτ' ἔστι δάκτυλος· οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον τὸναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγεροτικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ δῆ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ

D. ἐν πᾶσι γὰρ τοῦτοις —] Faelsius in Syllog. Lectt. l. c. coni. τοιοῦτοις: quo non opus. Deinde Astio verba τῶν πολλῶν suspecta sunt, de quo v. annot.

ἢ ὄψις αὐτῇ ἅμα] Sic Par. A. pro vulg. αὐτῇ. Ficinus: sensus ei simul significavit. Loco vulg. ἐσήμηνε nuper ex codd. Par. ADK. Ven. II. Mon. Ang. Flor. a. c. a. γ. recte ἐσήμηνε restitutum est.

E. Τί δὲ δῆ;] Accessit δῆ ex Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. Iamblich. De Iamblichō quod Schneiderus dubitavit, ipse ignoravit locum exscriptum ab illo exstare in Villosion. Anecd. II. p. 193 sqq. ubi liquido Τί δὲ δῆ; Ceterum Par. A. Τί δαί δῆ; Mox vulgo ἐπ' ἐσχάτων, quod ex optimis plurimisque libris emendatum.

κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης in Villosion. Anecd. Graec. T. II. p. 193 sqq. non sine lectionis varietate.

C. Ὡς ἐγγύθεν — διανοοῦ] Verbum διανοεῖσθαι cum ὄς et genitivo participii iunctum, ut libr. I. p. 409. C., ubi v. annot.

D. οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἢ ψ.] Verba τῶν πολλῶν Ast. pro insitiis habenda censet. Defendit ea Morgen-

stern. Symbol. Critt. p. XIX. constructionem hanc esse monens: ε. π. γ. τ. οὐκ ἀναγκάζεται ἢ ψυχῇ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι τί ποτε τῶν πολλῶν ἐστὶ δάκτυλος: quam rationem etiam Ficinus sequutus est: „In omnibus siquidem huiuscemodi non cogitur animus intelligentiam ad disceptandum provocare, quid e multis sit digitus.“ Verreor ut recte quum hyperbaton sit. Sententia haec est: Qua-

τὴν σμικρότητα ἢ ὄψις ἅρα ἰκανῶς ὀρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἢ ἀφή; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; ἢ ὡς ποιεῖ ἕκαστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἰσθήσις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ τεταχθῆναι, καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτόν σκληρόν τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιοῦτοις αὐτῇ τὴν ψυχῇ ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὐτῇ ἢ αἰσθήσις τὸ σκληρόν, εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἢ τοῦ κοῦφου καὶ ἢ τοῦ βαρέος, τί τὸ κοῦφον καὶ βαρὺ, εἰ τό τε βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γὰρ, ἔφη, αὐταὶ γε ἄστοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐξηγηταὶ καὶ ἐπισκέψεις δέονται. Εἰκότως ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιοῦτοις πρῶτον μὲν πειράται λο-

ἢ ὡς ποιεῖ] Mon. Flor. β. ἢ οὐκ ὡς ποιεῖ per interrogationem, quam lectionem probavit Schleiermacher.

P. 524. καὶ παραγγέλλει] Steph. malebat προσαγγέλλει.

ἢ αἰσθήσις τὸ σκληρόν] Ast. coni. αὐτῇ ἢ αἰσθήσις τοῦ σκληροῦ. Ficinus: quid significet duri hic sensus. Legitur αὐτῇ pro vulg. αὐτῇ, quod tenuit etiam Bekker., in Par. A. Ven. Ξ. Vind. Mon. Angel. Vat. m. Alii libri αὐτῇ. Sed τὸ σκληρόν connectendum cum τί, ut τί τὸ σκληρόν σημαίνει breviter dictum sit pro τί ἐστὶ τὸ σκληρόν ὃ σημαίνει ἢ αἰσθήσις.

καὶ ἢ τοῦ βαρέος] ἢ om. Vat. Θr. Ceteri libri omnes cum vet. editi, articulum recte tuentur.

B. αὐταὶ γε ἄστοποι] Sic Par. A. Ven. Ξ. Vind. Mon. Angel. Vat. m. r. et Ficinus. V. αὐταὶ γε.

tenus digitus est digitus, nihil refert ad intellectum excitandum, qualis ille sit: sive enim magnus sive parvus, sive aliis virtutibus praeditus sit, eo non efficitur, ut magnae multitudinis ad philosophandum minus proclivis vel idonee mens ad quaerendum impellatur, quidnam tandem natura sua sit digitus: quippe conspecto digito sensus sic movetur, ut non nisi una quaedam res eaque tota percipiatur, ideo-

que mentis agitatio, quae multarum diversarumque rationum observatione excitari solet, minime sit necessaria. Recte igitur Schleiermacher. τῶν πολλῶν pro masculino accipiens locum sic convertit: „Denn durch alles dieses wird die Seele der Meisten nicht aufgefordert die Vernunft weiter zu fragen, was wohl ein Finger ist.“

γισμόν τε και νόησιν ψυχή παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἐν εἴτε δύο ἐστιν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε και ἐν ἐκάτερον φαίνεται; *Ναί.* Εἰ ἄρα ἐν ἐκάτερον, ἀμφοτέρω δὲ δύο, τὰ γε δύο κειωρισμένα νοήσῃ οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστα γε δύο ἐνόει, ἀλλ' ἐν. Ὁρθῶς. *Μέγα μὴν και ὄψις και σμικρὸν ἑώρα, φαιμέν, ἀλλ' οὐ κειωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι ἢ γάρ;* *Ναί.* Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφηνίαν μέγα αὐ και σμικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν, οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντίον ἢ κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρεῖσθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἐστι τὸ μέγα αὐ και τὸ σμικρὸν; Παντάπασιν μὲν οὖν. *Και οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητόν, τὸ δ' ὄρατόν ἐκαλέσαμεν. Ὁρθότατ',* ἔφη. *Cap. VIII. Ταῦτα τοίνυν και ἄρτι ἐπεχειροῦν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικά τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δ' οὐ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἰσθησιν ἅμα τοῖς ἐναντίοις ἐαυτοῖς ἐπιπίπτει, παρακλητικά ὀριζόμενος, ὅσα*

C. *Μέγα μὴν και ὄψις*] Sic Par. AK. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. Flor. β. γ. Vulgo μέγα μὴν ἢ ὄψις. Alii libri μ. μ. και ἢ ὄψις.

πρῶτον ἐπέρχεται] Sic codd. fere omnes et Iamblichus. V. πρῶτον μὲν ἐπ.

D. *ποτέρων δοκεῖ*] πότερον Par. A. ut scripsit Hermann. Nec tamen quaeritur, *utrum numerus sit putandus, sed in utro*

P. 254. A. *Οὐκοῦν, ἢν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον* —] Ad totum, qui sequitur, locum conferas Phileb. p. 57. D. et 56. C. sqq. et quae ibi annotavimus in editione Gothana.

C. *πρῶτον ἐπέρχεται*] primum nobis in mentem venit. primum subit cogitationem.

Cap. VIII. E. *ὡς περ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν*] h. e. digiti exemplo utentes. Dictionem λέγειν ἐπὶ τινος exemplum illustrant Heindorf ad Charmid. p. 62. Matth. Gr. §. 584.

τοῦ ἐπικρινούτος δὴ δέοι ἂν ἦδη] tum vero opus erit eo, qui iudicet etc. Observes vim articuli, qui non temere confundendus est cum pronomine indefinito: nam paulo alio sensu diceretur δέοι ἂν ἦδη τινὸς ἐπικρινούτος, ut legitur Lucian. De Histor. Conscript. §. 45: δεήσει γὰρ τότε ποιητικῶν τινὸς ἀνεῖμον ἐπουσιόσοτος τὰ ἀνάγια, cum quo loco conferas Plat. Charmid. p. 169. A: μεγάλου δὴ τινος, ὃ φίλε, ἀνδρὸς δεῖ, ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἰκανῶς διαίρησεται. Exemplum illius usus haec habeto. La-

δὲ μή, οὐκ ἐγερτικά τῆς νοήσεως. *Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, και δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμὸς τε και τὸ ἐν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυνοῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφη, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἰκανῶς αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὄραται ἢ ἄλλη τινὲ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἐν, οὐκ ἂν ὄλκον εἶη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὡς περ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἰεὶ τι αὐτῷ ἅμα ὄραται ἐναντίωμα, ὡς τε μηδὲν μᾶλλον ἐν ἢ και τούναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινούτος δὴ δέοι ἂν ἦδη και ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ ψυχή ἀπορεῖν και ζητεῖν, κινούσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐνοίαν; και ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἐστιν αὐτὸ τὸ ἐν, και οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἶη και μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θεῖαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐκ ἠκίστα ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὀρῶμεν και ὡς ἄπειρα τὸ πληθός. Οὐκοῦν εἶπερ τὸ ἐν, ἢν δ' ἐγώ, και ζύμπας ἀριθμὸς ταῦτόν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν λογιστικὴ τε και ἀριθμητικὴ περὶ*

rerum genere. conf. p. 525. A. και οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἶη ἢ, τ. λ.

Cap. VIII. P. 525. *ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις*] Sic Ang. Flor. a. γ. et pr. E. cum Iamblichus. V. ἢ περὶ τὸ αὐτὸ ὄψις, quod frustra defendit Herm. Mox pro vulg. πέπονθε τοῦτο dativum τοῦτο Hermannus restituit ex Iamblichus et Par. A. sententia adver-

chet. p. 184. *Οἱ και γὰρ ὡς περ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν*] tum vero opus erit eo, qui iudicet etc. Observes vim articuli, qui non temere confundendus est cum pronomine indefinito: nam paulo alio sensu diceretur δέοι ἂν ἦδη τινὸς ἐπικρινούτος, ut legitur Lucian. De Histor. Conscript. §. 45: δεήσει γὰρ τότε ποιητικῶν τινὸς ἀνεῖμον ἐπουσιόσοτος τὰ ἀνάγια, cum quo loco conferas Plat. Charmid. p. 169. A: μεγάλου δὴ τινος, ὃ φίλε, ἀνδρὸς δεῖ, ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἰκανῶς διαίρησεται. Exemplum illius usus haec habeto. La-

P. 525. *Ἀλλὰ μέντοι* — ὄψις] Sane quidem, inquit, habet hoc vel maxime eius spectatio, sc. ἢ περὶ τὸ ἐν. Aliter C. Fr. Hermannus, qui περὶ τὸ αὐτὸ tuitus ὄψις non ad τὸ ἐν sed ad ipsum ταῦτόν pertinere ait, quod ut unum pariter ac multa cerni proxima testentur. Quod nos quidem aperte fatemur non intelligere. — ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὄρ. Rem fusius illustrat Socrates Phileb. p. 14. C. — 17. B. Mox ad εἶπερ τὸ ἐν int. ταῦτο πέπονθε.

ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ μάλα. Ταῦτα δὲ γε φαίνεται
 B ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφῶς μὲν οὖν. Ὡν
 ζητοῦμεν ἄρα, ὡς εἶπες, μαθημάτων ἂν εἴη· πολε-
 μικῶ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μάθειν ταῦτα,
 φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπτεόν εἶναι γενέ-
 σεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι.
 Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δὲ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμι-
 κός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὢν. Τί μὴν; Προση-
 κων δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὧ Γλαύκων, νομοθετη-
 σαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν
 C μεγίστων μεθέξειν, ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι καὶ ἀνθάπτε-
 σθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θείαν
 τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφικῶνται τῇ νοήσει αὐτῆ,
 οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμποροὺς ἢ καπή-
 λους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς
 τῆς ψυχῆς ὁρασιῶν μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ'

C. τῆς ψυχῆς ὁρασιῶν μεταστροφῆς] V. ὁρασιῶν καὶ
 μεταστρ. Sed Ald. Bas. 1. 2. et codd. Vat. Θ. Ven. ΞII. Par.
 D. Mon. Flor. a. c. x. β. γ. καὶ omittunt. Bekker. suffragantibus
 Turr. et Herm. ex Par. A. scripsit ὁρασιῶν τε μεταστρ.

B. ἢ μηδέποτε λογ. γενέ-
 σθαι] alioquin necessa-
 rio consequitur, ut nun-
 quam computandi peritus
 evadat. Constructionem no-
 tavimus libr. VI. p. 490. A. —
 γενέσεως ἐξαναδύντι, ex
 rerum sensibus subiecta-
 rum emergenti generatio-
 ne. v. annot. ad p. 526. E.

C. καὶ ἀνθάπτεσθαι ἀν-
 τῆς μὴ ἰδιωτικῶς] De sen-
 tentia v. Phileb. p. 56. D. cum
 ann. Laudat locum Theo
 Smyrn. p. 8. — οὐκ ἰδιωτι-
 κῶς, non eo, quo vulgus
 solet, modo. — ἀφικῶνται
 τῇ νοήσει αὐτῆ, i. e. pura
 intelligentia. P. 526. B:
 αὐτῆ τῇ νοήσει χρῆσθαι τὴν ψυ-
 χὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. —
 Ἐμποροὶ et καπήλοι quid
 differant, docet locus libr. II.

p. 371. D.

αὐτῆς τῆς ψυχῆς ὁρασιῶ-
 νης μεταστροφῆς] Step-
 hanus ante ὁρασιῶν de suo in-
 seruit καὶ. In Par. A. simili
 ratione adhibita post ὁρασιῶν
 inculcatum legitur τε. Utrum-
 que opinati vulneris supervaca-
 neum emplastrum est. Quippe
 ὁρασιῶν cum duplici genitivo
 iunctum, quod nihil habet inso-
 lentiae. v. Matth. Gr. §. 380.
 2. Nec vero caussa collocatio-
 nis verborum obscura est, quum
 inter se opponantur πολέμου et
 αὐτῆς τῆς ψυχῆς. Apud Iam-
 blichum l. c. verba sic inter-
 polata leguntur: αὐτῆς δὲ τῆς
 ψυχῆς ὁρασιῶν παρασκευάζειν
 τῆς μεταστροφῆς κ. τ. λ.

Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν
 καὶ ἐννοῶ —] Atque, in-
 quam, nunc etiam intelli-

ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ
 μὴν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ὀρθέντος τοῦ περι
 τοὺς λογισμοὺς μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ D
 πολλαχῇ χρῆσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, ἐὰν τοῦ
 γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ, ἀλλὰ μὴ τοῦ
 καπηλεύειν. Πῆ δὴ; ἔφη. Τοῦτό γε, ὃ νῦν δὴ ἐλέ-
 γομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ
 αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῇ
 ἀποδεχόμενον, ἐὰν τις αὐτῇ ὄρατὰ ἢ ἀπτὰ σώματα
 ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος διαλέγεται. οἶσθα
 γὰρ πού τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς, ὡς, ἐὰν τις αὐτὸ E
 τὸ ἐν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελῶσι τε καὶ
 οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐὰν σὺ κερατιζῆς αὐτό, ἐκεί-
 νοι πολλαπλασιοῦσιν, εὐλαβούμενοι μὴ ποτε φανῇ τὸ
 ἐν μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη,
 λέγεις. Τί οὖν οἶε, ὧ Γλαύκων, εἰ τις ἔροιτο αὐ- 526

D. ἄνω ποι ἄγει] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Ang. Vat.
 r. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo πη.

E. τοῖς περὶ ταῦτα δεινοὺς ὄς] Par. A. Vat. Θ. r.
 ante ὄς insertum habent δύο.

ὄς, ἐὰν τις αὐτὸ] δύο ὄς ἐὰν τις α. Par. A. Vat. Θ. Ven. II.

go, haec, de qua diximus,
 computandi disciplina
 quam scita sit et multis
 partibus utilis nobis ad
 id, quod volumus. De con-
 structione dictum est ad libr II.
 p. 375.

D. οὐδαμῇ ἀποδεχόμε-
 ρον —] neutiquam admit-
 tens illud, si quis nume-
 ros cum corporibus sub-
 visum aut tactum cadentibus
 in medium afferens
 disserat. Ἀριθμοὶ αὐτοὶ
 intelliguntur numeri puri, quos
 vulgo abstractos vocant, h. e.
 ab omnium rerum concretio-
 ne liberi: quibus opponuntur
 ἀριθμοὶ σῶματα ἔχοντες, h. e.
 numeri concreti, in rebus nu-
 meratis comprehensi. Per illos
 numeramus, veluti per μονάδα
 unitatem, atque δνάδα; unde

sunt quasi numerandi formae:
 hi ipsi numerantur, veluti τὸ
 ἐν, δύο, al., ideoque dicuntur
 ἀριθμοὶ s. ἀριθμούμενοι. v.
 Ast. ad Epinom. p. 615. Quan-
 quam fuerunt qui Platonem nu-
 merorum genera etiam aliter
 distinxisse suspicarentur. v.
 Trendelenburg. Platonis
 de ideis et numeris do-
 ctrina ex Aristotele illu-
 strata p. 71 sqq.

E. αὐτὸ τὸ ἐν —] h. e. τὴν
 μονάδα, unitatem idealem,
 quam vocant. Hanc μονάδα di-
 cit ab illis talem haberi, quae
 in partes disseccari nequeat. Si
 tu, inquit, unitatem istam in
 partes dissolvas, illi eam mul-
 tiplicabunt et rursus unitates
 statuent, caventes, ne quando
 ipsum unum non unum videat-
 ur, sed particulae plurimae.

τούς, Ὡ θανατάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς τὸ ἐν οἷον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἐστιν, ἴσον τῷ ἑκάστου πᾶν παντὶ καὶ οὐδὲ μικρόν διαφέρειν, μῦθον τε ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἶε αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μόνον ἐγχωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνατόν. Ὅπως οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαίνεται γὰρ προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, σφόδρα γὰρ ποιεῖ αὐτό. Τί δαί; τόδε ἤδη ἐπεσκεπῶ, ὡς οἱ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα, ὡς ἔπος εἶπεν, ὄξεις γίνονται, οἱ τε βραδέεις, ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, καὶ μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν, ὅμως εἰς γὰρ τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίνεσθαι πάντες ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως. Καὶ μὴν, ὡς ἐγὼ φημι, ἃ γὰρ μεῖζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὗροις, ὡς

P. 526. B. Καὶ μὲν δὴ — σφόδρα γὰρ] V. Καὶ μὴν δὴ, contra loquendi consuetudinem et codicum optimorum auctoritatem, v. ad Phileb. p. 141. et ad libr. V. p. 464. B. Statim post *τί δαί;* scripsi ex Par. A. pro vulg. *τί δέ.* Rüdike Schneider. Parisino in hoc vocabulo nihil tribuendum esse contendit.

ὄξεις γίνονται] Sic Par. A. Ven. II. Ang. Vat. r. Schu. Turr. Herm. Vulgo φαίνονται.

Cap. IX. σκεπώμεθα ἄρα τι πρ.] Ald. Bas. 1. 2. ἄρα τι, quod etiam receperunt Ast. Schu. Turr. Herm. At Steph. ἄρα τι, quod foret dictum ut *πὸς τί* et similia, de quibus v. Heindorf. ad Hipp. Mai p. 166. Seidler. ad Sophocl. Antigon. v. 2. ed. Herm. Aliquot libri ἄρα τι πρ. Sed praestat lectio recepta.

P. 526. τί ἂν οἶε αὐτοὺς ἐποικρ.] τί οἶε post longiorem verborum intercapedinem iteratum neminem offendet.

B. οἱ τε βραδέεις —] Maxim. Tvr. XXXVII. §. 7: ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἴη ἂν τι τῶν ἐν γεωμετρῷ τὸ φανότατον· τὸ δ' ἔργον αὐτῆς, ὡς περὶ τὸ ὄξυ πῆς διαφορίας φάσματον, ῥώμην αὐτῇ οὐκ ἀγενῆ παρασκευάζει πρὸς τὴν θῆαν τῶν ὄλων.

C. ἃ γὰρ μεῖζω πόνον παρέχει — ὡς τοῦτο] iam libr. III. p. 410 D. ὡς post comparativum illatum notavimus. Adde quae collegit Fritzsche. Quenest. Lucian. p. 89 sq. Germanice dixeris: wie dieses. im Vergleich mit diesem. Nisi forte praestat dictionem e duarum constructionum confusione explicare, de qua hoc loco non omisso iam olim ad Apolog.

τοῦτο. Οὐ γὰρ οὖν. Πάντων δὲ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφαιτέον τὸ μάθημα, ἀλλ' οἱ ἀριστοὶ τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ. Ξύμφημι, ἦ δ' ὄς.

Cap. IX. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν ἡμῖν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεπώμεθα ἄρα τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικά αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δι' ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις διαφέροισιν ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικός καὶ μὴ ὧν. Ἄλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχὺ τι ἂν ἐξαρκῶι γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μῦθον· τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πρῶτον πρῶτον σκοπεῖσθαι δεῖ, εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο εἰ τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ὅσον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδίαν. τείνει δὲ, φημέν, πάντα αὐτόσε, ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέφει-

αὐτοῦ τείνει] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. ΞII. Mon. Angel. Vat. r. Florentini sex et edit. Bas. 2. Vulgo αὐτά.

D. γεωμετρικός καὶ μὴ ὧν] τε vulgo post γεωμετρικός insertum deleti cum Bekkero auctoritate optimorum librorum Par. A. et Vat. Θ., quibuscum consentiunt Par. D. Flor. β. γ. et pr. Ven. II. Delevit etiam Schneid., cum quo posteriores faciunt. Mox δὴ om. Par. A. m. pr.

τὰ τοιαῦτα βραχὺ τι] Sic Par. ADK. Ven. II. Vat. Θ. Mon. Vulgo post τοιαῦτα interpositum est καί, quod non sprevissem, nisi optimi libri omitterent; v. ad libr. VI. p. 506. D.

καὶ λογισμῶν] V. λογισμοῦ invisit Par. ADK. aliis.

E. τείνει δὲ, φημέν, πάντα] Par. K. Mon. Flor. α. x.

Socr. p. 36. D. monuimus. Ita ὡς τοῦτο infertur quasi pro μεῖζω ante dictum sit οὕτω μεῖζον.

Cap. IX. Τοῦτο — ἐν ἡμῖν κείσθω] Libr. I. p. 350. D: τοῦτο μὲν οὕτω κείσθω. — τὸ ἐχόμενον τοῦτου, quod cum hoc cohaeret. — ἄρα τι προσήκει ἡμῖν, i. e. num qua ad nos pertineat.

Ὅσον μὲν — πρ. τ. π. αὐ-

τοῦ τείνει] Pendet αὐτὸν ab ὄσον, et neutrum pronominis ad femininum nomen refertur, usu haudquaquam raro, qui tamen corruptelae ansam dedit; v. libr. II. p. 368. A. Mox p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ μικρά, ubi Ast. αὐτῆς scribendum putabat. cf. Matth. Gr. §. 439.

D. ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις —] h. e. quum in ipsis

σθαι, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ
δεῖ αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις.
Οὐκοῦν εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσή-
κει, εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δὴ. Οὐ
527 τοῖνυν τοῦτο γε, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφιβητήσουσιν ἡμῖν
ὅσοι καὶ σιμῶρα γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ
ἐπιστήμη πᾶν τούναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις
λεγόμενοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη.
Λέγουσι μὲν πού μάλα γελοῖως τε καὶ ἀναγκαίως
ὡς γὰρ πράττοντες τε καὶ πράξεις ἕνεκα πάντας
τούς λόγους ποιοῦμενοι λέγουσι τετραγωνίζειν τε καὶ
παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθελ-

τείνειν. v. libr. V. p. 472. D. VII. p. 523. C. p. 524. C. al. Mox
οὐ δεῖ Par. A. et a pr. m. οὐ δεῖ, male.

* P. 527. B. Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος] Interpositum vulgo τῆς
post ὡς om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flo-
rentini sex et pr. Ven. Ξ. Delevit etiam Bekker. Deinde vulgo
erat τοῦ ποτέ τι γυρομένου. Om. τ. Flor. a. c. x. a. Angel. Sed
τ. est aliqua ratione. Fallitur enim Schneider. qui genitivum
et nominativum sociatum putat.

Ἐνομολόγητον, ἔφη.] Par. A. ἐν διομολογητέον. Flor. a.
c. x. a. Ang. Διομολογητέον.

proeliis tum in itineribus.
Scriptum vellem καὶ ἐν πορείαις.
Proxima, διαφέρει ἀν' αὐτός —
μὴ ὄν. Ast. recte interpreta-
tur hoc modo: vel optimus
erit, si geometra est, vel
rudissimus, si geometriae
impeditus.

E. εἰ δὲ γένεσιν] Γένεσις
tribuitur rebus sensibus subie-
ctis, quippe quae perpetua agi-
tatione fluctuantur, ideoque ve-
ra οὐσία careant; v. p. 525.
B. sqq.

P. 527. ὅτι αὕτη ἡ ἐπι-
στήμη π. τ. ἔχει] Videlicet,
si talis est, qualem nos esse
volumus, ut cogat animum re-
rum οὐσίαν intueri. Vituperat
vero philosophus aetatis suae
geometras, qui sublimioris sa-
pientiae immemores hanc disci-
plinam lita soleant tractare, ut
omnia ad experientiam et usum vi-

tae referant. — ὡς γὰρ πρᾶ-
κτικὸν τε καὶ πράξεως γ.
κ. τ. λ, i. e., ut paullo liberius
exprimam, nam tanquam
agentes et actionis gratia
verba facientes vocabula
quadrandi et producendi
et addendi, et alia omnia
similiter, usurpant atque
crepant; quum tamen to-
ta haec disciplina cogni-
tionis gratia colatur, et
quidem τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως
ἕνεκα. Verbum φθελγεσθαι hic
quoque non est i. q. δομάζειν
vel λέγειν, sed retinet notionem
sonandi, non sine eleganti
quadam irrisione, ut libr. VI.
p. 505. C. Theaet. p. 157. B.
al. Praeterea notetur elegans
amphibolia, quae inest in prae-
gresso illo ἀναγκαίως, quod
quum nunc significet ita ut vi-
tae necessitatibus consu-

γόμενοι τὸ δ' ἐστὶ πού πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως B
ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασιν μὲν οὖν, ἔφη. Οὐ-
κοῦν τοῦτο ἐτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τοῦ
ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γυρομένου
καὶ ἀπολλυμένου. Ἐνομολόγητον, ἔφη. τοῦ γὰρ ἀεὶ
ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνώσις ἐστίν. Ὀλκὸν ἄρα, ὃ
γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπεργα-
στικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἂ νῦν
κάτω οὐ δέον ἔχομεν. Ὡς οἶόν τε μάλιστα, ἔφη.
Ὡς οἶόν τ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα προσταχτέον, C
ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμε-
τρίας ἀφίξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμι-

Ὀλκὸν ἄρα —] Vett. editt. ἔλκον — πρὸς ἀλήθειαν ψυχῆν.
Illum Par. A. Angel. Flor. a. c. x. a. servarunt. Etiam Ven. II.
ψυχῆς. In Vat. Θ. Paris. DK. Mon. Vat. r. est ψυχῆν πρὸς ἀλή-
θειαν.

C. οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι] V. καλλίστη πόλει σου. Sed
καλλιπόλει Par. ADK. Vat. Θ. Ang. Vat. r. Flor. a. β. γ. a. c.
x. cum Ald. et Bas. 1. Dativum σοι habent Par. ADK. Vat. Θ.
Ven. ΞII. Mon. Vat. r. Flor. β. γ. Mox ἀφίξονται Par. ADK.
Ven. ΞII. Mon. Ang. Florentini sex cum Ald. Bas. 1. 2. soloecce.

latur, tamen simul γεωμετρικὴν
illam ἀνάγκην in mentem revo-
cat.

B. Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώ-
σεως] Repete ex praecedentibus
ἕνεκα ἐστὶν ἐπιτηδευόμενον.

Ὀλκὸν ἄρα — ψυχῆς] V.
p. 521. D. Proxima non male
reddit Ficinus: Atque ita
ad philosophandum prae-
parabit cogitationem, ut
ad supera convertamus
quae nunc, contra quam
deceat, ad inferiora dei-
cimus. Scilicet πρὸς τὸ ἄνω
σχεῖν sic explices: ὅτι πρὸς τὸ
ἄνω σχεῖν κ. τ. λ. et effectrix
est mentis philosophiae,
ut ad superiora attolla-
mus, quae nunc, contra
quam deceat, ad inferiora
habemus demissa.

C. ἐν τῇ καλλιπόλει] Opti-

me haec lectio cum lepore et
ironia convenit, quae in hoc
Socratis sermone cernitur. Imit-
tatus est Themist. Orat. XXI.
p. 248. A. III. p. 42. D. p. 44.
B., quos locos Ast. indicavit.
Ceterum Götting. Praefat. ad
Aristotel. Polit. p. XII. ex hoc
loco argumentatur Platonem
Rempublicam suam non Πολι-
τείας nomine inscripsisse, sed
potius Καλλιπόλιαν vocasse. Quod
nobis quidem minime persuasit
vir doctissimus. Πολιτείας
appellat etiam Aristoteles
Rhetor. III. 4. alii.

καὶ γὰρ τὰ πάρεργα —]
Hic quoque καὶ γὰρ valet nam
etiam; v. Gorg. p. 467. B. de
Republ. v. p. 468. D. ibique
annot. Mox πρὸς πάσας μαθή-
σεις referendum est ad διόσει.
Notior dictio διαφέρειν πρὸς τ.
quam ut exemplis illustranda

κρά. Ποῖα; ἢ δ' ὅς. "Α τε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν ποῦ ὅτι τῶ ὄλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμίμενος τε γεωμετρίας καὶ μῆ. Τῶ παντὶ μέντοι νῆ Δί', ἐφη. Λευτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἐφη.

D Cap. X. Τί δαί; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δοκεῖ; Ἐμοὶ γοῦν, ἐφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἦπτον. Ἡδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι κοίνας δεδιότι τοὺς πολλοὺς, μὴ δοκῆς ἀχρηστὰ μαθήματα προστάττειν. τὸ δ' ἐστὶν οὐ πᾶν φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν E ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται τε καὶ ἀνα-

Cap. X. D. Ἡδὺς εἶ —] ὡς ἡδὺς εἶ Par. DK. Mon. Flor. 9. Theon. Smyrn. p. 6. et Nicomach. Arithm. p. 71. ed. Ast. Paullo ante vulg. Ἐμοί' οἶν, probante Hermanno.

ἐκάστου ὄργανον] Sic Par. ADK. Ven. II. Mon. Vat. m. r. Flor. a. c. x. et pr. Vat. Θ. item Theo Sm. l. c. Legebatur ἐκάστοις, quod etiam Bekkerus retinuit.

sit. — ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, sc. αὐτὰς, ut eas facilius capiat. — Formulam δὴ καὶ παντὶ ad Phaedon. p. 79. E. tetigimus.

Cap. X. D. οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ] h. e. οὐδὲ μόνον ναυτιλίᾳ. Ita μόνον usu fere constanti etiam ad posteriores negandi particulas referendum, de quo genere loquendi monuit Schaefer. ad Demosthen. ad Coron. p. 257. 6. et 262. 12. ed. Reisk. De formula irrisionis ἢ δὺς εἶ v. Ruhnk. ad Tim. Gloss. p. 131. Lepide agis, inquit, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud sane facile sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis in unoquoque instrumentum quoddam animi expurga-

ri et ignis instar suscitari, extinctum et occaecatum reliquis studiis, quum tamen illud conservari melius sit quam mille oculos: nam hoc solo intuemur ipsam veritatem. — ὅτι κοίνας δεδιότι. Libr. III. p. 414. C: ὡς κοίνας, ἐφη, ἀκροῦντι λέγειν. Men. p. 80. D: ὁμοίος εἶ οὐκ εἰδῶν. Hipp. Mai. p. 300. E: τέρατα αὐτὸ ἀποκρινόμενον κοίνας. Protagor. p. 361. C. Phaed. p. 86. D. al. Genitivus ἐκάστου sic nomini suo praepositus simul dativi commodi, quem vocant, partes agit. v. Buttmann. Gr. §. 120. 4. Ex quo apparet, quo iure alii ἐκάστοις scribendum iudicaverint. De proximis contulit Astius Synes. Dion. p. 47. D: ἀλλὰ τοὶ ταῦτα πάντα κοσμοῦ τὸ ὄμμα ἐκείνο καὶ ἀφαιρεῖ τὴν λήμην. Clem. Al. Paed. II. 1: τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς ἐκκαθαίρειν.

ζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁράται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνοκεῖ, ἀμηγάνως ὡς ἐν δόξεις λέγειν· ὅσοι δὲ τοῦτον μηδαμῆ ἠσθημένοι εἰσὶν, εὐκότως ἠγγήσονται σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὁρῶσιν ἄξιαν λόγου ὠφέλειαν. σκοπεῖ οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγει, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαυ- 528 τοῦ ἔνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλῳ, εἰ τίς τι δύναιτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως, ἐφη, αἰροῦμαι, ἑμαντοῦ ἔνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίεσθαι. Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ. Πῶς λαβόντες; ἐφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ

P. 528. ἢ πρὸς οὐδ.] Vulgo ἢ οὐ πρὸς οὐδ. Sed recte οὐ om. Ven. F. Angel. Flor. a. c. x. a. et Schneideri Vind. E. F. v. explicat.

φθονοῖς μὴν] V. μέντοι ex optimis plurimisque libris mu-

Ita etiam Xenophon. Sympos. I. 4: ἐκκαθαίρουσιν τὰς ψυχὰς. — ἀναζωπυρεῖν est proprie ignem sopitum et sub cinere latentem flatu, folle vel flabello suscitare, ne extinguatur, sed ut flammam concipiat; deinde metaphorice est aliquid, quod quasi semiextinctum est, excitare, fovere, servare, augere; v. in tpp. ad Moer. p. 170.

E. κρεῖττον ὂν σωθῆναι] Verba imitatur Plutarch. Sympos. VIII. p. 718. E. Ob oculos habuerunt etiam Iamblich. Vit. Pyth. XVI. p. 58. Alcinous de Dogm. Plat. c. 27. p. 114. alii, quos laudavit Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 94. Astius.

P. 528. ἢ πρὸς οὐδετέρους] vide cum utris discessas, an disseras cum neutro, sed tua ipsius causa

maxime verba facias, nec tamen aliis invidias, si quis inde possit aliquam capere utilitatem.

Ἄναγε τοίνυν — εἰς τοῦπίσω] Metaphora a re nautica petita. Eleganter Astius: Inhibe vero, inquam, retro orationem. Significat autem disputationem de astronomia institutam paullisper inhibendam esse, quoniam ante illam commemoranda fuerit doctrina de corporibus solidis, quam hodie nomine stereometriae, Platoni ignoto illo, insignire solent.

τὸ ἐξῆς — γεωμετρία] id, quod cum geometria proxime cohaereret, non recte elegimus. Ad Πῶς λαβόντες; ex praecedentibus repete οὐκ ὀρθῶς ἐλάβομεν. Eadem ratio est Phaedon p. 74. B. Phileb. p. 30. A. Demosthen. de Coron. p. 269. extr. ed. Reisk. al.

ἐν περιφορᾷ ὂν ἤδη στε-

ὄν ἤδη στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λα-
 B βεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρί-
 την λαμβάνειν. ἔστι δὲ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύ-
 βων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον. Ἔστι γάρ, ἔφη,
 ἀλλὰ ταῦτά γε, ὦ Σώκρατες, δοκεῖ οὕτω εὐνοῆσθαι.
 Λιπτά γάρ, ἦν δ' ἐγώ, τὰ αἴτια· ὅτι τε οὐδεμία πό-
 λεις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα,
 ἐπιστάτου τε δεόνται οἱ ζητοῦντες, ἀνευ οὗ οὐκ ἂν
 εὐροίεν, ὃν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπὸν, ἔπειτα καὶ
 C ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, εἰ δὲ πόλις ὅλη
 ξυνεπιστατοῖ ἐντίμως ἄγουσα αὐτά, οὗτοί τε ἂν πεί-
 θοιεντο καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζητούμενα ἐκ-
 φανῆ γένοιτο ὅπη ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ μὲν τῶν

tatum. Mox vett. edit. Οὕτω γ' ἔφη, quod item ex Par. ADK.
 Vat. Θ. Ven. II. Mon. Flor. β., aliis mutatum.

B. ἀσθενῶς ζητεῖται] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Ang.
 Vat. r. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo ἀσθενῶς τε ζητεῖται. Astius
 mavult τε ante ζητεῖται retineri, sed post ἐπιστάτου mutari in γέ,
 ut scribatur: χαλεπὰ ὄντα· ἐπιστάτου γε κτλ.

ἀνευ οὗ οὐκ ἂν] οὗ ἀνευ Flor. a. c. x. a. γ. Ven. Ξ. Ang.
 et corr. Vat. r.

C. ὅπη ἔχει] ἔχει Mon. Flor. β. γ. Dein μὲν om. Par. ADK.

ρεὸν λ.] Ipse explicat p. 528.
 D: τὴν βάθους αὔξην μέθοδον —
 ὑπερβὰς αὐτὴν μετὰ γεωμετρίαν
 ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὐ-
 σάν βάθους.— Dein αὐτὸ καθ' αὐ-
 τὸ est οὕτω ἐν περιφορᾷ ὄν. Ele-
 gerunt autem τὸ στερεὸν ἤδη ἐν
 περιφορᾷ, quia ad astronomiam
 transierunt, quae contemplatur
 solidorum corporum, i. e. side-
 rum, agitationes et motus.

B. ὅτι τε οὐδεμία πό-
 λεις—] Duplicem causam affert,
 cur stereometria minus exculta
 sit; alteram, quod a nulla ci-
 vitate in honore habita propter
 difficultatem suam iusto minore
 virium contentione tractetur;
 alteram, quod qui in eius stu-
 dio versentur, careant idoneo
 studiorum duce atque modera-
 tore, qualis vel raro nascatur,

vel, si quando exstiterit, facile
 a fastidiosa vulgarium geome-
 trarum turba contemnatur. Sen-
 tentia haec quum et recta sit
 et perspicua, non erat cur Ast.
 de receptae lectionis veritate
 dubitaret. Loquutionem ἐντίμως
 ἔχειν notavit Lobeck. ad Phry-
 nich. p. 419. Est enim i. q. ἐν
 τιμῇ ἔχειν s. ἄγειν, quod legitur
 infra p. 538. E. Contra ap. Xe-
 noph. Anab. II, 1, 7. est in
 honore esse. Mox pro μεγαλό-
 φρονούμενα Cobetus Varr.
 Lectt. p. 232. corr. μεγαλαυχού-
 μενοι, quia μεγαλοφρονεῖσθαι ne-
 mo umquam dixerit. Sed dubi-
 tationem iniiciunt atque cautio-
 nem suadent quae disputavit Lo-
 beck. ad Aiac. p. 344. ed. 2.

C. ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων
 — καθ' ὅτι χρήσιμα.] Fi-

πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζη-
 τούντων, λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὅτι χρήσιμα, ὅμως
 πρὸς ἅπαντα ταῦτα βίαι ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται, καὶ
 οὐδὲν θαυμαστὸν αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, D
 τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλὰ μοι σαφέ-
 στερον εἰπέ ἂ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γάρ που τοῦ
 ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις. Ναι, ἦν
 δ' ἐγώ. Εἰτά γ', ἔφη, τὸ μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν
 μετὰ ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπυδῶν γάρ,
 ἔφη, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω· ἐξῆς
 γὰρ οὕσαν τὴν βάθους αὔξην μέθοδον, ὅτι τῇ ζη-
 τήσει γελοιῶς ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν μετὰ γεωμετρίαν
 ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὕσαν βάθους. Ὀρθῶς, E
 ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τιθῶμεν

Vat. Θ. Ven. II. Mon. Flor. β. γ. suffragantibus Schneid. Turr. Herm.

D. γεωμετρίαν ἐτίθεις] Vulgat. ἐτίθεις Bekker. ex Par.
 A. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m., quibuscum consentit Flor. β.,
 mutavit in ἐτίθης, probantibus etiam nuperis editis. Retinui tamen
 alteram formam, cuius exemplum vidimus libr. VI. p. 497. D., ubi
 solus Par. D. ἐτίθης habebat.

ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην] Sic Par. A. Ven. Ξ. Vind.
 Vat. m. Angel. Vulgo μετ' αὐτὴν.

cinus: quippe quae nunc,
 quanquam et vulgus ista
 contemnit et prohibet, et
 qui haec perscrutantur,
 qua ratione utilia sint,
 ignorant; tamen vi gra-
 tiae cuiusdam vigent. Pe-
 riodus insolentius structa, quan-
 doquidem ad ὑπὸ δὲ τῶν ζη-
 τούντων κτλ. proprie addendum
 fuit ἀγροσύμενα; ac deinde sic
 pergendum: ὅμως ὑπὸ τούτων
 (sc. τῶν ζητούντων) αὐξάνεται.
 At nimirum scriptor posteaquam
 dixit ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων, con-
 tinuo mente et cogitatione de-
 latus est ad αὐξάνεται verbum,
 ideoque transiit quae media
 fuerunt adificianda. Quocirca loci
 sententia sic declaranda est:
 nam vel nunc licet a mul-
 titudine vulgi contemnan-

tur et detrectentur, ab iis
 tamen, quae perquirunt,
 quamvis non possint in-
 dicare quatenus sint uti-
 lia, tamen his omnibus ad-
 versantibus propter gra-
 tiam quandam, qua vigent,
 augentur, nec mirum est
 ea (hac via) in conspectum
 prodire. Itaque anacoluthon
 patet ex breviloquentiae studio
 ortum esse. De Graecorum his
 in rebus imperitia locus gravis-
 simus est Legg. VII, p. 819. D. E.
 p. 820. A. B. Scribendum autem
 videtur: αὐτὰ ταύτη φανῆναι.

D. Εἰτά γ', ἔφη, τ. μ. πρ.
 ἀστρ. μετὰ ταύτην] Int. ἐτί-
 θεις. De proverbio Σπυδῶν —
 βραδύνω v. Politic. p. 264. B.
 Mox ὅτι τῇ ζήτησει γελοιῶς ἔχει
 est quia ita est comparata,

μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετή. Εἰκόσ, ἢ δ' ὄσ. καὶ ὁ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκρατες, ἐπέληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν ἢ σὺ μετέρχει ἐπαινω. παντὶ γὰρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι αὐτὴ
 529 γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὄραν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθὲνδε ἐκείσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοί γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτως. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὴν
 B περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῶ ἢ ἐστὶ·

E. ἢ σὺ μετέρχει] V. συμμετέρχει, quod ex optimis et plurimis codd. mutatum est.

P. 529. B. νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὀμμασι] V. νοήσεν. Recte νοήσει Par. K. Ang. Flor. a. β. x. Legitur etiam in codd. Oxonn., unde Porsonum reponendum iudicasse narrat Maltby in Morelli Thesaur. Prospod. p. 603.

ἐὰν δ' ἔτις ἄνω — ἐπιχειρῆ μαρθάνειν] Bekker. post ἢ κάτω συμμεμνῶς ex cod. Mon. addidit verba: τοῦτων τε μαρθάνει· ἐὰν δὲ ἄνω πον κερνῶς διοῦν, in reliquis codd. ommissa, nisi quod eam lectionem in Flor. β. margini adscripsit manus recentior. Atque iidem libri deinde etiam *τι* ante ἐπιχειρῆ omittunt, quod et

ut de ea quaerere ridiculum sit.

E. ὄσ ὑπαρχούσης — μετή] quasi ea, quam nunc praetermittimus (stereometria), exstet, si illam civitas tractet atque colat. Voc. φορτικόν et φορτικῶς dicitur de importuna et molesta laude, ut ἐπαχθὲς Phaedon. p. 87. A.

P. 529. ἀπὸ τῶν ἐνθὲνδε] Gorg. p. 472. B: ἤτινα ἂν βούλη τῶν ἐνθὲνδε ἐκείσεσθαι. Attractionis genus notavimus ad Phaedon. p. 76. D. cf. Hermann. ad Viger. p. 753. Buttmann. Gr. §. 138. 1, 4, 8. et quos laudavit Krüger. de Attractione p. 301 sq.

πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν] Repete δοκεῖ. Hoc dicit: Quemadmodum nunc tra-

ctant qui ad philosophiam evehunt, videtur plane efficere, ut deorsum spectemus. De φιλοσοφία et φιλοσοφεῖν v. ad Phileb. p. 56. D. Usurpatur nimirum de subtiliore doctrinarum tractatione.

Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς—] Haec dicuntur εἰρωνικῶς hoc sensu: Praeclare sane mihi videris, inquam ego, rerum superarum disciplinam animo tuo informare: periculum est enim, ne, si quis in tecto ornamenta spectet atque suspiciens aliquid animadvertat, eum censeas mente, non oculis contemplari. De οὐκ ἀγεννῶς cf. Gorg. p. 492. D. p. 521. A. Charmid. p. 158. C. Phaedr. p. 264. B.

B. ἄλλο τι νομίσαι ἄνω-

κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροσῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακλύπτων καταμανθάνοι τι, ἠγρεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὀμμασι θεωρεῖν. ἴσως οὖν καλῶς ἠγρεῖ, ἐγὼ δ' εὐθηδικῶς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μάθημα ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἀόρατον· ἐὰν δὲ τις ἄνω κερνῶς ἢ κάτω συμμεμνῶς τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῆ μαρθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἂν ποτε φημι αὐτόν — ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων — οὔτε ἄνω ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν
 C ψυχὴν, καὶ ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ μαρθάνη. Cap. XI. Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γὰρ μοι

quod et ipsum abiecit Bekkerus. In Ald. Bass. 1. 2. Steph. istud *τι* ante ἐπιχειρῆ insertum est, quo loco illud etiam servat Par. A. teste Dübner, de quo falsus est Schneiderus, qui voculam cum Vat. m.r. post ἐπιχειρῆ posuit. Praeterea pro vulg. ἐὰν δὲ τις suadente Herm. ex Angel. et Vind. F. refleximus ἐὰν δὲ τις.

οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων] Ven. E. Vind. Vat. m.r. τὸν τοιοῦτον, probante Astio. Etiam Ficinus: scientiam enim adipisci hunc nego.

C. ἐξ ὑπτίας νέων] Sic editt. omnes. In Vat. O. Ven. E. Vat. r. valon. Par. DK. veñ. Par. A. Vat. m. μέν. Vind. μὴν. Flor. β. νέων ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῆ μαρθ., quod olim recepi.

ποιοῦν ψ. βλ.] Heindorfius ad Theaet. §. 83. corrigebat ποιεῖν. Et persuasit hanc rationem etiam Schneidero, qui sese fatetur non habere quod ei opponat. Sed quum recte dicatur νομίζειν *τι κακόν*, νομίζειν *τι μέγα*, κτλ. quidni item recte dictum sit ἄλλο *τι νομίσαι ποιοῦν*. h. e. efficax ad cfr. Non inepte certe contulit Astius Xenoph. De Rep. Lac. I. 6: καὶ τοῦτο συμφορὸν τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Accedit quod hoc loco ista ratione vitatur concursus duorum infinitivorum. Itaque codicum lectio sane servanda. Est autem sententia loci haec: Ego enim cursus non possum statuerē aliud quid mentem sursum tollere nisi illam disciplinam, quae ad id refertur, quod est nec oculis

potest percipi. Si vero quis sive sursum ore hiantē, (ut facere aiebam) sive deorsum ore compresso eorum, quae sensibus percipiuntur, aliquid percipere studet, nec discere hunc dico — scientiam enim nihil tale habere — nec sursum eius mentem, sed deorsum spectare, etiamsi (more urinatorum) resupinus natus in terra vel mari discat. Dictio ἐξ ὑπτίας νέων vel διαρεῖν ab arte urinatorum petita. v. Pollux VIII. 138. Ridetur nimirum ea hominum istorum perversitas, qua sibi videntur ἄνω βλέπειν, quum ultra res adspectabiles non emergant, utpote negligentes eius quod per se est et oculorum adspectum fugit, scientiam et cognitionem.

ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μαν-
θάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσι, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως
πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι; Ὡς δὲ ἔγωγε, ταῦτα μὲν
τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλιμα, ἐπιπέρο ἐν ὄρατῷ πεποικιλ-
D ται, κάλλιστα μὲν ἡγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιοῦ-
των ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἃς τὸ ὄν
τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυτής ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ
καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθεῖσι σχήμασι φορὰς τε πρὸς ἄλλη-
λα φέρεται καὶ τὰ ἐνόητα φέρεται. ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ
διανοίᾳ ληπτὰ, ὄψει δ' οὐκ. ἢ σὺ οἶσι; Οὐδαμῶς, ἔφη.
Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παρα-
δειγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα,
E ὁμοίως ὡς περ' ἂν εἴ τις ἐντύχοι ὑπὸ Λαϊδάλου ἢ τι-
νος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γε-

Cap. XI. D. Οὐδαμῶς, ἔφη.] V. Οὐδαμῶς γε, ἔφη., quod Bekker. ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Vat. m. r. Mon. mu-
tavit. Mox solus Steph. παραδείγματι.

E. γελοῖον μὲν ἐπισκοπεῖν.] V. μὲν, in vitis codicibus
fere omnibus. Pro αὐτῶν, quod e Vat. Θ. r. Ven. II. Par. DK.

Cap. XI. C. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν —] Sed quo-
modo tandem intelligi vis
quod dicebas oportere a-
stronomiam disci secus
atque nunc eam discunt
etc. Phaed. p. 46. D: πῶς τοῦ-
το λέγεις, ὦ Σ., τὸ μὴ θεμιτὸν
εἶναι ἐαυτῶν βιάζεσθαι; De Rep.
I. p. 347. A: πῶς τοῦτο λέγεις;
Men. p. 73. A. al.

D. τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἃς — φέρεται] Astius
legendum coniecit: ὦν τὸ ὄν τά-
χος — βραδυτής, καὶ ἐν τῷ ἀλ-
— φέρεται, ut καὶ sit, i. q. καὶ ἃ,
quemadmodum haud raro solet
relativo praegresso poni. Ac pla-
cuit haec ratio etiam Heusdio
Init. Phil. Plat. Vol. II. Part. II.
p. 65. Sed libri omnes de vul-
gata lectione mirifice consen-
tiunt, praeterquam quod pro ἃς
Flor. x. ἃ et Angel. ὃ exhibent.
Nec vero quidquam sollici-
tandum. Nam sententia haec

est: existimandum esse, va-
rietates illas in coelo,
quum in loco visibili sint
informatae, pulcerrimas
quidem et accuratissimas
esse inter ea, quae sunt
istius generis; sed longe
distare a veris varietati-
bus et vicissitudinibus
(quae non in ipsis corporibus
coelestibus observantur sed unice
mente comprehenduntur, astro-
nomia uno mentis intellectu in-
formata), secundum motio-
nes (habita motionum ratione)
quibus vera celeritas ve-
raque tarditas (species utri-
usque mente concepta et a corpo-
rum concretionem libera) et vero
in numero et in omni generis
veris figuris tam ad se
invicem feruntur quam ea,
quae complectuntur (τὰ ἐνόητα,
i. e. corpora secundum
intellectus intuitionem, quam di-
cere licebit iis subiecta), fe-
runt. Quae quidem ratione

γραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. ἡγή-
σαιτο γὰρ ἂν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας, ἰδὼν τὰ
τοιαῦτα, κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ, γελοῖον μὲν
ἐπισκοπεῖν αὐτὰ σπουδῇ ὡς τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς
ληφόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς συμμε- 530
τρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῷ ὄντι
δὲ ἀστρονομικόν, ἢ δ' ἐγώ, ὄντα οὐκ οἶσι ταῦτον
πεισέσθαι εἰς τὰς τῶν ἀστρῶν φορὰς ἀποβλέποντα;
νομιεῖν μὲν, ὡς οἶόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα
συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δη-
μιουργῷ αὐτὸν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τὴν δὲ νυκτὸς
πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ
μηνὸς πρὸς ἐνιαυτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἀστρῶν πρὸς τε
ταῦτα καὶ πρὸς ἄλληλα οὐκ ἄτοπον, οἶσι, ἡγήσεται B

Mon. Angel. Flor. β. x. et Marg. Ven. E. recepi, vulgo erat ταῦτα,
idque servarunt etiam nuperi editores.

P. 530. Τῷ ὄντι δὲ ἀστρ.] Addidi olim Τὸν ante τῷ ex
Mon. Flor. α. β. Sed nolimus nunc reliquorum librorum aucto-
ritati adversari.

B. οἶσι, ἡγήσεται] ἡγήσεται Florentini, Mon Ang.

et cogitatione, non idem
visu percipiuntur. Itaque ἃς
φορὰς φέρεται καὶ φέρεται dictum
esse liquet pro κατὰ τὰς φορὰς,
ἃς φέρεται, attractionis genere
non adeo raro; accusativus au-
tem ex iis explicandus, quae tra-
ctavit Matthiae Gr. Gr. §. 425.
Nec vero de sententia verborum
iam ulla potest esse controversia,
quam certe depravarunt qui nuper
cum Bernhard. Synt. Gr. p.
302. post ἀληθινῶν intellexe-
runt φορῶν, quasi τῶν ἀληθινῶν
per prolepsin sit positum pro
φορῶν, id quod placuit Stein-
harto Interpr. Germ. p. 691.
sq. et Sussemihlio Genet. Expl.
Phil. Plat. Vol. II. p. 209. sq.
Etenim significat philosophus ad-
spectabiles quidem coeli motus
esse pulcerrimos et accuratissi-
mos, nec tamen eos propter
corporum coniunctionem omni
ex parte perfectos esse; sed eos-
dem illos motus mente et in-
tellectu informatos longe esse

perfectissimos atque verissimos.
Scilicet ea, quae in coelo mira
varietate lucent, sunt quasi πα-
ραδείγματα ipsius veritatis,
quae sola mente comprehenditur.
conf. 529. D. p. 530. A.

E. ἐκπεπονημ. διαγράμ-
μασιν] Διαγράμματα nunc sunt
operum lineamenta.

P. 530. νομίσιν μὲν, ὡς
οἶόν τε κ.] Adiciuntur haec
praecedentibus per epexegesin,
hoc sensu: id est, existi-
maturum, quam optime
taliam opera componi que-
ant, esse a coeli opifice
composita, cum ipsum coe-
lum, tum quae in eo insint.
καὶ τῶν ἄλλων ἀστρῶν]
ac praeterea siderum; v.
ann. ad Apol. Socr. p. 31. B.
Symp. 216. E. Gorg. p. 473.
C. 480. D. Reip. X. p. 618. A.
II. p. 357. C.

B. οὐκ ἄτοπον, οἶσι, ἡγή-
σεται —] nonne ineptum
iudicabit eum, qui existi-

τὸν νομιζόντα γίνεσθαι τὰ ταῦτα αἰεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά τε ἔχοντα καὶ ὀρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὡσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν· τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν, εἰ μέλλομεν ὄντως ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φῦσει φρόνιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσειν. Ἡ πολλαπλάσιον, ἔφη, τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται προστάτεις. Οἴμαι δὲ γε, εἶπον, καὶ τὰλλα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ᾖ.

Cap. XII. Ἀλλὰ γὰρ τι ἔχεις ὑπομνήσαι τῶν προσηκόντων μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὕτωςί. Οὐ μὲν ἐν, ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγώ, εἶδη παρέχεται ἡ φορά, ὡς ἐγώμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως

Cap. XII. C. Ὁδὲ ἔχω, ἔφη, v.] V. post ἔχω additum γε, quod om. Par. A. Vat. G. Ven. 511. Vind. Angel. Vat. m. et quinque Florentini. In Mon. et Flor. β. est οὐκ ἔγωγε Pro vulg. Ἀλλὰ γὰρ τί Herm. cum Mon. et Vind. F. scripsit Ἀλλὰ γὰρ τι, quoniam τί in responso flagitaverit Ὁδὲν. Recte. Igitur vulg. mutavimus.

met fieri haec semper eadem ratione nec quidquam ullo modo ab ea deflectere, quum et corpora habeant et sub aspectum cadant, et qui se putet omni modo id studere debere, ut veram eorum naturam percipiat? Nam ad καὶ ζητεῖν ex antecedentibus repetendum καὶ ἀποκρίνησεται τὸν νομιζόντα. De verbo οὐκ ἔχω reliquae orationi interposito v. ad libr. VI. p. 486. C.

C. πολλαπλάσιον — ἢ ὡς νῦν πο.] Frequens ἢ post πολλαπλάσιον illatum, quippe quod fere idem sit quod πολλῶν πλείω. cf. p. 534. A. et Matth. Gr. §. 619. — ἐάν τι ἡμῶν — ὄφελος ᾖ, h. e. si quidem non plane inepti legumlatorum simus. Formulam loquendi legimus libr. VI. p. 489. C. Legg. IX. p. 856. C. Apolog.

Socr. c. 16. Euthyphr. p. 4. E. aliis locis plurimis.

Cap. XII. νῦν γ' οὕτωςί] sic statim. v. ad Gorg. p. 464. A. — p. 79.

D. αὐτὸ καὶ ἡμῖν — δύο] Alteram φωνῆς speciem et formam dicit, quae ad oculorum sensum referatur, alteram, quae pertineat ad aures. Posterior quoniam priori quasi ex altera parte respondet (ein Gegenstück dazu ist), propterea vocatur ἀντίστροφος αὐτοῦ, de quo voc. v. ad p. 522. A. — πρὸς τοῦτω, praeter astronomicum φωνῆς s. motus genus. — Hoc igitur dicit, duas esse motus formas, quae item duobus sensibus percipiuntur, unam oculos moventem, qualis sit conversio coelestium globorum, pertinentem illam ad astronomiae disciplinam; alteram aures incitantem, qualis sit harmonia mo-

ἔστις σοφὸς ἔξει εἰπεῖν· αὐτὸ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δὲ; Πρὸς τοῦτω, ἦν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει, ἔφη, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματι πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φωνῆν ὡσαύτως παγῆναι, καὶ αὐτὰ ἀλλήλων ἀδελφαὶ τινες αἰεὶ ἐπιστήμαι εἶναι, ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοί φασὶ καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, ξυγχωροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πεισόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἰ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμετέρον. Ποῖον; Μὴ ποτ' αὐτῶν τι ἀτέλεις ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὐδὲ θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξηκὼν ἐκίσε αἰεὶ, οἱ πάντα δεῖ ἀγῆκιν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι καὶ περὶ ἀρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὐτῶν συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλή-

D. ὡς πρὸς ἐναρμ. φ.] Angel. Flor. κ. οὕτως πο. ἐν. φ. In Ven. II. Flor. α. n. οὕτω superscriptum vel ex corr. restitutum. E. παρὰ πάντα ταῦτα] V. π. ταῦτα πάντα, quod ex optimis libris mutatum.

ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι] Ante Astium ἢ scribebatur.

tuum coelestium, qua musica efficiatur. Ex quo intelligitur velle eum harum artium cognitionem atque necessitudinem ex Pythagoreorum decretis illustrare adeoque musicae originem patefacere. Constat enim Pythagoreos docuisse musicam esse coelestis harmoniae imitationem ac mundum ipsum canere ad harmoniam. vid. Plat. Cratyl. p. 405. D. Cicer. Somn. Scip. c. 5. De Nat. Deor. III. 11. ibique Intpp. Censorin. De die nat. c. 13. Ptolem. Harm. III. 8. et quos praeterea laudavit Astius ad h. l. — In transcurso notamus ὡς—ὡς positum pro ὡς—οὕτως, de quo v. ad Protogor. p. 326. D. De verbis ὡς οὐκ ἔχω Πυθαγόρειοί φασὶ, καὶ ἡμεῖς — ξυγχωροῦμεν v. ad Gorg. p. 424. D. et libr. IV. p. 424. C.

E. ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα φυλάξομεν τὸ ἡμετέρον]

nos autem praeter haec omnia illud, quod in superioribus statuimus, observabimus. Docet enim veram musicae praestantiam non esse positam in ipsa sonorum auditione, quippe quae tota ad sensuum perceptionem referatur, nec in notitia sonorum et concentuum voluptate, quod vulgus opinetur; sed in contemplatione absolutarum cuiusque harmoniae rationum ipsaque earum cognitione sive acustices theoria, ut ita dicam, per quam animus excitetur ad rerum, quae per se exstant nec sensibus subiectae sunt, investigationem et considerationem. — ἐξηκὼν ἐκίσε, illuc spectans, illuc nitens, dahin abzweckend.

P. 531. ἕτερον τοιοῦτον ποιοῦσι] item tale quid faciunt, ut in artibus an-

λοισ ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα, ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι, πονοῦσι. Νῆ τοὺς θεοὺς ἔρη, καὶ γελοίως γε, πικνώματ' ἅττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὤτα, οἶον ἐκ γειτόνων φωνῶν θηρενόμενοι, οἱ μὲν φασιν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἤχην καὶ σμικροτάτου εἶναι τοῦτο διάστημα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφοτέροι ὤτα

P. 531. ἀνήνυτα, ὥσπερ οἱ ἀστρ.] Angel. a. pr.m. ἀνόνητα, quod etiam in Flor. a. c. x. legitur.

B. ἐπὶ τῶν κολλόπων] Vat. γ. καλλόπων. Flor. β. κοίλων.

tea memoratis. v. ad Symp. p. 201. E. Phaedon. p. 57. D.

ἀνήνυτα—πονοῦσι] h. e. immensum laborem suscipiunt, qui ad finem perducere non possit adeoque inutilis sit. Aptè comparavit Ast. Legy. V. p. 735. B: μάταιος — ὁ πόνος καὶ ἀνήνυτος. Ibid. VI. p. 718. E. Mox sect. D. dicit οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, quod est non frustra consumi laborem, non adiuncta multi molestique laboris notione. Libr. VI. p. 486. C: ἀνόνητα δὲ πονῶν οὐκ οὐκ κτ.

πικνώματ' ἅττα — παραβάλλοντες τὰ ὤτα —] Plena irrisionis est haec organico-rum, ut vocabantur, descriptio. v. Theon. Arithmet. p. 21. Music. p. 73. Πικνώματα in re musica quanam dicantur, discas ex iis, quae disseruit Boeckh. de Metris Pindar. p. 208. et annotat, ut edit. Spalding. Quintilian. Vol. IV. p. 670. sqq. collato imprimis loco Legum Plat. Libr. VII. p. 812. D.E. ubi artificia ista musicorum item perstringuntur. Nimirum πικρότης a musicis dicta est densitas sonorum, quum spatia sonorum principalium interiectis sonis mobilibus maiore quadam vocum varietate complebantur, atque iis sonis, qui essent interpositi, etiam alii rursus interserebantur, ut maior inde eorum frequentia existeret. Contrarium vo-

cabatur *μανότης*. Rem ipsi copiosius exposuimus in Progr. Scholae Thom. Lips. Musica ex Platone p. 19. sqq.— Verba οἶον ἐκ γειτόνων φωνῶν θηρενόμενοι nescio an respiciant ad illa poetae comici, quorum mentio fit Alcibiad. I. p. 121. D. οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τοι αἰσθάνονται. Haec enim in proverbium abiisse cognosci potest ex annot. C. Beieri ad Cicer. de Offic. I. c. 21. §. 73.

ἐν μέσῳ τινὰ ἤχην] Moeris p. 175: Ἠχῆ, Ἀτικῶς, ἤχος Ἑλληνικῶς, ubi v. Pierson. Apud Theon. Smyr. p. 10. ed. Geld., qui hunc locum in compendium redegit, scriptum exstat ἤχον. Proxima sic intelligo: et minimum esse hoc intervallum, quo metiendum sit, i. e. non multum relaxandum aut intendendum esse fidium tenorem, ut omnis tollatur sonorum discrepantia. Itaque additur: οἱ δὲ ἀμφισβητοῦσιν ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, alii vero dissentiant, quippe putantes nullam iam sentiri intervallorum dissonantiam. Nam ita ὅμοιον φθεγγεσθαι capiendum.

B. ὤτα τοῦ τοῦ προσθησάμενοι] i. e. plus tribuentes aurium quam mentis iudicio.

τοὺς ταῖς χορδαῖς—στρεβλοῦντας] bonos istos dicis, qui torquendis manubriis fides quasi exercent

τοῦ τοῦ προσθησάμενοι. Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς B χρηστοὺς λέγεις τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρῆχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ εἰκῶν γίγνηται πληκτροῦ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας περὶ καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκό- νος καὶ οὐ φημι τοὺς λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἐφα-

Par. K. κολλόπων. Flor. α. κοιλύων. v. Lobeck. ad Phryn. p. 193. Ante στρεβλοῦντας Euseb. Praep. Ev. XIX. 13. καὶ interponit.

et examinant. Lepide atque salse ii, qui usum rationis in musicis aspernantur atque universam artem unice sensuum quadam sollertia contineri putant, dicuntur chordis facessere negotium easque torquendo examinare. Imitatus est Aristaeon. Epist. XIV. libr. I: τί πράγματα παρέχεται χορδαῖς; Verba ἐπὶ τῶν κ. στρεβλοῦντας quum indicent illud, quo τὸ βασανίζαν et τὸ πράγματα παρέχεται efficitur, facile intelligitur, quo iure apud Euseb. Praepar. Evang. XIV, 13. p. 746. D. καὶ ante ἐπὶ τ. κ. interpositum legatur. Κολλόποι κ. κοιλύβοι sunt manubria, quibus vertendis instrumenti musici fides vel intenduntur vel relaxantur, ut acutior aut gravior sonus audiatur. v. Schol. ad h. l. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 161. et de varia nominis scriptura intpp. ad Luciani Diall. Deor. VII. Valckenar. in Epistoll. ad Aug. Ernestium ed. Tittm. p. 167.

ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ εἰκῶν γ.] ne haec descriptio et imago nimis longa fiat de plectri ictibus fidiumque convicio, quum vel pervicaces sunt vel inctabundae (i. e. quum vel somno edunt nullum aut iusto tonorem, vel nimis acute sonant), illi nunc finem impono, ut non hos me aio dicere

(intelligere), sed illos, quos dicebamus paullo ante nos de harmonia esse interrogaturos. Postrema haec respiciunt ad p. 530. E: ἐκείνων πευσόμεθα πῶς λέγονσι περὶ αὐτῶν κτ. Cogitat igitur de Pythagoreis, verae harmoniae peritis, quos etsi antea reliquis anteposuit, tamen nunc significat ne ipsos quidem veram rationem tenere. De re ipsa Bullialdus ad Theon. Smyr. p. 106. ed. Gelder. praeter alia haec disseruit. „Veteres Harmonici aut Pythagorici ad praeceptoris imitationem in rebus musicis omnem sensuum efficaciam et omne auditus iudicium repudiabant, numerorum autem proportionibus omnia absolvebant. v. Aristoxenus Elem. Harmon. libr. I. et Plutarch. de Music. c. 37. p. 1144. F. Qui vetustissimis illis Musicis succedebant, potissimum iudicii partem sensui tribuebant, minorem rationi: quam opinionem tuebantur Aristoxenus eiusque sectatores. v. Ptolem. Harm. Libr. I. c. 2. Tertia Musicorum secta, quoniam versabatur in instrumentis musicis fractandis, Organico-rum nomine clara, auditu et instrumentis solummodo confidens, rationis praecepta penitus neglexit. v. Plutarch. de Musica c. 39. p. 1145. C. D. Lucretius de Rer. Nat. Libr. II. v. 410. Haec Bullialdus. Pertinet huc, quod apud Proclum in Tim. p. 194.

μεν νῦν δὴ περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι. ταῦτόν γάρ
C ποιούσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις
ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμούς ζητοῦ-
σιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνάσιν ἐπισκοπεῖν, τί-
νες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὗ, καὶ διὰ τί ἐκά-
τεροι. Δαιμόνιον γάρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις. Χρήσιμον
μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-
θοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἀχρηστον.
Εἰκὸς γ', ἔφη.

D Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων
ὧν διεληλύθαμεν μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων
κοινωνίαν ἀρίστηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῇ
ταῦτα ἢ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, φέρειν τι αὐτῶν εἰς

περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι.] Sic Flor. a. x. a. β. γ. Par.
A. Vat. O. Ven. E. II. Vind. Mon. Ang. et corr. Vat. m. Lege-
batur αἰρήσεσθαι. Euseb. εἰρήσεσθαι.

D. ταῦτα ἢ ἔστιν ἀλλ.] Flor. β. Mon. ᾧ pro ἢ.

σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλ.] Sic Par. A. Ven. II. Vind.
Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. pro vulg. σοι ταῦτα δεινοὶ οἱ
διαλ. Mon. et Flor. β. σοι οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ δ., sed praepo-

14. ὧν τοῦ νοῦ προσηράμενος
ab Arastro vocatur Aristoxenus.

ταῦτόν γάρ ποιούσιν.] Sub-
iectum est remotius illud οἷοι,
h. e. musici ἀλόγῳ τινὶ τριβῇ
καὶ αἰσθήσει καὶ δόξῃ nimium
tribuentes, nec ad προβλήματα,
sive subtiliores de sonorum ra-
tionibus in se spectatis quaestio-
nes progredientes. P. 530. B:
προβλήμασιν ἄρ, ἦν δ' ἐγώ, χρώ-
μενοι ὥσπερ γεωμετρίαν οἷοι καὶ
ἀστρονομίαν μέτρεν. — ἐπισκο-
πεῖν, i. e. ὥστε ἐπισκοπεῖν.

C. Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ'
ἐγώ, —] Transitus ad dia-
lecticam hanc sententiam pro-
ponit: Arbitror autem, si
horum omnium, de quibus
dictum est, tractatio
mutuam eorum coniun-
ctionem ac necessitudi-
nem attigerit, collecta-
que fuerint omnia, ea ra-
tione, qua inter se invi-
cem contineantur, eorum
studium ad ea, quae ex-

petimus, aliquid conducere,
neque frustra laborem consumi:
sin aliter factum fuerit, frustra et
inutiliter. Postrema enun-
tiationi verba in hunc modum iun-
gas: τὴν πραγματείαν αὐτῶν φέ-
ρειν τι εἰς ἃ βουλόμεθα.

D. Τοῦ προοιμίον — ὃν
δεῖ μαθεῖν.] Glaucōni de ope-
ris magnitudine querenti Socra-
tes respondet, haec omnia nihil
esse nisi rei longe gravioris
quasi prooemium quoddam; re-
stare enim adhuc dialecticam.
In his, quia antea de musica
disseruit, eleganter utitur voc.
προοιμίον, ut ad genitivum τοῦ
προοιμίον ἢ τίνος repetendum
sit πάμπαν ἔργον. Deinde vero
servata metaphorae elegantia ad-
dit πάντα ταῦτα προοίμια εἶναι
αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν.
In quibus verbis explicandis in-
terpretes mire errarunt, νόμον
de lege qua discendum sit intel-

ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν καὶ οὐκ ἀνόνητα πο-
νεῖσθαι, εἰ δὲ μή, ἀνόνητα. Καὶ ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαν-
τεύομαι· ἀλλὰ πάμπαν ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες.
Τοῦ προοιμίον, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ
ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμια εἰσιν αὐτοῦ τοῦ
νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν; οὐ γὰρ πον δοκοῦσι γέ σοι
οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δί', E
ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγώ ἐντετύχηκα.
Ἄλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες δοῦναι τε
καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἰσεσθαι ποτέ τι ὧν φαιμεν
δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν εἶπον, 532
ὦ Γλαῦκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ νόμος, ὃν τὸ
διαλέγεσθαι περαίνει, ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῦτ'
sitione non opus.

E. Ἄλλ' ἤδη, εἶπον —] Ἄλλὰ δὲ εἶπον. Angel. Flor. a. x.
Flor. β. et Mon. ἀλλ' οἷα. Participium ὄντες invitis libris omisit
Steph. Vind. οἱ μὴ δ. Aug. Vat. m. εἰ μὴ δ.

P. 532. ὃν τὸ διαλέγεσθαι π.] V. ὁ τὸ διαλ. περαίνων,
contra fidem omnium librorum, qui una consensione ὄν exhibent,
et vel περαίνει vel περαίνου scribunt.

ligentes. Unde factum est etiam,
ut Astius ἢ δεῖ μαθεῖν legen-
dum coniecerit. Verum enim
vero dubitari profecto non po-
test, quin αὐτὸς ὁ νόμος sit
ipse carminis modus, pro-
oemio ille oppositus; quo qui-
dem nomine Socrates eleganter
appellat dialecticam, quam deinde
docet esse omnium disciplina-
rum longe gravissimam atque
praestantissimam. Idem lusus est
in Tim. p. 29. D. ubi v. ann.

οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλε-
κτικοὶ εἶναι.] Nec haec verba
interpretes recte intellexerunt,
quorum tamen errores recensere
et invidiosum est et supervaca-
neum. Itaque tenendum est ταῦ-
τα cum vi pronuntiantium et ad
artem modo commemoratas, quas
prooemii nomine ornaverunt, re-
petendum videri. Ita haec oritur
sententia: non enim, opinor,
sati quidem, qui in hisce
verba, de quibus modo dictum

est, excellunt, tibi diale-
ctici esse videbuntur.

E. Ἄλλ' ἤδη, — εἰσεσθαι
ποτέ —] Repetendum est ad
εἰσεσθαι verbum δοκοῦσι, ut so-
let haud raro in oratione, quae
post alterius responsionem con-
tinuatur, primum enuntiativum
verbum ex antegressis intelligen-
dum relinqui. Pro ἀποδέξασθαι
λόγον Bullialdus ad Theon.
Smryn. p. 108. legendum putabat
ἀποδέξασθαι. Quod nolle G el-
derus assensu suo comprobasset.
Etenim δοῦναι καὶ ἀποδέ-
χεσθαι λόγον est rationem red-
dere et accipere, quae ele-
gans est τοῦ διαλέγεσθαι circum-
loquutio. Videlicet ἀποδέξασθαι
λόγον in hac formula significat
sermonem tractandum sus-
cipere, ut Phileb. p. 10. E.
Theaet. p. 161. B. al.

P. 532. ὃν καὶ ὄντα νοη-
τὸν —] Hunc dialecticae νόμον
ait non posse nisi intellectu per-

ἀν ἢ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον. οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ, ἀνευ πασῶν τῶν αἰσθησέων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὄρμα, κἂν μὴ ἀποστῇ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν

ἕκαστον ὄρμα, κἂν μὴ ἀποστῇ —] ἕκαστον male om. Par. A. sec. Düb. Vind. Φ. Vat. m. Flor. a. c. γ. Pro vulg. καὶ ἐάν μὴ ἀπ. codd. plurimi καὶ μὴ ἀπ., quod Sommerus in Zimmerm. Diar. Antiquit. Stud. a. 1835. p. 986. acute perspexit in κἂν μὴ

cipi, ideoque illam rerum sensibus subiectarum spectationem, de qua in principio libri dictum est, nihil aliud videri nisi imaginem quandam dialecticae, qua efficiatur, ut animus a sensibus corporis seiunctus ad contemplandam ipsam rerum naturam evehatur nec prius a vero quaerendo desistat, quam ipsam boni ideam (αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθόν) sola cogitatione comprehenderit eoque ad summum rerum intelligibilem fastigium pervenerit. οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι —] haud secus etiam quando quisartidialecticae operam dat, sine omni sensuum perceptione rationis ope ad ipsum illud, quod quidque per se est, conmittitur, ac si non desistat priusquam ipsum per se bonum mentis cogitatione perceperit, ad ipsum finem pervenit eius, quod est cogitabile, sicuti ille antea ad finem eius, quod est adspectabile. Turbavit hic omnia miserrime argutis suis Schneiderus, qui commate post ἐπιχειρῇ sublato cum Astio scripsit ὄρμαν ac deinde καὶ μὴ ἀποστῇ evulgavit. Quasi vero recte dici poterit: τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖν διὰ τοῦ λόγου ὄρμαν ἐπὶ τι! Nimirum vere perspexit Stephanus rectam rationem flagitare καὶ ἐάν μὴ

ἀποστῇ. Quod tamen, quum codd. optimi exhibeant καὶ μὴ, unus etiam suppeditet καὶ ἢν μὴ, sicuti olim scripsimus, haud dubie in κἂν μὴ mutandum fuit. Cap. XIII. B. Ἡ δὲ γε, ἣν δ' ἐγώ, λύσις —] Locus perdifficilis, unde etiam factum est, ut variis tentaretur coniecturis. Cornarius enim post ἐκεῖ μὲν inseruit ὄψις, et pro καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶα τε legendum coniecit: καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῶα τε: deinde interpunxit post φῶς, et quae deinceps sequuntur sic conformavit: ἐπ' ἀδυναμία δὲ τοῦ βλέπειν, πρὸς τὰ κτλ. Morgensternio Symbol. Critt. p. XIV. sq. Cornarius vocem μὲν commodiore loco posuisse, et de post πρὸς recte abiecissee videtur; illud autem eidem non probatur, quod ὄψις et δὲ τοῦ post ἀδυναμία sine causa adiecerit. Quocirca vir doctissimus totum locum ipse sic scribendum censuit: Ἡ δὲ γε — ἐπ' ἀνόδου, καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῶα τε καὶ φησὶ, (commate illato), καὶ τὸ τοῦ ἥλιου φῶς ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐπιταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα θεῶν, καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδῶλον σκιὰς, δι' ἑτέρου φωτός, ὡς πρὸς ἥλιον κρῖνεν, ἀποσπασσομένης — πᾶσα αὐτῇ ἢ πράγματι κτλ. Ast. vocem θεῶν mutavit in θεῶν et ante πᾶσα — πραγματεία inserendum καὶ suspicatur. Iam vero commemo-

ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ B τοῦ νοητοῦ τέλει, ὡςπερ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὄρατοῦ. Παντάσασιν μὲν οὖν, ἔφη. Τι οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τι μὴν; Cap. XIII. Ἡ δὲ γε, ἣν δ' ἐγώ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφῇ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἰδῶλα καὶ

ἀπ. mutari oportere, suffragante etiam Hermanno. Vind. καὶ ἢν μὴ ut nos olim dedimus. Bekker. et Turr. prave καὶ μὴ ἀπ. Tum τότε δὴ vulgo ante ἐπ' αὐτῷ interpositum cum Bekkero allisque eiecimus auctoritate Par. ADK. Vat. O. Ven. II. Vat. m. r. Flor. a. β. γ. al.

ralis virorum doctorum coniecturis videamus etiam de codicum lectionibus. Qui quidem omnes verba: ἐπιταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα inde ab Aldo interposita praeter unum solum Ven. B. unde Aldus verba recepit, uno consensu omittunt. Praeterea in Flor. x. et Ang. scribitur καὶ τὸ τοῦ ἥλιου φῶς ἀδυναμία βλέπειν, qua lectione comprobata articulus ἢ ex superioribus etiam ad ἀδυναμία referendus erit. Et nacta haec lectio nuper patronum est Naegelsbachium Emendat. Plat. p. 19., qui ea recepta pro ἐπὶ refingi iussit ἐπὶ, quod ipsum recepit Hermannus. Haec igitur est codicum discrepantia. Quae quod non maior est; difficultates loci interpretatione removendae sunt. Ac nobis quidem codicum lectione servata totus locus sic explicandus et Germanice convertendus videtur: „Die Lösung aber von den Banden und die Umkehrung von den Schatten zu den Bildern und zum Lichte und das Hinaufsteigen aus dem unterirdischen Aufenthalte bis zur Sonne, und zwar daselbst in der Sonnenegend, bei dem Unvermögen hinzublicken nach den Thieren und Pflanzen und dem Lichte der Sonne, sondern nur nach der göttlichen Abspiegelungen im

Wasser und nach Abschattungen des Wesenhaften, aber nicht nach Abschattungen von Bildern, die durch einähnliches Licht, wenn man es mit der Sonne vergleicht, gebildet werden — diese ganze Betreibung der Künste, welche wir durchgegangen sind, hat diese Kraft und bewirkt die Hinaufführung des vorzüglichsten Theils in der Seele zum Schauen des Besten im wesenhaft Seienden, so wie im Vorigen (τότε), dass der hellste Theil am Körper (das Auge) zum Schauen des hellsten in der körperlichen und sichtbaren Welt geführt wurde.“ Haec igitur loci interpretatio vernacula est quam accuratissime ad Graecorum imitationem composita. Cui quidem nunc subiungere placet quae faciant ad pleniorum verborum explicationem. Et illud quidem facile intelligitur, periodum ἀνακολούθως esse structam. Quod clarius etiam patebit, ubi totius loci sententiam probe perspexerimus, quae omnino huc redit. Docuit hactenus Socrates, quibusnam artibus ac disciplinis custodes civitatis erudiendi sint et quo id modo fieri debeat, siquidem futurum sit, ut ipsorum animi celsioris sapientiae capaces fiant atque ipsum bonum intelligere et

τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῴα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ

Cap. XIII. ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν] ἐπ' om. Ang. Flor. x. et ἀδυναμία scribunt. In Ven. E. ἔστιν legitur. Ven. E. pr. δύναμις. C. φαντάσματα [θεῖα] καὶ σκιᾶς] In vett. edit. et upo

quasi intueri discant. Qua disputatione absoluta iam accessurus est ad illustrandam dialecticam, omnium disciplinarum principem, quae tandem mentem animumque ad summa quaeque evehat. Hoc ipsum autem priusquam ita instituit, hoc loco breviter adhuc ostendit hanc doctrinae institutionem, qua mens paulatim ex ignorantiae tenebris ad ideae boni cognitionem traducatur, prorsus respondere imagini illi, qua initio libri homines fixerit subterraneo carcere inclusos ac primum quidem inani rerum specie et umbra delusos, mox autem in lucem solis eductos, ut possent ipsam rerum veritatem intueri. Itaque loci sententia omnino quidem haec est: Quam illa hominum liberatio ex carcere subterraneo et in lucem eductio in oculo corporis vim habebat ad res adspectabiles solis beneficio cognoscendas, eandem haec doctrinarum institutio et ab ignorantia ad scientiam traductio habet in praestantissima animi parte, quae eius ope summi boni ideae luce collustrata hausit absolutae veritatis ac bonitatis cognitionem. Quemadmodum igitur dialectica, ut modo vidimus, mentem ad summum τοῦ νοητοῦ finem educit, qui similis erat fini in τῷ ὄρατῷ perspicuo, ita etiam reliquarum artium ac doctrinarum, quas modo percurrimus, institutione, quae est quasi prooemium quoddam operis, eam vim habere existimanda est, ut mentem paulatim ab inscientiae tenebris liberatam ad veritatis cognitionem propius evehat eoque nomine re-

spondeat τῇ λύσει ἀπὸ τῶν δεσμών — καὶ μεταστροφῇ ἀπὸ τῶν σκιῶν καὶ ἐπάνω εἰς ἥλιον κτλ. Quocirca periodus, cuius singularem structuram alii aliter explanare conati sunt irriti quidem conatu, ipsum Platonem ducentem si sequimur, proprie hunc in modum conformanda fuit: ἡ δὲ γε λύσις — καὶ μεταστροφή — καὶ ἐπάνω εἰς — ἀποσκιαζόμενας ὡς περὶ τότε ταύτην εἶχε τὴν δύναμιν καὶ ἐπαγωγὴν τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὄρατῷ τόπῳ, οὕτω πᾶσα αὐτὴ ἢ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, εἶχε τὴν δύναμιν καὶ ἐπαγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὐρανοῖς θεῶν. At nimirum orator relictis in suspensio nominativis illis superioribus etiam in posteriore orationis membro continuo nominativum subiecti subiunxit atque inverso ordine comparationem proposuit, sermonis cursu post ἀποσκιαζόμενας tanquam inhibito. Ex quo sponte intelligitur, cur nos cum Morgensternio ante πᾶσα αὐτὴ ἢ πραγματεία signum abrupti sermonis posuerimus, quod Schneidero ideo displicuit, quia ipse nullo iure verba ἡ δὲ λύσις — καὶ μεταστροφή — καὶ ἐπάνω εἰς et πᾶσα αὐτὴ ἢ πραγματεία artius iungenda statuit. Sed haec quidem de universae periodi compositione sanequam licentiore. Sequitur ut etiam de singulis eius partibus explicandum sit. Videtur autem hic ante omnia dignum esse observatione diligentissima, quod interpretes fere

τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα [θεῖα] καὶ σκιᾶς τῶν ὄντων, ἀλλ'

Ven. E. scriptum: φαντάσματα, ἐπιπῶντα δὲ πρὸς φαντάσματα θεῖα κτλ. Sed recte om. istud ἐπιπῶντα δὲ πρὸς φαντάσματα reliqui codd. omnes, Par. ADK. Vat. G. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Florentini.

praeritit, verbis: ἡ δὲ γε λύσις — ἀποσκιαζόμενας, designari varios illos scientiae gradus extremo libro sexto et initio libri septimi descriptos, ita ut mens significetur, dum emergat ex ignorantiae caligine, per εἰκασίαν, imaginationem, atque πίστιν, fidem, qualis ibi informata est, ad διάνοιαν, ratiocinationem, quae maxime cadit in disciplinas mathematicas, ac dehinc ad νοῆσιν, puram mentis intelligentiam, procedere. Et transitio quidem ista a διάνοιᾳ ad νοῆσιν manifesto indicatur verbis: ἐν τοῦ καταγείου εἰς ἥλιον ἐπάνω εἰς, ex antro ad solem adscensio. Ea vero in superioribus iudicata est hoc habere incommodi, quod qui ex antro subterraneo emerent in superna, ii solis lucem ac splendorem ferre nequeant ideoque ab initio quidem certe rerum simulacra in aquis intuentur. Quorsum manifesto spectant verba haec: καὶ ἐκεῖ — ἀποσκιαζόμενας, quibus simul status et conditio διανοίας et partim νοήσεως significatur. Nimirum in his ἐκεῖ est ἐν τῷ ἡλίῳ, in solis luce. Quod non satis diligenter animadversum loci depravationi vel potius interpolationi turpissimae ansam praebuit. Videlicet καὶ ἐκεῖ quum ad res sensibiles retulissent atque interpretati essent: apud homines antea in antro subterraneo versatos, addiderunt etiam haec, quae tamen in uno tantum Ven. E. reperta sunt: ἐπιπῶντα δὲ πρὸς φαντάσματα, quod esset: in investi-

ganda et intellectu comprehendenda rerum veritate. At enim vero hoc quidem additamentum quam absurdum sit, nullo negotio ex eo intelligitur, quod in hac sermonis parte animorum ad intelligibilia adscensionis descriptio non exhibetur. Itaque ἐκεῖ, ut diximus, pertinet ad εἰς τὸν ἥλιον, estque nihil aliud quam ἐν τῷ ἡλίῳ. Hoc vero explorato etiam de proximis verbis commode fieri poterit iudicium, quae dici non potest quantum molestiae criticis creaverint. Connectenda enim sunt: καὶ (ἢ) ἐκεῖ (ἐν τῷ ἡλίῳ) ἐπάνω εἰς (hoc enim repetendum) ἐπ' ἀδυναμία πρὸς μὲν τὰ ζῴα τε — βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιᾶς τῶν ὄντων κτλ. sc. ἐπὶ δυνάμει, hoc sensu: et adscensio ex spelunca ad solem atque hic quidem (in solis luce) deficiente facultate animalia et plantas et solis lucem intuenti sed suppetente tantum vi intuenti (divina) in aquis simulacra atque rerum, quae vere sunt, i. e. verorum corporum vel rerum externarum, non iam speciosarum, sed verarum, umbras. Ex quibus apertum est verba ἐπ' ἀδυναμία, quibus status et conditio in adscensione locum tenens et cum illa coniunctus (bei dem Unvermögen zu sehen) significatur, qui usus praepositionis ἐπὶ satis pervulgatus est (v. Matthiae Gr. §. 586. y. Bernhardy Synt. p. 250.), apte iungenda esse cum notione proxime antegressi no-

οὐκ εἰδώλων σκιάς δι' ἑτέρου τοιούτου φωτός ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, — πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὐσι θεῖαν, ὡς περὶ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀποδέχομαι οὕτω. καὶ τοι παντάπασί γέ μοι δο-

*ἄε διήλθομεν] ἦν Vat. r. Mox aliquot libri ἐν σώμασι.
ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε κ. ὁρ.] τῷ ex codd. omnibus restitutum vulgo omittebatur.*

minis ἐπὶ ἀνοδος, quod quin recte fieri possit, nemo dubitaverit, qui uberiori ipsius huius adscensus descriptionem his verbis exhiberi meminerit. Quocirca vehementer dissentimus cum Schneidero, qui βλέπειν censet pro substantivo accipiendum esse atque βλέπειν ἐπ' ἀδυναμίας de visu cum imbecillitate coniuncto atque obtuso intelligit. Quippe neque βλέπειν post nomina substantiva pro nomine subiecti poni potuit neque βλέπειν ἐπ' ἀδυναμίας indicat visum cum imbecillitate coniunctum, quamvis vir doctissimus hanc interpretationem suam omni modo defendere conatus sit. Sed mitimus hanc altercationem, redimusque ad propositum. Negatur igitur cum illa ad solis lucem adscensione coniunctam esse animalia et plantas et solis lucem intuendi facultatem, ac subiungitur deinde: πρὸς δὲ τὰ ἐν ἄδει φάσματα—δντων. Ad quae apertum est ex antegresso illo: ἐπ' ἀδυναμίας βλέπειν intelligendum relinqui ἐπὶ δυνάμει βλέπειν, prouti solet in enuntiationis adversativis ex praecedenti negatione ad alteram partem verbum aientis significationis retineri, de quo loquendi genere nonnulla exposuimus ad Apolog. Socrat. p. 36. B. Nec vero illud

ab usu loquendi abhorret, quod post ἀδυναμία et δύναμις infinitivus sine articulo sequitur, de qua structura v. Matthiae Gr. §. 542. b. coll. supra L. II p. 369. B. Itaque facultas rerum verarum simulacra in aquis atque umbras intuendi utique cum tali adscensione coniuncta esse dicitur. Nimirum τῶν δντων nunc non de rebus intelligibilibus vel ideis, sed de rebus adspectabilibus, quatenus inanibus simulacris opponuntur, dictum esse liquet, quod ne quis a Platonis more abhorreere putet, idem loquendi usus etiam in Parmenide reperitur obtinetque etiam in Legg. X. p. 992. C. sqq., ubi rebus sensilibus quoque τῶν δντων εἶναι tribuitur, quatenus non dissolvuntur aut intereunt. Unum tamen in his est, quod magnam sane habet offensionem. Quid enim? quid tandem sibi vult istud θεῖα, quod nec grammatice ferri potest nec habet explicationem idoneam? Nimirum quemadmodum nemo quisquam unquam dixit ὁ ἀνὴρ ἀγαθός, ita nec hic feras τὰ φαντάσματα θεῖα, quod frustra Schneiderus defendit talibus exemplis, qualia ad Phaedon. p. 58. A. Apol. Socr. p. 32. B. notavimus, atque Dindorfius ad Sophocl. Aiac. v. 573. p. 306. ed. Oxon.

καὶ χαλεπὰ μὲν ἀποδέχεται εἶναι, ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ ἀποδέχεται. ὁμοῦ δὲ — οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστικά, ἀλλὰ καὶ αὐθις πολλακίς ἐπανιτέον — ταῦτα θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον ἴωμεν, καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὡς περὶ τὸ προοίμιον διήλθομεν. λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ ὁδοί. αὐταὶ γὰρ ἂν ἦδη, ὡς εἴποιεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄγρουναι εἶεν, οἱ ἀφι-

D. καὶ διέλθωμεν οὕτως] ἐλθωμεν Par. A D. Ven. H. Vind. Vat. m.

congessit. Nec vero quisquam dixerit, φαντάσματα ista quamnam ob causam θεῖα appellentur. Nam quod Schneiderus ea sic vocari statuit, quia efficiantur ab ipso sole, qui p. 516. B. eam vim habere indicatus sit; qui eum locum diligentius inspexerint, ultro fatebuntur, nihil ibi reperiri, quod ad vim huius epitheti declarandam faciat. Itaque θεῖα ineptum glossema esse suspicantur, profectum ab iis, qui verbis ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα adiectis etiam rerum intelligibilium significationem faciendam esse statuissent, quorsum relicto istud θεῖα primitus pertinuit. Nisi forte propter inseguens τῶν δντων additum est, quod sinistre de ideis dictum acceperunt, licet illud eo, quo antea diximus, sensu intelligendum esse clarissime appareat ex proximis: ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς. Atque his ita expositis breviter adhuc declarare placet, quid sentiamus de coniectura Naegelsbachii, καὶ ἐκεῖ—ἐπ' ἀδυναμίας, nominativo casu, relegendum putantis, quam Car. Fr. Hermannus Platoni suo impertire non dubitavit. Fateor vero eam nobis nec necessarium nec totius loci rationibus convenientem videri. Nam necessaria quidem non videbitur

nostra verborum interpretatione probata, quam antea proposuimus. Nec vero eadem sententiae loci satis apta est. Nam ubi eam probaverimus, consequens erit, ut deinde in comparatione doctrinarum institutionis ἡ ἀδυναμία βλέπειν dicatur ἔχειν ταύτην τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν κτλ. quod, licet addatur: πρὸς δὲ τὰ ἴδατα — ἀποσκιαζομένας, tamen nescio quid inusitati, ne dicamus absurdi, habere videtur. Itaque omnino satius duximus, codicum fere omnium eorumque praestantissimorum lectionem conservare. Ceterum in postremis τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ est: τοῦ τοῦ. Sed τὸ ἀρίστον ἐν τοῖς οὐσὶν intelligitur αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, idea boni, quae est non modo omnium idearum summa, sed etiam omnis rerum perfectionis fons ac principium. Porro ad ὡς περὶ τότε, sc. in antri subterranei eiusque rationum descriptione, int. εἶχεν ἐπαναγωγὴν, unde pendet genitivus τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι, i. e. oculorum. Denique τὸ φανοτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ vocatur sol, qui hunc mundum luce sua collustrat. Sed satis haec de loco ad interpretandum sane difficillimo; quem si qui subtilius explicave-

κομῆν ὡς περὶ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, οἷός τ' ἔσει ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι· οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὐ λέγομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὃ γε δὴ μοι φαίνεται. εἰ δ' ὄντως ἢ μὴ, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο δισχυρίζεσθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον. ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέξεσθαι δύναμις μόνη ἂν φήνειν ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλθομεν, ἄλλη δὲ οὐδαμῆ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον δισχυρίζεσθαι. Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἐκάστου περὶ, ὃ ἔστιν ἕκαστον, ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῶν περὶ παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν

P. 533. προθυμίας ἀπολίποι] ἀπολίποι Vat. Θ. r. Ang. Flor. x. et pr. Par. A. Ven., quod recepit Bekker. suffragantibus etiam aliis. Vulgo erat ἀπολείποι.

δὴ μοι φαίνεται] V. δὴ ἐμοὶ φ. invitis Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m.

τοιοῦτόν τι ἰδεῖν] ἴδων add. Par. A. Vind. Ang. Vat. m. B. ἄλλη τις ἐπιχ.] sic Ald. Bas. 1. 2. Par. A. sec. Dübn. Vat. Θ. Ven. II. E. Vind. Par. ADK. Mon. Ang. Vat. m. r. et

rint, impense gaudebimus atque nostra retractare parati erimus.

E. πρὸς αὐτὸ ἄγουσαι—] h. e. πρὸς αὐτὸ δ' εἰν ἀγαθόν.

P. 533. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι] Τὸ ἐμὸν, quod ad me attinet, pro ἐγώ, de quo Atticisimo v. Heindorf. ad Theaet. §. 49. De dictione v. Tim. p. 20. C: ἐλλείφωμεν προθυμίας οὐδὲν. Men. p. 77. A: ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείφω. Sympos. p. 210. A: προθυμίας οὐδὲν ἀπολείφω. Xenoph. Cyrop. IV, §. 15. Lysias pro Bonis Aristophan. p. 211. ed. Bremi. Praeterea compares Eurip. Med. v. 175: μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέσιτω. Ad εἰ δ' ὄντως ἢ μὴ intellig. ἐμοὶ φαίνεται. — ἢ γάρ; sc. ἰσχυριστέον.

ὅτι τοιοῦτόν τι εἶναι. — ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ δ, si quis earum rerum peritus sit.

B. ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ] Delevimus οὐκ vulgo ante ἄλλη positum, quod addiderunt qui haec putarunt ex λέγουσι pendere. Atqui pendet ex ἀμφισβητήσει, i. e. dubitans contendet adversus nos asseverantes. vid. ad Gorg. p. 452. C.

ὁδῶν περὶ παντὸς λαμβάνειν] via et ratione comprehendere. Dictionem λαμβάνειν τι περὶ τινος illustravit Boeckh. in Min. p. 155. Pro ὁδῶν Benedictus ὁδῶν corrigebat, nescimus quibus causis permotus. Phaedr. p. 263. B: τὸν μέλλοντα τέχνην ἡγεορικήν μετέναε — δεῖ ταῦτα ὁδῶν διη-

ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φρομένων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράγεται· αἱ δὲ λοιπαί, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔγαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὄνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὑπάρχει δὲ ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσει χρωόμεναι ταύτας ἀκινήτους ἕωσι, μὴ δυνάμειναι λόγον δίδόναι αὐτῶν. ὧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπλέκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ ἐπισημῆν γενέσθαι; Οὐδεμία, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναίρουσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα

sex Florentini. Vulgo οὐκ ἄλλη τις ἐπ. v. explicatt.

ἢ πρὸς θεο.] Sic Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. a. suffragantibus Turr. aliis. Vulgo ἢ καὶ πρὸς.

ἅπασαι τετράγεται] ἅπασα Par. A. secundum Turr. Idem mox γεωμετρίαν pro γεωμετρίαν, quod Turr. et Schu. nuperrime evulgarunt. At obstat insequens ταύτη. Quamquam fortasse aliquis huc referat illa p. 511. B. Libr. VI. ubi codd. multi ταύτης pro ταύταις, errore quidem, ut opinor, manifesto.

ρησθαι. Aristotel. Top. II. §. 43: ὁδῶν γὰρ μᾶλλον καὶ ἐν ἐλάττωσιν ἢ σκέψιν.

C. γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένας] Appositio relativae sententiae, quae interlecta est, accommodata. v. ad lib. III. p. 402. C. Dixerat autem has artes contingere quidem aliquid τοῦ ὄντος posse, sed et sensuum ope atque summationibus uti et vulgo minus subtiliter tractari. De verbo ὄνειρώττωσιν lib. V. c. 20. τὸ ὄνειρώττωσιν ἄρα οὐ τὸδε ἐστίν, εἴαν ἢ ἐν ὑπὸν τις εἴαν τε ἐγρηγορῶς τὸ ὁμοῖον τῷ μὴ ὁμοῖον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγήται εἶναι ὃ ἔοικεν; Deinde ἴσως ἂν est quamdiu. v. ad lib. I. p. 349. A.

ὧ γὰρ ἀρχὴ — γενέσθαι:] nam si cui principium est Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

quod non novit (quemadmodum sumtionem mathematicis), finis autem et intermedia ex eo, quod non noverit, sunt contexta (v. ann. ad Libr. VI. p. 510. B.), qui tandem fieri possit, ut talis consensio unquam scientiam (nomine suo dignam) efficiat?

ταύτη πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις — ἐπ' ἀρχήν] ita procedit, ut suppositiones ad ipsum principium extollat (sic zum Princip erhēbt). Quod qua ratione fiat, iam extremo libro sexto p. 511. B. C. D. demonstratum est. Dialectica nimirum utitur suppositionibus tantum pro ἐπιβάθροις, unde altius ad principium scientiae enitatur, ita ut ea in re via quaerendi

D βεβαιώσεται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθους καὶ συμπεριαγωγούς χρωμένη αἷς διήλθουεν τέχναις· ἄς ἐπιστήμας μὲν πολλὰς προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναογεστέρον μὲν ἢ δόξης, ἀμυδροτέρον δὲ ἢ ἐπιστήμης. διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἐν γε τῷ πρόσθεν που ὠρισάμεθα. ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος

D. *συνερίθους καὶ συμπεριαγωγούς*] Pro *συνερίθους* Vat. Θ. et pr. Ven. II. *συνερίθους*. Par. D. Mon. Flor. β. *συνερίθους*. Par. K. *συνερίθους*. v. Ruhken. ad Tim. Gl. p. 243. *περὶ ὀνόματος ἢ ἀμφισβ.*] Deest ἢ in Vat. Θ. Ven. II. Vind. Par. DK. Vat. m. r. Ignorat etiam Par. A. Dübu. Delevimus igitur.

E. *ἀλλ' ὅ ἂν μόνον — λέγοι ἐν ψυχῇ.*] Haec verba omisit Steph. Et videntur sane ex glossemate orta. Certe misere corrupta sunt. Quod nos cum Bekkero dedimus, id debatur libris Mon. et Flor. β. In Bas. 2. legitur ἄλλο ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξω σαφήνεια, λέγει ἐν ψυχῇ. Et ἔξω legunt ceteri libri omnes. Vind. *σαφήνεια*. Flor. a. c. *σαφήνεια* omittunt. Etiam ἴ ante λέγοι soli Mon. et Flor. β. habent; ceteri omnes omittunt. Pro λέγοι alii λέγει vel λέγειν. In Par. A. λέγεις superscriptum. Haec igitur est scripturae varietas in codd. reperta. Videamus nunc etiam de coniecturis, quibus viri docti locum vindicare et emendare studuerunt. Itaque Winckelm. in Zimmerm. Diar. Stud. Antiq. a. 1840. N. 157. p. 1283. corr. πρὸς τὴν ἐξέτασιν σαφήνεια, reliquis intactis. C. Fr. Hermann de coniectura sua scripsit: ἀλλ' ὅ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξω σαφήνεια. * ἄ* λέγει ἐν ψυχῇ. * ἀρκέσει*. Ἀρέσκει — C. Steinhart. ann. ad Interpr. Germ. p. 693. scribi vult ἀλλ' ὅ ἂν ὄνομα δηλοῖ λέξεως σαφήνεια ὃ λέγει vel ὃ ἂν λέγοι (sc. ὃ ὀνομάζων), ἐν ψυχῇ, ἀρκέσει. Ἀρέσκει κ. τ. λ.

tam synthetica quam analytica utatur. Sententiam illustrabunt etiam clarius quae de eadem re disputantur in Phaedon. p. 101. C. D. E. Sophist. p. 253. C. D. et p. 259. Schneiderum mireris haec intellexisse aliter, quum tamen sententia sit satis perspicua. Qui quod etiam ἀναίρουσα coniecit, item iudicio suo falsus est. Quidni enim recte dictum sit ἀναίρειν τι ἐπιτι, sursum evehere ac referre aliquid ad aliud quid, praesertim quum eodem modo dicatur Phaed. p. 76 D. ἐπι ταύτην (τὴν οὐσίαν) τὰ ἐκ

τῶν ἀσθητικῶν πάντα ἀναφέρομεν. coll. p. 75. B.; Gorg. p. 487. E. ἐπ' ἄλληρον βάσανον ἀναφέρεω? Nec vero audiendi sunt qui duce Schleiermachero ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν cum πορεύεται coniungunt et τὰς ὑποθέσεις ἀναίρουσα per se seorsum accipiunt. Imo autegressum ταύτην illustratur verbis: τὰς ὑποθέσεις ἀναίρουσα, ad quae necessario etiam pertrahenda sunt verba ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ut sibi constet sententia. De structurae genere v. ann. ad Phaedon. p. 59. A. p. 102. D.

ἀμφισβήτησις, οἷς τοσοῦτων περὶ σκέψης ὄσων ἡμῖν E πρόκειται. Οὐ γὰρ οὖν ἔφη· [ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφήνεια, ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ.] Cap. XIV. Ἀρέσκει γοῦν, ἢ δ' ἐγώ, ὡς περὶ τὸ πρότερον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, 534 δευτέρα δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρτην· καὶ ξυναμφοτέρα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφοτέρα δ' ἐκείνα νόησιν· καὶ δόξαν μὲν περὶ γέ-

Haec igitur hariolati sunt viri docti. Quae fatemur nobis non modo audaciae nomine vehementer displicere, sed etiam ideo improbari, quia oratio manet scabra et hiulca atque dictio λέγειν ἐν ψυχῇ a probae Graecitatis usu aliena est. Si verba genuina sunt — sunt autem propter seqq. minime necessaria, sed commodissime possunt abesse — sed si sunt germana et ab ipso Platone profecta, leniore medicina adhibita melius fortasse scripseris sic: ἀλλ' ἐὰν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξεως σαφήνεια ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ, ἢ, sufficit, quod sponte ex antegresso οὐκ ἔστι περὶ ὀνόματος ἀμφισβήτησις intelligitur. Dictionem ἢ ψυχῇ λέγει illustravimus ad Sympos. p. 192. C. Hoc igitur dicit: sed dummodo pateat (δηλοῖ enim intransitive dictum, de quo usu v. ad Gorg. p. 483. D.) vel manifestum sit, quod animus dicat (i. e. interior loquentia sensus), ita ut dictionis perspicuitas efficiatur, mittenda est de verbis altercatio. Articulus ante ψυχῇ eodem modo omissus Eurip. Hipp. 174. τί ποτ' ἔστι, μαδῶν ἔραται ψυχῇ. Supra C. H. p. 365. A. τί ολόμεθα ἀκούουσας νέων ψυχὰς ποιεῖν;

Ἀρέσκει γοῦν] Vulgo οὖν invitis Par. A. Vind Ven. E. Vat. m.

Cap. XIV. P. 534. ταῦτα δόξαν — νόησιν] Mon. et marg. Flor. β. ἐκείνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν.

D. ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ —] Multi posterioris aetatis scriptores hunc locum respexerunt, ut annotarunt Wyttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 95. Biblioth. Crit. Vol. II. P. 2. p. 110. et Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. Praef. p. CIII. Etiam τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα Platonis frequentatum. v. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 361. coll. p. 358. et 210. Pro ἀνάγει Timaeus Gloss. p. 31. λέγειν ἀναίρειν ἄνω, ubi v. Ruhnk. V. οὐ συνερίθους Timaeus p. 242 interpretatur συνεργοί, ubi Ruhkenius vulgatam lectio-

nem satis tueret comparato praeter alios Tyrío Max. Diss. XXXVII. p. 453., qui hunc locum imitatione expressit.

δέονται δὲ ὄν.] quum tamen alio nomine indigeant. De structura v. ad Gorg. p. 464. A.

ἐν γε τῷ πρόσθεν που ὄφ.] V. libr. VI. p. 511. C. D.

E. οὐ περὶ ὀνόματος ἀμφισβ.] Tyr. Max. Diss. XXVII. p. 40: ἐγώ γάρ τοι τὰ τε ἄλλα, καὶ ἐν τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερία πειθόμεναι Πλάτωνι, ubi bene observavit Davisius saepius

νεσιν, νόησιν δὲ περὶ οὐσίαν· καὶ ὅ τι οὐσίαν πρὸς γένεσιν, νόησιν πρὸς δόξαν, ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν. τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆν ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ ἐῶμεν, ὡς Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίω λόγων ἐμπλήρη ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες. B Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τὰ γε ἄλλα, καθ' ὅσον δύναμαι ἐπεσθαι, ξυνοδοῦμαι. Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχη λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὅς ἂν μὴ ἔχη διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων C ἀφελὼν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν, καὶ ὡς περὶ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, μὴ κατὰ δόξαν ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν πᾶσι τούτοις

καὶ ὅ τι οὐσίαν πρὸς γ.] Par. A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. al. οὐσία. Non probo, licet Vat. Θ. Ven. E. Vind. Angel. alii, deinceps etiam νόησις scribant. Ediderunt nuperi. νόησιν πρὸς δόξαν, ἐπιστήμην πρ. π. —] Par. A. Ven. E. II. Vind. Angel. Vnt. m. Flor. a. c. x. a. γ. νόησις πρὸς δόξαν· καὶ ὅ τι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμη πρὸς πίστιν καὶ δ. ctr. quod receperunt Schn. Turc. ἢ ὅσων] ὅσον Par. A. Vat. r. Θ. Ven. II.

Platonem suam in nominibus adhibendis διαφορῶν aperte professum esse.

Cap. XIV. P. 534. τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν] h. e. τὴν δὲ ἀναλογίαν τούτων, ἐφ' οἷς ταῦτα ἔστιν, sc. ἢ ἐπιστήμη, διάνοια, πίστις καὶ εἰκασία, s. δόξα καὶ νόησις. Notabilis verborum constructio.

ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες] quam superiores quaestiones. Oratio paullo liberius conformata: οἱ παρεληλυθότες λόγοι λόγων ἡμᾶς ἐπέπλησαν.

B. τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας] h. e. τὸν λαμβάνοντα λόγον τῆς οὐσίας ἑκάστου. Sic λόγον λαμ-

βάνειν est libr. III. p. 401. D. Theaet. p. 148. D. al.

καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως] sc. ἔχει. v. ad Gorg. p. 460. B. coll. infr. libr. VIII. p. 551. C.

C. ὡς περὶ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν] διὰ πάντων διεξιῶν in pugna dicuntur qui caede per singulos eunt, qui sibi viam caedendo parant. Herodot. III, 11: διὰ πάντων δὲ διεξελθόντες τῶν παίδων, quum omnes pueros interfecissent, quum caede per omnes pueros ivissent. Elegantiam huius comparationis nemo erit quin facile percipiat.

ἀπιῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἶδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο ἀγαθὸν οὐδέν, ἀλλ' εἴ πη εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται, δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι, καὶ τὸν νῦν βίον ὄνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώτιοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξέγρεσθαι, εἰς Δίδου πρότερον ἀγικόμενον τελῶς ἐπικαταδαρθᾶν; Nῆ τὸν Δία, ἢ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὴν τοὺς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἐργῶ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσεις, ὡς ἐγῶμαι, ἀλόγους ὄντας ὡς περὶ γραμμᾶς, ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἰοῖ τ' ἔδονται; Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ E γε σοῦ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφη, ὡς περὶ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κεί-

B. Πῶς γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίην;] Solus Steph. οὐ ante φαίην interposuit, incertum qua causa.

C. αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν φήσεις] Vulgo post ἀγαθὸν insertum legebatur οὐδέν, quod om. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Par. DK. Mon. Ang. Vat. m. r. et Florentini. Mox ἐξεγρέσθαι corr. Herm.

E. ὡς περὶ θριγκός] V. θριγκός, quod pauci habent.

τὸν οὕτως ἔχοντα] Cum vi dictum pro τούτων. Verbum ἐφάπτεσθαι de mente et animo apud Platonem passim usurpatum, ut Phaedon. p. 67. B. cf. Wytttenbach. ad Phaedon. p. 162. et Cruzer. ad Plotin. l. c. p. 299.

D. ὡς περὶ γραμμᾶς] Γραμμαὶ non sunt literae s. scriptiones, ut Astius interpretatur: hanc enim significationem hoc vocabulum nunquam habuit: sed potius lineae penecillo praeformatae. Sed obscurum est, quid hoc sibi velit. Cornarius coniecit ὡς περὶ Φρύγας Μίδας, audacius quam verius. Schneid. dicitur interpretatur: ratione contentes tanquam lineas,

quia mathematici teste Euclide X. lineas non commensurabiles dixerint ἀλόγους. Prave; cur ἄλογοι dicantur, patet ex proximis: ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρ. Fortasse scribendum γραμμάς, pictas imagines. Plutarchus Vit. Lycurg. c. x: ὡς τε δὴ τοῦτο τὸ θρυλλοῦμενον, ἐν μόνῃ — τῇ Σπάρτῃ σώζεσθαι τυφλὸν ὄντα τὸν Πλούτων, καὶ κείμενον ὡς περὶ γραφῆν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον. conf. Phaedr. p. 276. B.

ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι] h. e. διαλέγεσθαι. Frequens apud Platonem circumloquutio. v. ad Phaedon. p. 75. D. coll. de Rep. VI. p. 487. B. E. ὡς περὶ θριγκός] „apex,

σθαι, και οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἀν' ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν
535 μαθημάτων; Ἐμοίγ', ἔφη.

Cap. XV. Διανομή τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὸ λοιπὸν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέννησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἷους ἐξελέξαμεν; Πῶς γάρ, ἦ δ' ὅς, οὐ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἷου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τοὺς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδριοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδιστάτους· πρὸς
B δὲ τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦθη, ἀλλὰ καὶ ἅ τῆδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἔκτεον αὐτοῖς. Ποία δὲ διαστέλλει; Δριμύτητα, ὧ μακάριε, ἔφη, δεῖ αὐτοῖς πρὸς

Cap. XV. P. 535. B. καὶ βλοσυροῦς] βλοσυρούς Ven. E. Par. K. Vat. r.

μνήμονα δὲ] Sic Par. A. Ang. Vat. m. Vulgo δέ.

καὶ ἀρῆστον] V. καὶ ἀραιον. Veram lectionem praeter scholiast. ad h. l. servarunt Par. A. Ven. II. Vind. Vat. m. Flor. a. c. x. cum Astii Veneto et Monac. In Par. DK. ἀρῆστον legitur.

C. πάντη φιλόπονον] Sic Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Par.

culmen s. corona, στεφάνη. Respexerunt Themist. Orat. XXI. p. 257. D. Procl. in Euclid. p. 12. Vid. Petrus Victorius Varr. Lectt. II. 12.⁶⁶ Astius Cicer. Legg. I. 24: „Atque haec omnia quasi sepimento quodam vallabit disserendi ratione, veri et falsi indicandi scientia.“ Unde Heusdius Init. Phil. Plat. Vol. II. P. II. p. 172. Θράγγον h. l. censuit interpretandum esse sepimentum. Procius Theol. Plat. I. 9 p. 20. καὶ πῶς θραγγὸν μὲν αὐτῆν (τὴν διαλεκτικὴν) ἐφ' ἅπασιν περιβιβηθῆσθαι τοῖς μαθήμασιν. Asclepias in Nicom. ap. Bulliald. ad Theon. Smyrn. p. 194. καὶ θραγγῶ ἐότασι περιφροῦντι πάντα; δεῖ διὰ τούτων

ἐπὶ τὴν διαλεκτικὴν ὠθεῖν κ. τ. λ.

Cap. XV. P. 535. τὴν προτέραν ἐκλογὴν] Libr. III Cap. 19.

B. καὶ βλοσυροῦς τὰ ἦθη] Βλοσυρός etsi proprie significat eum, qui torvo vultu est ideoque terribilis adspectu, tamen etiam in bonam partem dicitur de eo, cuius vultus severitatem quandam et generositatem refert, quod Latini etiam ferox dixerunt, ut h. l. Sic Theat. p. 149. A. Socrates matrem suam vocat μάτην μάλα γενναίαν τε καὶ βλοσυράν. Et Aelian. V. H. XII. 21. narrat Lacenas matres, ubi filios in pugna ex adverso vulneratos conspexissent, fuisse γανρομένας καὶ σεμνὸν ἄρα καὶ βλοσυ-

τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γάρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν λοχυροῖς μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις· οικειότερος γάρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος ἄλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἀρῆστον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίμη τρόπον C οἷε τὰ τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἦ δ' ὅς, εἰ μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφυῆς. Τὸ γοῦν νῦν ἀμάροτμα, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπομεν, ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἄπτονται. οὐ γάρ νόστους ἔδει ἄπτεσθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρωῶτον μὲν, εἶπον, φιλοπονία οὐ χολὸν δεῖ εἶναι D τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δ' ἡμί-

DK. Mon. Ang. Vat. m. r. Florentini, et ed. Bas. 2. Vulgo πάντα.

παντάπασί γ' ἢ] V. παντάπασιν ἢ. Illud Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Flor. β. γ. servarunt. Mox Par. A. Vind. εἶπον προ εἶπομεν.

D. τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον] Post φιλοπ. vulgo additum ὄντα om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. c. a. γ. et Stobaeus Sermon. XXIX. p. 206.

ρὸν ὀφείας. cf. Casaubon. ad Athen. Deipnos. V. p. 343. Animady. T. III. p. 246. et Wernsdorf. ad Himer. p. 787. Proxima in hunc modum iungas: ἀλλὰ καὶ ἐκτεον αὐτοῖς ἰσὺν ἃ πρόσφορα (utilia, zuträglich) εἶσι τῆδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως. Deinde διαστέλλεσθαι idem fere quod διορίζεσθαι significat. Aristotel. Polit. II. c. 5. p. 51. ed. Götting.: ἐπεὶ δὲ πεποιημέθα μισίαν, εἰ μικρὰ καὶ αὐτοῦ διαστέλλεσθαι βέλτιον. — Δριμύτης est acumen, facilitas ingenii, ut recte interpretatur Casaubon. ad M. Antonin. p. 100. ed. Gailk. — οικειότερος γάρ αὐταῖς, nam magis proprius hic (doctrinarum studii) labor est, quum ipsis sit

peculiaris neque communis corpori. — Ἀρῆστον schol. ad h. l. interpretatur ἰσχυρόν, στερεόν, ἢ δυνατόν. Eadem fere habet Timaeus Glosar. p. 50., ubi plura Ruhnkens. Legitur vox etiam Cratyl. p. 407. D.

C. Οὐδένα, ἦ δ' ὅς, εἰ μὴ π.] Groen van Prinsterer Prosopograph. Plat. p. 209. propter praegressum τίνι τρόπῳ legendum censet Οὐδένι. Non opus, opinor. Respondetur Οὐδένα, ut si τίνα οἷσι antecedit. Recte igitur Ficinus: Nam quem alium censes libenter labores corporis subiturum est.

καὶ πρότερον] Lib. VI. Cap. 8.

σει ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο, ὅταν τις φιλογυμναστῆς μὲν καὶ φιλόθηρος ἢ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονή, φιλομαθῆς δὲ μή, μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονή. χαλὸς δὲ καὶ ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φιλοπονήαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτόν τοῦτο ἀνάπηρον ψυχῆν θήσομεν, ἢ ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῆ καὶ χαλεπῶς γέρον αὐτῆ τε καὶ ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῆ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται καὶ ἀμαθαινουσά που ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῆ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται;

536 Παντάσασί μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἥκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον· ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίσταιται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ιδιώτης καὶ

P. 536. μὴ ἐπίσταιται τὰ τοιαῦτα σκ.] Vulgo πάντα τὰ τ. Deest πάντα in Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. In Vat. Θ. Ven. II. Ang. Vat. r. Flor. x. πάντα scribitur. Mox Angel. τίχων τούτοις, quod verum videtur.

Ἡμῖν δὲ, ἦν δ' ἐγώ, π. τ. τ.] Ald. Bas. 1. 2. Ἡμῖν δ' ἐγώ πάντα, quod Steph. in Ἡμῖν δ' ἔφη ἐγώ, π. mutavit. Veram lectionem Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. et Flo-

D. ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φ.] qui contrario modo atque ille studium sibi elegit, h. e. qui literarum studio unice est deditus, neglectis corporis exercitationibus. Nam τάναντία pro adverbio capiendum, ut sexcenties. Μεταβάλλειν autem est permutatione facta sumere; vicissim sumere s. eligere, ut saepe.

ταῦτόν τοῦτο ἀνάπηρον ψυχῆ.] pariter s. item claudam putabimus. Libr. X. p. 605 B: ταῦτόν καὶ τὸν μνητικὸν ποιητὴν θήσομεν — ἐμποιδῶν. Politic. p. 308. C. Protagor. p. 344. D. Men. p. 90 D. Philob. p. 37. D. Sympos. p. 178

E., ubi v. annot. Locum ob oculos habuit Themistius Orat. XXI. p. 257. D. Mox breviter dici poterat: αὐτῆ τε καὶ ἐν ἐτέροις: sed in altero membro de novo infertur verbum finitum.

E. ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολ.] Sic Legg. VII. p. 819. E: ἀνοίαν vocat οὐκ ἀνθρώπινον ἐπάθος, ἀλλὰ ὑγρῶν τινῶν μᾶλλον θεομιμάτων. Photius Lexic. Ὑγρῶν σκισίτης καὶ ἀμαθία, οὕτως Καλλιὰς. Plura dabit Ruhnken. ad Tim. Gloss. p. 262.

P. 536. δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον.] h. e. observare decet, utrum quis adulterinus sit, an probus.

πόλις, λανθάνουσι χαλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὃ τι ἂν τύχῃσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ δὲ ἀρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δὲ, ἦν δ' ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον· ὡς ἐὰν μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίτρονας ἐπὶ τῷ αὐτῆν μάθησιν καὶ τῷ αὐτῆν ἀσκήσιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἢ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτῆ, τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώσομεν· ἄλλοίους δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τάναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἐτι πλείω γέλῳτα καταντήσομεν. Αἰσχρὸν μὲν' ἂν εἴη, ἢ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ' ἐγώγε καὶ ἐν τῷ παρόντι ζοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμεν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν, καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτῆσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεῖς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἂ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη,

rustici servarunt. Voculam μὲν ante ἀρτιμελεῖς vulgo neglectam Par. A. Vat. Θ. Ven. EII. Vind. Ang. Vat. r. Flor. a. c. x. γ. reddiderunt.

B. τάναντία πάντα καὶ πράξομεν.] πάντα καὶ πράξομεν Par. AK. Vat. Θ. Ven. EII. Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. a. γ. et edit. Bas. 2. Aberat καὶ ante Bekkerum.

καὶ ιδιώτης καὶ πόλις. v. ad libr. VI. p. 501. A. Dein post οὕτως τις infertur numerus verbi pluralis, de quo structurae genere conf. annot. ad Philob. p. 138. coll. Viger. p. 41. n. Matth. Gr. §. 487. 4. — τούτων respicit ad praecedens τὰ τοιαῦτα, ac pendet ex ὃ τι ἂν pronomine, ut ad πρὸς ὃ τι ἂν τύχῃσι more frequentiori verbum χρώμενοι de novo intelligatur, hoc sensu: ad quodcumque iis utantur.

B. φιλοσοφίας ἐτι πλείω γέλῳτα καταντήσομεν.] philosophiam maiore adhuc risu obruemus. Legg. VII. p. 800. C: πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἑρῶν καταχέουσι. Ibid.

p. 804. B: δόξαν τοῦ ἀνθρώπου γένους καταχέειν, ὡς πάντων δειλότατον φῦσι θηρίων ἔστιν. conf. Heusd. Specim. Crit. p. 127. Dein observes hoc γελοῖον ζοικα παθεῖν, non addito τε pronomine. v. ad Sympos. p. 175. B.

C. μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον.] contentiosius dicebam.

Οὐ μὰ τὸν Δί' — οὐκοῦν —] V. ad libr. III. p. 390. C. — ὥς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ est me quidem iudice, qui audiui. Sophist. p. 234. E: ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κριναι, ubi v. Heindorf. coll. Matth. Gr. §. 388. a. Rost. Gr. §. 105. 5.

οὐκ οὐκ ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἀλλ' ὡς ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ῥήτορι. τόδε δὲ μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ἔτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρεσβύτεας ἐξελέγομεν, ἐν δὲ D ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μαθάνειν, ἀλλ' ἦττον ἢ τρέχειν, νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Cap. XVI. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, ἦν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὐδὲν χρεὶν προσβάλλειν, οὐκ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδασκῆς ποιουμένους. Τί δὲ; Ὅτι, E ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρεὶν μαθάνειν. οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βία ποιοῦμενοι χεῖρον οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἐμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βία, εἶπον, ὦ ἄριστε, τοὺς 537 παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παίζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἷός τ' ἦς καθορᾶν ἐφ' ᾧ ἕκαστος πέφυκεν. Ἐχει ὁ λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν μνη-

Cap. XVI. P. 537. μᾶλλον οἷός τ' ἦς] Errore vulgo legebatur ἦ.

D. ὡς γηράσκων τις π.] Celeberrimum est illud Solonis Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος, de quo vide etiam Lachet. p. 100. C. conf. Schneidewin. Delect. Poet. Eleg. p. 30. Quam sententiam nunc reprehendit ideo, quia non in senectute discendae sint artes, sed in iuventutis vigore. Deinde Benedictus scribendum putavit ἦτων ἦ, et lingua et sententia adversante. Post ἄλλ' ἦττον liquet ex superioribus repetendum esse apud animum δυνατὸς μαθάνειν.

Cap. XVI. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε κ.] Nam hanc commendat pueros educandi rationem, qua arithmetica et geometriam ceterasque artes cum

iis coniunctas veluti propaedeuticas dialecticas disciplinas discendas et pueris quasi lusu tradendas esse censet. id quod etiam Legg. VII. p. 819. B. C. eodem modo fieri meminimus. Postrema enuntiativa verba sic inter se iungenda: ποιουμένους τὸ σχῆμα τῆς διδασκῆς οὐκ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν, eam institutionis formam adhibentes, quae nihil habere videatur, quod ad discendum cogat atque vi impellat. Nihil enim, quod per vim (βία) in animum intrudatur, firmiter in eo haerere (ἐμμονον ψυχῇ εἶναι) existimat. (De ἐπάναγκες v. Legg. VI. p. 756. C. p. 764. A. 765. A. C. Sympos. p. 176. E. Quintil. Instit. I. 1. 20:

μονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἐφαιμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτεόν ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς, καὶ ἐάν που ἀσφαλὲς ἦ, προσακτεόν ἐγγύς καὶ γευστέον αἵματος, ὡς περ τοὺς σκύλακας; Μειννῆμαι, ἔφη. Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις, ἦν δ' ἐγώ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὅς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φραίνεται, εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Ἐν τίνι, ἔφη; ἡλικίᾳ; Ἡνίκα, ἦν δ' ἐγώ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθιενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε τρία ἔτη γίγνηται, ἀδυνατὸς τι ἄλλο πράξαι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὐτὴ τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανείται. Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται, τὰ τε χυδὴν μαθήματα C παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γινόμενα τούτοις συνακτεόν εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ

B. Μετὰ δὲ τοῦτον τ. χρ.] Sic Vat. O. Ven. E II. Vind. Par. D K. Mon. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Legebatur δέ, Dein Par. A. εἴκοσι ἐτῶν. Schneid. uno verbo: εἴκοσι ἐτῶν scripsit.

Nam id in primis cavere oportebit, ne studia qui amare nondum potest odierit, et amaritudinem semel perceptam etiam ultra rudes annos reformidet.

P. 537. ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἐφαιμεν] Libr. V. p. 467. E. Cap. 14. Mox γευστέον Steph. derivandum censet ab activo verbo γύω, gustum praebeo. Recte, opinor. — εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Latine item dixeris in aliquo numero habendus.

ἐντρεχέστατος] Antiatheista in Bekkeri Anecd. Vol. I. p. 94, 30. ἐντρεχῆ ἄνδρα Πλάτων Πολιτεῖα, ἐντρεχέστατον.

B. Ἡνίκα — τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθιενται] Quo facilius appareat, ad quam quique rem apti sint, etiam in corporibus exercendis eos occupari iubet. Quoniam autem fatigatio et somnus disciplinarum studio adversantur; iis, qui vigesimo aetatis anno ceteris praestantiores iudicati fuerint, disciplinas puerili aetate sparsim traditas fusius explicari vult atque ita illustrari, ut quibus singulae partes cognitionis vinculis contineantur clarius intelligatur eoque modo animi ad τὴν τοῦ ὄντος φύσιν percipiendam adducantur.

C. εἰς σύνοψιν — φύσεως] ad contuendam multam artium et eius naturae.

τοιαύτη μάθησις βέβαιος, ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ
 μεγίστη γε, ἣν δ' ἐγώ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως
 καὶ μὴ· ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ
 οὐ. Ξυνοίωμαί, ἣ δ' ὅς. Ταῦτα τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ,
 D δεήσει σε ἐπισκοποῦντα, οἷ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν
 αὐτοῖς ὡς καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ'
 ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις, τούτους αὖ,
 ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προ-
 κριτῶν προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστά-
 ναι καὶ σκοπεῖν, τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασα-
 νίζοντα, τίς ὁμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυ-
 νατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας ἵεναι.
 καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὡ ἐταῖρε.
 E Τί μάλιστα; ἣ δ' ὅς. Οὐκ ἔννοεῖς, ἣν δ' ἐγώ, τὸ
 νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γιγνόμενον ὅσον γί-
 γνεται; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας που, ἔφη
 ἐγώ, ἐμπίπλονται. Καὶ μάλα, ἔφη. Θαυμαστὸν οὖν
 τι οἶμαι, εἶπον, πάσχειν αὐτούς, καὶ οὐ ξυγγινώσκεις;
 Πῆ μάλιστα; ἔφη. Οἶον, ἣν δ' ἐγώ, εἴ τις ὑποβο-
 λιμαῖος τραφείη ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῶ δὲ
 538 καὶ μεγάλῳ γένηται καὶ κόλαξι πολλοῖς, ἀνήρ δὲ γενό-
 μενος ἀσθνοῖτο, ὅτι οὐ τούτων ἔστι τῶν φασκόντων

D. καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις] V. καὶ ἐν τ. ἄ. v. dissentientibus Par. A. Ven. Z. Vind. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ.

ὁμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθ.] τε vulgo ante καὶ insertum optimi plurimique libri omittunt. Dein solus Steph. inverso verborum ordine dedit μεθιέμενον δυνατός.

E. κακὸν γιν.] κακὸν Par. A. Vat. Om.

Παρανομίας — ἐμπίπλονται] V. ἐμπίπλονται, quod e Vindob. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. correxi de Astii sententia. v. explicatt.

quae vere est, cognationem. Duplicis usum genitivi ab eodem nomine pendentis iam saepius attigimus.

διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ] utrum indoles sit dialectica nec ne, ut VI. p. 486. A. et alibi.

D. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολ-

λῆς φυλακῆς ἔργον] hic vero multa opus est cautione.

E. Παρανομίας — ἐμπίπλονται] Videlicet ii, qui dialecticam tractant. Recte iam Ficinus: „Iniquitate prorsus abundant.“ Singularis numerus ἐμπίπλονται ubi servatur, subiectum erit τὸ

γονέων, τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεννήσαντας μὴ εὔροι, τοῦ-
 τον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς ἂν διατεθῆι πρὸς τε
 τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους ἐν ἐκείνῳ
 τε τῷ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς,
 καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς ἤδει; ἢ βούλει ἐμοῦ μαντιομένου ἀκού-
 σαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν, εἶπον,
 μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα B
 καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας ἢ τοὺς κόλα-
 κεύοντας, καὶ ἦττον μὲν ἂν περιδεῖν ἐνδεῖς τινος,
 ἦττον δὲ παράνομόν τι δράσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς,
 ἦττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις ἢ τοῖς κόλα-
 ξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθές μὴ εἰδείη. Εἰκόσ, ἔφη.
 Αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὄν, μαντεύομαι αὐτὸν περὶ μὲν
 τούτους ἀνείναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάξαι, περὶ
 δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτείνει, καὶ πείθεσθαι τε αὐτοῖς
 διαφερόντως ἢ πρότερον καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκεί- C
 νους, ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ
 ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ
 πανν εἴη φύσει ἐπιεικῆς, μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ',
 ἔφη, λέγεις οἷα περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς
 ἀπτομένους τῶν λόγων αὐτῆ γέρει ἢ εἰκῶν; Τῆδε.
 ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ

P. 538. πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους] Ald. Bas. 1. 2. Vat. O. Ven. ZII. Vind. Par. DK. Ang. Vat. r. Flor. a. c. x. a. γ. ὑποβαλλομένους.

ᾧ οὐκ ἤδει] V. ἐν ᾧ, dissentientibus libris omnibus praeter Ven. Z. v. ad p. 520. D.

C. πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων] V. πῆ πρὸς ἀπτομένους τῶν λ. Veram lectionem servarunt Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ.

διαλέγεσθαι. At sequitur αὐτοῖς.

P. 538. B. περιδεῖν ἐνδεῖς τινος] minusque illos esse neglecturum, si qua re indigeant.

Αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὄν] Nominativus absolute reliquis praemissus. conf. IV. p. 430. E. Legg. II. p. 673. C.

al. Hermannus de coniectura sua dedit Αἰσθόμενον.

διαφερόντως ἢ πρότερον] magis quam antea. v. ad Phaedon. p. 85. B.

C. καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων] Oἱ ποιούμενοι οἰκείοι sunt fictitii, qui opponuntur veris.

ἀλλὰ πῆ πρὸς τ. — φέρεται

καλῶν, ἐν οἷς ἐπεθράμμεθα ὡς περ ὑπὸ γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι γάρ. D Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἔλκει ἐφ' αὐτά, πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀηοῦν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πατρία καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὼν ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ ἀποκρινάμενον ὁ τοῦ νομοθέτου ἦκουεν ἐξελέγχει ὁ λόγος, καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῆ E ἐλέγχων εἰς δόξαν καταβάλλει, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλόν ἢ αἰσχρόν, καὶ περὶ δικαίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἶμι ποιήσειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε περὶ καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾶν ἔτι ὁμοίως

D. ἔλκει, ἐφ' αὐτά.] V. ἐφ' ἐναντία, invitis Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m.

ἐρώτημα ἔρηται.] Male Steph. ἔρηται, quod codd. fere omnes recte aspernantur.

καὶ ἀποκρινάμενον.] V. ἀποκρινάμενον, invitis Par. ADK. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. Mon. Dein καταβάλλει Par. A. Vind. Vat. m.

ἢ εἰκόν;] Ficinus: „Sed quid haec similitudo ad eos, qui disputationes sectantur?“ Recte. De loquutione τρέφεται ὑπὸ τινι dictum ad libr. III. sect. 4. Eleganter opiniones, quas inde a pueris animo imbibimus, cum parentibus comparantur, quibus magna cum reverentia obediamus.

D. τοὺς καὶ ὀηοῦν μετρίους.] eos, qui vel aliqua ex parte bene morati sunt; v. ad libr. IV. p. 422. E.

ἐλθὼν ἐρώτημα ἔρηται.] Elegans prosopopeia, ut mox dicitur ὁ λόγος ἐξελέγχειν.

ἃ μάλιστα ἦγεν ἐν τιμῇ.] Dicitur etiam ἔχειν ἐν τιμῇ. v. Lobeck. ad Phrynich. p. 419. coll. p. 528. B. Mox τιμῆς τε

περὶ καὶ πειθαρχίας ut Lat. de dictum pro quod attinet ad, s. ratione habita honoris et obedientiae. Cuius usus exemplū Heindorf. ad Phaedrum §. 65. desiderabat. Sed conf. Tim. p. 20. A. Men. p. 90. B. Xenoph. Cyrop. I. 6, 15. Demosthen. Philipp. I. §. 6, 3.

μήτε ταῦτα ἡγήται — τὰ τε ἀληθῆ.] In his τε post μήτε infertur, ut et post neque apud Latinos. Alia ad Protagor. p. 309. B. p. 360. D. dedimus. De verbis ἔστι πρὸς ὁποῖον ἀλλ. β. κ. τ. λ. conf. Matth. Gr. §. 482.

Cap. XVII. P. 539. τῶν οὐ τῶ λόγων ἐπιτομένων.] Hic quoque ἀπτεσθαι τῶν λόγων est accedere ad disserendi rationem. eam attingere

μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε ταῦτα ἡγήται τιμὰ καὶ οἰκεία, ὡς περ πρὸ τοῦ, τὰ τε ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον ἢ τὸν κο- 539 λακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν, ἔφη. Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομικοῦ. Ἀνάγκη. Cap. XVII. Οὐκοῦν, ἔφη, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων, καὶ ὁ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἄξιον; Καὶ ἔλεον γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἀπτεόν; Καὶ μάλ', ἦ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συγχῆ, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν B γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ ληληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾶ αὐτοῖς καταχρῶνται, αἰεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι,

P. 539. ἐκ νομικοῦ.] V. ἐκ νομικοῦ. Sed Bas. 2. Flor. a. o. κ. α. γ. Vind. Ven. Z. Angel. Vat. m. ἱουδαίου.

Cap. XVII. περὶ τοὺς τριακοντούτας.] Sic Par. A. Vat. O. Ven. II. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. pro vulg. τριακοντούτας. Vid. Etymol. M. s. v. τριακοντούτης p. 765, 15. Buttman. Gr. Amplior. T. I. P. II. p. 403. coll. P. I. p. 210. ann. I.

et tractandam suscipere; v. ad libr. VI. p. 497. E.

περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβ.] Vulgo post οὗτος comma ponitur. Sed Im. Bekkerus post σοι distinxit. Ita sensus hic est: Ne haec misericordia, inquit, tibi de hominibus triginta annos habentibus oriatur, omnino caute attingendae sunt disputationes. Servata vulgari interpunctione verba περὶ τοὺς τριακοντούτας connectenda sunt. Et recte sane dicitur εὐλαβεῖσθαι περὶ τι. Nec sententia ita oritur incommoda, quae haec est: Itaque ne misericordia ista nascatur, erit tibi omnino de iis, qui iam triginta annos habent, summa cautio in tractan-

dis sermonibus adhibenda. Quanquam fateor Bekkeri rationem mihi magis probari. Ceterum τὸ λόγων ἀπτεσθαι, quod proprie est adolescentium, hoc loco tribuitur ei, per quem fit, ut illi dialecticam attingant. Qua ratione non satis perspecta Ficinus vertit: triginta annos nati duntaxat caute admodum dialecticas argumentationes degustent. Nisi forte γεύεσθαι legit. Quod si verum esset, rursus a γεῖν, gustandum praebeo, derivandum foret.

B. ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται.] Simillima est descriptio illa invenis de inventis dialecticis suis mire exultantis Philob. p. 15. E sq.: ὁ δὲ πρῶτον αὐτοῦ γευσάμενος ἐκαστοτε τῶν νέων ἡσθεῖς ὡς τινι

καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγ-
χουσι, χαίροντες ὡσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ
σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεὶ. Ὑπερφῶς
μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ
ἐλέγξωσιν, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ
C ταχὺ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἠγεῖσθαι ὡνπερ πρό-
τερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὄλον φι-
λοσοφίας περὶ εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Ἀλη-
θέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πρᾶσβύτερος, ἦν γ' ἐγώ,
τῆς μὲν τοιαύτης ματίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν
δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τάληθές μάλ-
λον μιμήσεται ἢ τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα καὶ
D ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτὸς τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ
ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμοτέρου ποιήσει. Ὁρ-
θῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ'
εὐλαβείᾳ πάντα προεῖρηται, τὸ τὰς γύσεις κοσμίους
εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων,
καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχῶν καὶ οὐδὲν προσήκων ἐρχε-

B. αὐτοὶ ἐλέγξωσιν] V. ἐξελέγξωσιν, contra fidem Par.
ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. a. β. γ. lidem
fere libri deinde ἐλεγχθῶσι pro ἐξελ.

D. ἔρχεται ἐπ' αὐτό;] Steph. conl. αὐτοῦς. Non opus.

σοφίας εὐρηκῶς θησαυρὸν ἢ φ'
ἠδονῆς ἐνθουσιᾶς τε καὶ πάντα
κινεῖ λόγον κ. τ. λ. Locum lau-
dat Plutarchus de Profect.
in Virt. Sent. p. 78. E.; illu-
strat similitum dictionum com-
paratione Wyttenbach, ad
Plutarch. de S. N. V. p. 11
sq. Dictionem σπαράττειν τῷ
λόγῳ τινὰ ἀττίγει etiam Val-
cken. Diatrib. in Eurip. Fragm.
p. 200. — τοὺς πλησίον αἰεὶ,
i. e. τοὺς δεῖ πλησίον. Phileb.
p. 15. D: τῶν λεγομένων αἰεὶ.
Ibid. E.

C. εἰς τὸ μηδὲν ἠγεῖσθαι
—] eo delabuntur, ut ni-
hil eorum verum habeant,
quae antea putabant. Nam
ἠγεῖσθαι τι est ratum habe-
re, pro vero ducere. Dein

τὸ ὄλον φιλοσοφίας περὶ est
quidquid philosophiam at-
tinet, tota philosophiae
caussa. Φιλοσοφίας περὶ δι-
ctum ratione verbi διαβάλλεσθαι
habita. Nam dici potuit etiam
τὸ ὄλον τῆς φιλοσοφίας, vid. ad
libr. II. p. 371. C. Praeposi-
tionis εἰς autem non alia ratio
est quam in loquutionibus εἰς
τοὺς Ἕλληνας ἐλλογμον γενέσθαι
Gorg. p. 526. B. εἰς τοὺς Ἕλ-
ληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρῆχειν.
Protagor. p. 312. A. εἰς ἀπαν-
τας ἀνθρώπους διαφανῆ εἶναι τῇ
ἀρετῇ Tim. p. 25. B. al. Vide-
licet διαβάλλειν τινὰ εἰς τινὰς
proprie est malum rumore
spargere, ita ut ad alios
perveniat et penetret.

D. καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τ.]

ται ἐπ' αὐτό; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρχεῖ δὴ ἐπὶ
λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεικῶς καὶ ξυντόνως μη-
δὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ
τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἔτη διπλάσια ἢ τότε;
E Ἐξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε
θές. μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονται σοὶ εἰς
τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο, καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν
τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαί, ἵνα
μηδ' ἐμπειρίᾳ ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν
τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἐλκόμενοι παντα-
χόσε ἢ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δέ, ἢ δ' ὅς, 540
πόσον τοῦτον τίθης; Πεντεκαίδεκα ἔτη, ἦν δ' ἐγώ.
γενομένων δὲ πεντηκοντούτων τοὺς διασωθέντας καὶ
ἀριστεύσαντας πάντα πάντη ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστή-
μασι πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον, καὶ ἀναγκαστέον ἀνα-
κλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς ἀγῆν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι
τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτό,
παραδείγματι χρωμένους ἐκεῖνον, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώ-

P. 540. τὴν τῆς ψυχῆς ἀγῆν] Sic Par. ADK. Vat.
Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Florentini nostri.
Vulgo ἀκτίνα.

Ast. non satis perspecta ver-
borum constructione scribendum
suscipitur: εἰ δὲ μὴ, ὡς νῦν, ὁ
τυχῶν κ. τ. λ. Videlicet verba
καὶ μὴ cum praegressis cohae-
rent τὸ τὰς φ. κ. εἶναι, ut idem
significant quod καὶ τὸ μὴ τοι-
ούτους εἶναι, ὡς νῦν κ. τ. λ.
Quaquam paullo liberior est
orationis conformatio. Dein οὐ-
δὲν προσήκων vocatur qui ad phi-
losophiae studium non est ido-
neus, ᾧ οὐδὲν προσήκει ἐπὶ τὴν
διὰλεκτικὴν ἵνα. Rarior voca-
buli usus. Nolim enim καὶ οὐ-
δὲν προσήκων, et quidem
quum ei non conveniat,
corrige.

ἀλλ' ἀντιστρόφως—] sed
vicissim corporis exer-
citationibus occupato an-
Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

nos duplo plures quam
tum. Respicit ad p. 537. B:
ἦναι — τῶν ἀναγκάτων γυμνα-
σίων μεθίενται· οὗτος γὰρ ὁ χρο-
νος, εἴν τε δύο εἴν τε τρεῖς ἔτη
γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶ-
ξαι· κόποι γὰρ καὶ ἔπνοι μαθη-
μασι πολέμοι.

E. εἰς τὸ σπήλαιον πάλ-
ιν ἐκεῖνο] Sic vocat civium
negotiorum communionem, re-
spiciens ad illam antri compa-
rationem, ubi inter alia dix-
erat eum, qui lucem solis semel
intueri consuevisset, recusatu-
rum rursus ad pristinos soda-
les descendere eosque de mi-
sero ipsorum statu et conditione
edocere.

P. 540. ἢ τι παρακινήσου-
σιν] Verbum intransitive posi-

B τας καὶ ἑαυτοὺς κατακόσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-
 τρίζοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοῖς
 ἐπιταλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἐκάστους τῆς πό-
 λεως ἕνεκα, οὐχ ὡς καλὸν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον
 πράττοντας, καὶ οὕτως ἄλλους αἰεὶ παιδεύσαντας
 τοιοῦτους, ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς
 μακάρων νήσους ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς
 C καὶ θυσίας τὴν πόλιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἴαν καὶ ἡ
 Πυθία ξυναναιρῆ, ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐδαί-
 μοσί τε καὶ θείοις. Παγκάλους, ἔφη, τοὺς ἄρχον-
 τας, ὧ Σώκρατες, ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς ἀπειργασαί.
 Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγώ, ὧ Γλαύκων, μη-
 δὲν γάρ τι οἶον με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἢ
 εἰρηκᾶ ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς
 φύσεις ἐγγίγνωται. Ὁρθῶς, ἔφη, εἴπερ ἴσα γε πάντα
 D τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὡς διήλθομεν. Τί οὖν;
 ἔφη· ξυγχορεῖτε περὶ τῆς πόλεως τε καὶ πολιτείας
 μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ χαλεπὰ

ἑαυτοὺς κατακόσμεῖν] κόσμεῖν Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m.

C. ἡ Πυθία ξυναναιρῆ] Laudant Aristides Orat. de rhet. T. II. p. 11. et Thom. M. s. v. ἀνέλεν p. 67. ξυναναιρῆ Par. A. Vat. m. ξυναναιρῆ Vat. Θ. r. Ven. II.

D. ἄλλη ἢ εἴρηται] Vulgo οὐκ ἄλλη εἴρηται. Flor. a. c. γ. Par. A. Vind. Vat. m. et corr. Vat. Θ. οὐκ ἄλλη ἢ εἴρηται, quod suscepit Bekkerus Stobaeus Serm. XLl. p. 260. οὐκ ἄλλη πη εἴρηται. Bas. 2. οὐ κακῶς εἴρηται, ut Ven. E. habet. Mon. et Flor. β. οὐκ ἄλλη ἢ ἡ εἴρηται.

tum, ut Phaedr. p. 249. D. Aristophan. Ran. v. 658: ἰδοῦ, ἀκόπει νυν ἦν παρακινήσαντ' ἰδῆς.

B. κατακόσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον —] Itaque senes sunt totius civitatis principes et moderatores. Hic quoque Platonem videas Lacedaemoniorum rempublicam ob oculos habuisse; quanquam is γέροντας suos perfectos philosophos esse voluit.

ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη] Nos: wann die Reihe an

sie kommt. — πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβειν, in studio philosophiae versari.

ἄλλους αἰεὶ παιδεύσαντας τοιοῦτους] alios semper postquam institutione tales reddiderint.

C. εἴαν καὶ ἡ Π. —, εἰ δὲ μή] En ei post ἴαν positum, de quo loquendi genere v. ad Phaedon. p. 93. B. Gorg. p. 470. A. Ἀναιρῆν de oraculis verbum sollempne; v. Hemster-

μὲν, δυνατὰ δὲ πη, καὶ οὐκ ἄλλη ἢ εἴρηται, ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ εἰς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρονη-
 σωσιν, ἠγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς
 ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ
 τὰς ἀπὸ τούτου τιμὰς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότα- E
 τον τὸ δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντες τε καὶ
 αὐξοῦντες αὐτὸ διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν;
 Πῶς; ἔφη. Ὅσοι μὲν ἂν, ἦν δ' ἐγώ, πρεσβύτεροι
 τυγχάνωσι δεκετῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν
 εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόν- 541
 τες ἐκτὸς τῶν νῦν ἡθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι,
 θρέψονται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις, οὐ-
 σιν οἷοις διεληλύθαμεν τότε· καὶ οὕτω τάχιστά τε
 καὶ ῥᾶστα πόλιν τε καὶ πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, κα-
 ταστίασαν αὐτήν τε εὐδαιμονήσουσιν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν
 ᾧ ἂν ἐγγίγνωται, πλείστα ὀνήσειν. Πολύ γ', ἔφη·
 καὶ ὡς ἂν γίνοιτο, εἴπερ ποτὲ γίγνοιτο, δοκεῖς μοι, B
 ὧ Σώκρατες, εὐ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἄδην ἤδη, εἶπον

E. πάντας ἐκπέμψωσιν] Sic Stob. et codd. optimi Par. A. DK. Ven. E. II. Vat. Θ. Vind. Florr. al. pro vulg. ἐκπέμψουσι et θρέψονται.

P. 541. οἱ γονῆς ἔχουσι] Sic Par. A. et pr. II. In Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Stob. est οἱ γονεῖς. Vulgo legebatur: ἃ καὶ οἱ οἰκογενεῖς ἔχουσιν. Flor. β. Mon. οἰκογενῆ.

πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν] Mon. Flor. β. πολιτείαν εἶναι λέγομεν, quod legendum coniecit Benedictus. Idem deinde ἐφευρηκέναι pro εὐ εἰρηκέναι scribendum putavit ex Ficini interpreta-

hus, ad Lucian. T. I. p. 166. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 493 sq. De proximis conf. Politic. p. 257. A: ἐπειδὴν τὸν τε πολιτικὸν ἀπεργάσονται σοὶ καὶ τὸν φιλόσοφον.

ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν] si quidem omnia aequalia una cum viris habebunt.

D. εὐχὰς εἰρηκέναι] V. ad lib. V. p. 450. D.

καὶ οὐκ ἄλλη ἢ εἴρηται] neque alia quam qua di-

ctum est ratione, quando videlicet veri philosophi ctr.

E. διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν] Non male Ficinus: suam ipsorum civitatem disponent. Loquitur enim philosophus de iis, quae instituenda sint, ut civitas antea descripta in ipsam hominum vitam introducat. Schleiermacher. vertit: zur Einrichtung ihres Staates schreiten.

ἐγώ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτη ἀνδρός; δῆλος γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾷς δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

tione: adinvenisse videris. Pro ἄδην e libris melioribus ἄδην scripsimus cum Bekkero. De spiritu aspero v. Hesych. s. v. Eustathi. in Dionys. 1033.

ARGUMENTUM

LIBRI OCTAVI.

Expositis iis, quae ad tollendas colloquentium dubitationes necessaria esse videbantur, Socrates a Glaucone commonefactus revertitur ad quaestionem, quam libri quinti initio erat instituturus. Proposita enim optima civitatis imagine, ex qua perfectissima cognosceretur hominis natura, voluerat etiam quattuor pravas reipublicae formas describere, atque docere plane easdem depravationis species etiam in singulorum hominum ingeniis ac moribus expressas exstare. Hoc igitur nunc ita facere instituit, ut uniuscuiusque civitatis origine, natura atque indole illustrata, semper deinde proponat hominis imaginem, in qua similia cernantur vitia, qualia in singulis notata sunt civitatibus. Nam quum civitas in homine, homo autem in civitate spectetur, ut alter alterius tanquam imago sit, civitatis ab optimo statu ad deteriorem defectio certe respondere debet etiam hominis optimi depravationi, quandoquidem civitas ita morata esse solet, ut ipsius cives morati sunt (p. 544. E. coll. 541. B.). Initium vero huius disputationis capit exinde, ut doceat, quomodo optima illa civitas, quam finxit, quamque optimo iure aristocratiam appellat, pedetentim in peius mutetur: unde deinde quattuor pravas oriri dicit reipublicae formas, timocratiam, oligarchiam, democratiam, et tyrannidem. Et aristocratia quidem illa, sive perfecta civitas, licet haud facile in statu suo perturbari

possit, tamen quoniam nihil, quod genitum sit, mutationis ac vicissitudinis expertus habeatur, ei nequam perpetua et immutabilis fore videtur. Etenim fatali quadam lege eventurum arbitratur, ut exacto certo quodam annorum numero civitatis principes in iuvenibus et puellis ad sobolem procreandam deligendis peccent, unde deteriore parentibus progeniem esse prodituram. Ita paulatim factum iri, ut neglectis pristinis reipublicae institutis ingenia ac mores civium depraventur atque avaritia et mala ambitione corrumpantur. Itaque aristocratiam primum mutari censet in timocratiam, qualis sit in Cretensium et Lacedaemoniorum republica. Huius deinde causam, originem et naturam copiosius describit p. 545. B. — 548. D. Qua descriptione exhibita ei similem esse docet hominem ambitiosum, cuius educatio, ingenium et mores p. 548. D. — 550. B. elegantissime depinguntur. His explicatis timocratiam ostendit gliscente avaritia atque divitiarum cupiditate sensim degenerare in oligarchiam. Quocirca huius deinceps rationes accurate exponuntur, doceturque in tali civitate munera publica et magistratus pro census opumque magnitudine distribui, exclusis iis omnibus, qui in re tenuiore constituti sint: p. 550. C. — 553. A. Et huic quidem civitatis formae deinde comparat hominis avari ingenium, quod quibus opportunitatibus formetur et in quibus rebus maxime cernatur, eleganter persequitur p. 553. A. — 555. A. Ex oligarchia, in qua non virtuti, sed opibus ad honores via sit patefacta, oriri ostendit democratiam. Etenim plurimis civibus per paucorum avaritiam ad inopiam reductis fieri non posse, quin exoriantur qui furtis, latrocinis, sacrilegiis, aliis sceleribus operam navent: hos tandem fortunae suae pertaesos multitudine ad seditionem sollicitata dominos imperii vel necare vel in exsilium eicere, atque rempublicam inter se ita partiri, ut nemini non ad magistratum dignitatem pervenire liceat. Huiusmodi civitati illud maxime proprium esse ait, ut summa libertas ab omnibus expetatur, quaeque a petulantia, protervitate, scelerum denique impunitate, minime abhorreat. Quibus explicatis p. 555. B. — 558. C., democratiae prorsus respondere demonstrat hominis in temporantis ingenium, qui deposito honestatis amore qui-

buscunque libidinibus molliter indulgeat, p. 558. C. — 561. E. Denique absoluta democratiae atque hominis ei similis descriptione, prorsus egregia illa, progreditur ad tyrannidem considerandam, quam a perfectae civitatis virtute longissime abesse arbitratur. Cuius originem prudenter repetit a nimia libertate. Quemadmodum enim omne nimium in contrarium vertat, ita etiam nimiam libertatem ait summam gignere solere servitutem. Populus enim, inquit, ut coërceat eos, qui nimia freti libertate suis tantum commodis inserviunt, uni alicui solet rerum suarum defensionem atque curam committere eumque opibus atque dignitatibus maxime ornare. Qui, ubi animadvertit populi favorem, excogitata calumnia mox e medio tollit quos sibi metuendos esse suspicatur, et, quo ipse tutior sit, a populo corporis sui satellites petit. His impetratis callidissime se benignum et mansuetum ad tempus gerit, ut scilicet populi gratiam sibi colligat. Sed collecta ista gratia paulatim apertius tyranni partes agere sustinet. Etenim iam nefariis consiliis bella studet excitare, quo vel opera ipsius civibus necessaria fiat, vel nanciscatur occasionem hostibus obiciendi atque perdendi eos, quos videt liberali praeditos esse ingenio, quosque imperium suum suspicatur detrectaturos. Nimirum hoc tyrannum vel maxime videre et curare oportet, ut ne quis bonus vir atque prudens, a cuius virtute ipsi metuendum sit, in civitate relinquatur. Alioquin enim eius dominatio admodum infirma ac brevis futura est. Aucto deinde satellitum suorum numero sacra profanaque spoliatur omnique tributorum genere civium facultates exhaurit. Qui quidem miseram suam fortunam deplorantes nunc sero intelligunt, quam crudelem bestiam in sinu suo foverint; quam etiamsi abigere velint, tamen id non sine suo ipsorum damno facere poterunt. P. 562. A. usque ad fin.

C σθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἐπιμελεῖσθαι. Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἄλλ' ἄγε, ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Οὐ χαλεπὸν, ἔφη· σχεδὸν γάρ, καθάπερ νῦν, ὡς διεληλυθῶς περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ, λέγων, ὡς ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην, οἴαν τότε διήλθες, τιθείης πόλιν, καὶ ἄνδρα D τὸν ἐκείνη ὅμοιον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔοικας, καλλίῳ ἔτι 544 ἔχων εἰπεῖν πόλιν τε καὶ ἄνδρα. ἀλλ' οὖν δὴ τὰς

C. Ἄλλ' ἄγε] Libri inter ἀλλά γε, ἀλλ' ἄγε et ἀλλάγε fluctuant. Vulgo Ἄλλά γε, quod cum Schneidero tuentur Turr. Sed recte Bekker. et Herm. Ἄλλ' ἄγε, quod bene convenit cum cohortativo ἀναμνησθῶμεν. Nec ἀλλά γε nulla voce interposita apud bonos auctores usquam videtur reperiri. conf. ann. ad I. p. 331. B. Dein Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. ταῦτ' pro vulg. τοῦτ'. ὡς διεληλυθῶς] ὡς add. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ.

D. ὡς ἔοικας] V. ὡς ἔοικε, invitis Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ.

C. πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα] unde huc digressa sit oratio. v. ad Gorg. p. 497. C. coll. infra p. 568. D. Respiciat Libr. V. p. 415. σχεδὸν γάρ, καθάπερ νῦν, ὡς διεληλυθῶς —] propemodum enim, sicuti nunc, quasi disputatione de civitate absoluta verba faciebas, asseverans bonam te hanc talem civitatem, qualem tum informaveras, ponere atque hominem illi similem, idque, sicuti iam apparuit, habens adhuc praestantiorrem informare tam civitatem quam hominem. Postrema quorsum spectent, valde dubitatum est. Videntur autem ii, qui ea ad Libr. III. p. 414. A. B. p. 416. B. retulerunt, plane a recto aberravisse. Imo spectare illa existimanda sunt ad ea, quae Socrates inde a

loco Libri V. p. 449. A. ad quem nunc revertitur disputatio, ita exposuit, ut, licet illic civitatem bonam et bonum hominem satis descriptum videri professus esset, tamen haec ipsa ad speciem utriusque perficiendam plurimum valuisse apparuerit. Nimirum cogitat Glauco de iis omnibus, quae reliqua parte libri quinti atque libro sexto et septimo sunt exposita, quae profecto eiusmodi sunt, ut Socratem evincant tum, quum ista diceret, etiam in pulcriorem civitatis et hominis speciem mente sua fuisse intuitum. Verum perspexit Schneid. derus, qui tamen de uno libro sexto et septimo cogitari censuit.

P. 544. ἄξιον εἶη] Libr. IV. p. 445. C.

καὶ τοὺς ἐκείνους αὐτομοίους] atque homines

ἄλλας ἡμαρτημένας ἐλεγες, εἰ αὐτὴ ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτιῶν ἐφησθα, ὡς μνημονεύω, τέτταρα εἶδη εἶναι, ὧν καὶ περί λόγον ἄξιον εἶη ἔχειν καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἀμαρτήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὐτομοίους, ἵνα πάντας αὐτοὺς ἰδόντες, καὶ ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα ἐπισκεψάμεθα, εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος, ἢ ἄλλως ἔχει. καὶ ἐμοῦ ἐρομένου, τίνας λέγοις τὰς τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ B ὑπέλαβε Πολέμαρχος τε καὶ Ἀδείμαντος· καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν τὸν λόγον δεῦρο ἀφῖξαι. Ὅρθο-

P. 544. αὐτομοίους] V. ἀνομοίους, quod iam a Kleukero emendatum ex Par. AK. Ven. E. Vind. Mon. Vat. m. et pr. Θ. Flor. a. c. a. β. γ. nuper mutatum est.

καὶ ὁμολογησάμενοι] Ang. Vat. r. ἀνομολογησάμενοι, quod sane usitatus est. Sed v. Dindorf. ad Xenoph. Sympos. p. 36.

ἢ ἄλλως ἔχει] Sic Vat. Θ. Ven. E. Mon. Vat. r. Flor. a. c. a. β. Vulgo ἔχει, quod Schn. Turr. Herm. servarunt.

τίνας λέγοις] Sic Par. A. Ven. II. Vind. Flor. γ., quod recepit Bekker. V. λέγεις.

civitatibus illis item similes. Pessime olim erat ἀνομοίους.

ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον] quum inter nos invicem de optimo pessimoque viro convenisset. v. annot. crit. ad IV. p. 436. C. Vim verbi medii reciprocam dudum declaravit Budaeus Commentar. Ling. Gr. p. 956. Sic alia etiam verba usurpantur, veluti λοιδορεῖσθαι, apud Aristoph. Ran. v. 865. Dind., ubi est se invicem mutuis conviciis proscindere.

B. ἐν τούτῳ ὑπέλαβε II.] h. e. nos interpellarunt. Quum enim Socrates libri quinti initio quattuor pravitatis formas, cum in singulis hominibus tum in civitate conspicuas, esset accuratius contemplaturus, a Polemarcho et Adimanto interpella-

batur, quippe audire cupientibus, quomodo illud, quod ei ὡς ἐν παρόδῳ exciderat, de feminis quidem et liberis valere notissimum illud, amicorum esse omnia communia, intelligi vellet. v. libr. V. p. 449. coll. IV. p. 423. E. Itaque deinde ἀναλαμβάνειν non pervulgata illa significatione ponitur, qua est aliquid denuo in disputationem vocare, denuo tractare, quod putabat Wytttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 72.; sed significat potius sermonem rursus suscipere. Etenim Socrates id, quod illi quaesierant, ita deinceps persequebatur, ut longam institueret disputationem de educationis et publicorum negotiorum rationibus, libr. V. p. 451. B. — 457. B., de coniugiorum et liberorum communione, p. 457. C. — 466. D., de philosophis magistratibus, p. 473. C sq. et libr.

τατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας. Πάλιν τοίνυν, ὡς περ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ἄπερ τότε ἐμελλες λέγειν. Ἐάνπερ, ἦν δ' ἐγώ, δύνωμαι. Καὶ μὴν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι, τίνας ἔλεγεσ τὰς τέτταρας πολιτείας. Οὐ χαλεπῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀκούσει. εἰσὶ γὰρ ἄς λέγω, αἵπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν, ἦ τε ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη, ἡ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ αὐτῆ, καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία, συχῶν γέμουσα

B. τὰς τέτταρας πολ.] V. τέσσαρας, contra fidem meliorum librorum omnium.

C. καὶ πασῶν τούτων δ.] Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. καὶ ἡ πασῶν, quod licet nuper quibusdam placuerit, tamen

VI., denique de disciplinis, quibus eorum animi erudiendi ac formandi essent, libr. VI. p. 502. C. sqq. et libr. VII.

τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε] Metaphora a luctantibus repetita. Phaedr. p. 236. C: εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας. Legg. III. p. 682. E: ὁ λόγος ἡμῖν οἷον λαβὴν ἀποδίδωσιν. Philob. p. 13. E: τὰ γ' ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας (sc. λαβὰς) ἴσως ἂν πως ἄλλήλοις ἐγγχωρήσοιμεν, ubi Scholiastes: ἀπὸ μεταφορῆς εἴρηται τῶν παλαιόντων. Idem ad h. l. ἔθος γάρ, inquit, ταῦτοις (τοῖς παλαισταῖς), ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μὴδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγεροθίντες ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεκῆναι στήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβὴν.

τίνας ἔλεγεσ τὰς τέτταρας πολιτείας] Non obscura est articuli vis. Nam verba hoc significant: τίνας εἰσὶν αἱ τέτταρες πολιτεῖαι (civitatis formae), ἃς ἔλεγεσ.

C. αἵπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν] h. e. quae quidem etiam nomina habent, i. e. propriis nominibus insigniri pos-

sunt, ut Plato in proximis ipse fecit. conf. infra p. 545. B. Aliiter Schleiermacher, p. 586. Platonis de republica Lacedaemoniorum et Cretensium iudicia admodum honorifica collegerunt Morgenstern. Commentatt. p. 306. De Geer. de Princip. Pol. Plat. p. 113 sq. cf. annot. ad Criton. p. 52. E.

καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπ.] C. Fr. Hermann. de coniectura sua scripsit: καὶ δευτέρα ἢ δευτέρως ἐπ. Ac profecto aegre articulus abesse potest. Sed pari iure correxeris: καὶ ἢ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπ. ac secunda et secundo loco laudata ctr. Ut ut est, verba Platonis nunc mutare piaculum duximus.

ἦ τε αὐτῆ διαφόρος —] et quae huic est adversaria. Sic enim datus cum διάφορος iunctus interpretandus est, quem iniuria Astius in ταύτης mutavit. v. Matthiae Gr. §. 366. ann. 3.

πασῶν τούτων διαφέρουσα —] Mirum sane accidit, quod codd. fere omnes habent

κακῶν πολιτεία, ἢ τε αὐτῆ διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία, καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν τούτων διαφέρουσα, τέταρτόν τε καὶ ἕκαστον πόλεως νόσημα. ἢ τίνα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἣτις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τι κείται; δυναστεῖαι γὰρ καὶ ὠνηταὶ βασιλείαι καὶ τοιαῦται τινεσ πολιτεῖαι μεταξύ τι τούτων πού εἰσιν, εὔροι δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. Πολλὰ γοῦν καὶ ἀτοποὶ, ἔφη, λέγονται. Cap. II. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων

propter loci sententiam ferri non potest. Itaque nuper etiam criticos Turr. pristini consilii sui poenituit. Flor. β. Mon. καὶ ἐκ π. Dein διαφέρουσα. A Θ Π Φ Δ Κ. q. m. r. Flor. a. c. α. β. γ. quod pro vulg. διαφέρουσα Turr. ediderunt.

διαφέρουσα. Sed caret haec lectio idonea interpretatione, etiamsi ex duobus codd. ἐκ πασῶν scripseris. Videtur igitur διαφέρουσα nescio quo errore ortum, nisi forte in eo latet aliquid reconditius. Quod donec indagatum fuerit, iure vulgatam scripturam tuebimur.

ἢ τίνα ἄλλην ἔχεις] an quam aliam civitatis formam habes, quae illustrem quandam habeat speciem? Bene correxit Astius ἢ τίνα, quum vulgo ἢ τίνα legeretur. Significat enim Socrates nullam civitatis formam illustriorem praeter eas, quas modo commemoraverit, inventum iri.

Cap. II. ὅτι καὶ ἀνθρώπων —] Verba sic coniungenda sunt: ὅτι ἀνάγκη (εἶσιν) εἶναι τοσαῦτα εἶδη τρόπων ἀνθρώπων, ὅσαπερ καὶ εἶδη εἰσὶ πολιτειῶν. Etenim cuique civitatis formae respondere arbitratur atque similem esse peculiarem aliquam hominis indolem. Nam timocratae, qualis regnet in Cretensium et Lacedaemoniorum republica, comparat hominem am-

bitiosum, p. 548. D. — 550. B., oligarchiae apponit hominis avari ingenium, p. 553. A. — 555. A., cum democratia contendit hominem libidinibus deditum, p. 558. C. — 561. B., denique tyrannidi similem esse arbitratur eum, qui uni alicui cupiditati adeo inserviat, ut animus quasi eius imperio obstrictus teneatur, libr. IX. p. 571. A. sqq. Quae quum in proximis summa cum subtilitate disputentur atque illustrentur, ferri profecto non potest lectio vulgata ἀνάγκη τρόπων τινὰ εἶναι. Neque enim istud τρόπον τινά cum philosophi sententia congruit, qui inter singulorum hominum indolem variasque reipublicae formas maximam statuit intercedere similitudinem. Neque audiendus est Schleiermacherus, qui constructionis ratione deceptus contendit πολιτείας non posse εἶδη τρόπων appellari. Videlicet vir egregius verba ita coniunxit: ὅσαπερ καὶ εἶδη τρόπων πολιτειῶν, quum τρόπων in hac enuntiat parte non sit de- nuo apud animum repetendum.

εἶδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν; ἢ οἷσι ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἡθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τὰλλα ἐφελκύνονται; Οὐδαμῶς ἔγωγ', ἔφη, ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε ἂν εἴεν. Τί μὴν; Τὸν μὲν δὴ τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὅμοιον διεληλύθαμεν

Cap. II. D. ἀνάγκη τρόπων εἶναι] Sic Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Legebatur ante Bekkerum ἀνάγκη τρόπον τινὰ εἶναι.

E. οἷ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα] Vulgatum ῥέψαντα, quod abhorret ab Atticismo, ex Bas. 2. et Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II.

ἢ οἷσι ἐκ δρυός ποθεν—] Scholiastes: τὸ ἐν τῇ τ' τῆς Ὀδυσσεύς (v. 163. coll. Hesiod. Theog. v. 35. ibique Wolf.) Ὀμήρω ὑπὸ Πηνελόπης ῥηθὲν Ὀδυσσεὶ ἀναγνωρίζομένῳ αὐτῇ ἐναῦθα ἐπὶ τῶν πολιτειῶν παρωδῆται. ἔστι δὲ τὸ: οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιῶν οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Socrates hoc dicit: an tu putas civitates oriri ex dura ilice et saxo aliquo, non ex hominum moribus? Etenim e saxis et quercubus nati antiquitus dicebantur, proverbio ab Homero Odys. XIX. 163. petito et paulatim in latiore usum educto, qui carent humanis sensibus atque moribus, ut tanquam ex bruta inertique natura orti viderentur. Unde dictio imprimis ad eos est translata, qui essent ad sensus doloris, misericordiae, pietatis, et amoris obtusiores. v. Plat. Apolog. Socr. p. 34. D., ubi Socrates hoc dicit: Ego quoque humano sum ortu nec dura silice et ilice natus, ut etiam humanus sensus et affectus pietatis erga eos in pectore meo geram, quibuscum generis cognatione coniunctus

sum. Nihilominus autem inde non repetam argumenta, quibus vos ad misericordiam erga me commoveamini. Eodem modo proverbium ad designandos humanos affectus ex cognatione oriundos adhibuit Plutarchus De Consol. ad uxorem. T. II. p. 608. C. D: καίτοι οὐδὲ αὐτὸς ἀπὸ δρυός οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐγενόμην: οὐδα δὲ καὶ αὐτὴ τοσοῦτων μοι τέκνων ἀνατροφῆς κοινοῦσα. Nec multo aliter Sopater ap. Stob. p. 314. I. Hierocl. ibid. p. 478. Virgil. Aen. VI. 470. Nec magis incepto vultum sermone movetur, quam si dura silex aut stet Marpesia cautes. Tibull. I. 1, 64. — nec in tenero stat tibi corde silex: cuius modi alia exempla collegit Santen. ad Propert. IV. 11, 4. Alius generis est illud Plat. Phaedr. p. 275. B: δρυός καὶ πέτρης ἀποεῖν, vel brutae et inertis naturae voces audire; quamquam ex eadem fere fluxit origine, cognatumque est cum Hom. Iliad. XXII. 126. ἀπὸ δρυός καὶ πέτρης διαρῆσθαι. Usus loquendi omnem docte nuper persequutus est Greg.

ἤδη ὄν ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον ὀρθῶς φάμεν εἶναι. διεληλύθαμεν. Ἄρ' οὖν τὸ μετὰ τοῦτο διττὸν τοὺς 545 χεῖρους, τὸν φιλόνηκόν τε καὶ τὸν φιλότιμον, κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἐστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχικὸν αὐτὴν καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν τυραννικόν, ἵνα τὸν ἀδικιώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ καὶ ἡμῖν τελέα ἢ σκέψις ἢ, πῶς ποτε ἢ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον ἔχει εὐδαιμονίας τε περὶ τοῦ ἔχοντος καὶ

Ang. Vat. r. Flor. x. a. mutatum est. Pro vulg. οἷ ἂν Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. ἢ ἂν, quod nunc cum Schn. Turr. et Herm. recepimus. Par. DK. Mon. Flor. β. ἔάν.

Guil. Nitschius in Ritschel. Museo Rhenan. Phil. Nov. Vol. XII. p. 406 sqq. Homericum usum loquendi tetigit etiam Otf. Müller. Literaturgesch. der Gr. Vol. I. p. 143. ann. rem parum verisimiliter explicans. Allegorice locum Platonis explicat more suo Proclus Comment. in Remp. p. 412, 9. cuius verba rettulit Schneider. ad h. l.

E. ἢ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τὰλλα ἐφελκύνονται] Sententia haec est: nec potius putas ex moribus in urbibus regnantibus varias oriri civitatum formas, qui semper quasi momento suo reliqua omnia secum trahant? Lectionem ῥέψαντα iure aspernatur Lobeckius ad Phrynich. p. 739. Voc. ὥσπερ sic in comparatione positum Aristoph. Nubb. v. 1276: τὸ ἐγκέφαλον ὥσπερ σπαισθαί μοι δοκεῖς. Thesmophor. v. 869: ὥσπερ αἰκίλλει τι καρδίαν ἐμὴν. Plat. Lys. p. 222. C.

P. 545. τὸν φιλόνηκόν τε καὶ φιλότιμον] In talibus fuerunt qui φιλόνηκον scribendum iudicarent, veluti Car. Heierus ad Ciceron. Offic. T.

I. Addend. ad p. 149. Cf. Ruhnkeni Opusc. T. I. p. 237. ed. Bergm. Et profecto huic rationi aliquam veri speciem conciliant tales loci, quales sunt libr. IX. p. 581. B., ubi πρὸς τὸ νικᾶν ὠρμηθῆναι dicitur φιλόνηκον καὶ φιλότιμον. P. 583. A: εἰ δὲ τιμῇ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ, ἄρ' οὐχ' ἢ ὁ φιλότιμος τε καὶ φιλόνηκος; P. 586. D: διὰ τὸ φιλοτιμῆν ἢ — διὰ φιλονηκῆν ἢ θυμῷ πληρομένην τιμῆς τε καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων, ubi E. additur: περὶ — τὸ φιλόνηκον ὅσαι αἱ ἐπιθνηταὶ εἰσίν. At enim vero φιλονηκία quum significet etiam aemulationem et contentionem, non video, cur a librorum scriptura recedendum sit; praesertim quum propter soni similitudinem ipsiusque notionis rationem νίκης mentio iniici recte potuerit. conf. Alcib. I. p. 122. C. ibique ann. Ceterum cf. Maxim. Tyr. Diss. XII. 4. Themist. Orat. II. p. 35. B.

ἢ ἄκρατος δικαιοσύνη] perfecta iustitia, et quasi sincera, cui nihil alieni admixtum est. v. libr. VI. p. 491. E. Iacobs. ad Philostr. p. 240. — τοῦ ἔχοντος, sc. αὐτῆν. Lib. II. p. 357. B: μηδὲν ἄλλο — ἢ

ἀθλιότητος, ἵνα ἢ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι διώκωμεν
 B ἀδικίαν ἢ τῷ νῦν προφανομένῳ λόγῳ δικαιοσύνην;
 Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον. Ἄρ' οὖν
 ὡςπερ ἠρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν
 τὰ ἡθῆ ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις, ὡς ἐναργέστερον ὄν, καὶ
 νῦν οὕτω πρῶτον μὲν τὴν φιλότιμον σκεπτεῖον πο-
 λιτείαν — ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ
 C τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον —, πρὸς δὲ
 ταύτην τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σκεπόμεθα, ἔπειτα ὀλι-
 γαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλιγαρχικόν, αὐτίς δὲ εἰς δημο-
 κρατίαν ἀποβλέψαντες θεασόμεθα ἄνδρα δημοκρατι-
 κόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς τυραννικὴν πόλιν ἐλ-
 θόντες καὶ ἰδόντες, πάλιν εἰς τυραννικὴν ψυχὴν βλέ-
 ποντες, πειρασόμεθα περὶ ὧν προῦθιμεθα ἱκανοὶ

P. 545. B. πρῶτον μὲν τὴν φιλότιμον] τὴν a Steph.
 neglectum omnes codd. tuentur cum Ald. et Bass.

χαίρειν ἔχοντα; sc. αὐτὰς. Infra
 p. 549. B: δε μόνος — σωτῆρ
 ἀρετῆς τῷ ἔχοντι.

B. διώκωμεν ἀδικίαν] in-
 iustitiam sequamur et col-
 lamus. Nam ita διώκειν etiam
 apud profanos scriptores, quos
 vocant, usurpatum reperitur. v.
 in p. Epist. ad Rom. IX, 30.

ἢ τιμοκρατίαν —] Ste-
 phanus corrigebat: εἰ μὴ τι-
 μοκρατίαν ἢ κ. τ. λ. Sed recte
 monuit Astius prius ἢ esse
 Latinorum aut s. alioquin.

Cap. III. D. ἢ τὸδε μὲν
 ἀπλοῦν] simpliciter et
 sine ulla exceptione ve-
 rum. v. ad Sympos. p. 183. D.

E. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς]
 h. e. πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς παῖ-
 δας. v. ad libr. VII. p. 520. E.
 — ὡς δὲ σπουδῆ λεγούσας,
 quasi scilicet serio lo-
 querentur. Cum proximis:
 ὑψηλοῖ. λέγειν, connectas ante-
 gressum τραγικῶς, more tra-
 gicorum; quod Schleier-
 macherus minus recte cum

φῶμεν coniunxit. Indicat autem
 his verbis philosophus se veluti
 μυθικῶς traditurum quae ad
 huius argumenti disputationem
 pertineant. Quod cur ita fecerit,
 certe non multum dubita-
 bunt qui, qua ratione in mythis
 usurpandis versatus sit, bene
 meminerint; de qua re nuper
 exposuimus breviter in Prolegg.
 ad Phaedrum p. CXXXV sq.
 ed. 2. Quippe conditionem et
 statum, quo optima civitas ali-
 quando in peius abitura esset,
 talem esse iudicavit, qui non
 posset certo cognosci et intelligi.
 Quamobrem imitatus Pythago-
 reos, qui talia ad numeros re-
 vocabant, etiam civitatis opti-
 mae adeoque totius rerum uni-
 versitatis fortunam numeris de-
 finire conatus est, ut decreto
 suo atque placito, quo nihil,
 quod ortum esset, ideoque ne
 optimam quidem civitatem per-
 petuo manere sed certis quibus-
 dam exactis temporum orbibus
 mutari sibi persuaserat, quan-
 dam verisimilitudinem ex ipsius

κρίται γενέσθαι; Κατὰ λόγον γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω
 γίγνοιτο ἢ τε θεία καὶ ἡ κρίσις.

Cap. III. Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα
 λέγειν, τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρι-
 στοκρατίας. ἢ τόδε μὲν ἀπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία D
 μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν
 ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται; ὁμοιοῦντος δέ,
 καὶν πάνυ ὀλίγον ἢ, ἀδύνατον κινηθῆναι; Ἔστι γὰρ
 οὕτω. Πῶς οὖν δὴ, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ἡ πόλις
 ἡμῶν κινηθῆσεται, καὶ πῆ στασιάζουσιν οἱ ἐπίκουροι
 καὶ οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς;
 ἢ βούλει, ὡςπερ Ὅμηρος, εὐχόμεθα ταῖς Μούσαις
 εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε, καὶ φῶ-
 μεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζού- E

Cap. III. D. στάσις ἔμπεσε] Bas. 2. ἐπέσει. sed v. Iliad.
 π, 112 sq.

naturae ductam variationibus
 conciliaret. Quemadmodum autem
 in mythis adornandis ita
 est versatus, ut non ad scientiam
 sed ad fidem quandam ac
 persuasionem ex verisimilitudine
 oriundam efficiendam comparati
 sint, ita hic quoque rem plane
 inextricabilem non ad scientiae
 perspicuitatem sed ad opinionis
 fidem atque speciem explicavit.
 In quo callidissime eam artem
 adhibuit, ut ipsae numerorum
 rationes mythi tanquam tenebras
 et caligines referrent, quas
 dispellere longe esset difficillimum.
 Quocirca omni memoria
 hic locus pro longe obscurissimo
 habitus est abique numero
 Platonis ideo in proverbium,
 sicuti intelligitur e Cicero-
 nis. Epist. ad Attic. VII.
 13. Nec vero quisquam ad hunc
 usque diem eum ita dilucidavit,
 ut quid rei sit, plane perspicuum
 habeatur, quanquam non
 pauci exstiterunt, qui eum in-
 terpretationis luce persandere
 conarentur. Nam quum eum ex
 Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

veteribus scriptoribus praeter
 Aristot. Polit. V. extr., qui
 tanquam in transcurso eius men-
 tionem fecit, Aristid. Quint.
 De music. III. p. 152. Nico-
 mach. Arithmet. II. p. 73 sqq.
 Iamblich. ad Nicom. p. 216
 sqq. tractaverint, tum recentiore
 aetate praeter eos, quos memo-
 ravit A. Boeckh in Studiis a
 Crenzero et Daubio
 editis T. III. p. 44 sq. in eo
 explicando elaborarunt imprimis
 Matthias Lauterwald in
 Melancthonis Declamatt. Vol.
 III. p. 172 sqq. ed. Wittenb.
 Franc. Barocius Commentar.
 in locum Plat. obscurissimum
 Reip. VIII. Bononiae 1566.
 4. Schneiderus, Vratislaviensis,
 in Commentat. De numero
 Platonis. Vratisl. 1821. 4.
 repetitis Vol. III. ed. Politiae
 a. 1833. Friesius, philosophus
 Ienensis, in libello: Platons
 Zahl, Rep. 8. p. 546. ed.
 Steph. Eine Vermuthung
 von I. Fr. Fries. Heidelberg.
 1823. 4. et Hist. Phil. I. p. 375

σας και ερεσχελοῦσας, ὡς δὴ σπουδῇ λεγούσας, ὑψη-
 546 λολογουμένας λέγειν; Πῶς; Ὡδέ πως. χαλεπὸν μὲν
 κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστάσαν· ἀλλ' ἐπεὶ γενομένη
 παντὶ φθορά ἐστιν, οὐδ' ἡ τοιαύτη ξυστασις τὸν
 ἅπαντα μενεῖ χρόνον, ἀλλὰ λυθῆσεται. λύσις δὲ ἡδε.
 οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις

E. ερεσχελοῦσας, ὡς δὴ σπ.] Bekk. ex Par. A. et pr.
 Ven. II. ερεσχελοῦσας, quod restituit etiam Phaedr. p. 236. B.
 Legg. X. p. 885. C. Sed Phileb. p. 53. E. Phaedr. p. 236. B.
 vulgarem formam retinuit. v. Pierson. ad Moer. p. 159.
 P. 546. σωματίων γίνονται] V. γίνονται, quod ex Par.
 ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. β. γ.
 mutatum.

sq. Schleiermacherus Opp.
 Plat. T. III. P. I. p. 588 sqq.
 Friesii sententiam retulit etiam
 Göttingius ad Aristotel.
 Politic. V. 10. p. 411 sqq., quem
 Stagiritaec locum examinavit nuper
 Pinzgerus, De iis quae
 Aristoteles in Platonis
 Politia reprehendit, p. 67
 sqq. dilucidavit postea etiam
 Lindavius in Interpret. Germ.
 Arist. Polit. p. 320 sqq. Prae-
 terea idem argumentum tractant
 Chr. Jul. Branis De numero
 Plat. Uratisl. 1830. 8. C. Fr.
 Hermann. in Progr. Academ.
 Marburg. aest. a. 1839. 4. Ge-
 org. Ferd. Rettig. Prolegg. in
 Plat. Remp. 1845. 8. p. 315 sqq.
 Joseph. Krüger. Centurio Caes.
 Austr. in libello: Die Ent-
 räthselung der Platon.
 Zahl. Tirnau, 1847. 8. Hieron.
 Müller ann. ad Interpr. Germ.
 Reip. Plat. p. 695 sqq. coll. p.
 237. Guil. Wiegand. in Zim-
 mermann. Alterthumswiss. a.
 1842. p. 577 sqq. et Interpret.
 vernac. Pol. Plat. p. 399 sqq.
 Franc. Susemihl in Genet.
 Expl. Philos. Platon. Vol. II.
 P. I. p. 217 sqq. G. H. Martin.
 in diario gall. Revue Archéolo-
 gique Vol. XIII. P. I. Avril à Sep-
 tembre 1856. De variis interpre-
 tum sententiis quia referre lon-

gum est, nova autem proponere
 periculosum, lectores rogamus,
 ut viros doctos, quos laudavimus,
 ipsi adire velint. Quod quidem
 eo confidentius facere audeamus,
 quia nobis plane persuasum est
 verbis obscurissimis nihil contineri,
 quod ad disputationis
 summam magnopere pertineat.
 Etenim Musae πρός παι-
 δας ἡμᾶς παλαιοὶ καὶ ερεσχε-
 λοῦσαι λεγούσιν. Quidquid enim
 de singulis verbis universaque
 eorum interpretatione status,
 sensum totius loci huc fere re-
 dire persuasum habemus, nihil,
 quod ortum sit, semper ac per-
 petuo manere, sed temporis
 quodam circuitu exacto mutatio-
 nem subire, ita ut eo ipso tem-
 pore in maximum perducatur
 discrimen, quandoquidem tum
 summa opus sit cautionis pru-
 dentia, ne labatur ac deterius.
 Quocirca etiam optimam civita-
 tem statuitur, exacto temporum
 orbe operibus humanis consti-
 tuto, aliquando in tale discrimen
 deductum iri, ubi summa
 cautione opus sit, ne qua res
 suae detrimentum capiant, at-
 que genus civium nascatur, un-
 de prodeant magistratus et cu-
 stodes, qui rationis imperio re-
 lecto vel alteri cum alteris vel
 etiam ipsi inter se dissideant,

ζώοις φθορά καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωματίων γί-
 γνονται, ὅταν περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφο-
 ρὰς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναν-
 τίοις δὲ ἐναντίας. γένους δὲ ὑμετέρου εὐγονίας τε
 καὶ ἀφορίας, καίπερ ὄντες σοφοί, οὓς ἡγεμόνας πό-
 λεως ἐπαιδεύσασθε, οὐδὲν μᾶλλον λογισμῶ μετ' αἰ-

περιτροπαὶ ἐκάστοις] Sic Par. A. Ven. II. Vat. m. Flor.
 a. c. γ. et corr. Θ., ut coniecit Astius. Vulgo: ἐκάστης — πε-
 ριφορὰς. Pro ξυνάπτωσι Ald. Bas. 1. Flor. β. Mon. Par. DK.
 ξυνάπτωσι.

B. ἡγεμόνας πόλεως] Sic Par. A. Ven. E. Vat. m. Flor.
 a. c. x. a. γ. et pr. Ven. II. pro vulg. πόλεως.

ideoque perturbato trium illo-
 rum et hominis et civitatis ordi-
 ninum τοῦ λογιστικοῦ, τοῦ θυ-
 μοειδοῦς et τοῦ ἐπιθυμητικοῦ,
 contentu civitatis depravationem
 accelerent. Quod quidem qua
 ratione efficiatur, accurate ex-
 ponitur infra p. 550. D. E. p.
 555. B. — E. p. 560. C. D. al.
 Nimirum quod philosophus Libr.
 X. p. 614. A. — 621. A. grandi
 fabula declaravit, animis exacto
 orbe suo, ubi novae vitae sint
 eligendae, longe maxime fata-
 lem esse istam optionem, quan-
 doquidem plerique in ea facili-
 lime a recto aberrant ac deterius
 sequantur ratiocinationis et
 sensuum fallacis decepti, idem
 sine dubio statuit etiam de fatali
 illo civitatis optimaere tempore, ubi
 ipsi orbe suo exacto novus rerum
 tanquam ordo exordendus sit et
 novum vitae curriculum ingredi-
 endum. Tum enim censuit magi-
 stratum de civium generatione
 iudicium lubricum et incertum fore,
 indeque civitatis depravatio-
 nem initium esse habituram. Ete-
 nim videtur philosophus, auctori-
 tatem Pythagoreorum sequutus,
 ita statuisse, ut temporum quos-
 dam orbes ingeniis et moribus
 humanis fatales esse existima-
 verit, quemadmodum illi etiam
 in singulorum hominum partu

temporum vim quandam fatalem
 esse iudicaverunt, sicuti prae-
 ter alios ostendit Censorinus
 De die natali Cap. XI. p. 48
 sqq. ed. Haverkamp. Sed haec
 quidem de loco obscurissimo in
 universum, quo saltem aliqua-
 tenus perspicatur, quatenam ei
 subiecta sententia sit. De re
 ipsa similiter statuit etiam Ci-
 cero De Republ. II. c. 25. ad
 quem locum consulendi sunt
 Maius et Creuzerus.

P. 546. ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπι-
 γείοις ζώοις φθορά καὶ ἀφο-
 ρία] Respexit Proclus in
 Tim. A. p. 50. v. 22. et v. 11.
 a fin. B. p. 88. 19. al.

ὅταν περιτροπαὶ ἐκά-
 στοις —] Verba sic iungo:
 ὅταν περιτροπαὶ ξυνάπτωσι ἐκά-
 στοις κύκλων περιφορὰς, i. e.
 quando conversiones sin-
 gulis iungunt orbium am-
 bitus, et iis quidem, quo-
 rum breve est aevum, bre-
 viorem, aliis alium.

B. οὐδὲν μᾶλλον — τεύ-
 ζονται] Illi vero, quos ad ci-
 vilitatis gubernationem educa-
 vists, quamvis sapientes fuerint,
 tamen nihilo magis generis ves-
 tri fecunditatem et sterilitatem
 ratiocinatione cum sensu coniun-
 cta assequuntur, sed eos praeter-
 ibit generandi opportunitas, at-

σθήσεως τεύξονται, ἀλλὰ παρῆσιν αὐτοῖς καὶ γεννήσουσι παῖδας ποτε, οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπιῷ δέ, ἐν ᾧ πρῶτῳ αὐξήσεις δυνάμεναι τε καὶ δυναστεύμεναι τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ

τρεῖς ἀποστάσεις] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. ΣII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo ἀποκαταστάσεις cum Flor. β. et Mon.

C. πεμπάδι συζυγείς] πεντάδι Par. D. Vat. r. πεμπιάδι Flor. x. πεμπάσι Flor. a. Loco vulg. παρέχεται, quod iam Astius mutavit, ex Vat. Θ. Ven. ΣII. Vind. Par. K. Ang. Vat. m. r. Flor. a. x. παρέχεται restitutum.

ἑκατὸν τοσαυτάκις] ἑκαστον Ven. II. Par. K. Mon. Ang. Flor. a. x. β. et pr. Vat. Θ. Dein Par. A. Ven. II. et a pr. Flor.

que aliquando liberos procreabunt, quum non oporteat. Significatur igitur, fatali illo tempore, quo nova quasi itinera flexusque rerum incidant, reipublicae principibus utique curandum esse, ut ne tum nova liberorum proles gignatur, eoque propter humanam inscitiam neglecto civitatis exoriri depravationem.

Θείῳ μὲν γεννητῷ —] operi ab ipso deo generato, veluti mundo et animis, quales in Timaeo a summo deo procreantur. Cui opponitur τὸ ἀνθρώπων γεννητόν. Etenim mundum quoque et animos divinitus ortos certis quibusdam temporum periodis mutationis vicissitudinem subire, in Timaeo p. 24. A. sqq. Politic. p. 272. E. sqq. Phaedr. p. 246. B. sqq. ita docetur, ut simul ostendatur nihil quidquam, quod semel genitum sit, rursus in nihilum recidere. Itaque hic quoque de eiusmodi orbe fatali cogitandum est, quo alius rerum ordo initium capiat, pristino rerum statu finito et ad ex tunc perducto. Propria vero θεῖῳ γεννητῷ περίοδος est, quam comprehendit ἀριθμὸς τέλειος. Qui qualis aut quisnam intelligendus sit, vix dubitaveris. Nam quum mathematicis ἀριθμὸς τέλειος omnino

dicatur ὁ τοῖς ἑαυτοῦ μέρειν ἴσος ὢν, sicuti ait Euclides Elem. VII. defin. 22., quocum consentiunt etiam Theo Smyrn. Arithm. Plat. p. 72. ed. Gelder. Nicomach. Arithm. I. cap. 16. p. 89. Censorin. De die nat. II. p. 49. ed. Haverc. Augustin. De civ. dei XI. c. 30. De trinit. Libr. IV. c. 4., tum Pythagorei atque Plato perfectum numerum eximie dixerunt denarium sive tetractyn arithmetica, 1. 2. 3. 4. unde ultimas rerum causas et origines repetierunt: v. nostra ad Platon. Tim. p. 35. B. C. p. 140. Boeckh. in Studios. a Car. Daub. et Frid. Creuzero edit. Vol. III. p. 52 sq. Meurs. Denar. Pythagor. Cap. XII. Ad das etiam Vitruvium De architect. III. c. I.

ἀνθρώπων τεύξονται —] H. e. ἀνθρώπων τεύξονται ἔστι περίοδος, ἣν περιλαμβάνει ἀριθμὸς, ἐν ᾧ πρῶτῳ αὐξήσεις x. τ. λ. breviloquentia insigniore. Deinde verba iungenda sunt sine dubio sic: ἐν ᾧ αὐξήσεις — ἀπέφηναν τρεῖς ἀποστάσεις, λαβοῦσαι δὲ τέτταρας ὅρους ὁμοιούντων — φθινόντων ἀπέφηναν πάντα προσήγορα καὶ ὀητὰ πρὸς ἄλληλα x. τ. λ.

ὄρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ὀητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν. ὢν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγείς δύο ἀρμονίας παρέχεται τρεῖς αὐξήσεις, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις, τὴν δὲ ἰσο-

a. x. προμήκη. Schneider. suffragantibus Turr. et Herm. verba sic interpunxit: ἰσομήκη μὲν τῆ, προμήκη δὲ x. τ. λ. usu linguae invito. Malim isto pacto πη pro τῆ, quod Flor. a. exhibet. Pro πεμπάδος, quod praebuerunt Par. A. Vat. Θ. Ven. Σ. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. vulgo legebatur πεμπάδων. Pro δυνῆν, quod Bekkerus ex Par. A. Ven. II., nos ex Flor. c. restitimus, olim erat δυνῶν.

Itaque prave vulgo post φθινόντων comma ponitur.

C. ὢν ἐπίτριτος πυθμὴν] Videtur nonnullis ἐπίτριτος πυθμὴν esse radix $4:3=1\frac{1}{3}$, vel ratio sesquitertia. — ὢν referendum ad superiora: αὐξήσεις δυνάμεναι καὶ δυναστεύμεναι vel potius ad numeros per istas αὐξήσεις procreatos. — Tum δύο ἀρμονίας intelligas de duobus numerorum ordinibus multiplicatione effectis. De ἰσομήκης et προμήκης v. ann. ad Theact. p. 147. D. — ἀξίῳτοι et ὀητοὶ ἀριθμοὶ sunt numeri rationales et irrationales; v. ad Hipp. mai. p. 303. B. C. Sed haec quidem significasse satis erit; de reliquis iuvabit consuluisse Schneiderum, qui de dictionis usu diligentissime exposuit. Totum locum autem Schleiermacher scite et eleganter hoc modo interpretatus est Germanice: „Es hat aber das göttliche erzeugte einen Umlauf, welchen eine vollkommene Zahl umfasst; das menschliche aber eine Zahl, in welcher, als der ersten, Vermehrungen — hervorgebrachte und hervorbringende — nachdem sie drei Zwi-

schenräume und vier Glieder von theils ähnlich und unähnlich, theils überschüssig und abgängig machenden Zahlen empfangen haben, alles gegen einander messbar und ausdrückbar darstellen; wovon dann die vierdriftige Wurzel mit der Fünf zusammengespannt dreimal vermehrt zwei Harmonien darstellt, die eine eine gleichvielmal gleiche, hundert eben so vielmal, die andere gleichlänglich zwar der länglichten, aber von hundert Zahlen von den ausprechbaren Durchmessern der Fünf jeder um Eins verkürzt, unaussprechbaren aber zwei und von hundert Würfeln der Drei. Diese gesammte geometrische Zahl unterscheidet hierüber, über bessere und schlechtere Zeugungen; und wenn aus Unkenntniß dieser eure Wächter den Jünglingen Bräute zugesellen zur Unzeit, so wird das Kindergeben, die weder wohlgeartet sind, noch wohlbeglückt.“ Verbum ἀνομοι-

μήνη μὲν, τῇ προμήκει δέ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος, δεομένων ἐνὸς ἑκάστων, ἀρῶντων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιοῦτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων, ἃς ὅταν

D ἀγνοήσαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρὸν, οὐκ εὐφρεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται. ὧν καταστήσονται μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέρων αὐτῶν δυνάμεις ἐλιθόντες, ἡμῶν πρότερον ἀρξονται ἀμελεῖν φύλακες ὄντες, παρ' ἑλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς. ὅθεν ἀμωσώτεροι γενήσονται ὑμῖν οἱ νέοι. ἐκ δὲ τούτων ἀρχόντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου τε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν γένη,

ὧν καταστήσονται] Herm. καταστήσουσι ex Aug. Flor. x. γενήσονται ὑμῖν οἱ νέοι] ἡμῖν Par. AΞΦ. Flor. α.
E. τὰ παρ' ὑμῖν γένη] Male vulgo ἡμῖν, quod ex plurimis optimisque libris correctum.
P. 547. σιδηροῦ ἀργυροῦ] V. σιδηροῦ ἀργύρου. Correximus ex Par. A. repetitae lectionis.
ἀεὶ τίττει] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Aug. Vat. m. r. et sex Florentini. Vulgo αἰ ἐνάττει.
ταύτης τοῦ γενεᾶς] γενεᾶς AΘΠDK. m. r. Flor. β. x. pro vulg. γενεῆς.

οὗν, praeter analogiae leges formatum propter oppositionis rationem, ut Parmenid. p. 156. B: ὁμοιοῦσθαι τε καὶ ἀνομοιοῦσθαι. Theaet. p. 159. A. 166. B. v. Lobeck. ad Phrynich. p. 563.

ὧν καταστήσονται —] ex quibus quidem suo loco optimos constituent s. sibi sufficient priores, meliori aetati adhuc propinqui nequum corrupti. Non igitur exputamus, cur Hermannus καταστήσουσι scribendum putaverit optimis plurimisque libris adversantibus. Mox καταστήσονται passive dictum.
D. παρ' ἑλαττον τοῦ δέ-

οῦτος ἡγησάμενοι —] iusto minoris aestimantes res musicas. v. Matth. Gr. §. 588. C.
δευτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς] Hermannus haec verba pro suppositiciis habet, quia in ea, quae optimam civitatem proxime excipiat republica, Spartanae et Cretensi simili, gymnasticae vel maxime honos suus habeatur. Recte hoc quidem; sed non item alterum. Significat enim Plato, virtute etiam magis deficiente in civitatis generibus timocrazia deterioribus gymnicas quoque exercitationes neglectum iri. Quod vere indicatum esse, quis

χρυσῶν τε καὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν καὶ σιδηρῶν. 547
ομοῦ δὲ μίγντος σιδηροῦ ἀργυροῦ καὶ χαλκοῦ χρυσῶ ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος, ἃ γενόμενα, οὐδ' ἂν ἐγγίηται, αἰεὶ τίττει πόλεμον καὶ ἐχθρῶν. ταύτης τοῦ γενεᾶς χρῆ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγηται αἰεὶ. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνεσθαι φήσομεν. Καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη Μούσας γε οὔσας. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μούσαι; Στάσεως, ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἰλικτην ἄρα ἑκατέρω τῷ γένει, τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτήσιν καὶ οἰκίας χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου, τὸ δ' αὐτὸ, τὸ χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν, ἅτε οὐ πενομένω, ἀλλὰ φῦσαι ὄντε πλουσίω, τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἡγήτην. βιαζομένων δὲ καὶ

αὐτὰς ἀποκρίνεσθαι φ.] V. ἀποκρίνασθαι. Praesens obtulerunt Par. A. Ven. E. Vind. Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentini. Par. A. φήσομεν a manu sec.

B. ἑκατέρω τῷ γένει] Par. A. Ven. II. γένει ex corr. Sed Par. A. γίνει pr. Vind. Φ. Vat. m. γένει. De his formis acute disputat Buttman. Gr. Ampl. I. p. 187.

τὸ δ' αὐτὸ, τὸ χρυσοῦν] Pro αὐτὸ Par. A. Ven. II. Vind. Φ. Vat. m. Flor. a. c. γ. αὐτὸ unde Schneid. extudit τὸ δ' αὐτὸ χε- quod Hermannus non dubitavit recipere. Nos nihil nisi τὸ ante χρυσοῦν, quod vulgo aberat, adiiciendum putavimus. Ita recte subsequitur numerus dualis πενομένω κ. τ. λ.

est qui negare audeat? Alia chorda aberravit Steinhart. l. c. p. 697.

E. πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου — σιδηροῦν] Respicitur ad ea, quae exposita sunt libr. III. p. 415. A. sqq., et ad Hesiodi Opp. et DD. v. 108 sqq.

P. 547. καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος] „Respexit Plutarch. De frat. amor. p. 484. B. Astius.

ταύτης τοῦ γενεᾶς —] Conf. Hom. Iliad. XX. vers. 241.

B. εἰλικτην ἄρα ἑκατ.] „Ira longius ab orationis principio remotum, ut Soph. p. 224.

E. 229. C. Protagor. p. 355. B., ubi v. annot. De verbis φῦσαι ὄντε πλουσίω conf. libr. III. p. 416. E. Deinde addidit ἡγήτην, quasi non praecessisset εἰλικτην. Cuius structurae ratio in promptu est, ut nemini molesta futura sit. Mox ἀντιτείνειν ἀλλήλοις dicuntur cives factiosi, qui sibi invicem adversantur et reluctantur. Genitivus absolutus, ad quem αὐτῶν intelligas, recte poni potuit, licet deinde ad ὁμολογήσαν idem nomen cogitatione repetendum sit; v. Matth. Gr. §. 561. — εἰς μέσον ὁμολογεῖν idem fere est quod εἰς μέσον συμβῆναι, quod legitur Protagor. p. 337. E.

ἀντιτεινόντων ἀλλήλοις, εἰς μέσον ὠμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας κατανευμαμένους ιδιώσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυλαττομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους, φίλους τε καὶ τροφίας, δουλωσάμενοι τότε περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες αὐτοὶ πόλεμον τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη ἡ μεταβάσις ἐντεῦθεν γίγνεσθαι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρατίας τε καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἡ πολιτεία; Πάνν μὲν οὖν.

Cap. IV. Μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω· μεταβάσσει D δὲ πῶς οἰκήσει; ἢ φανερόν, ὅτι τὰ μὲν μιμῆσται

Cap. IV. D. τῷ μὲν τιμῶν τοὺς ἄρχοντας —] Vind. τοὺς ἄρχοντας καὶ προπολεμῆν αὐτῆς καὶ γεωργῶν ἀπέχεσθαι καὶ χειροτεχνῶν κτλ.

ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι] Sic Par. ADK. Vind. Ven. E. Mon. Vat. m. et sex Florentini. Vulgo κατασκευάσασθαι, quod ineptum.

Τῷ δὲ γε φοβεῖσθαι] Codd. plerique cum Par. A. τῷ. Vulgo τῷ.

C. αὐτοὶ πόλεμον — ἐπιμελεῖσθαι] Mireris Astium in his verbis ita haerentem, ut ἔχοντας — αὐτοῖς scribendum iudicaverit. Nihil verius lectione vulgata, cuius haec est sententia: Orto autem tumultu atque seditione in medium convenient, ut agros atque domos distributos privatim suos quisque possideat: illis vero, qui antea ab iis servabantur tanquam liberi, amici et nutritores, in servitutem redactis et loco accolarum et ministrorum habitis ipsi belli atque custodiae illorum curam gerant. Philosophum Lacedaemoniorum rempublicam in animo habuisse vel τῶν περιοίκων mentio docet, de quibus v. Herodot. IX, 11. ibique Valcken. conf. C. Fr. Hermann. Gesammelt. Abhandl. p. 141—157. et Histor. Phil. Plat. p. 541. sq. et 695. Ceterum observes

usum aoristi in vaticinio positi. v. Rost. Gr. §. 116. ann. 4.

Cap. IV. D. Οὐκοῦν τῷ μὲν τιμῶν —] Nonne eo, quod civitatis principes honore afficiet atque milites ab agricultura et artibus exercendis aliisque quae-stus generibus abstinere bunt, publica autem convivia habebit constituta et gymnasticae bellicorumque certaminum curam geret, his omnibus igitur nonne superiorem civitatem (i. e. τὴν ἀριστοκρατίαν sive optimam reipublicae formam) imitabitur? Loco aoristi κατασκευάσασθαι dubium non erit quin recte scripserimus cum Bekkero κατασκευάσασθαι, quia sermo est de re, quae non tantum aliquando in civitate instituta est, sed etiam tanquam publicum institutum servatur atque colitur.

Τῷ δὲ γε φοβεῖσθαι —] Dativus ponitur propter eandem

τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, αὐτὴν ἐν μέσῳ οὖσα, τὸ δὲ τι καὶ αὐτῆς ἔξει ἴδιον; Οὐτως, ἔφη. Οὐκοῦν τῷ μὲν τιμῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ γεωργῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνῶν καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πόλεμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν μιμῆσται; Ναί. Τῷ δὲ γε φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν, ἅτε οὐκέτι κεκτημένην E ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας, ἀλλὰ μικτούς, ἐπὶ δὲ θυμοειδεῖς τε καὶ ἀπλουστέρους ἀπο-

οὐκέτι κεκτημένην] κεκτημένην Par. A. repetitae lectionis Vat. O. m. r. Ven. E. Vind. O. Mon. Par. DK. et sex Florentini; quod nuper unus Baiter. restituit. Editt. omnes κεκτημένη casu nominativo.

ἐπὶ δὲ θυμοειδεῖς] Vulgo ἐπὶ δὲ τοὺς θυμ. Articulo carent Par. A. repetitae lectionis Vat. m. Flor. a. γ.

E. καὶ ἀπλουστέρους] Astius coni. καὶ ποικιλωτέρους.

verborum superiorum constructionem et quoniam orator sic fere pertexere sermonem constituerat: τούτῳ δὲ ἐκείνης διολεῖσται; pro quibus tamen per anacoluthi licentiam infertur: αὐτῇ ἐαντῆς αὐτὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἔξει. Quamquam etiam nunc malim scriptum esse: Τῷ δὲ γε φοβ. quod habent cum editt. Bas. 2. Steph. codd. Vat. O. a. m. sec. et Ven. E. Praecessit enim modo: τὸ δὲ τι καὶ αὐτῆς ἔξει ἴδιον, ut profecto mirum accidat, quod dativo pergitur: Τῷ δὲ γε φοβεῖσθαι κτλ. licet scriptoris menti utique iam hic obversatum sit quod infra subiungitur: αὐτῇ ἐαντῆς — ἴδια ἔξει. At nimirum concedendum aliquid fuit auctoritati librorum manu scriptorum. Atque indidem recepimus deinde etiam inviti κεκτημένην pro nominativo κεκτημένην, quem requirebat sane recta ratio, praesertim quum infra subsequatur πολεμοῦσα. Sed πολεμοῦσα ibi positum est pro-

pter insequens αὐτῇ ἔξει, quum κεκτημένην ex constructione periodi adhuc suspensa et incerta excusationem paratam habeat.

ἀπλοῦς καὶ ἀτενεῖς —] simplices et propositi tenaces. De ἀτενῆς v. Ruhnkend. ad Tim. p. 53. Dein quod Astius pro ἀπλουστέρους maluit ποικιλωτέρους vel ἀλλοκωτέρους, non difformemur nobis quoque locum videri vitiatum, cuius integritatem frustra defendere conati sunt Schneider. et C. Fr. Hermann. Vermischt. Aufsatz. u. Abh. p. 173 sq. ita de eo disputantes, ut Splinge obscuriora protulisse censendi sint. Refingendus, opinor, locus est hunc in modum: ἐπὶ δὲ τοὺς θυμοειδεῖς τε καὶ πολλυπλουστέρους ἀποκλίπειν. Nempe ita πολλυπλουστέροι commode opponuntur τοῖς ἀπλοῖς καὶ ἀτενεῖν intelligunturque ii, qui simul et a simplicitate et a constantia desciverunt, quippe quum οἱ θυμοειδεῖς a ratione ad τὸ ἐπιθυ-

κλίνειν, τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας ἢ πρὸς
 548 εἰρήνην, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανάς
 ἐντίμως ἔχειν, καὶ πολεμοῦσα τὸν αἰεὶ χρόνον διάγειν,
 αὐτὴ ἑαυτῆς αὐτὰ πολλά τῶν τοιούτων ἴδια ἔξει;
 Ναί. Ἐπιθυμηταὶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, χρημάτων οἱ τοι-
 οῦτοι ἔσονται, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ τι-
 μῶντες ἀργίως ὑπὸ σκότου χουδόν τε καὶ ἄργυρον,
 ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκίους θησαυρούς, οἱ
 B θήμενοι ἂν αὐτὰ κρύψαιαν, καὶ αὐτὸν περιβόλους οἰκή-
 σεων, ἀτεχνῶς νεοττίας ἰδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες
 γυναξί τε καὶ οἷς ἐθέλοισιν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπα-
 νῶντο. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρη-
 μάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ φανερώς κτώμενοι, τι-

P. 548. διάγειν, αὐτὴ ἑαυτῆς αὐτὰ πολλά τ. τ.] Bekkerus commate post διάγειν sublato ante τὰ πολλά distinxit. Pro vulg. ἑαυτῆς idem suscepit ἑαυτῆ ex Par. Vat. r. Sed de Par. A. falsus est, qui nuperis eius exploratoribus testantibus liquido ἑαυτῆς scriptura exhibet. Et genitivus haud dubie praefendus est. Pro αὐτὰ vet. editt. αὐτὰ, quod ex Par. A. Ver. E. Vind. Ang. Vat. m. et sex Flor. mutatum. Corrigendum iam Steph. vidit.

ὁπὸ σκότου] σκότους Par. K. cf. libr. V. p. 461. A. VI. p. 508. D. VII, 518. A. Valcken. ad Phoen. v. 380. et Porson. ad Hecub. v. 825., qui masculinum magis Atticum putat, nescio quam recte.

μητιόν inclinēt. Conf. Libr. III. p. 397. E. ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῶν οὐδὲ πολλαπλοῦς. Tim. p. 75. B. unde v. πολλαπλοῦς tamquam Platoni proprium laudat Pollux IV. 47. Opponitur autem homo ἀπλοῦς et πολλαπλοῦς etiam a Plutarcho Aristid. II. p. 368. ed. Franc. Itaque apertum est sensum verborum hunc esse: Eo autem, quod sapientes dubitabat magistratus admove- re, utpote non amplius tales viros (sapientes) simplices et inflexibiles, sed mixtos habens, et quod ad iracundos (ánimosos) eosque multipliciores et inconstantiores inclinabit, qui ad bellum magis quam ad pacem natura comparati sint et quod

dolos et machinas ad ista omnia (ταῦτα) pertinentes in honore habebit perpetuoque bella geret, plerumque istiusmodi ipsa sibi propria habebit. Ceterum liquidum est haec quoque sicuti proxima egregie convenire in civitatem Spartanorum, de qua re docte exposuit C. Fr. Hermann. Gesamm. Abhandl. p. 153 sqq.

ἀτεχνῶς νεοττίας ἰδίας] „Vulgo νεοτίας, quod esset pul- lorum exclusiones. Intelliguntur domicilia, cubicula, quae νεο- τίας vocantur, ut Lat. nidus. Sic Horat. Epist. I, 10, 6: Tu nidum servas. Od. III, 4, 14 al. Respexisse videtur Ammonius p. 145. v. Valken. ad Herod. p. 252. „Astius. Conf. Legg. VI. p. 776. A. —

λαναλῶται δὲ ἀλλοτρίων δ' ἐπιθυμίαν, καὶ λάθρα
 τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν
 νόμον ἀποδιδάσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ
 βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς
 μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἡμεληκῆναι καὶ πρᾶσβυ- C
 τέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκῆναι. Παντάπα-
 σιν, ἔφη, λέγεις μειγμένην πολιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ
 ἀγαθοῦ. Μεικταὶ γάρ, ἦν δ' ἐγώ: διαφανέστατον δ'
 ἐν αὐτῇ ἔστιν ἐν τι μόνον ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρα-
 τοῦντος, φιλονεικία καὶ φιλοτιμία. Σφόδρα γε, ἦ δ'
 ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτὴ μὲν ἡ πολιτεία οὕτω
 γεγυνοῖα καὶ τοιαύτη ἂν τις εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πο- D
 λιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργασασθαι διὰ

νεοτίας ἰδίας] Sic dedit Bekk. ex Par. A. Vulgo νεο-
 τίας. Ven. E. Vat. r. νεοτίας.

B. φιλαναλῶται δὲ ἀλλοτρ.] Sic Bekk. cum Vat. O. Ven. II. Par. DK. Vat. r. Vulgo φιλαναλῶται, quod Turr. retinuerunt.

διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης] Astius duce Ficino cor-
 rexit μουσικῆς, consentiente Heindorfio ad Phaedon. p. 20. et Lo-
 cella ad Xenoph. Ephes. p. 125., qui codicem Vind. n. 109. ita
 scriptum exhibere narrat. Nihil mutandum esse docuimus in
 annotat.

Ἀτεχνῶς in comparisonibus frequens. Euthyphr. p. 3. A. ἀτε-
 χνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑστίας ἀρχεσθαι. Ion. p. 14. C: ἀτε-
 χνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, παντο-
 δαπὸς γίγνεται, ubi v. ann.

B. οὐχ ὑπὸ πειθοῦς ἀλλ' ὑπὸ βίας] Frequens verborum oppositio, de qua laudat Astius Wyttenbachium ad Iulian. Or. I. p. 36 sq. et Iacobsium ad Antholog. Gr. T. II. P. I. p. 16 sq. Infra p. 554. D: οὐ πείθων, ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ φό-
 βῳ. Deinde Heindorf. ad Phae-
 don. p. 20. et Astius legon-
 dum censuerunt διὰ τὸ τῆς ἀλη-
 θινῆς μουσικῆς. Ego cur Musam
 hinc exturbemus, nullam causam
 video. Libr. III. p. 411. C: ἐπει-
 δὲν ἄλλο μὴδὲν πρᾶττη μὴδὲ
 κοινῶν Μούσης μηδαμῆ. conf.

Politic. p. 309. D. Phileb. p. 67.
 B. ibique ann. Mox πρᾶσβυτέ-
 ρως positum ut Lat. antiquius
 pro magis. Notus est usus verbi
 πρᾶσβύειν, nihil antiquius
 habere, colere, de quo cf.
 Sympos. p. 186. B. Eurip. Hip-
 polyt. v. 5. ibique schol. et quae no-
 tarunt in tpp. ad Thom. Mag. p. 737.

C. ἐν τι μόνον ὑπὸ τοῦ
 θυμο.] Ἐν μόνον inagitur, ut
 unum solum apud Latinos.
 Quae de hoc loquendi genere ad
 Sympos. p. 184. C. annotavimus,
 his adde quae observavit Fr.
 Iacobs. Additam in Athen. p.
 190. — ὑπὸ τοῦ θυμο. κρ.,
 ubi τὸ θυμοειδὲς domi-
 natur. De his Spartanorum stu-
 diis C. Fr. Hermann. apte
 comparat Plutarch. Lys. c. 2.
 et Agesil. cap. 5.

D. ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβ.

D τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικιώτατον, ἀμύχανον δὲ μήκει ἔργον εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ ἦθῃ μηδὲν παραλιπόντα διελθεῖν. Καὶ ὁρθῶς, ἔφη.

Cap. V. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνὴρ; πῶς τε γενόμενος ποῖός τε τις ὢν; Οἶμαι μὲν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἔγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουὶ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἰσως, ἦν δ' ἐγώ, E τοῦτο γε· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Τὰ ποῖα; Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, εἶναι καὶ ὑποαμουσώτερον, φιλόμουσον δέ· καὶ 549 φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. καὶ δούλοις μὲν τις ἂν ἄγχιος εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων, ὥσπερ ὁ ἰκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἡμερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἀρχεῖν οὐδ' ἀπὸ τοιοῦτου οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ ἔργων τῶν τε πο-

Cap. V. D. ἔγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος z. z.] Pro αὐτόν Steph. cum Aldo habet αὐτοῦ, in vitis libris omnibus. Heindorfius ad Phaedon. p. 39. corrigebat: αὐτόν τοῦ Γλαύκωνος.

E. καὶ δούλοις μὲν τις ἂν ἄγχιος] Pro vulg. lect. τισιν Vind. Vat. m. et corr. Par. A. us. In Angel. Flor. x. τισ ἂν scriptum exstat, quod recte cum Bekk. nuperi editi. receperunt.

ἀπ.] V. ad libr. VI. p. 511. E. Mox καὶ post ἐξαρκεῖν illatum, quod tetigi ad lib. VI. p. 506. D.

Cap. V. ἔγγύς τι — τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας] eum prope accedere ad Glauconem huncce, quantum quidem ad honoris studium et ambitionem attingit. ἔγγύς τι τείνειν τινός sic positum Phaedon. p. 65. A. De usu hoc voc. ἕνεκά γε v. ad libr. I. c. II. Facete carpitur Glauconis ambitio. De eius moribus et ingenio v. ad Libr. II. Prooem. et Prolegg. p. CXVII.

E. ὑποαμουσώτερον, φιλόμουσον δέ· καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορ.] Sic haec distinguenda cum Heusdio In. Phil. Plat. T. III. p. 145. praeeunte Fici no. Sententia enim haec est: contentu macior em sane eum esse

neesse est et a musica quod a modo alieniorem, musicae tamen cupidum; et audiendi quidem studiosum, dicendi vero peritum nequam. Ac fuerit etiam adversus servos quodammodo saevus talis homo, nec tamen servos despiciens, quemadmodum vir perfecte eruditus, qui serviles animos per omnia contemnit etc. Editi. omnes prave: ὑποαμουσώτερον, φιλόμουσον δέ καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορ. In proximis vulgo scriptum legebatur: δούλοις μὲν τισιν ἄγχιος εἴη ὁ τοιοῦτος. Sed optativus sine ἂν ita non solet usurpari, suntque diversi generis illa, de quibus ad Libr. VII. p. 515. C. aliquid admonimus. Optativum

λεμικῶν καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά,* φιλογυμναστῆς τε τις ὢν καὶ φιλόθῃρος. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκείνης τῆς πολιτείας. Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τοιοῦτος νέος μὲν ὢν καταφρονοῖ ἂν, B ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνεται, μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάξοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εὐλιχρινῆς πρὸς ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος; Τίνος; ἦ δ' ὅς ὁ Ἀδείμαντος. Λόγου, ἦν δ' ἐγώ, μουσικῇ κεκραμένον· ὅς μόνος ἐγγενόμενος σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Καὶ ἔστι μὲν γ', ἦν δ' ἐγώ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρατικὸς νεανίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει εὐκίως. Πάνυ μὲν οὖν. Γίγνεται δὲ γ', εἶπον, οὗτος ὡδέ πως. ἐνίστε πατὴρ ἀγαθοῦ ὢν νέος υἱός, C ἐν πόλει οἰκοῦντος οὐκ εὖ πολιτενομένη, φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι,

P. 549. ἀλλ' ἀπὸ ἔργων] ἀλλὰ πρὸ Vat. Θ. Ven. II. Par. D. Dein pro πολεμικῶν vet. editi. πολιτικῶν, in vitis codd. omnibus praeter Ven. E., quocum vet. editi, in primis Stephaniana, adeo plerumque consentiunt, ut saepe orta suspicio sit hunc librum in illis adornandis praecipue esse adhibitum. Post φιλογυμναστῆς Flor. a. c. α. β. γ. Mon. Ven. E. Vat. m. voculam τε omittunt.

cum ἂν iunctum philosophus etiam in proximis posuit, ubi quem talem vel talem esse posse sumitur atque ponitur. conf. etiam Legg. I. p. 627. D: πολλοὶ ἀδελφοὶ ποιοῦντο ἂν ἐνός ἀνδρός. Ibid. E: τοῖς ἀρετῇ λεγομένοις ἀδελφοῖς γένοιτο ἂν ποῦ τις δικαιοσύνης. Ibid. III. p. 677. B: ὅμοιοι τινες ἂν εἴεν νομῆς Ibid. p. 677: καὶ ἔτι πλεονα ἡμῶν ἰσχυροὶ ἂν εἴεν ἐν τῷ τότε. Ibid. p. 687. B: μῶν οὐ τοῦτων χάριν ἐπιθυμοῦσιν ἂν; IV. p. 719. B. al. v. Matthiae Gramm. §. 514. 2. a. Nec vero τισίν post δούλοις recte illatum putamus.

οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἀρχεῖν] Ἀπὸ de eo ponitur, quod praebet occasionem vel opportunitatem, ut aliquid fieri possit. Germanice dicas von

wegen. v. Hermann. ad Sophocl. Electr. v. 65. Itaque sententia verborum haec est: existimans magistratum gerendorum occasionem et opportunitatem sibi non a dicendo (ab eloquentia) aut alia simili re esse repetendam etc. Ad ἀρχεῖν nemo supplendum δέειν putabit, qui meminerit annot. ad Phaedon. p. 95. B. Protag. p. 346. B. Hermann. ad Viger. p. 743.

B. μᾶλλον ἀεὶ ἀσπ.] Omissum putant in talibus τοσοῦτω, v. ad Apolog. Soer. p. 30. A. Gorg. p. 458. A. p. 520. B. — τῷ μετέχειν, eo quod particeps est.

C. τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς] Haec saepe coniunguntur, ut apud Lat. honores et ma-

ὥστε πράγματα* μὴ ἔχειν — Πῆ δὴ, ἔρη, γίνονται;
 "Όταν, ἢν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀ-
 D χθόμενης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστὶ,
 καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναι-
 ξίν, ἔπειτα ὁρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπου-
 δάζοντα μηδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε
 ἐν δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥαθυμῶς πάντα
 τὰ τοιαῦτα φέροντα, καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσ-
 έχοντα ἀεὶ αἰσθάνηται, ἑαυτὴν δὲ μήτε πάνν τιμῶν-
 τα μήτε ἀτιμάζοντα· ἐξ ἀπάντων τούτων ἀχθόμενης
 E τὴν ἀνεμῆτος, ὡς ἀνανδρὸς τε αὐτῷ ὁ πατὴρ καὶ
 αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Καὶ μάλ',
 ἔρη ὁ Ἀδείμαντος, πολλά τε καὶ ὅμοια ἑαυταῖς. Οἴ-
 σθα οὖν, ἢν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκείται τῶν τοιού-
 των ἐνίοτε λάθρα πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν,
 οἱ δοκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ ἐάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφεί-
 λοντα χρήματα, ᾧ μὴ ἐπεξερχεται ὁ πατὴρ, ἢ τι ἄλ-

P. 550. A. τοιαῦτα ἀκούει] ἀκούῃ A.H.D.K. Mon. cum
 Ald. Bass. 1. 2.

gistratus. Libr. X. p. 608. B.
 Tim. p. 20. A. Menon. p. 78. C.
 Apolog. Socr. p. 35. B. al.

μὴ ἔχειν —] Sermonis tenor
 interruptus Adimanti interpel-
 latione, cuius generis exempla
 sunt Politic. p. 275. D. 277. E.
 Phil. p. 52. A. 57. D. al.

Όταν — ἀκούῃ ἀχθόμε-
 νης — καὶ ἐλαττουμένης] Notanda subita structurae mu-
 tatio in his: καὶ ἐλαττουμένης κτλ.
 post participia vero deinde in-
 fertur rursus verbum finitum αἰ-
 σθάνηται, quo facto rursus re-
 ditur ad participium: ἐξ ἀπάν-
 των τούτων ἀχθόμενης κτλ. O-
 missa etiam apodosis est, quae
 ad sensum tandem inde a p.
 550. A. τότε δὴ ὁ νεανίας in-
 fertur.

D. μηδὲ μαχόμενον καὶ
 λοιδορούμενον] Optime
 Astius: etiamsi conviciis

proscindatur. Nam λοιδο-
 ρούμενον passive capiendum pro-
 pter sequentia, ἀλλὰ ῥαθυμῶς
 πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα. Voc.
 καὶ sic cum participio iunctum
 illustravit Valcken. ad Phoe-
 niss. p. 98 sq. Ficus: pug-
 nantem et litigantem.

ἑαυτὴν δὲ μήτε πάνν τ.]
 Scripserim αὐτῇ, ipsam, quod
 exstat in cod. Vind. Nam et vis
 reflexiva ex ipsa orationis serie
 manifesta est, et gravitas oppo-
 sitionis αὐτῇ flagitare videtur.

ἴλιαν ἀνεμῆτος] h. e. ni-
 mis lassus ac securus, all-
 zu laessig, ut Thucyd. I.
 6. II. 39. al.

E. τῶν τοιούτων ὑμνεῖν]
 Schol. ὑμνεῖν ὀδύρεσθαι νῦν. ση-
 μάλνει δὲ καὶ μέμφοσθαι καὶ λοι-
 δορεῖν. v. Ruhk. ad Tim. Gloss.
 p. 263.

καὶ ὅμοια ἑαυταῖς] h. e.

λο ἀδικοῦντα, διακελεύονται, ὅπως, ἐπειδὴν ἀνὴρ γέ-
 νηται, τιμωρήσεται πάντας τοὺς τοιούτους καὶ ἀνὴρ 550
 μᾶλλον ἔσται τοῦ πατρὸς. καὶ ἐξίων ἕτερα τοιαῦτα
 ἀκούει καὶ ὄρᾳ, τοὺς μὲν τὰ αὐτῶν πράττοντας ἐν
 τῇ πόλει ἡλιθίους τε καλομένους καὶ ἐν σμικρῷ λό-
 γῳ ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὐτῶν τιμωμένους τε καὶ
 ἐπαινουμένους. τότε δὴ ὁ νέος πάντα τὰ τοιαῦτα
 ἀκούων τε καὶ ὄρων, καὶ αὐτὸς τοῦ πατρὸς λό-
 γους ἀκούων τε καὶ ὄρων τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ
 ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέ-
 ρων τούτων, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικόν
 ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὐξοντός, τῶν δὲ ἄλλων B
 τό τε ἐπιθυμητικόν καὶ τὸ θυμοειδές, διὰ τὸ μὴ κα-
 κοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν, ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν
 ἄλλων κακαῖς κεκρησθαι, εἰς τὸ μέσον ἐλκόμενος ὑπ'
 ἀμφοτέρων τούτων ἦλθε, καὶ τὴν ἐν ἑαυτῷ ἀρχὴν
 παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονείκῳ καὶ θυμοειδεῖ,
 καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνὴρ. Κο-

αὐτὸς τοῦ π.] αὐτοῦ τοῦ π. Par. A. repetitae lectionis:
 quod Baiter. recepit.

ipsis congrua s. consen-
 tanea. Mox p. 555. B: ὁμοίως
 γοῦν ἂν — ἡμῖν αὐτοῖς πορευ-
 οῦμεθα. v. Lobeck. ad Sophocl.
 Aiac. v. 1353.

P. 550. καὶ ἐξίων] ubi in
 publicum prodit. Nam ita
 ἐξίοναι frequenter ponitur sine
 ullo additamento. Xenoph. Cy-
 rop. VII. 5, 24: ὅποτε ἐξίοναι.
 Dein τὰ ἑαυτοῦ πράττειν
 in bonam partem capiendum de
 iis, qui sibi vivunt neque alie-
 nis se immiscet negotiis. Gorg.
 p. 526. C: φιλοσόφου τὰ αὐτοῦ
 πράττοντος καὶ μὴ πολυπραγμο-
 νήσαντος ἐν τῷ βίῳ. Libr. VI.
 p. 496. D: ἡσυχίαν ἔχων καὶ
 τὰ αὐτοῦ πράττων. Libr. III. p.
 406. E: ἕλης γενόμενος ἐν τῷ
 αὐτοῦ πράττων. De sententia
 cf. Eurip. Iphig. Aul. v. 17
 sqq. — τοὺς δὲ μὴ τὰ αὐ-
 τῶν sc. πράττοντας, i. e. πολυ-
 πραγμανοῦντας. — ἐν σμικρῷ

λόγῳ εἶναι, parvi aesti-
 mari, ut ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεί-
 σθαι ap. Herodot. I, 120.

B. ἄρδοντός τε καὶ αὐ-
 ξοντός] Metaphora a plantis
 et fructibus repetita. Libr. X. p.
 606. D: τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδου-
 σα κτλ. Sic οἶνος dicitur ἄρδου-
 τὰς ψυχὰς apud Xenoph. Sym-
 pos. II, 24. et Aristophan.
 Equitt. v. 98: ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι
 ταχέως οἶνου χοῦν, τὸν νοῦν ἔν'
 ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν. Mox
 structuram verborum διὰ τὸ μὴ
 κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν sic
 expedit: διὰ τὸ τὴν φύσιν (αὐ-
 τοῦ) μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι (φύ-
 σιν). In proximis verba ἐλκό-
 μενος ὑπ' ἀμφοτέρων τού-
 των iterantur post ampliore
 verborum circutium perspicuita-
 tis gratia. — Usus aoristi, iam
 alibi notatum, deinde observa-
 bis etiam his locis: p. 550, E, p.
 551. A. p. 560. A.B.C. p. 566. E.

μιδῆ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν διεληλυθέναι. Ἐχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τε δευτέραν πολιτείαν καὶ τὸν δεύτερον ἄνδρα. Ἐχομεν, ἔφη.

Cap. VI. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Δισχύλου, λέγωμεν

ἄλλον ἄλλη πρὸς πόλει τεταγαμένον; μάλλον δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέραν τὴν πόλιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Εἴη δὲ γ' ἂν, ὡς ἐγώμαι, ὀλιγαρχία ἢ μετὰ τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Λέγεις δέ, ἦ δ' ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Τὴν ἀπὸ τιμημάτων, ἦν δ' ἐγώ, πολιτείαν, ἐν ἣ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένητι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ῥητέον; Ναί. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ὡς μεταβαίνει. Πῶς; Τὸ ταμίειον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο ἐκάστῳ χρυσίου πλη-

D. πένητι δὲ οὐ μ.] Sic A. Φ. v. m. Florr. a. c. x. a. γ. Vulgo πένησι.

Cap. VI. P. 550. E. αἰτῶν ἀπειργάσαντο] Flor. a. c. a. γ. Vind. Vat. m. ἀπειργάσατο. Pro αἰτῶν, quod recto iudicio Bekker. e Mon. restituit, Ald. Bass. Steph. et codd. reliqui αἰτῶν.

Cap. VI. C. τὸ τοῦ Δισχύλου] Sept. adv. Theb. v. 451. ὁμολοῦσιν δὲ πρὸς πόλιν τεταγαμένους, coll. 570. ed. Dind. λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πόλιν ελληγότα, quos versus paululum immutatos philosophus ad rem suam accommodavit. Fuit tamen qui πόλη pro πόλει mallet.

τὴν ποίαν κατάστασιν] De articulo interrogativis praemisso v. Matth. Gr. §. 265.

Τὴν ἀπὸ τιμημάτων — πολιτείαν] P. 551. C. εἰ νεῶν οὕτω τις ποιῶτο κηβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. v. p. 549. A. et 552. E. Τιμήματα sunt census.

D. καὶ τυφλῷ γε δῆλον] Proverbium obvium quum alibi tum libr. V. p. 465. D. Sophist. p. 241. D. — τοὺς νόμους παρὰ γένεσιν est leges subdole et fraudulenter deflecte-

re. Similem verbi usum notavit Fr. A. Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 355.

ἀπειθοῦντες αὐτοὶ τε — αἰτῶν] quum tamen nec ipsi nec mulieres legibus isto pacto inflexis morigerentur.

E. ἄλλος ἄλλον ὁρῶν — ἀπειργάσαντο] Pluralis numerus post ἄλλος ἄλλον. v. Matth. Gr. §. 303. b. — τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν, i. e. τοὺς πλείστους ἑαυτῶν τοιοῦτους. Tum, inquit, de augendis divitiis inter se certant.

τοσοῦτῳ — ἀτιμότεραν] int. ἡγοῦνται. v. Heindorf. ad Protagor. §. 37.

ὡς περ, ἐν πλάστιγγι —, ἀεὶ τοῦναντίον ῥέποντε] Dedimus nunc quod tuetur liber praestantissimus cum aliis qui-

ρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι, καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν, ἀπειθοῦντες αὐτοὶ τε E καὶ γυναῖκες αὐτῶν. Εἰκός, ἔφη. Ἐπειτά γε, οἶμαι, ἄλλος ἄλλον ὁρῶν καὶ εἰς ζῆλον ἰὼν τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν ἀπειργάσαντο. Εἰκός. Τοῦντεῦθεν τοῖνυν, εἶπον, προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ ζημιωθῆναι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσοῦτῳ ἀρετὴν ἀτιμότεραν. ἢ οὐχ οὕτω πλοῦτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὡς περ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἐκατέρου, ἀεὶ τοῦναντίον ῥέποντε; Καὶ μάλ', ἔφη. Τιμωμένον 551 δὴ πλοῦτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλουσίων ἀτιμότερα ἀρετὴ τε καὶ οἱ ἀγαθοί. Δῆλον. Ἀσκεῖται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμαζόμενον. Οὕτως. Ἄντι δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοζηματισταὶ καὶ φιλοζήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο, καὶ

ὡς περ — ἐκατέρου — τοῦναντίον ῥέποντε] Vulgo legabatur: ἐκατέρου, ἀεὶ εἰς τοῦναντίον ῥέποντος, quod Astius ita tuetur, ut post ἀεὶ voculam τε inserendam censeat. Sed Ald. Bas. l. 2. Flor. a. γ. x. et ceteri libri fere omnes praeter Ven. E. praepositionem εἰς ignorant. Bekkerus edidit: κειμένου, ἐκατέρου ἀεὶ τοῦναντίον ῥέποντε, quod excepta interpunctione exhibent. Par. A. Ven. II. Vind. Flor. a. γ. Unus Flor. c. ῥέπονται.

busdam, de quibus consulas annotationem criticam. Ad ὡς περ ἐν πλ. — ῥέποντε int. διεστήκατον, sc. πλοῦτος καὶ ἀρετῆ. Pro τοῦναντίον ne quis ἐπὶ vel εἰς τοῦναντίον requirat, positum est illud adverbialiter, ut sit ex contrario, contrario modo. Porro ἐκατέρου ἐν πλ. ζ. κειμένου est; utroque in lance statera positum. In quo sicuti ἐκατέρου facile apparet ad πλοῦτον καὶ ἀρετὴν referri, ita genitivus absolutus nihil offensionis habet, de cuius usu consulas Matthiae Gr. Gr. §. 561. annot. nostr. ad Remp. VII. p. 518. A. Schaefer. ad Demosth. De Cor. p. 272. 11. = Appar. p. 202. et ad Aesop. ed. Hensling. p. 137. et 149. Apertum est igitur, cur ante ὡς περ et post ἐκατέρου commate distinxerimus,

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

quod non debet spernere Schneiderus. Ob oculos haec habuit Iamblichus ap. Stobaeum Floril. p. 315: ὡς περ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ ἴσα ἀντὶ ἴσων ἀντικαταλλάττονται. Plutarch. De puer. educ. p. 11. D. ἀμφοδοσός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῆδε κάκεισε κλίβων ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι, ad quem locum alia id genus Wytttenbachius collegit.

P. 551. Ἀσκεῖται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον] Ad hoc Platonis effatum respiciunt Synesius de Provident. p. 103. Themistius Orat. IV. p. 54. XV. p. 195. D. XVI. p. 204. A. XXXI. p. 353. A. Similiter Cicero Tuscul. l. 2: Honos alit artes, omnesque incenduntur

τον μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσι τε καὶ θαυμάζουσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσι. Πάνυ γε. Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον τίθενται ὅρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς, ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων, οὐ μὲν μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλεον, οὐ δ' ἦττον, ἔλαττον, προσιπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν, ᾧ ἂν μὴ ἡ οὐσία εἰς τὸ ταχθῆν τιμημα; ταῦτα δὲ ἡ βία μεθ' ὀπλων διαπραττονται, ἡ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. ἡ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἡ μὲν δὴ κατάστασις, ὡς ἔπος εἶπεν, αὕτη. Ναι, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας; καὶ ποιά ἐστιν ἃ ἐφαμεν αὐτὴν ἀμαρτήματα ἔχειν;

C. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τοῦτο αὐτό, ὁ ὅρος αὐτῆς

P. 551. νόμον τίθενται, ὅρον πολ.] V. νόμους, invitis codd. omnibus praeter Angel. Ceterum Cornarius et Astius ante ὅρον commate distinxerunt, interpunctione post ὀλιγαρχικῆς sublata. B. ᾧ ἂν μὴ ἡ οὐσία] ἡ Par. A. m. C. ὁ ὅρος αὐτῆς] Par. A. repetitae lectionis om. ὁ, unde nuper Turr. articulum deleverunt.

tur ad studia gloria, iacentque ea semper, quae apud quosque improbantur.

Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον τίθενται —] H. e. tunc legem sanciunt, quae definiat oligarchici imperii vim atque ambitum, ita ut rei familiaris modum constituent sive censum agant, ubi paucorum dominatio magis obtinet, maiorem, ubi minus viget, minorem. Ita si haec intellexeris, ne latum quidem unguem a codicum scriptura discedendum esse facile largieris. Quamobrem nec narrare opus erit, quid alii de his verbis iudicaverint. Notum est autem τὰ τιθέσθαι verbum medium in eo dici, qui quid ita constituit, ut cum altero conveniat. V. De Rep. III. p. 416. D.

C. Πονηράν, ἡ δ' ὅς, τὴν ναυτίλλαν —] Stephanus φαίην ἂν desiderabat. Astius malebat ἡ δ' ὅς mutari in εἰκός, aut scribi sic: Πονηρά ἂν εἴη, ἡ δ' ὅς, ναυτίλλαν αὐτοῖς ναυτίλλεσθαι. Non opus, opinor, ulla mutatione. Nam ad sententiam praecedentem intelligendum: τί λέγεις ἂν περὶ τούτου; aut simile quiddam. Conf. ad Phileb. p. 207. Quod in animo habens Glaucoponit accusativum cum infinitivo. Huic rationi quae opposuit Schneiderus, ea fatemur a nobis non esse intellecta, quandoquidem argutiora sunt, quam ut loco difficiliori lucem afferant. Verbum ἐπιτρέπειν absolute positum, ut libr. IX. p. 575. D. I. p. 377. D. Gorg. p. 512. D. Sympós. p. 213. E. Lysid. p. 210. B. al. Similiter Latini per mittendi verbo utuntur. Ceterum ἀπὸ τιμημάτων est epexe-

οῖός ἐστιν. ἄθρει γάρ· εἰ νεῶν οὕτω τις ποιῶτο κυβερνήτας, ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι — Πονηράν, ἡ δ' ὅς, τὴν ναυτίλλαν αὐτοῖς ναυτίλλεσθαι. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὀνομαζοῦν ἡ τινος ἀρχῆς; Οἶμαι ἔγωγε. Πλὴν πόλεως, ἦν δ' ἐγώ· ἡ καὶ πόλεως περὶ; Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσα χαλεπωτάτη καὶ μεγίστη ἡ ἀρχή. Ἐν μὲν δὴ τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι ἀμαρτήματα. Φαίνεται. Τί δέ; τόδε ἀρά τι τοῦτου ἔλαττον; Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ μίαν, ἀλλὰ δύο ἀνάγκη εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλους. Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τόδε καλόν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι ἴσως

D. δύο ἀνάγκη εἶναι] Steph. ἀνάγκην dedit, in fraudem inductus scriptura Ald. Bas. 1. 2. ἀνάγκη. Solet enim in codd. mss. et veti. editt. iota, quod vocant subscriptum, saepissime omitti. Florentini quidem libri fere constanter negligunt.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τόδε καλόν] Par. A. a pr. manu teste Bekkero οὐδὲ om. Sed testibus nuperis eius exploratoribus non

genesis antegressi οὕτως, unde post κυβερνήτας commate distincti. v. ad Symp. p. 215. A. Sic infra p. 555. B. post τὸ ὄρον τοῖο ὄνδε infertur δὲ ἀπληστίας.

Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλον — ἀρχῆς] intell. ἔχει, frequentii ellipsi. v. ad libr. VII. p. 534. B. Verba ἡ τινος inepte intrusa turbant et sententiae et constructionis rationem. Astius ἡς τινος οὖν legendum censuit, pro quo maluit Schleiermacherus: οὕτως ἡς τινος οὖν ὀνομαζοῦν ἀρχῆς. Ficinus: Annon eodem pacto in quovis alio principatu? Schneiderus alterum neutrum, alterum masculinum esse vult; temere.

D. Τὸ μὴ μίαν ἀλλὰ — πόλιν] h. e. Τὸ τὴν τοιαύτην πόλιν εἶναι μὴ μίαν, ἀλλὰ δύο, ἀνάγκη, necessario. Ferri non potest quod Stephanus intulit ἀνάγκην. Reprehendit haec Ari-

stotel. Pol. V. 12. p. 238. ed. Schn., de quo loco v. Pinzgerus l. c. p. 73 sq. Dein οἰκοῦντας per synesin dictum, ac si praecederet τοῖς μὲν πένητας, τοῖς δὲ πλουσίοις.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τόδε καλόν — εἶναι ἴσως πόλεμόν τινα] Pessimo consilio factum, quod inde a Bekkero οὐδὲ unius Par. A. eiusque leviter inspecti auctoritate eiecerunt. Nimirum molestum illud accidit, quia non perspectrum est post αἰτε φιλοζημάτων; ubi vulgo puncto distinguitur, interrogandi notam fuisse ponendam, quam nunc primum posuimus. Voc. ἴσως est verisimiliter vel omnino, certe; v. Schaefer. ad Long. p. 224. Mire Schneiderus, οὐδὲ omisso, ἴσως ironice intelligendum censet; quo scilicet aeternae pacis spes ostendatur.

πόλεμόν τινα πολεμῆν δια τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ χρω-
 E μένους τῷ πλήθει ὀπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον ἢ τοὺς
 πολεμίους, ἢ μὴ χρωμένους ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικούς
 φανῆναι ἐν αὐτῷ τῷ μάχεσθαι, καὶ ἅμα χρήματα
 μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν, ἅτε φιλοχρημάτους; Οὐ καλόν.
 Τι δέ; ὁ πάλαι ἐλοιδοροῦμεν, τὸ πολυπραγμο-
 552 νεῖν γεωργοῦντας καὶ χρηματιζομένους καὶ πολεμοῦν-
 τας ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ,
 ἢ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν. Cap. VII.
 Ὅρα δὴ, τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον
 αὕτη πρώτη παραδέχεται. Τὸ ποῖον; Τὸ ἐξεῖναι
 πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλῃ κτήσασθαι
 τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενοι οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει μη-
 δὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστήν
 μήτε δημιουργόν μήτε ἰπέα μήτε ὀπλίτην, ἀλλὰ πέ-
 B νητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. Πρώτη, ἔφη. Οὐκοῦν
 διακαλύεται γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις τὸ τοιοῦτον.
 οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπερπλοῦτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντά-
 πασι πένητες. Ὅρθῶς. τόδε δὲ ἄθρει· ἄρα ὅτε πλού-
 σιος ὢν ἀνήλισκεν ὁ τοιοῦτος, μᾶλλον τι τότε ἦν
 ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν

οὐδὲ sed potius τόδε primitus om. Dein post ἀδυνατίους εἶναι. Par. A. Vind. Ven. E. Vat. m. Flor. a. c. γ. addunt ἕως, vulgo olim omissum.

E. ἅτε φιλοχρημάτους] Solus Ven. E. cum Stephano ἅτε ὄντας φ., quod servavit Bekker. Mox vett. editi. ἢ δοκεῖ.

Cap. VII. P. 552. B. οὐκοῦν διακαλύεται γε] Male vett. editi. Οὐκοῦν, invitis codicibus, ut videtur, omnibus. Verba οὐκοῦν

E. ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχι-
 κός φ.] quia ita parvus futu-
 rus est eorum exercitus. Dictum
 est cum faceta dilogia.

Cap. VII. P. 552. C. ὡς ἐν κη-
 ρίῳ κηφῆν ἐγγ.] Eleganter eos,
 qui patriae nullam afferunt uti-
 litatem, comparat cum ignavo
 pecore fucorum, qui neque ali-
 menta congerunt, et ab aliis in-
 vecta consumunt. Comparatio-
 nem, ab Hesiodo Opp. et DD.
 v. 300. ductam, copiose illustra-
 vit Ruhnk. ad Tim. p. 157
 sqq., qui etiam Platonis imita-
 tores, qui non pauci sunt, co-

piosa oratione recensuit. Prae-
 terea conferas, si lubet, Peta-
 vium ad Themist. Orat. XXIII.
 p. 285. D.

ἐν μὲν τῶν ἀκέντρων
 πτωχοῖ—τελευτῶσιν] h. e.
 tandem mendicium sub senectute
 tem fiunt, quum antea fuis-
 sent πένητες et nondum ad
 summam inopiam redacti (v. p.
 552. A. B.). Nam τελευτῶν in-
 transitive dicitur, ut significet:
 eum finem vel exitum ha-
 bere, ut fias vel evadas.
 Qui verbi usus similis est illi
 Libr. VI. p. 510. D. Sympos. p.

τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε
 ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἐτοιμῶν ἀναλωτῆς;
 Οὕτως, ἔφη, ἐδόκει· ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτῆς. C
 Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν αὐτόν, ὡς ἐν κηρίῳ
 κηφῆν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοι-
 οῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι, νόσημα πόλεως;
 Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ Ἀδεί-
 886 μαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους
 ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους ἐνίους μὲν
 αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας;
 καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τε-
 λευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κενενρωμένων πάντες, ὅσοι κέ- D
 κληνται κακοῦργοι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἀἴλον ἄρα,
 ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὐ ἂν ἴδης πτωχοὺς, ὅτι εἰσὶ που
 ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ
 βαλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των κακῶν δημιουργοὶ. Ἀἴλον, ἔφη. Τι οὖν; ἐν ταῖς
 ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐκ ὄρας ἐνότας;
 Ὀλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν ἀρχόντων.
 Μὴ οὖν οἰώμεθα, ἔφη ἐγώ, καὶ κακοῦρους πολλοὺς E

πένητες vulgo Socrati, tum Ὅρθῶς Adimanto, proxima autem: Τόδε δὲ κιλ. Socrati adscribuntur. Mutavit primus Schneiderus.

D. καὶ βαλαντιοτόμοι] Ven. II. Vind. φ. et pr. E. βαλλαν-
 τιοτόμοι. Par. A. βαλλαντιοτόμοι v. ad Libr. I. p. 348. D. IX. p.
 575. B. Sympos. p. 190. E. Gorg. p. 508. E. Mox Par. A. Ἀἴλον,
 ἔφη, omittit.

Μὴ οὖν οἰώμεθα] Ald. Bas. l. 2. Flor. a. γ. Vat. θ. Ven.

211. C. Theaet. p. 173. B. Sed
 πρὸς τὸ γῆρας, ut Libr. VI. p.
 498. A. significat: sub senectu-
 tem, ingravescente senec-
 tute, quod similiter dictum est
 atque πρὸς ἐσπέραν Politic. p. 328.
 A. πρὸς ἡμέραν Xenoph. Anab.
 IV. 5, 21. Significatur igitur
 istiusmodi homines non mo-
 do semper manere πένητας, sed
 tandem etiam πτωχοὺς evadere
 propinquante senectute. Quo
 nomine differunt a τοῖς κενεν-
 ρωμένοις, qui non acquiescen-
 tes paupertate sua potius existi-
 stant κακοῦργοι, malefici ac

facinorosi, quales mox indi-
 cantur. Locum perperam intel-
 lexit C. Fr. Hermannus Ges-
 sammelt. Abh. p. 174. non at-
 tendens. ille ad voc. πτωχοὺς.
 Nec recte interpretatur Sehneid-
 erus, ad πρὸς τὸ γῆρας in-
 telligens ἀρικόμοιοι et τελευτῶ-
 σιν vertens moriuntur.

D. Ὀλίγου γ', ἔφη, πάν-
 τας] sc. ὁρῶ πτωχοὺς ἐν αὐταῖς
 ἐνότας.

Μὴ οὖν οἰώμεθα—] Con-
 iunctivo οἰώμεθα utique opus
 est. Nam μή cum indicativo
 ubique ita interrogat, ut negans

ἐν αὐταῖς εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελεία βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Οἰώμεθα μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν καὶ κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοιοῦτους αὐτοῦ ἐγγίγνεσθαι; Φήσομεν. Ἄλλ' οὖν δὴ τοιαύτη γέ τις ἂν εἴη ἢ ὀλιγαρχουμένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ πλείω. Σχεδόν τι, ἔφη. Ἀπειράσθω δὴ ἡμῶν καὶ αὐτῆ, ἣν δ' ἐγώ, ἢ πολιτεία, ἣν ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἀρχοντας.

Cap. VIII. Τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ ταῦτα σκοπῶμεν, ὡς τε γίγνεται οἷος τε γενόμενος ἔστι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς ὀλι-

E. Vind. Vat. m. r. et corr. Par. A. οἰώμεθα. Vulgo οἰόμεθα.
E. ἐπιμελεία βία κατ.] Legebatur olim ἐπιμελεία καὶ βία.
Sed καὶ Stephanus de suo inuexit.
Οἰώμεθα μὲν οὖν] Sic Par. A. a. m. sec. Vind. Φ. Editt. omnes οἰόμεθα.

expectetur responsio. Itaque μὴ οἰόμεθα; significat: wir glauben doch nicht? Quod profecto ab hoc loco longe alienissimum est et frustra a Schneidero defensum. Alia autem ratio est coniunctivi deliberativi, qui cum μὴ copulatur sic, ut negandi notione polleat ideoque responsio aens sequi debeat, ut quum Germanice dicimus: sollen wir nun nicht glauben? h. e. itaque est sane credibile. Sic μὴ cum coniunctivo in interrogatione iungitur more legitimo. De Rep. I. p. 337. B. μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδὲν; Infra VIII. p. 554. B. κηφνώδεις ἐπιθυμίας μὴ φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; Sophist. p. 249. A. ἀλλὰ τοῦν μὲν ἔχουν, τῶν δὲ μὴ φῶμεν; Ibid. p. 256. C. ἀρα τῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτῶν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν; Hipp. mai. p. 303. A. φῶμεν οὖν ἀμφοτέρω μὲν καλὰ εἶναι, ἐκάτερον δὲ μὴ φῶμεν; Legg. IX. p. 858. D. τοῖς δὲ τῶν νομοθετῶν μὴ προσ-

ἔχουμεν; Xenoph. Mem. I. 2, 45: πότερον βίαν φῶμεν, ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ibid. I. 2, 36: μή δέ, ἂν τι ἀνώμαι, ἔφη, ἣν πωλῆ κείστος τριάκοντα ἐτάλ, ἔρωμαι ὅσοον πωλεῖ. In talibus igitur μὴ non interrogandi vim et potestatem habet, quae potius verbo vel universo enuntiatio tribuenda est; sed simpliciter negat utpote propter coniunctivum deliberativum pro οὐκ usurpari solitum. Deinde vulgo legebatur καὶ ante βίαν interpositum. Quod recte omissum esse evincunt illa p. 554. C: τὰς δὲ κισσοφόρους κατεχομένους βίαν ὑπὸ τῆς ἀλλῆς ἐπιμελείας.

P. 553. ἐκ τιμημάτων ἔχουσα —] Sic Legg. III. p. 698. B: πόλις τε ἣν παλαιὰ καὶ ἐκ τιμημάτων ἀρχαί τινες. conf. ad p. 650. C.

Cap. VIII. B. ὡς περὶ πρὸς ἔρματα πρὸς τῆ πόλει] Ἐρματα sunt scopuli marini sub undis latentes. v. Dorvill. ad Charit. p. 461. Buttman. Lexilog. I. p. 113.

γαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; Πῶς; Ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἔγνη διώκη, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ ἐξαιρῆς πταίσαντα ὡς περὶ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει, καὶ ἐκχέαντα τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἐαυτὸν, ἢ στρατηγήσαντα ἢ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἀρξάντα, εἶτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα, βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἀπασαν ἀποβαλόντα. Εἰκόσ γ', ἔφη. Ἴδῶν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθόν, καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα, δεισας, οἶμαι, εὐθύς ἐπὶ κεφαλῆν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο, καὶ τα-

Cap. VIII. B. ὡς περὶ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ π.] Prius πρὸς deest in Par. K. Dein Bekker. ex unis v. r. τὰ τε ἑαυτοῦ. ἢ τιν' ἄλλην] τὴν Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Par. D. Sed Flor. β. x. ἢ τινὰ ἄλλην.

Iacobs, ad Philostr. Imagg. p. 479. Eustathius ad H. E. p. 976. ed Rom., ubi de variis vocis significationibus exponit, Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἔρμα λέγεται καὶ ἢ ἐν θαλάττῃ πέτρα. Usitatus erat πρὸς ἔρματι τῇ πόλει, praepositione secundoloco omissa. v. ad p. 545. E. Nec tamen alterius generis exempla desunt, de qua re v. Schaefer. ad Gregor. Coriath. p. 394. Winckelmann, ad Euthydem. p. 134. et mea ad Euthyphr. p. 2. C. Itaque iniuria Gobetus Varr. Lectt. p. 54. et 165. posterius πρὸς exterminandum censet.

ἐκχέαντα ὡς τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτοῦ] qui sua seque ipsum profudit, quod per zengma dictum pro qui sua profudit seque ipsum perdidit. Dictionem ἐκχέειν τὰ ἑαυτοῦ illustrarunt Iacobs. ad Anthol. Gr. T. I. p. 354. et Wyttenbach. ad Plutarch. de Puer. Educ. p. 123. = 79. ed Lips. T. I. ἢ ἐκπεσόντα] Ἐκπίπτει di-

cuntur exsules, qui patria expelluntur. v. Lexic. Xenophon. T. I. p. 110. Bremi ad Demosth. Oratt. Sel. Vol. I. p. 209. Hic verbi usus in ea, quae mox sequitur, descriptione diligenter tenendus. De ἀτιμίᾳ v. Meier. de Bonis Damn. p. 101 sqq. 137 sqq. et Lit. Attic. p. 563.

εὐθύς ἐπὶ κεφαλῆν ὠθεῖ —] statim praecipitem deicit de solio in ipsius animo veluti erecto honoris cupiditatem et iracundiam illam, (quae antea imperium animi tenebat), ac submissus propter paupertatem ad quaestum faciendum se convertit etc. De loquutione ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλῆν, praecipitem in caput agere, v. Valcken. ad Herodot. VII. 136. Tom. VI. P. I. p. 377. ed. Schm. et Schneidewin. ad Hyperid. p. 75 sq. Deinde manens in inchoata imagine, sanquam audaci illa, talem hominem ait τὸ ἐπιθυμητικὸν τε καὶ φιλοχρήματον

πεινωθείς ὑπὸ πείρας, πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος, γλίσχως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται. ἄρ' οὐκ οἶε τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκείνον τὸ ἐπιθυμητικόν τε καὶ φιλοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ, τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα; "Ἐγὼ γ', ἔφη. Τὸ δέ γε, οἶμαι, λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ καὶ καταδουλωσάμενος, τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐξ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν, ἀλλ' ἢ ὀπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλεῖω ἔσται, τὸ δὲ αὖ θαναμάζειν καὶ τιμᾶν μηδὲν ἄλλο ἢ πλουτόν τε καὶ πλουσίους, καὶ φιλοτιμῆσθαι μὴδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ εἴαν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Οὐκ ἔστι ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρά ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς

C. ἐκείνον τὸ ἐπιθυμ.] Libri praeter Mon. Flor. β. et marg. Par. D. τόν. Recte τὸ scripsit Stephanus.

D. θαναμάζειν καὶ τιμᾶν] τε vulgo post θαναμάζειν insertum om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. r. Flor. β. γ. x. Delevimus cum Bekkero.

Cap. IX. P. 554. φειδωλ. εἶναι καὶ ἐργάτης] Sic Flor. a. c. α. γ. x. Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Vulgo ἐργασίης. Eadem est varietas Euthydem. p. 281. C. Menon. p. 81. E.

unice esse amplexurum, illudque tanquam magnum regem veneraturum, adeo ut ei etiam regia tribuat ornamenta, tiaram, torquem, ense. Quibus verbis nemo est quin impotentem habendi cupiditatem describi sua sponte animadvertat. De regis Persarum insignibus conf. Xenoph. Cyrop. II. 4, 6. Plutarch. Artax. extr. Arrian. Exp. Alex. III. 25

D. τιμᾶν μηδὲν ἄλλο] Observes hoc μηδὲν, quum praecedat οὐδὲν ἄλλο ἐξ λογίζεσθαι. — μὴδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ, plane nihil aliud ambitiose appetere. v. ad libr. VI. p. 506. A.

Cap. IX. P. 554. φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης] i. e. ἐργαστικός, laboriosus. Hesychius: Ἐργάται· οἱ παρ' ἡμῶν ἐργαστικοὶ παρὰ Ἀττικοῖς. De scriptura ἐργάτης, pro qua vulgo erat ἐργασίης, vide Apollonium in Bekkeri Anecd. T. II. p. 500. 20. p. 545. 10. p. 549. 8.

τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος] i. e. sed non praebens sumptus ad ceteras cupiditates, quae minus sunt necessariae, explendas. — περιουσίαν ποιούμενος est lucrum facere, quod nostrates vocant Plus machen.

B. οὐς δὲ καὶ ἐπαινεῖ τὸ

φιλοχρήματον. Ἄρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ὀλιγαρχικός ἐστιν; Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἐστι τῇ πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη. Σκοπῶμεν δὴ, εἰ ὁμοῖος ἂν εἴη; Σκοπῶμεν. 554
Cap. IX. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῷ χρήματι περὶ πλείστου ποιῆσθαι ὁμοῖος ἂν εἴη; Πῶς δ' οὐ; Καὶ μὴν τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης τὰς ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον τῶν παρ' αὐτῷ ἀποπιμπλάς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος, ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Πάννυ μὲν οὖν. Αὐχμηρὸς γέ τις, ἦν δ' ἐγώ, ὧν καὶ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνήρ· οὐς δὲ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος. ἢ οὐχ οὗτος ἂν εἴη B
ὁ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὁμοῖος; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ

Statim post formam ἀναγκαίους tumentur Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. r. et a. sec. m. Ven. E. Legebatur ἀναγκαίως.

μὴ παρεχόμενος] Verissimam hanc lectionem, pro qua vet. editt. παρεδεχόμενος habent, plurimi optimique libri conservarunt.

Ἐμοὶ γοῦν] V. Ἐμοί' οὖν Emendavit ex aliquot codd. Bekk.

B. Οὐ δοκῶ, ἔφη] οὐ δοκῶ γ', ἔφη, Vindob., quod recepit Bekker.

πλῆθος] cuiusmodi homines etiam laudat vulgus. Οὐς pro οἴους positum tetigit Heindorf. ad Phaedr. §. 46. Porson. ad Eurip. Orest. v. 910. Bremi ad Lysiam adv. Poliarch. §. 1. Pluralis sic post singularem infertur Legg. X. p. 908. D. Tim. p. 62. B. Euripid. Suppl. v. 870: φίλους τ' ἀληθῆς ἦν φίλος, παροῦσι τε καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολὺς. Id. Orest. v. 910: ἀνδρείος δ' ἀνὴρ — αὐτοῦργός, ὅπερ καὶ μόνον σῶζουσι γῆν, ubi v. Porsonus et Schaeferus. Demosthen. pro Coron. p. 328. ed. Reisk.: ἀνδρὶ καλῷ τε κάγα-
Θῷ, ἐν οἷς οὐδαμοῦ αὐ φανήσῃ

γεγονώς, qui locus item a Schaefero notatus prorsus huic consimilis.

Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ] Duplex γοῦν effecisse videtur, ut priore loco vulgo scriberetur ἔμοι' οὖν. Sententia requirit hoc: Mihi certe quidem videtur. Nec repetitum γοῦν moleste ferimus. — τῇ τε πόλει, sc. τοιαύτῃ.

παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν] Thomas M. Προσέχω σοὶ τὸν νοῦν κάλλιον ἢ προσέχω σοὶ μόνον. Si voluit dicere illud esse usitatius, hoc rarius, recte iudicavit. Neque enim simplex προσέχειν cum dativo iunctum optimis scriptoribus im-

αν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο. Καὶ ἐτι
 μάλιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε δὲ σκόπει. κηφηνώδεις
 ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν
 C ἐγγίγνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικὰς, τὰς δὲ κακούργους
 κατεχομένους βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμαλτίας; Καὶ μάλ',
 ἔφη. Οἴσθ' οὖν, εἶπον, οἱ ἀποβλέπας κατόψει αὐ-
 τῶν τὰς κακούργιας; Ποῖ, ἔφη. Εἰς τὰς τῶν ὄρφα-
 ρῶν ἐπιτροπεύσεις, καὶ εἴ ποῦ τι αὐτοῖς τοιοῦτον
 ξυμβαίνει, ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβεῖσθαι τοῦ ἀδι-
 κῆν. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν οὐ τοῦτο δῆλον, ὅτι ἐν τοῖς
 ἄλλοις ξυμβολαίοις ὁ τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκίμει δο-
 κῶν δίκαιος εἶναι, ἐπιεικεῖ τιμὴν αὐτοῦ βίᾳ κατέχει
 D ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας, οὐ πείθων, ὅτι οὐκ

τοῦ χοροῦ ἐστήσατο] V. βλου. Vat. Θ. Ven. II. Par. DK.
 Flor. a. x. Vat. r. Ang. χοροῦ, quod ex germana prodijt lectione,
 in Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. conservata.

Καὶ ἐτι μάλιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε δὲ σκόπει. Sed pro μάλιστα omnes
 fere codices μάλιστα praebent. Porro Par. AD. Ven. II. Vind. Ang.
 Vat. m. Flor. a. c. x. α. τόδε δὲ σκόπει. Vat. Θ. Par. K. Vat. r.
 τόδε δῆ. Flor. β. Mon. τῆς δῆ. Pro εὖ Flor. β. Mon. αὐ. Omit-
 tit voculam Venet. E. Ficinus legisse videtur καὶ μάλιστά γε, quum
 vertat: Optime quidem: hoc autem animadvertite. cit.
 Astius scribendum censebat: καὶ μάλιστ' εὖ, ἦν δ' ἐγώ. ἐτι δὲ τόδε
 σκόπει. Schneiders corr: ἐστήσατο καὶ ἐτιμα μάλιστα. Εὖ, ἦν δ'
 ἐγώ. vere, opinor.

probatum est. v. Aristophan.
 Vesp. v. 1015; ibique Brunck.
 Lambert. Bos. Ellips. p. 323.
 Iacobs. ad Achill. Tat. p. 882.
 τυφλὸν ἡγ. — ἐστήσατο]
 De Pluti caecitate nota res ex
 Aristophane. Conf. etiam Eras-
 mi Adagg. p. 200. Bene enim
 scholiastes: τὸν Πλούτων οἶμαι,
 φησὶν, quam sententiam probat
 etiam Boeckh. in Min. p. 96.
 sq. Wiegand. tamen de τῷ
 ἐπιθυμητικῷ cogitari mavult. De-
 inde τοῦ χοροῦ elegantèr de ce-
 teris cupiditatibus dictum. Male
 vulgo τοῦ βλου.

καὶ ἐτι, μάλιστα εὖ, ἦν
 δ' ἐγώ] Praeclare locum cor-
 ruptum emendavit Schn ei de-
 rus refingendo: καὶ ἐτιμα μάλι-

στα. Εὖ, ἦν δ' ἐγώ. Quam emen-
 dationem C. Fr. Hermannus
 quoque ita probavit, ut eam in
 ordinem verborum receperit.

μὴ φῶμεν ἐγγίγνεσθαι]
 Astius corrigi iubet μὴ φαιέν.
 Quod cave probaveris. V. annot.
 ad p. 552. D. C. ἐπιεικεῖ τιμὴν αὐτοῦ
 βίᾳ] h. e. dum sibi ipse
 probabili quadam ratione
 vim infert.

D. τὰς τοῦ κηφῆνος ἐγγί-
 γνεῖς — ἐπιθυμίας] i. e.
 cupiditates cum facorum cupi-
 ditatibus cognatas. Breviloquen-
 tiaē genus ad Protag. p. 358.
 D. illustratum. Adde Schae-
 fer. Melett. p. 57. et 134. ad
 Lambert. Bos. p. 3. Iacobs.

ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ φόβῳ,
 περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων; Καὶ πάνυ γ', ἔφη.
 Καὶ νῆ Λία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε αὐ-
 τῶν εὐρήσεις, ὅταν δὴ τάλλοτρία ἀναλίσκειν, τὰς
 τοῦ κηφῆνος ξυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας. Καὶ μάλια,
 ἦ δ' ὅς, σφόδρα. Οὐκ ἄρ' ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ
 τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ, οὐδὲ εἰς, ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπι-
 θυμίας δὲ ἐπιθυμιῶν ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι E
 βελτίους χειρόνων. Ἔστιν οὕτω. Διὰ ταῦτα δῆ, οἶ-
 μαι, εὐσχημονέστερος ἂν πολλῶν ὁ τοιοῦτος εἴη. ὁμο-
 νοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῆ
 πόρῳ ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. Δοκεῖ μοι. Καὶ μὴν
 ἀνταγωνιστῆς γε ἰδίᾳ ἐν πόλει ὁ φειδωλὸς φαῦλος ἦ 555

C. Ἄρ' οὖν οὐ τοῦτο δῆλον] τοῦτο Par. A. Ven. II.
 Mon. et corr. Par. D. probante Bekkerō. Dederunt Schn. Turr.
 alii.

τινὲν ἑαυτοῦ βίᾳ] Pessime vulgo βίῳ, quod ex Par. A.
 Flor. a. c. γ. emendatum.

D. οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ] V. ἡμέρῳ. Ven. II. Par. D. ἡμέρῳ.
 Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. α. γ. ἡμερῶν. Ficinus:
 neque ratione mansuefaciens.

αὐτῶν εὐρήσεις] ἐνευρήσεις Vind. Φ. Vat. m. et supra vers.
 Par. A. Dein τάλλοτρία admissa crasi etiam Par. A. repetitae
 lectionis confirmavit. Ante Bekkerum erat τὰ ἄλλοτρία, quod nu-
 peri editores revocare non debuerunt.

ad Antholog. Graec. T. III. P.
 III. p. 134 sq. Wyttenbach.
 Biblioth. Crit. T. IV. P. IV. p.
 62. Heusinger. ad Offic. Ci-
 cer. I, 22, 7.

E. ἡρμοσμένης — ἀλη-
 θῆς ἀρετῆ] V. libr. III. p.
 401. A sqq. IV. p. 430. E. p.
 432. A., quibus locis item vir-
 tus ἀρμονία τινὲν καὶ συμφωνίαν
 comparatur. v. ad Phaed. p.
 61. A.

P. 555. A. Καὶ μὴν ἀντα-
 γων. — καὶ πλοτεῖ] atque
 etiam aemulus cum facorum cupi-
 ditatibus cognatas. Breviloquen-
 tiaē genus ad Protag. p. 358.
 D. illustratum. Adde Schae-
 fer. Melett. p. 57. et 134. ad
 Lambert. Bos. p. 3. Iacobs.

bonae existimationis et
 contentionum huiusmodi gratia
 impendere, verens cupi-
 ditates prodigas excita-
 re et advocare ad certa-
 minis societatem et ho-
 noris contentionem, cum
 paucis quibusdam pugnant
 oligarchicis plerumque
 inferior est ac divitiis
 suis gaudet. Quippe emor-
 tuus est in animo istiusmodi
 hominis generosioris honoris sen-
 sus, ut nec sumtibus factis cum
 civibus suis de laude conten-
 dere velit, quemadmodum fa-
 cere solebant, qui munera pub-
 lica suis impensis suscipiebant.
 Ceterum hic quoque luditur voc.
 oligarchicis.

τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐθέλων εὐδοξίας ἕνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγῶνων ἀναλίσκειν, δεδιώς τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ξυμπαρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν, ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ πολεμῶν ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἠττάται καὶ πλουτεῖ. Καὶ μάλα, ἔφη. Ἐτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι τὸν φειδωλὸν τε καὶ

B χρηματιστὴν τετάχθαι; Οὐδαμῶς, ἔφη.
 Cap. X. Δημοκρατίαν δὴ, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίνεται τρόπον, γενομένη τε ποῖον τίνα ἔχει, ἢν' αὐτὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Ὅμοίως γοῦν ἄν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιόνδε ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίνεσθαι; Πῶς δὴ; Ἄτε, οἶμαι, ἄρχοντες ἐν αὐτῇ οἱ

P. 555. ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τ. ὄλ.] μὴ om. pr. Par. A. πόλιν ὁμοιότητι] Pro vulg. ὁμοιότατον ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r. cum Bekkero aliisque recepimus ὁμοιότητι, quod exstat etiam in Flor. β. In Flor. α. γ. x. Ang. ὁμοιότατα. Recepta scriptura ne quem offendat, conf. libr. IX. p. 576. C. δ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἄν εἴη ὁμοιότητι.

Cap. X. γενομένη τε ποῖον] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. α. γ. Vulgo καὶ γενομένη ποῖον.

ἀπιστοῦμεν μὴ — τετάχθαι] Μὴ post ἀπιστεῖν illatum, ut Charm. p. 168. D. al. vid. Thucyd. 1, 10. et alibi, Hermann. ad Viger. p. 810.

Cap. X. B. Ὅμοίως γοῦν ἄν, — πορευοίμεθα] Certè quidem hanc viam ingrederemur ita, ut nobismet ipsis constaremus. Etenim etiam antea prius explorarunt civitatis cuiusque originem et formam, quam variorum ingeniorum, in singulis hominibus conspicuorum, indolem et natu-

ram contemplarentur. De ὁμοίως ἡμῖν αὐτοῖς v. p. 549. E.

δὲ ἀπληστίαν — δεῖν γίνεσθαι] Haec verba interpretantur praecedens illud τρόπον τινὰ τοιόνδε atque sic accipienda sunt: propter insatiabilem boni illius cupiditatem, quod civibus in oligarchia viventibus propositum est, quodque in eo cernitur, ut quam maximas opes comparari oporteat. v. ad p. 551. C.

C. οὐκ ἐθέλουσιν εἰρ-

ἄρχοντες διὰ τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, οὐκ ἐθέλουσιν εἰργεῖν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροι καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται. Παντός γε μᾶλλον. Οὐκοῦν δὴλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκανῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη D ἢ τοῦ ἐτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἐτέρου; Ἐπιεικῶς, ἔφη, δὴλον. Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφιέντες ἀκόλασταίνειν οὐκ ἀγενεῖς ἐνίοτε ἀνθρώπους πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι. Μάλα γε. Κάθηνται δὴ, οἶμαι, οὗτοι ἐν τῇ πόλει κεκεντρωμένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρεῖα, οἱ δὲ ἄτιμοι γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφοτέρα, μισοῦντές τε καὶ ἐπιβουλεύοντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. Ἔστι ταῦτα. Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύφαντες, οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν, τῶν λοιπῶν

τρόπον τινὰ τοιόνδε] Steph. τοιοῦτον, invitis codicibus.

C. Ἄτε, οἶμαι, ἄρχοντες] Vett. editt. Ἄτε δὴ, οἶμαι, κ. τ. λ. invitis codd. omnibus praeter Ven. Ξ.

καὶ εἰσδανείζοντες] Par. A. δανείζοντες, post lituram.

πλουσιώτεροί τε καὶ ἐντ.] τε om. Par. A. repetitae lectionis, Ven. Ξ. Vind. Φ. Flor. α. Delevimus igitur voculam.

D. οὐκ ἀγενεῖς] V. ἀγενεῖς, quod soli Flor. α. x. et fortasse Angel. habent. v. ad Protag. p. 319. D.

E. ὁρᾶν, τῶν λοιπῶν τὸν ἀεὶ —] Sic Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. β. γ. Legebatur

γεῖν — μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς]

V. ad p. 555. A. ἀναλίσκειν est mutuum dare, deinde pecuniam foenori dare, in foenore collocare. v. Salm. de Usuris. c. II. p. 15 sqq. Perizon. ad Ael. V. H. IV. 1. Itaque εἰσδανείζοντες nunc esse videtur foenus in iis cum usura locando, mutuum pecuniam dando iis pro pignore acceptis. Stephanus ἐκδανείζοντες conliciebat.

D. Παραμελοῦντες δὴ ἐν

ταῖς ὀλιγαρχίαις] sc. τούτων.

Κάθηνται δὴ, οἶμαι, οὐτοῖς] qui pauperes facti sunt. Mox ἀμφοτέρα absolute positum. v. ad Apolog. Socrat. p. 22. E. c. VIII. Addito etiam pronomine Demosthen. de Coron. p. 285. med. ed. Reisk. εἰ δὲ τοὺς ἀμφοτέρα ταῦτα, καὶ εὐνοὺς τῇ πόλει καὶ πλουσίους.

E. Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύφαντες] Ἐγκύπτειν dicuntur foeneratores pronò capite et

τὸν αἰεὶ ὑπέκοντα ἐπιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες, καὶ τοῦ πατρὸς ἐκτόνους τόκους πολλαπλασίους κόμιζόμενοι, πολὺν τὸν κηφήνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ πολὺν; Καὶ οὔτε γ' ἐκεῖνη, ἣν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἰργοντες τὰ αὐτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῆδε αὖ κατὰ ἕτερον νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται. Κατὰ δὴ τίνα; Ὅς μετ' ἐκεῖνόν ἐστι δεύτερος, καὶ ἀναγκάζων ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς πολίτας. ἔαν γάρ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ B τὰ πολλὰ τις τῶν ἐκουσίων ξυμβολαίων προστάτῃ

ante Bekkerum τῶν δὲ λοιπῶν. Ante τιτρώσκοντες vulgo καὶ interpolant, quod codd. omnes praeter unum Ven. E. omittunt. Recte. Nam τιτρώσκοντες ἀργύριον ἐπιέντες est τιτρώσκοντες τῷ ἀργύριον ἐπιέναι, ut bene observavit Astius.

P. 556. Καὶ οὔτε γ' ἐκεῖνη] Καὶ om. Par. A. Vind. Φ. Flor. a. c. γ. et nuperi editt.

ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν] Bekker. ex uno Par. K. ὅπου dedit. Non probō. v. ad Phileb. p. 128. Buttmann. ad Philoct. v. 481. 482. Reisig. Comment. Critt. ad Oed. Col. p. 176.; unde

incurvi nescio quam simulantes humilitatis et innocentiae speciem, quo alios fallant. Dum autem isti non videntur eos, quos bonis iam exuerunt, animadvertere, τῶν λοιπῶν τὸν αἰεὶ ὑπέκοντα ἐπιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες, quicumque ex ceteris iis locum concesserit opportunitatemque praeberit, eum argento tanquam veneno aliquo immisso vulnerant. Deinde πατήρ vocatur sors s. τὸ κεφάλαιον, τόκοι autem sunt usurae. v. Salmas. de Foenor. Trap. p. 481. et Spanhem. ad Aristoph. Nubb. v. 1155.

P. 556. Καὶ οὔτε γ' ἐκεῖνη —] Respicit hoc ἐκεῖνη ad praecedentia, οὐκ ἐθέλουσιν εἰργάζεσθαι νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίνωνται, μὴ ἐξείναι αὐτοῖς ἀναλλοκεῖν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν: quorum verborum memoria ut in animis legentium resuscitetur, interpretationis caus-

sa adduntur haec: εἰργοντες τὰ αὐτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, i. e. impediētes, quominus quis sua in id. convertat, in quod ipse velit. Participium adverbii notioni illustrandae ita additum, ut verbi finiti numero et personae accommodatum sit, iam ad Phaedon. p. 59. A. tetigimus. Phileb. p. 19. E: παῦσαι δὴ τὸν τρόπον ἡμῖν ἀπαντῶν τοῦτον ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα. ΣΩ. Τίνα λέγεις; ΠΡΩ. Εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων καὶ ἀνερωτῶν κ. τ. λ. Dein ἡ vulgo post τῆδε interiectum merito offendit Astium. Quod si verum sit, scribendum certe fuerit οὔτε τῆδε αὐτῶν, ἢ κ. τ. λ. Nunc verba κατὰ ἕτερον τρόπον isti τῆδε illustrationis gratia adiecta sunt, nec quidquam est, quod habeat ullam offensionem.

ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ] suo ipsius periculo, auf

ἐμβάλλειν, χρηματίζονται μὲν ἂν ἦττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ φύοιτο τῶν τοιούτων κακῶν οἴων νῦν δὴ εἰπομεν. Καὶ πολὺ γε, ἣν δ' ὄς. Nῦν δὲ γ', ἔφη, ἐγώ, διὰ πάντα τὰ τοιαῦτα τοὺς μὲν δὴ ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἀρχοντες: σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν, ἄρ' οὐ τρουφῶντας μὲν τοὺς νέους καὶ ἀπόνοους καὶ πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς; C Τί μὴν; Αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμεληκότας, καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους

apparebit ὅπῃ frequentari etiam ibi, ubi de motu in locum cogitari licet.

οὔτε τῆδε αὐτῶν κατὰ ἕτε.] V. οὔτε τῆδε ἢ αὐτῶν κ. ἕτε., quod servarunt omnes editt. Recte coniecit Astius ἢ delendum esse, quod revera omittunt Flor. x. β. Par. D. Mon. Angel.

B. χρηματίζονται μὲν ἂν] V. μὲν ἂν, praeter optimorum librorum fidem. Mox vet. editt. φύοιτο, errore, ut arbitror.

τοὺς μὲν δὴ ἀρχομένους] Soli Ven. E. Flor. a. cum vet. editt. omittunt; ceteri exhibent.

seine eigne Gefahr. Vult igitur creditores suo (ipsorum periculo cum debitoribus pacisci, ita ut hi lege publica non cogantur debitum persolvere. Talem legem ipse Plato sanxit Legg. V. p. 742. C. sanxerat etiam Charondas teste Stob. Serm. XLIV. 21. p. 204. ἔαν δὲ τις πιστεύῃ, μὴ εἶναι δίκην. —] h. e. imbecillos ad voluptates et dolores sustinendos. Poterat etiam dici ὅσατε καρτερεῖν. v. Protagor. p. 314. B: ἡμεῖς γάρ ἐν νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι. In cuiusmodi locis cavendum est ne positivum pro comparativo cum ἢ positum existimes. Nam qui aliquem dicit imbecilliozem quam ut voluptates ferre possit, is plane negat eum huic rei parum esse: qui vero aliquem imbecillum vocat ad voluptates sustinendas, is, etsi fere idem dicit, tamen rem multo lenius si-

sativos si qui suut qui absolute dicere velint, iis non multum repugnem; modo meminerint eos per anacoluthon quoddam esse explicandos. Ad ὅρ' οὐ τρουφῶντας καὶ ἀπόνοους liquet ex antecedentibus διατιθέασιν aut, si mavis, ποιούσιν cogitatione repeti oportere.

μαλακοὺς δὲ καρτερεῖν —] h. e. imbecillos ad voluptates et dolores sustinendos.

B. σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν, ἄρ' οὐ το.] Mutat subito inchoatam orationis structuram. Quum enim dicere vellet eos tum semet ipsos perdere tum familiam suam, inde a verbis ἀρ' οὐ το. primum ea illustrat, quae ad depravandam corrupendamque inventutem pertinent; deinde autem quid ipsis rei publicae principibus damni inferatur per eiusmodi civitatis administrationem, inde a verbis αὐτοὺς δὲ πλ. κ. τ. λ. persequitur. Tales accu-

—] h. e. imbecillos ad voluptates et dolores sustinendos. Poterat etiam dici ὅσατε καρτερεῖν. v. Protagor. p. 314. B: ἡμεῖς γάρ ἐν νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι. In cuiusmodi locis cavendum est ne positivum pro comparativo cum ἢ positum existimes. Nam qui aliquem dicit imbecilliozem quam ut voluptates ferre possit, is plane negat eum huic rei parum esse: qui vero aliquem imbecillum vocat ad voluptates sustinendas, is, etsi fere idem dicit, tamen rem multo lenius si-

ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας; Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἱ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας, ἢ ξυμπλοὶ γιγνόμενοι ἢ συστρατιῶται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεωμένοι, μηδαμῆ ταύτη καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης, ἠλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἰσκιαιοφροκίῳ, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδη ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστόν, ἄρ' οἶε αὐτὸν οὐχ ἠγείσθαι κακίᾳ τῆ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιούτους, καὶ ἄλλον ἄλλω

C. ὅταν παραβάλλωσιν] Solus Steph. παραβάλλωσιν. Ceteri libri omnes praesens tuentur.

D. ἰσκιαιοφροκίῳ] Sic Par. A DK. Vat. Θ. Flor. β. γ. Ven. II. Vulgo ἰσκιαιοφροκίῳ. v. Brunck. ad Aristoph. Fragm. p. 285. Lobeck. ad Phryn. p. 578.

Ἰδη ἄσθματος] ἠδη Vat. Θ. Ven. E. Par. K. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a., quod Steph. reponendum suspicabatur. Deinde loco vulg. μεστῶ Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. et sex Florenti. prae buerunt μεστόν.

gnificat, quippe in universum illius notans in perferendis voluptatibus imbecillitatem. Ceterum confer Matth. Gr. §. 448.

C. ὅτω δὲ παρεσκευασμένοι. —] Apodosis orditur inde a verbis ἄρ' οἶε αὐτὸν οὐχ ἠγείσθαι κ. τ. λ., sed ita, ut Socrates principii orationis immemor eam conformet ad extrema illa ἀλλὰ πολλάκις — ἀνὴρ πένης — ἴδη ἄσθματος τε καὶ ἀπορίας μεστόν. Quod genus structurae apud Platonem haud infrequens est. Sed alia etiam anacoluthia in protasi inest. Recte enim Astius observavit accuratam rationem exigere hoc: ὅταν θεωρῶνται ἀλλήλους καὶ μηδαμῆ ταύτη καταφρονῶνται — ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ — ἴδη — μεστόν. Nimirum istud καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων infertur perinde ac si genitivi absoluti antecesserint:

ἢ (ὅταν) ξυμπλ. γιγνόμενων καὶ ξυστρατιῶτων ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεωρῶνται: vel dum una navigent vel militent vel etiam in ipsis periculis sese invicem spectent, ubi in his pauperes a divitibus non despiciuntur. Quod si tenueris, non opus videbitur cum Wytttenbachio ad Plutarch. Moral. T. I. p. 117. = p. 74. ed. Lips. pro ἴδη corrigere καὶ δὲ, qua mutatione omnino non video quid commodi lucremur. Explicata universi loci constructione videamus de singulis eius partibus. Itaque ὅταν παραβάλλωσιν — οἱ ἀρχόμενοι est: quoties congregantur invicem principes ac reliqui cives. Libr. VI. p. 499. B: πρὶν εἶν — ἀνάγκη τις ἐν τύχῃ παραβάλλῃ, i. e. accesserit. Aristot. Polit. VII.

παραγγέλλειν, ὅταν ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν; Εὐ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε, E ὅτι οὕτω ποιούσιν. Οὐκοῦν ὡς περ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῶ, οὕτω δὲ καὶ ἡ κατὰ ταῦτα ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ μικρᾶς προφάσεως, ἔξωθεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἐτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως ξυμμαχίαν ἢ τῶν ἐτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσῶει τε καὶ αὐτῆ αὐτῆ μάχεται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει; Καὶ σφόδρα γε. Δημοκρατία δὲ, οἶμαι, γίγνεται, 557 ὅταν οἱ πένητες νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι

ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν] Vulgo erat: ἄνδρες οἱ ἡμέτεροι πλούσιοι εἰσὶν οὐδέν, quod soli tenent Ang. Vat. r. et in marg. Ven. E. Ceteri receptam tuentur scripturam, praeterquam quod Vind. ἡμέτεροι, et Flor. a. c. x. a. γ. Vat. m. εἰσὶ γὰρ οὐδέν scriptum exhibent. Par. A. repetitae lectionis item habet: ἡμέτεροι εἰσὶ γὰρ οὐδέν, in quo Baitter. παρ' οὐδέν latere coniecit.

E. δεῖται προσλαβέσθαι] Deest προσλαβέσθαι in Vat. Θ. Ven. E. Male.

c. 14: καὶ μήτε βάνυσον μήτε γεωργὸν μήτ' ἄλλον τοιούτον μηδένα παραβάλλειν μὴ καλούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. Mox macilentus atque pauper dicitur ἠλιωμένος, quia ἠλωσις vel ἠλιοκάνα, h. e. insolatio, erat in exercitationibus gymnasticis, quo corpori siccitas et robur quoddam compararetur. Cui opponitur τὸ σκιαιοφροκίῳ, quod erat hominum molliorum et effeminarum. v. Astius, ad Phaedr. p. 262 sq. Dein σάρκες ἀλλότριαι aut sunt hominis obesi carnes, quae ad corporis sanitatem nihil faciunt, sed tanquam alienae ac supervacuae succrevere, ideoque tantummodo corporis pinguedini augendae inseriunt, aut facete tribuantur iis, qui alienis opibus atque bonis bene pasti exstiterunt (die sich von fremdem Fette gemästet ha-

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

ben), quae posterior interpretatione placuit C. Fr. Hermannō Gesammelt. Abhandl. p. 174. De proximis conf. p. 568. D: ὡς περ ἐπ' ἄσθματος ἀδυνατούσῃ παρεύεσθαι. Lucian. Catapl. T. I. p. 623. πνευστιῶντα, μεστόν ἄσθματος τὸ σῶμα. Plutarch. Demetr. 23. de cursore: ἄσθενής καὶ μεστός ἄσθματος. Vox πολλάκις hic posita ut Xenoph. Cyrop. VI, 2, 2: οἱ δὲ οἴοιτο ὅτι εἰς ἀνδρες πολλάκις καὶ τὰ βουλευόμενα κατὰ μανθάνουσι.

ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν] .. mit unserm Männen ist's nichts! i. e. ii, quos maxime decebat se viros praestare, ignavi sunt atque imbelles. P. 562. D: προσηλασσει ὡς ἰθελοδοῦλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας, ubi v. annot.

E. μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται. —] Constructionis ge-

τῶν ἐτέρων, τοὺς δὲ ἐκβάλλωσι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδώσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίνονται. Ἔστι γάρ, ἔφη, αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας, ἐάν τε καὶ δι' ὄπλων γένηται, ἐάν τε καὶ διὰ φόβον ὑπεξελθόντων τῶν ἐτέρων.

Cap. XI. Τίνα δὴ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρῶ-
B πον οἰκοῦσι; καὶ ποία τις ἡ τοιαύτη αὐτῶν πολιτεία; δῆλον γάρ, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. Δῆλον, ἔφη. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ ἀρχῆσις γίνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὅ τι τις βούλεται; Λέγεται γε δὴ, ἔφη. Ὅπου δὲ γε ἐξουσία, δῆλον, ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευῆν τοῦ αὐτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥ τις ἕκαστον ἀρέσκει.
C Δῆλον. Παντοδαποὶ δὴ ἂν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιτο ἀνθρώποι. Πῶς γάρ

P. 557. ἀπὸ κλήρων] Sic Par. AK. Ven. Z. pro vulg. ἀποκλήρων. Deinde Par. ADK. Ven. ΞII. Vind. Vat. m. Flor. s. c. a. β. γ. γίνονται. Vulgo γίνονται.

Διὰ φόβον] φόβον Par. A. pr. m. Vat. Θmr. Ven. II. Par. DK.

Cap. XI. C. φαίνοιτο. Τί μὴν; ἔφη. Καὶ ἴσως μὲν —] Verba: Τί μὴν; ἔφη. desunt in Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind.

nus ad libr. I. p. 342. B. notavimus. Cf. Schaefer. ad Eurip. Med. v. 1396. ed. Pors. 3. Ad sententiam Demosth. Olynth. II. p. 24. ed. Reisk. ὡςπερ γάρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, τίως μὲν ἂν ἐξωμένος ἡ τις, οὐδὲν ἐπισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν, ἐπὶ δὲ ἀσώ-
στημά τι οὐμβῆ, πάντα κινεῖται, κἂν ὄχημα, κἂν στήριγμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ἦ; οὕτω καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἐξω πολέμοισιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἔστιν, ἐπειδὴν δὲ ὁμοῦς πόλεμος συμπλακῆ, πάντα ἐπολεῖσεν ἐκδηλα. Quae adeo cum hoc loco conveniunt, ut eum oratori ob oculos versatum esse

suspiceris.

P. 557. καὶ ὡς τὸ πολὺ — γίνονται] et quando ut plurimum sortito in ea magistratus obtingunt. Verba Hermanno de glosse mate suspecta sunt. Nimirum pertinent ea sane non ad originem sed ad formam democraticae describendam.

ἐάν τε καὶ δι' ὄπλων — ἐάν τε καὶ] Libr. V. p. 471. D: εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὅπισθεν ἐπιτεταγμένον. Lysid. p. 212. C: ἐάν τε καὶ ἀντιφιλῆται ἐάν τε καὶ μισῆται. Men. p. 71. B. al.

Cap. XI. B. ἕκαστον ἀρέσκει.] Platonica huius constru-

οὔ; Κινδυνεύει, ἦν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι. ὡςπερ ἰμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἀνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἡθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. [Τί μὴν; ἔφη.] καὶ ἴσως μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην, ὡςπερ οἱ παῖδες τε καὶ αἱ γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην ἂν πολλοὶ κρίνειαν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ ἔστι γε, ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον ζητεῖν ἐν αὐτῇ
D πολιτείᾳ. Τί δὴ; Ὅτι πάντα γένη πολιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, ὁ νῦν δὴ ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δημοκρατουμένην ἐλθόντι πόλιν, ὅς ἂν αὐτὸν ἀρέσκει τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὡςπερ εἰς παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ ἐκλεξαμένῳ οὕτω κατοικίσειν. Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην,
E εἶπον, εἶναι ἀρχεῖν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, μηδ' ἂν ἦς

Φ. Par. DK. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. β. γ. Abiecerunt illa nuperi editores; tuentur cum Aldo Steph. Bass. Bekk. Sed videntur utique mala correctione addita ab iis esse, qui repetitum ἦν δ' ἐγώ moleste ferrent.

D. ὅς ἂν αὐτὸν ἀρέσκει] V. soloece ἀρέσκει. Veram lectionem exhibuerunt Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Ang. Vat. m. Flor. x.

ctionis exempla larga manu dabit Heindorf. ad Cratyl. p. 29. §. 19. Mox D: ὅς ἂν αὐτὸν ἀρέσκει τρόπος.

C. ὡςπερ ἰμάτιον — φαίνοιτο] Comparatio haec, quia verbis praecedentibus illustrandis inservit, usu fere constanti superioribus additur ἀσυνδέτως. v. libr. III. p. 413. D. IV. p. 432. D. et annot. Gorg. p. 443. E. Phaedon. p. 61. A. Protagor. p. 327. E. Plura collegit Heindorf. ad Theaet. p. 386. ad Cratyl. p. 7. Eodem modo capienda sunt quae p. 557. D. leguntur, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὡςπερ εἰς παντοπώλιον — οὕτω κατοικίσειν. Ceterum animadvertas, quanta eum acerbitate phi-

losophus populare imperium perstruxerit, in quo describendo haud scio an civitatis Atheniensis praecipue rationem habuerit.

D. Καὶ ἔστι γε — ἐπιτήδειον ζητεῖν] Salsa haec dicuntur cum ironia. Atque est adeo perquam facile atque commodum (bequem) quaerere in ipsa republicam; complectitur enim genera civitatis maxime varia.

οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων] non laboraret exemplorum inopia. Isocrat. de Pac. §. 17: οὗτος ὁ λόγος ἀπορεῖν ἂν με ποιήσειεν ἀποροῦσως. v. Matth. Gr. §. 352.

ικανὸς ἄρχειν, μηδὲ αὐτὸν ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούληται, μηδὲ πολεμεῖν πολεμούντων, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόντων, ἐὰν μὴ ἐπιθυμῆς εἰρήνης, μηδ' αὐτὸν, ἐὰν τις ἄρχειν νόμος σε διακωλύῃ ἢ δικάζῃ, μηδὲν ἤττον καὶ ἄρχειν καὶ δικάζῃ, ἐὰν αὐτῷ σοὶ ἐπιή, 558 ἄρ' οὐ θεοσεσία καὶ ἡδέια ἢ τοιαύτη διαγωγή ἐν τῷ παραυτικά; Ἰσως, ἔφη, ἐν γε τούτῳ. Τί δέ; ἢ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὐπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἤττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ; καὶ ὡς οὔτε φροντιζόντος οὔτε ὀργῶντος οὐδενὸς περινοστέῃ ὡς περ ἦρος;

E. ἐὰν μὴ ἐπιθυμῆς] Par. ADK. Vat. O. Ven. II. Vind. Vat. m. et alii nonnulli ἐπιθυμῆ. Vulgatum praefero propter sequens: νόμος σε διακωλύῃ. Dein ἀρχῆς καὶ δικάζῃς A O P D. v. m. r. s.

P. 558. ἢ τοιαύτη διαγ.] ἢ αὐτῇ Par. A. Vind. O. Vat. m. περινοστέῃ ὡς περ ἦρος] V. περινοστέῃ ὁ καταψηφισθείς ὡς περ ἦρος, quod Angel. et Ven. E. a rec. manu scriptum exhibent.

B. Ἡ δὲ συγγνώμη —] V. συγγνώμη οὐ γενναία καὶ οὐδ' ὀπ., quod solus Ven. E. habet; ceteri omnes omitunt.

E. μηδὲ πολεμεῖν πολεμούντων] sc. τῶν ἄλλων.

ἐὰν αὐτῷ σοὶ ἐπιή] Germanice dicas: wenn es dir selbst einfällt. Verbi vim et constructionem illustrat Hemsterhus. ad Lucian. Somn. §. 2.

P. 558. ἄρ' οὐ θεοσεσία — ἐν τῷ παραυτικά;] nonne divina est atque iucunda talis vita in praesenti? i. e. si quis praesens eius commodis statim fruatur? Nam τὸ παραυτικά dicitur cuius in praesens est fructus citoque perit, ut bene explicat Heindorf. ad Protagor. p. 620. Pro θεοσεσία καὶ ἡδέια, in quo istud ἡδέια mirum quantum laudet, scripserim: θεοσεσία καὶ θεία. Eurip. Androm. v. 297. μουσική θεοσεσία καὶ θεοῖς φλ-

λη. Hermann. de suo dedit θεοσεσία ὡς ἡδέια, quod non placet.

ἢ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων] Non est quod κατὰ ante ἐνίων excidisse putes, quod Stephanus suspicabatur. Nam genitivus hic subiecti est: animi tranquillitas damnatorum, qua non movetur poena supplicii, adeoque damnati securi vivunt.

καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς] καταψηφισθέντων, ut Lat. damnari, cum genitivo poenae coniunctum notavit Matth. Gr. §. 370, 3. Dein αὐτῶν μενόντων κ. τ. λ. post οὐπω εἶδες illatum difficilem habet explicationem. Aut enim per anacoluthiam infertur propter praecedentes genitivos, veluti Latine dicas: an non- dum vidisti, quum mane-

Καὶ πολλοὺς γ', ἔφη. Ἡ δὲ συγγνώμη καὶ οὐδ' ὀπωστῶν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύοντες, ὅτε τὴν πόλιν φιλοζόμεν, ὡς εἰ μὴ τις ὑπερβεβλημένην φύσιν ἔχοι, οὐποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ μὴ παῖς ὧν εὐθύς παῖζοι ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύοι τὰ τοιαῦτα πάντα, — ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσας ἅπαντα ταῦτα οὐδὲν φροντίζει, ἐξ ὁποῖων ἂν τις ἐπιτηδεύματων ἐπὶ τὰ πολιτικά ἰὼν πράττη, ἀλλὰ τιμῶν, ἐὰν φῆ μόνον εὐνοὺς εἶναι τῷ πλήθει. Πάνυ γ', ἔφη, C γενναία. Ταῦτά τε δὴ, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα ἀδελφὰ δημοκρατία, καὶ εἴη ἂν, ὡς ἔοικεν,

καταπατήσας ἅπαντα τ.] V. καταπατήσας. Correxit Astius, suffragante libro Mon. In Par. A. est αὐτὰ ἔπαντα. Quod nuperi editi. non debebant tam avidè arripere. Habet enim codex ille, ut nuper compertum est, potius ἅπανι' αὐτὰ, quod ex ἅπαντα ταῦτα ortum esse non temere suspiceris. Deinde pro vulg. οὐδὲ φροντίζει codd. meliores, uno Par. A. excepto, οὐδὲν φρ.

C. Ταῦτά τε δὴ, ἔφην, ἔχοι —] Sic Par. ADK. Vat. O. Ang. Vat. r. Flor. β. a. ταῦτά τε δὴ. Aberat τε ante Bekker. Mox Par. A. Vind. O. καὶ εἴη, ὡς ἔοικ. omisso ἄρ. Voculam abiecerunt Turr.

rent et in medio versarentur; quam rationem probarunt Astius et A. Matth. Gr. §. 349, 3., aut constructio verborum sic instituenda: ἢ οὐπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ (sc. ἐκείνην τὴν πραότητα) ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἤττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ; ut postrema rei explanandae causa subiuncta sint: quod placuit C. Re isigio Enarrat. Sophocl. Oed. Col. v. 243. Dein quasi antecesserit: ὡς μένοιά τε καὶ ἀναστρεφόμεναι, subiungitur: καὶ ὡς περινοστέῃ, ut simul transeat a plurali numero ad singularem περινοστέῃ sc. ὁ καταψηφισθείς. v. ad libr. III. p. 389. D. Quam loquendi consuetudinem non tenentes librarii illud ipsum ὁ καταψηφισθείς in ordinem verbo-

rum invexerunt. Ad Καὶ πολλοὺς γε intell. εἶδον, ex quo robor quoddam accedere puto virorum doctorum sententiae, qui αὐτῶν μενόντων κ. τ. λ. per quandam anacoluthiam loco accusativi positum iudicaverunt.

B. Ἡ δὲ συγγνώμη — εἶναι τῷ πλήθει] En aliud anacoluthon. Nam post τὰ τοιαῦτα πάντα quum secundum legitimam constructionem addere debuisset fere haec: ἄρ' οὐ μεγαλοπρεπῆς καὶ γενναία; relicta structura, quam inchoaverat, subiunxit: ὡς μεγαλοπρεπῆς κ. τ. λ., quibus verbis posterior sententiae pars eleganter explicatur atque fusius illustratur. Germanice totum locum sic interpretamur: „Die Nachsicht desselben (dieses Staates) aber und die in keiner Beziehung vor-

ἡδεῖα πολιτεία καὶ ἀναρχος καὶ ποικίλη, ἰσότητά
τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανεμούσα. Καὶ
μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις.

Cap. XII. Ἄθρει δὴ, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦ-
τος ἰδιᾶ. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὡσπερ τὴν πολιτείαν
ἐσκεψάμεθα, τίνα τρόπον γίγνεται; Ναί, ἔφη. Ἄθ'
οὐν οὐχ ᾧδε; τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ
D γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος
ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσι. Τί γάρ οὐ; Βία δὴ καὶ
οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ
μέν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἱ δὴ οὐκ ἀναγκαῖαι κέ-

Cap. XII. D. τὰς τε ἀναρχαίους] Sic Par. A. Vat. Θ.
Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. γ. et ex corr. Ven.
Σ. Vulgo ἀναρχαίους, quod peperit praegressum ἀναρχαῖαι. Tali
formarum varietate tantum abest ut Attici abstinerint, ut etiam
delectati esse videantur. Formam ἀναρχαίους notavimus ad p.
559. A. extr., ubi eadem est scripturae varietas. cf. Buttmann. Gr.
Ampl. T. I. p. 247.

handene Kleinigkeitskrä-
merei, sondern das Ueber-
sehen alles dessen, was
wir, als wir unsern Staat
gründeten, so ernsthaft
behaupteten, dass näm-
lich einer, er müsste denn
eine überschwengliche
Natur haben, nie ein gu-
ter Mann werden würde,
wenn er nicht gleich von
Jugend an spielend sich
mit dem Schönen beschäf-
tigte und alles derglei-
chen übte, — wie erhaben
schreitet er über alles
diess hinweg und beküm-
mert sich gar nicht da-
rum, von welchen Beschäf-
tigungen auch einer zu
den Staatsgeschäften hin-
zutritt, sondern er ehrt
ihn, wenn er nur versich-
ert der Menge gewogen
zu sein. — φύσις ὑπερ-
βηβλημένη est natura pro-
fus excellens s. plane
egregia. Legg. p. 719. D. οἷ-

ος ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβηβλημέ-
νης, τῆς δὲ ἑλλειπούσης. Eurip.
Alcest. v. 155: τί γὰρ γενέσθαι
τὴν ὑπερβηβλημένην γυναῖκα;
Duplex ei neminem morabitur,
qui contulerit Theaet. p. 147.
A. Men. p. 74. B. Gorg. p. 453.
C. al. — Καταπατεῖν nunc
fastum ac contemptum indicat,
de qua re vix est quod monea-
mus. Satis erit contulisse Ana-
creont. Odar. XXVI, 5: κισ-
σοστροφῆς δὲ κείμαι, πατῶ δ'
ἅπαντα θιμάω. Neque etiam
narrare attinet, quibus modis
interpretes locum utique paullo
impeditiorem vel interpretando
vel corrigendo sollicitaverint.

C. ἰσότητά τινα ὁμοίως
— διανεμούσα] aequalita-
tem quandam aequalibus
iuxta atque inaequalibus
tribuens. Acerba cum irri-
sione haec dicta sunt.

Cap. XII. ὡσπερ τὴν πο-
λιτείαν ἐσκεψάμεθα] sc.
πρῶτον, τίνα τρόπον γίγνεται.

κλήνται. Ἄηλον, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα
μὴ σκοτεινῶς διαλεγόμεθα, πρῶτον ὀρισώμεθα τὰς
τε ἀναρχαίους ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή; Βούλομαι,
ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἄς τε οὐκ [ἄν] οἰοί τ' εἶμεν ἀπο-
τρέψαι, δικαίως * ἄν * ἀναγκαῖαι καλοῖντο, καὶ ὅσαι E
ἀποτελούμεναι ὡφελούσιν ἡμᾶς; τούτων γὰρ ἀμφο-
τέρων ἐγίσθαι ἡμῶν τῇ φύσει ἀνάγκη. ἢ οὐ; Καὶ
μάλλα. Δικαίως δὴ τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐροῦμεν, τὸ 559
ἀναρχαῖον. Δικαίως. Τί δέ; ἄς γέ τις ἀπαλλάξαιεν
ἄν, εἰ μελετῶν ἐκ νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν
ἐνούσας δρῶσιν, αἱ δὲ καὶ τούναντίον, πάσας ταύ-

οἰοί τ' εἶμεν ἀποτρέψαι] Sic Par. A. Ven. Σ. Vind.
Vat. m. Flor. a. c. γ. cum ed. Bas. 2. Legitur alias ἀποτρέψαι
quod servavit etiam Bekker. Dein δικαίως ἄν ἀναρχ. Vind.

P. 559. εἰ μελετῶν] μελετῶ Par. A. Ang. Vat. m. Quod
ortum ex antiqua scriptura, qua iota apponebatur.

πάσας ταύτας εἰ μὴ ἄν.] Sic codd. omnes cum ed. Bas.
2. Prave vulgo πάσαι πάσας. Dein Par. A. Mon. Flor. a. β.
ἀναρχαίους, ut vel praestantissimus liber sibi parum constet.

D. ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμ-
μένος] V. ad III. p. 391. C.
coll. IX. p. 572. C. οὐκ ἄν οἰοί τ'
εἶμεν ἀπο-
τρέψαι] quos non possi-
mus depellere vel propul-
sare. Sed suspicamur ἄν hic
prave interpositum esse, quod
post δικαίως erat inserendum,
ubi unus Vindob. liber positum
habet. De ἀποτελούμεναι cf. libr.
IX. p. 580. E. ibique annot.

E. τοῦτο ἐπ' αὐταῖς
ἐροῦμεν, τὸ ἀναρχαῖον] Di-
ctum ut ὀνομάζωμι τι ἐπὶ τινι,
καλεῖν τι ἐπὶ τινι, et similia,
de quibus scripsimus ad p. 470.
B. libr. V. — Τὸ ἀναρχαῖον per
appositionem pronomini adie-
ctum, hoc sensu: Recte igitur
iis tribuemus nomen
cupiditatum necessaria-
rum.

P. 559. καὶ πρὸς οὐδὲν
ἀγαθὸν — δρῶσιν] Schleier-
macherus: „und zu
nichts Gutem mitwirken.“
Vereor ut recte. Nec placet

quod Astius suasit πρὸς οὐ-
δὲν, ut δρῶν cum πρὸς accusa-
tivo personae addito constru-
ctum putetur, sicuti πρᾶττιν
Phaedon. p. 113. E. et ποιεῖν
Xenoph. Mem. IV, 2, 16. Cy-
rop. I, 6, 31. Neque enim ἀγα-
θὸν πρὸς τινα δρῶν recte dici
posse videtur. Nisi fallor, καὶ
πρὸς idem est quod καὶ προσέτι,
ac praeteres, atque insu-
per. Libr. I. p. 328. A: καὶ
πρὸς γε παννυχίδα ποιήσοισιν.
V. p. 466. E: καὶ πρὸς γε —
ἄξουσιν εἰς πόλεμον. Euthyd. p.
294. A: καὶ οὐ γε πρὸς. Men.
p. 90. E: καὶ ἀμαθία γε πρὸς.
Sophist. p. 234. A: καὶ πρὸς γε
θαλάττης. Omisso γε Legg.
III. p. 702. C: ἀλλὰ καὶ πρὸς
οὐδὲν τινα ποιῶμαι, quae
verba male intellecta sunt. Eu-
thyd. p. 298. D: καὶ πρὸς ἀγα-
θῶν πατὴρ ἐστίν. Aristoph.
Lysistr. v. 626: δεῖνὰ γάρ τοι
— καλεῖν γυναῖκας οὐσας ἀπὸ-
δος χαλκῆς πέρι καὶ διαλλάττειν
πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς.

τας εἰ μὴ ἀναγκαίους φραῖμεν εἶναι, ἀρ' οὐ καλῶς
 ἂν λέγομεν; Καλῶς μὲν οὖν. Προελώμεθα δὴ τι
 παράδειγμα ἐκατέρων, αἷ εἰσιν, ἵνα τύψω λάβωμεν
 αὐτάς; Οὐκοῦν χρή. Ἄρ' οὖν οὐχ ἢ τοῦ φαγεῖν
 μέχρι ὑγείας τε καὶ εὐξίας καὶ αὐτοῦ οἴτου τε καὶ
 ὄψου ἀναγκαῖος ἂν εἴη; Οἶμαι. Ἡ μὲν γέ που
 τοῦ οἴτου κατ' ἀμφοτέρα ἀναγκαῖα, ἢ τε ὠφέλιμος
 ἢ τε παῦσαι ζῶντα δυνατή. Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἰ
 πῆ τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐξίαν παρέχεται. Πάνυ

B. ἀναγκαῖος ἂν εἴη] Sic Par. A. Ven. Z. Vind. Ang.
 Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. et corr. Vat. O. Vulgo ἀναγκαῖος
 Mon. Flor. β. ἀναγκαῖα.

ἢ τε παῦσαι ζῶντα δ.] Mon. Flor. β. μὴ παῦσαι. Pro
 ζῶντα Athenaeus XII. p. 401. ed. Schw. πεινώντα, quod in marg.

Plut. v. 1002: καὶ πρὸς ἐπὶ τού-
 τοις εἶπεν κ. τ. λ. Eurip. Phoe-
 niss. v. 884: καὶ πρὸς ἡμιμασμέ-
 νος. Post καὶ pervulgato more
 pronomen relativum nominativo
 casu iterandum: nam plene di-
 cendum fuit: καὶ αὐτὸς προσέτι οὐ-
 δὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δῶσιν.

ἐκατέρων, αἷ εἰσιν] In his
 Astius et A. Matthiae Gr.
 Ampl. p. 907. αὐτὸς pro τῶνς di-
 ctum arbitrantur. Non assen-
 tior. Nam ὅς semper finitum
 est referturque ad certam ali-
 quam rem vel personam: τῶς
 quaerit de eo, quod est infinitum
 atque incertum. Ex quo
 patet alterum cum altero non
 potuisse permutari. Quocirca
 hunc locum sic interpretari malim:
 Sumamus igitur exemplum
 aliquod cupiditatum
 utriusque generis,
 quae s. quales revera
 sunt. Poterat igitur etiam sic
 dicere: προελώμεθα δὴ τι πα-
 ράδειγμα τῶν αὐτῶν ἐκατέρων γέ-
 νους ἐπιθυμιῶν. Aliorum locorum,
 quos huc revocarunt, etsi
 paullo alia ratio est, tamen non
 maior est vis ad usum illum
 relativi demonstrandum. cf. libr.
 IV. p. 444. A. VI. p. 504. A.
 Menon. pl. 80. D. — Senten-

tiam verborum ὡς τύψω λάβω-
 μεν cognosces ex annot. ad libr.
 III. c. 20.

μέχρι ὑγείας τε καὶ εὐξίας] quatenus exigit cor-
 poris valetudo et bonus
 habitus. Dein vulgo erat ἀναγ-
 καῖος ἂν εἴη, quod tueretur Astius,
 nec ego prorsus aspernaret, si
 meliorum librorum auctoritate
 muniretur. Solet enim εἶναι, ut
 Lat. esse, interdum cum ad-
 verbis copulari, si non simpli-
 cem verbi substantivi habet po-
 testatem, sed simul comprehen-
 dit praedicti notionem, ut vel
 se habere vel reperiri s.
 extare (vorhanden sein)
 significet. v. ad Euthyphr. p. 10
 sq. Quocirca haec utique liceat
 sic intelligere: „Wäre nun
 nicht die Begierde zum
 Essen — nothwendiger
 Weise vorhanden?“ Verum
 enim vero quum libri meliores
 ἀναγκαῖος scriptum exhibeant,
 eaque lectio ipsi sententiae magis
 accommodata videatur, alteram
 scripturam inde natam esse
 existimo, quod terminatio gene-
 ris feminini in ὄς subsequente
 statim ἀναγκαῖα librariorum offen-
 deret. De huius terminationis
 varietate cf. IV. p. 425. D. VIII.

μὲν οὖν. Τί δέ; ἢ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδε-
 σμάτων ἢ τοιούτων ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη
 ἐκ νέων καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλλάττε-
 σθαι, καὶ βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ
 πρὸς τε φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἀρὰ γε ὀρθῶς
 οὐκ ἀναγκαῖα ἂν καλοῖτο; Ὀρθότατα μὲν οὖν. Οὐ-
 κοῦν καὶ ἀναλωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκείνας δὲ
 χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι;
 Τί μὴν; Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἐφροδισίων καὶ τῶν

Vat. O. his verbis notatum: „Athenaeus πεινώντα legit, quod placet.“ Placuit etiam Astio. Sed v. annotatt. C. Fr. Hermann.
 Mus. Rhén. a. 1845. IV. 3. con. ἀδυνάτη, quod verbo tetigisse
 satis est. Nec vero probandum quod postea in edit. Teubn. evul-
 gavit ζῶντα οὐ δυνατή. v. explicatt.

p. 554. A. p. 558. D. p. 561.
 A. al. — αὐτοῦ οἴτου, cibi
 per se spectati, quod oppo-
 nitur sequenti, ἢ πέρα τούτων
 καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων — ἐπι-
 θυμία. Nec vero opus est scri-
 bere αὐτοῦ τοῦ οἴτου, ut non-
 nemo nuper voluit.

B. ἢ τε παῦσαι ζῶντα δυ-
 νατή] sc. si non expleatur.
 Hoc igitur significat ciborum
 cupiditatem non modo utilem
 esse, sed etiam plane necessa-
 riam, quippe sine qua vita con-
 servari plane non possit. In
 qua sententia quid molestum aut
 ineptum sit, equidem non per-
 spicio. Itaque lectionem libri
 Veneti apud Athenaeum XII.
 p. 41. Vol. IV. ed. Schweigh.
 παῦσαι πεινώντα, quam Corai-
 us et Astius amplectendam
 censuerunt, natam arbitror ex
 male sedulae grammatici alicuius
 correctione, qui non vidisset
 istuc παῦσαι ζῶντα per chi-
 smum referendum esse ad ante-
 gressum ὑγείας, et ὠφέλιμος
 spectare ad εὐξίαν. Dein Co-
 raius in Animadv. Schweig-
 häuseri ad Athen. T. VI. p. 314.
 ἢ που vel ἢ πη pro εἴ πη scri-
 bendum coniecit. Quod verèor
 ut cuiquam placeat. Ad H δὲ

ὄψου intelligas ἀναγκαῖα εἶναι,
 ut sensus hic sit: opsonio-
 rum autem cupiditas ita
 tantum necessaria est, si
 qua ratione prodest ad
 bonum corporis habitum.

ἢ πέρα τούτων — ἐπιθυ-
 μία] h. e. ἢ ἐπιθυμία ἢ πέρα
 τούτων καὶ ἢ ἀλλοίων ἐδεσμάτων
 ἐπιθυμία ἢ τοιούτων, ea cupi-
 ditas, quae utilitatis et necessi-
 tatis fines transgreditur atque
 alius generis cibos appetit quam
 quales modo diximus, hoc est,
 delicatiores.

δυνατὴ δὲ — ἐκ τῶν πολ-
 λῶν ἀπαλλάττεσθαι] Fici-
 nus: quae per temperan-
 tiam a iuventute coerceri
 potest, obest autem cor-
 pori cfr. Non expressit verba
 καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν,
 quae desunt etiam apud Athe-
 naeum. Neque tamen assen-
 tior Astio ea recte ommissa
 esse iudicanti. Quod enim So-
 crates istam cupidiorum cupi-
 ditatem matura castigatione ac
 disciplinae severitate ex pleris-
 que vel potius plurimis expelli
 posse arbitratur, id verissime
 dictum est, si quidem apud
 multos ea est vis cupiditatis at-

ἄλλων φήσομεν; Οὕτως. Ἄρ' οὖν καὶ ὃν νῦν δὴ κηφήνα ὠνομάζομεν, τοῦτον ἐλέγομεν τὸν τῶν τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέμοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων, τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρχικόν; Ἄλλα τί μὴν;

Cap. XIII. Πάλιν τοίνυν, ἢν δ' ἐγώ, λέγωμεν, ὡς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. γαίνοιται δὲ μοι τά γε πολλὰ ὡς γίγνεσθαι. Πῶς; Ὅταν νέος τεθροαμμένος, ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδευτός τε καὶ φειδωλῶς γεύσεται κηφήνων μέλιτος, καὶ ξυγγένηται αἰθῶσι θηροῖς καὶ δεινοῖς, παντοδαπὰς ἰδούσας καὶ ποικίλας καὶ παντοίως ἐχούσας δυναμένοις σκευάζειν, ἐνταῦθά που οἶον εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν αὐτῷ εἰς δημοκρατικὴν. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Ἄρ' οὖν, ὥσπερ ἡ πόλις μετέβαλλε βοήθησάσης τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἐξῶθεν, ὁμοίως ὁμοίῳ, οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει βοήθουντος αὐτῷ εἶδους ἐπιθυμιῶν ἐξῶθεν τῷ ἐτέρῳ τῶν παρ' ἐκείνῳ, ξυγγενοῦς τε καὶ ὁμοίου; Παντάσῃ μὲν

C. ὃν νῦν δὴ κηφήνα ὠνομάζομεν —]*V. ὃν δὴ νῦν, quod ex codd. optimis et longe plurimis mutatum. Vocem κηφήνα, quam Bekkerus narrat in editione sua operarum errore excidisse, Florentini libri omnes omittunt, ut haud sciam, an eandem etiam nonnulli codd. Bekkeri neglexerint. Quanquam dubitari non potest, quin retinenda fuerit. Pro τὸν τῶν τοιούτων, quod exhibent Par. A. Ang. Flor. γ., vulgo legebatur τῶν τοιούτων. Verba τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων, quae in ed. Bekkerian. errore omissa sunt, desiderantur in Vat. Θ. et Ang.

que lubricis, ut nullo modo extingui posse videatur. De constructione v. ad libr. V. p. 471. O.

C. Ἄρ' οὖν καὶ ὃν νῦν δὴ — ὀλιγαρχικόν] Astius signo interrogandi post ὠνομάζομεν posito post Ἄρ' οὖν καὶ intelligendum censet οὕτω φήσομεν περὶ τούτου, ὃν νῦν δὴ κηφήνα ὠνομάζομεν; ut sequentia τούτου — ὀλιγαρχικόν explanationis causa subiuncta sint.

Ego locum malim sic interpretari: Nonne etiam quem modo (c. 7. et 8.) fucum nominabamus, hunc dicebamus eum, qui talibus voluptatibus et cupiditatibus esset repletus ab iis que minime necessariis regeretur, eum autem, qui necessariis tantum indulgeret, parcum et principatus paucorum studiosum?

Cap. XIII. D. αἰθῶσι θηρ-

οὖν. Καὶ ἐὰν μὲν, οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία, ἢ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν ἄλλων δίκαιων, ρουθετούντων τε 560 καὶ κακίζόντων, στάσις δὴ καὶ ἀντιστάσις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται. Τί μὴν; Καί ποτὲ μὲν, οἶμαι, τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ, καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον, αἰδοῦς τινος ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη. Αὐτίς δέ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσοῦσων ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ὑποτρφεόμεναι ξυγγενεῖς δι' ἀνεπισημοσύνην τροφῆς πατρὸς πολλαὶ τε καὶ B ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Οὐκοῦν εἰλικυσάν τε πρὸς τὰς αὐτὰς ὀμλίαις, καὶ λάθρα ξυγγιγνόμεναι πλήθος ἐνέτεκον. Τί μὴν; Τελευτῶσαι δὴ, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ λόγων ἀληθῶν, οἱ δὲ

Cap. XIII. E. πόλις μετέβαλλε] Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Ang. Vat. m. Flor. a. c. γ. μετέβαλλε, quod recepit Bekker.

Καὶ ἐὰν μὲν, οἶμαι] Vulgo γε post μὲν additur, quod om. Par. A. Vind. Φ. Vat. m. Dein coni. αὐτῷ Steph.

P. 560. ὑποτρφεόμεναι ξυγγ.] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ., quod firmat etiam scriptura librorum Vat. Θ. Ven. II. Vat. r. ὑποστρεφόμεναι. Sed edit. omnes praeter Bas. 2. habent ἐπιτρφεόμεναι.

B. Τελευτῶσαι δὴ, οἶμαι] Par. A. Vat. Θ. Ven. E. II. Vind. Angel. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. δὴ. Vulgo δέ.

οἱ] Schol. in Hom. Iliad. ο. 690. τὸν αἰθῶνα interpretantur τὸν κατὰ ψυχὴν ἐπιτρον, δξύν, σφοδρόν. Sophocl. Aiac. v. 1077: αἰθῶν ὑβριστής, ubi v. Lobeck. — Θῆρες, Ungethūme, nunc intelliguntur homines feroces et audaces. Sic Sophist. p. 235. A: νῦν ἡμέτερον ἔργον ἦδη τὸν Θῆρα (Sophistam) μηκέτ' ἀνεῖναι. Ceterum pulcherrima est quae sequitur allegoria, de quo verbo monuisse satis est.

P. 560. ἄλλαι ὑποτρφεόμεναι] quae veluti succrescunt nondum animadversae. Lectio elegans nescio cur in ἐπιτρφεόμεναι mutata fuerit.

B. πρὸς τὰς αὐτὰς ὀμλίαις] ad eandem consuetudinem, qua paulo ante erat usus. Non opus est, ut de Astij coniectura legamus πρὸς τὰς αὐταῖς ὀμλίαις.

C ἄριστοι φρονοὶ τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφι-
 λῶν εἰσι διανοίαις. Καὶ πολὺ γ', ἔφη. Ψευδεῖς δὴ
 100C καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι ἀντ' ἐκεί-
 νων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ
 τοιοῦτου. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ πάλιν τε
 εἰς ἐκείνους τοὺς ἄτοφαγους ἐλθὼν φανερώς κα-
 τοικεῖ; καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φρι-
 δαλῶ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται, κλήσαντες οἱ ἀλα-
 ζόνες λόγοι ἐκείνοι τὰς τοῦ βασιλικῆς τείχους ἐν
 D αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν,
 οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχον-

ἀνδρῶν θεοφιλῶν] θεοφιλῶν deest in Par. DK. Vat. G.
 Ven. II. Mon. Aug. Vat. r. Flor. β.

C. Ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλα-
 ζόνες] Phaedon p. 92. C: λό-
 γοις οὐνοῖα οὖν ἀλαζόοι —
 καὶ ξηπατωῖοι. ubi plura collegit
 Wytttenbachius.

εἰς ἐκείνους τοὺς ἄτο-
 φαγούς] Odys. IX. v. 81 sqq.
 Intelligentur illi, qui descripti
 sunt supra p. 559. D. E. Qui
 quidem mellis sui dulcedine ado-
 lescentem non minus capere ac
 delentire significantur, quam Lo-
 topthagi herbae suae suavitate
 Ulyxis socios detinuerint. Illi
 enim gustata loti herba redire
 ad navim noluerunt obliti redi-
 tus, ut etiam verberibus eo adi-
 gendi fuerint.

D. οὔτε πρέσβεις πρε-
 σβυτέρων λ. ἰδ.] Pulcherrima
 amphibolia. Nam πρέσβεις in-
 telliguntur legati, s. orato-
 res. Sententia haec est: ne-
 que sermones hominum
 privatorum, aetate pro-
 vectiorum, qui tanquam
 oratores mittuntur, ad-
 mittunt. Cobetus Varr.
 Lectt. p. 219. pro ἰδιωτῶν scri-
 bendum censet δι' ὧτων. Qua
 mutatione facile caremus. Nemi-
 pe παρ' οἰκείων venit hoc au-

xilium, unde πρεσβυτέρων λό-
 γοι ἰδιωτῶν memorantur ratione
 habita τοῦ βασιλικῆς τείχους.
 De collocatione verborum v. ad
 Menex. p. 239. C. Tim. p. 33. A.
 ὠθοῦσιν ἔξω — φρυγάδα]
 h. e. ὄριε φρυγάδα γενέσθαι.
 Eurip. Phoeniss. v. 74: φρυγάδα
 δ' ἀποθεῖ τῆσδε ἠολυνέσσην χρο-
 νός. Sophocl. Oed. T. v. 1518:
 πέμπεις ἀποικόν. Eurip. He-
 cub. v. 769: ἐκβάλλει θαλασσό-
 πλυκτον. Virgil. Aen. I. v.
 70: sed diversos age. Sed
 frequentissimus hic usus pro-
 lepeos apud poetas; rarior
 apud pedestris orationis scripto-
 res. v. Seidler ad Eurip.
 Electr. p. 61. Lobeck. ad Soph.
 Aiac. p. 299. Wunderlich. ad
 Tibull. p. 105. Erfurdt. ad
 Sophocl. T. IV. p. 323. Schae-
 fer. ad Theocrit. p. 215. Her-
 mann. ad Viger. p. 897.
 μετὰ πολλῶν καὶ ἀνω-
 φελῶν ἐπιθυμιῶν] adin-
 vantibus multis ac perni-
 ciosis cupiditatibus. Xeno-
 ph. Cyrop. IV, 6, 7: ἐπίθω
 τῶν λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδί τι-
 μωσίας ἐν τινος μετὰ σοῦ τυ-
 χεῖν, i. e. te auxilium fe-
 rente. Infra lib. IX. p. 571.

ται, αὐτοὶ τε κρατοῦσι μαχόμενοι, καὶ τὴν μὲν αἰδῶ
 ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φρυ-
 γάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντες τε καὶ
 100C προσηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κο-
 σμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὐ-
 σαν πείθοντες ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνω-
 φελῶν ἐπιθυμιῶν; Σφόδρα γε. Τούτων δὲ γέ που
 κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου τε E
 ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοισι τέλεσι,
 τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσωτίαν
 καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατάγου-

C. κλήσαντες αἱ ἀλαζ.] Sic ex Par. A. Bekker. Vulgo
 κλείσαντες. v. Buttman. Gr. Ampl. II. p. 169., qui receptam scrip-
 turam pro antiquiore habendam censuit.

B: ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν
 βλεπόντων ἐπιθυμιῶν μετὰ λό-
 γου — ἀπαλλάττεσθαι. Voc.
 ἀνωφελῆς per μέλαινα positum
 est; noxius, damnosus, ut
 Protag. p. 334. A. Xen. Mem.
 II. 6, 4. Hellen. I. 7, 28. Sic
 ἀκρόδεια pro βλαβή Pindar.
 Olymp. I. 84. al. In clausula
 posita sunt haec verba propte-
 rea, quod et gravitate sua emi-
 nent, et non ad solum ὑπερορί-
 ζουσι referuntur, sed etiam ad
 antegressa verba ὠθοῦσιν et ἐκ-
 βάλλουσι. Itaque non exputo,
 cur Astius, audaci transposi-
 tione facta, locum sic scriben-
 dum iudicaverit: κρατοῦσι μα-
 χόμενοι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφε-
 λῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ — ὑπερο-
 ρίζουσι. De nominum inhonesti-
 tate turbulenti temporibus fieri
 solita conf. Thucyd. III. 82.
 et Sallust. Catil. c. 52. iam
 pridem nos vera rerum
 vocabula amisimus, quia
 bona aliena largiri libe-
 ralitas, malarum rerum
 audacia fortitudo vocat-
 ur.

καθῆραντες τὴν τοῦ κα-
 τεχομένου —] Comparatio

ducta a mysteriis. De qua re
 Astius ita scribit: „In sacris
 Eleusiniis post lustrationes pri-
 vataque sacrificia primum mi-
 nora mysteria (μικρὰ τέλη) tra-
 debantur mystis, et post sex
 menses maiora (τὰ μεγάλα) con-
 templanda praebebantur epoptis.
 v. Bulliald. ad Theon. Mathe-
 m. p. 215. 222 sq.“

E. μετὰ πολλοῦ χοροῦ
 κατάγουσιν] Κατέρχεσθαι, κα-
 τάγειν, καταδέχεσθαι sunt verba
 propria de exsulibus, qui in
 patriam redeunt, honorifice re-
 stituuntur atque recipiuntur.
 Mox: ἐὰν — μέση — καταδέξη-
 ται τῶν ἐκπεσόντων. Sic κατα-
 δέχεσθαι, exsulem in patri-
 am recipere, legitur apud
 Xenoph. Agesil. II, 21. De
 κατάγειν et κατέρχεσθαι nota
 sunt, quae disputavit Porson,
 ad Eurip. Med. v. 1011. — ὑπο-
 κορίζομενοι nunc est res
 turpes honesto nomine
 ornantes, ut ne vera earum
 ratio et conditio animadvertat-
 ur. Nam κορίζεσθαι vel ὑπο-
 κορίζεσθαι significat 1) infan-
 tium instar balbutire, vel
 cum infantibus ut infan-
 tem loqui ac iocari; 2)

σιν ἐστεφανωμένους, ἐγκωμιάζοντας καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν δὲ μεγαλοπρέπειαν, ἀναιδέϊαν
 561 δὲ ἀνδρείαν. ἄρ' οὐχ οὕτω πως, ἦν δ' ἐγώ, νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφόμενου εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἀνεσιν; Καὶ μάλα γ', ἦ δ' ὅς, ἐναργῶς. Ζῆ δὴ, οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόρους καὶ διατριβὰς· ἀλλ' ἐὰν εὐτυχῆς ἦ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῆ, ἀλλὰ τι καὶ προσβύτερος γινόμενος τοῦ
 B πολλοῦ θορύβου παρελθόντος μέρος τε καταδέξεται τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς ἐπιεικτοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῶ, εἰς ἴσον δὴ τι καταστήσας τὰς ἡδονὰς

E. εὐπαιδευσίαν καλοῦντες] Sic cum Bekkero nunc edidi, postquam vidi eam esse Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. scripturam, quam firmat etiam lectio librorum Vat. C. Ven. II. Vat. r. εὐπαιδευσίαν exhibentium. Vulgo παιδευσίαν. Mox editt. praeter Bekk. ἀνδρείαν. Sed etiam Par. A. repetitae lectionis habet ἀνδρείαν, ut nunc ubique in eo scriptum esse constat. Igitur rem semel iterumve memorare satis duximus.

P. 561. ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαίοις ἐπ. τρεφ. εἰς τὴν τῶν] Addidi olim ἐν vulgo neglectum ex Flor. a. c. β. γ. Par. DK. Ven. II. Mon. Angel. Ac bonum factum quod nunc etiam cod.

magnitudinem alicuius rei blandiendi causa minuire, blandiri, adulari; 3) magnitudinem rei et veram eius conditionem deminuendo celare, aliamque ei affingere, unde oritur notio simulandi et fingendi; 4) magnitudinem alicuius rei contemptio- nis causa deminuere, aut quod revera contemnis, aut ut videaris contemnere, ex quo nascitur superbiendi, contemnendi et irridendi significatio. Verbi usum copiose persequutus est Fr. A. G. Spohn. Commentat. de extrema Odysseae parte p. 109 sq.

P. 561. ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαί-

οις ἐπ. τρεφόμενου] P. 558. D: τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσίαι. Deinde quod Bekkerus eis ante τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων extrusit, id vix probaveris collatis hisce locis. P. 555. B: μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιοῦτος ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν. P. 553. A: ὡς μάλα στα εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει. P. 550. C: ὡς μεταβαίνει πρό- τον ἐκ τῆς τιμοκρατίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ἠπίστον. P. 565. D: τίς οὐκ ἀρχὴ μεταβολῆς ἐκ προ- σταίου ἐπὶ τυραννίαν; al. Quae Platonem satis constanter hac constructione in eadem re usum esse evincunt.

οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγ-

διάγει, τῇ παραπιπτούσῃ αἰεὶ ὡς περ λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς, ἕως ἂν πληρωθῆ, καὶ αὐθις ἄλλῃ, οὐδεμίαν ἀτιμάζων, ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ λόγον γ', ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριείς εἰς τὸ φροῦ- ριον, ἐὰν τις λέγῃ, ὡς αἱ μὲν εἰσι τῶν καλῶν τε καὶ C ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδοναί, αἱ δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς μὲν χρῆ ἐπιτηδεύειν καὶ τιμᾶν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῦτοις ἀναενεῖ τε καὶ ὁμοίως φησὶν ἀπάσας εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου. Σφόδρα γάρ, ἔφη, οὕτω διακείμενος τοῦτο δρᾷ. Οὐκ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ διαζῆ τὸ καθ' ἡμέ- ραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ μὲν μεθύων καὶ κατανλούμενος, αὐθις δὲ ὑδροπο- τῶν καὶ κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, D

Par. A. repetitae lectionis rationem nostram confirmavit, quam fastuose erant aspernati Schn. et Turr. Dein eis delevit Bekkerus, sequutus Paris. A. Vind. Vat. m. Omittunt etiam Flor. a. c. γ. Et sequuti sunt Schn. Turr. Herm. Sed v. annotat.

Καὶ μάλα γ'] Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. α. γ. μάλα. Vulgo Καὶ μάλα γ'.

B. ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῶ] Steph. cum uno Ven. E. ἐκδῶ. Sed conf. Ruhnk. ad Tim. p. 101., qui hunc verbi usum exem- plis illustravit.

τοτὲ μὲν μεθ.] τὸ Par. A.

καίους ἢ μὴ ἀν.] h. e. ae- que cupiditatibus non necessariis atque necessariis sumptus impendens atque labores et otium. — μὴ πέρα ἐκβακχευθῆ, si non ulterius debacchetur, et magis etiam cupiditatibus indulgeat. — τοῦ πολλοῦ θορύβου πα- ρελθόντος, si, postquam plurima voluptatum turba praeteriit, et partem ex- pulsoriam recipit, neque- tis, qui introgressi erant, se totum dedit. Nam ἐνδοῦ- ναι ἑαυτὸν τινι est se dedere alicui, ut Phaedr. p. 241. C. cf. Rubnk. ad Tim. Gloss. p. 101.

B. ἀλλ' ἔξ ἴσου τρέφων]

sc. πάσας, quod ex praecedenti οὐδεμίαν intelligas, ut ad libr. II. p. 366. D. monimus. Hinc etiam explicanda illa Theaet. p. 157. B: οὐδὲν εἶναι ἐν καθ' ἑαυ- τῷ, ἀλλὰ τινι αἰεὶ γίνεσθαι.

Καὶ λόγον γε — οὐ προσ- δεχόμενος] Int. διάγει.

C. τῇ προσπιπτούσῃ ἐπι- θυμίᾳ] Paulo ante dicebatur τῇ παραπιπτούσῃ. Dein obser- ves hoc, τοτὲ μὲν — αὐθις δὲ — τοτὲ δ' αὖ — ἔστι δ' ὅτε — τοτὲ δὲ, in quo ne offendat di- cendi varietas, vide quae nota- runt interpretes ad Vigerum p. 701. — καὶ κατανλούμε- νος, et dum tibi arum can- tu demulsetur, ut inter epu- las et computationes.

ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τότε δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέβων. πολλάκις δὲ πολιτεύεται, καὶ ἀναπηδῶν ὅ τι ἂν τύχη λέγει τε καὶ πράττει, κἄν ποτέ τις πολειμικούς ζηλώσῃ, ταύτη φέρεται. ἢ χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ. καὶ οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἔπεται αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδὺν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον χορῆται αὐτῷ διὰ παντός. Παντάσασιν, ἢ δ' ὅς, διελέλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινος ἀνδρός. Οἶμαι δὲ γε, ἢν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπὸν τε καὶ πλείστων ἡθῶν μεστόν, καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον, ὡσπερ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι, ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλὰ ζηλώσειαν τοῦ βίου, παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλείστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα.

E. καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον] Articulum τὸν, vulgo omisissus omnes codd. uno consensu exhibuerunt. Solus Vind. scribendi errore τῶν καλῶν.

Cap. XIV. P. 562. B. τοῦτο δ' ἢν ὑπέρπλουτος] Steph. cum Ven. E. τοῦτο δ' ἢν γίνεσθαι ὑπέρπλουτος. Sed ita esse

D. ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέβων] Praemisit ὡς, quia talem hominem vult indicare revera non versari in philosophiae studio. — ἀναπηδῶν elegantē indicat repentinum hominis impetum, quo ad publica negotia tractanda accingitur et prosilit, scilicet quidvis coram populo dicturus atque facturus. Ad ὅ τι ἂν τύχη ex sequentibus intelligere licet λέγων τε καὶ πράττων.

ταύτη φέρεται] hac via, i. e. ad hoc, fertur; v. Heindorf. ad Sophist. p. 351. Dein τάξις est ordo, quem quis ipse sibi praescripsit; ἀνάγκη autem norma et lex ab aliis constituta. Καὶ ante οὔτε τις τάξις nunc est denique, postremo, ut saepe.

E. ὡσπερ ἐκείνην τὴν πόλιν] Respicit ad p. 557. C. D.

Quo loco quum de sola civitate dictum sit neque etiam de varietate morum in singulis hominibus conspicuorum; fortasse ferri non posse videatur quod primus ex codicibus evulgavit I. Bekkerus: καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον κ. τ. λ. Addito enim articulo hic oritur sensus: Et hunc virum arbitror esse pulchrum illum atque varium, cuius antea mentionem iniiciebamus. At enim vero intelligi potest varius ille vir atque pulcher, qui ista civitatis forma iam significatus est. P. 562. ἰσοθῶς ἂν προσαγορευόμενος] Vid. ad libr. V. p. 478. E.

Cap. XIV. τίς τρόπος τυραννίδος γίγνεται;] Acute Schleierm. haec verba labem aliquam suscepisse coniecit. Neque enim iam agitur de

ὄντω γὰρ, ἔφη, ἔστι. Τί οὖν, τετάχθω ἡμῖν κατὰ δημοκρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ, ὡς δημοκρατικός ἔσθω; ἢν δ' ἐγώ, ὡς δημοκρατικός ἔσθω; ἢν δ' ἐγώ, ὡς δημοκρατικός ἔσθω; 562

Cap. XIV. Ἡ καλλίστη δὴ, ἢν δ' ἐγώ, πολιτεία τε καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελέγειν, τυραννίς τε καὶ τύραννος. Κομιδῆ γ', ἔφη. Φέρε δὴ, τίς τρόπος τυραννίδος, ὃ φίλε ἐταῖρε, γίγνεται; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει, σχεδὸν δὴλον. Ἀἴρον. Ἄρ' οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἐκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία γίγνεται καὶ ἐκ δημοκρατίας τυραννίς; Πῶς; Ὅ προῦθετο, ἢν δ' ἐγώ, ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἢ ὀλιγαρχία καθίστατο — τοῦτο δ' ἢν ὑπέρπλουτος ἢ γὰρ; Ναί. Ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἢ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ

ὑπέρπλουτον debet. In Ang. scriptum exstat: δ' ἢν ἐπὶ πλούτος. Schneider. πλούτος cum suo Vindob. F. Paulo aute προῦθετο Par. A. Vind. Φ. Ang. Vat. m. quod Schneid. Herm. Turr. amplexati sunt. Sed subiectum est ἢ ὀλιγαρχία, unde causa depravationis intelligitur. Mox ἀπόλλυ Par. ADK. Vind. Ven. II. Flor. a. c. β. γ. alii. Vulgo ἀπόλλυσιν.

τρόπῳ τῆς τυραννίδος, sed de eius ortu ac progressu. In mentem nobis venit corrigere, τίνα τρόπον τυραννίς — γίγνεται; nisi praestat etiam, τίς τρόπος τυραννίδος, ὃ φίλε ἐταῖρε, γίγνεται. Quanquam in posteriore correctione displicet verborum collocatio. Schneiderns Socratem censet, quemadmodum supra p. 558. C. in viro democratico, priusquam de ortu diceret, statim indole arrepta hanc quaestionem proposuisse, tum praetermissae originis recordatum primum eam quasi in transcurso ut satis notam attigisse, deinde autem, sicut par fuerit, plene et copiose explicuisse.

B. Ὅ προῦθετο, ἢν δ' ἐγώ, —] Nolo narrare, quomodo alii locum explicaverint. Satis est missis ambagibus monere orationem esse abruptam,

Plat. Opp. Vol. III. Sect II

atque deinde continuari inde a verbis: ἢ πλούτου τοίνυν ἀπληστία κ. τ. λ. Etenim Socrates ita fere loquutus: Ὅ προῦθετο — ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἢ ὀλιγαρχία καθίστατο, τοῦτον ἀπληστία καὶ ἢ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπόλλυ, interiectis verbis τοῦτο δ' ἢν ὑπέρπλουτος, paululum ab inchoata enuntiati structura avocatur, ad quam tamen revertitur in his: ἢ τῶν πλούτου τοίνυν ἀπληστία κ. τ. λ. Voce ὑπέρπλουτος utitur etiam Aeschyl. Prom. v. 475. et ipse Plato p. 552. B. huius libri. Sed vitium traxit oratio, quandoquidem ὑπέρπλουτος adiectivum est neque praedives vir dici potest finis bonorum esse. Num igitur scribendum ὑπέρπλουτος πλούτος? Imperfectum ἀπόλλυ ponitur, quia respicitur ad sermonem superiorem.

χορηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλυ. Ἀληθῆ, ἔφη. Ἄρ' οὖν καὶ ὁ δημοκρατία ὀρίζεται ἀγαθόν, ἢ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην καταλύει; Ἀέγεις δ' αὐτὴν τί ὀρίζεσθαι; Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που C ἐν δημοκρατουμένη πόλει ἀκουσάις ἂν ὡς ἔχει τε κάλλιστον καὶ διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν ὅστις φύσει ἐλεύθερος. Ἀέγεται γὰρ δὴ, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν, ἢ τοῦ τοιοῦτου ἀπληστία καὶ ἢ τῶν ἄλλων ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεηθῆναι; Πῶς; ἔφη. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διαρῆσασα κακῶν οἰνοχόων προσστατούντων D τύχῃ, καὶ πορρώτερω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς μεθύσθῃ, τοὺς ἄρχοντας δὴ, ἂν μὴ πάνν πρᾶοι ὧσι καὶ πολλὴν παρέχωσι τὴν ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μαρούς τε καὶ ὀλιγαρχικούς. Ἀρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο. Τοὺς δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κα-

C. καὶ διὰ ταῦτα] Sic optimi libri fere omnes pro vulg.

C. ἄξιον οἰκεῖν ὅστις φύσει —] h. e. τοῦτω, ὅστις φ. ἑλ. Deim καὶ αὐτὸ πολὺ habet vim intendendi et augendi, quem usum exemplis illustravit Elmuleius ad Eurip. Med. v. 871: Ceterum τοῦτο τὸ ῥῆμα λέγεται πολὺ est crebris usurpari solet sermonibus. Similem vocis πολὺ usum ad Gorg. p. 465. D. notavimus. ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν] Libr. V. p. 449. A: καὶ ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν. Theaet. p. 180. B: ὅπερ ἦα ἐρῶν. P. 198. E: ὅταν ἀνιθμῶσιν ἢ ὁ ἀριθμητικός. v. Victor. Varr. Lectt. IX. 4. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 382. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις. —] Latina fecit Cicero de Republ. I. c. 43. p. 108. ed. Mai. Stuttg. „Cum enim, inquit, inex-

plebiles populi fauces exaruerunt libertatis siti, malisque usus ille ministris, non modice temperatam, sed nimis meracem libertatem sitiens hauserit; tum magistratus et principes, nisi valde lenes et remissi sint et large sibi libertatem ministrent, insequitur, insimulat, arguit; praepotentes, reges, tyrannos vocat." Apte contulit Astius etiam Livium XXXIX. c. 26. ex diutina siti nimis avidae meram haurientes libertatem. Locum recitat ex parte Athenaeus XI. e. 112. extr. p. 505. D. ed. Cas. et X. c. 43. et 61. — p. 433. et 443. extr. prior loco, ut videtur, philosophum ideo carpens, quod Atheniensium magistratus cum

τηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς δὲ ἄρχοντας μὲν ἀρχομένοις, ἀρχομένους δὲ ἀρχουσιν ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ τε καὶ τιμᾶ. Ἄρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πάν E τὸ τῆς ἐλευθερίας ἵεναι; Πῶς γὰρ οὐ; Καὶ καταδύεσθαι γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, εἰς τε τὰς ἰδίας οἰκίας καὶ τελευτῶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Πῶς, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον λέγομεν; Οἶον, ἔφη, πατέρα μὲν ἐθίζεσθαι παιδί ὁμοίον γίνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς υἱέας, υἱὸν δὲ πατρί, καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ἦ· μέτοικον δὲ ἀστῶ καὶ 563 ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως. Γιγνεται γὰρ οὕτως, ἔφη. Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὰ τοιαῦτα ἄλλα γίγνεται· διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιοῦτῳ φοιτητὰς φοβεῖται καὶ θωπεύει, φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν. καὶ ὅλως οἱ μὲν νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικά-

ταύτην.

malis pincernis comparaverit. Conf. Aristot. Pol. II. 9. (8.) 2. Plutarch. Arat. 2. Lycurg. 7. D. Τοὺς δέ γε — ὡς ἐθελοδούλους] Cicero l. c. „Eos, qui pareant principibus, agitari ab eo populo, et servos voluntarios appellari" ctr. — καὶ οὐδὲν ὄντας. Libr. I. p. 341. C: νῦν γοῶν ἐπιχειρήσας, οὐδὲν ὄν καὶ ταῦτα. L. VIII. p. 556. C: ἀνδρες ἡμίτεροι εἰσιν οὐδὲν. Apol. Socrat. p. 41. B: εἰς δοκῶν τι εἶναι, μηδὲν ὄντες. Sympos. p. 200. A. Ibid. p. 216. E. Aristoph. Eccles. v. 144: οὐ μὲν βάδιζε καὶ κάθησ' οὐδὲν γὰρ εἶ. Horat. Sat. II. 7. 102: Nil fumo (sum), si ducor libo fumante. Alia collegit Valcken. ad Phoeniss. p. 601. E. καὶ τελευτῶν — ἐμφυομένην] Cicero: „Ut ne-

cesse sit in eiusmodi republica plena libertatis esse omnia, ut et privata domus omnis vacet dominatione, et hoc malum usque ad bestias perveniat: denique ut pater filium metuat, filius patrem neglegat: absit omnis pudor, ut plane liberi sint: nihil intersit civis sit an peregrinus: magister ut discipulos metuat et iis blandiatur, spernantque discipuli magistros: adulescentes ut senum sibi pondus assument, senes autem ad ludum adulescentium descendant, ne sint iis graves et odiosi. P. 563. φοιτητὰς φοβεῖται] Verbum φοιτῶν proprium est de discipulis ad magistrum itantibus: unde ipsi vocantur

ζονται και διαμιλλῶνται και εν λόγοις και εν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπείας
B τε και χαριεντισμοῦ ἐπιπλανταί, μιμούμενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ δεσποτικοί. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔσχατον, ὦ φίλε, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίνεταί ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἐωνημένοι και αἱ ἐωνημένοι μηδὲν ἤττον ἐλεύθεροι ὡς τῶν πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ πρὸς ἀνδρας και ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἰσονομία και ἐλευθερία γίνεταί, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον,
C ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; Πάνυ γε, εἶπον. και ἔγωγε οὕτω λέγω. τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά ἐστιν ἐνταῦθα ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἂν τις πείθοιτο ἀπει-

P. 563. γέροντες ξυγκαθιέντες] Sic libri omnes. Nam Par. K. mero errore ξυγκαθιέντες. Vett. edit. συγκαθίζοντες.

C. ἐνταῦθα ἢ ἐν ἄλλῃ] Sic cum Par. A. codd. fere omnes. V. ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἄλλῃ.

ποιηταί. — ξυγκαθιέντες, se demittentes; v. ad Protagor. p. 336. A. Lobeck. ad Phryn. p. 398. — εὐτραπέλια est secundum Gloss. Vet. scurrilitas, iocus, festivitas, etiam urbanitas, lepos. v. Wesseling. ad Diod. Sic. XX. 63.

B. Τὸ δὲ γε — ἔσχατον — ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει] sc. τοῦτο ἐστίν. v. Matth. Gr. §. 432. 5.

ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν] paene obliti sumus dicere. Hic usus indicativi praeteriti utriusque linguae scriptoribus in talibus communis est. Theaet. p. 180. D: ὀλίγου δὲ ἐπελαθόμεν, ὅτι ἄλλοι αὐτὰναντία τοῦτοις ἀπεφάναντο, i. e. beinahe hätte ich vergesssen. Apolog. Socr. in. ὀλίγου ἐμάντου ἐπελαθόμεν. Lysid. p.

210. E: και ὀλίγου ἐξήμαρτον. Sympos. p. 198. C: ὀλίγον ἀποδράς φρόνην. Menon. p. 80. B: ὀλίγον ἐξηπάτησάς με. Aristoph. Acharn. v. 329. ὀλίγον τ' ἀπέθανον. Plura collegit Hermann. ad Lucian. de Conscr. Histor. p. 35. Livius II. 10: Pons publicus iter paene hostibus dedit, ni unus vir fuisset. Ibid. c. 65: Sic prope oneratum est sinistrum Romanis cornu, ni referentibus iam gradum consul — metum excussisset.

C. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον —] Aeschylus versus Fragm. 326. ed. Dind. in proverbii consuetudinem abisse monuit iam P. Victorius Var. Lectt. XI. 16. Plutarch. Amat. p. 763. B: ἐπεὶ γ' οὐκ ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα κατ' Αἰσχύλον. Themist. Orat. IV. p. 52. B: ἐπεὶ κατ' Αἰ-

ρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἱ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν οἶαιπερ αἱ δέσποναι, γίνονται τε δὴ και ἵπποι και ὄνοι, πάνυ ἐλευθέρως και σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι, κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται· και τὰλλα πάντα οὕτω μεστὰ
D ἐλευθερίας γίνεταί. Τὸ ἐμὸν γ', ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχω. Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων ξυνηθροισμένων ἐννοεῖς, ὡς ἀπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε καὶ ὅτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν και μὴ ἀνέχεσθαι; τελευτῶντες γὰρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγραφῶν, ἵνα δὴ μηδαμὴ μηδὲ αὐτοῖς ἢ δεσπότης. Και μάλ', ἔφη, οἶδα. Cap.
E XV. Αὕτη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἡ ἀρχὴ

γίνονται τε δὴ και ἵπ.] Angel. Flor. x. τε δὴ omittunt. Recte Astius post δέσποναι distinxit, ut τε post γίνονται respondent illi priori. Steph. conl. και δὴ και.

D. Τὸ ἐμὸν γ', ἔφη] γ' om. Mon.

ἀγρὸν νῦν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα, δ' παλαι ἐχρήν.

τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων —] Cicero l. c.: „Quintanta libertate canes etiam et equi, aselli denique, liberi sint, sic incurrant, ut iis de via decedendum sit.“ Pluralis ἐλευθερώτερα refertur ad τὸ τῶν θηρίων, de qua synesi Fischer. ad Weller. T. I. p. 335 sq. Matth. Gr. §. 284. Astius ad h. l. et ad Legg. p. 46. dixerunt. — ἢ ἐν ἄλλῃ, sc. πόλει.

ἀτεχνῶς γὰρ αἱ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν —] Schol. σημείωσαι, inquit, τὴν παροιμίαν λεγομένην ἐπὶ τῶν ὁμοιομένων πάντως ἀρχομένων τοῖς αὐτῶν ἀγροσίων. ἐστὶ δὲ ἡ ὄλη οἶαιπερ ἢ δέσποναι, τοῖα καὶ κύνων Diogenian. V. 93: κύνες τὴν δέσποναι μιμούμενοι. Verbum ἐμβάλλειν nunc intran-

sitive positum de equis ferocibus et asellis in eos, qui ipsi obviam veniunt, irruentibus.

D. Τὸ ἐμὸν γ' — ἐμοὶ λέγεις ὄναρ] meum mihi somnium narras, i. e. plane dicis, quod ego saepenumero mecum animo meo sentiebam. Vocis usum notavit Iacobs. ad Anthol. Gr. T. I. P. II. p. 272.

ἀπαλὴν τὴν ψυχὴν τ. π. ποιεῖ] sc. αὐτά. Hanc tantam animorum teneritatem ac mollietiam, quae omnem detrectat legum atque imperii severitatem, etiam nostra vidit aetas; ut nemo futurus sit qui philosophum ludibundum haec scripsisse suspicetur.

τελευτῶντες γὰρ που οἶσθ' ὅτι] De αἶσθ' ὅτι v. ad Phaedon. p. 72. B. Gorg. p. 486. A. Νόμος ἀγραφος est lex non scripta, sed natura, more et usu nata et recepta. v. Plato

οὕτως καλὴ καὶ νεανικὴ, ὅθεν τυραννὶς φέρεται, ὡς
 ἐμοὶ δοκεῖ. Νεανικὴ δὴτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ
 τοῦτο; Ταῦτόν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νό-
 σημα ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύ-
 τη πλεον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγγενό-
 μενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν. καὶ τῷ ὄντι τὸ
 ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοῦναντίον μετα-
 564 βολὴν ἀνταποδιδόναι, ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ
 ἐν σώμασι, καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις οὐχ ἥκιστα. Εὐ-
 κός, ἔφη. Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία εἰσὶν οὐκ εἰς ἄλλο
 τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ
 πόλει. Εὐκός γάρ. Εὐκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλ-
 λης πολιτείας τυραννὶς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας,
 ἐξ οἷμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη
 τε καὶ ἀγριωτάτη. Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἀλλ' οὐ

Cap. XV. P. 564. καὶ δὴ καὶ ἐν παλ.] καὶ δὴ om. Par. A.
 Vat. m. Vind. P. Mon. Flor. a. γ.

εἰς ἄγαν δουλείαν] Exscripsit haec Stob. Serm. XLII.
 p. 265.

B. τὸ δ' ἀνανδρότερον] Reposui hoc ex Par. A. Vat.
 O. Ven. E. II. Vind. Ang. Vat. m. et sex Florentinis. Ceterae
 editt. exceptis Schneid. Tur. Herm. ἀνανδρότατον. Phileb. p. 55.
 D. τὰ μὲν ὡς καθαρῶτατα νομίζεν, τὰ δὲ ὡς ἀκαθαρτότατα. De-

Legg. VII. p. 793. A. sqq. Thu-
 cyd. II. 37. Sophoc. Oed. R.
 v. 865. Ant. v. 450. sqq. Xe-
 noph. Mem. IV. 4, 19. Cicer.
 pro Milon. c. 4. §. 10. De Inv.
 II. 22. Max. Tyr. XII. 5. et
 quos ad h. l. comparavit Astius
 Artemidor. IV. 2. Dion.
 Chrysost. Or. LXXVI. p. 648.
 A. al.

Cap. XV. E. καλὴ καὶ νεα-
 νική] Dicitur εἰρωνικῶς de ci-
 vitate petulantis libertatis plena.
 v. Gorg. p. 508. D. ibique
 annot.

καὶ τῷ ὄντι τὸ ἄγαν τι
 ποιεῖν] Cicero de Rep. I.
 c. 44. „Nam ut ex nimia
 potentia principum oritur
 interitus principum, sic

hunc nimis liberum popu-
 lum libertas ipsa servi-
 tute adficit. Sic omnia ni-
 mia, cum vel in tempesta-
 te vel in agris vel in cor-
 poribus laetiora fuerunt,
 in contraria fere conver-
 tunt, maximeque in rebus
 publicis evenit: nimisque
 illa libertas et populis et
 privatis in nimiam servi-
 tutem cedit. — οὐχ ἥκιστα
 dictum.

P. 564. ἢ εἰς ἄγαν δου-
 λείαν μ.] Codex Monac. ἄγαν
 omittit. Schaeferus Appar. ad
 Demosth. T. II. p. 698. reponi
 iussit εἰς τὴν ἄγαν δουλείαν. Sed
 articuli desiderium facile leni-

τοῦτ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἡρώτας, ἀλλὰ ποῖον νόσημα
 ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φνόμενον ταῦτόν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ B
 δουλοῦται αὐτήν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἐκείνο τοίνυν,
 ἔφη, ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀν-
 δρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρείοτατον ἠρούμενον αὐτῶν,
 τὸ δ' ἀνανδρότερον ἐπόμενον· οὗς δὴ ἀφωμοιοῦμεν
 κηφῆσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι, τοὺς δὲ ἀκέντροις.
 Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Τοῦτω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τα-
 ράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγίγνομένω, οἷον περὶ
 σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή. ὦ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγα-
 θὸν ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἦττον ἢ C
 σοφὸν μελιττοργόν πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα
 μὲν ὅπως μὴ ἐγγενήσῃσθον, ἀν δὲ ἐγγένῃσθον, ὅπως
 ὁ τι τάχιστα ξυν αὐτοῖσι τοῖς κηρῖοις ἐκτετμησῃσθον.

in ἀφομοιοῦμεν A. O. II. P. D. Vat. m. r. Ang. cum Ald. Bass. I. 2.
 male.

C. σοφὸν μελιττοργόν] V. μελιττοργόν Bekker. ex Par.
 A. in μελιτοργόν mutavit, sed v. Reisig. ad Soph. Oed. Col. p.
 LXXII.

ὅπως μὴ ἐγγενήσῃσθον] V. ἐγγένῃσθον—ἐκτετμησῃσθον. Mu-
 tavi cum Bekkerō ex Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. γ. x. Etiam
 Flor. a. c. a. ἐκτετμησῃσθον praebent. Verba ἀν δὲ ἐγγίγνησθον om.
 pr. Vat. O. Ven. II. Par. D. Vat. r. Pro iis Par. K. εἰ δ' οὖν, et
 Mon. εἰ δὲ μὴ habent.

bunt talia: Plat. Legg. III. p.
 698. C: σφόδρα φίλα. Thucyd.
 I. 122. coll. VIII. 64. ἀντικρὺς
 δουλεία. Xenoph. Hellen. V.
 4, 14: μάλα χειρῶν. Aristoph.
 Nubb. v. 1104: ἄγαν ἐπομβροία.
 Quibus similia sunt illa Xe-
 noph. Hell. VI. 2, 39: μάλα
 στρατηγός. Plat. Legg. I. p.
 639. B: τινῶν μάλα γυναικῶν.
 Aeschyl. Choeph. v. 921: ἀργα
 μάντις, de quibus v. Bernhar-
 dy Syntax. Graec. p. 338. Mox
 attendas praepositionem ἐξ inter-
 posito οἶμαι a nomine suo se-
 iunctam. Sic etiam Politic. p.
 300. B: παρὰ γὰρ οἶμαι τοὺς νό-
 μους. Ibid. p. 307. E: κατὰ γὰρ
 οἶμαι τὴν αὐτῶν ξυγγένειαν.
 Legg. VII. p. 797. D: ἐν οἷς

ἔπος εἰπεῖν οὐ τοῖς μὲν κτλ. Infra
 p. 568. C: εἰς δὲ γε οἶμαι τὰς
 ἄλλας. Demosthenes adv. Le-
 ptin. §. 4: καὶ βίως ἐν οἶμαι
 πολλοῖς καὶ τοιοῦτο συμβαίνειν
 ἀνάγκη.

C. ὅπως ὁ τι τάχιστα —
 ἐκτετμησῃσθον] De forma
 coniunctivi perfecti ἐκτετμησῃσθον,
 quae vulgo hic legebatur, v.
 Buttmann. Gr. Amplior. T. I.
 p. 441. Futurum restituendum
 fuit tum propter meliorum li-
 brorum auctoritatem, tum quia
 res ipsa et loquendi consuetudo
 perfectum tempus aspernari vi-
 detur. De ὅπως post verba eum-
 randi, providendi, cavendi cum
 futuro indicativi copulato nota
 sunt omnia; conf. tamen Bor-

Ναὶ μὰ Δία, ἢ δ' ὅς, παντάπασί γε. Cap. XVI. Ὡδε τοίνυν, ἢν δ' ἐγώ, λάβωμεν, ἢν εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Πῶς; Τριχῇ διασησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει. ἐν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον γένος ἐν αὐτῇ ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν, οὐκ ἔλαττον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένῃ. Ἔστιν οὕτω. Πολὺ δέ γε δομύτερον ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἐκείνῃ. Πῶς; Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἐντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐθρωμένον γίγνεται· ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ προσετός

Cap. XVI. D. τοῦτό που τὸ προσετός αὐτῆς] Hanc scripturam in Par. A. a pr. m. Vat. Θ. corr. Ven. II. Ang. servatam nunc in locum vulg. προσετός suffecimus, Bekkeri auctoritatem sequuti, qui hanc formam ubique vulgari praelulit. Idem nuper in Sophocle fecit G. Hermannus. Nec negari potest apud Platōnem certe satis multa huius formae vestigia in optimis libris conservata esse. Quam qui ideo damnant, quia *ωσ* ex *ωος* contractum sit, quod in *ος* nullo modo potuerit transire, ii haud scio an in magno errore versentur. conf. Lobeck. Pathol. L. Gr. Vol. I. p. 223.

ἐργα μεταβαλλομένην μεταβλητήν. Ibid. p. 221. E.: δίχα που οὖν δὴ διακείμεν τὴν ἀρχὴν παλαιῶν, νεωτέρου μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. Additum τῷ λόγῳ saepius tetigimus. v. II. p. 363. C. — ὄσπερ οὖν καὶ ἔχει. Phaedr. 242. C: εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεός. Ob oculos vero habuit philosophus partes in democratia Athenarum vigentes, de quibus v. C. Fr. Hermann. Antiquitat. Gr. §. 158. et quos ibi laudavit; et Gesamtelte Abhandl. p. 157.

Cap. XVI. Ὡδε τοίνυν — λάβωμεν] haec sic igitur rem capiamus; sic rem pertractare instituamus; Lass uns also die Sache auf folgende Weise vornehmen s. anfasseln. Proxima sic intelligas: Trifariam dividam oratione civitatem populari imperio utentem. Ubi quod post τριχῇ sequitur ἐν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον γένος κτλ.; id, quia τριχῇ idem est quod εἰς τρία μέρη, nullam habet difficultatem. Multo audacius etiam Sophist. p. 223. D: Καὶ μὴν αὖ φησομεν ἀγορευτικὴν δίχα τέμνεσθαι. Theod. Πῆ; Hosp. Τὴν μὲν τῶν ἀπογοργῶν ἀποπαλικὴν διαφρομένην, τὴν δὲ τα ἀλλότρια

ἐργα μεταβαλλομένην μεταβλητήν. Ibid. p. 221. E.: δίχα που οὖν δὴ διακείμεν τὴν ἀρχὴν παλαιῶν, νεωτέρου μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. Additum τῷ λόγῳ saepius tetigimus. v. II. p. 363. C. — ὄσπερ οὖν καὶ ἔχει. Phaedr. 242. C: εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεός. Ob oculos vero habuit philosophus partes in democratia Athenarum vigentes, de quibus v. C. Fr. Hermann. Antiquitat. Gr. §. 158. et quos ibi laudavit; et Gesamtelte Abhandl. p. 157.

D. δι' ἐξουσίαν] propter concessam ipsis licentiam. διὰ τὸ μὴ ἐντιμον εἶναι, quia honestioribus adhuc civium sensibus vigentibus non in honore habetur. ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐθρ. γίγνεται] exercitatione caret neque robustum fit, ita ut in civitate ad maiorem potentiam perveniat.

E. οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος] De constructione dictum ad Gorg. p. 491. A.

αὐτῆς ἐκτός ὀλίγων. καὶ τὸ μὲν δομύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος, ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ χωρὶς τινῶν ὀλίγων. Μάλα γε, ἢ δ' ὅς. Ἄλλο τοίνυν τοιόνδε ἀεὶ ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. Τὸ ποῖόν; Χρηματιζομένων που πάντων οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγνονται. Εἰκόσ. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κρηῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γάρ

E. ἐντεῦθεν βλίττεται] Sic correxit Ruhnck. ad Tim. p. 63. ex schol. et cod. Paris. suo. Vulgo βλίττει. Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Venet. II. Flor. a. c. x. γ. βλίττει. Deinde loco vulg. βλίσει dedimus βλίσει ex Flor. a. c. x. β. Vat. m. Sed βλίσειεν habent Vat. Θ. Ven. Ξ. Par. DK. Mon. Vat. r. In Par. A. Vind. Ang. legitur βλίσειεν. Bekkerus βλίττει et βλίσειεν servavit. Schu. Turr. scribunt βλίττει et βλίσειεν. Herm. nobiscum βλίττειται. probat.

χωρὶς τινῶν ὀλίγων] exceptis paucis quibusdam republicae partibus. Dein τοίνυν, ut Lat. iam vero, transitum ad aliud genus iudicat, ut fere idem sit quod porro, praeterea. Exemplis rei alibi collectis addas Aeschin. adv. Ctesiph. p. 290. 19. ed. Brem. Lysiae Orat. pro bon. Arist. p. 221. §. 48. ed. Brem. Demosth. de Coron. p. 259. med. Plat. de Rep. p. 518. D. et quae protulit Schaeferus Appar. Demosth. T. I. p. 222. De Latinis conf. Cicero pro leg. Manil. c. 11. in: *Iam vero* virtuti Cn. Pompeii quae potest par oratio inveniri? Ibid. c. 14: *Iam vero* ita faciles aditus ad eum. Alia notavit Ernesti Clav. Cicer. s. v. *Iam*.

ἐντεῦθεν βλίττεται] Si librorum auctoritas ubique plurimum valeret, vulgatum βλίττει, effluit, manat, utique servandum esset. Sed saepenumero usuevit, ut rationem omnibus librorum testimonis esse potiore vel morosissimi critici

concedere cogantur. Recte Timaeus Gloss. p. 63.: βλίτειεν interpretatur ἀφαιρείται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κρητῶν. Quae significatio si huic verbo ita propria est, ut aliter explicari nusquam possit, sponte consequitur, ut βλίττει vel, quod Stephanus edidit, βλίττει corruptum videri debeat. Itaque Ruhnkenius ad Tim. I. c. acute vidit βλίττεται scribi oportere, eaque emendatio cum scholiastae tum codicis Parisini ab ipso Ruhnkenio inspecti auctoritate egregie confirmatur. Scholiasta enim annotavit haec: ἀφαιρείται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κρητῶν. Neque aliter Ficinus: Huic utique mellis copia et uberior et facillior fucis exprimitur. Huic rationi quae opposuit Schneiderus, ea tanto minorem apud nos vim habent, quod ille non animadvertit, post βλίττει non potuisse continuo inferri βλίσει vel βλίσειει, sed ipsam sententiam sibi unum idemque verbum poposcisse.

Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, — βλίτσειει;] Hoc dicit: Necessesse est,

άν, ἔφη, παρὰ γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων τις βλίσει; Πλούσιοι δὲ, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται κρηνηνῶν
 565 βοτάνη. Σχεδὸν τι, ἔφη. Ἄημος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος, ὅσοι αὐτορρογοὶ τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάνυ πολλὰ κεκτημένοι· ὁ δὲ πλεῖστον τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν περ ἀθροισθῆ. Ἔστι γάρ, ἔφη, ἀλλ' οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο, ἐὰν μὴ μέλιτος τι μεταλαμβάνη. Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, αἰεὶ, καθ' ὅσον δύνανται οἱ προεστώτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι, διανέμοντες τῷ δήμῳ, τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Μεταλαμβάνει γὰρ οὖν,
 B ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἀναγκάζονται δὲ, οἶμαι, ἀμύνεσθαι, λέγοντες τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπη δύνανται, οὗτοι ὧν ἀφαιροῦνται. Πῶς γὰρ οὐ; Αἰτίαν δὲ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἐτέρων, κἂν μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν, ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ καὶ εἰσιν ὀλιγα-

P. 565. B. ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων] Steph. invitis codd. διαβαλλόντων scripsit.

ut talibus auferant sua; fieri enim non potest, ut quis ei, qui pauca tantum possident, multum eripiat et exprimat.

κρηνηνῶν βοτάνη] Drohnepfutter, fucorum pabulum. Fucos autem quos intelligat Socrates, clarum fit ex superioribus, imprimis ex p. 552. C. sqq. Mox αὐτορρογοὶ καὶ ἀπράγμονες dicuntur operarii et homines civilium negotiorum curia liberi.

P. 565. καθ' ὅσον — διανέμοντες π. δ. τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν] eatenus, quatenus principes, dum divites bonis suis spoliant, in illis distribuendis plurimam eorum partem sibi met ipsi possunt retinere. Itaque οὕτως in proximis significat hac conditione: καθ' ὅσον autem est quatenus.

B. Ἀναγκάζονται — οὐτοί] sc. οἱ πλούσιοι. Dein αἰτίαν ἔχειν est accusari, usu

frequenti.

C. τότε ἦδη — γίνονται] Mox p. 566. C: ὅταν ἴδῃ ἀγῆρ χρέματα ἔχον — τότε δὲ οὕτως κτλ. Theaet. p. 147. D: ἐξαχθέντος δέ, τότε ἦδη σκέψομαι, εἴτε ἀνεμάτων cfr. Charm. p. 155. D. Xenoph. Cyrop. III, 3, 22: ἐπεὶ δὲ ἐκαλλίερασε — τότε δὲ — ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Lysias de affect. tyrann. p. 180. ed. Bremi: ἐπειδὴ δὲ πυνθανοῖσθε τοὺς μὲν τριεχιλοὺς στασιάζοντας — τότε ἦδη καλκατιέναι προσεδόκατε. Atque sic centenis locis τότε δὲ et τότε ἦδη in principio apodosis cum gravitate quamdam interponitur. Post οὐχ ἐκόντες ἀλλὰ expectabas iterum adiectivum aliquod aut participium, veluti βεβασμένοι: sed uberius sententiam explicans transit ad verbi finiti usum. v. Matth. Gr. §. 631. 4.

Εἰσαγγελίαι δὲ καὶ κρίσεις —] Scholiastes: εἰσαγγελία ἐστὶ κρισις ἢ περὶ κριῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων

χικοί. Τί μὲν; Οὐκοῦν καὶ τελευτῶντες, ἐπειδὴν ὀρθῶσι τὸν δῆμον οὐχ ἐκόντα, ἀλλ' ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων ἐπιχειροῦντα
 σφῶς ἀδικεῖν, τότε ἦδη, εἴτε βούλονται εἴτε μή, ὡς
 ἀληθῶς ὀλιγαρχικοί γίνονται, οὐχ ἐκόντες, ἀλλὰ καὶ
 τοῦτο τὸ κακὸν ἐκείνος ὁ κρηνηνῶν ἐντίκτει κεντῶν αὐ-
 τούς. Κοιμῶν μὲν οὖν. Εἰσαγγελίαι δὲ καὶ κρίσεις
 καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίνονται. Καὶ μάλα. Οὐ-
 κοῦν ἔνα τινα αἰεὶ ὁ δῆμος εἴωθε διαφερόντως προέ-
 στασθαι ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν
 μέγαν; Εἴωθε γάρ. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δὴ-
 λον, ὅτι, ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστάτι-
 κῆς ὀρίξης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει. Καὶ μάλα
 δῆλον. Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ
 τύραννον; ἢ δῆλον ὅτι ἐπειδὴν ταῦτόν ἀρξῆται δοῦν
 ὁ προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ, ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρχα-

C. ὁ δῆμος εἴωθε] articulum om. AΠΦDK. v. m. Flor. a. c. x. a. γ. probantibus Turr. et Schn.

εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν προτάσεων, περὶ ὧν διαφύδη μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγγερούσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι. καὶ τοῦτ' ἐστὶν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγῶνων ἀδικημάτων. Sic etiam Grammat. in Bachmanni Lex. p. 210. De variis generibus εἰσαγγελίας exposuit Schoemann. Antiquitat. iuris publ. Graec. p. 272. sq. — ἀγῶνες, in iudiciis et concionibus.

καὶ αὔξειν μέγαν] h. e. ὥστε μέγαν γενέσθαι. Libr. IX, 591. D: τὸν ὄγκον τοῦ πληθους — οὐκ ἄπειρον ἀυξήσει. Demosthen. Olynth. I. §. 5. ed. Bremi: μέγας ἠυξήθη καὶ πρὸς αὐτὴν ἦκει τὴν τελευτήν τὰ πράγματ' αὐτῷ, ubi vide virum egregium p. 149. Exempla huius loquutionis plurima collegit Heindorf. ad Protagor. p. 527.

D. ἐκ προστατικῆς ὀρίξης — ἐκβλαστάνει] ex radice

propullulat praefecturae. Similis metaphora est Euthyphr. p. 3. A: ἡμᾶς ἐκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βιάστας ἐκαθαίροντας. Legg. VI. p. 765. E. — ἢ δῆλον ὅτι, an id manifestum est. v. ad Phileb. p. 8. ad Protagor. init.

περὶ τὸ ἐν Ἀρχαδίᾳ τὸ τοῦ Λυδῶν τ. A. ἐρῶν] Articuli usum et collocationem explicavimus ad Gorg. p. 502. B. et ad libr. III. de Rep. p. 407. B. De victimis humanis lovi Lycaeo immolatis laudat Astius Böttigerum in Curt. Sprengelii Beiträg. z. Gesch. der Medicin T. I. P. II. n. I. Praeterea conf. Boeckh. in Min. et Legg. p. 55 sq. et Creuzer Symbolik T. II. p. 467 sqq. 2. Narrationem ipsam, ad quam respexit philosophus, ad posteritatis memoriam servavit Pausan. VIII, 2: Ἀνιάων δὲ ἐπὶ τὸν βομὸν τοῦ Ἀνικαίου Λυδῶν

δια τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀνκαίου ἰσθὸν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγγνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἰσθίων ἐνὸς ἐγκατατετημημένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἐγώ γε. Ἄρ' οὖν οὕτω καὶ ὅς ἂν δήμου προεστώς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀποσχῆται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μαιφουῆ, βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, γλώττη τε καὶ στόματι ἀνοσίφ γεόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῆ καὶ ἀποκτινύῃ καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπᾶς καὶ γῆς ἀναδασμόν, ἄρα τῷ τοιούτῳ ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἰμαρται ἢ ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι; Πολ-

D. ἐνὸς ἐγκατατετημημένου] Sic Par. A. Vat. O. Ven. II. Vind. Aug. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. et Ficinus. Legebatur ἐγκατατετημημένου.

P. 566. οὐσίαις; Οὐτός. Ἄρ' οὖν ἐκπεσῶν] Vett. edit. οὐσίαις. οὗτος ἄρ' οὖν κτλ. Emendarunt Astius et De Geer. Dia-

βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου καὶ ἔθνος τὸ βρέφος, καὶ ἐσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα, καὶ αὐτὸν αὐτίκα ἐπὶ τῇ θυσίᾳ γενέσθαι λύκον φησὶν ἀπὸ ἀνθρώπου.

Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος — ἀνάγκη δὴ τούτῳ —] Nominativus per anacoluthiam constructionis explicandus. Loquendi genus attingit Matth. Gr. §. 556. 3. Sequentia in hunc modum iungas: ἐνὸς (σπλάγγνου ἀνθρωπίνου) ἐγκατατετημημένου ἐν ἄλλοις (σπλάγγνοις) ἄλλων ἰσθίων.

E. λαβὼν σφόδρα π. ὄχλον] nactus turbam admodum obsequentem. De verbo ἀφανίζειν conf. Gorg. p. 471. B.: νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέσφαξέ τε καὶ ἠφάνισεν ἀμφοτέρους. Dein φόνος ξυγγενῆς similiter dictum atque antea αἷμα ἐμφύλιον. Verbum ἀνδρηλατεῖν interpretatur Timaeus p. 34 ἀνδρας ἐξολοβεῖν καὶ φρυγαδεύειν, ubi exempla ex Aeschylō petita apposuit Ruhken. Totus locus ne-

scio quid poetici coloris habet, quanquam non videtur philosophus versus alicuius poetæ ob oculos habuisse, unde singula quaedam verba suae ipsius orationi intexerit.

P. 566. χρεῶν τε ἀποκοπᾶς καὶ γῆς ἀναδασμόν] h. e. aeris alieni remissiones s. novas tabulas et novas agrorum divisiones. Utrumque saepe coniungitur, ut ap. Demosthen. adv. Timocr. p. 746. De foed. Alexandr. p. 215. Andocid. de Myster. p. 42. Ceterum hoc loco usum esse Themist. Orat. VII. p. 91. C. non praeteriit Ruhkenium ad Tim. p. 33.

ἄρα τῷ τοιούτῳ ἄν.] h. e. ἄρ' οὕτω τ., quemadmodum Latini ne pro nonne dicunt. v. Bremi ad Select. Oratt. Demosthen. T. I. p. 223. Buttmanu. ad Charmid. §. 14. ed. Heind. sec. „Differunt in his, inquit, ἄρα et ἄρ' οὖν: quippe affirmativus utique est utriusque formulae sensus, sed ita ut

λή ἀνάγκη, ἔφη. Οὗτος δὴ, ἔφη, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας; Οὗτος. Ἄρ' οὖν ἐκπεσῶν μὲν καὶ κατελιθῶν βία τῶν ἐχθρῶν τυραννος ἀπειραγασμένος κατέχεται; Ἄηλον. Ἐάν δὲ ἀδύνατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν ὦσιν ἢ ἀποκτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτινύναι λάτρα. Φιλεῖ γοῦν, ἢ δ' ὅς, οὕτω γίγνεσθαι. Τὸ δὴ τυραννικὸν αἴτημα τὸ πολυθρύλητον ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβηκότες ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν τὸν δῆμον φύλακὰς τινὰς τοῦ σώματος, ἵνα σῶς αὐτοῖς ἢ ὁ τοῦ δήμου βροθός. Καὶ μάλ', ἔφη. Διδόασιν δὴ, οἶμαι, δεύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαρσύναντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν τοῦτο ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ χρήματα ἔχων

trib. in Plat. Polit. Princip. p. 155, Ficinum sequitur. Consentiant codd. omnes praeter Vat. O. r. Flor. x., quorum priores οὕτως scribunt.

B. αἴτημα τὸ πολυθρύλητον] Sic Par. A. Ven. II. Flor.

simplex ἄρα aliquid sive verae sive fictae dubitationis admisceat. Apud Platonem adeo non rarus hic usus est, ut eius exempla apponere pigeat. Ac statim post ἄρ' οὖν ita capiendum in verbis: Ἄρ' οὖν ἐκπεσῶν μὲν — κατέχεται; quae sic interpretatur: Nonne igitur hic, postquam expulsus est in exsilium atque inde rediit inimicis frustra reluctans, tyrannus perfectus revertitur? De interrogatione per ἄρα repetita conf. Men. p. 89. B.: ἄρ' οὖν ἐπειδὴ οὐ φροσεοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται, ἄρα μαθήσοι; Crat. p. 429. C.: ἄρα ὅτι φρονεῖ λέγειν τὸ παράπαν οὐκ ἔστιν, ἄρα τοῦτο σοὶ δύναται ὁ λόγος; Verba ἐκπίπτειν et κατέχεται supra monuimus. Observes autem μὲν post ἐκπεσῶν interpositum, quo significatur orationem pondum esse absolutam, sed deinceps continuatum iri.

B. ἐπιβουλεύουσιν ἀπο-

κτινύναι] Επιβουλεύειν cum infinitivo constructum est insidiosose s. per insidias studere. v. ad Protagor. p. 343. C.

Τὸ δὴ τυραννικὸν αἴτημα —] His explanationis causa adduntur verba: αἰτεῖν τὸν δῆμον κτλ., in quibus nemo τὸ articulum desiderabit, qui infinitivum pariter atque τὸ αἴτημα ex verbo ἐξευρίσκουσι suspensum esse animadverterit. De forma σῶς v. Thomas Mag. p. 830. Moeris p. 347. Eustathius ad H. v. p. 940. v. 45. ed. Rom. et quae collegit Valcken. in Epistoll. Claror. Virorum ad I. A. Ernesti ed. Tittmann. p. 177 sq. — αὐτοῖς sc. τοῖς πολλοῖς, quod latet in antecedentibus. — Ceterum de Pisistrato imprimis cogitari oportere, vix est quod moneam. Vidit etiam scholiastes. conf. Hermann. Abhandl. p. 158.

C. Οὐκοῦν τοῦτο διὰ τὴν ἴδῃ — μισόδημος εἶναι] Ad αἰτίαν repetendum ἔχων, hoc sen-

καὶ μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι, τότε δὴ οὗτος, ὡς ἐταῖρε, κατὰ τὸν Κροίσω γενόμενον χρησμόν

πολυψηφίδα παρ' Ἐρμον
φρεύγει, οὐδὲ μένει, οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι.
Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, δεύτερον αὐτῆς αἰδεσθεῖν. Ὁ δὲ
γε, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, καταληφθεὶς θανάτῳ δίδοται.
Ἀνάγκη. Ὁ δὲ δὴ προστάτης ἐκείνος αὐτὸς δῆλον δὴ
D ὅτι μέγας μεγαλωστί οὐ κεῖται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλ-
λους πολλοὺς ἔστηκεν ἐν τῷ δίφῳ τῆς πόλεως, τυ-
ραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος. Τί δ' οὐ
μέλλει; ἔφη.

Cap. XVII. Διελθόμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν
δ' ἐγώ, τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἂν ὁ
τοιούτος βροτὸς ἐγγύηται; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη, διέλ-
θωμεν. Ἄρ' οὖν, εἶπον, οὐ ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις
τε καὶ χρόνῳ προσγεῶν τε καὶ ἀσπάζεται πάντας, ᾧ

γ., quod recte Bekkerus pro πολυψηφίτων reposuit. Illius scri-
pturae veritatem testatur praeter alios Eustath. ad II. XXIII, 396.
C. πολυψηφίδα π. E.] Sic Par. A. Vat. O. Vind. Vat. m.
Vulgo πολυψηφίδα. Illam scripturam praefendam esse docuit
Spitzner. de vers. her. p. 50.

su: et qui praeterea accu-
satur, quod populum ode-
rit. Oraculum legitur apud He-
rodot. I, 55., quocum compa-
res, sis, quae scholiastes ad hunc
locum annotavit. Egrege interpre-
tatur Schleiermacherus: —
„Zum Kieselreichen Her-
mus Fliehet er und bleibt
nicht mehr, noch schämt
er sich feige zu heissen. —
Ganz recht! sagte er. Zum
zweitenmale möchte er
auch nicht wieder in den
Fall kommen.

θανάτῳ δίδοται] leto da-
tur. v. ad Phaedr. p. 254. E.
D. μέγας μεγαλωστί οὐ
κεῖται, ἀλλὰ —] h. e. adeo
non humi deiectus iacet, ut po-
tius alios multos prostraverit cfr.
Lepide ac facete usus est ver-

bis Homericis de Cebrione, He-
ctoris auriga, a Patroclo occiso:
Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, II. XVI.
v. 776. Dein quod tyrannus di-
citur ἔστηκεν ἐν δίφῳ τῆς πό-
λεως, satis constat principes cum
aurigis comparari, qui teneant
civitatis habenas. v. Dorvill. ad
Charit. p. 556. Nam δίφρος in-
primis est sedes aurigae in curru,
ut II. XXIII. v. 435. Xenoph.
Anab. I, 8, 10., id quod iam ob-
servavit Scheffer. de re vehi-
cul. vet. II. 15.

Cap. XVII. οὐ ταῖς μὲν
πρώταις — περιτυγχάνη;]
nonne primis diebus ac tem-
poribus, in quoscunque in-
ciderit, eos cfr. Ὅς ἂν post
numerum pluralem illatum iam
libr. IV. p. 426. C. notavimus.
Alia exempla vid. ad Protagor.

ἂν περιτυγχάνη, καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶναι, ὑπι-
σχνεῖται τε πολλὰ καὶ ἰδία καὶ δημοσία, χρεῶν τε ἤλευ-
θέρωσε καὶ γῆν διένειμε δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἐαν-
τόν, καὶ πᾶσιν ἰλεώς τε καὶ πρᾶος εἶναι προσποιεῖ-
ται; Ἀνάγκη, ἔφη. Ὅταν δὲ γε, οἶμαι, πρὸς τοὺς
ἔξω ἐχθρούς τοῖς μὲν καταλλαγῆ, τοὺς δὲ καὶ δια-
φθεῖρη, καὶ ἡσυχία ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πο-
λέμους τινὰς αἰεὶ κινεῖ, ἢ ἐν χρεῖα ἡγεμόνος ὁ δῆ-
μος ἦ. Εἰκὸς γε. Οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέρου- 567
τες, πένητες γινόμενοι, πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγ-
κάζονται εἶναι καὶ ἦττον αὐτῷ ἐπιβουλεύωσι; Δῆλον.
Καὶ ἂν γέ τις, οἶμαι, ὑποπτεύῃ ἐλεύθερα φρονη-
ματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψωιν αὐτῷ ἄρχειν, ὅπως ἂν
τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ, ἐνδοὺς τοῖς πο-
λεμίοις; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ αἰεὶ ἀνάγκη
πόλεμον ταράττειν; Ἀνάγκη. Ταῦτα δὴ ποιούντα

αὐτὸς δῆλον δὴ —] V. αὐτὸς τῆς πόλεως δῆλον, quod su-
lus Ven. Z. cum Flor. c. luetur.

Cap. XVII. E. ἰλεώς τε καὶ πρᾶος] Mero errore vulgo
legitur παρῶος, quod in nullo codice scriptum exstat.

P. 567. πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν —] V. τό, quod Bekker.
ex Par. Ven. Z. Vind. Mon. Vat. emendavit.

p. 345. D. coll. Matth. Gr. §.
475. p. 890 ed. mai. Sic etiam
δστις usurpatur Eurip. Hecub.
v. 363: Ἐπει' ἴσως ἂν δεσπο-
τῶν ὁμῶν φρένας τύχοιμ' ἂν,
δστις ἀργύρου μ' ἀνήσεται; quam
constructionem tetigit Eustath.
ad II. β. p. 179. 43. et ad γ. p.
314. 47. afferens similes locos
Sophocl. Antigon. v. 707 sqq.
Aiac. v. 758 sqq. Eurip. Med.
v. 222. Ceterum cum his egre-
gie conveniunt quae Menelaus
apud Euripidem Iphigen. Au-
lid. v. 323 sqq. exprobrat Aga-
memnoni fratri, ubi inter alia:
ὅς ταπεινὸς ἦσθ', ἀπάσης δεξιάς
προσδιγγάνων, καὶ θύρας ἔχων
ἀκλήστους τῷ θεῷ δολοῦν δημοτῶν,
καὶ δίδους πρόσρησιν ἐξῆς πᾶσι,
καὶ μὴ τις θεῖλοι, τοῖς τρόποις
ἕκτων πρᾶσθαι τὸ φιλότιμον ἐκ

μέσον! καὶ ἐπεὶ κατέχευε ἀρχάς,
μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους τοῖς
φίλωνιν οὐκ εἶ ἦσθα τοῖς πρῶν
ὡς πρόσθεν φίλος κτλ.

E. πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθρούς]
ubi quod attinet ad exter-
nos hostes, cum aliis in
pacem redierit, alios per-
diderit cfr. Ita positum πρὸς
non rari est usus. Miramur igitur
Schneiderum malis indul-
gentem argutiis ad πρὸς τοὺς
ἐχθρούς verbum aliquid sup-
pressum esse contendere, unde
pendeat praepositio.

P. 567. Οὐκοῦν καὶ ἵνα
χε. κτλ.] Repetendum ex ante-
cedentibus πολέμους κινεῖ. —
πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκ.
εἶναι, rebus ad vitam su-
stentandam necessariis u-
nice studere cogantur. Iso-

B. ζτοιμον μάλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν καὶ τινες τῶν ζυγκαταστησάντων καὶ ἐν δυνάμει ὄντων παρῴησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους, ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικότατοι ὄντες; Εἰκός γε. Ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἀρξέειν, ἕως ἂν μήτε φίλων μήτ' ἐχθρῶν λίπη μηδὲνα, ὅτου τι ὄφελος. Αἴηλον. Ὁξίως ἄρα δεῖ

C. ὄραν αὐτόν, τίς ἀνδρείος, τίς μεγαλόφρων, τίς φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως εὐδαιμών ἐστίν, ὥστε τοῦτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ, εἴτε βούλεται εἴτε μή, πολεμῖφ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν, ἕως ἂν καθήρη τὴν πόλιν. Καλόν γε, ἔφη, καθαρμόν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον ἢ οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα· οἱ μὲν

B. καὶ ἐν δυνάμει ὄντων] τῶν vulgo post καὶ iteratum om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Flor. β. x. Delevit etiam Bekker.
δεῖ ὄραν αὐτόν,] ἄσπόν pr. m. Par. A.
Cap. XVIII. E. Τί δέ; αὐτόθεν —] Vulgo: Τοὺς δὲ αὐτό-

erat. de Pac. p. 188. ed. Bekk.: eis τοῦτο δὲ μορίας ἐληλύθαμεν, ὥστ' αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν ἐομέν, ἐξοιτροφῶν δ' ἐπιχειροῦμεν. Dictionem πρὸς τιτι πράγματι εἶναι, in eura malicinius rei incumbere, in aliqua re occupatum esse, illustravit Matthiae Gr. §. 590. Cf. Demosthen. de fals. leg. p. 380. ed. Reisk. Polyb. III, 94, 10. Similiter Latini dixerunt totum in aliqua re esse, quam formulam illustrant Cort. ad Cicer. Epist. ad Div. XV, 7, Burm. ad Propert. IV, 8, 48. Heindorf. ad Horat. Satir. I, 9, 2. — ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις, eos hostibus dedens et obiciens, indem er sie den Feinden Preis giebt. Augebis hac verbi significatione Lexica nostra, hoc in genere multum adhuc locupletanda. —

ταράττειν πόλεμον, ut Lat. bellum miscere, est turbando bellum concitare. v. Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 324. Eodem modo Sophocle. Antig. v. 789: ταράσσειν νεῖκος.
B. ζτοιμον μάλλον ἀπεχθάνεσθαι τ. π.] in promptu est, s. fieri aliter non potest.
ὅτου τι ὄφελος] in quo insit aliquid virtutis. v. ad Euthyphr. p. 4. E. coll. supra libr. VI, p. 489. C. VII, p. 530. C.
C. Καλόν γε, ἔφη, καθαρμόν] eine schöne Purganz! Accusativus pendet e verbo καθήρη, cui Glauco responsum suam accommodavit. In didem etiam suspenditur τὸν ἐναντίον κτλ. i. e. τὸν ἐναντίον καθαρμόν καθάρει, ἢ ὃν οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα καθάρισαν. Ne tamen ἢ ὃν desideres, v. ad

γὰρ τὸ χεῖριστον ἀφαιροῦντες λείπουσι τὸ βελτίστον, ὃ δὲ τουναντίον. Ὡς εἰοικε γὰρ, αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴπερ ἀρξέει. Cap. XVIII. Ἐν μακαρίε ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκη δέδεται, ἢ προστάττει αὐτῷ ἢ μετὰ φαν-
λων τῶν πολλῶν οἰκείν, καὶ ὑπὸ τούτων μισοῦμενον, ἢ μὴ ζῆν. Ἐν τοιαύτῃ, ἢ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν οὐχὶ ὅσω ἂν μάλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται ταῦτα δρῶν, τοσοῦτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεήσειται; Πῶς γὰρ οὐ; Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς μεταπέμψεται; Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἤξουσι πετόμενοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῶ. Κηφήνας, ἦν δ' ἐγώ, νῆ τὸν κύνα, δοκεῖς αὐ τινὰς μοι λέγειν ξεν-
κοὺς τε καὶ παντοδαπούς. Ἀληθῆ γὰρ, ἔφη, δοκῶ σοι. Τί δέ; αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἂν ἐθελήσεις; Πῶς; Τοὺς δούλους ἀφελόμενος τοὺς πολίτας, ἐλευθερώσας, τῶν

θεν ἄρ' οὐκ ἂν κτλ. quod tam subtiliter defendit Schn. ut nec mihi nec Hermanno intellectus sit. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. III. Vind. Ang. Vat. m. r. Florentini omnes Τίς δὲ αὐτ. Hinc iam olim coniecti: Τί δέ; αὐτόθεν κτλ. Et sic scriptum exstare video in cod. Mon. Adscivit nostram coniecturam Herm.

Euthyphr. 12. A. Contulit haec verba cum Ciceron' ad Attic. Epist. VI, 1. P. Victorius Varr. Lectt. XI, 13. Nec aliena sunt illa Euripidis Supplic. v. 426 sqq., ubi egregia exstat tyrannidis descriptio. Faciunt huc imprimis v. 444 sqq. ἀνῆρ δὲ βασιλεὺς ἡθρὸν ἡγήται τῷδε, καὶ τοῖς ἀρίστοις, οὓς ἂν ἡγήται φρονεῖν, κτείνει, δεδοικὸς τῆς τυραννίδος πέρι, κτλ.
αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη] sc. ταῦτα ποιεῖν.
Cap. XVIII. Ἐν μακαρίε — ἀνάγκη δέδεται] Ζεῖν cum ἐν iunctum illustravit Heindorf. ad Cratyl. p. 404. A. §. 45.

D. ἤξουσι πετόμενοι] advolabunt, i. e. ad eum properantes venient. Loquendi genus attigerunt P. Victorius Varr. Lectt. XXIII, 17. et Dörvill.

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

ad Chariton. p. 309. ed. Lips. Dein observes usum articuli in verbis ἐὰν τὸν μισθὸν διδῶ, qui indicare videtur certam mercedem, nimirum eam, quam illi sperant et optant, quaeque talibus adiutoribus conveniat.

E. Τί δέ; αὐτόθεν] h. e. Quid vero? ex ipsa civitate. De auctura verborum τοὺς δούλους ἀφελόμενος τοὺς πολίτας, postquam servos civibus eripuit, dixit Matthiae Gr. §. 418. — τῶν περὶ ἐαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι, in numerum satellitum suorum referre. Nam ποιήσασθαι τῶν δορυφόρων i. q. π. τ. εἶνα τῶν δορυφόρων. Similem verbi τίθεσθαι constructionem in superioribus illustravimus. Ceterum cf. Ciceron. Tuscul. V, 20. De voculis ἐπέ τοι καί, nam profecto etiam, enim vero

περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Σφόδρα γ',
 ἔφη· ἐπεὶ τοὶ καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. Ἡ
 μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τυράννου χρῆμα, εἰ τοιού-
 568 τοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται, τοὺς προ-
 τέρους ἐκείνους ἀπολέσας. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, τοιούτοις
 γε χρῆται. Καὶ θαυμάζουσι δὴ, εἶπον, οὗτοι οἱ ἐταῖ-
 ροὶ αὐτὸν καὶ ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπιει-
 κῆς μισοῦσι τε καὶ φεύγουσι; Τί δ' οὐ μέλλουσιν;
 Οὐκ ἐτός, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δο-
 κῆ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Τί δὴ;
 "Οτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγγατο,
 B ὡς ἄρα σοφοὶ τυράννοι εἰσι τῶν σοφῶν συνου-
 σία. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφοὺς,
 οἷς ξύνεστι. Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα
 ἐγκωμιάζει, καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι

P. 568. B. τῶν σοφῶν συνουσία] V. τῆ σοφῶν α., quod
 mutavi ex Pat. A. Vat. G. Ven. ΞII. Vind. Aug. Vat. m. r. Flor.
 a. c. x. a. γ. Cf. Theag. p. 125. B. et Boeckh. de Tragg.
 P. 247.

ποιηταὶ ξυγγινώσκουσιν] Flor. a. c. x. γ. Ven. E.
 Ang. post ποιηταὶ inserunt καὶ. non male.

etiam, conferas Charmid. p.
 154. E: ἐπεὶ τοὶ καὶ φιλόσοφοί
 εἰσιν. Ibid. p. 162. B: ἐπεὶ τοὶ
 καὶ πάντ' ἐδόκει σοφός εἶναι.
 Theaet. 142. B. Hipp. Mai. p.
 288. C.

τυράννου χρῆμα] Loquen-
 di genus doctè illustravit Val-
 ckenar. ad Eurip. Phoeniss. p.
 71., et ad Theocrit. Idyll. XVIII.
 v. 4. Non nihil habet etiam Vi-
 ger. de Idiotism. Cap. III. sect.
 XIII. n. 2. p. 156 sqq.

P. 568. Οὐκ ἐτός, ἦν δ'
 ἐγώ,] Sic οὐκ ἐτός positum
 libr. III. p. 414. E. Frequens
 est apud Comicos. Schol. ad h.
 l. οὐκ ἐτός. διὲ μὲν οὐ μάρτυρ,
 διὲ δὲ οὐκ ἀλόγως. παρὰ τὸ
 ἐτώσιον, ὃ ἐστὶ τὸ μάταιον, οἱ
 δὲ οὐκ ἐκίωτος. — Τί δὴ; i. e.
 διὰ τί δὴ;
 πυκνῆς διανοίας ἐχόμε-

νον ἐφθέγγατο] Ironice di-
 cta. — Πυκνῆ διάνοια, ut
 πυκναὶ φρένες Iliad. XIV. v.
 294. πυκνὸς νόος Ibid. XV. v.
 41. al.

σοφοὶ τυράννοι — τῶν
 σοφῶν συνουσία] „Ver-
 sum hunc, qui etiam a Thea-
 gis auctore p. 125. B. Euripidi
 adscribitur, alii ex Sophoclis
 Aiacè Locro sumptum esse as-
 serunt, ut Aristid. Orat. Platon.
 II. p. 288. T. II. Cf. Gellius
 Noct. Att. XIII, 18. Ga-
 taker. Advers. Misc. I, 1. So-
 phocl. Fragment. T. II. p. 198.
 ed. Musgr. Eurip. Fragm. T.
 II. p. 483. ed. Beck. Boeckh.
 de Graec. Trag. Princip. p. 247.
 Astius. Conf. Zenob. V. 98.
 et Fragm. Eurip. T. IX. p. 434.
 Schol. ad h. l. τοῦτο Σοφοκλέους
 ἐστὶν ἐξ Αἰάντος τοῦ Δοκροῦ.
 ἐπινοῦσα δὲ Εὐριπίδου λέγεται

ποιηταί. Τοιγάρτοι, ἔφη, ἄτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς
 τραγωδίας ποιηταὶ ξυγγινώσκουσιν ἡμῖν τε καὶ ἐκεί-
 νοις, ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς εἰς
 τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἄτε τυραννίδος ὑμη-
 τὰς. Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη, ξυγγινώσκουσιν ὅσοι πῆρ γε
 αὐτῶν κομφοί. Εἰς δὲ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιού- C
 ντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς
 καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθώσαμενοι, εἰς τυραν-
 νίδας τε καὶ δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας. Μάλα
 γε. Οὐκοῦν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι
 καὶ τιμῶνται, μάλιστα μὲν, ὥσπερ τὸ εἶκος, ὑπὸ τυ-
 ράννων, δεύτερον δὲ ὑπὸ δημοκρατίας. ὅσῳ δ' ἂν ἀνω-
 τέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον
 ἀπαγορεύει αὐτῶν ἢ τιμῆ, ὥσπερ ὑπὸ ἀσθματος ἀδυ- D
 νατοῦσα πορεύεσθαι. Πάνυ μὲν οὖν. Cap. XIX.

ὅσοι πῆρ γε αὐτῶν] Flor. a. πῆρ γε omittit. Usum vo-
 cularum tetigit Bremi ad Demosth. Oratt. Selectt. T. I. p. 43. cf.
 Hermann. ad Viger. p. 834.

D. ὅσῳ πῆρ ὑπὸ ἀσθμ.] Paris. A. Ang. ἢ ὥσπερ. Alii ἢ
 ὅσπερ.

εἶναι, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ
 συμπέποιεν ἀλλήλοις οἱ ποιηταί.

B. ὡς ἰσόθεόν γ' — τὴν
 τυραννίδα ἐγκωμιάζει] Eu-
 rip. Troad. v. 1169. γάμον τε
 καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος: ad
 quem locum philosophus respec-
 xit. conf. Aripht. paeon. v. 4.
 p. 450. ed. Schneidew.

καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι
 ποιηταί] Genus hoc apposi-
 tionis notavi ad libr. III. p. 414. D.

C. Εἰς δὲ γε, οἶμαι, τὰς
 ἄλλας] V. ad p. 564. A.

καλὰς φωνὰς καὶ μεγά-
 λας —] Recte Scholiastes φω-
 νὰς: τὰς τῶν ὑποκριτῶν. Vocibus,
 inquit, pulcris et mag-
 nis et ad persuadendum aptis,
 quas mercede con-
 duxerunt, ad tyrannidem
 et dominationem popula-
 rem trahunt civitates. Apte

comparant Protagor. p. 347. D:
 ὑπὸ ἀπαιδεύσεως τιμὰς ποιοῦσι
 τὰς ἀλιτηρίδας πολλοῦ μισθοῦ-
 μενοι ἀλλοτριᾶν φωνὴν τὴν τῶν
 αὐτῶν.

τιμῶνται — ὑπὸ τυράν-
 νων] Vix animum possum con-
 tinere a suspitione, notari his
 verbis Euripidem, quem constat
 provecctà aetate in Macedoniam
 abiisse invitatum propter sapien-
 tiaē famam ab Archelao rege,
 ibique aliquot annis transactis
 mortuum esse anno tertio Olym-
 piadis nonagesimae et tertiae.
 Quae coniectura si non inanis
 est, Rempublicam ante Olymp.
 XCIII. 3 non potuisse in lu-
 cem publicam emitti certum vi-
 detur.

ὅσῳ δ' ἂν — πολιτειῶν]
 Tragici poetae, tyrannis et popu-
 pli turbæ adulantes, quo al-

Ἀλλὰ δὴ, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν· λέγωμεν δὲ πάλιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλὸν τε καὶ πολὺ καὶ ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταυτὸν, πόθεν θρέφεται. Ἀἴλον, ἔφη, ὅτι, ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ἢ ἐν τῇ πόλει, ταῦτα ἀναλώσει, ὅποι ποτὲ ἂν αἰεὶ ἐξαρκῆ τὰ τῶν ἀποδομένων, ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Τί δ' ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπη; Ἀἴλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πατρῶων θρέφεται αὐτός τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ ἑταῖροι καὶ ἑταῖραι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεννήσας τὸν τυράννον θρέψει αὐτὸν τε καὶ ἑταίρους.

Cap. XIX. ὅποι ποτὲ ἂν αἰεὶ—] καὶ ὅποι. Mon. Idem dein ἀποδομένων.

Ε. ταῦτα ἐπιλίπη] Herm. ἐπιλείπη ex Par. A. Ven. II. et supra vers. Par. K.

Πολλὴ αὐτῷ, ἔφη,] V. Πολλή, ἔφη, αὐτῷ, quod ex codd. melioribus mutatum.

Πῶς δὲ λέγεις; εἶπον·] πῶς δὲ λέγεις Bekkerus aliique ex Par. ADK. Vat. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. r., quibuscum con-

tius escendere conantur ad praestantiora reipublicae genera, veluti ad oligarchiam et aristocratiam, eo magis quasi viribus deficiunt eoque minus eos sequitur honos ille, quo in democraticis et tyrannicis civitatibus mactantur. — ἀπαγορεύει, sic versagt, viribus deficit. — Ante μάλλον intelligunt vulgo τοσοῦτο. Cf. ad Apol. Socrat. p. 30. A. coll. libr. V. p. 472. A.

Cap. XIX. D. ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν] h. e. ab eo, de quo sermo erat, huc sumus digressi. In proximis θρέφεται bis passive dictum. v. ad Criton. c. 15.

ἐάν τε ἱερὰ χρήματα —] Subiungere volebat ἐάν τε μή, ἐκ τῶν πατρῶων θρέφεται. Sed ab Glaucone interpellatus eo adducitur, ut paullo aliter orationem conformet. Heusdius Diatrib. in Civit. Antiq. p. 69. post ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ἢ ἐν τῇ πόλει quaedam excidisse putat, quae responderint isti ἐάν τε.

Minus recte, opinor. Ceterum haud scio an philosophus in animo habuerit Dionysium tyrannum, Syracusanum, quem constat, ut libidinibus suis posset satisfacere, simulacra deorum auro et argento spoliasse. Quae coniectura nostra sicuti aliis nuper probata est, ita etiam placuit C. Fr. Hermanno, qui eam in Scriptis Miscell. suis p. 158. certius confirmare conatus est.

ὅποι ποτὲ ἂν αἰεὶ ἐξαρκῆ] quoad semper ea, quae ex honorum venditione comparata fuerint, suppetant. In his Stephanus scribendum censuit ὅπη ποτὲ— τὰ τῶν ἀποδομένων s. τὰ ἐκ τῶν ἀποδομένων. Sed praepositione ἐκ facile caremus, si quidem τὰ τῶν ἀποδομένων tum res venditae, tum pecuniae rerum venditione comparatae esse possunt. Neque ὅποι mutaverim, quandoquidem per attractionem positum videtur pro ἀναλώσει εἰς ταῦτα, εἰς ἃ ποτὲ ἂν αἰεὶ κτλ.

Πολλὴ αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη. Πῶς δὲ λέγεις; εἶπον· ἐάν δὲ ἀγανακτῆ τε καὶ λέγῃ ὁ δῆμος, ὅτι οὔτε δικαίον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἠβῶντα, ἀλλὰ τούναντίον ὑπὸ υἱὸς πατέρα, οὔτε τούτου αὐτὸν ἕνεκα ἐγέννησέ τε καὶ κατέστησεν, ἴνα, ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς δουλεύων τοῖς αὐτοῦ δούλοις τρέφοι ἐκείνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων, ἀλλ' ἴνα ἀπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν γαρθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθῆι ἐκείνου προστάτος, καὶ νῦν κελεύει ἀπιέναι ἐκ τῆς πόλεως

sentiunt Flor. β. γ. Vulgo δὲ aberat. Deinde pro vulg. ἐάν τε ἀγανακτῆ ex Angel. scripsi ἐάν δὲ ἀγ. Mon. ἐάν τε ἀγ. Schneiderus ἐάν τε defendit eo, quod Socrates reticuerit ἐάν τε μή, parum recte.

P. 569. καὶ κατέστησεν] Bas. 2. addit καὶ ἐθρέψεν, quod in Vat. Θ. Ven. E. Vat. r. pro καὶ κατέστησεν legitur.

αὐτὸς δουλεύων] δουλεύειν ἀναγκάζων Ven. E. ex corr. Mox Vind. Vat. m. ξυγκλύδων.

ἀπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ κ.] Male vulgo ὀπό, quod e

et recte dicitur etiam ἐξαρκῆ εἰς τοῦτο. Sed de ἀποδομένων plane assentior, nisi quod malim ἀποδομένων, quandoquidem vendendi vi medium tantum verbum usurpari consuevit, ut praesenti tempore ἀποδομένων dici non poterit. Nam quae vulgo afferuntur exempla aoristi mediī passiva significatione positi, veluti a Matthia eo Gr. Amplior. §. 496. 8., ea aliter explicari debent neque cum hoc loco componi recte possunt. Favet coniecturae lectio codicis Monac. ἀποδομένων. Hermannus correxit: τὸ τῶν ἀποδομένων, commate post ἐξαρκῆ posito, quod dictum esset ut τὸ τῶν παζόντων et similia.

Ε. θρέφεται αὐτός τε καὶ οἱ ξυμπόται] V. ad I. III. p. 414. D.

ἐάν δὲ ἀγανακτῆ τε καὶ λέγῃ] Quod omnes obsidet editiones ἐάν τε, id quia ne per anacoluthiam quidem excusari potest, suffragante uno codice mutare non dubitavimus.

P. 569. μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων] Valcken. ad Ammon.

I. 7. p. 32. ξυγκλύδων scribebat. Non video causam idoneam. Ξυγκλύς ductum est a ξυγκλύζω et quasi colluviem hominum vilium et perditorum significat. Usi sunt vocabulo praeter alios etiam Thucyd. VII. 5. et Aeschines Socrat., qui fertur, III. 13., ubi v. Fischerum veterum grammaticorum copias explicantem. Phryn. in Bekker. Anecd. I. p. 64: συγκλύδες συλλεκτοὶ καὶ παντοδαποί.

καὶ καλῶν γαρθῶν λέγ.] καλοὶ ἀγαθοὶ ratione ordinis habita dicti sunt nobiles s. optimates, qui opponuntur τῷ δήμῳ. Plutarch. Pericl. p. 158. B: οὐ γὰρ εἰσὶ τοὺς καλοὺς ἀγαθοὺς καλομένους — συμμεμῆσαι πρὸς τὸν δῆμον. Xenoph. Hellen. II. 3, 12: οὐς πάντας ἦδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀποσκοφαντίας ζῶντας καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς σφαιρὸς ὄντας.

καὶ νῦν κελεύει ἀπιέναι] Expectabas καὶ ἐάν κελεύῃ ἀπιέναι. Quod nisi reponendum est, Socrates transiisse ad orationem liberam putandus erit. Quamquam hoc durius.

αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐταίρους, ὥσπερ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας μετὰ ὀχληρῶν ξυμποτῶν ἐξελαύνων; Γνώσεται
 B γε, νῆ Δία, ἢ δ' ὅς, τὸτ' ἤδη ὁ δῆμος οἶος οἶον
 θρέμμα γεννῶν ἠσπάζετό τε καὶ ἠϋξε, καὶ ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει τὸν πατέρα βιάζεσθαι, κὰν μὴ πείθεται, τύπτειν, ὁ τύραννος; Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὄπλα. Πατραλοῖαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον, καί, ὡς ἔοικε, τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη, καὶ τὸ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας ἐλευθε-
 C ρων εἰς πῦρ δούλων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὸς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαιροῦ ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην τε καὶ πικροτάτην δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος. Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίνεται. Τί οὖν; εἶπον· οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἂν γῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι, ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας, γενομένη τε οἷα ἐστί; Πάνυ μὲν οὖν ἱκανῶς, ἔφη.

Mon. Flor. β. γ. mutatum. Quamquam nuper editores praeter Bekkerum et Hermannum veterem lectionem servarunt.

C. εἰς πῦρ δούλων δεσπ.] Vulgatum δούλων, iam ab Astio emendatum, correximus ex Par. A. Ven. E. Vind. Mon. Aug. Vat. m. Genitivus δούλων respondet voci ἐλευθερώων.

Γνώσεται γε, νῆ Δία] h. e. cum dolore suo intelliget s. experietur. Sic futurum hoc saepius positum. Libr. II. p. 362. A: καὶ γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν. Theocrit. Idyll. XXVI. v. 19: Ἀυτοῦ δὲ τὰδ' εἶπε· τάχα γνώσῃ, πῶν ἀκούσῃ. Lucian. Timon. c. 33: οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὐσαν ἀπολείψει.

B οἶος οἶον θρέμμα] Sympos. p. 195. A: οἶος οἶον αἰτιος ὢν τυγάνει, ubi v. annot. τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη] haec igitur communi iudicio iam erit tyrannis. Ἢδη post δὴ illatum illustravit Hermann.

ad Sophocl. Electr. v. 1059. Viger. p. 829.

φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας — εἴη] Opponitur species servitutis (καπνὸς δουλείας) tyrannidis veritati (πῦρ δεσποτείας). Praeterea δούλων et ἐλευθερώων sibi invicem opposita sunt. Proverbium fuit: τὸν καπνὸν φεύγοντα εἰς τὸ πῦρ ἐκπίπτειν. Liban. Epist. 554. p. 269. ab Astio comparatus: τί ἂν τις αἰτιῶτο φεύγοντα πῦρ, πρὸς γὰρ οὐδέν ἢ τὸν ἐπαύθῃ διαφέρει φιλονεικία. Theodoret. Theopar. III. p. 773: καὶ τὸν καπνὸν κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἔοικε, φεύγοντες εἰς αὐτὸ δὴ τὸ πῦρ ἐμπεπτίκαμεν.

ARGUMENTUM

LIBRI NONI.

Disputaverat Socrates extremo libro octavo de tyrannide eiusque origine et natura. Itaque nunc illi similem esse ostendit eum hominem, qui una aliqua cupiditate vehementiore atque animi perturbatione ita regatur, ut eius imperio tanquam saevae dominationi subiectus sit. Quaerit igitur, quomodo vir iste tyrannicus ex democratico oriatur; quibus virtutibus praeditus sit; et qualem degat vitam, miseram an beatam. De quibus rebus operae pretium est ipsius Socratis orationem paullo explanatius enarrare. Dissertit autem de hoc argumento fere haec. Quo rectius, inquit, de his rebus iudicare possimus, addendum est aliquid de cupiditatum et voluptatum natura, quem locum in superioribus praetermisimus. Etenim in numero cupiditatum et voluptatum non necessariorum sunt etiam multae turpes atque illicitae. Quae si mature castigentur et per meliores cupiditates operationis regantur; aut radicibus exstirpari possunt aut certe minui atque infringi: sin minus, in dies auctae mox tantam nanciscuntur vim et potentiam, ut iis resisti non amplius queat: quorsum pertinent turpis libido et intemperantia. Quae tenentes de viri tyrannici ingenio et natura rectius iudicabimus. Videamus autem ante omnia de eius origine. Natus igitur aliquis atque educatus a patre ad rem familiarem admodum attentus, qui praeter divitias om-

nia parvi aestimabat atque res ad vitae cultum pertinentes nihili faciebat, ubi postea incidit in consuetudinem eorum, qui liberius educati sunt neque illicitis abstinent voluptatibus, adeo capitur liberioris istius vitae amore, ut patris avaritiam summopere detestetur. Veruntamen bonae educationis, qua usus est, adhuc ea est vis, ut se omnibus omnino voluptatibus dedere dubitet. Quo fit, ut petulantem dissolutamque sodalium vitam aequae fugiat atque patris avaritiam sordidamque parsimoniam. Atque talis vir vere est democraticus, hoc est is, in quo mores conspiciantur democratiae similes. Iam vero huic aetate provento item filium esse ponamus, qui prorsus ad patris exemplum educatus formatusque sit. Qui quidem adolescens factus rursus deveniat in dissolutorum hominum consortium, qui eum ad quaslibet voluptates pelliciant. Quid huic fiet? Nimirum irritae erunt parentis preces, irritae amicorum admonitiones, quibus eum a pravorum sodalium societate avocare studeant. Etenim turpissimi isti voluptatum satellites, si nihil aliud possint, id certe iam efficere studebunt, ut turpis alicujus cupiditatis, veluti amoris, flammam in eius pectore suscitent. Qua accensa mox etiam aliae libidines, quibus amantes indulgent, animum eius invadent, atque ita fiet, ut propter insanum amorem omnes nobiliores sensus exuat seque totum saevae eius dominationi dedat. Eadem est aliorum vitiorum, veluti vinolentiae, protervitatibus, petulantiae, ratio; quibus si ita occupatur animus, ut sui impotens fiat, vera oritur in homine ipso tyrannis, qua ad explendam turpem libidinem veluti abripitur. Atque haec est hominis tyrannici origo. Videamus iam, qualis sit vita, quam istiusmodi homo acturus sit. Est vero minime obscurum eum plane deditum fore omnibus voluptatibus, quae ad explendam libidinem conducant. Quocirca cum sodalibus suis dies festos aget; splendidas epulas concelebrabit; meretrices sectabitur; denique a nulla alienus erit quamvis turpissima voluptate. Quae omnia quum sumptus requirant haud exiguos; brevi consumet patrimonium. Bonis dilapidatis aes alienum contrahet. Sed fide labefactata nemo iam erit, qui ei concedere pecuniam velit. Tum vero stimulis cupiditatum agitata ad scelera perpetranda adigetur, ut saltem ali-

quo modo ea sibi comparet, quibus libidinis desiderium possit lenire aut extinguere. Quocirca omni pudore abiecto aliis vim inferet, ne parentibus quidem suis parcens; parietes fur perrumpet; latrocinia committet; templa spoliabit; denique nullum scelus non committere sustinebit. Quodsi magnus fuerit in aliqua civitate istiusmodi hominum numerus, hi tyrannidem, ad quam natura plane sunt comparati, non solum in illam invehent, sed etiam severissime exercebunt. Etenim tali ingenio qui praeditus est, is quemadmodum cum nullo poterit colere amicitiam, ita ne libertatem quidem civium amabit aut tuebitur: quippe nec fidem ille servare didicit, nec iustitiam colit, nec ullum improbitatis genus aversatur. Haec autem quum talis hominis vivendi ratio sit, facile existimari potest, quid de eius felicitate iudicari oporteat. Nam quo saevius agitur cupiditatum tempestatibus, eo maior sit necesse est eius infelicitas, ut clarissime appareat hominem tyrannicum esse omnium miserrimum. Id quod facilius etiam intelligetur instituta comparatione variarum reipublicae formarum, quas in superioribus proposuimus. Etenim vir tyrannicus tyrannidi, democraticus democratiae, oligarchicus oligarchiae, denique quini illi viri in suo quisque genere singulis civitatibus omni ex parte simillimi sunt. Quum vero perfecta illa civitas sive aristocratia procul dubio pro beatissima habenda sit, illa autem, quae a tyranno vexatur, miserrima; sponte consequitur, ut homo tyrannicae civitati similis, in quo saeva cupiditatum vis dominatur, longe sit miserrimus, ille contra, qui rationi obsequutus iustitiam colit ac virtutem, omnium beatissimus. P. 571 — 577. B. extr. — Sed age, rem diligentius etiam persequamur et per partes eundo dispiciamus. Ac primo quidem in tyrannica civitate desideratur libertas: eadem igitur etiam homini deest ad illius similitudinem comparato, quippe cuius animus cupiditatibus subiectus sit ideoque perturbationibus atque poenitentia et angore repletus. Porro civitas tyranno obediens inops atque egena est: idem valet de homine insatiabili voluptatum cupiditate perpetuo cruciato. Praeterea civitas tyrannica plena est miseriae, nec usquam tam multae lacrimae

funduntur; tam acerbæ lamentationes audiuntur; tam multi dolores et aegritudines sentiuntur. Idem igitur etiam de homine iudicandum est, quem illi comparavimus: cuius animus quum perpetuo cupiditatum ac perturbationum vi agitetur ac saepe usque ad insaniam compellatur, quietus ac tranquillus nunquam esse potest. Atque idem si praeterea non privatus vivit sed revera in aliqua civitate tyrannus exstitit, tum vero, quia metu, suspicione, mala conscientia, denique cupiditatum vehementia et furore adeo torquetur, ut nemini fidem habens domi tanquam in carcere inclusus vitam transigat, in summam miseriam devenit et tristissimam tolerat servitutem. Accedit, quod his malis nulla per tempus affertur medicina, sed in dies augetur suspicio, morositas, iniustitia, denique turpitude. Quae si vere disputata sunt, ut quisque longius abest a similitudine cum optima illa ac perfecta civitate, ita infelicior et miserior iudicandus erit. Quocirca beatissimus est regalis ille vir, qui praest aristocratiae: hunc ordine deinceps sequuntur timocraticus, oligarchicus, ac democraticus: extremum vero locum occupabit vir tyrannicus, quippe qui, sive lateat deos, sive non lateat, haud dubie futurus sit omnium longe miserimus. P. 577. C. — 580. C. extr.

Quamquam autem hac ratione satis demonstratum videtur, quod Socrates ostendere voluerat, tyrannum maxima laborare miseria; tamen idem argumentum alio etiam modo illustrandum censet. De qua re sic fere disserit vir sapientissimus. Quemadmodum in civitate, inquit, distinximus tres civium ordines, ita etiam animi humani tria *εἶδη* esse vidimus, videlicet τὸ λογιστικόν, τὸ θυμικόν, et τὸ ἐπιθυμητικόν. Ex quibus quidem modo hoc, modo illud in animo quasi principatum obtinet; unde etiam tria discernere licet hominum genera, primum philosophum, in quo τὸ λογιστικόν sive ratio dominatur atque ceteris partibus imperat; alterum ambitiosum vel contentiosum, in quo regnat τὸ θυμικόν; tertium avarum, quod lucri potissimum ducitur cupiditate, ut in quo plurimum valeat τὸ ἐπιθυμητικόν. Tria igitur etiam voluptatum genera sunt pro ista hominum diversitate. Iam si illos homines, tam variis ingeniis praeditos, interrogas, quamnam vitam om-

nium beatissimam arbitrentur, suam quisque unice praedicabit vitae rationem. Avarus enim laudabit divitiarum possessionem; ambitiosus gloriae et laudis magnitudinem celebrabit; denique philosophus rebus omnibus anteponendam iudicabit veritatis cognitionem atque sapientiam. Quam quidem litem nemo est quin videat non alio modo dirimi posse, nisi sic, ut rerum experientia, prudentia atque ratio adhibeatur, sine quibus fieri nullo modo potest, ut quis de ulla re rectum faciat iudicium. Itaque ex tribus illis viris is verissime iudicabit, qui et usum rerum habeat idoneum, et prudentia atque ratione maxime utatur. Iam vero philosophus primum melius avaro voluptatem novit, quippe qui non solum vulgares voluptates naturae necessitate coactus inde a pueritia perceperit, sed etiam limpidissimam voluptatem, ex veri cognitione ac scientia manantem, si quis alius, gustaverit; quum avarus unas tantum vulgares sequutus sit delectationes, generosiores illam prorsus ignoret. Itaque dubitari non potest, quin philosophi iudicium verius sit atque rectius quam avari. Idem vero etiam acutius ambitioso cernere potuerit. Etenim gloriae ac laudis possessio atque fructus quantum voluptatis animo afferat, philosophus non minus ambitioso experiri solet. Sed voluptas illa quae ex veri contemplatione redundat, uni philosopho propria est. Ex quo apparet hunc experientia et rerum usu ceteros omnes antecellere. Eum vero etiam prudentia atque ratione optime uti didicisse eoque in genere homines avaros et ambitiosos longissime superare, quis est qui negare audeat? Quum igitur de unaquaque re experientiae, prudentiae et rationis ope iudicari ac decerni oporteat; sponte consequitur, ut philosophum de vitae felicitate omnium optime iudicaturum esse merito statuamus. Quae si vera sunt, ex tribus illis generibus voluptatis hoc erit longe praestantissimum, quod ex veri cognitione ac scientia percipitur, pertinetque ad eam nostri partem, qua rerum veritatem contemplari solemus. Itaque etiam vita sapientis, in quo τὸ λογιστικόν principatum tenet, omnium erit beatissima ac praestantissima. P. 580. D. — 583. A. extr.

Sed non haec tantum vera sunt; illud etiam argumentis probari potest, neminem praeter sa-

pientem veram atque puram percipere voluptatem. De qua re sic est existimandum. Voluptati contrarius dolor est: inter hunc autem atque illam media interiacet conditio eorum, qui nec dolorem nec voluptatem sentiunt. Quae quidem conditio sicuti post dolorem nobis iucunda solet accidere, ita praecedente voluptatis sensu iniucunda est. Ex quo intelligitur doloris vacuitatem per se nec iucundam esse nec iniucundam, sed videri tantum cum dolore aut voluptate esse coniunctam, prouti status, qui eam antecesserit, aut tristis fuerit aut iucundus. Falsa est igitur eorum opinio, qui voluptatem putant esse finem doloris, dolorem contra finem voluptatis; id quod etiam inde intelligitur, quod suavissimi odores fere nullo praegresso dolore percipiuntur neque nullum post se dolorem relinquunt. Quocirca ne voluptas quidem ulla est in vacuitate doloris, mirificeque falluntur qui, quum sunt liberi a doloribus, continuo sibi videntur frui voluptate. Sed est nimirum hic error simillimus illi, quo multi, ubi ab inferiore aliquo loco ad summum eius cacumen contendunt, postquam pervenerunt ad mediam partem, se iam ad supremam pervenisse arbitrantur eaque fraude delusi rursus descendunt ad inferiora. Quum igitur vera voluptas non cernatur in doloris vacuitate, pleraeque autem corporis voluptates antegresso demum aliquo dolore nascantur, veluti quum iniucundus famis aut sitis sensus cibo et potu depellitur; illi, qui talibus voluptatibus fruuntur atque delectantur, haudquam veras purasque voluptates percipiunt, sed umbras earum amplectuntur: a quo errore vir sapiens liber est atque immunis. P. 583. B. — 585. A.

Praeterea etiam haec perpendamus. Inter corporis enim atque animi voluptatem hoc interest, quod illa corporis amovet atque tollit molestias, veluti sitim, famem, alia; haec satisfacit veritatis desiderio, quo optimi cuiusque animus maxime tenetur. Iam nemo erit quin facile largiatur veram opinionem, scientiam, intelligentiam, denique virtutem plus in se continere veritatis quam cibum, potum, aliasque res sub sensus cadentes: sunt enim hae illis multo similiores et cognatiores. Quid quod etiam ipse animus rectius dici potest vere esse quam corpus, quod nihil est aliud nisi simulacrum quoddam eius, quod

vere est. Quo veriora autem illa sunt, quae percipiuntur, et quo verius est illud ipsum, quod aliquid percipit; eo veriores sint etiam voluptates necesse est. Itaque dubitari non potest, quin vita philosophi ceteris omnibus habita felicitatis ratione longissime anteponenda sit. Cuius praestantiam qui vulgaribus indulgent voluptatibus ne cogitando quidem possunt attingere. Sunt enim vel insania vel cupiditate et ira maxime occaecati. Enimvero quo longius vita ab ordine, lege, ratione, recedit, eo est deterior et infeliciores. Cum quibus omnibus quia tyranni vita minimam habet coniunctionem, vita regalis viri, quia hic rationem sequitur ducem, summam necessitudinem; dici non potest, quantum alter ab altero non solum felicitate, sed etiam honestate, decore ac virtute superetur. P. 585. A. — 588. A. extr.

His explicatis consideremus ea, quae in superiore sermone alicubi dicebantur. Contendebat enim nescio quis — Libr. I. c. 16. — et II. p. 360. E. — 362. A. 364. — 367. E. — eum, qui perfecte iniustus esset et tamen viri iusti speciem prae se ferret, omnium esse felicissimum, quippe qui plurimum commodi et utilitatis ex iniustitia esset percepturus. Quae sententia quo magis appareat num recte possit comprobari; age rei illustrandae gratia imagine aliqua utamur. Fingamus igitur animo monstrum multigenae figurae, undique capitibus belluarum et mansuetarum et ferarum instructum, quae quidem capita pro suo ipsius arbitrio ex semet ipso possit producere et cum aliis atque aliis permutare. Hoc monstrum ingenti magnitudine iam concretum cogitemus cum leone atque homine. Tria autem haec animalia deinde obducamus humana figura, ita ut, si quis eorum speciem intueatur, ingentis hominis figuram cernere sibi videatur. Vides monstrum illud multiforme comparari cum τῷ ἐπιθυμητικῷ; leonem similem fingi τῷ θυμικῷ; hominem indicare τὸ λογιστικόν. Iam qui iniustitiam prodesse, iustitiam utilitate carere arbitratur, is profecto nihil aliud dicit nisi hoc, immane illud monstrum atque leonem esse alendum, curandum, fovendum; hominem autem debilitari atque fame enecari oportere, ut sese facile duci patiatur quocumque sive monstrum sive leo cupiverit; expedire enim at-

que conducere, si bestiae immanes lubrici suae indulgeant, inter se pugnent, denique hominem mordant, lacerent ac devorent. Qui contra iustitiam colendam esse censet in eaque veram vitae utilitatem positam arbitratur; is longe aliter iudicabit. Etenim hic illud putabit agendum esse, ut homo intus in humana figura una cum bellua et leone inclusus ceterorum animalium principatum obtineat, ut auxiliante leone feram bestiam domet, ut capita eius mansueta alat ac ferocia reprimat, denique ut saevis belluarum cupiditatibus deletis concordiam, pacem et tranquillitatem efficiat ac tueatur. Haec igitur imago si ita est comparata, ut rei ipsi videatur convenire; profecto manifestum est iustitiae laudatorem verissime iudicare, iniustitiae praeconem multum a recta ratione aberrare. Nam sive utilitatem et gloriam spectemus, sive felicitatis ducamus rationem, hic falsa et absurda, ille vera et rationi consentanea afferre videatur necesse est. Enimvero honestatis nomen inde ortum est, quod ea pravas cupiditates meliori ac diviniore hominis parti subiicit; turpitudine contra exinde nomen accepit, quod mansuetam nostri partem in servitutem ferocis illius redigit. Quemadmodum autem nemo voluerit aurum accipere, ut filium suum aut filiam in tristem servitutis conditionem abiiciat; ita nemini expedit diviniorem animi particulam, accepto iniuste auro aut alio scelere admissa, illi in servitutem tradere, quae est vilissima ac scelestissima. Nec vero aliam ob causam intemperantia, petulantia, superbia, mollities, luxuria, adulatio, denique humilis et abiecta sentiendi ratio, reprehenduntur, quam quod divinam nostri partem, cuius solius summum in nobis esse debet imperium, tristi premunt servitio. Quippe sicuti sapientis et boni domini imperio uti quam imprudentis melius est; ita nobis ab eo, quod in nobis est optimum, leges accipere maxime conducit. Tantum igitur abest, ut iniustitia ullo modo afferat utilitatem, etiamsi vel maxime homines lateat legumque vindictam eludat; ut quorum maleficia non animadvertuntur, ii propter hoc ipsum, quod nulla poena castigantur, etiam deteriores evadant citiusque in perniciem ruant. Quae quum explorata habeat vir sapiens, per totam vitam id unice studebit, ut ea sibi comparet, quae ad temperantiam, iustitiam, pru-

dentiam valeant: corporis autem curam eo tantum consilio geret, ut per concentum singularum eius partium sustentet et augeat harmoniam illam pulcherrimam, quae in optimi cuiusque animo inesse debet. Nam ita tantum veri musici nomine dignus erit, adeoque etiam viri civilis et politici, quippe qui in civitate, quae intus inclusa est in ipsius pectore, omnia sapienter regat ac moderetur. P. 588. B. — 592. B.

καταστοναι τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀποβῆναι τῶν κακῶν, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν καὶ τὸ κακὸν μηδεμίαν τι ἐπιφέρειν. καὶ οὗτω δὴ τὸ κατὰ τὴν φύσιν ἀγαθὸν ποιεῖν καὶ τὸ κατὰ τὴν φύσιν κακὸν μηδεμίαν τι ἐπιφέρειν, οὗτω δὴ τὸ κατὰ τὴν φύσιν ἀγαθὸν ποιεῖν καὶ τὸ κατὰ τὴν φύσιν κακὸν μηδεμίαν τι ἐπιφέρειν.

Cap. I. *Αὐτὸς δὴ λοιπός, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τυραννικός ἀνὴρ σκέψασθαι, πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ, γινόμενός τε ποῖός τις ἔστι καὶ τίνα τρόπον ζῆν, ἄθλιον ἢ μακάριον. Λοιπὸς γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη. Οἷσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ποθῶ ἔτι; Τὸ ποῖον; Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἶαί τε καὶ ὅσαι εἰδίν, οὐ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διηρηθῆσαι. τούτου δὲ ἐνδεῶς ἔχοντος, ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὐ ζητοῦμεν. Οὐκ οὖν, ἦ δ' ὅς, ἔτ' ἐν καλῷ; Πάνν μὲν οὖν καὶ σκόπει γ' ὁ ἐν αὐταῖς βούλομαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τόδε. τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν*

Cap. I. P. 571. *τούτου δὲ ἐνδεῶς] V. δέ. Sed δὲ Par. A. Vat. O. m. Ven. XII. Vind. Φ. Ang. Flor. a. c. x. γ. conf. VI. p. 485. C.*

B. *ἔτ' ἐν καλῷ] Marg. Flor. x. ἐν καιρῷ, ex interpretatione. Vulgo ἔτι ἐν κ. Elisionem ex Par. A. repetitae lectionis restituumus, quem librum ubique in talibus sequuti sumus etiam taciti.*

τῶν μὴ ἀναγκαίων —] Laudat Stob. Sermon. V. p. 75. usque ad ἐνδηλον.

Cap. I. P. 571. *ὁ ποθῶ ἔτι;] Protagor. p. 329. D: τοῦ ἔστιν ὁ ἔτι ἐπιποθῶ. Phaedr. p. 234. C: εἰ δὲ αὐτὸ ποθεῖς — ἐρώτα; ubi non erat cur viri docti ἐπιποθεῖς legendum iudicarent: longe facilius correxeris δ' ἔτι αὐτὸ ποθεῖς. Tim. p. 19. A: ἢ ποθοῦμεν ἔτι αὐτῶν ἡδονῶν. Verbum διαρρηθῆναι disceptandi explicandique significatione positum, ut*

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

saepe. Ceterum respicitur ad libr. VIII. p. 558. E. sqq.

τούτου δὲ ἐνδεῶς —] iam vera hoc si parum exploratum habetur ctr. Ita si δὲ acceperis, vulgato δὲ facile carebimus.

B. *ἔτ' ἐν καλῷ —] h. e. adhuc opportunum est. Exempla loquutionis dabit Schaefer. ad Lambert. Bos. Ellips. p. 484 sqq.*

δοκοῦσι τινές μοι εἶναι παράνομοι, αἱ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολαζόμεναι δὲ ὑπὸ τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντίπασιν ἀπαλλάττεσθαι ἢ ὀλίγοι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότε-
 C ραι καὶ πλείους. Λέγεις δὲ καὶ τίνας; ἔφη, ταύτας; Τὰς περὶ τὸν ὕπνον, ἣν δ' ἐγώ, ἐγειρομένας, ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὐδῆ, ὅσον λογιστικὸν καὶ ἡμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου, τὸ δὲ θηριώδες τε καὶ ἄρχιον, ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθέν, σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῆ ἵεναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἢ θῆ· οἶσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιοῦτῳ τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμέ-

C. Λέγεις δὲ καὶ τίνας;] Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. λέγεις δὲ καὶ τίνας; Vulgo καὶ aberat. ὡς ἀπὸ πάσης λελυμ.] Bas. 2. ὡς ἀπάσης λ., ut est in Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ.

E. μήτε ἐνδεία δούς] Vat. r. ἐνδούς.

P. 572. ἀλλ' ἐὰν αὐτὸ —] V. εἰών, quod mutavimus prae-

μετὰ λόγον] auxiliante ratione, ut ad libr. VIII. p. 560. D. interpretati sumus. Mox ad verba: τῶν δὲ ἰσχυρότεροι καὶ πλείους int. λείπεσθαι s. εἶναι.

C. Λέγεις δὲ καὶ τίνας;] Quasnam tandem istas dicis? Diximus de hoc καὶ ad Alcibiad. I. p. 106. C. Crat. p. 407. E. Politic. p. 291. A. Sententia haec est: quando videlicet reliqua pars animi, quae rationis est particeps ac mansueta obtinetque principatum, obdormivit; illa autem, quae immanis est ac fera, vel cibo vel vino repleta, trepidat abactoque somno longius procedere studet suoque ingenio satisfacere: tum vero in hoc tali statu et conditione (ἐν τῷ τοιοῦτῳ, de quo v. ad Menex. p. 238. B. p. 244. B.) haec, ut ipse nosti, omnia su-

stinet ctr. Nam ad τολμᾷ liquet τὸ θηριώδες τε καὶ ἄρχιον intelligendum esse. De οἶσθ' ὅτι v. ad Gorg. p. 486. A. Ceterum haec Platonis verba expressit Cicero de Divinat. I. c. 29. respexit Plutarch. de sent. prof. in virt. p. 83. A. de virt. et vit. p. 101. A., ubi conf. Wyttenbach. Animadv. T. I. p. 595.

D. μητρὶ τε γὰρ ἐπιχειρεῖν —] Sophocl. Oed. T. v. 981: πολλοὶ γὰρ ἦδη κἄν ἐνεργασί βροτῶν μητρὶ ξυνεννάσθησαν. De formula ἐνὶ λόγῳ, ut verbo dicam, denique, compares libr. V. p. 474. E. Phaedon. p. 65. D. Gorg. p. 524. D. coll. Pierson. Verisimil. p. 181. — οὐδὲν ἐλλείπει, nihil reliqua facit. Liberius Cicero l. c. multaque facere impure atque tæctre cum temeritate et impudentia.

Ὅταν δὲ γε, οἶμαι, ὑγει-

νον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. μητρὶ τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὡς οἶεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἀλλῶ τε D ὄτφοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων, μαιφουεῖν τε ὀτιοῦν, βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἐνὶ λόγῳ οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτ' ἀναισχυρίας. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ὅταν δὲ γε, οἶμαι, ὑγεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἢ τὸ λογιστικὸν μὲν ἐγείρας ἑαυτοῦ καὶ ἐστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, εἰς σύννοϊαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος, τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε E ἐνδεία δούς μήτε πλημονῆ, ὅπως ἂν κοιμηθῆ καὶ μὴ παρέχη θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ λυπούμε- 572 νον, ἀλλ' ἐὰν αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον καθαρόν σκο-

eunte Bekkero ex Par. A. Vind. Mon. Angel. Vat. m. et sex Florentinis nostris. Ven. II. Par. D. εἰών. Par. K. Vat. r. εἰών, ex quo apparet vulgatae lectionis org. Mox Par. A. a m. sec. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. ὀργεσθαι τὸν καὶ αἰσθάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, quod parum recte nuper in locum vulgatae lect. ὀργεσθαι τοῦ αἰσθάν. substituerunt.

vōs τις ἔχη —] Cicero: At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, ea parte animi, quae mentis et consilii est, agitata et erecta, saturataque bonarum cogitationum epulis; eaque parte animi, quae voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluentī, quorum utrumque praestringere aciem mentis solet, sive deest naturae quidpiam, sive abundat atque affluit; illa etiam tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta: tum eveniet, duabus animi temerariis partibus compressis, ut tertia pars rationis et mentis eluceat et se vegetam ad somnandum acremque praebeat; tum ei visa quietis oc-

current tranquilla atque veracia. Verba αὐτὸς αὐτοῦ sic explicanda sunt, ut αὐτοῦ ex ὑγεινῶς ἔχειν pendere existimandum sit, de quo constructionis genere consulas Matthiae Gr. §. 337. et quos laudavit. Metaphoram verborum ἐστιάσας λόγων καλῶν ad libr. I. p. 354. A. tetigimus; illustravit etiam P. Victorius Varr. Lectt. II. c. 14. et Valcken. ad Adoniaz. p. 323. C.

E. μήτε ἐνδεία δούς —] Dictionem ad Phaedrum p. 254. E. illustravimus.

P. 572. ἀλλ' ἐὰν αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον καθαρόν σκοπεῖν —] sed sinat illud (sc. τὸ βέλτιστον) per se solum ac purum contemplari et eius, quod ignoret, perceptionem appetere. Phaedon. p. 65. C: λογίζεται δὲ γέρον (ἢ ψυχῇ) τότε κάλλιστα, ὅταν μηδὲν τοιοῦτον αὐτὴν παραληπῇ,

πειν και ὀρέγεσθαι τοῦ αἰσθάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, ἢ
 τι τῶν γεγονότων ἢ ὄντων ἢ και μελλόντων, ὡσαύ-
 τως δὲ και τὸ θυμοειδὲς πράσσας και μὴ τισιν εἰς
 ὀργὰς ἐλθῶν κεννημένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ'
 ἠσυχάσας μὲν τὸ δύο εἶδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας,
 ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται, οὕτως ἀναπαύηται, οἷσθ'
 ὅτι τῆς τ' ἀληθείας ἐν τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἀπτε-
 B ται και ἥμισυα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζον-
 ται τῶν ἐνυπνίων. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι
 οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰ-
 πειν· ὃ δὲ βουλόμεθα γινῶναι, τόδ' ἐστίν, ὡς ἄρα
 δεινόν τι και ἄγριον και ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος
 ἐκάστῳ ἔνεστι, και πᾶν δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις με-
 τριοῖς εἶναι. τοῦτο δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὑπνοῖς γίγνεται
 ἐνδηλον. εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν και ξυγχωρεῖς, ἄθρει.

Cap. II. C. ἦν δὲ που γεγονὼς ἄκ νέου] Astius legen-
 dum censet: γεγονὼς και ἐκ ν. vel γεγονὼς τε και ἐκ ν., cuius
 lectionis nullum in codicibus exstat vestigium. Stephanus τέρραμ-
 μένου corrigi volebat. Ficinus: Erat autem is, qui ab ineunte
 aetate sub parco nutritus est patre.

τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας.] Sic Par. A. Ven. E. Vind.
 Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. cum Bas. 2. Male vulgo χρη-
 ματικὰς. Dein Bas. 1. 2. Par. K. ἀναγκαίως.

μῆτε ἀκοῆ μῆτε ὄψεως μῆτε ἀλη-
 θείας μῆτε τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ὃ τι
 μάλιστα ἀπὸ τῆς αὐτῆς γίγνεται
 εἰς τὸ σκοπεῖν τὸ σῶμα, και
 καθ' ὅσον δύναται μὴ κοινοῦ-
 σα αὐτῷ μηδ' ἀπομένῃ ὀρέγη-
 ται τοῦ ὄντος. Ibid. p. 79. C:
 ὅταν μὲν τῷ σώματι προσερχῆται
 εἰς τὸ σκοπεῖν τι — τότε μὲν
 ἔλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὰ
 οὐδέποτε κατὰ ταῦτα ἔχοντα κ.
 τ. λ. Ibid. p. 83. A. — E. —
 τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθῶν dic-
 tum ut Protagor. p. 335. A:
 ἐγὼ πολλοῖς ἦδη εἰς ἀγῶνα λό-
 γων ἀφικόμην ἀνθρώποις, et ali-
 bi εἰς μάχην τινὲ ἐλθεῖν, εἰς λό-
 γους τινὲ ἐλθεῖν, al.

B. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ
 πλ. ἐξήχθη.] et in his qui-
 dem exponendis longius
 sumus digressi s. evagati.

Verba sic iungas: ἐξήχθημεν
 ἐπὶ πλέον, εἰπεῖν ταῦτα. De ἐπὶ
 πλέον v. ad Phaedon. p. 93. B.
 et Gorg. p. 453. A.

και πᾶν δοκοῦσιν — με-
 τριοῖς εἶναι —] etiam in
 nonnullis, qui admodum
 videantur moderati esse.
 Verba cum vi in clausula collo-
 cata sunt, ut Demosthen.
 Philipp. I. p. 42. ed. Reisk.:
 ἀλλὰ και μισὸς τῶν ἐκείνων, ὃ ἄν-
 δρες Ἀθηναῖοι, και δέδιον και
 φθονεῖ, και τῶν πᾶν νῦν δο-
 κοῦντων οἰκείως ἔχειν αὐτῷ.
 Dein in dictione λέγειν τι pronomen
 usitata cum emphasi dictum
 ut in formula Lat. aliquid di-
 cere. Quod ita invaluit, ut in
 talibus τι pronomen, quamvis
 pondere suo emineat, tamen
 non videatur enclisi privatum

Ἀλλὰ ξυγχωρῶ. Cap. II. Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀνα-
 μνήσθητι οἷον ἔφαμεν εἶναι. ἦν δὲ που γεγονὼς ἐκ C
 νέου ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τετραμμένος, τὰς χρηματι-
 στικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνως, τὰς δὲ μὴ ἀναγ-
 καιοῦς, ἀλλὰ παιδίας τε και καλλωπισμοῦ ἕνεκα γι-
 γνόμενας, ἀτιμάζοντι ἢ γάρ; Ναί. Συγγενομένοις
 δὲ κομποτέροις ἀνδράσι και μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλ-
 θομεν ἐπιθυμιῶν, ὀρησάσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν και
 τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας,
 φρίσιν δὲ τῶν διαφθειρόντων βελτίῳ ἔχων, ἀγόμενος
 ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν, D
 και μετρίως δὴ, ὡς φέτο, ἐκάστων ἀπολαύων οὔτε
 ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῆ, δημοτικὸς ἐξ
 ὀλιγαρχικοῦ γεγονὼς. Ἦν γάρ, ἔφη, και ἔστιν αὕτη
 ἡ δόξα περὶ τὸν τοιοῦτον. Θέε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,

D. ἐκάστων ἀπολ.] ἕκαστον Par. A. Vind. Φ. Vat. m.
 παράνομον βίον ζῆ] Astius ἐξῆ coniecit. Quod vellem
 codd. firmavissent.

E. τοῦς δ' αὖ παραβοηθούνας, ὅταν ἐλπίσωσιν]
 V. τ. δ. αὖ παραβοηθούνας· ὅταν δ' ἐλπίσωσιν κ. τ. λ., quod
 recte retinuit Bekker. Flor. a. c. x. a. Ven. E. Vind. Ang. Vat.
 m. r. δ' post ὅταν omittunt, quod delendum Astius censuit.

esse.

Cap. II. Τὸν τοίνυν δη-
 μοτικὸν —] Germ. den
 Volksmann. Respicitur ad p.
 558. D. sqq. Dein nolim post
 γεγονὼς copulam interponi vo-
 luisset vir egregius, qua inter-
 iecta sententia pervertitur. Nunc
 sensus hic est: Erat autem,
 opinor, ut natus erat, stam-
 tim a pueritia sub parco
 patre educatus.

C. τὰς χρηματιστικὰς
 ἐπιθυμίας.] Ἐπιθυμίας χρη-
 ματιστικαὶ sunt quae ad luci-
 stidium referuntur. Quibus op-
 ponuntur αἱ μὴ ἀναγκαῖοι, ἀλλὰ
 παιδίας τε και καλλωπισμοῦ ἕνεκα
 γιγνόμεναι, h. e. quae ad vitam
 exhilarandam ornandamque per-
 tinent. Nam καλλωπισμός et
 καλλοπιζεσθαι ponitur de exqui-

sito corporis ornatu ac munditie
 affluentī, ut Phaedon. c. IX., ubi
 de hoc usu monuit Fischerus.
 κομποτέροις ἀνδράσιν]
 h. e. venustioribus, mollibus ac
 delicatulis; v. Ruhnken. ad
 Tim. Gloss. p. 161 sqq. — και
 τὸ ἐκείνων εἶδος. Ne quis
 ἦθος scribendum opinetur, in-
 telligitur genus cupiditatum, qui-
 bus illi dediti sunt. Ficinus
 tamen nescio an ἦθος legerit,
 qui haec sic expresserit: de-
 clinare coepit ad petu-
 lantiam omnem eorumque
 mores, paternae parsimoniae
 odio.

ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε]
 tum ad patris severitatem ac
 diligentiam, tum ad sodalium
 mores solutiores.

D. Θέε τοίνυν —] Dein:

πάλιν τοῦ τοιοῦτου ἤδη πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἷον ἐν τοῖς τούτου αὐτῷ ἡθεσι τετραμμένον. Τίθει. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν γιγνώμενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν, βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὐτὸν παραβοηθοῦντας· ὅταν δ' ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῷ μηχανωμένους ἐμποῖῃσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ 573 ἔτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφήνά τινα. ἢ τί ἄλλο οἶε εἶναι τὸν τῶν τοιοῦτων ἔρωτα; Οὐδὲν ἔγωγε, ἢ δ' ὅς, ἄλλ' ἢ τοῦτο. Οὐ-

P. 573. τὸν τῶν τοιοῦτων ἔρωτα] τὸν τοιοῦτον ἔρωτα Mon. Flor. β. Par. K.

ὅταν περὶ αὐτόν] δὴ vulgo post ὅταν interpositum om. Par. A. Vind. Vat. m. Quamquam nihil offensionis habet voculae iteratio. Dein καὶ om. Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. x. In Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Mon. Flor. a. β. αἰ deest. Nec legit al Ficinus, qui Latine vertit sic: Quando vero circa ipsum susurrantes cupiditates aliae ctr. Et ego quoque malim abesse. Nuperi editt. καὶ abiecerunt, quod minus placet. Mox τε post θυμαμάτων om. Ven. E. Vind. Par. K. Ang. Vat.

Τίθει τοίνυν ctr. Optime A. Matthiae Gr. §. 501. discrimen imperativi aoristi ac praesentis illustravit. Non aliter iudicandum de illis Eurip. Hippolyt. v. 473. ed. Matth.: ἄλλ', ὃ φίλε παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρονῶν, λῆξον δ' ὄβριζον· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὄβρις τῶδ' ἐστὶ. Ad proxima τοὺς δ' αὐτὸν παραβοηθοῦντας bene scholiastes: ἀπὸ κοινῶ τοῦ τίθει μηχανωμένους αὐτῷ ἔρωτα, ὅταν ἐλπίσωσι μὴ ἄλλως τὸν νέον — καθέξειν. Dicuntur autem voluptatum satellites primum quidem παραβοηθεῖν sc. contrariis cupiditatibus quam quae a patre et cognatis adiuvantur; deinde autem, ubi sese putant iuve-

nem non aliter posse retinere, etiam id machinari, ut eius animi vehementi libidine incendant. Verbo κατέχειν eleganter usus est, quum δεινούς μάγους memoraverit.

E. προστάτην τῶν ἀργῶν —] ducem inertium et prodigarum cupiditatum. Non ceperunt interpretes vim verbi mediū διανεμομένων, quorum alii interpretantur subministrantium, alii aliter. Nimirum dicuntur cupiditates paratas opes tanquam arbitrio suo inter se dispertiri eoque consumere.

P. 573. εἶναι τὸν τῶν τοιοῦτων ἔρωτα] i. e. istiusmodi hominum. Nam τῶν

κοῦν ὅταν περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων καὶ οἴνων καὶ τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀνεμμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὖξουσαι τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ κηφῆνι, τότε δὴ δορυφορεῖται τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστράς οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐάν τις 8 ἐν αὐτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβη ποιουμένης χρηστάς καὶ ἐπιπαισχυνομένης, ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ὠθεῖ παρ' αὐτοῦ, ἕως ἂν καθήρη σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Παντελῶς, ἔφη, τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον τύραννος ὁ Ἔρωις λέγεται; Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον,

m. Flor. a. c. x. a. γ.

τρέφουσαι πόθου κέντρον] Elegans est Astii coniectura, scribendum iudicantis: πόθου, κέντρον. Ficinus: coaugent proors aluntque desiderium illud, atque ita fucio aculeum addunt. Nec tamen haec ratio plane necessaria.

B. ἐπιπαισχυνομένης] Par. A. tertium collatus: ἐπιπαισχυνομένης.

μανίας δὲ πληρῶ.] καὶ μανίας δὲ πλ. Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. quod ediderunt Turr. Sed καὶ — δὲ ab h. l. alienum, quum gradatio nulla sit.

τοιοῦτων masculino genere, non neutro, accipiendum fuit.

καὶ τῶν — ἡδονῶν ἀνεμμένων] Ἀνεμῆναι ἡδοναί dicuntur omni lege et modo solutae ac plane effusae. Noli vero mirari istam verborum collocationem. Nam ἐπιθυμία γέμουσαι τῶν ἡδονῶν ἀνεμμένων sic explicandum: γέμουσαι τῶν ἡδονῶν, ὥστε αὐτῶν ἀνεμῆναι εἶναι. Articulus nunc ne potuit quidem commode iterari. Quo repetito indicaretur de compluribus voluptatum generibus vel antea memoratis vel mente cogitandis, nunc τὰς ἀνεμῆνας discerni atque segregari. In proximis ubi ad αὖξουσαι καὶ τρέφουσαι accusativum πόθου κέντρον, qui etiam ad ἐμποιήσωσι

pertinet, intellexeris, laud scio an nulla opus sit mutatione. Nimirum πόθου κέντρον est explendae libidinis desiderium, ut Phaedr. p. 253. E: καὶ πόθου κέντρον ὑποπλησθῆ. Choricus ap. Fabric. Bibl. Gr. VIII. p. 841: κέντρον ἐμβολόντες ἔρωτικόν. — οἰστράν, furere, οἰστρός, et similia de amore et quavis furiosa cupiditate usurpata illustravit Ast. ad Phaedr. p. 265. Lennep. ad Phalar. p. 43. ed. Lips.

B. ποιουμένης χρησιάζ] Astius ποιουμένης interpretatur: quae ponuntur s. putantur frugales. Sed passivum verbum ποιῆσθαι non ita solere a Graecis usurpari, nobis quidem plane persuasum est,

C καὶ μεθυσθεὶς ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει;
 Ἰσχει γάρ. Καὶ μὴν ὃ γε μαινόμενος καὶ ὑποκει-
 νηκῶς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν, ἐπι-
 χειρεῖ τε καὶ ἐπιτίθει δυνάτος εἶναι ἄρχειν. Καὶ μάλ',
 ἔφη. Τυραννικός δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὧ δαιμόνιε, ἀνὴρ
 ἀκριβῶς γίγνεται, ὅταν ἢ φῦσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ
 ἀμφοτέροις μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός καὶ μελαγχο-
 λικός γένηται. Παντελῶς μὲν οὖν.

Cap. III. Γίγνεται μὲν, ὡς ἔοικεν, οὕτω καὶ τοι-
 οὔτος ἀνὴρ. ζῆ δὲ δὴ πῶς; Τὸ τῶν παιζόντων,
 D ἔφη, τοῦτο οὐ καὶ ἐμοὶ ἔρεῖς. Λέγω δὴ, ἔφη. οἴ-

C. καὶ ὑποκεινηκῶς] γενικῶς Vat. Θ. r.

Cap. III. οὕτω καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ] Sic Par. ADK. Ven.
 II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentini nostri. Vulgo οὐ-
 τος ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ.

D. τοῦτο οὐ καὶ ἐμοὶ ἔρεῖς] καὶ om. Vat. Θ. Ven. E.

καὶ θαλάμῃ] Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. θάλαμῃ.
 Lectio vulgata unice vera. Eustathius ad Iliad. p. 742. 36. Θα-
 λία παροξύτων ἢ εὐωχία, παρὰ το θάλλειν. θάλαμῃ δὲ προπα-
 ροξύτων δαιτὸς ἐπίθετον καὶ Μούσης ὄνομα. Idem p. 1908. 58.
 θάλαμῃ ἐορτῇ ἐπιθεικῶς.

quandoquidem perperam huc re-
 feruntur loci Reip. VI. p. 498.
 A. VII. p. 538. C. IX. p. 574.
 D. Itaque explicamus verba sic:
 dum frugales existunt.
 — Mox ad καθήρη et πληρώση
 int. ἐάντων, quod praegresso
 παρ' ἐάντων facile intelligitur.

C. καὶ ὑποκεινηκῶς —]
 ὑποκινῆν nunc intransitive dic-
 tum de demente vel vesano,
 cuius mens veluti loco et
 statu suo aliquantum amota est.
 Sic dicitur etiam παρακινῆν, de
 quo v. Schaefer. ad Sophocl.
 Aiac. p. 227. Ast. ad Plat.
 Phaedr. p. 311. Hermann. ad
 Lucian. de Histor. Conscrib. p.
 278. §. 45. De sententia Ast.
 laudat Bacchyl. XI. 9. in Anthol.
 Gr. T. I. p. 84. ed. Iac.

Cap. III. D. τοῦτο οὐ καὶ
 ἐμοὶ ἔρεῖς] Schol. παροιμία,
 ἦν ἴκα τις ἐρωτηθεὶς τι ὑπὸ γι-
 γνόςκοντος τὸ ἐρωτηθέν, αὐτὸς

ἀγνοῶν, οὕτως ἀποκρίνεται „οὐ
 καὶ ἐμοὶ ἔρεῖς.“

καὶ θαλάμῃ καὶ ἐταῖραι]
 Scripserunt nuper inde a Bek-
 kero ex codd. θάλαμῃ, quod
 Schneiderus ita tuetur, ut
 θάλαμῃ contendant a prosae ora-
 tionis scriptoribus etiam sub-
 stantive dici consuevisse. Quod
 non adducimur ut credamus. Nam
 etiamsi Graeci non modo θά-
 λαμῃ ἐορτῆν sed etiam θάλαμῃ
 ἄγειν dixerint, de quo v. Val-
 cken. ad Herodot. VIII. 99.,
 tamen posterius facile apparet
 elliptice usurpatum esse nomine
 ἐορτῆ, δαίς, vel simili intellecto.
 Quod profecto in hunc locum
 minime convenit, quum ἐορταὶ
 et κῆμοι antea memorata sint.
 Requiritur ergo θαλάμῃ. Ari-
 stoph. Pac. v. 780: ἀνδρῶν τε
 δαίτας καὶ θαλάμῃ μακάρον.
 Nubb. v. 328: θεῶν θυσία θα-
 λία τε. Avv. v. 734: γέλοια, χο-
 ροὺς, θαλάμῃ, γάλα τ' ὀρεῖσθαι.

μαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἐορταὶ γίγνονται παρ' αὐ-
 τοῖς καὶ κῆμοι καὶ θαλάμῃ καὶ ἐταῖραι καὶ τὰ τοι-
 οὔτα πάντα, ὧν ἂν Ἐρως τύραννος ἔνδον οἰκῶν
 διακυβερονῶ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Ἀνάγκη, ἔφη.
 Ἄρ' οὖν οὐ πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστανουσίαι ἐπι-
 θυμίαί ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐκάστης, πολλῶν δεό-
 μεναι; Πολλαὶ μέντοι. Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται,
 ἐάν τινες ὧσι πρόσοδοι. Πῶς δ' οὐ; Καὶ μετὰ
 τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις. Τί E
 μὴν; Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπη, ἄρ' οὐκ ἀνάγκη
 μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδράς ἐν-

διακυβερονῶ τὰ τῆς ψ.] Sic liquido scriptum in Par. A.
 Ven. E. Vind. Ang. Vat. Θ. a pr. m. Flor. a. c. x. a. γ., ut iam
 habet edit. Bas. 2. Pessime vulgo διακυβερονῶ.

E. πάντ' ἐπιλίπη] ἐπιλείπη Par. A. fortasse correctus.
 Ang. Flor. x. quod edidit Herm. Sed hic quidem Parisini A.
 auctoritas dubia, ceterorum autem librorum leve est testimonium.
 Perpetua vero est utriusque formae in codd. permutatio.

ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπ.] Mon. Flor. β. ἀν. τὰς μὲν ἐπιθ.
 Deinde iidem libri τὸν δὲ ὡσπερ ὑπὸ κ. ἐλευνόμενον.

Archiloch. Fragm. 11. ed.
 Schneidew. κῆμοι καὶ θαλάμῃ.
 Nobiscum faciunt etiam El-
 lendt. Lex. Sophocl. I. p. 779.
 et Schaefer. ad Plutarch.
 Vol. V. p. 431. Faciunt item
 codices nec numero nec aucto-
 ritate contentibiles. Sed quum
 θαλάμῃ istae nonnihil negotii fa-
 cessiverint, tum plus etiam af-
 ferunt molestiae quae ordine
 deinceps memorantur ἐταῖραι.
 Nullus enim locus scortis est
 inter ἐορτὰς atque κῆμους καὶ
 θαλάμῃ, quae omnia notionēs re-
 rum communes significant. Di-
 cam igitur quod sentio: refing-
 endum est sine dubio cum
 Nitschio Mus. Rhen. Noviss.
 Vol. XI. p. 472. ἐταῖραι, vel
 ἐταίρειαι. Nimirum inusitatus hoc
 positum est pro ἐταίρειαις, lu-
 panaria, impudicae sodali-
 tates, meretricii con-
 ventus, quales ab eo celebrari
 consentaneum videtur, cuius

animo προσιάτης factus est ἔρως.
 conf. p. 574. B. C. Andocid.
 De myster. §. 100. p. 112. ed.
 Bekker. εἶτα οὐ περὶ ἐταιρείας
 ἐμοὶ μείαν ποιῆ καὶ κακῶς τι-
 τὰς λέγεις. Diodor. Sic. II.
 18: πολλὰ δὲ καὶ ἄρρητα καὶ
 αὐτῆς εἰς ἐταιρείαν βλασφημῆ-
 σαι.

διακυβερονῶ τὰ τῆς ψυ-
 χῆς ἅπαντα] Lucian. Abdic.
 §. 1. τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ
 ἴλεον πέπαιται, τὰ δὲ τῆς ὀρ-
 γῆς μᾶλλον ἐπιτίθειται.

E. τῆς οὐσίας παραιρέ-
 σεῖς] patrimonii deminutiones,
 bonorum ademptiones, ob aes alienum;
 v. Ruhnk. Opuscul. T. I. p.
 237. ed. Bergm. et H. Ste-
 phanus Thesaur. s. v. Male
 vulgo haec explicant.

τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν —] I
 nonne necesse est cupi-
 ditates tollere clamorem,

νενεοιτευμένας, τοὺς δ' ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνο-
 μένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως
 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥσπερ
 δορυφόροις ἡγουμένου, οἰστῶν καὶ σκοπεῖν, τίς τι
 574 ἔχει, ὃν δυνατόν ἀφελῆσθαι ἀπατήσαντα ἢ βιασάμε-
 νον; Σφόδρά γ', ἔφη. Ἀναγκαῖον δὴ πανταχόθεν
 φέρειν, ἢ μεγάλαις ὠδίσι τε καὶ ὀδύναϊς ξυνέχεσθαι.
 Ἀναγκαῖον. Ἄρ' οὖν, ὥσπερ αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ

P. 574. τῶν ἀρχαίων πλέον εἶχον] V. πλέον, quod ex

quum multae ac vehemen-
 tes in nido animi conse-
 derint. Eleganter cupiditates
 dicuntur βῶν, vociferari et
 conqueri, quum opibus defi-
 cientibus iis non amplius potest
 satisfieri. Totum locum imita-
 tione expressit Longinus De
 sublimit. cap. XLIV. 7. nec vi-
 tata allegoriae audacia. Pro
 ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας β. fa-
 cile quis expectet ordine ver-
 borum mutato: τὰς μὲν ἐπιθυ-
 μίας β. sicuti in duobus codd.
 perscriptum legitur atque edi-
 tum est ab Im. Bekkero.
 Sed vulgata scriptura videtur
 inde explicationem habere ido-
 neam, quod scriptor multiplices
 significaturus rei necessitates in
 mente habebat haec: ἄρ' οὐκ
 ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας —
 ἐνενοιτευμένας, ἀνάγκη δὲ καὶ
 αὐτοῖς ὥσπερ — σκοπεῖν. Hanc
 igitur rationem praemisso illo:
 ἀνάγκη μὲν, deinde deseruit ad-
 misso anacolutho. Videtur au-
 tem vel sic refingendum esse:
 αὐτοῖς δ' ὥσπερ κ. τ. λ. ut
 ipsi opponantur cupiditatibus,
 quarum tamquam stimulis agi-
 tantur. Quae ipsa sententia fuit
 etiam Heusdii Init. Phil. Plat.
 Vol. III. p. 167. ita legendum
 censentis. Deinde vero etiam
 aliud notandum est anacoluthon,
 siquidem post τῶν τε ἄλλων ἐπι-
 θυμιῶν sequi debuit: καὶ διαφε-

ρόντως, vel καὶ δὴ καὶ, τῶν αὐ-
 τοῦ τοῦ ἔρωτος, quod tamen
 non sine caussa licentius muta-
 tum est in istud: καὶ διαφερόν-
 τως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος.

ὃν δυνατόν — βιασάμε-
 νον] quem liceat fraude
 vel vi spoliare.

P. 574. πανταχόθεν φέ-
 ρειν —] H. e. undique rap-
 ere et auferre, qua ratione
 verbum ponitur in formula no-
 tissima φέρειν καὶ ἄγειν vel
 ἄγειν καὶ φέρειν. Eodem fere
 modo solum φέρειν positum
 Thucyd. I. 7. extr. ἔφερον
 γὰρ ἀλλήλους κ. τ. λ. Tum ἦ
 est alioquin, ut saepe. Ὄδῖς
 autem vocabulum est in amore
 proprium, ut Libr. VI. p. 490. D.

ὥσπερ αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ
 ἐπιγιγνώμεναι] Redi ad nu-
 merum singularem, quo usus
 erat antea. Quae numerorum
 varietas ac vicissitudo neminem
 morabitur, qui, quanta Graeci
 hoc in genere usi sint libertate,
 bene meminerit. Dein ἐπιγιγνώ-
 μεναι, rursus sine articulo ad-
 iectum, significat dum accede-
 rebant, s. quum accederent.
 Phileb. p. 43. B: αἱ
 μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γι-
 γνώμεναι λύπας τε καὶ ἡδονὰς
 ἀπεργάζονται.

ὅτι καὶ αὐτὸς ἀξιώσει
 — πατρῶν;] ita et ipse
 animum inducet, quam-

ἐπιγιγνώμεναι τῶν ἀρχαίων πλέον εἶχον καὶ τὰ ἐκεί-
 νων ἀφηροῦντο, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος
 ὢν πατρός τε καὶ μητρός πλέον ἔχειν, καὶ ἀφαιρεῖ-
 σθαι, ἐὰν τὸ αὐτοῦ μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονευμάμενος
 τῶν πατρῶν; Ἀλλὰ τί μὴν; ἔφη. Ἄν δὲ δὴ αὐτῷ
 μὴ ἐπιτρέψωσιν, ἄρ' οὐ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῦν ἂν
 κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς γονεῖς; Πάντως. Ὅποτε
 δὲ μὴ δύναίτο, ἀρπάξοι ἂν καὶ βιάζοιτο μετὰ τοῦτο;

Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. mutatum. conf.
 libr. I. p. 349. C. ibique annot. crit.

vis iunior, patrem et ma-
 trem defraudare, — nam
 πλέον ἔχειν τινός est: iemand
 bevorthellen —, eosque
 spoliare, si suam ipsius
 (patrimonii) portionem con-
 sumserit, de bonis pater-
 nis, quae non iam ad
 ipsum cesserunt, arbitrio
 suo dispensare ac sumtus
 facere. Ita haec interpretanda
 sunt, quidquid olim contra di-
 spavit C. Fr. Hermann.
 Gesammelte Abhandl. u. Bei-
 träge p. 176 sq. Is enim quoniam
 πατρῶν teste Ammonio
 p. 111. dicantur τὰ ἐκ πα-
 τρῶν εἰς υἱοῦς χωροῦντα, pro-
 tenus statuit τὰ πατρῶα nunc
 esse bona, quae iam here-
 ditatis iure in filii pos-
 sessionem cesserint, ideo-
 que verba sic connectit: ἐὰν
 ἀναλώσῃ ἀπονευμάμενος τὸ αὐ-
 τοῦ μέρος τῶν πατρῶν, quod
 interpretatur: wann er sein
 Erbtheil, was er sich von
 dem väterlichen Vermö-
 gen besonders hat geben
 lassen, durchgebracht
 hat, wird er noch Vater
 und Mütter selbst zu ver-
 kürzen suchen. Quae mi-
 rum est virum egregium ita di-
 sputare potuisse. Nam primum
 quidem ita verbo ἀπονευμάμενος
 en vis et significatio tribuitur,
 quam nunquam habuit; quod

potius similiter positum est at-
 que supra p. 572. E: διανεμέ-
 σθαι ubi v. ann. Deinde mira
 ista planeque insolens videtur
 verborum constructio, quam ille
 commentus est, quandoquidem
 τῶν πατρῶν nullo pacto cum
 τὸ αὐτοῦ μέρος coniungi potest.
 Nimirum in fraudem vir prae-
 clarus inductus est eo, quod τὰ
 πατρῶα intellexit patrimonium,
 quod iam a patre ad filium per-
 venerit, quum tamen τὰ πατρῶα
 etiam ea dicantur, quae pater
 adhuc possidet, futuro demum
 tempore ad ipsius haeredes per-
 ventura; id quod vel ipsius Am-
 monii verba satis clare testan-
 tur. Quo intellecto nullo nego-
 tio apparet opponi inter se: τὸ
 αὐτοῦ μέρος, partem patri-
 monii, quae ipsi debeatur,
 et τὰ πατρῶα, ea, quae
 pater adhuc possidet, aliquando
 demum haeredibus cessura.
 Quocirca homo noster dicitur non solum
 suam patrimonii portionem le-
 gitimam dilapidare, sed etiam
 parentes suos, consumpta sua
 portione, opibus privare, de
 paternis opibus nomine
 suo distribuens atque im-
 pensas distribuens. Sed
 satis haec de loco admodum sa-
 lebroso ac difficili.

αὐτῷ μὴ ἐπιτρέψωσιν —]
 In his ἐπιτρέπειν positum est

Οἶμαι, ἔφη. Ἀντεχομένων δὴ καὶ μαχομένων, ὡς θανατάσει, γέροντός τε καὶ γράος, ἀρ' εὐλαβηθεῖη ἂν καὶ φείσαιο μὴ τι δράσαι τῶν τυραννικῶν; Οὐ πάνν, ἢ δ' ὅς, ἔγωγε θαρρῶ περὶ τῶν γονέων τοιοῦτου. Ἄλλ', ὡς Ἀδείμαντε, πρὸς Διός, ἕνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταιρας γεγονυίας C τὴν πάλαι φίλην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα, ἢ ἕνεκα ὠραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος, οὐκ ἀναγκαίου, τὸν ἄωρόν τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν φίλων ἀρχαιότατον δοκεῖ ἂν σοὶ ὁ τοιοῦτος πληγαῖς

B. δράσαι τῶν τυραννικῶν] Sic Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Vulgo δράσαι τυραννικόν. Vat. Θ. Ven. II. Mon. δρ. τὸ τυραννικόν. Florentini: μὴ τι δράσαιτο τῶν τυραννικῶν.

C. Πάνν γ', ἔφη.] Sic Par. A. Vind. Φ. Vat. m. Ceteri

absolute, ut pronomen τοῦτο ex orationis serie intelligendum relinquatur. P. 575. D: ἂν δὲ μὴ ἐπιτρέπη ἢ πόλις. VIII. p. 551. C: εἰ νεῶν — τῷ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι, ubi v. annot.

B. γέροντός τε καὶ γράος] h. e. sene patre atque matre. Observa articuli omissionem, ante πατήρ, μήτηρ, γυνή, παῖς, υἱός, ἀδελφός, alia id genus nomina, non infrequentem, ut docuit Schaefer. Melett. p. 45. et 116.

ἕνεκα νεωστὶ φίλης —] Adverbium νεωστὶ propter oppositionis vim praepositum est, quum e vulgari ratione hic esse verborum ordo deberet: ἕνεκα φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταιρας νεωστὶ γεγονυίας. Ceterum ἀναγκαῖον cum eleganti ponitur amphibolia, quum dicatur et de eo, quod necesse est, et de iis, quos natura iunxit cognationis vinculis, ut ap. Xenoph. Mem. II, 1, 14. Hellen. I. 7. 10. al.

C. πρεσβύτην πατέρα πληγαῖς τε δοῦναι] Scholiastes: σημειῶσαι τὴν σύνταξιν, πρεσβύτην πατέρα πληγαῖς τε δοῦναι. Similiter p. 571.

E: τὸ ἐπιθυμητικὸν μήτε ἐνδεῖα δοῦς μήτε πλησμονή. Nec alienum illud Hom. Odys. XIX. v. 167: ἀγέσσει με δώσεις. Iliad. V. v. 397: δδύνησι μιν ἔδοκεν. Ad dictionem καταδουλεύσασθαι αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις compares p. 575. D: ὑπὸ τούτοις δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι φίλην μητέρα — ἔξει τε καὶ θρήψει. Conf. ad libr. I. p. 348. D., ubi notavimus formulam ὑπ' αὐτῷ ποιεῖσθαι.

D. οὐ πρότον μὲν οἰκίας κ. τ. λ.] Lingas in hunc modum: οὐ πρότον μὲν ἐφάπεται τοῖχου οἰκίας τινὸς ἢ τοῦ ἱματίου τινὸς ὅπῃ νύκτωρ ἰόντος. Nec sine animadversione praetermittenda praecedentia, quae sic connectas: τὸ δὲ τῶν ἡδονῶν σμῆνος ἐν αὐτῷ ἤδη ξυμειλεγμένον ἢ ἤδη πολὺ, h. e. ὡςτε ἤδη πολὺ εἶναι. Libr. V. p. 344. D: κατατέλης ἤδη — πολὺν τὸν λόγον. Ibid. p. 562. D: πολλὴν παρέχουσι τὴν ἐλευθερίαν. Phaedon. p. 66. A: αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῆ διανοσία χρόμενος.

ἰερὸν τι νεωκορῆσει] Dicitur cum Attica urbanitate pro templum aliquid spoliabit. Nam proprie νεωκορεῖν

τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις, εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο; Ναὶ μὰ Δί', ἢ δ' ὅς. Σφόδρα γε μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ τυραννικὸν υἱὸν τεκεῖν. Πάνν γ', ἔφη. Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπη τὸν τοιοῦτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυμειλεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρότον μὲν οἰκίας τινὸς ἐφάπεται τοῖχου ἢ τινος ὅπῃ νύκτωρ ἰόντος τοῦ ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἰερὸν τι νεωκορήσει; καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν, ὡς πάλαι εἶχε δόξας

Οὐ πάνν γ. quod ironiae non intellectae debet originem.

D. ἐπιλείπη τὸν τοιοῦτον] V. ἐπιλείποι. Recte Par. A. Ang. Flor. x. ἐπιλείπη. Ven. Ξ. Vind. Vat. m. r. et pauci alii ἐπὶ λείπη.

est templum verrere ac purgare. Scholiastes: ἀπὶ ἰεροσυλίας, ὡς τὴν. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ κοσμήσει τὸν ναόν· κορεῖν γὰρ σημαίνει τὸ κοσμεῖν. Similia observavit Suidas s. v.

καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσι —] Verissime scholiastes: ὁ νοῦς οὕτως (leg. οὕτος). αἱ καὶ ἐπιθυμίαι (δόξαι) τὸν ἔρωτα δορυφοροῦσαι κατισχύουσι τῶν δόξων τῶν ἀγαθῶν, ὡς πάλαι εἶχεν. Etenim verba cohaerent hoc modo: καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν (dum talia scelera committit) αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμένοι, δορυφοροῦσαι τὸν ἔρωτα, κατισχύουσι μετ' ἐκείνου (τοῦ ἔρωτος) ὡς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς ποιούμενας τὰς δίκας περὶ κἀτῶν τε καὶ ἀλοχῶν, quas dum habuerat inde a pueritia ea, quae fierent, iudicia de rebus honestis ac turpibus facientes. Nam ita extrema haec capienda sunt, quae nescio cur adeo offenderint interpretes, ut ea miris modis sollicitaverint. Ποιεῖσθαι δίκας nota periphrasi dictum pro δικάζειν. Itaque δόξαι illae inde a iuventute animo susceptae di-

cuntur adhuc iudicium instar de honesto ac turpi iudicium exercuisse ac sententiam pronuntiasse. Dubitavit de huius interpretationis veritate Schneiderus, quia non dicatur δίκας ποιεῖσθαι, numero plurali, sed δίκην ποιεῖσθαι. Sed quidni τὰς δίκας ποιεῖσθαι eodem iure dicatur, quo in Critone p. 51. E. τὰς δίκας δικάζειν? Nec vero istud ποιεῖσθαι non solet etiam pluralivum numerum adsciscere. Sic enim πορεῖσθαι ποιεῖσθαι, i. e. πορεύεσθαι Xenoph. Cyr. V. 2, 31. μάχας ποιεῖσθαι, i. e. μάχεσθαι. Xenoph. Cyr. VIII, 5, 5: διατριβὰς ποιεῖσθαι, i. q. διατριβεῖν, Aeschin. p. 6, 28: λόγους ποιεῖσθαι, i. q. λέγειν Plat. Phaedr. p. 227. A. al. Itaque recte item δίκας ποιεῖσθαι dictum est, quod tamen cave ne confundas cum δίκην ποιεῖσθαι, quod haud scimus an nunquam fuerit usitatum. Quod autem Schneiderus τὰς δίκας ποιούμενας probat idque interpretatur: quae iustae videbantur, tribuit verbo passivo ποιεῖσθαι vim et significationem usu loquendi nequam confirmatam. v. ad libr.

ἐκ παιδὸς περὶ καλῶν δὲ καὶ αἰσχροῶν τὰς δικὰς
ποιουμένας, αἱ γεωστί ἐκ δουλείας λελυμένα, δου-
ροροῦσαι τὸν Ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου; αἱ
E πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς
ἐπι ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν
ἐαυτῷ· τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ Ἐρωτος, οἷος ὀλιγάκις
ἐγίγνετο ὄναρ, ὕπαρ τοιοῦτος αἰεὶ γινόμενος, οὔτε τι-
γὸς φόβου δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώματος οὔτ' ἔρ-
575 γου, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐν αὐτῷ ὁ Ἔρως ἐν πάσῃ
ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος,
τὸν ἔχοντά [τε] αὐτὸν ὡσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πάσαν
τόλμαν, ὅθεν αὐτὸν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρου-

τὰς δικὰς ποιουμένας] Bekker. Schneid. Turr. Herm. e
solo Par. A. τὰς δικαίας π., quod non probaverim.

E. τοιοῦτος αἰεὶ γινόμενος] Stephan. γινόμενος dedit,
quod in uno Ven. E. superscriptum.

P. 575. τυραννικῶς ἐν αὐτῷ ὁ Ἔρως] Sic Par. A. Vat.
Θ. Ven. E. Vind. Mon. Vat. m. r. Flor. a. c. a. γ. Ante Bek-
kerum egebatur τυραννικός.

VIII. p. 573. B. — Δορυφο-
ρεῖν τινα, aliquem satellit-
tis instar stiparone tueri.
v. Matth. Gr. §. 413. 2.

E. τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ
Ἐρωτος —] Mutatur orationis
tenor, quia subiecti fit mutatio.
Quum enim praecesserit al πρό-
τερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ,
oratio sic fere debet procedere:
ἤσπερον δὲ αὐτὸν τυραν-
νευθέντα ὑπὸ Ἐρωτος — ὕπαρ
τοιοῦτον ποιήσουσα, ὥστε οὔτε
κινὸς φόβου ἀπέχεσθαι οὔτε βρώ-
ματος οὔτ' ἔργου κ. τ. λ. In
proximis laud scio an error li-
bros invaserit, qui scriptum ex-
hibeant τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ὡσ-
περ πόλιν. Delendum τε, quod
teste Schneidero revera in
Mon. q. abest, ut verborum
constructio ita procedat: ἀλλ'
ὁ Ἔρως — τὸν ἔχοντα αὐ-
τὸν ὡσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν
τόλμαν, sed Amor — eum,
qui ipso constrictus te-
netur, sicut civitatem

(quam scilicet etiam tyrannus
libr. VIII. p. 566. D. sqq. si-
militer vexare indicatus est)
adiget ad quaelibet auda-
cia facinora, unde et se
ipsum et turbam ei cir-
cumfusam nutriat, quae
partim invasit extrinse-
cus ex mala aliorum con-
suetudine, partim intus
remissa est ac liberata
tum per suos, quos habet,
mores, tum ab ipso. Ἐχειν
τὸν Ἐρωτα dicitur qui ab eo
corruptus est, ὅς αὐτῷ κατέχε-
ται. Sic Phaedr. p. 239. C: ἀνήρ
ἔχων ἔρωτα. Legg. VIII. p. 837.
B: τὸν τρίτον ἔρωτά τις ἔχων.
De Rep. X. p. 610. C. E. So-
phocl. Antig. v. 786: καὶ σ'
οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἀμερίων ἀνθρώπων· ὁ δ'
ἔχων (intell. σέ) μέμνην. Ad-
iuncta autem mali notio est,
quandoquidem ἔχειν non raro
dicuntur qui laborant malis et
calamitatibus. Plat. Legg. V.

βον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰς ἐληλυθότα ἀπὸ κα-
κῆς ὀμιλίας, τὸν δ' ἐνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρό-
πων καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. ἢ οὐχ
οὗτος ὁ βίος τοῦ τοιοῦτου; Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη.
Καὶ ἂν μὲν γε, ἦν δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν
πόλει ὧσι καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σωφρονῆ, ἐξεληθόντες B
ἄλλον τινὰ δορυροροῦσι τύραννον ἢ μισθοῦ ἐπικου-
ροῦσιν, ἐὰν πού πολεμος ἦ· ἐὰν δ' ἐν εἰρήνῃ τε καὶ
ἡσυχίᾳ γένωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν τῇ πόλει κακὰ δρῶσι
σικκρά πολλά. Ἰὰ ποῖα δὴ λέγεις; Οἷα κλέπτουσι, τοι-
χωροῦσι, βαλαντιοτομοῦσι, λωποδυντοῦσι, ιεροσυλοῦ-
σιν, ἀνδραποδιζονται· ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν

τὸν ἔχοντά τε] Mon. om. τε quod Schneid. argute magis
quam vere ex anacoluthia defendit.

B. βαλαντιοτομοῦσι] Geminant ἰ Ven. E. II. Vind. et
ex annot. Vat. Θ. v. Thom. Mag. p. 139. Pierson. ad Moer. p.
96. Alibi apud Platonem ἰ in codd. melioribus geminari obser-
vavimus ad libr. I. p. 348. D.

p. 731. D: ὁ τὰ κακὰ ἔχων. Ibid.
X. p. 888. B: ταύτην τὴν νόσον
ἔχοντες. Isocrates de Pac. p.
462. ed. Bekk.: αἰτία τῶν κα-
κῶν ὧν αὐτοὶ τ' ἔχουσι καὶ τοῖς
ἄλλοις παρέχουσι. Infra p. 591.
D: ἀπέραντα κακὰ ἔχων. Me-
nander ap. Clem. Alex. Strom.
VII. p. 713: εἰ μὲν τι κακὸν
ἀληθῆς ἔσθες, Φειδίτα. Antipha-
nes Omphale ap. Athen. III.
p. 123. B: οὐ γὰρ κακὸν ἔχω,
μηδ' ἔχομι. Deinde notabis θύ-
ρῃος de turba s. multitu-
dine dictum, quo sensu alibi
ὄχλος frequentatur. Extrema
haec: ἐπὶ τῶν αὐτῶν τρόπων
interpretes ad unum omnes ex-
plicant: ab iisdem moribus.
Sed quid tandem nunc iidem
isti mores sibi volunt? aut
quorsum pertinent? Nimirum in
fraudem inducti sunt viri optimi
per istud τῶν αὐτῶν. Verba sic
iungenda: ὑπὸ τῶν τρόπων αἰ-
τῶν, ut αὐτῶν genitivus e τῶν
τρόπων pendeat et ad θόρουβον

animi internum referendus sit,
hoc sensu: a moribus, qui
huic turbae partis proprii
sunt. Αὐτῶν pluralis ideo po-
nitur, quia refertur ad nomen
σκληρικόν. Nisi forte αὐτοῦ
perspicuitatis causa scribendum
opinoris, quod scriptum exstat
in optimis libris, Mon. et Flor.
β. Quanquam ego quidem in
ea sententia sum, ut numerum
singularem manus correctrici ali-
cuius grammatici acceptum re-
ferri existimem. Germanice in-
terpretatur sic: den Schwarm
(der Begierden), der theils
von Aussen her durch
schlechten Umgang in die
Seele gekommen, theils
von innen entstanden ist,
nachdem er durch seine
eigenen Sitten und von
ihm selbst losgelassen
u. befreit worden ist.

B. κλέπτουσι, τοιχωρο-
χοῦσι κ. τ. λ.] Eadem fere
crimina recensentur Gorg. p. 508.

δυνατοὶ ὡς λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσι. Σμικρὰ γ', ἔφη, κακὰ λέγεις, εἴαν ὀλίγοι ὦσιν οἱ τοιοῦτοι. Τὰ γὰρ σμικρὰ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρὰ ἐστί, καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἔκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ δὴ πολλοὶ ἐν πόλει γένωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι αὐτοῖς, καὶ αἰσθωνται ἑαυτῶν τὸ πλήθος, τότε οὐτοὶ εἰσὶν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας, ἐκεῖνον ὅς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὐτῷ μέγιστον καὶ πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχη. Εἰκότως γ', ἔφη, τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. Οὐκοῦν

C. Τὰ γὰρ σμικρὰ, ἦν δ' ἐγώ] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flor. β. x. Vulgo Τὰ δὲ σμικρὰ. Notus est usus vocis γὰρ in responsionibus. Male enim Schneiders Socratem censet h. l. non respondere Adimanto, sed suum sermonem continuare.

ἀθλιότητι πόλεως] Addidit Stephan. post πόλεως voc. παραβαλλόμενα, uno cod. Ven. Z. consentiente. Manifestum est participium e glossemate natum esse.

E. Quippe habebantur gravissima. Xenoph. Mem. I. 2, 62. κατὰ τοὺς νόμους εἴαν τις φανερός γένηται κλέπτων ἢ λωποδυντῶν ἢ βλαπτικισμῶν ἢ ἀνδραποδιζόμενος ἢ ἱεροσυλῶν, τοῦτοισι θάνατος ἢ ἔρημία. v. Wachsmuth. Hell. Alterth. II. p. 274 sqq. Quocirca illud κακὰ δρῶσι σμικρὰ πολλά patet dictum esse cum ironia, cuius ratio deinde accuratius declaratur. Itaque nihil certe in his inest obscuritatis vel difficultatis.

C. καὶ ταῦτα δὴ πάντα — οὐδ' ἔκταρ βάλλει] atque haec omnia, si civitatis pravitatem ac miseriam spectes, ne prope quidem ad tyrannum accedunt. Ex glossemate fluxit quod vulgo post ἀθλιότητι πόλεως additur παραβαλλόμενα. Proverbium οὐδ' ἔκταρ βάλλει scholiastes ad h. l. sic interpretatur: ἔκταρ σημαίνει ταῦτα,

τὸ ἐγγύς, ἀπὸ τοῦ ἐνεῖσθαι, τὸ πρόσφατον, τὸ ἄρι, τὸ ταχύως, τὸ πυκνῶς, τὸ ἐξαπύνης, καὶ παροιμία, οὐδ' ἔκταρ ἦκει, ὡς περ καὶ τὸ, οὐδ' ἔκταρ βάλλει, τοιῆσιν οὐδ' ἐγγύς ἐστίν. Voc. ἔκταρ Eustathius ad Odys. p. 798. 5. vult δασύνεσθαι, quippe ab ἐνεῖσθαι ductum. Ceterum de proverbio hoc conf. etiam Zenob. V. 55. III. 34. intpp. ad Thom. Mag. p. 471. Ruhnk. ad Tim. Gloss. p. 149. et Blomfield. Glóssar. ad Aeschyl. Agamemn. v. 114.

ὅταν γὰρ δὴ πάντα —] Illustrant haec verba proxime antecedentia, quippe multis declaratur, quomodo multo maius civitati malum nascatur. Quocirca non assentior Schleiermachero, corrigendum putanti: ὅταν δὲ δὴ πολλοὶ κ. τ. λ. Neque offendit γὰρ exiguo intervallo repetitum: de qua Grae-

εἴαν μὲν ἐκόντες ὑπέκωσιν· εἴαν δὲ μὴ ἐπιτρέπη ἢ πόλις, ὡς περ τότε μητέρα καὶ πατέρα ἐκόλαξεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, εἴαν οἷός τ' ἦ, κολάσεται ἐπεισαγόμενος νέους ἐταίρους, καὶ ὑπὸ τούτοις δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι γίλην μητροῖδα τε, Κρητῆς φασί, καὶ πατρίδα ἔξει τε καὶ θρέψει. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοιούτου ἀνδρός. Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. Οὐκοῦν, ἦν δ' E ἐγώ, οὐτοὶ γε τοιοῦδε γίνονται ἰδίᾳ καὶ πρὶν ἄρχειν; πρῶτον μὲν οἷς ἂν ξυνῶσιν, ἢ κολάξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἐτοίμοις ὑπηρετεῖν, ἢ εἴαν τού τι δέωνται, αὐτοὶ ὑποπεσόντες, πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν 576

D. ἐπεισαγόμενος νέους] ἐπεισαγαγόμενος Vat. Θ. Ven. II. Par. D.

E. εἴαν τοῦ τι δέονται] V. που, praeter fidem Vat. Θ. Ven. Z. Par. K. Mon. Ang. Vat. r. et sex Florent. Sed Ald. Bas. I. 2. εἴαν τοῦτι, quod est in Par. A. D. Vind.

P. 576. πάντα σχήματα τολμ.] Sic Par. A. Vind. Ven. Z. Mon. Ang. Vat. m. et sex Flor. Vulgo πάντα τὰ σχήματα.

corum libertate alias diximus. — μετὰ δήμον ἀνοίας, i. e. iuvante eos populi dementia. Dein post ἐν αὐτῷ infertur ἐν τῇ ψυχῇ per quandam orationis abundantiam.

D. Οὐκοῦν εἴαν μὲν ἐκόντες ὑπέκωσιν.] Suppressa est apodosis εὖ ἔχει vel simile quiddam. Protagor. p. 325. D: καὶ εἴαν μὲν ἐκόν πειθῆται; εἰ δὲ μὴ, ὡς περ ἔλεον — εὐθύνοισιν. Sed v. Heindorf. ad Euthydem. p. 345. Hermann. ad Viger. p. 792 sqq. Matth. Gr. S. 617. a. De ἐπιτρέπειν absolute posito dictum p. 574. A.

δουλεύουσαν — ἔξει τε καὶ θρέψει] h. e. in horum servitute eam sibi olim patriam, ut Cretenses dicunt, atque patriam continebit. Stephan. ὅς ante Κρητῆς φασί desiderans immemor fuit illius loquendi formae, Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

qua non raro q̄is, φησί, φάμεν, φασί, φασίν, mediae orationi sic interponitur, ut conjunctiones omittantur. Locum respexit Plutarchus An seni gerenda sit republ. p. 792. E. conf. Neumann. rerum Cretic. Specim. p. 114.

E. εἴαν τοῦ τι δέονται] si quem quid rogant, ipsi humiliter se submittent atque tanquam familiares nullam non personam agere dubitantes; ubi vero impetrarunt, alieni? Posterius orationis membrum, nunc in breve contractum, licebat paullo explicatius sic enuntiare: διαπραξάμενοι δὲ οὐδὲν τῶν τοιούτων ποιῶντες καὶ σεμνύοντες ὡς ἄλλοτριοι. Quod si voluerunt qui ὡς denuo ante ἄλλοτριοι repetendum iudicarunt, nihil intercedo: sin voculam in hac orationis conformatione, qualis nunc est, cogitatione iteran-

ὡς οικεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ ἀλλότριοι; Καὶ σφόδρα γε. Ἐν παντὶ ἄρα τῷ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε οὐδενί, ἀλλὰ δὲ του δεσπόζοντες ἢ δουλευόντες ἄλλῃ· ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικῆ φύσεως αἰεὶ ἄγευστος. Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιοῦτους ἀπίστους καλοῖμεν; Πῶς δ' οὐ; Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἷόν τε μάλιστα, B εἴπερ ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν ὠμολογήσαμεν περὶ δικαιοσύνης, οἷόν ἐστιν. Ἀλλὰ μὴν, ἢ δ' ὅς, ὀρθῶς γε. Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ἢν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον. ἔστι δὲ που, οἷον ὄναρ διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ἦ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗτος γίνεται, ὃς ἂν τυραννικώτατος φύσει ὢν μοναρχήσῃ· καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῶν, τοσοῦτω μᾶλλον τοιοῦτος. Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Γλαύκων.

B. διαδεξάμενος τὸν λόγον] Sic Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. Ante Bekkerum δεξάμενος legebatur.

Cap. IV. C. πολλὰ καὶ δοκεῖ] Sic Par. A. Ven. II. Vind. Aug. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. x. Vulgo καὶ deerat. Vat. Θ. Ven. Ξ. Vat. r. cum Bas. 2. καὶ πολλὰ δοκεῖ. Mox Monac. ἔχει pro ἔχειν.

δημοτικός δὲ κατὰ δημ.] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Vat. r. Flor. a. c. x. a. γ. pro vulg. δημοκρατικός. Post

dam censuerunt, ab hac sententia me quidem longe abesse libere profiteor. Verbum ὑποπίπτειν, quod proprie est supplicem esse alicui, supplicem ad alicuius genua accidere; nunc eleganter ponitur de humili et abiecta adulatione, quemadmodum usurpatur etiam ὑποκρίπειν, quem usum loquendi multis exemplis illustrant Baehrius ad Plutarch. Alcibiad. p. 205. H. eldus ad Plut. Aem. Paull. p. 134. Iacobs. ad Achill. Tat. Vol. II. p. 961. Τοῖμαν autem hic quoque est audere, a se impetrare, non erubescere, über sich gewinnen können, sich erkünnen. Gorg. p. 494. E. ἢ

τούτους τομῆσεις λέγειν ἐνδαιμόνας εἶναι; videlicet scabie laborantes. Phileb. p. 13. D: ἐὰν τομῶ λέγειν, ὡς τὸ ἀνομοίωτατόν ἐστι κ. τ. λ. — πάντα σχήματα ποιεῖν, omnes partes agere, omnes personas suscipere.

P. 576. ἐλευθερίας — ἀεὶ ἄγευστος] Lucian. Nigrin. T. I. p. 54: ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειρατος δὲ παρήγιας, ἀθάτατος δὲ ἀληθείας, κοίκατος τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος. Longin. de Sublim. §. 44: ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιωτάτου λόγου γάματος, τὴν ἐλευθερίαν λέγω. — Mox ἄπιστοι sunt omnino qui carent fide,

Cap. IV. Ἄρ' οὖν, ἢν δ' ἐγώ, ὃς ἂν φαίνεται πονηρότατος, καὶ ἀθλιώτατος φανήσεται; καὶ C ὃς ἂν πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ, μάλιστα τε καὶ πλείστον χρόνον τοιοῦτος γεγονώς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ. Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν. Ἄλλο τι οὖν, ἢν δ' ἐγώ, ὃ γε τυραννικός κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοίωτητι, δημοτικός δὲ κατὰ δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτω; Τί μὴν; Οὐκοῦν, ὃ τι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ, τοῦτο καὶ ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα; Πῶς γὰρ οὐ; Τί οὖν ἀρετῇ D ἢ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευμένην, οἶαν τὸ πρῶτον διήλθομεν; Πᾶν τούναντίον, ἔφη· ἢ μὲν γὰρ ἀρίστη, ἢ δὲ κακίστη. Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον,

κατὰ praeceunte Bekkero omisi τὴν, quod ignorant Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Vat. r. Flor. γ. x.

τοῦτο καὶ ἀνὴρ πρ.] Accessit καὶ ex Par. A. Vind. Ang. Flor. γ. Notum est, quantopere Graeci in comparationibus vocis huius usu delectentur.

D. Τί οὖν ἀρετῇ ἢ τ.] V. Τί οὖν; ἄρα κ. τ. λ. Sed Τί οὖν ἄρα Bekk. quod praeter Ald. Bas. 1. 2. etiam complures codd. mss. habent. Recte vero pro ἄρα Par. A. γρ. in marg. ἀρετῇ, quo arrepto nuper Baiterus scripsit: Τί οὖν ἀρετῇ τυραννουμένη πόλις κ. τ. λ. articulo ἢ ante τυρ. deleto. Nos satis habuimus cum Schneidero pro ἄρα vel ἄρα restituere ἀρετῇ.

tum ea, qua creditur, tum illa, quae creditur.

B. Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν —] h. e. in universum ac summam describamus. Proximorum verborum hic est sensus: est autem, opinor, pessimus ille, qui vigilans talis est, qualem finimus supra (p. 571. C. D. E.) somniantem. Frequentissima coniunctione ὕπαρ et ὄναρ opponuntur. Vide Wyttenbach. ad Plutarch. De Superstit. p. 166. A.

Cap. IV. C. τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ] quanquam multis (i. e. magne multitudinis) placita quoque multa sunt, ita ut alii

aliter de his rebus statuant. Nimirum interponuntur haec, ut tanquam extorquentur Adimanti responsio, qua ille affirmat necesse esse, ut ista quidem certe ita sese habeant. Scholiastes: ἀπὸ τοῦ ψευδῆ· τὸ γὰρ ψεῦδος πολυχρῶν, ἀπλοῦς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔστιν (Eurip. Phoeniss. v. 479.).

κατὰ τὴν τυραννουμένην π. ἂν εἴη ὁμοίωτητι] Vox ὁμοίωτητι Astium offendit, quia κατὰ cum accusativo iunctum iam per se similitudinem indicat, observante A. Matth. Gr. §. 581. b. Itaque Ficinus, qui haec convertit sic: tyrannicus vir civitati tyrannide oppressae similli-

ὁποτέραν λέγεις· δῆλον γάρ. ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὐ
καὶ ἀθλιότητος ὡσαύτως ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ
ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν τύραννον ἕνα ὄντα βλέπον-
τες, μηδ' εἴ τινας ὀλίγοι περὶ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὡς χρη-
ὄλην τὴν πόλιν ἐισελθόντας θρασάσθαι, καταδύντες
E εἰς ἅπασαν καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινόμεθα.
Ἄλλ' ὀρθῶς, ἔφη, προκαλεῖ· καὶ δῆλον παντί, ὅτι
τυραννομένης μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα, βασιλευ-
μένης δὲ οὐκ εὐδαιμονεστέρα. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ,
καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ ταῦτα προκαλούμενος
577 ὀρθῶς ἂν προκαλοῖμην, ἀξιῶν κρίνειν περὶ αὐτῶν
ἐκεῖνον, ὃς δύναται τῇ διανοίᾳ εἰς ἀνδρὸς ἡθὸς ἐν-
δύς διδεῖν καὶ μὴ καθάπερ παῖς ἐξωθεν ὄρων ἐκ-

εὐδαιμονίας τε αὐ καὶ ἀθλιότητος] τε add. Par. A.
Ven. Ξ. II. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Post ἀθλι-
ότητος Stephan. de suo interposuit περί.

P. 577. ὃς δύναται τῇ δ.] Solus Stephan. cum Ven. Ξ.
ὃς ἂν δέηται — ἐκπλήττειται.

πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται] V. σχηματίζεται, quod ex
Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. correctum.

B. μάλιστα γυμνὸς ἂν ὀφθείη] Vulgo post μάλιστα in-

mus, pro ὁμοίῳ suspicatus
est μάλιστα vel simile quid in
libris suis reperisse. Mihi vero
Ficinii auctoritas talibus in re-
bus nulla aut exigua esse vide-
tur; nec video idoneam mutan-
dae lectionis vulgatae causam
et rationem. Libr. VIII. p. 555.
A. optimi libri prorsus ad eun-
dem modum: ἀπιστοῦμεν μὴ κα-
τὰ τὴν ἀγαρχομένην πόλιν
ὁμοίῳ τὸν φειδολὸν τε καὶ
χρηματιστὴν τεύχεσθαι; Nec di-
screpant illa Menon. p. 84. C:
διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν
μήκει.

D. ἀλλ' εὐδαιμονίας —
κρίνεις] Quod Stephan. post
ἀθλιότητος interposuit περί, id
codices mss. omnes merito asper-
nantur. Nam genitivus iam per
se indicat rationem, quae in
iudicio de miseria ac felicitate
civitatum faciendo habenda sit.
Legg. I. p. 646. D: καὶ τῆς

περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς
ὡσαύτως διανομήσει, ubi Boeck-
hius περί interponi volebat. cf.
Matth. Gr. §. 342, 2. Proxi-
ma, καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα κ.
τ. λ. exscripsit Stob. Sermon.
XLI. p. 265.

μηδ' εἴ τινας ὀλίγοι πε-
ρὶ ἐκεῖνον] Breviter dictum
pro μηδὲ πρὸς τοὺς περὶ ἐκεῖνον,
εἴ τινας ὀλίγοι εἰσίν.

E. τὰ αὐτὰ ταῦτα προ-
καλούμενος] ad eandem
haec provocans. v. Matth.
Gr. §. 419. h.

P. 577. ἐξωθεν ὄρων ἐκ-
πλήττειται —] Πρόστασις, mo-
nente Ruhnkenio ad Tim.
Gloss. p. 246., est regius ap-
paratus, pompa, quam Poly-
lybius et alii προσασίαν vo-
cant. Cf. Lobeck. Append. ad
Phrynich. p. 529. Σχηματί-
ζεσθαι h. l. significat se or-

πλήττειται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν
πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται, ἀλλ' ἱκανῶς διορθῶ; εἰ
οὖν οἰοίμην δεῖν ἐκεῖνου πάντας ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ
δυνατοῦ μὲν κρίναι, ξυμφηκόςτος δὲ ἐν τῷ αὐτῷ
καὶ παραγεγονότος ἐν τε ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν,
ὡς πρὸς ἐκαστοὺς τοὺς οἰκείους ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα B
γυμνὸς ἂν ὀφθείη τῆς τραγικῆς σκευῆς, καὶ ἐν αὐ-
τοῖς δημοσίοις κινδύνοις, καὶ ταῦτα πάντα ἰδόντα
κελεύοιμι ἐξαγγέλλειν, πῶς ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιό-
τητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους — Ὅρθότατ'
ἂν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖτο. Βούλει οὖν, ἦν δ'
ἐγώ, προσποιησώμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν
κρίναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων τοιοῦτοισι, ἵνα ἔχωμεν ὅς-
τις ἀποκρινεῖται ἃ ἐρωτῶμεν; Πάνν γε.

sertum us, quod solus Vat. r. et ab rec. man. Ven. Ξ. exhibet.

καὶ ἐν αὐ τοῖς] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. Ξ. Vind. Mon.
Vat. m. r. Flor. a. c. a. β. γ. Legebatur αὐτοῖς.

ἰδόντα κελεύοιμι] Inepte vulgo κελεύοιμεν. Veram lectio-
nem Mon. et Flor. β. servarunt. Angel. κελεύοιμεν.

τῶν δυνατῶν ἂν κρ.] τῶν δυνατῶν εἶναι κρ. Ven. Ξ. εἶναι
ἂν κρ. Flor. c.

nare, magnifice componi,
ut interpretatur Ruhnk. l. c.
Mox eleganter externa vitae ty-
rannicae species atque splendor
vocator τραγικὴ σκευή, tragi-
cus apparatus. Ad senten-
tiam Wytttenbach. Biblioth.
Crit. Vol. III. P. IV. apte com-
paravit Isocrat. Epistol. ad
Iason. filios p. 723. ed. Wolf:
Ὀμίαι γὰρ οὐχ ἥμισυ τοῦτους
ἐπὶ τυραννίδα παροξύνει ἡμᾶς·
σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχοῦ τὴν
φύσιν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ πα-
ραλογίζονται σφᾶς αὐτοῖς· τὰς
μὲν γὰρ ἐξουσίας καὶ τὰ κέρδη
καὶ τὰς ἡδονὰς ὀρώσι, καὶ τού-
των ἀπολαύσεσθαι προσδοκῶσι·
τὰς δὲ ταραχὰς καὶ τοὺς φόβους
καὶ τὰς συμφορὰς τὰς τοῖς ἀρ-
χούσι συμπιπτούσας καὶ τοῖς φί-
λοις αὐτῶν οὐχ ὀρώσι. Euripid.
Ion. v. 621: Τυραννίδος
δὲ τῆς ματὴν αἰνούμενης τὸ μὲν
πρόσωπον ἡδύ, τὰν δόμοισι δὲ

λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς
εὐτυχής, ὅστις δεδοικὸς καὶ πε-
ριβλέπων βίαν αἰὼνα τείνει;

B. καὶ ἐν αὐ τοῖς δ. κ.]
atque item in publicis pe-
riculis. Frustra fuit qui vul-
gatum αὐτοῖς defenderet, quod
mutandum vidit Heindorf. ad
Sophist. p. 432. qui particulae
inter articulum et praepositio-
nem positae exempla attulit.
Post πρὸς τοὺς ἄλλους posui
lineolam. Abrupta enim oratio
est cuius apodosis reticetur.
Similis ratio est infra p. 582.
E. Ceterum toto hoc loco Plato
videtur significare, semet ipsum
talem tyrannum propius no-
visse. Quod si ita est, hic
quoque vitam Syracusis apud
Dionysium transactam ob ocu-
los habuit.

τῶν δυνατῶν ἂν κρίναι]
Ἄν non ad infinitivum, sed ad
δυνατῶν pertinet, hoc sensu:

- C Cap. V. Ἴθι δὴ μοι, ἔφην, ὧδε σκόπει. τὴν οὐσιότητα ἀναμιμνησκόμενος τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν, τὰ παθήματα ἑκατέρου λέγε. Τὰ ποῖα; ἔφη. Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς πόλιν εἰπεῖν, ἐλευθέραν ἢ δούλην τὴν τυραννομένην ἑρεῖς; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε ἐν αὐτῇ δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. Ὅρῶ, ἔφη, σμικρὸν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε καὶ ἀθλιῶς δούλον. Εἰ οὖν,
- D εἶπον, ὅμοιος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς μὲν δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν, ἅπερ ἦν ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον δεσπόξιν; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν; δούλην ἢ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι ψυχὴν; Δούλην δὴ που ἔγωγε. Οὐκοῦν ἢ γε αὐτὴ δούλη καὶ τυραννομένη πόλις ἥμιστά ποιεῖ ἢ βούλεται; Πολύ γε. Καὶ ἡ τυραννομένη ἄρα ψυχὴ ἥμιστά ποιήσει ἢ ἂν βουλευθῆ, ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ
- E

Cap. V. P. 578. Πολλή γε] Sic Par. A. Vat. O. Ven. EII. Vat. m. r. Flor. a. c. Vulgo Πολύ γε. Ὀδυρμοῦς δὲ καὶ στεν.] Sic vulgo cum Ven. E. et Flor. a. γ. In Ang. Flor. c. x. legitur γε, in ceteris τε. Inde extudit

ἐκείνων, οἱ δυνατοὶ ἂν γένοιτο. v. Matth. Gr. §. 590. 4. Proxima ὅστις ἀποκρινεῖται ἢ ἐρωτῶμεν sic intelligas: ὅστις ἀποκρινεῖται πρὸς ταῦτα, ἢ ἐρωτῶμεν.

Cap. V. C. καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν] unumquemque (tum virum tum civitatem) per vices, altero ex-cipiente alterum, considera. Notus est hic usus formulae ἐν μέρει, de quo v. libr. V. p. 468. B. VII. p. 520. B. p. 540. B. IX. p. 581. C. X. p. 615. C. p. 617. D. cf. ad Phi-

leb. p. 159. et quae de variis dictionis significationibus monuit Hermann. ad Lucian. de Histor. Conscr. p. 7 sqq. De καθ' ἕκαστον v. ad IV. p. 436. B. et ad Philob. p. 65. B.

Πρῶτον μὲν — ὡς πόλιν εἰπεῖν] Iam ut primum dicamus de civitate. Nihil est quod legitur in Bas. 2. πόλις, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

σμικρὸν γέ τι τοῦτο] Videlicet, quod non nisi pauci domini ac liberi sunt in tyrannica civitate. Dein ὡς ἔπος εἰπεῖν arcte iungas cum τὸ δὲ ὅλον.

οἴστρου αἰεὶ ἐλχομένη βία ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεσστή ἔσται. Πῶς γὰρ οὐ; Πλουσίαν δὲ ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννομένην πόλιν εἶναι; Πενομένην. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πενυχρὰν καὶ 578 ἀπληστον ἀνάγκη αἰεὶ εἶναι. Οὕτως, ἢ δ' ὅς. Τί δέ; φόβου γέμειν ἄρ' οὐκ ἀνάγκη τὴν γε τοιαύτην πόλιν τὸν τε τοιοῦτον ἄνδρα; Πολλή γε. Ὀδυρμοῦς δὲ καὶ στεναγμοῦς καὶ θρήνοις καὶ ἀληθόνας οἶε ἐν τινι ἄλλῃ πλείους εὐρήσειν; Οὐδαμῶς. Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἡγεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῳ τινὶ πλείω εἶναι ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων τούτῳ τῷ τυραννικῷ; Πῶς γὰρ ἂν; ἔφη. Εἰς πάντα δὴ, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας τὴν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη. Καὶ μέγα, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταῦτα ταῦτα ἀποβλέπων; Μακροῦ, ἔφη, ἀθλιωτάτου εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις. Πῶς; ἢ δ' ὅς. Οὐπω, ἔφην, οἶμαι, οὕτως ἔστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα. Ἀλλὰ τίς μὴν; Ὅδὲ ἴσως σοι ἔτι δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτε-

Schneider: Ὀδυρμοῦς δὲ γε.

B. εἰς ταῦτά ταῦτα ἀποβλ.] Deerat vulgo ταῦτα, restitutum illud ex Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. Exhibet iam edit. Bas. 2.

hoc sensu: propemodum cuncti in ea ac praestantissimi turpi et misera premuntur servitute. v. ad Symp. p. 179. A.

D. οὐ καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη] Ad sententiam conferas Legg. I. p. 635. D.

ἥμιστά ποιεῖ ἢ βούλεται] Eadem hic tenenda verbi βούλεσθαι significatio, quae explicatur Gorg. p. 466. C. D. sqq., ubi Socrates docet sophistas illud quidem facere, ὃ ἂν αὐτοῖς δόξη βέλτερον εἶναι, sed nihil fere eorum, ὃν βούλονται.

P. 578. Ἐν ἀνδρὶ δὲ —] Cum vi praemisum est istud ἐν ἀνδρὶ δὲ propter oppositionem. Quare deinde ἐν iteratur.

B. οὕτως ἔστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα] h. e. ὁ ἀθλιώτατος. Eum demum omnium miserrimum esse censet, qui quum tyrannicam habeat indolem ac naturam, tum revera summa rerum in civitate per vim ac dolum potitus sit. Quocirca fallitur Stephanus, in iis quae sequuntur, Ὅς — τυραννικὸς ὢν, negandi particulam inferciendam putans.

ρος. Ποῖος; Ὅς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, τυραννικὸς ὢν μὴ
 C ιδιωτὴν βίον καταβιῶ, ἀλλὰ δυστυχήσῃ, καὶ αὐτῷ
 ὑπὸ τινος συμφορᾶς ἐκπορισθῆ, ὥστε τυράννῳ γινέ-
 σθαι. Τεκμαίρομαι σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων
 ἀληθῆ λέγειν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' οὐκ οἶσθαι
 χρὴ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ
 σκοπεῖν. περὶ γάρ τοι τοῦ μεγίστου ἢ σκέψις, ἀγα-
 θοῦ τε βίου καὶ κακοῦ. Οὐθότατα, ἦ δ' ὅς. Σκό-
 D πει δὴ, εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ γάρ μοι δεῖν ἐννοῆ-
 σαι ἐκ τῶνδε περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας. Ἐκ τίνων;
 Ἐξ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ιδιωτῶν, ὅσοι πλοῦσιοι ἐν πό-
 λεσιν ἀνδράποδα πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γάρ τοῦτο
 γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἀρ-
 χεῖν· διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλήθος. Διαφέρει γάρ.
 Οἷσθ' οὖν, ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦν-
 ται τοὺς οἰκέτας; Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο; Οὐδέν,

C. *δυστυχῆς ἦ*] Bekk. scribendum suspicatur *δυστυχίση*.

E. *ἢ πλείω*] Vulgo: *ἢ καὶ πλείω*. Sed *καὶ* om. Par. A. Vind. Vat. m. Flor. γ. a.

ὅπου αὐτῷ] ὅποι Ven. E. Vat. m. Flor. a. c. γ.

καὶ ὅπως φ. οἶει γενέσθαι] καὶ πόσω Flor. β. Mon., quod edidit. Herm. collato Soph. 236. B. καὶ ἐν πόσω Vat. Θ. r. Flor. a. Nihil mutandum. Interrogativa cum relativis iuncta notavimus ad Criton. p. 122. = 48. A. cf. Gorg. p. 500. A. Char-

C. *μὴ ιδιωτὴν βίον*] vita privatam. Plutarch. De virtut. et vit. p. 101. D: τὸν ἀπράγμονα βίον καὶ ιδιωτὴν οὐδὲν ἤτιον ἀγαπήσεις. Lucian. Herm. 67: *ιδιωτὴν βίον ζῆν*. Philo. Vit. Mos. 3: *ἐξήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ιδιωτὴν*.

καὶ αὐτῷ — ἐκπορισθῆ] In his *καὶ* habet vim explicandi, ut fere explicari liceat per id est. Quanquam hoc non ita intelligi volumus, ac si copulam unquam eam significationem habuisse putemus. Imo accuratius dicendum Graecos et Latinos sententias explanationi inservientes per *καὶ*, et, que, cum praecedentibus iunxisse. Phaedon. p. 85. C: τὸ

μῆνοι αὐτὰ λεγόμενα μὴ οὐχὶ παντὶ τῷ ὅτῳ ἐλέγγειν καὶ μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν πανταχῆ σκοπῶν ἀπειπῆ τις, πάνυ μαλθανοῦ εἶναι ἀνδρός. Germanice dicas: sondern unglücklich genug ist, dass es ihm vom Geschick verliehen wurde, Tyrann zu werden.

τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ σκοπεῖν] Recte Ficinus: tali ratione. Stephan. coniecit: τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ. Ast. malebat τὸν τοιοῦτον λόγῳ vel τὸν τοιοῦτον λόγον. De εὖ μάλα cf. libr. VIII. p. 584. B. Phaedon. p. 92. D. Sophist. p. 233. D. Ordine inverso μάλα εὖ dicitur Theaet. p. 169. B. p. 156. A.

εἶπον· ἀλλὰ τὸ αἴτιον ἐννοεῖς; Ναί, ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἐνὶ ἐκάστῳ βοηθεῖ τῶν ιδιωτῶν. Καλῶς, ἦν E
 δ' ἐγώ, λέγεις. τί δέ; εἰ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα, ὅτῳ ἔστιν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἂν τιμὴ καὶ ὅπως γόβῳ οἶει γενέσθαι αὐτόν περὶ τε αὐτοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικὸς, μὴ ἀπόλοιτο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν; Ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, 579
 ἔγωγε. (Ὁυκοῦν ἀναγκάζοιτο ἂν τινὰς ἤδη θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων, καὶ ὑπισχνέσθαι πολλά, καὶ ἐλευθεροῦν, οὐδὲν δεόμενος, καὶ κέλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῷ, ἢ ἀπολωλέναι. Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικήσεις γείτονας πολλοὺς αὐτῷ, οἷ

mid. p. 160. D. Legg. I. p. 632. C. De Rep. III. p. 414. D. nl. Deinde Steph. οἶει ἂν γενέσθαι, quod soli tenent Ven. E. Aug. Flor. x.

P. 579. *κύκλῳ κατοικήσεις γ.*] Ald. Bas. 1. 2. κατοικήσεις, quod codd. mss. tenent omnes praeter Flor. c. a. β. γ. Mon. Vat. r. Deinde Steph. dedit οἷ ἂν μὴ ἀνεχ. Sed ἂν omnes codd. praeter Ven. E. omittunt.

ubi v. Heindorf. Copula interiecta Sympos. cap. 17. εὖ μάλ' ἂν φοβοῖτο, unde cognoscitur formulae origo.

δοκεῖ γάρ μοι δεῖν — σκοποῦντας.] videtur enim rem a nobis oportere cognosci spectantibus eam ex his, quae iam dicturus sum. Nam τῶνδε et τῶνων quominus neutro genere accipiamus, nihil prohibet quod continuo subiungitur: Ἐξ ἐνὸς ἐκάστου κ. τ. λ.

B. τὸ πολλῶν ἀρχεῖν] Appositionis genus tetigimus ad Gorg. p. 494. B. Apol. Soer. p. 35. C. Phaedon. p. 81. B. p. 110. E. Prot. p. 356. C. Euthydem. p. 277. C.

E. εἰ τις θεῶν —] Com-

parant Senec. de Clem. I, 24. §. 1.

P. 579. θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων] Stephan. malebat αὐτῶν. Astio τῶν δούλων ex interpretatione fluxisse videbatur. Mihi verba cum emphasi adiecta videntur, hoc sensu: quosdam ex ipsis servis, quum ingenios non reperiat, qui opem ferant. Verba οὐδὲν δεόμενος Prinsterer. Prosopogr. Plat. p. 211. mutari iubet in οὐδὲν δεόμενος, non rogantes. Etenim hero quidem illi, inquit, servorum ministerio magis etiam quam in urbe opus est; his vero nihil opus fuit manumissione, utpote reapse solitudinisque op-

μη ἀνέχονται, εἴ τις ἄλλος ἄλλον δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού τινα τοιοῦτον λαμβάνοιεν, ταῖς ἐσχάταις τιμωροῦντο τιμωρίαις; Ἐτι ἄν, ἔφη, οἶμαι μάλλον ἐν παντί κακοῦ εἴη, κύκλω φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων. Ἄρ' οὖν οὐκ ἐν τοιοῦτῳ μὲν δεσποτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος, φύσει ὦν οἶον διεληλύθαμεν, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός; λίγῳ δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν ἐν τῇ πόλει οὔτε ἀποδημησάτω ἐξέστιν οὐδαμῶσε, οὔτε ἴσθαι ὅσων δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλευθέροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδεδυκῶς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῆ, φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολιταῖς, ἕαν τις ἐξω ἀποδημῇ καὶ τι ἀγαθὸν ὀρεῖ; Παντάπασιν μὲν οὖν, ἔφη.

B. λίγῳ δὲ ὄντι] In Flor. x. superscriptum πολυπράγμων. ὡς γυνὴ ζῆ] Stob. Serm. XLVI. p. 360. hunc locum laudans ὡσπερ γυνὴ scriptum exhibet.

Cap. VI. C. καρπούται ἀνήρ] V. ὁ ἀνὴρ. Articulum om. Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ.

portunitate libertatem iam adeptis. Ac profecto negari non potest hanc coniecturam admodum esse verisimilem. Nisi forte acquiescas in Ficini interpretatione; quum sibi nihil opus sit, i. e. quum nulla alia rei caussa ipsi suppetat quam metus.

B. ἐν παντί κακοῦ εἴη] Plenior formula pro vulgari ἐν παντί εἴη, de qua dixit Wyttenbach. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 596. Cf. ad Sympos. p. 210. A. Similiter Herodot. VII. c. 118. dixit εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι, qui locus ab Astio comparatus est.

λίγῳ δὲ ὄντι αὐτῷ] Apte comparant Xenoph. Hieron. I, 11, 12.

καταδεδυκῶς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ] Loquendi formam ad Gorg. p. 485. D. illustravimus. Ceterum notari hic Dionysium C. Fr. Hermannus suspica-

tus est in libro: Gesammelte Abhandl. p. 158. Nimirum narrat Dion. Hal. lud. de Lysia c. 29. et Diod. Sic. XIV. 109. tyranni legatos ad ludos Olympicos aegerime admissos esse.

Cap. VI. C. Οὐκοῦν τοῖς τοιοῦτοις κ. πλ.] Locus ab interpretibus varie tentatus est, propterea quod istud τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς quomodo intelligendum esset, incerti haeserunt. Stephan. τῶν τοιοῦτων κακῶν legendum censuit, quod a pleiō penderet. Ast. vero post Οὐκοῦν excidisse ἐν praepositionem suspicatus est. Sed vereor, ut opus sit ulla mutatione. Nam τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς est per huiusmodi mala, hoc est: quia accedunt istiusmodi mala, qualia modo in tyrannum civitatis cadere diximus. Quod si recte observatum est, sententiam totius loci apparet hanc esse: Nonne per istiusmodi mala efficitur, ut

Cap. VI. Οὐκοῦν τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς πλείω καρπούται ἀνήρ, ὅς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος, ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἐκρίνας, τὸν τυραννικόν, μὴ ὡς ιδιώτης καταβιῶ, ἀλλ' ἀναγκασθῆ ὑπὸ τινος τύχης τυραννεῦσαι, καὶ ἑαυτοῦ ὦν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν, ὡσπερ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ μὴ ιδιωτεύων ἀλλ' ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκά- D ζοιτο διάγειν τὸν βίον; Παντάπασιν, ἔφη, ὁμοιότατά τε καὶ ἀληθέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, παντελῶς τὸ πάθος ἀθλιον καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἐτι ζῆ ὁ τυραννῶν; Κομιδῆ γ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἄν εἰ μὴ τῷ δο-

μη ὡς ιδιώτης κ.] Sic Vat. Θ., in quo tamen vulgaris ordo ὡς μὴ ἰδ. numeris supra verum indicatus est, et Stob. Serm. XLIX. 50. Flor. x. ὡς omittit. Editt. ὡς μὴ tenuerunt.

D. κἄν εἰ μὴ τῷ δοκεῖ] Indicativum restitui de Astii coniectura, suffragantibus Turr. Herm. Coniunctivum mira pervica-

plura etiam sentiat vir tyrannicus, qui quum in semet ipso male sit constitutus, tamen non privatam degat vitam, sed fortunae vi coactus sit tyranni partes agere, ac, licet sui ipse impotens sit, aliis imperare conetur? Nam tum internis malis, quibus talis vir laborat, etiam domestica et externa accedunt, quae deinceps magna cum orationis gravitate describuntur. Verbum καρπούσθαι, ut alibi ἀπολαύειν, nunc in malam partem dicitur; v. ad Criton. p. 54. A. coll. Iensii Lect. Lucian. I, 4. p. 24. Interiecta haec: ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἐκρίνας, spectant ad p. 578. B: μακρῶ, ἔφη, ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων. Istud τὸν τυραννικόν autem ne quis in fraudis suspicionem vocare audeat, satis multa huius epexegeticos exempla collegit Hein-

dorf. ad Gorg. p. 483. A. Infra p. 583. E: ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι τὴν ἡσυχίαν, κ. τ. λ. cf. Matth. Gr. §. 439. annot. c. et §. 476. Deinde quod in libris fere omnibus scriptum exstat, ὡς μὴ καταβιῶ, id iam dudum vidimus propter oppositionem verborum ἀλλ' ἀναγκασθῆ — τυραννεῦσαι mutari oportere. Nunc postquam cod. Vat. Θ., librum praestantissimum, μὴ ὡς ιδιώτης animadvertimus scriptum exhibere, verissimam lectionem haud cunctanter in suum locum restituvimus. Nisi forte ὡς auctoritate Flor. x. delere malueris. — μὴ ιδιωτεύων, h. e. non sibi vivens suamque ipsius curans valetudinem. Opponitur ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα.

D. κἄν εἰ μὴ τῷ δοκεῖ] Soloecum est quod vulgo legebatur δοκεῖ. Nam κἄν εἰ aut cum indicativo aut cum optativo construitur, nusquam cum

καὶ, ὁ τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δοῦλος τὰς μεγί-
 E στας θωπείας καὶ δουλείας καὶ κόλαξ τῶν πονηρο-
 τῶν καὶ τὰς ἐπιθυμίας οὐδ' ὀπωστιοῦν ἀποπιμ-
 πλάς, ἀλλὰ πλείστων ἐπιδειστάτος καὶ πένης τῇ ἀλη-
 θείᾳ φαίνεται, εἴαν τις ὄλην ψυχὴν ἐπίστηται θεά-
 σασθαι, καὶ φόβον γέμων διὰ παντός τοῦ βίου,
 C σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, εἴπερ τῇ τῆς πό-
 λεως διαθέσει ἧς ἄρχει ἔοικεν. ἔοικε δέ. ἦ γάρ; Καὶ
 580 μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τοῦτοις ἔτι ἀποδώσο-

cia, sed inepte prorsus defendit Schneiderus more suo argutias
 necens. Habet *δοκεῖ* ipso fatente liber Lobcov. Vett. editt. ha-
 bent *δοκῆ*. In Mon. *κἄν* desideratur.

coniunctivo. Causam rei co-
 gnosces ex annot. ad Phaedon.
 p. 71. B. Deinde A st. legen-
 dum censuit *δοῦλος τῆς μεγί-
 στης θωπείας κ. τ. λ.*, me qui-
 dem non assentiente. Quum
 enim Graeci frequentent tales
 loquendi formulas, quales sunt
δουλεύειν δουλείαν, ἐχθαίρειν
ἔχθος, μῖσος μοῦσιν, alias; quidni
 etiam adiectiva, quae vel in-
 transitiva vel activa vel etiam
 passiva significatione sua ali-
 quam cum verbis cognationem
 habere viderentur, cum nomine
 eiusdem originis vel consimilis
 certe significationis copulave-
 rint? Ac video de hoc loco
 idem iudicasse Matth. Gr. §.
 408., qui bene comparavit libr.
 VI. p. 490. D: *κακοὺς πᾶσαν*
κακίαν. Apolog. Socr. p. 22. E:
σοφὸς τὴν ἐκείνων σοφίαν. Ad
 sententiam apte contulit Astius
 Senec. de Clem. 13. §. 2.

E. *σφαδασμῶν τε καὶ ὀδ.*
 πλ.] Ruhnken. ad Tim. Gloss.
 p. 243. *σφαδασμῶν* et *σφαδάξεν*
 proprie de eo dici docuit, qui
 vel dolore vel ira exagitatus
 loco stare nescit ac se vehementius
 iactat; quem hominis statum fere
 denotat etiam nostrum, *Verzük-
 kungen*, quod pariter atque
 verbum Graecum dicitur de eo,

qui moribundus se vehementius
 torquet atque palpitat. cf. Pier-
 son. ad Moer. p. 356 sq. Ce-
 terum locum gravitatis plenis-
 simum pari gravitate expressit
 Tacitus Ann. VI. 6., cuius
 verba, etiam a Ruhnkenio
 comparata, digna sunt quae ad-
 scribantur: Neque frustra,
 inquit, praestantissimus
 sapientiae affirmare sol-
 litus est, si recludantur
 tyrannorum mentes, posse
 adspici laniatus et ictus:
 quando, ut corpora verberibus,
 ita saevitia, libidine, malis
 consultis, animus dilaceretur.

P. 580. *ἃ τὸ πρότερον*]
 P. 576. A sqq.

πάσης κακίας πανδοκεῖ]
 omnis nequitiae cauponi.

ὅσπερ ὁ διὰ πάντων κρι-
τῆς ἀπ.] Interpretantur: quem
 admodum iudex, qui uni-
 versam causam diiudicat.
 Ficinus: „quemadmodum
 iudex omnia circumspi-
 ciens de singulis iudica-
 t.“ Nescio quam recte. Orel-
 lius coniecit *ὁ διοσάντων κρι-*
τῆς, ut *διᾶδειν* esset certare
 canendo. Sed ita τῶν ante
διοσάντων parum commode ab-
 est, quod inferre iusto auda-

μεν τῷ ἀνδρὶ καὶ ἃ τὸ πρότερον εἶπομεν, ὅτι ἀνάγκη
 καὶ εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίνεσθαι αὐτῷ ἢ πρότε-
 ρον διὰ τὴν ἀρχὴν φθονεῶν, ἀπίστω, ἀδίκω, ἀφίλω,
 ἀνοσίφω καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ,
 καὶ ἐξ ἀπάντων τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυχεῖ
 εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους
 ἀπεργάζεσθαι. Οὐδεὶς σοι, ἔφη, τῶν νῦν ἐχόντων
 ἀντιρεῖ. Ἴδι δὴ μοι, ἔφη, ἐγὼ, νῦν ἤδη ὡσπερ ὁ
 διὰ πάντων κριτῆς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὕτω, τίς B

δοῦλος — δουλείας] Vat. r. *δουλείας καὶ θωπείας*. Flor.
 a. *τὰς μεγίστας θωπείας τε καὶ δουλείας*. Mox Ang. *ἐπιστήται*
θεάσασθαι. Etym. Mag. p. 737. 18. *διὰ παντός βίον σφαδάξ*.

cius fuerit. Nec vero ulla mu-
 tatione opus. Nam recte scri-
 ptum legi *ὁ διὰ πάντων κριτῆς*
 clarissime apparet ex Hesychio
 s. v. *διὰ πάντων*, Vol. I. p.
 957., cuius haec sunt verba:
Διὰ πάντων κριτῆς. *Βοη-
 θός* (de quo scriptore v. Fa-
 bricius Bibl. Gr. Vol. II. p.
 54. et IV. p. 582.) *φησὶν ἐν*
τοῖς περὶ Πλάτωνος *ὅτι ὁ νομο-
 θέτης* (i. e. Plato) *ἐκέλευσε τοῖς*
κρίνοισι γράφειν τὰ κεφάλαια
ἐκαστον. Quae verba etsi ma-
 nifesto vitata sunt ac temere
 truncata, tamen, quoniam illa
 glossa non aliorum nisi ad
 hunc Platonis locum pertinet,
 iam olim *ὁ διὰ πάντων κριτῆς*
 lectum esse, liquido testantur.
 Atque dictionem firmant etiam
 plurimi loci veterum inscrip-
 tionum, in quibus ubi agitur
 de gymniciis vel musicis cer-
 taminibus, *ὁ διὰ πάντων ἀγῶν*
 memoratur, veluti in Boeck-
 hii Corp. Inscriptt. Vol. I. n.
 425. n. 1586. 1719. 1720. Adde
 etiam Lexic. Seguer. p. 91. *διὰ*
*πάντων ἀγῶν λέγεται ὁ ἔσχα-
 τος Κρατῖνος Πανόπταις*. Itaque
 scriptura loci utique in tuto est.
 Oritur autem quaestio de ver-
 borum intellectu. Et Wiegandius
 quidem in Spicilegio Obs. in-
 serito Zimmermanni operi

amplissimo Zeitschrift für
 Alterthumswiss. ann. 1842.
 p. 584. praevante C. Fr. Her-
 manno verba intellexit de iudicibus
 de universi certaminis exitu atque
 praemiis et honoribus decernenti-
 bus, quos ipse Germanice vocavit:
 General-Richter bei den gymnischen
 Spielen. Quam sententiam suam quo
 certius confirmaret, ablegavit le-
 gentes ad ea quae Boeckhii Corp.
 Inscriptt. p. 355. et p. 768. disputavit. Nimirum
 ibi ad Atticum titulum n. 232.,
 ubi de stadio et diaulo agitur,
 docte docetur, trium aetatum
τῶν παιδῶν, τῶν ἀγυρίων
 et *τῶν ἀνδρῶν*, cursus fuisse
 institutos, et post hos singu-
 lares etiam omnium aetatum
 communem, in quo qui vicisset,
 eum victorem *ἐκ πάντων*
 vel *διὰ πάντων* dictum esse.
 Rem exposuit etiam I. Henr.
 Krause in praefactoro opere:
 Die Gymnastik u. Agonistik der
 Hellenen Vol. I. p. 262 — 271.,
 ubi imprimis quae p. 267. dis-
 seruntur, huc pertinent. Itaque
 Wiegandius inde etiam *τῶν*
διὰ πάντων κριτῆν putat dictum
 esse iudicem, qui de primo,
 secundo, tertio certaminis prae-
 mio sententiam tulerit, eoque

πρώτος κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονία καὶ τίς δεύτερος, καὶ τοὺς ἄλλους ἐξῆς πέντε ὄντας κρίνει, βασιλικόν, τιμοκρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν. Ἀλλὰ ῥαδία, ἔφη, ἢ κρίσις. καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε ὡς περ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Μισθωσώμεθα οὖν κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω, ὅτι ὁ Ἀρίστωνος υἱὸς τὸν ἀριστόν τε καὶ δικαιοτάτον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε, τοῦτον δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον καὶ βασιλεύοντα αὐτοῦ, τὸν δὲ κακιστόν τε καὶ ἀδικιώτατον ἀθλιώτατον, τοῦτον δὲ αὐτὴν

P. 580. B. καὶ τίς δεύτερος] Accessit et ex Flor. a. c. x. a. γ. Par. A. Vind. Vat. m. et Stob. Serm. XLl. p. 265. Mox κρίνει Par. A. repetitae lectionis. Ven. E. Vind. Par. K. Vat. m. Flor. a. c. κρίνει Flor. a. γ. Vulgo erat κρίνω. κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ.] ἦν δ' ἐγώ, κήρυκα Flor. β. Mon. Dein vulgo pessime ἂν εἶπω. Correximus ex Par. A. Ven. E. Vind. Mon. Vat. m. r. et sex Florentinis. Verum iam Stephan. vidit.

C. Ἡ οὖν προσαγορεύω] Sic Bas. 2. et codd. Par. A. Ven. E. Ang. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo προσαγορεύω. Sed προσαγορεύειν optime ponitur de eo, qui praeconis iustar praeter cetera etiam aliud quid renunciat. Dein item vulgo legebatur

ratione probata omnia clara et illustria existere arbitratur. Sed quantumvis haec loci interpretatio alicui blandiatur, tamen multum veremur, ne ea omnibus rei momentis accuratius ponderatis non omnino probari debeat. Nam primum quidem varii illi variarum aetatum cursus ad rem praesentem parum aut nihil faciunt. Deinde ipse Plato in proximis non gymnica, sed musica potius certamina intelligenda esse significavit in iecta chororum mentione. Nimirum etiam in musicis certaminibus ἀγῶνες διὰ πάντων instituti sunt. Cuius rei certissima documenta in Boeckhii Corpore Inscriptionum reperiuntur, veluti Vol. I. n. 1720. ubi τὸ κοινὸν τῆς Βεῖθωνίας narratur musicam victoriam reportasse, idque tribus modis: πυ-

θαύλας, χορὰς καὶ τὸν διὰ πάντων; itemque commune aliarum civitatum. Conf. etiam I. Henr. Krause, Olympia od. Darstellung der grossen Olymp. Spiele p. 225 sq. Itaque nos quidem cum Schneidero ipso Platone duce de musicis certaminibus cogitandum censemus, in quibus sicuti item διὰ πάντων ἀγῶνες instituti sunt, ita sine dubio etiam διὰ πάντων κηραὶ fuerunt constituti, qui contentione finita quasi per omnia eundo singulis victoribus pro variis cuique certaminum generibus sua praemia suosque honores tribuerent imprimisque etiam de praemio τῷ διὰ πάντων ἀγῶνι assignando decernerent. Sed haec quidem de re admodum obscura satis sunt. Sufficiet enim verba Platonis, quantum nunc fieri potuit, pau-

νειν ὄντα ὅς ἂν τυραννικώτατος ὢν ἑαυτοῦ τε ὁ τι μάλιστα τυραννῆ καὶ τῆς πόλεως; Ἀνειρήσθω σοι, ἔφη. Ἡ οὖν προσαγορεύω, εἶπον, εἰάν τε λανθάνωσι τοιοῦτοι ὄντες, εἰάν τε μὴ, πάντας ἀνθρώπους τε καὶ θεούς; Προσαγορεύει, ἔφη.

Cap. VII. Εἶεν δὴ, εἶπον· αὐτὴ μὲν ἡμῖν ἢ ἀπόδειξις μία ἂν εἴη, δευτέραν δὲ δεῖ τήνδε, εἰάν τι δόξῃ, εἶναι. Τίς αὐτῆ; Ἐπειδὴ, ὡς περ πόλις, ἦν δ' ἐγώ, διήρηται κατὰ τρία εἶδη, οὕτω καὶ ψυχὴ ἐνὸς ἐκάστου τριχῆ, δέξεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐτέραν ἀπόδειξιν. Τίνα ταύτην; Τήνδε. Τριῶν ὄν-

Προσαγορεύει, quod tum ex libris modo memoratis, tum e Vat. Θ. Ven. II. Vat. r. emendatum.

Cap. VII. D. δευτέραν δὲ δεῖ —] δεῖ δὲ Par. AD. Vat. Θ. Ven. II. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. γ. quod spreverunt etiam Turr.

τριχῆ, δέξεται, ὡς ἐμοὶ δ.] Par. A. ante δέξεται interponit τὸ λογιστικόν, turpissimum glossema, cuius origo ex tertiae personae usu infra declarato cognoscitur. Item in Vat. Θ. Ven. II. Vind. Par. D. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. λογιστικόν interiectum, omisso articulo. Flor. β. τρ. λογιστικὴν δέξεται. Mon. τρ. λογιστικὴ δ. Par. K. λογιστικὸν ἐπιθυμητικὸν θυμικὸν δέξεται.

cis vel defendisse vel interpretationis luce collustravisse.

B. καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον] in scenam ingressi sunt. Verba ἀνείπειν, ἀνειρηκέναι, ἀναγορεύειν propria sunt de praecone victores renunciantē.

ὅτι ὁ Ἀρίστωνος υἱός] Paronomasia inest in Ἀρίστωνος et ἄριστον, cuius exempla collegit Ast. ad Phaedr. p. 276.

Cap. VII. D. εἰάν τι δόξῃ] si qua placuerit.

δέξεται — καὶ ἐτέραν ἀπόδειξιν] res aliam etiam capiet demonstrationem. Nam δέξεται absolute positum idem est quod αὐτὸ sive τὸ πρᾶγμα δέξεται. Phaedon. p. 93. A: εἴπερ ἐνδέχεται τοῦτο γίνεσθαι. Phaedr. p. 271. C: ὡς δὲ δεῖ γράψαι, εἰ μέλλει τεχνικῶς ἔχειν, καθ' ὅσον ἐνδέχεται, λέγειν ἐθέλω.

De Rep. V. p. 453. D: οὐ γὰρ εὐκόλῳ εἶσιν. Protagor. p. 312.

D.; Phaedon. p. 69. D: τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει. Theaet. p. 187. C: θράσσει μὲ πῶς. ubi multa alia id genus collegimus.

Legg. VI. p. 753. B: σοὶ δὲ — ἐμμελῶς ἔχει. Ibid. p. 759. B:

οἱ δὲ μὴ καθιστήκοι. Legg. p. 839. C: ἀλλὰ γὰρ εἰς τοῦτο προβέβηκε. L. X. p. 886. E. al.

Itaque subiectum utique latet in antegressis, poniturque tertia persona absolute, ut quum Germanice dicimus: es wird auch noch eine andere Beweissführung zulassen. Scilicet intelligitur nihil aliud, quam quod hactenus efficere studuerunt, virtutem et iustitiam habita felicitatis ratione iniustitiae longissime anteponendam esse. Est igitur hic locus certissimo documento, etiam librum Pari-

των τριτταί και ἡδοναί μοι φαίνονται, ἐνὸς ἐκάστου
 μία ἰδία· ἐπιθυμῖαι τε ὡσαύτως καὶ ἄρχαι. Πῶς
 λέξεις; ἔφη. Τὸ μὲν, φασὲν, ἦν ᾧ μανθάνει ἀν-
 θρωπος, τὸ δὲ ᾧ θυμοῦται· τὸ δὲ τρίτον διὰ πο-
 E λυειδίαν ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσεῖπεν ἰδίῳ
 αὐτοῦ, ἀλλὰ ὃ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον εἶχεν ἐν
 αὐτῷ, τούτῳ ἐπωνομάσαμεν. ἐπιθυμητικὸν γὰρ αὐτὸ
 κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν περὶ τὴν ἰδωδὴν
 ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα
 581 τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρήματον δὴ, ὅτι διὰ
 χρημάτων μάλιστα ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυ-
 μῖαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Ἄρ' οὖν καὶ τὴν ἡδο-
 νὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φαίμεν εἶναι τοῦ κέρδους,
 μάλιστ' ἂν εἰς ἐν κεφάλαιον ἀπεριειδοίμεθα τῷ λόγῳ,

Τὸ μὲν, φασὲν, ἦν ᾧ μ.] Vulgatam hanc lectionem Τὸ μὲν,
 φασὲν, ἦν ᾧ μανθάνει κ. τ. λ. Bremius ad Epistol. Socrat. p. 323.
 ed. Orell. ita mutandam censuit, ut ἦν deleto scriberetur Τὸ μὲν
 φασὲν κ. τ. λ. In Mon. Ang. φασὲν deest. Codd. Vat. Θ. r. Flor.
 a. γ. φασὲν, ἦν δ' ἐγώ, quod olim non debebam recipere. v.
 annot.

E. τούτῳ ἐπωνομ.] τούτο Flor. a. c. x. a. γ. Ang. Vat.
 m. et ex corr. Par. K.

διὰ σφοδρότητα τῶν περὶ τὴν ἰδωδὴν] Articulum τῆν
 vulgo neglectum praeter Ven. E. et Flor. a. libri omnes praebue-
 runt. Post τῶν omisimus τε cum Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a.
 c. x. γ. et pr. Ven. E.

sium optimum criticorum em-
 plastra continere. Tenet tamen
 τὸ λογικὸν mordicus Schnei-
 derus.

ἐπιθυμῖαι τε ὡσαύτως
 καὶ ἀρχαί] sc. τριτταί μοι φαί-
 νονται. De sententia comparant
 Max. Tyr. XXII. p. 267: τριῶν
 δὲ πολιτειῶν τρία τ' αὐτῷ μῆμα-
 τα βίαν ἰδοῖς ἂν ἐν ἀνθρώπου
 ψυχῇ. Themist. Orat. II. p.
 35: τῷ γὰρ ὅτι κινδυνεύουσι
 τοσαῦτα εἶναι εἶδη πολιτειῶν,
 ὅσαπερ καὶ ἀνθρώπου ψυχῆς.
 Quae referenda sunt ad libr.
 VIII. c. 2.

Τὸ μὲν, φασὲν, ἦν ᾧ

μανθ.] Nihil hic mutandum ar-
 bitramur. Etenim φασὲν sic in-
 terpositum nihil habet offensio-
 nis. cf. libr. II. p. 368. E. V.
 p. 478. A. p. 472. D. ibique
 annot. Imperfectum ἦν vero
 ideo ponitur, quia respicitur ad
 disputationem illam de tribus
 animi partibus, libr. IV. p. 439
 sqq. agitatam.

E. τούτῳ ἐπωνομάσαμεν]
 hoc illi nomen imposui-
 mus, i. e. inde nomen repeti-
 vimus, quod ei tribuimus. Cra-
 tyl. p. 420. B: δόξα μὲν — τῇ
 διώξει ἐπωνομάσθη. Theaet. p.
 185. C: ᾧ τὸ ἐστὶ ἐπωνομάσεις.

ὥστε τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὅποτε τοῦτο τῆς ψυχῆς
 τὸ μέρος λέγοιμεν, καὶ καλοῦντες αὐτὸ φιλοχρήματον
 καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν; Ἐμοὶ γοῦν δο-
 κεῖ, ἔφη. Τί δέ; τὸ θυμοειδὲς οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν
 μέντοι φασὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκίμειν αἰεὶ ὄλον ὠρ-
 μῆσθαι; Καὶ μάλα. Εἰ οὖν φιλόνηκον αὐτὸ καὶ B
 φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμ-
 μελέστατα μὲν οὖν. Ἀλλὰ μὴν ᾧ γε μανθάνο-
 μεν, παντὶ δῆλον, ὅτι πρὸς τὸ εἰδέναί τὴν ἀλή-
 θειαν ὅπη ἔχει πᾶν αἰεὶ τέταται, καὶ χρημάτων τε καὶ
 δόξης ἥμιστα τούτων τούτῳ μέλει. Πολύ γε. Φι-
 λομαθὲς δὴ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ κατὰ
 τρόπον ἂν καλοῖμεν; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν, ἦν
 δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μὲν τοῦτο, C

P. 581. ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν] Mon. Flor. β. ἀρ' ὀρθῶς
 ἂν κ.

οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέντοι] Steph. dedit μέν τι. Male.
 Deinde ἀεὶ ex Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. α. γ. restitutum.
 Ald. Bas. 1. 2. δεῖ, quod Steph. in δεῖν mutavit.

B. φιλόνηκον αὐτὸ] Herm. φιλόνηκον, ut in sqq. cum
 Ven. II. Flor. β. Mon. sed v. ad Libr. VIII. p. 545. A. et Al-
 cibiad. I. p. 122. C.

πᾶν αἰεὶ τέταται] Male vulgo τέταται, quod praecunte Bek-
 kero ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flor. β.
 mutavimus.

Phaedr. p. 238. A: τῇ ἀρχῇ
 ὕβρις ἐπωνομάσθη. Phileb. p.
 18. C: ἐνὶ τε ἐκάστῳ καὶ ζήμ-
 πασι στοιχείον ἐπωνομάσθη. Mox
 ἀποτελεῖσθαι dicuntur cupidita-
 tes, ut libr. VIII. p. 558. E:
 ὅσα ἀποτελούμενα ὀφελούσιν
 ἡμᾶς. Sympos. p. 188. D: ἔρωσ
 — ὃ περὶ τάγαθὰ ἀποτελούμενος.

P. 581. εἰ φαίμεν εἶναι
 τοῦ κέρδους] sc. ἡδονὴν καὶ
 φιλίαν. — Proxima εἰς ἐν κε-
 φάλαιον ἀπεριειδοίμεθα τῷ
 λόγῳ Schleiermach. optime
 interpretatur: „so würden
 wir uns in der Erklärung

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

doch auf ein Hauptstück
 stützen.“

οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέν-
 τοι] Qui μέν τι scripsit, H.
 Stephanus, immemor fuit usus
 illius, quo μέντοι post οὐ in
 interrogationibus aientibus in-
 ferri solet. Illustravimus hoc
 genus loquendi ad libr. I. c.
 XIII. in. VII. p. 521. C.

πᾶν αἰεὶ τέταται] semper
 totum ad cognoscendam
 veritatis rationem con-
 tendere atque referri. Paulo
 ante ἀρμῆσθαι eodem
 sensu positum. — κατὰ τρό-
 πον, recte.

τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὁπότερον ἂν τύχη; Οὐ-
τως, ἔφη. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγωμεν
τὰ πρῶτα τριτὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνοιον,
φιλοκερδῆς; Κομιδῆ γε. Καὶ ἡδονῶν δὴ τρία εἶδη,
ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ τούτων; Πάνυ γε. Οἶσθ'
οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ ἐθέλοις τρεῖς τοιούτους ἀν-
θρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾶν, τίς τούτων τῶν
βίων ἡδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος μάλιστα ἐγκωμιά-
ζει;

C. λέγωμεν τὰ πρῶτα] Dedi nunc λέγωμεν cum Par. A.
Ven. II. praeunte Bekkero. Vulgo λέγομεν, quod frustra defen-
dit. Schu.

ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ τ.] ὑποκείμενα Ven. E. Vind.
Vat. m. Flor. a. c. γ. Praeterea Vind. ἐν ἐκάστῳ. In Mon. ἐν
ἕκαστον ex corr. scriptum legitur. Fort. legendum ἐν ἕκαστον ἐκ.
εἰ ἐθέλοις τρεῖς] Sic Flor. a. et Bekk. Vulgo εἰ ἐθέλοις
cum Ven. E. sed Par. A. θέλοις. Alii θέλεις.

ὁ τε χρηματιστικὸς] Hermannus arbitrio suo scripsit: ὁ γε
χρηματιστικὸς anacoluthi vitandi caussa. Sed γε hic non aptum vi-
detur. Si quid mutandum, scripserim potius ὁ μὲν χρημ. Respice
tamen L. II. p. 372. B. VII. 522. B.

D. εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν] Sic dedi e Par. A. tertium excusso
Flor. a. c. x. a. γ. Vat. Θ. Ven. E. Par. K. Aug. Vat. r. et pr.
Par. D. Eandem lectionem a m. rec. scriptam exhibent Ven. II.
Vind. Vat. m. confirmatque interpretatio Ficini. Vulgo legitur εἰ

C. τὸ ἕτερον ἐκείνων] al-
terum ex illis, utrumcun-
que fuerit. Nam ita haec ex-
plicanda, quorum sententia mi-
rum est quod plerosque inter-
preses latuit. Mox τὰ πρῶτα
prima, potissima genera.

ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ
τούτων] h. e. ἐκάστῳ τούτων
ἐν υποκείμενον, univocum
istorum unum genus sub-
iectum et attributum.

εἰ ἐθέλοις — ἐγκωμιά-
σεται] De futuro post optati-
vum illato v. Matth. Gr. §.
524, 3.

D. εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀρ-
γύριον ποιεῖ] nisi si quid
istorum lucrum afferat.
— αὐτῶν sc. τοῦ τιμᾶσθαι
καὶ τοῦ μανθάνειν. Ferri non
potest quod vulgo legebatur εἰ
μὴ εἴ τις αὐτῶν κ. τ. λ. De εἰ

μὴ εἰ dictum ad Gorg. p. 480.
B. — Φορτικόν proprie est
grave et molestum; deinde
ponitur de iis, qui vel inso-
lencia et arrogantia mo-
lesti sunt et importuni,
vel pingui et inculta rati-
one, qua cum aliis ver-
santur, offendunt, obser-
vante Heindorf. ad Cratyl. p.
58. Hoc loco ἡδονῆ φορτικῆ
dicitur voluptas, quae decet ho-
minem minus eruditum nec li-
beralium institutum.

ὁ τι μὴ μάθημα τιμῆν φέ-
ρει] quatenus doctrina
nullum asserat honorem.
Non est cur μάθημα cum Astio
pro insiticio habeamus. — Κα-
πρός de re nauci dictum illu-
strat Spauhem. ad Aristoph.
Nubb. v. 319. Usam voc. φλα-
ρία nos attigimus ad Phaedon.
p. 66. C. et Sympos. p. 211. E

σεται; ὁ τε χρηματιστικὸς πρὸς τὸ κερδαίνειν τὴν D
τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μανθάνειν οὐδενὸς
ἀξίαν φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ;
Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγώ· οὐ
τὴν μὲν ἀπὸ τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικὴν τινα
ἡγεῖται, καὶ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν, ὅ τι μὴ
μάθημα τιμῆν φέρει, καπνὸν καὶ φλαρίαν; Οὕτως,
ἔφη, ἔχει. Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶ-

μὴ εἴ τις αὐτῶν, quod servavit etiam Bekkerus. Flor. β. εἰ μὴ εἴ
τί τις αὐτῶν.

τιμῆν φέρει] V. φέροι, quod ex Par. ADK. Ven. II. Vind.
Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentt. mutatum. Dein vulg. καπνὸν
δὴ καὶ φλαρίαν: sed δὴ recte om. libri fere omnes. Post φλα-
ρίαν vulgo additur participium οἰόμενος, quod soli tenent Ang.
Vat. r. et Ven. E. rec. In Mon. Flor. β. scribitur φλαρίαν ἡγού-
μενος. Sed recte ceteri libri participium omittunt.

Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ] In Ald. Bas. 1. 2.
Steph. quod post ἡδονῆς τομίζειν adicitur οὐδέν, id soli tenent
Vat. Θ. Ven. E. Vat. r. β., Lobc.; ceteri omnes omittunt. Quam-
obrem nuperi critici omnes illud eiecerunt. Deinde post τῆς ἡδο-
νῆς οὐ πάνυ πόρρω vett. edit. sic pergunt: τὰς δ' ἄλλας κα-
λεῖν τῷ ὄντι ἄν. Sed ne unus quidem codex ms. eam lectionem
exhibet: omnes uno consensu legunt: οὐ πάνυ πόρρω, καὶ καλεῖν
τῷ ὄντι κ. τ. λ., idque unice verum putamus. v. explic.

Τὸν δὲ φιλόσοφον — εἰ
μὴ ἀνάγκη ἦν] Locus procul
dubio corruptus est, id quod
vel responsio Glauconis docet.
Etenim τὸ εἶδέναι non opponi-
tur τῷ ποιεῖσθαι, sed τῷ δοξά-
ζειν vel τῷ οἰεῖσθαι. P. 578. C:
Τεκμαίρομαι σε, ἔφη, ἐκ τῶν
προσηρημένων ἀληθῆ λέγειν. Ναί,
ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ οὐκ οἰεῖσθαι ζη-
τᾶ ταῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ
τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν. Accedit
quod ποιεῖσθαι, verbum medium,
sumendi vel ponendi signifi-
catione positum usui loquendi
adversatur, ut vere observavit
Graser. Specim. Adversar. p.
21. Itaque hic pro ποιῶμεθα
neute coniecit legendum esse:
εἰ οἰόμεθα, quo facto verba
καὶ καλεῖν pro ὥστε καὶ καλεῖν
accipienda eoque αὐτὰς, quod
ad voluptates philosophi pro-
prius referatur, mente et cogi-

tatione addendum statuit. Sed
quamvis ea coniectura admodum
speciosa sit, ut et Wiegandio
in Zimmermanni Diar. Anti-
quit. Studior. Zeitschrift für Al-
terthumswissenschaft, Vol. IX.
a. 1842. p. 585 sq. et Car. Fr.
Hermanno, qui eam in ordi-
nem verborum recepit, plane
probata sit, tamen nequam
ita comparata est, ut eius ope
omnes tollantur loci difficulta-
tes. Nam utcumque verba dis-
stinxeris, laborat certe perio-
dus miserrime inde a verbis: καὶ
καλεῖν τῷ ὄντι κ. τ. λ., quae non
possunt pro ὥστε καὶ καλεῖν ac-
cipi. Neque Glauconis respon-
sio praecedente: εἰ οἰόμεθα τὰς
ἄλλας ἡδονὰς τομίζειν, satis apta
est. Itaque locum aliter expe-
dire studuit Schneiderus. Is
enim presse sequuntur vestigia
codicis Parisini optimi et libro-

μεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν οὐδὲν πρὸς τὴν
 E τοῦ εἶδέναι τὰληθές, ὅπῃ ἔχει, καὶ ἐν [τῷ] τοιούτῳ
 τινὶ αἰεὶ εἶναι μανθάνοντα τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω,
 καὶ καλεῖν τῷ ὄντι ἀναγκαίως, ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων δεό-
 μενον, εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν; Εὐ, ἔφη, δεῖ εἶδέναι.
 Cap. VIII. Ὅτε δὴ οὖν, εἶπον, ἀμφισβητοῦνται ἐκά-
 στου τοῦ εἶδους αἰ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος, μὴ
 ὅτι πρὸς τὸ κάλλιον καὶ αἰσχίον ζῆν μῆδὲ τὸ χεῖρον
 καὶ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἡδίον καὶ ἀλυπό-

E. ἐν [τῷ] τοιούτῳ τινὶ] ἐν τοιούτῳ τινὶ Par. A. denuo
 collatus. Articulum om. etiam Ven. E. Mon. q. Par. DK. Flor.
 a. β. γ.

Cap. VIII. Ὅτε δὴ οὖν —] Laudat Galen. de Hipp. et

rum cum eo conspirantium, ποιόμεθα servato et οὐδὲν post νομίζειν exterminato, verba sic interpretatur: Philosophum vero statuamus reliquas voluptates non valde remotas a voluptate existimare, si cum scientiæ voluptate comparentur, et revera necessarias vocare? Qua tamen ratione vix quisquam acquieverit, quandoquidem ea complura habet, quae merito improbentur. Tribuitur enim ita verbo ποιεῖσθαι notio statuendi et existimandi, qua nunquam polluit, ac praeterea etiam οὐ, negandi particula a Platone cum πάνυ πόρρω coniuncta, callide pertrahitur eo, quo minime trahenda fuit. Itaque fatendum est locum ne nunc quidem aut emendatum tuto aut probabiliter explicatum esse. Ipsa tamen sententia quid requirat, videmur dudum perspexisse, quamvis et ipsi olim de universae periodi structura falsi simus iudicio nostro. Itaque nunc quid sentiamus, apertius declarare licebit. Tenemus autem etiam nunc quod olim coniecimus: μὴ οἴωμεθα, quod quomodo intelligendum sit, facile perspicietur ex iis, quae

supra ad Libr. VIII. p. 552. D. de coniunctivo deliberativo cum μὴ coniuncto exposuimus. Significat enim hoc: num non credamus, sollen wir nicht glauben, h. e. sanequam est credibile. Iam vero hac emendatione probata consequens est, ut οὐδὲν post νομίζειν retinendum sit, quippe quod ad sententiam plane sit necessarium. Quibus ita constitutis totus locus iam facillimam habet explicationem, ut ne litterula quidem loco movenda videatur. Est enim sententia ipsius haec: Philosophum autem, inquam ego, num non putemus ceteras voluptates nihili aestimare (comparatas) ad voluptatem veri cognoscendi, quomodo istud natura sua sese habeat, et in tali statu (cognitionis et studii veritatis) inter discendum semper versandi a (vera) voluptate haud sane procul, atque illas (τὰς ἄλλας ἡδονὰς) vocare revera necessarias, quippe ceteris nihil indigentem, nisi necessitas (nothwendiges Bedürfniss) inciderit? Etenim ad verba: ἐν τῷ τοιούτῳ — οὐ πάνυ πόρ-

τερον, πῶς ἂν εἰδῆμεν, τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει; 582
 Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν. Ἄλλ' ὧδε σκοπεῖ.
 τίμη χρὴ κρίνεσθαι τὰ μέλλοντα καλῶς κριθῆσεσθαι;
 ἀρ' οὐκ ἐμπειρία τε καὶ φρονήσεαι καὶ λόγῳ; ἢ τού-
 των ἔχοι ἂν τις βέλτιον κριτήριον; Καὶ πῶς ἂν;
 ἔφη. Σκόπει δὴ τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμ-
 πειρότατος πασῶν ἂν εἴπομεν ἡδονῶν; πότερον ὁ
 φιλοκερδῆς, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἶόν
 ἐστιν, ἐμπειρότερος δοκεῖ σοι εἶναι τῆς ἀπὸ τοῦ εἰ- B

Plat. Dogm. VI. p. 298. ed. Bas., ubi ὅτι et ἐκάστου ἴδοι scribitur.

P. 582. B. ἐμπειρότερος δοκεῖ] ἐμπειρότατος Ald. Bas. 1. 2. codd. Paris. DK.

ῶ ex superioribus intelligendum est: τὴν τοῦ; ordo autem eorum sic instituendus videtur: καὶ πρὸς τὴν τοῦ αἰεὶ μανθάνοντα εἶναι οὐ πάνυ πόρρω τῆς ἡδονῆς, et semper discendum non ita procul abesse a voluptate. Nam ita πόρρω εἶναι τινος usurpari solere, ad Phaedon. p. 96. E. ostendimus. Theaet. p. 151. C: πόρρω ὄντες τοῦ εἶδέναι, ὅτι cfr. De Rep. I. p. 343. C. Lysid. p. 212. A. n. In istis vero: οὐ πάνυ πόρρω ἡδονῆς urbana inest litotes, qua significatur philosophum ad τὴν ἡδονὴν utique quam proximè accedere. Nec vero illud negligendum, quo non animadverso facile a recto aberraveris, τὴν ἡδονὴν numero singulari positum, prudenti consilio discerni ab ταῖς ἡδοναῖς sive voluptatibus, quibus alii praeter sapientem fruuntur, quos tamen hic spernit, nisi quatenus naturae necessitatibus inserviant. Porro ἐν τῷ τοιούτῳ τινὶ dictum est absolute, ut ἐν τοῖς τοιοῖσδε et similia, de quibus v. ad Menexen. p. 238. B. p. 244. B., significatque in tali conditione; quod quid sit, ἐκ παραλλήλων declaratur proximo μανθάνοντα. Quanquam refingendum videtur

secundum codd. ἐν τοιούτῳ τινὶ, sensu omnino quidem eodem. Tum ἀναγκαίως faceta dilogia positum, quandoquidem ita dictae arguuntur a necessitate extrinsecus imposita. Phaedon. p. 67. A: εἰ ἂν ὁ τι μάλιστα μῆδὲν ὀμῶμεν τῷ σώματι μῆδὲ κοινῶμεν, ὁ τι μὴ πάσα ἀνάγκη. Denique Glauconis responsio: Εὐ, ἔφη, δεῖ εἶδέναι, nunc facile apparet referri ad illa: μὴ οἴωμεθα, sollen wir nicht glauben, dass er die übrigen Lüste für nichts achte cfr. Hoc enim ille respondet: Bene hoc nos novisse oportet, sc. utpote et ipsos in studiis philosophiae versantes.

Cap. VIII. E. Ὅτε δὴ οὖν — ὁ βίος] Quando igitur in disceptationem vocantur cuiusque generis voluptates et ipsa vita, non quidem, quatenus quis vivat honestius vel turpius, aut peius vel melius, sed quatenus iucundius magisque dolore vacuus etc. De μὴ ὅτι — ἀλλὰ v. Viger. p. 804. coll. p. 458. Buttman. Gr. §. 137. ad Demosth. Midian. §. 5. n. 1. Matth. Gr. §. 624. 3. b.

δέναι ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν; Πολύ, ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεῦσθαι τῶν ἐτέρων ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ· τῷ δὲ φιλοκερδεῖ, ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεῦσθαι οὐδ' ἐμπείρῳ γίνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ προθυμωμένῳ οὐ ῥᾴδιον. Πολύ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρία ἀμφοτέρων; C τῶν ἡδονῶν. Πολύ μέντοι. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἄρα μᾶλλον ἄπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμῆ μὲν, ἔφη, ἐάνπερ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὁ ἕκαστος ὠρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἔπιται· καὶ γὰρ ὁ πλουσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρείος καὶ ὁ σοφός, ὥστε ἀπὸ γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἐμπειροὶ· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἷαν ἡδονὴν ἔχει,

C. ἄρα μᾶλλον ἄπειρός ἐστι] Steph. ἐμπειρος, in vitis libris omnibus.

Ἀλλὰ τιμῆ μὲν, ἔφη, ἐάνπερ — τί μὲν, ἔφη Par. ADK. Ven. E. H. Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. et pr. Vat. O. Habet etiam ed. Bas. 2. Stephanus dedit: Ἀλλὰ τιμῆ, ἔφη, ἐάνπερ κ. τ. λ. Bekkerus et Schneid. ex Angel. et corr. O.: Ἀλλὰ τιμῆ μὲν, ἔφη, ἐάνπερ, quod nuper etiam Baierus probavit. Flor. a. in marg. ἀλλὰ τί μὲν ἔφη. Mon. ex corr. ἀλλὰ τί μὲν, κ. τ. λ. Turr. cum Steph. dederunt: Ἀλλὰ τιμῆ, ἔφη, ἐάνπερ κ. τ. λ.

D. τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος] „Rectius videtur κρίνει.“ Bekkerus.

B. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη] sc. τῷ φιλοσόφῳ.

μᾶλλον δὲ καὶ προθυμωμένῳ —] aut potius si vel appetat eam et cupiat haud facile est.

C. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου] De hoc genitivo v. libr. V. p. 407. A. VII. p. 515. B. Phaedon. p. 78. D. Gorg. p. 509. D. ibique annot. Deinde non opus est cum Stephano μᾶλλον ἐμπειρός corrigere. Nam ad μᾶλλον ἄπειρος intell. ὁ φιλόσοφος. Quid quod illa mutatione ad-

missa totius sententiae ratio pervertitur? Nam quis est quin videat ita potius hoc modo fuisse dicendum: τί δὲ κ. φ.; ἄρα μᾶλλον ἐμπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἡδονῆς, ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι; quod requirebat Prinsterer. Prosopegr. Platon. p. 210. Quaeritur enim, uter non de sua cuiusque, sed de alterius potius voluptate rectius iudicare possit.

Ἀλλὰ τιμῆ μὲν, ἔφη.] Reposuimus in vitis libris optimis et plurimis quod sensus flagitat. Alioquin enim verbis Cimmericae

ἀδύνατον ἄλλῳ γεγεῦσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Πολύ γε. Καὶ μὴν μετὰ γε φρονήσεως μόνος ἐμπειρός γεγώς ἐστίν. Τί μὴν; Ἀλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ γε δεῖ ὄργανον κρίνεσθαι, οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον οὐδὲ τοῦ φιλοτίμου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου. Τὸ ποῖον; διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. ἦ γάρ; Ναί. Λόγοι δὲ τούτου κάλλιστα ὄργανον. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο τὰ κρίνόμενα, ἂ ἐπήνει ὁ φιλοκερδῆς καὶ ἔψαγεν, ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι. Πολλή γε. Εἰ δὲ τιμῆ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ, ἂρ' οὐχ ἂ ὁ φιλοτίμος τε καὶ ὁ φιλόνομος; Ἀἴνῳ. Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρία καὶ φρονήσεως καὶ λόγῳ; — Ἀνάγκη, ἔφη, ἂ ὁ φιλόσοφος τε καὶ ὁ φιλόλογος ἐπαινεῖ, ἀληθέστατα εἶναι. Τριῶν ἄρ'

φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον] V. τοῦτο τὸ ὄργανον. Articulum Bekk. deleuit cum Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Omittunt etiam Flor. a. c. a. γ.

E. Εἰ δὲ τιμῆ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρ.] Vulgo τιμῆ, νίκῃ, ἀνδρεία nominativo legebatur. Perinepte. Correctum vitium nunc est ex compluribus bonae notae codicibus. Dein Herm. φιλόνομος cum Ven. E. Ang. sed v. ad p. 581. B. φιλότιμος Flor. β. Mon. Par. K.

Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρία — λόγῳ;] Vulgo post λόγῳ plene distinguitur. Recte Bekk. interrogandi signum posuit. Quo interposito non est quod verba ἀνάγκη ἔφη cum Astio ante Τριῶν ἄρα οἰσῶν interponamus.

offusae sunt tenebrae. Voculae μὲν patet respondere dein δὲ in ἦτις δὲ τοῦ ὄντος θέας.

τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας] Nam τὸν ἀληθινὸν φιλοσόφον convenit esse τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας, ut legimus libr. V. p. 475. E.

D. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα — ἕνεκα] V. ad l. I. p. 329. B.

Καὶ μὴν μετὰ γε φρονήσεως μόνος —] Hoc dicit: Praeterquam, quod rerum usum habet idoneum, etiam prudentia ceteros omnes antecellit. Quocirca

verba μετὰ φρονήσεως propter vim, qua pollent, in principio sententiae collocavit, addita etiam γε particula.

οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον] Iungas: τοῦτο οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς ἐστὶν ὄργανον. Monui, ut apparet, quo iure articulus omissus sit. — τούτου κάλλιστα ὄργανον sc. τοῦ κρίνειν.

E. καὶ ὁ φιλόλογος] h. e. rationis amicus. In praecedentibus vix opus est monere abruptam esse Socratis orationem,

583 οὐδὼν τῶν ἡδονῶν ἢ τούτου τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, ᾧ μανθάνομεν, ἡδίστη ἂν εἴη, καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἡδιστος; Πῶς δ' οὐ μέλλει; ἔρη· κύριος γοῦν ἐπαιπέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Τίνα δὲ δεύτερον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δεύτεραν ἡδονὴν φησὶν ὁ κριτῆς εἶναι; Δῆλον, ὅτι τὴν τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου· ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστὶν ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ. Ὑστά-

P. 583. Ὑστάτην δὴ τὴν τ. φ.] Plene interpunctimus ante ὑστάτην. Dein pro δέ ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Flor.

cuius apodosis continetur collocutoris responsione. Similem rationem observavimus p. 577. B.

P. 583. κύριος γοῦν ἐπαιπέτης. —] Cratyl. p. 389. D: εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων δέτης.

φησὶν ὁ κριτῆς] h. e. ὁ φρόνιμος, ad quem iudicis partes delatae sunt. Proxima Δῆλον, ὅτι — χρηματιστοῦ sunt verba Glauconis. Quibus deinde Socrates addit: Ὑστάτην δὴ τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ad quae liquet apud animum e praegressis repetendum esse φησὶν ὁ κριτῆς εἶναι.

Cap. IX. B. δις νενικηκῶς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον] Nam primo instituta inter virum tyrannicum et tyrannicam civitatem comparatione docuerat tyrannum, saevius deditum libidinibus, omnium esse miserimum, quae disputatio agitata est p. 577. B. — 580. C. Deinde philosophum ostenderit experientia, prudentia, ratione, ceteris hominibus ita antecellere, ut omnium optime de vitae felicitate iudicare posse videretur, ex quo concluderat illud genus voluptatis, quod ex veritatis cognitione perciperetur ac sapientis esset proprium, praestantissimum iudicari oportere; p. 580. D. — 583. A. His nunc tertium addit argumentum, quo

docere conatur neminem praeter sapientem veram puramque voluptatem percipere, quum vulgares quae dicantur voluptates nihil nisi voluptatis umbrae sint careantque omni veritate. Locum de veris ac falsis voluptatibus philosophus copiose tractavit Phileb. p. 36. A. sqq., ad quam disputationem v. Prolegg. nostra p. LXXIII. sqq. In eodem libro etiam subtiliter docuit mentis ac sapientiae esse de vitae humanae felicitate iudicare ipsamque vitam ita regere ac moderari, ut ad quam maximam perveniat beatitatem. v. p. 27. D. sqq. et sermonis partem extremam. Quae omnia quoniam ibi multo subtilius atque copiosius exposita sunt quam hic factum est a philosopho, haud inepte suspiceris Philebum ante Politiam esse compositum et in lucem emissum. Idem de libro Gorgiae nomine inscripto valet, in quo quum multa de voluptatis et honestatis ratione subtiliter disserantur, tum vitam tyranni miseriae plenam esse luculentis argumentis demonstratur. Sed haec quia subtilius persequi longum est, in praesenti satis erit monuisse Philebi locum modo indicatum utiliter cum his ab legentibus comparatum iri.

τὸ δὲ τρίτον — Διί] Pro-

τὴν δὴ τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς ἔοικε. Τί μὴν; ἢ δ' ὅς.

Cap. IX. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δὴ ἐφεξῆς B ἂν εἴη καὶ δις νενικηκῶς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῷ σωτήρι τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διί, ἄθρει, ὅτι οὐδὲ παναληθῆς ἐστὶν ἢ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ κατὰρὰ, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν

β. x. δὴ scripsimus, praesente Bekkero. Astius in praegressis corrigendum putabat: εἶναι; ἢ δῆλον, ὅτι κ. τ. λ.

verbialis loquutio, quae significat: quod bonum, faustum, fortunatumque sit, duobus negotiis iam bene et feliciter transactis auspicio tertium et postremum aggrediamur. Hic enim sensus formulae est. Loquendi usus a ritibus convivalibus petitus, de quibus audiat Hesychius s. v. Τρίτος κρατήρ· ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκινῶντο κρατήρας τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον ἠρώων· τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρος. Suidas: Τρίτος κρατήρ Διὸς σωτήρος τέλειον. πρῶτος γὰρ τέλειος ἀριθμὸς ὁ τρία, ὅτι ἐχει ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσον, ὡς Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν. Vid. etiam Hesych. sub v. Σωτήρος Διὸς. et Suid. s. v. Κρατήρ. Quum autem vulgo Διί σωτήρι tantum libatio postrema consecrari solet, tum hoc loco Socrates eam fieri vult etiam τῷ Ὀλυμπίῳ Διί, et quidem Ὀλυμπικῶς. Nimirum comparat iam virum iustum cum iniusto in certamen compositum cum eo, qui in ludis Olympiis laudabiliter certamine defungatur, eoque summos honores atque laudes reportet, quales Olympionicis praeter ceteros obtigisse constat. Quo modo significatur tertia haec ar-

gumentatione certissime tandem effectum iri, quod demonstrare propositum est, iustitiam omni ex parte etiam felicitatis habitata ratione iniustitiae anteponi oportere, ita ut eius praestantia in clarissima luce posita videri debeat. Quippe videntur ii, qui in ludis Olympiis certaturi erant, non uni tantum Διί σωτήρι, sed, sicuti consentaneum fuit, τῷ σωτήρι τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διί tertiam libationem inter epulas facere consuevisse. Quod ipsum indicatur voce Ὀλυμπικῶς, i. e. more Olympico, quem observare solent, qui in Olympiis certare constituerunt. Similiter Phaedon. p. 95. B: ἡμεῖς δὲ Ὀμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα, εἰ ἄρα τι λέγετε. Ceterum patet, absolute posita esse verba: τὸ δὲ τρίτον — Διί, perinde ac si solum τὸ δὲ τρίτον esset positum. Fallitur enim Schneiderus verba: Ὀλυμπικῶς κ. τ. λ. usque ad Διί ab reliquis separanda esse existimans. Neque eidem credimus de quinquertio Olympico cogitandum esse existimanti. Legitur etiam Phileb. p. 66. D. Charm. p. 167. [B., ubi v. Heindorf. Epistol. VII. p. 340. A. Plura dabit A. st. ad h. l.] Ruhnkens. Opuscul. T. I. p. 237. ed. Bergm.

ἐσκιαγραφημένη τις] Ver-

τινὸς ἀκηκοέναι. καίτοι τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ
 κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Πολύ γε· ἀλλὰ πῶς λέ-
 γεις; Ὡδ', εἶπον, ἐξενήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζη-
 τῶν ἄμα. Ἐρώτα δὴ, ἔφη. Λέγεις δὴ, ἦν δ' ἐγώ·
 οὐκ ἐναντίον φάμεν λύπην ἡδονῆ; Καὶ μάλα. Οὐ-
 κοῦν καὶ τὸ μῆτε χαίρειν μῆτε λυπεῖσθαι εἶναι τι;
 Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτων ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν
 ἡσυχίαν τιὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς; ἢ οὐχ οὕτως
 αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ' ὄς. Ἄρ' οὐ μνημονεύεις,
 ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τῶν καμνόντων λόγους, οὓς λέγου-
 σιν, ὅταν κάμνωσι; Ποίους; Ὡς οὐδὲν ἄρα ἐστὶν
 ἡδίων τοῦ ὑγαινεῖν, ἀλλὰ σαῶς ἐλελήθει, πρὶν κάμ-
 νειν, ἡδιστον ὄν. Μέννημαι, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν
 περιωδυνία τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων, ὡς οὐδὲν
 ἡδίων τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Ἀκούω. Καὶ ἐν
 ἄλλοις γε, οἶμαι, πολλοῖς τοιοῦτοις αἰσθάνει γιγνομέ-
 νους τοὺς ἀνθρώπους, ἐν οἷς, ὅταν λυπῶνται, τὸ μὴ
 λυπεῖσθαι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοιοῦτου ἐγκωμιά-
 ζουσιν ὡς ἡδιστον, οὐ τὸ χαίρειν. Τοῦτο γάρ, ἔφη,
 τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. Καὶ

D. αἰσθάνει γιγν.] Libri αἰσθάνη praeter Par. A. pr. m.
 P. 584. B. Ἴδὲ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ] Sic Mon. Flor. β.
 pro vulg. ἔφη δ' ἐγώ. In Vat. Θr. legitur ἔφη ἐγώ, quod evul-

bi usum docte illustravit Wyt-
 tenbach. ad Phaedon. p. 69.
 B. = p. 170. ed. Lugd. Verba,
 ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σο-
 φῶν τινὸς ἀκηκοέναι, nisi
 fallor, ad Philebum ipsius Pla-
 tonis referenda sunt. Neque
 enim philosopho in sermonibus
 suis licebat lectores ad libros
 iam antea scriptos ita ablegare,
 ut disertum eorum iudicium fa-
 ceret. De qua re non est quod
 copiosius exponamus. Operae
 autem pretium fuerit eiusmodi
 indicia, quale hoc est, per
 omnes Platonis libros investi-
 gare. Quod si ita factum fue-
 rit, ut non captentur argutiae,
 sed caute ac sobrie iudicetur.

haud scio an futurum sit, ut
 aliquanto certius de ordine et
 cohaerentia scriptorum Platonio-
 rum statuere liceat, quam hodie
 fieri potest.

μέγιστον — τῶν πτωμά-
 των] Ita dixit ob comparatio-
 nem cum Olympico certamine.

Ὡδ', εἶπον, ἐξενήρ.] Ὡδε
 explanatur verbis σοῦ ἀποκρινο-
 μένου ζητῶν ἄμα: Sic, inquit,
 inveniam, ut, dum ego
 quaeram, tu mihi respon-
 deas. Phaedon. p. 59. A: οὕτω
 διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες.
 ἐνίοτε δὲ δακρυόεις. Libr. II. p.
 359. C: εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν·
 δόρυς ἐξουσίαν κ. τ. λ. Gorg.

ὅταν παύσῃται ἄρα, εἶπον, χαίρων τις, ἢ τῆς ἡδο- E
 νῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἐστὶ. Ἴσως, ἔφη. Ὁ μεταξὺ
 ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἐφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν,
 τοῦτο ποτε ἀμφοτέρα ἐστὶ, λύπη τε καὶ ἡδονή.
 Ἔοικεν. Ἢ καὶ δυνατὸν τὸ μηδέτερον ὄν ἀμφοτέρα
 γίγνεσθαι; Οὐ μοι δοκεῖ. Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν
 ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κινήσεις τις ἀμφο-
 τέρω ἐστὸν. ἢ οὐ; Ναί. Τὸ δὲ μῆτε λυπηρὸν μῆτε 584
 ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτων ἐφάνη
 ἄρτι; Ἐφάνη γάρ. Πῶς οὖν ὀρθῶς ἐστὶ τὸ μὴ
 ἀλγεῖν ἡδὺ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν ἀνιαρόν; Οὐ-
 δαμῶς. Οὐκ ἐστὶν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται, ἦν δ'
 ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεῖν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλ-
 γεινὸν τότε, ἢ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιές τούτων τῶν
 φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία
 τις. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Ἴδὲ τοίνυν,
 ἦν δ' ἐγώ, ἡδονάς, αἱ οὐκ ἐκ λυπῶν εἰσὶν, ἵνα μὴ B
 πολλάκις οἰηθῆς ἐν τῷ παρόντι οὕτω τοῦτω πεφν-
 κέναι, ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδο-

garunt Turr. et Herm. praeeunte Schneid. Mox vulgo ὀδμάς le-
 gebatur, quod mutatum e Flor. β. γ. et omnibus libris Bekkeri.

τούτω πεφνκέναι] τοῦτο Par. A. Ven. Z. Vind. Ang. Vat. m.

p. 478. A. p. 513. E. Phileb.
 p. 20. A.

D. τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοι-
 οῦτου] h. e. vacuitatem dol-
 oris.

ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσο-
 χία.] V. ad cap. VI. in.

E. τοῦτο ποτε ἀμφοτέρα
 ἐστὶ] id quandoque utrum-
 que erit, tum dolor, tum
 voluptas. Proximorum ver-
 borum sententia haec est: Num
 etiam fieri potest, ut
 quod neutrum sit, sicuti
 doloris absentia nec dolor est
 nec voluptas, id utrumque
 fiat?

P. 584. οὐχὶ ἡσυχία μέν-
 τοι] Rursus μέντοι positum in

interrogatione, de quo usu v.
 ad libr. I. p. 339. B. coll. IX.
 p. 581. A.

οὐδὲν ὑγιές τούτων τῶν
 φαντασμάτων] neque quid-
 quam sanī ac sinceri in-
 est in his visis ad volupta-
 tis veritatem, sed praestigiae
 quaedam. Sophist.
 p. 232. A: ὅταν ἐπιστήμων τις
 πολλῶν φαίνεται —, τὸ φάντα-
 σμα τοῦτο — οὐκ ἐστ' ὑγιές.

B. ἵνα μὴ πολλάκις οἰη-
 θῆς —] ut ne forte cre-
 das in praesenti ita esse
 ista comparata, ut volu-
 ptas sit doloris absentia,
 dolor absentia volupta-
 tis.

νῆς. Ποῦ δὴ, ἔφη, καὶ ποίας λέγεις; Πολλὰ μὲν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὁσμάς ἡδονάς. αὐταὶ γὰρ οὐ προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίνονται, παυσάμεναι τε λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Ἀληθέστατα, C ἔφη. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν εἶναι τὴν λύπης ἀπαλλαγὴν, μηδὲ λύπην τὴν ἡδονῆς. Μὴ γάρ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἱ γε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναί, σχεδὸν αἱ πλεῖστοι τε καὶ μέγισται, τούτου τοῦ εἶδους εἰσὶ, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Εἰσὶ γάρ. Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προσησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταῦτά ἔχουσι; Κατὰ D ταῦτά. Cap. X. Οἷσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οἷαι εἰσὶ καὶ ᾧ μάλιστα εἰκόασι; Τῷ; ἔφη. Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶναι τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον; Ἐγώ γε. Οἷει οὖν ἂν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερό-

C. αἱ πρὸ μελλόντων τούτων] V. αἱ περὶ μ., quod vet. edit. omnes servant, ego primus mutavi e sex Florentt., quibus consentiunt Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. suffragantibus nuperis editoribus omnibus. Deinde vulgo legitur προαισθήσεις. Sed quum sequatur προλυπήσεις, facile intellegitur perincommodam esse eam lectionem. Recte Bekkerus recepit προσησθήσεις (ab ἡδομαι derivatum), quod vocabulum raritate sua librariorum delusit. Et habent προσησθήσεις Flor. a. c. x. a. β.

ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὁσμάς ἡδ. Phileb. p. 51. C: τὸ δὲ περὶ τὰς ὁσμάς ἦτον μὲν τοῦτων θεῖον γένος ἡδονῶν· τὸ δὲ μὴ ξυμμετῆσαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαῖος λύπας — τοῦτ' ἐκείνοις τίθημι ἀντίστροφον. Aristotel. Eth. X. c. 3. p. 440. ed. Zell.: τοῦτο δὲ οὐ περὶ πάσας συμβαίνει τὰς ἡδονάς· ἄλλοι γὰρ εἶναι αἱ τε μαθηματικαὶ καὶ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις αἱ διὰ τῆς ἀσφρήσεως.

C. Μὴ ἄρα πειθώμεθα] Ne igitur nobis persuaderi patiamur. Phileb. p. 20. A: μὴ γὰρ οἰώμεθα τέλος ἡμῖν εἶναι κτλ. Sed v. Gregor. Co-

rint h. p. 864 sqq. collata Schaeferi annotat. p. 1005. Dein ad Μὴ γάρ rursus intelligas πειθώμεθα. Sic positum est etiam libr. II. p. 381. C. X. p. 597. A. Theaet. p. 205. E. al.

Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων] De hoc argumento disputatur Phileb. p. 32. B. sqq., ubi inter alia haec leguntur: τίθει τοίνυν αὐτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τὸ τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα, τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐπιζόμενον ἡδὴ καὶ θαρσάλειον, τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν φοβερὸν καὶ ἀλγεινόν. Quae eo etiam consilio adscripti, ut, quo iure πρὸ μελλ. loco

μενον πρὸς μέσον ἄλλο τι οἷσθαι ἢ ἄνω φέρεσθαι; καὶ ἐν μέσῳ στάντα, ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται, ἄλλοθί που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ ἐν τῷ ἄνω, μὴ ἐωρακότα τὸ ἀληθῶς ἄνω; Μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἄλλως οἶμαι οἰηθῆναι ἂν τὸν τοιοῦτον. Ἀλλ' εἰ πάλιν γ', ἔφη, φέροιτο, κάτω τ' ἂν οἴοιτο φέρεσθαι E καὶ ἀληθῆ οἴοιτο; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ τὸ μὴ ἔμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω; Ἀἴθλον δὴ. Θανμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι, πρὸς τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων οὕτω διάκεινται, ὥστε, ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρωνται, ἀληθῆ τε οἴονται καὶ τῷ ὄντι λυποῦνται, ὅταν δὲ 585 ἀπὸ λύπης ἐπὶ τὸ μεταξὺ, σφόδρα μὲν οἴονται πρὸς

γ. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. m. r. Sequenti Bekkerum etiam nuperi sunt.

Cap. X. D. πρὸς μέσον] V. πρὸς τὸ μέσον. Articulum soli Flor. a. c. et Ven. E. exhibent; ceteri uno consensu omittunt. τὸ ἀληθῶς ἄνω] V. τὸ ὡς ἀληθῶς ἄνω; Sed ὡς praeter Ven. E. Flor. a. c. nullus codex tuetur. Flor. β. Mon. τὸ ἀληθές. E. φέροιτο, κάτω τ' ἂν] Vulgo: φέροιτο κάτω, κάτω τ' ἂν οἴοιτο, quod cum vet. edit. solus Flor. c. tuetur. Nimirum prius κάτω manifestum glossema est.

εἰ καὶ ἄπειροι] Herm. de con. edidit: εἰ οἱ ἂν.

vulg. περὶ μελλόντων restituemus, legentibus appareat.

Cap. X. D. Οἷσθ' οὖν — οἷαι εἰσὶ καὶ ᾧ μάλιστα εἰκόασιν;] sc: πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἡδοναί. Nam non de postremo tantum voluptatum genere loquitur, quae e rerum futurarum expectatione lauriuntur, sed etiam de iis, quas antea dixerat multis videri ex doloris vacuitate oriri.

ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται] respicientem unde venerit neque oculos ad superiora convertentem.

E. Ἀλλ' εἰ πάλιν γ' — φέροιτο, κάτω τ' ἂν —] Sed

si retro feratur, tum vero et putabit se deorsum ferri et vera putabit. Ita πάλιν, retro, apud verba eundi, veniendi, ducendi, trahendi creberrime dicitur, ut neutiquam opus sit isto κάτω vulgo cum φέροιτο coniuncto.

Θανμάζοις ἂν οὖν, εἰ — ἔχουσι] Cratyl. p. 421. D. οὐδὲν θανμασιόν ἂν εἴη, εἰ—διαφέρεται. Tim. p. 26. B: θανμασιμί ἂν, εἰ τί με αὐτῶν διαπέφηνεν. Protagor. p. 312. C: θανμάζοιτ' ἂν, εἰ οἶσθα. Gorg. p. 452. B: θανμάζοιμί τ' ἂν — καὶ αὐτός, εἰ σοι ἔχει ἐπιδείξαι, ubi v. annot.

πληρώσει τε και ἡδονῇ γίγνεσθαι, ὥσπερ δὲ πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες ἀπειρία λευκοῦ, και πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρία ἡδονῆς ἀπατῶνται; Μὰ λία, ἢ δ' ὅς, οὐκ ὄν φανμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ οὕτως ἔχει. Ὡδὲ γ' οὖν, εἶπον, ἐννοεῖ· οὐχὶ πείνα και δίψα και τὰ τοιαῦτα B κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως; Τί μὴν; Ἄγνοια δὲ και ἀφροσύνη ἄρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐ ἕξεως; Μάλα γε. (Ὀυκοῦν πληροῖτ' ἂν ὅ τε τροφῆς μεταλαμβάνων και ὁ νοῦν ἴσων;

P. 585. ὥσπερ δὲ πρὸς μ. φ.] Interposui δὲ e Mon. Flor. β. praecunte Bekkero. Idem libri habent πρὸς πλήρωσιν τε και ἡδονῇ φέροσθαι.

εἰ μὴ οὕτως ἔχει] ἔχει Vat. Θ. Vind. Φ. v. p. 584. E. Ὡδὲ γ' οὖν, εἶπον] V. γε οὖν. Par. A. denuo collatus γ' οὖν. Sed γοῦν Vind. Ang. Vat. m. r. et Florentini. Dein Par. A. πείνη, superscripto α. Pro vulg. δίψη, quod solus Ven. E. cum vett. editt. tenet, libri omnes δίψα. Formam in ἡ terminatam veteribus Atticis usitatam esse docet Pierson. ad Moer. p. 183 sq. Accusativum πείνην legimus Phileb. p. 52. A. Deinde Bekk. tacitus dedit και τοιαῦτα, omisso articulo, qui haud scio an operarum culpa exciderit. Nostri quidem libri eum constanter tuentur.

P. 585. πρὸς πληρώσει — γίγνεσθαι] ad expletionem et voluptatem pervenisse.

ὥσπερ δὲ πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες] sed quemadmodum iuxta nigrum colorem fuscum spectantes albi coloris notitia deficiente, ita iuxta doloris vacuitatem videntes dolorem propter voluptatis imperitiam decipiuntur. In his non dubitavimus δὲ ex duobus codd. revocare, quod eiecisse videntur critici, quia sibi persuaserant locum nunc habere illam universi enuntiationi appositionem ab ὥσπερ exordientem, de qua exposuimus ad Gorg. p. 448. E. Phaedon. p. 61. A. Theaet. p. 172. D. De Rep. III. p. 413. D. al. Atqui hic quidem ea ratio neutiquam

statuenda est, quandoquidem inde ab ὥσπερ non expegesis aliqua orditur, sed plane novum quiddam et contrarium infertur, unde superiori μὲν inter ἀφόδρα et ὀλονται interiecto in consequentibus debuit respondere δὲ. Sententia enim haec est: valde quidem sibi persuaserunt pervenisse se ad voluptatem, sed propter doloris vacuitatem et dolorem iuxta positum de illa falluntur. Itaque frustra sunt qui particulae δὲ defectum vel defendere vel excusare conati sunt. Deinde quoniam τὸ ἄλυπον cum φαιῶ et ἡ λύπη cum μέλανι comparatur, Schielermacherus scriptum mavult: και τὸ ἄλυπον οὕτω πρὸς λύπην ἀφορῶντες. Nec tamen quidquam mutandum neque probandum quod cod. Mon. corr. offert πρὸς φαιὸν

Ἡῶς δ' οὖν; Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἦτιον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Δῆλον, ὅτι τοῦ μᾶλλον. Πότερα οὖν ἡγῆι τὰ γένη μᾶλλον καθαρᾶς οὐσίας μετέχειν, τὰ οἶον σίτου τε και ποτοῦ και ὄψου και ξυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δάξης τε ἀληθοῦς εἶδος και ἐπιστήμης και νοῦ και ξυλλήβδην αὐ πάσης ἀρετῆς; ὦδε δὲ κρῖνε· C τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου ἐχόμενον και ἀθανάτου και ἀληθείας, και αὐτὸ τοιοῦτον ὄν και ἐν τοιοῦτῳ γιγνόμενον, μᾶλλον εἶναι σοι δοκεῖ ἢ τὸ μηδέποτε ὁμοίου και θνητοῦ, και αὐτὸ τοιοῦτον και ἐν τοιοῦτῳ γι-

B. περὶ ψυχὴν αὐ ἕξεως] αὐ accessit ex Par. A. Vat. Θ. Ven. EII. et edit. Bas. 2. Receptit etiam Bekk.

Ὀυκοῦν πληροῖτ' ἂν] Sic Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. et Florentini omnes. Vulgo post Ὀυκοῦν male inserunt και, recte a Bekkero deletum.

C. ξυλλήβδην αὐ πάσης] Sic Par. A. Vat. m. Ven. II. Vind. Φ. Flor. a. c. x. γ. Scribatur vulgo ξυλλήβδην ἀπάσης.

ὦδε δὲ κρῖνε] Sic Par. AK. Ven. E. Ang. Vat m. Flor. n. c. x. a. γ. Vulgo κρῖναι, quem infinitivum loco imperativi positum putabat Heindorf. ad Sophist. p. 277.

και ἐν τοιοῦτῳ γιγν.] Vat. r. hic et mox ἐν τῷ τ. Non opus articulo. Praeterea αὐ τὸ τοιοῦτο Par. ADK. Vind. Φ. Ang.

μέλαν. Nam omnino res eodem reddit, sive dolor iuxta doloris vacuitatem, sive doloris vacuitas iuxta dolorem spectari dicatur: perturbatur enim utriusque rei vicinitate de voluptate iudicium. Pro και πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω ne quis requirat οὕτω και πρὸς τὸ ἄλυπον, eadem collocatio verborum est libr. I. p. 354. B: ὥσπερ οἱ λῆνοι — ἀπογεύονται, και ἐγὼ μοι δοκῶ οὕτω — ὀρμησαι κτλ. Protagor. 329. A. ὥσπερ τὰ χαλκεία — και οἱ ἠήτορες οὕτω κτλ. Phaedr. p. 230. D. ubi v. ann.

Ὡδὲ γ' οὖν, εἶπον, ἐννοεῖ.] In his γ' vim acuit vocabuli ὦδε, sed οὖν inservit continuandae argumentationi. Ferri non potest γοῦν, quod ad universam sententiam pertineret, habens illud vim asseverandi cum

restrictione quadam.

οὐχὶ πείνα και δίψα —] Ad rem ipsam cf. Phileb. p. 31. E. sqq.

B. και ὁ νοῦν ἴσων] De usu verbi ἴσων Buttmanu. Gr. Ampl. T. II. p. 141. „ἴσχω usurpatur, sicubi notiones retinendi, cohibendi, apprehendendi et nanciscendi, quae vulgari illo ἔχειν minus clare significantur, praecipue notandae sunt atque urgendae.“ τὸ τοῦ ἦτιον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος;] h. e. τοῦ ἦτιον καθαρᾶς οὐσίας μετέχοντος ἢ τοῦ μᾶλλον.

C. τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου ἐχόμενον —] Τὸ αἰεὶ ὁμοίου vocatur nunc quod alias dicitur τὸ αἰεὶ ὡσυνείως και τὰ τοῦτο ἔχον, ut Phaedon. p. 78. C. D. al. Etenim ὁμοιον saepenumero est

γνώμενον; Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου.
 Ἡ οὖν αἰεὶ ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον ἢ ἐπιστή-
 μης μετέχει; Οὐδαμῶς. Τί δ', ἀληθείας; Οὐδὲ τοῦτο.
 Εἰ δὲ ἀληθείας ἦττον, οὐ καὶ οὐσίας; **Ανάγκη.** Οὐ-
 D κοῦν ὅλως τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν γένη-
 τῶν γενῶν αὐτῶν περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν
 ἦττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχει; Πολύ γε.
 Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ οἶε οὕτως; **Ἐγωγε.** Οὐ-
 κοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πληρούμενον καὶ αὐτὸ
 μᾶλλον ὄν ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ τὸ τῶν ἦτ-
 τον ὄντων καὶ αὐτὸ ἦττον ὄν; Πῶς γὰρ οὐ; Εἰ
 ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει προσηκόντων ἡδύ ἐστι,
 τὸ τῶ ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον μᾶλ-
 E λον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδο-
 νῇ ἀληθεῖ, τὸ δὲ τῶν ἦττον ὄντων μεταλαμβάνον
 ἦττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο καὶ ἀπι-
 στοτέρως ἂν ἡδονῆς καὶ ἦττον ἀληθοῦς μεταλαμβά-
 νοι. **Αναγκαϊότατα, ἔφη.** Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρε-

D. τῶν μ. ὄντων πληρούμενον — μᾶλλον ὄντως] Prius
 μᾶλλον ante ὄντων ponunt Stephan. et Ven. Σ., quam lectionem
 sequutus videtur Ficinus, qui haec sic expressit: quod reve-
 ra verioribusque rebus impletur. Omittunt Vind. Par.
 K. Ang. Vat. m. Sed omitti propter sequentia non potest. Deinde

idem quod ὁμοιον ἐαυτῶ. Phaedr.
 p. 271. A: πότερον ἐν καὶ ὁμοι-
 ον πέφικε, unum et simplex.
 Sympos. p. 173. D: αἰεὶ ὁμοιος
 εἰ, ὡς Ἀπολλόδορος, semper tibi
 simili es. — Ἐχόμενον
 τινος, cum aliquo conian-
 ctum, exemplis illustravit Ast.
 ad Legg. p. 366. — μᾶλλον
 εἶναι, i. e. πλέον οὐσίας ἔχειν.
 conf. Phaedon. p. 93. B. Philob.
 p. 41. extr. ibique ann. nostr. edit.
 Gothan. In proximis haud scio
 an opus sit Astii coniectura
 ἢ τὸ τοῦ μηδέποτε ὁμοίου.

Ἡ οὖν αἰεὶ ὁμοίου οὐσία
 — ἐπιστήμης μετ.] Locum
 labem suscepisse, vel responsum
 istud: Οὐδαμῶς, evincit. Vi-
 tium haeret in verbis εἰς ὁμοί-
 ον, quod acute Hermannus

vidit in ἀνομοίου mutandum esse.
 Sed ne sic quidem omnis sub-
 lata offensio est, quandoquidem
 requiritur τοῦ ἀνομοίου. Cod.
 Angel. ἢ οὖν μὴ αἰεὶ ὁμ. Flor. x.
 Alius liber Flor., nescio quis,
 ἢ δὲ τοῦ μηδέποτε ὁμοίου οὐ-
 οία. Verisimile est in antiquis-
 simis libris olim scriptum fuisse:
 Ἡ δὲ τοῦ ἀνομοίου, sicuti ex
 isto αἰεὶ, quod plerisque omnes
 codd. adhuc inspectos occupa-
 vit, probabiliter coniciat. Nolu-
 mus tamen in re incerta quid-
 quam in oratione Platonis, qua-
 lem codd. plurimi optimique ex-
 hibent, immutare. Sententiam li-
 quet hanc esse debere: Num
 igitur eius, quod nunquam
 sibi constat, essentia essen-
 tia aut scientiae ma-

τῆς ἀπειροί, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις αἰεὶ ξυ- 586
 νόντες, κάτω, ὡς ἔοικε, καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ
 μεταξὺ φέρονται τε καὶ ταύτη πλανῶνται διὰ βίον,
 ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀν-
 ἐβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν, οὐδὲ τοῦ ὄντος
 τῶ ὄντι ἐπληρώθησαν, οὐδὲ βεβαίον τε καὶ καθαρᾶς
 ἡδονῆς ἐγεύσαντο, ἀλλὰ βοσκομάτων δίκην κάτω αἰεὶ
 βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας
 βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἕνεκα τῆς B
 τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλή-
 λους σιδηροῖς κέρασι τε καὶ ὀπλαῖς ἀποκτινύουσι δι-
 ἀπληστίαν, ἅτε οὐχὶ τοῖς οὐσιν οὐδὲ τὸ ὄν οὐδὲ τὸ
 στέγον ἐαυτῶν πιμπλάντες. Παντελῶς, ἔφη ὁ Γλαύ-
 κων, τὸν τῶν πολλῶν, ὦ Σώκρατες, χρησιμῶδες βί-
 ον. **Ἄρ'** οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι με-
 μιγμέναις λύπαις, εἰδῶλοισ τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ
 ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀπο-

Bekk. ὄντων post τῶν ἦττον tacitus omisit. Puto vocem operarum
 errore excidisse.

P. 586. πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven.
 ΣII. Vind. Ang. Vat. m. r. et Florentini. Vulgo ἀληθές.

B οὐδὲ τὸ στέγον] V. οὐτε. Mutavit Bekk. ex Par. A.
 Ven. Σ. Vind. Ang. Vat. m., quibuscum consentiunt Flor. a. c. x. a. γ.

gis est particeps? In pro-
 ximis ἀληθείας de veritate vi-
 sua consistente atque obie-
 ctive spectata intelligendum.

D. Οὐκοῦν ὅλως τὰ π.]
 h. e. ut in universum dicam.

Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ
 οἶε οὕτως;] sc. ἦττον ἀλη-
 θείας τε καὶ οὐσίας μετέχει;

E. Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ
 ἀρετῆς —] Laudat Longin.
 XIII. §. 1. usque ad ἀπληστίαν,
 unde varias lectiones excerptit
 Ast. Videlicet ille locum non
 integrum exscripsit.

P. 586. καὶ μέχρι πάλιν
 πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται]
 Tim. p. 25. B: τῶν ἐντὸς τῆδε
 ἀβύσσου μὲν ἤρχον μέχρι πρὸς
 Ἄργεον.

B. οὐδὲ τὸ στέγον ἐαυ-
 Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

τῶν π.] Στέγειν dicuntur vasa
 rimis carentia, quae liquores ita
 continent, ut nihil effluat. Hoc
 loco τὸ στέγον intelligitur τὸ
 λογιστικὸν et partes animi illi
 morigerae, sicuti apparet ex p.
 580. D. E. De τῶ ἐπιθυμητικῶ
 conf. locus Gorgiae p. 493. A. B.,
 ubi inter alia leguntur haec: τοῦ-
 το τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπιθυμητικῶ
 εἶσθ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ
 σιτηγόν. ὡς τειρημένος εἴη πλ-
 θος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπει-
 κάσας.

χρησιμῶδες βίον] vitam
 istorum velut oraculo canis.

ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας
 θέσεως ἀποχραινόμεναις]
 quae exinde, quod iuxta
 se invicem positae sunt,
 trahunt colorem. Nam ἀπο-

C χραινομέναις, ὥστε σφοδρὸν ἐκατέρας φαίνεσθαι καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττώνας τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδῶλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Σησίχορος φησι γενέσθαι περιμαχίητον ἀγνοία τοῦ ἀληθοῦς; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν τι αὐτὸ εἶναι.

Cap. XI. Τι δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα ἀνάγκη γίνεσθαι, ὅς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπραττήται ἢ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησιονήν τιμῆς τε D καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ; Τοιαῦτα, ἢ δ' ὅς, ἀνάγκη περὶ τοῦτο εἶναι. Τι οὖν; ἢν δ' ἐγώ· θαυρόνυντες λέγωμεν, ὅτι καὶ περὶ τὸ φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλονεικόν ὅσαι ἐπιθυμίαι εἰσὶν, αἱ μὲν ἂν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμεναι καὶ μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς διώκουσαι, ἃς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγήται, λαμβάνουσι, τὰς ἀληθεστάτας τε

C. ὥστε σφοδρῶς] σφοδρῶς Flor. β. Mon. Ven. E. Vat. r. Sed nec altera forma Atticis genere feminino inusitata.

Cap. XI. D. εἰτε ἀληθείαι ἐπομένων] Steph. in vitis libris

χρᾶντοσθαι verbum est de pictoribus proprium, ut σκιαγραφῆσθαι, de quo v. p. 583. B. Tim. Gloss. p. 276: τὸ ἀποχρᾶναι τὸ τὰ χρωσθέντια ἐνοποιεῖν.

C. ἔρωτας — λυττώνας τ. ἀφρ. ἐντίκτειν] amores sui furiosos imprudentibus iniicere.

ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης —] Scholiast. ad Lycophron. v. 113: λέγονται γὰρ, ὅτι διωχομένη (Paridi) δὲ Αἰγύπτου ὡς (dele) Πρωτεύς Ἑλένην ἀφελόμενος εἰδῶλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἐπλευσεν εἰς Τροίαν, ὡς φησὶ Σησίχορος· Τρῶες οὐ τότε ἔσαν Ἑλένης εἰδῶλον ἔχοντες. Vid. Schneidewin. Delect. Poes. iamb. p. 331. Etiam alii Helenam non in Troia, sed in Pharo insula versatam esse memoriae tradiderunt, veluti Herodot. II, 112 sqq., ubi v. in tpp.

Cap. XI. οὐχ ἕτερα τοι-

αῦτα δ. γίνεσθαι] nonne item talia accidant necesse est, si quis hoc ipsum peragat, i. e. τῷ θυμοειδῇ satisfaciatur, vel invidia propter honoris cupiditatem, vel vi propter contentionis studium, vel ira propter morositatem, expletionem honoris et victoriae et iracundiae expetens sine ratione ac mente? Verbum διαπραττεσθαι de cupiditatis expletione positum tetigimus ad Symp. p. 181. B. Ceterum ὅς ἂν dictum pro ἂν τις, id quod latuit Schneiderum. Exempla structurae bene multa reperuntur, ut Euthyphron. p. 3. C. sq. Apol. Socr. p. 22. B. Sympos. p. 176. D. Phaedr. p. 242. C. 269. D. Lachet. 188. A. conf. Schaefer. ad Sophoc. Trachin. v. 907. Rost. Gr. p. 121. 12. b. ed. VII. D. ὅς ἂν τὸ φρόνιμον

λήφονται, ὡς οἶόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς λαβεῖν, ἅτε ἀληθείαι ἐπομένων, καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰκείας, εἴπερ τὸ βέλτιστον ἐκάστῳ, τοῦτο καὶ οἰκειότατον; Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, οἰκειότατόν γε. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἐπομένης ἀπάσης τῆς ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἐκάστῳ τῷ μέρει ὑπάρχει εἰς τε τὰλλα τὰ ἑαυτοῦ πραττεῖν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βέλτιστας καὶ εἰς τὸ δυνατόν τὰς ἀλη- 587 θεστάτας καρποῦσθαι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἐτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μῆτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν, τὰ τε ἄλλ' ἀναγκάζειν ἀλοτριαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν ἂ πλεῖστον φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφείστηκε, μάλιστα ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Πολύ γε. Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅπερ νόμου τε καὶ τάξεως; Ἀἴθλον δὴ. Ἐφάνησαν δὲ πλεῖστον ἀφε-

omnibus ἐπόμεναι scripsit.

E. εἴπερ τὸ βέλτιστον ἐκάστῳ] Ast. coniecit εἴπερ ὁ βέλτιστον, quod nunc non probaverim.

ἐξηγήται] h. e. quas τὸ φρόνιμον ostendat ac monstret, tanquam interpres ac monstrator. Nam ita nunc ἐξηγεσθαι intellexerim. Verbi usum illustrat Ruhnk. ad Tim. Gloss. p. 109 sqq.

ἅτε ἀληθείαι ἐπομένων] Debat esse ἐπομέναις. Sed genitivus praegresso dativo nihil habet offensionis; v. ad VII. p. 518. A. coll. p. 590. D.

E. εἴπερ τὸ βέλτιστον — τοῦτο] τοῦτο post subiectum cum vi illatum; v. ad Charmid. p. 163. C. Theaet. p. 171. D. Legg. II. p. 657. E. XII. p. 959. A. Weber. ad Demosth. in Aristocr. p. 158.

Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα] — philosopham igitur partem α, τὸ λογιστικόν si sequitur universus animus neque ab eo dissidet, unicuique etc. De proximis cf. Phaed. p.

81. A: ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι — κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένη — ὡς ἀληθῶς — μετὰ θεῶν διάγονσα, ubi quod Heindorfius διαγούση legendum censuit, multo lenius licebit corrigere διάγονουσα, ut similiter accusativus post dativum inferatur atque hoc loco, ubi deinceps scriptum: καὶ δὴ καὶ — ἕκαστον — τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Etenim post ἔξεστι, ὑπάρχει, alia huiusmodi verba, etsi plerumque dativus ponitur, tamen etiam accusativus infinitivo adiungi potuit. Unde factum est, ut utraque constructio saepe numero mira varietate coniungeretur. Euthyphr. p. 5. A: ἀφ' οὖν μοι — κράτιστόν ἐστι μαθητῆ σὺ γινέσθαι — λέγοντα, ὅτι κτλ. Xenoph. Cyrop. II, 1. 15: ἔξεστι δ' ὑμῖν, εἰ βούλοσθε, λαβόντας ὅπλα — εἰς — κίνδυνον ἐμβαλεῖν. Aeschin. adv. Ctesiph. §. 2: ἵνα ἐξῆ πρῶτον μὲν τῷ πρε-

στῶσαι οὐχ αἱ ἐρωτικά τε καὶ τυραννικά ἐπιθυμίας;
 B Πολύ γε. Ἐλάχιστον δὲ αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμιαί;
 Naί. Πλεῖστον δὲ οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας
 ὁ τύραννος ἀφειστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον. Ἀνάγκη. Καὶ
 ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιάσεται, ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς ἡδίστα. Πολλὴ ἀνάγκη. Οἷόςθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ,
 ὅσῳ ἀηδέστερον ζῆ τύραννος βασιλέως; Ἄν εἴπης,

P. 587. B. ὁ δὲ ὀλίγιστον] ὀλίγιστον Par. DK. Ven. II.
 Vat. Θ. Ang. Vat. r. Flor. x. Mox δὲ αὖν Vat. Θ. r., quod recepit
 Bekkerus. — νόθων Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Mon. Ang. Vat.
 r., quod placuit Schneidero et Turicensibus. Aliter, opinor, factum
 esset, si illi novissent, quod nunc exploratum habetur, librum Par.

σβυτάω — συμβουλεύειν, δὲν-
 τερον δὲ — τὸν βουλούμενον —
 γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Plura rei
 exempla dabunt Bruuck. ad
 Sophocl. Electr. v. 480. Elmsl.
 ad Eurip. Heracl. v. 693. Intpp.
 ad Lucian. Somn. §. 26. et 35.
 Dorvill. ad Chariton. p. 586.
 ed. Lips.

P. 587. B. ὁ τύραννος ἀφει-
 στήξει] De hac forma futuri
 v. Matth. Gr. Ampl. T. I. §.
 210. ann. 3.

Τριῶν ἡδονῶν — νόθων]
 Nam una rationis (τοῦ λογι-
 στικοῦ) voluptas sincera est;
 sed iracunda animi pars (τὸ
 θυμικόν) atque τὸ ἐπιθυμητι-
 κόν utantur voluptatibus adul-
 terinis.

τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπ. ὑπερ-
 βᾶς] Dicitur tyrannus ultra ex-
 tremos adulterinarum volupta-
 tum terminos progredi, utpote
 fugiens legem et rationem at-
 que servis quibusdam indulgens
 ac voluptatibus. Nam τὸ ἐπέ-
 κεινὰ sunt termini vel fines ex-
 tremi adulterinarum voluptatum,
 ultra quos ad summa earum fas-
 tigia pervenitur.

Ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ —]
 Locus a multis tractatus, uber-
 rimeque illustratus a Schnei-
 dero in Vol. III. ed. Civitatis
 Praef. p. XCH. — CXV., qui
 etiam superiorum interpretum

opinionem enarravit ac percen-
 suit. Quamquam nos quidem ei
 neutiquam de omnibus assentimur.
 conf. etiam Schleierm. Interp.
 Germ. p. 695 sqq. Cousin. Oeuvres
 de Platon. Vol. XV. p. 355—371
 Susemihl. Genet. Entwickel. d.
 Platon. Philos. Vol. II. p. 244 sq.
 Nobis quid videatur, paucis signifi-
 casset, satis erit. Statuit igitur
 philosophus tria voluptatum genera,
 unum sincerarum, duo adulterarum,
 ultra quarum terminos tyrannum
 progredi arbitratur. Itaque secun-
 dum ipsam voluptatum naturam
 tyrannum tertio gradu a vera
 voluptate abesse censet. Quibus
 ita positus numero isto ternario
 ita utitur, ut primum eius ope
 multiplicet numeros intervallorum,
 quibus quinque civitatum
 principes vel cives, in binas illi
 classes secundum trina membra
 descripti, a se invicem distare,
 hoc est, pro sua quique condi-
 tione a vera voluptate abesse
 iudicandi sint. Quo negotio per-
 acto hunc ipsum numerum isto
 modo auctum eumque planum
 (ἐπίπεδον) ac secundum τὸ
 μήκος exploratum etiam secun-
 dum δύναμιν καὶ αὐξήν, per
 secundam potentiam atque
 tertium auctum, multiplicat,
 quo denique plene appareat, quan-
 to intervallo tyrannus secundum

ἐρη. Τριῶν ἡδονῶν, ὡς εἶκεν, οὐδῶν, μίᾳ μὲν
 γνησίας, δυοῖν δὲ νόθων, τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέ-
 κεινὰ ὑπερβᾶς ὁ τύραννος, φυγὼν νόμον τε καὶ λό- C
 γον, δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ, καὶ
 ὅπόσῳ ἐλαττοῦται οὐδὲ πάνυ ῥάδιον εἰπεῖν, πλὴν
 ἴσως ᾧδε. Πῶς; ἐρη. Ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτου
 που ὁ τύραννος ἀφειστήκει· ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ

A. νόθων exhibere ac primitus νόθων, non νόθων scriptum ha-
 buisse. Pro τῶν νόθων male Steph. τὸ νόθων.

C. καὶ ὅπόσῳ ἐλ.] ὅπόσῳ Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m.
 Flor. a. c. a. γ. Ante Schn. erat ὅποσα.

ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ δημ.] Steph. αὐτῶν, Vind. Par. K.

utramque rationem ab optimo
 principe vel aristocratico di-
 stare putandus sit. Redit vero
 omnis ratio eius huc. Constituit
 philosophus supra quinque civi-
 tatum genera hoc ordine sese ex-
 cipientia: aristocratiam, quam
 eandem etiam ut regalem prin-
 cipatum informat, timocra-
 tiam, oligarchiam, demo-
 cratiam, denique tyrannidem.
 Iam vero tyrannum ab
 oligarchico tribus gradibus,
 oligarchicum vero ab ari-
 stocratico vel regali prin-
 cipe item tribus gradibus di-
 stare animadvertit. Quos quidem
 gradus non iam ita dinumerat,
 ut sex esse intelligantur, sed
 potius multiplicando auget, ita
 ut terni, hoc est, noveni
 emergant. Nempe vis ternionis,
 qua efficitur graduum multipli-
 catio, utique exinde repetenda
 est, quod tyrannus indicatus est
 a sincera voluptate tertio gradu
 remotus esse. Iam vero post-
 quam hac ratione demonstratum
 est, tyrannum secundum nume-
 rum planum sive ἐπίπεδον (h.
 e. simplex quadratum) novem
 gradibus abesse a sincerae vol-
 uptatis fructu, deinde etiam pro-
 ceditur longius. Informavit enim
 philosophus vim voluptatis non
 tantum ut linea vel longitudine

porrectam, sed etiam ut exten-
 sam in latitudinem sive ut cubi-
 cam. In quo fortasse secutus
 est Pythagoreos, quos ipsos quo-
 que constat virtutes et vitia ad
 numeros retulisse, ut nec mirum
 videatur, si etiam voluptates ad
 eandem trutinam exigere studue-
 rint. Nimirum cubicam illi ra-
 tionem, si quid iudicare possu-
 mus, ideo maxime respectave-
 runt, quia virtutum, vitiorum,
 sensuum, voluptatum denique,
 materiam quasi quandam vel sub-
 stantiam esse intelligere sibi visi
 sunt, qua vis ipsorum absolute-
 retur. Haec igitur causa vide-
 tur esse, cur Plato voluptatis
 adulterae cum voluptate sincera
 comparisonem etiam ad cubi-
 cam mensuram revocandam sta-
 tuerit. Quam quidem mensuram
 ipse significavit verbis: κατὰ
 δύναμιν καὶ τὴν τριτην αὐξήν.
 Etenim δύναμις mathematicis
 Graecis est potentia, impri-
 mis secunda vel quadrata, si-
 cuti ad Theaeteti locum p. 147.
 D. ostendimus. Quare apte sub-
 iungitur: καὶ τριτην αὐξήν, quo
 significatur tertia potentia.
 Itaque numerus novenarius, qui
 primitus ex ternione ut radice
 ortus est ἐπίπεδος, iam rursus
 semet ipso tertia potentia ad-
 auctur, hoc modo: $9 \times 9 = 81$.

δημοτικὸς ἦν. Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώ-
λω πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἂν, εἰ τὰ
πρόσθεν ἀληθῆ: Οὕτως. Ὁ δὲ γε ὀλιγαρχικὸς ἀπὸ
D τοῦ βασιλικοῦ αὐτῷ τρίτος, ἐὰν εἰς ταῦτ' ἀριστοκρα-
τικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν. Τρίτος γάρ. Τριπλα-
σίου ἄρα, ἣν δ' ἐγὼ, τριπλάσιον ἀριθμῶ ἀληθοῦς
ἡδονῆς ἀφέστηκε τύραννος. Φαίνεται. Ἐπίπεδον ἄρ',
ἔφη, ὡς ἔοικε, τὸ εἰδωλὸν κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀρι-

Vat. m. Flor. a. c. a. δημοκρατικός, quod in Par. A. superscri-
ptum est.

D. καὶ τρίτην αὐξήν] τὴν vulgo ante τρίτην interpositum
om. Par. A. Vind. Φ. Vat. m. Flor. a. γ. Eiecerunt etiam Schn. Turr.
Herm.

E. τελεωθελση τῆ π.] Sic Vat. Θ. Par. DK. Ven. II. pro

et $9 \times 81 = 729$. qui ipse est
numerus ille tyrannicus, qui indi-
cat, quantum discriminis inter
optimum optimae civitatis princi-
pem atque tyrannum felicita-
tishabita ratione intercedat. Quae
omnia quo clarius perspiciantur,
non inuita erit rem in tabula
descriptam sub oculorum con-
spectu posuisse:

	longi- tudo	lati- tudo
I. aristocra- tias. rega- lis princi- patus:	}	1:9
II. timocra- tia		3
III. oligarchia	}	81
IV. democratia		243
V. tyrannis		729

Iam vero ubi disquirimus, quid
consilii Plato in his ita expli-
candis sequutus esse putari de-
beat, res nobis quidem neuti-
quam adeo obscura videtur, ut
explicari nequeat. Nam quum
libro octavo atque nono uber-
rime disputatione τὸ ποιόν sive
qualitatem felicitatis et
infelicitatis variorum imperio-

rum illustraverit, tum hoc lo-
co etiam τὸ ποσόν sive quan-
tita-tem eiusdem indicavit, quod
perfecto ad rem praesentem longe
fuit gravissimum, ut denique hac
quoque ex parte constaret cer-
tius, quantum iustitia iniustitiae
felicitatis nomine antecelleret.
Hoc autem perfecit ratione Py-
thagorica, quippe quam unam
ad huius rei demonstrationem
aptissimam esse intellexisset.
Quocirca totam rem quod re-
vocavit ad calculos, minime
mirum aut absurdum vide-
ri debet, praesertim quum id
instituerit prudentissime. Calli-
dissimo enim consilio in exqui-
renda voluptatum latitudine du-
plicem fecit rerumpublicarum ordi-
nem, alterum, qui aristocra-
tiam, timocratiam et oligarchiam
complecteretur atque secundae
tantum potentiae (τῆς δυνάμεως)
haberet augmentum; alterum qui
ab ipsa oligarchia exorsus us-
que ad tyrannidem pertenderet
atque tertiae potentiae (τῆς τρί-
της αὐξήσεως) vim experiretur. Qua
ratione luculentissime demon-
stravit, infelicitatis atque mis-
eriae incrementa in civitatibus
ipsis pariter atque in earum recto-

θμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη. Κοιμῶν γε. Κατὰ
δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὐξήν δῆλον δὴ ἀπόστασιν
ὄσσην ἀφεστηκῶς γίγνεται. Ἀῆλον, ἔφη, τῷ γε λογι-
στικῷ. Οὐκοῦν ἐὰν τις μεταστρέψας ἀληθεία ἡδονῆς
τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκῶτα λέγῃ, ὅσον
ἀφέστηκεν, ἔννεκα καὶ εἰκοσικαὶ πεπτακοσιοπλασιάκις ἥδιον
αὐτὸν ζῶντα εὐρήσει τελεωθελση τῆ πολλπλασιώσει,
τὸν δὲ τύραννον ἀνιάρότερον τῆ αὐτῆ ταύτῃ ἀπο-

vulg. τελεωθελση. Altera forma haud scio an ubique restituenda
sit. Libr. V. p. 465. D. τροφή τελεωτέρα, ubi nullus codex τελεω-
τέρα, quum Politic. p. 270. B. plurimi habeant τελεωτάτην τρο-
πὴν. meliores τελεωτάτην. Libr. II. p. 377. B. longe plurimi τε-
λεωθῶσι. V. p. 466. E. omnes τελεωθέντας. VI. p. 487. A. paucis-
simi τελεωθῶσι. Ibid. p. 498. B. plurimi τελεοῦσθαι. Vulgatum te-
nuit Schneid. asseclis suis consentientibus.

ribus tanto vehementius inva-
lescere, quo longius ipsae ab opti-
mo principatu remotae essent.
Nam in tribus quidem prioribus
civitatibus generibus minor tar-
diorque malorum progressio fit;
in posterioribus autem eadem
tanta vi ingruit, ut mala malis
ingenti multitudine accumulari
facile intelligatur.

ἡδονῆς τρίτῳ εἰδῶλω] Est
enim voluptas tyranni nihil nisi
adumbrata quaedam verae vo-
luptatis species.

Τριπλάσιον ἄρα — τρι-
πλάσιον] um das Dreifache
des Dreifachen ist er ent-
fernt.

Ἐπίπεδον ἄρ' — εἶη] Vo-
cabulum ἐπίπεδον illustratur ver-
bis consequentibus: κατὰ τὸν τοῦ
μήκους ἀριθμὸν. Intelligitur au-
tem numerus novenarius ternarii
numeri multiplicatione effec-
tus, qui quoniam quadrati in-
star superficiem tantum reprae-
sentat neque corpus solidum, re-
vocatür ἐπίπεδον. Minus recte
Schneiderus p. LXXXVI.
verba sic interpretatur: Si quis
simulacrum voluptatis ty-

rannicae planum ponat,
ei longitudinis numero
iam indicato utendum et
secundum eum plani ma-
gnitudinem definiendum
esse.

Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρί-
την αὐξήν] Opponitur δύνα-
μις καὶ τρίτη αὐξήν antegresso
ἐπιπέδῳ. Nimirum δύναμις, ut
iam antea significavimus, se-
cunda potentia numeri novena-
rii intelligitur: $9 \times 9 = 81$: sed
τρίτη αὐξήν vocatur tertia eius-
dem potentia: $9 \times 81 = 729$.
Nam δύναμιν eximie dici secun-
dam potentiam, ad Theaetetum
p. 147. D. monuimus. Fallitur
igitur de his Schneiderus l.
c. τρίτην αὐξήν putans per epe-
xezesin ad δύναμιν additum esse.
Efficitur autem ipso hoc secun-
dae potentiae auctu sane eate-
nus latitudo, quatenus numerus
novenarius numeri ternarii qua-
drato existit ideoque multipli-
catio ternionis quodammodo est
continuata.

ἐὰν τις μεταστρέψας —]
i. e. inversa ratione, ita ut
non iam definiatur, quanto inter-

στάσει. Ἀμύχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφύρηκας τῆς
588 διαφορότητος τοῖν ἀνδρῶν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ
ἀδίκου, πρὸς ἡδονὴν τε καὶ λύπην. Καὶ μέντοι καὶ
ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμὸν,
εἴπερ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες καὶ μῆ-
νες καὶ ἐνιαυτοί. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, προσήκουσιν. Οὐ-
κοῦν εἰ τοσοῦτον ἡδονῆ νικᾷ ὁ ἀγαθὸς τε καὶ δι-
καιος τὸν κακὸν τε καὶ ἀδικον, ἀμύχανῳ δὴ ὅσῳ
πλεῖον νικᾷσει εὐσχημοσύνη τε βίου καὶ κάλλει καὶ
ἀρετῇ; Ἀμύχανῳ μέντοι νῆ Δία, ἔφη.

Cap. XII. Εἶεν δὴ, εἶπον· ἐπειδὴ ἐνταῦθα λό-
B γου γεγονάμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα λεχθέντα, δι'
ἀ δευρὸ ἤκομεν. ἦν δέ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδι-

P. 588. ὅσῳ πλεῖον νικᾷσει] πλεῖον Mon. Flor. β. κ. pro-
bante Bekkero. Angel. πλείονι. Sed πλεῖον melius convenit cum
τοσοῦτον.

Cap. XII. B. αὐτῷ διαλεγόμεθα] V. αὐτό, quod e Stob.

vallo tyrannus a rege distet,
sed potius quanto beator sit rex,
quam tyrannus. De usu loquen-
di v. ann. ad Gorg. p. 456. E.

E. τῆς διαφορότητος τῶν
ἀνδρῶν] Vocabulum διαφορό-
της tanquam Platicum nota-
runt Moeris p. 128. Thomas
M. p. 222. Legitur etiam Theaet.
p. 209. A. D. Phileb. p. 12. E.
14. A. Parmenid. p. 141. C. De
καταπεφύρηκας consulas Mat-
thiae Gr. §. 378.

P. 588. Καὶ μέντοι καὶ
ἀληθῆ — βίοις ἀριθμὸν] Significatur numerum 729 hac
in causa etiam longe esse con-
venientissimum, quia eo vita-
rum dies et noctes, menses, anni
definiantur, ut facile inde intel-
ligi liceat, quantum felicitatis et
infelicitatis discrimen inter re-
gem et tyrannum atque etiam ce-
teros vel singulis temporum mo-
mentis intercedat. Nam hic vi-
detur verborum sensus esse,
quem Schneiderus l. c. p.
LXXXII. parum accurate de-
claravit, hoc dici existimans:

regi tantundem singulis minutis,
quas dicimus, voluptatis suppe-
tere, quantum tyranno totis die-
bus, singulisque vel horis vel
diebus noctibusve perceptam ab
hoc voluptatem aequare illius
menstruam vel annuam. Hoc
enim si Plato voluit, certe ei
non opus fuit uno maxime nu-
mero 729, sed potuit uti etiam
alio. At nimirum ipse philoso-
phus hunc unum potissimum nu-
merum καὶ ἀληθῆ καὶ προσή-
κοντα βίοις dixit, siquidem ei vitae
dies et noctes et mensis et anni
convenient. Nimirum significavit
isto modo virtutem illius numeri
utique hanc esse, ut metiendis
temporibus sit longe aptissimus.
Quippe dimidium eius fere an-
num trecentorum sexaginta quin-
que dierum complet, ut dies at-
que noctes si connumerentur,
ille ipse numerus 729 efficiatur.
Atque similis est ratio horarum
cum mensibus comparatarum, et
minutarum diei partium, quas
hodie vocare solemus, ubi ad
diem comparantur. Verissime igitur
hactenus Schneiderus:

κεῖν τῷ τελείῳ μὲν ἀδίκῳ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ. ἢ
οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω μὲν οὖν. Νῦν δὴ, ἔφη,
αὐτῷ διαλεγόμεθα, ἐπειδὴ διωμολογησάμεθα, τό τε
ἀδικεῖν καὶ τό δίκαια πράττειν ἦν ἐκάτερον ἔχει δύ-
ναμιν. Πῶς; ἔφη. Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λό-
γῳ, ἴν' εἰδῆ ὁ ἐκείνα λέγων οἷα ἔλεγε. Ποῖαν τινά;
ἢ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγώ, οἷα μυθο-
C λογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις, ἢ τε Χιμαιῆρας καὶ
ἢ Σκύλλης καὶ Κεοβέρου, καὶ ἄλλαι τινὲς συγκαὶ λέ-
γονται ξυμπεφυκυῖαι ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι.
Λέγονται γάρ, ἔφη. Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν
θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων
ἔχοντος κεφαλὰς κύκλῳ καὶ ἀγρίων, καὶ δυνατοῦ με-

Sermon. IX. p. 119. Euseb. Praep. Ev. XII, 46. p. 615. C. et
codd. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. Ell. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r.
correctum. Erroris causam ex loci interpretatione cognosces. Frustra
C. Schmidt. Epist. ad Turr. p. 13. corr. αὐ οὕτω διαλ.

Ille enim numerus is est, qui et
annum et mensem et diem et
noctem sic metitur, ut tempo-
ris partitio proxime ad eam,
qua hodie utimur, accedens inde
proficiscatur, cuius partitionis
veritas simul clarissima in luce
collocata apparet.

ἀμύχανῳ δὴ ὅσῳ πλεῖον
νικᾷσει] Structuram illustra-
vit Matth. Gr. §. 445. c.

Cap. XII. B. ἐνταῦθα λό-
γῳ] Frequentius dicitur addito
articulo ἐνταῦθα τοῦ λόγου, mo-
mente Lobeck. ad Phrynich.
p. 280.

ἦν δέ που λεγόμενον] Se-
quitur locus gravissimus, quo
refutatur sententia Thrasymachi,
qui libro primo contenderat in-
iustitiam ita plurimum prodesse,
si et perfecta esset et iustitiae
speciem prae se ferret. Nec ta-
men Thrasymachus hic diserte
nominatur, sed tantum significatur,
sive id fiat per urbanitatem
quandam, sive ne homo ad iram
proclivior et iam factus sedatior
slenno lacessatur. Latet autem
in antegresso: ἦν δέ που λεγόμε-

μενον notio pronominis indefiniti-
tis. Unde deinde αὐτῷ διαλεγό-
μεθα infertur. Sic αὐτὸς ad sup-
pressum τις referri docuimus ad
Gorg. p. 469. C. 520. E. De Rep.
VI. p. 503. D. infra p. 591. A.

C. Πλάττε τοίνυν μίαν
μεν ἰδ.] Allegoria prorsus egre-
gia, qua rationem hominis par-
tem esse vere humanam prae-
clare docetur. Ceterum haec
multorum scriptorum imitatione
celebrata sunt. v. Galen. de
Hipp. et Plat. Dogm. VI. p.
298. Bas. Themist. in Gratian.
p. 169. C. Synesius Dion. p.
39. fin. de Regu. p. 11. A. Iam-
blich. Protrept. p. 30. et 84.
sq. ed. Kiessl. Plotin. Ennead.
p. 4. G. Ioannes Chrysostom.
Homil. III. p. 20. ed. Matthaei.
Photius c. Manichaeos in Wol-
ffi Anecdof. Gr. T. II. p. 95. et
quos laudant Boisson. ad Phi-
lostrat. p. 321. Creuzer. ad
Procl. in Alcib. p. 78. sq. p. 160.
Praeterea confers ipsum Platonem
De Rep. libr. IV. p. 430.
B. Politic. p. 309. D. Phaedr. p.
246. A. sq. et p. 230. A.

ταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Δεινοῦ
 D πλαστόου, ἔφη, τὸ ἔργον· ὁμοῦ δέ, ἐπειδὴ εὐπλαστό-
 τερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πεπλάσθω.
 Μίαν δὴ τοίνυν ἄλλην ιδεάν λεόντος, μίαν δὲ ἀν-
 θρώπου· πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύ-
 τερον τὸ δεύτερον. Ταῦτα, ἔφη, ῥᾶω· καὶ πέπλασται.
 Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὥστε πη ξυμ-
 πεφυκέναι ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη. Περίπλαστον δὴ
 αὐτοῖς ἔξωθεν ἐνός εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε
 E τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὸ ἔξω μόνον
 ἔλυτρον ὁρῶντι ἐν ζῶον φαίνεσθαι, ἀνθρώπου. Πε-
 ριπέπασται, ἔφη. Λέγωμεν δὴ τῷ λέγοντι, ὡς λυσι-
 τελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ πράτ-
 τειν οὐ ξυμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν ἢ λυσιτελεῖν
 αὐτῷ τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι πρῖεῖν ἰσχυ-
 ρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα, τὸν
 589 δὲ ἀνθρώπου λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενή, ὥστε
 ἔλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὀπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτε-
 ρον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλ' ἔαν αὐτὰ
 ἐν αὐτοῖς δάκνυσθαι τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἀλλήλα.

C. φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα] Sic Bekkerus ex Par.
 ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. δ., quibuscum Flor. β. x.
 faciunt. Vulgo ταῦτα πάντα.

D. καὶ δεύτερον τὸ δεύτερον] Steph. per errorem scri-
 psit: καὶ δεύτερον δεύτερον, τὸ δεύτερον.

P. 589. ὁ πῃ ἂν—ἄγῃ] Par. K. ὁποι, probante Astio, v. ad
 libr. VIII. p. 556. A. et VI. p. 492. C. Cōiunctivum ἄγῃ pro
 vulg. ἄγοι prae buerunt Par. A. Vat. Θ. Ven. II. Vindob. Ang.
 Vat. m. r. Stobaeus et Eusebius.

D. ἐπειδὴ εὐπλαστότε-
 ρον — λόγος] Imitatores loci
 indicat Victor. Varr. Leect. X,
 14. conf. Cicer. De Orat.
 III. cap. 45.

E. τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον]
 externum tantum velamen,
 h. e. humanam speciem, qua
 monstrum veluti involutum est.

P. 589. ὁ πῃ ἂν ἀνθρώ-
 που ὁ ἐντὸς ἀνθρ.] En ho-
 minem in homine latentem! Vi-
 delicet internus illé homo, qui

in immani inclusus est bestia,
 humanam rationem significat, sive
 το λογιστικόν, penes quod τοῦ
 ἐπιθυμητικῷ et θυμικῷ impe-
 rium esse convenit.

B. τὴν τοῦ λέοντος φύ-
 σιν] Nam τὸ θυμικόν, utpote
 pars animi cupiditatibus gene-
 rosior, τῷ λογιστικῷ debet con-
 tra τὸ ἐπιθυμητικόν ferre auxi-
 lium. De quo argumento philo-
 sophus libro quarto copiosius
 exposuit.

Παντάπασι γάρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν
 ἐπαινωῦν. Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν
 φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν
 τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἀνθρώπος ἔσται ἐγκρατέστα-
 τος, καὶ τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται B
 ὥσπερ γεωργός, τὰ μὲν ἡμερα τρέφων καὶ τιθασειῶν,
 τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ξύμμαχον ποιησά-
 μενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κη-
 δόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ,
 οὕτω θρέψει; Κομιδῇ γάρ αὖ λέγει ταῦτα ὁ τὸ δι-
 καιον ἐπαινωῦν. Κατὰ πάντα τρόπον δὴ ὁ μὲν τὰ
 δίκαια ἐγκωμιάζων ἀληθῆ ἂν λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἀδिका C
 ψεύδοιτο. πρὸς τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν
 καὶ ὠφέλειαν σκοπουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δι-
 καιοῦ ἀληθεύει, ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιές οὐδ' εἰδώς
 ψέγει ὃ τι ψέγει. Οὐ μοι δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, οὐδαμῇ
 γε. Πείθωμεν τοίνυν αὐτὸν πρᾶως, οὐ γὰρ ἐκὼν
 ἀμαρτάνει, ἐρωτῶντες· Ὡ μακάρις, οὐ καὶ τὰ καλὰ
 καὶ αἰσχρὰ νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φάμεν γεγο-
 νέναι; τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μάλλον D

B. καὶ τιθασειῶν] τιθασειῶν Par. A. Vat. m. Flor. a. c.
 et a pr. Vind. Vulgo τιθασειῶν. Receptam scripturam vulgatae
 praeferendam esse docuit Porson. Adversar. p. 112. ed. Lips.

ὁ μὲν τὰ δίκαια] Sic Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon.
 Ang. Vat. m. et sex Florentini. Vulgo μὲν post τὰ ponebant.
 In Vat. Θ. r. μὲν deest.

C. ὃ τι ψέγει] Vulgatum ψέγοι solus Vat. Θ. tueri vi-
 detur.

τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ] Sic Par. ADK. Ven. II. Mon. Ang.
 Vat. m. Flor. a. c. x. a. β. γ. Legebatur καὶ τὰ αἰσχρὰ.

C. πρὸς τε γὰρ ἡδονὴν
 καὶ πρ. —] Nam sive ad
 voluptatē spectas sive
 ad bonam existimationem
 et utilitatem, iustitiae lau-
 dator vera dicit, vitupe-
 rator nihil sani in medium
 affert, nec reinarus repre-
 hendit quae reprehendit.
 Post οὐδὲν ὑγιές ex praecedenti
 ἀληθεύει, i. e. ἀληθές λέγει, per
 synesin intelligendum λέγει, nisi
 praestat cum Schneidero ὑγιές

ad ψέγει referre et hoc pro ψέ-
 γων λέγει accipere.

D. τὰ μὲν καλὰ — δουλοῦ-
 μενα;] Ποιεῖν τὰ θηρώδη —
 ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ est ferinas
 naturae partes diviniōris
 partis imperio subiicere.
 Mox p. 590. B: ὅταν τις τὸ αὐ-
 τὸ τοῦτο — ὑπὸ τῷ ὀφλοῦδι θη-
 ρίῳ ποιῇ. Ceterum haec verba
 quia illustrant praecedens istud
 διὰ τὰ τοιαῦτα, structura paullo
 negligentiore superioribus sub-

δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ τῷ θεῷ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ, τὸ ἡμερον δουλοῦμενα; ξυμψήσει, ἢ πῶς; Ἐάν μοι, ἔφη, πειθῆται. Ἔστιν οὖν, εἶπον, ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιοῦδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον ἅμα καταδουλοῦνται τὸ βελτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν λαβῶν χρυσίου υἷον ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν, οὐκ ἂν αὐτῷ ἐλυσιτελεῖ οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν, εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθειωτάτῳ

E. οὐδ' ἂν — λαμβάνειν] Vulgo λαμβάνοι. Pro quo Flor. a. x. Vat. G. r. vulg. λαμβάνη. Angel. λαμβάνην. Par. A. Ven. II. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. λαμβάνειν, quod recepit Bekkerus, deleto post ἐλυσιτελεῖ commate, quod vulgo erat positum. Verissime; atque ita omnes editi. recentiores. Mon. Flor. β.

iuncta sunt. Manifestum est enim scribendum fuisse accuratius: τὰ μὲν κατὰ διὰ τὸ ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως διὰ τὸ ὑπὸ τῷ θεῷ τὰ θηριώδη ποιεῖν τῆς φύσεως, αἰσχρὰ δὲ διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλοῦσθαι;

λαμβάνων — τῷ μοχθηροτάτῳ] Explicantur his verbis praecedentia, τοιοῦδε τι γίγνεται: unde more fere legitimo coniunctio omissa est.

E. ἢ εἰ μὲν λαβῶν χρυσίου — δεξαμένη;] Haec sic interpretamur: An quum non expediret, si quis auro accepto filium vel filiam in servitum traderet, et quidem hominum saevorum et pravorum, etiamsi permagnum servitutis pretium acciperet; idem tamen divinisimam sui partem si sceleratissimae et impurissimae servire cogat nulla tactus eius miseratione, non miser erit nec multo atrocior cum periculo auri largitionem accipiet

quam Eriphyle, quae ut perderet maritum vile monile illud accepit? Significat igitur Socrates non esse consentaneum, eum, qui diviniorem sui partem saevorum cupiditatum dominationi subiciat, miseria vacare, quum ne is quidem pro felici ac beato habeatur, qui quamvis magna pecuniae summa accepta liberos suos in servitum dederit. Membrorum hanc iniectionem, per μὲν — δὲ ἀρα factam, ad libr. I. p. 336. E. illustravimus. Ad εἰς ἀγρίων — ἀνδρῶν intelligas οἶκον, quae ellipsis pervulgata est. — De Eriphyle, Amphiarai uxore, quae aureo monili corrupta maritum latentem prodidit, ut proficisci ad bellum Thebanum cogere, v. Homer. Odys. l. v. 325 sq. Pindar. Nem. IX. v. 37 sqq. Pausan. X. p. 870. Heyn. ad Apollodor. III, 6, 2. p. 245.

— Vocem πολὺ sic ante ἐπὶ δεινοτέρῳ collocatam intelligit Heindorf. ad Cratyl. p. 101. Schaefer. ad Demosth. App. T. II. p. 377. cf. Euthyphr. p.

τε καὶ μισρωτάτῳ δουλοῦται καὶ μηδὲν ἐλεεῖ, οὐκ ἄρα ἀθλιός ἐστι καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ 590 χρυσίον δωροδοκεῖ ἢ Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρός ψυχῇ τὸν ὄρμον δεξαμένη; Πολὺ μὲντοι, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαυκῶν· ἐγὼ γάρ σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι. Cap. XIII. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀκολασταίνειν οἶσι διὰ τοιαῦτα πάλαι πρέσθαι, ὅτι ἀνίσταται ἐν τῷ τοιοῦτῳ τὸ δεινὸν τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα πέρα τοῦ δέοντος; Ἄηλον, ἔφη. Ἡ δ' ἀνθάδεια καὶ δυσκολία πρέσθαι οὐχ ὅταν τὸ λεοντώδες τε καὶ ὀφειῶδες 6 B αὐξήται καὶ συντείνηται ἀναρμόστως; Πάνυ μὲν

οὐδ' ἂν εἰ πάμπολυ ἔ. τ. λαμβάνοι.

Cap. XIII. P. 590. τὸ δεινὸν τὸ μέγα ἐκεῖνο] Steph. de conjectura scripsit: τὸ δεινὸν καὶ τὸ μ. ἐκ. Sed v. annot., unde codicum lectionem recte habere apparebit. Nec temere post δεινὸν distinguendum, quod suavit Schneider.

14. B. Phaedon. p. 110. A. Xenoph. Cyrop. VII, 1, 21. Anab. III, 1, 22.

Cap. XIII. P. 590. τὸ δεινὸν τὸ μέγα ἐκεῖνο κ. π. θρέμμα] Ne quis κατ', vulgo post δεινὸν intrusum, necessarium esse putet, conferantur similia haec: libr. I, 328. D: αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί. libr. II, p. 368. B: ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ἡμετέρου τρόπου. III. p. 407. B: ἢ γε περαιτέρω γυμναστικῆς ἢ περαιτέρω αὐτῆς ἐπιμέλειαι τοῦ σώματος. VIII. p. 565. D: τὸ ἐν Ἀρχαδίῳ τὸ τοῦ Αἰῶς τοῦ Ἀνκαίου ἱερὸν. Sympos. p. 213. E: τὴν τοιοῦτου καινῆς τὴν θαναταίην κεφαλῆν. Sophist. p. 225. E: τὸν θαναταῖον ἐκεῖνον ἔχειν ἀδ' οὐν ἑταῖρον τὸν μεταδιωκόμενον ἐφ' ἡμῶν σοφιστῆν, ubi Bekkerus alterum τὸν delevit. Hipp. mai. p. 281. D: τὴν ἡμετέραν τὴν τῶν σοφιστῶν καινῆν ἐπιδιδωκῆναι φῶμεν. Cratyl. p. 398. D: κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνῆν. Ibid. p. 398. B: ἐν γὰρ τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ. Gorg. p. 502. B: τί δὲ δὴ ἢ

σεμνὴ αὐτῆ καὶ θαναταῖῃ ἢ τῆς τραγωδίας ποιητοῖς; ubi v. ann. Thucyd. I. 126: ἐν τῇ Αἰῶς τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ, ubi critici nuper alterum articulum expellendum censuerunt iniuria. Id. VIII. 90: τὸν ἐπὶ τῷ σίγματι τὸν ἕτερον πηγόν. Demosth. adv. Mid. p. 563. 1: τὰς ἀποσθήτους — τὰς τοιοῦτου γόνας, ubi Bekker. posteriorem articulum iniuria unci seclusit. Sophoc. Oed. R. v. 806: τὸν ἐπιρροῦν τὸν τροχλάτην. Haec et similia qui ab h. l. diversa esse iudicavit, quo scilicet ante τὸ μέγα commate interpungendum esse pateret. Schneiderus, is rursus hic argutius disputavit. Sunt enim haec omnia unius eiusdemque generis, quandoquidem in iis articulum cum adiectivo repetitum eam vim habere apparet, ut adiectivum adiectivi accessione accuratius definitur. Quae interpunctione saepe ne posse quidem divelli, ex superioribus patet.

B. ὅταν τὸ λεοντώδες τε καὶ ὀφειῶδες] Etsi in praecedentibus non facta est τοῦ ὀφειῶ-

οὖν. Τρουφή δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ
 τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ
 δειλίαν ἐμποῖη; Τί μὴν; Κολακεία δὲ καὶ ἀνελευ-
 θερία οὐχ ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές,
 ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ, καὶ ἕνεκα χρημάτων
 καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προσηλακίζομενον ἐθίζῃ
 C ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίνεσθαι; Καὶ μάλα,
 ἔφη. Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἶει, ὄνει-
 δος φέρε; ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ ὅταν τις ἀσθεν-
 νὲς φύσει ἔχη τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος, ὥστε μὴ ἂν
 δύνασθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὐτῷ θροεμμάτων, ἀλλὰ
 θεραπεύειν ἐκεῖνα, καὶ τὰ θωπεύματα αὐτῶν μόνον
 δύνηται μανθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα καὶ
 D δοῦλον αὐτὸν φάμεν δεῖν εἶναι ἐκείνου τοῦ βελτί-
 στου, ἔχοντος ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον ἄρχον, οὐκ ἐπὶ

B. ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου] V. τῇ τοῦ αὐτοῦ τ. Articulus om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor. a. x. a. β. γ. et Stobaeus.

C. ἢ δι' ἄλλο τι φ.] Ast. conl. ἢ δι' ἄλλο τι. Non opus. ἐν αὐτῷ θροεμμάτων] V. αὐτῷ. Correxist Ast. ὑπὸ ὁμοίου] Stob. ὑφ' ὁμ.

D. τοῦ βελτίστου, ἔχοντος] Sic Par. A. Ven. Z. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. Vulgo: τοῦ βελτίστου καὶ ἔχοντος.

δους diserta mentio, tamen referre hoc vocabulum licebit ad p. 588. C., ubi monstrum fingebatur multis capitibus instructum ἡμέραν θηρίων καὶ ἀρχῶν. Ceterum non negligendae sunt quae deinceps exhibentur vitiorum definitiones, utpote valde acutae et subtiles, modo memineris eas ex Platonis doctrina de animi humani natura esse repetitas.

τῷ ὀχλώδει θηρίῳ] h. e. ὀχλοειδῆ ideoque turbulento.

C. διὰ τί, οἶει, ὄνειδος φ.] Verbum οἶει, sic interpositum reliquae orationi, ad libr. VI. p. 486. C. tetigimus. De artibus δημοουργικαῖς καὶ χειροτεχνικαῖς v. Phileb. p. 55. C.,

quem locum olim nescio quo errore deceptus lacunosum putavi.

ἀλλὰ θεραπεύειν — δύνηται μανθάνειν] Etsi speciosa est Astil coniectura, vocem δύνηται insiticiam putantis, tamen in tanto librorum de veteri lectione consensu eam non deleverim. Cohaerent igitur haec constructione paullo licentius conformata cum praecedenti ὅταν τις, ut opposita sint parti enuntiationis primariae ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχη τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος.

ὑπὸ ὁμοίου ἄρχηται οἴουπερ καὶ ὁ β.] h. e. ὑφ' οἴου καὶ ὁ βελτίστος ἄρχηται. Omissionem praepositionis no-

βλάβη τῇ τοῦ δούλου οἴομενοι δεῖν ἀρχεσθαι αὐτόν, ὥσπερ Θερασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὄν παντὶ ὑπὸ θεῖου καὶ φρονίμου ἀρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκείον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ὦμεν καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι; Καὶ ὁρθῶς γ', ἔφη. Ἀηλοῖ δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ νόμος ὅτι E τοιοῦτον βούλεται, πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξύμμαχος ὢν, καὶ ἢ τῶν παιδῶν ἀρχή, τὸ μὴ εἶναι ἐλευθέρους εἶναι, ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν καταστήσωμεν, καὶ τὸ βελτίστον θεραπεύσαντες τῷ 591 παρ' ἡμῖν τοιοῦτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ ἀρχοντα ἐν αὐτῷ, καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Ἀηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς. Πῆ δὴ οὖν φήσομεν, ὦ Γλανκων, καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν ἢ τι αἰσχροὺν ποιεῖν, ἐξ ὧν πονη-

E. ὅτι τοιοῦτον βούλεται] Sic Stobaeus l. c. Iamblichus Cohort. p. 90. ed. Kiessl. Flor. a. x. Ang. Vulgo βουλευέται, quod tenuit Bekk. cum aliis; nec tamen ferri posse putamus. Sensus requirit hoc: legem tale quid spectare s. propositum habere. Id ipsum vero βουλευέται significare Schneiderus contendit, quod exemplis parum idoneis probatum ivit.

ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ] Sic Flor. β. Vulgo αὐτοῖς, quod, licet iam ab Astio emendatum, Bekk. retinuit.

tavimus ad Apol. Socr. p. 27. D. Gorg. p. 453. E. p. 516. C. Phaedon. p. 76. D. Charm. p. 155. B. Alia suppeditabit Matth. Gr. §. 595.

D. μάλιστα μὲν οἰκείον ἔχοντος —, εἰ δὲ μὴ] V. ad libr. V. p. 461. C. Genitivus participii post παντὶ illatus, ut VII. p. 518. A. Sententia haec est: sed quod cuique sit melius a divino et sapiente gubernari, maxime quidem, si talem in se habeat principem, si non habeat, ab extrinsecus imposito.

E. ὅτι τοιοῦτον βούλεται] Noli τοιοῦτόν τι legendum suspicari. Libr. III. p. 388.

D: εἰ καὶ ἐπὶ αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν. Libr. I. p. 340. E: τοιοῦτον — καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε πῶν γε ἀποκρίνασθαι. Libr. IV. p. 416. B. al.

τὸ μὴ εἶναι ἐλευθέρους εἶναι] Haec per epexegetin adduntur praecedenti: ἢ τῶν παιδῶν ἀρχή.

P. 591. ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον] h. e. vicissim s. item constituerimus similem custodem. Dein observes transitum ad numerum singularem ἐν αὐτῷ et ἐλευθέρων ἀφίεμεν. v. ad libr. III. p. 413. D. coll. 389. D. I. p. 347. A.

ἐξ ὧν — κερτήσεται] Subiectum est τις, pronomen inde-

ρότερος μὲν ἔσται, πλείω δὲ χρήματα ἢ ἄλλην τιὰ δύναμιν κεκτήσεται; Οὐδαμῆ, ἢ δ' ὅς. Πῆ δ' ἀδικούντα λανθάνειν καὶ μὴ δίδοναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι πονηρότερος γίγνεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦται, καὶ ὅλη ἢ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη τιμιωτέραν ἕξιν λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονησεως πτωμένη, ἢ σῶμα ἰσχύρ τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγείας λαμβάνον, τοσούτῳ ὅσῳ περ ψυχὴ σώματος τιμιωτέρα; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὁ γε νοῦν ἔχων

P. 591. B. κοιμίζεται καὶ ἡμ.] V. κομίζεται nihil est, quippe ortum hypothetarum errore.

C. τριαύτην αὐτοῦ τὴν ψ.] Steph. sine librorum auctoritate scripsit αὐτῷ. Deῖν ἀπεργάζεται Par. A. Ven. Z. Vind. P. Vat. m. Flor. a. c. a. Tum ζώῃ et sec. m. ζώσει Par. A. denuo excussus.

Ἐπειτά γ', εἶπον, τὴν τοῦ σ.] Ast. correxit Ἐπειτα δὲ εἰ-

nitum, cuius notio iam praecedentibus infinitivis continetur. v. ad Gorg. p. 456. D. Apol. p. 29. A. Phaed. p. 39. A. Symp. p. 187. E. conf. supra ad p. 588. B.

ἢ οὐχὶ ὁ μὲν πονηρότερος —] Hanc sententiam philosophus egregie exornavit in Gorgia p. 509. A. sqq. Usus metaphoricum verbi κοιμίζειν illustravit Heusdius Specim. Crit. p. 89 sq.

C. εἰς τοῦτο ζυγνείνας βιώσεται] ita vivet, ut omnia sua eo dirigat. Loquutionem exemplis illustravit Heindorf. ad Gorg. p. 209. Proxima, πρότον μὲν τ. μ. τιμῶν, continent epexegesis verborum εἰς τοῦτο ἔ. βιώσεται, participio verbi primarii structurae accommodato. Mox tamen mutata rursus constructione verbo finito utitur, ita pergens: ἔπειτα δὲ — ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει.

οὐχ ὅπως τῆ θηρ. — ἀλλ' οὐδὲ πρ.] Loquutionis: οὐχ ὅπως — ἀλλ', non solum non — sed etiam, exempla collegit Sluiterus Lectt. Andocid. p. 280 sqq. Formulam explicavit Buttman. Gr. §. 137. et Rost. Grammat. Gr. §. 134. p. 735. ed. VII. — ἐνταῦθα τετραμμένος, illuc conversus vitam deget. De ἐνταῦθα v. ad Phileb. 15. A.

D. ἀλλ' αἰεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι — [φανείται]] Haud cunctanter olim cum Astio restitui, quod codd. Iamblichi Cohortat. p. 90. ed. Kiessl. Cizensis et Arcer. loco vulgati φάνηται exhibuerunt φανείται. Nunc tamen universi loci rationibus diligentius consideratis cum Car. Frid. Hermanno dubitare coepimus, num lectio codd. φάνηται ex perversa interpolatione orta sit, ut ne φανείται quidem probum videatur, licet eo suscepto grammatica

πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο ζυγνείνας βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν, ἃ τριαύτην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεργάζεται, τὰ δὲ ἄλλ' ἀτιμάζων; Ἀήλον, ἔφη. Ἐπειτά γ', εἶπον, τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καὶ τροφήν οὐχ ὅπως τῆ θηριῶδες καὶ ἀλόγῳ ἡδονῆ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίαν βλέπων, οὐδὲ τοῦτο προσβέβων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιῆς ἢ καλὸς ἔσται, ἐὰν μὴ καὶ σωφρονήσειν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' αἰεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ζυμφωνίας ἀρμολτόμενος [φανείται]. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἐάνπερ μέλλῃ τῆ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Οὐκοῦν,

pon. confirmante coniecturam Iamblichio p. 90. ed. Kiessl. Vulgatum etiam Bekk. Schn. Turr. servarunt. Et sic ἔπειτα γε positum est Phaedr. p. 263. B.

D. ἀρμολτόμενος [φανείται]] Sic olim scripsimus cum Astio ex codd. Iamblichi Cizens. et Arcer. Ceterae edit. et codd. φάνηται. Flor. β. Mon. φάνοιτο. Herm. φάνηται tanquam glossa uncis inclusit, quod recte videtur fecisse.

verborum ratio satis expedita habeatur. Nimirum etiam φανείται displicet, quoniam et otiosum et ad sententiam prope ineptum est. Quippe sicuti ad οὐδὲ πρὸς ὑγίαν βλέπων intelligendum denuo est, ita idem etiam ad ἀλλ' αἰεὶ — ἀρμολτόμενος nullo negotio intelligitur. Quo tamen neglecto pravo iudicio interposuerunt φάνηται, perinde ac si verba ex ἐὰν essent suspensa, unde nullo pacto suspensa esse possunt. Imo potius adversativa sententiae parti deinde alia subiecta est sententia adversativa, ita quidem, ut structurae tenor non mutatus sit. Vocabuli ἀλλά isto modo repetiti exempla notavit Wyttenbachius ad Phaedon. p. 148. ed. Lips. et Philomath. T. III. p. 87. Docet vero hic locus luculentissime Platonem corporis curam non nisi animi et virtutis causa habendam iudicasse, multumque abfuisse ab

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

eorum temeritate, qui inventum corporis potissimum exercitationibus bonum tempus consumere voluerunt. Conf. etiam quae de moderando gymnasticae usu sapienter praecipit libr. IV. p. 429. E. p. 441. E. VI. p. 498. B. VII. p. 535. D. VIII. p. 548. E. τῆ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι] Virtus enim Platoni in musico omnium virum concentu posita videtur. v. supra De Rep. III. p. 403. C. sqq. Ibid. p. 412. A. Lachet. p. 188. D. Phaedon. p. 61. A. Tim. p. 339. D. ducta sententia est ex ratione Pythagoreorum, de qua v. Davis. ad Maxim. Tyr. XII. 7. p. 543. et Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 127. = 61. A.

Οὐκοῦν, εἶπον, καὶ τ. — ζυμφωνίας;] Repetas apud animus τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ζυμφωνίας ἀρμολόσεται. Dein cauto delectu σύνταξιν dicit opum tanquam compositionem, meta-

εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξίνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληρτούμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν μαζαρισμοῦ ἀπειρον αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; Οὐκ οἶομαι, ἔφη
 E Ἄλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον, πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ πολιτείαν, καὶ φυλάττων, μὴ τι παρακινήσῃ αὐτοῦ τῶν ἐκεί
 διὰ πλῆθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν
 προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν
 οἶός τ' ᾖ. Κοιμῶν μὲν οὖν, ἔφη. Ἄλλὰ μὴν καὶ
 592 τιμὰς γε, εἰς ταῦτόν ἀποβλέπων, τῶν μὲν μεθέξει
 καὶ γεύσεται ἐκῶν, ἄς ἂν ἠγῆται ἀμείνω αὐτὸν ποιή-
 σειν, ἄς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, φεύξε-

P. 592. N] τὸν κύνα] Capem in Iovem mutarunt librarii non pauci.

phoram observans. Proxima autem sic intelligas: Neque molem copiarum, multitudinis perturbatus praedicatione, in immensum augetur. immensis laborans malis? Nam οὐκ non cum ἐκπληρτούμενος connectendum, sed pertinet ad ἀπειρον αὐξήσει. Dictionem ἀπειρον αὐξήσει, i. e. αὐξήσει ὥστε ἀπειρον γίνεσθαι, notavimus libr. VIII. p. 565. C. Etiam formulam κακὰ ἔχειν iam attigimus p. 574. E., quacum compares loquutiones δύσ-κλειαν κτάνθαι, δυσάθειαν κτάνθαι, al., de quibus monuit Elmsleius ad Eurip. Med. v. 212. Denique obiter notare licebit lusum ingenii in verbis ἀπειρον et ἀπέραντα conspicuum.

E. Ἄλλὰ μὴν καὶ τιμὰς γε —] Accusativum ponit, in mente habens διώξει vel μέτεσι, cuius loco deinde μεθέξει καὶ γεύσεται dicens accusativum ἀνακλούθως in suspensio reliquit.

P. 592. N] τὸν κύνα —] De hoc iureiurando Socratis v. ad Apolog. p. 22. A.

ἐν γὰρ τῇ ἑαυτοῦ πόλει — τύχη] Praeclare haec dicta sunt. Virum iustum enim censet civitatem suam internam certe curaturum esse, quum in patria rebus civilibus operam dare non liceat, nisi forte divina fortuna ita evenerit. Nimirum quum perfectae civitatis species ultra vulgares civitates celsius elata sit, tum hae ipsae sunt adeo corruptae ac depravatae, ut virum sapientem haudquaquam ad rerum suarum gubernationem invitare possint. De perfectae civitatis celsitate conf. Libr. V. p. 471. E. sqq. ac de interna civitate in cuiusque boni ac sapientis animo expressa Libr. XI. p. 608. C. denique de causis, cur philosophi republica abstinendum arbitrentur, Libr. VI. p. 487. B. sqq.

B. ἐν οὐρανῷ ἴσως] Locus dici non potest quantopere a scriptoribus posterioris aetatis celebratus sit. Vide quos laudant Gataker. ad Antonin. IX. §. 29. p. 278. Holsten. ad Porphy. p. 83. ed. Cantabr. et Ast. ad h. l. Pro ταύτης

ται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Οὐκ ἄρα, ἔφη, τὰ γε πολιτικά ἐθέλησει πράττειν, εἰνπερ τοῦτου κήδηται. Νῆ τὸν κύνα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν γὰρ τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἐν γὰρ τῇ πατρίδι, εἰ μὴ θεία τις ξυμβῆ τύχη. Μανθάνω, ἔφη, ἐν ᾗ νῦν διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένη; ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. Ἄλλ', B ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλευμένῳ ὄρᾳν καὶ ὄρῶντι ἑαυτὸν κατοικίσειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε που ἔστιν εἴτε ἔσται· τὰ γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. Εἰκός γ', ἔφη.

ἐν ᾗ νῦν] νῦν δὴ Par. DK. Mon. Flor. β.

μόνης nescio cur Ast. legendum fertur enim ταύτης ad civitatem modo commemoratam.

poesin doceat longius abesse a veritatis scientia et ratione (p. 595. — 602. E.) deinde eandem ostendat etiam animo nocere, quum deteriorem eius partem moveat (p. 602. E. — 608. B.). Et de illo quidem loco haec disserit. Tria, inquit, discerni possunt rerum genera. Primum est quod aeterna rerum exemplaria sive ideas complectitur; secundum continet res sub sensus subiectas et ad illorum exemplarium imitationem ac similitudinem compositas; tertium habet simulacra rerum ad alterum genus pertinentium, veluti statuas, picturas, alia, quae ad rerum sub sensus cadentium similitudinem arte aliqua expressa sunt. Primum horum generum ea, quae vere sunt, in se continet; alterum res habet minus veras; tertium ab eo, quod in se verum est, longissime recedit, quippe quod in rerum fluxarum et mutabilium imitatione versetur. Quum vero tanta sit generum istorum differentia, certe eadem etiam diversam habere originem non potest dubitari. Etenim primi generis auctor deus est, quem *φουτοργόν* appellare licebit; secundi est *δημιουργός* sive opifex; tertium denique proficiscitur a *μιμητῇ* sive imitatore. Veluti absolutam lecti speciem s. *ιδέαν*, quae una est atque simplex, deus fecit; lectos singulos, quibus homines utuntur, fabricatur lectarius sive *κλινοποιός*; hos denique rursus imitatur pictor eos coloribus exprimens ac depingens. Ex quibus apparet omnem imitationem tribus gradibus ab eo, quod per se verum est, distare, ideoque ne poetam quidem, qui in imitatione versetur, illud ulla ratione attingere aut repraesentare. Ex quo consequitur, ut poetam imitationis studiosum ad docendum non esse idoneum putare debeamus. P. 595. — 598. D. *μυμν*

Atque haec sententia aliis etiam confirmari argumentis potest. Etenim poetae *μιμητικοί*, si veram accuratamque earum rerum scientiam haberent, quas imitatione exprimunt, profecto multo magis vellet ipsi operibus efficiendis sibi gloriam quaerere quam subsistere in imitandi studio. At nimirum boni illi viri, etiamsi de medicina, agricultura, civitatis gubernatione, bellorum administratione, aliis multis rebus loquantur, tamen nihil istorum omnium unquam effecerunt, ut facile appareat eorum artem veluti lusum aliquem unice ad delectationem esse com-

paratam nihilque cum veri disciplina commercii habere. Quum vero iam ex istis satis pateat, quam nihil auctoritatis poetis tribuendum sit; tum idem etiam ex descriptionibus illis cognoscitur luculentissime, quas interdum de variarum artium operibus in carminibus suis exhibent. Quae quidem eiusmodi sunt, ut nullam certe prodant scientiam et cognitionem usus illius, cui opera ipsa dedicata sunt. Etenim unumquodque opus tres habet artes, quibuscum coniunctum sit necesse est: unam, quae eo utatur; alteram, quae illud perficiat; tertiam, quae rem imitetur (*χρησομένην, ποιήσασαν, μιμησομένην*). Iam is, qui re aliqua utitur, dubitari non potest, quin eisdem habeat perfectissimam cognitionem. Praecipit igitur ille opifici, qualem eam fieri oporteat; veluti tibicen docet fabrum tiliarum, qualis esse debeat tibia, ut ipse possit ea commode uti. Quocirca fabro quidem de operis pulcritudine vel pravitae iudicanti rectam fidem (*πίστιν*) tribuere licebit, quippe qui cum rei perito conversetur: scientiam vero sive *ἐπιστήμην* uni illi adscribemus, qui instrumento prudenter utatur eiusque naturam plane cognitam habeat. Quid autem imitatore censebimus? eumne dicemus ex ipso rerum usu scientiam habere eorum, quae pingit atque imitatione exprimit? an forte per consuetudinem cum hominibus rei peritis rectam saltem opinionem s. *δόξαν ὀρθήν* assequutum esse? At enimvero nihil horum omnium de eo affirmare licet. Imo is quidquid imperitae populi turbae pulerum videtur, in hoc imitandi studium conferre solet. Itaque manifestum est eum, quippe cuius opera ac studium in imitatione versetur, nihil accurate scire eorum, quae imitatur, adeoque ipsam imitationem non ad disciplinae severitatem, sed ad oblectationis lusum pertinere. P. 598. E. — 602. B.

Sed nec ad mores formandos poesis illa, quae imitatione continetur, quidquam prodesse videtur. Quod ut clarius perspiciatur, considerandum est diligenter, quamnam animi partem poesis *μιμητική* moveat, deteriorem an praestantior. Ponit autem illa nobis ob oculos homines vel vi ad aliquid compulsos, vel sua sponte agentes, idque sic, ut aut boni quid sperent, aut malum aliquod metuant, ideoque aut doleant aut gaudeant. In cuiusmodi actionibus

tantum abest, ut animus semper placida tranquillitate fruatur, ut saepenumero variarum opinionum, perturbationum, contentionum vi in contrarias partes distrahatur. Quanquam vir sapiens, animi motibus rationis ope sedatis, fortunae casus aequius feret quam ceteri, neque fortitudinem et constantiam ullo tempore negligendam putabit. Quoniam vero sapientis aequabilitas et constantia minus habet iucundae varietatis; illud autem, quod vocamus τὸ ἀγαπητικόν, nunquam sibi constat ideoque varietate sua homines magnopere oblectat, accidere plerumque solet, ut poetae μμητικὸί turbulentum illud et mutabile ἦθος imitatione exprimant. Itaque poësis illa, quae in imitatione versatur, deteriore animi partem, hoc est eam, quae commotionibus maxime indulget, non solum excitat, sed etiam alit atque corroborat; meliorem vero ac praestantiorē, hoc est τὸ λογιστικόν, debilitat, frangit, pessumdat, quandoquidem vel optimo cuique accidere solet, ut contemplandis vehementioribus animi affectibus per poetas effictis paulatim istiusmodi perturbationibus et affectibus ita assuescat, ut eos in se ipso vix cohibere ac domare possit. Quae si vere disputata sunt, consequitur, ut voluptaria illa Musa in civitatem recipienda non sit, quā benigne excepta non lex et ratio, sed voluptas atque aegritudo esset regnatura. P. 602. C. — 607. A. Quanquam, ne forte propter vetus illud philosophiae cum poësi dissidium iniquius egisse videamur, eius patronis et amicis hoc concedemus, ut, si qua possint, eius causam defendant. Sed enim nunc quidem exploratum habemus, magnam certe esse cautionem adhibendam, ne interna nostra civitas per eam violetur aut corrumpatur. Etenim est profecto magnum quiddam, bonum ac sapientem fieri, plurimumque refert, utrum honestus an malus evadas. Itaque par est nos curare, ut ne ulla re a colenda iustitia reliquaque virtute nos avocari patiamur. P. 607. A. — 608. B.

His explicatis revertitur Socrates ad id, unde digressa erat oratio, atque docet iustitiae non solum in hac vita, sed etiam post mortem summa praemia esse proposita. Neque enim vitam humanam his angustiis spatiis terminari, quibus eam homines vulgo

metiantur, sed animum esse immortalem nec unquam interiturum. Quod quidem ita probare instituit, ut in animo nihil inesse demonstret, quod ei perniciem et interitum afferre queat. Cuius disputationis summa haec est. Duo rerum genera, inquit, discerni possunt, alterum malarum, bonarum alterum. Bonae sunt, quae eas res, in quibus insunt, conservant; malae, quae illas pessumdant ac destruunt. Veluti corporibus animalium malum est morbus, frugibus aerugo, ferro rubigo, aliis alia. Quaecunque autem intereunt, ea suo atque proprio malo pessumdantur. Neque enim fieri potest, ut quidquam alieno malo destruat. Iam si naturam aliquam inveniamus, quae malo ei proprio deterior quidem fiat, nec tamen pessumdetur et extinguatur; eam non iniuria colligemus extingui non posse ideoque esse immortalem. Atqui animi malum est iniustitia, intemperantia, vecordia, insipientia. Haec autem vitia nemo erit qui demonstrare possit eam vim habere, ut animo interitum afferant. Etenim etsi animum reddunt turpiorem ac deteriore, tamen eius vim vitalem non frangunt aut dissolvunt. Neque profecto usus rerum humanarum ullo modo arguit iniustum in ipso mortis articulo ad summum iniustitiae gradum pervenisse, aut iniustitiam tanto maiorem fieri, quo propius quis a morte absit, aut homines quo iniustiores fiant, eo magis mortem suam accelerare: imo iniustos saepenumero diutissime vivere sibi quae maxime ab interitu cavere quotidie animadvertere licet. Quum igitur animi malum non sit eiusmodi, ut ipsi afferat mortem, alienum autem malum ei nihil nocere possit; sponte consequitur, ut animus nec ab interna nec ab externa causa ad interitum deduci possit: unde concludimus eum esse immortalem. — Quibus explicitis etiam hoc apparet, numerum animorum nec augeri nec minui. Nam nec intereunt, ut vidimus, nec plures fieri possunt, quia ita ex mortalibus naturis ab immortalitate essent traducendi, id quod per rei naturam fieri non potest. — Praeterea etiam animus, siquidem est immortalis, natura debet ita esse constitutus, ut non e variis et diversis, sed e simplicibus partibus constet. Alioquin enim non esset interitus expers. — Sed immortalem esse animum sicut ex hoc, quod exposuimus, argumento cognoscitur,

ita aliis etiam rationibus probari potest. P. 608. C. — 611. B.

Veram autem animi naturam si cognoscere velimus, admodum cavendum est, ne cum talem, qualis nunc est, hoc est corporis contagione pollutum, contemplemur, sed sincerum potius purumque sincera atque pura mente intueamur necesse est. Quod quidem ita fiet, ut maxime naturam eius ad sapientiae studium proclivem animadvertamus, et qua cognatione cum divino, immortalis et aeterno contineatur, cognoscere studeamus. Nam hac demum ratione perspicimus, compositusne sit, an sincerus atque simplex. Sed qualis sit animi in hac vita indoles, quasque habeat facultates atque perturbationes, satis est explicatum. Revertamur igitur ad iustitiam, eique vindicemus praemia illa, quae propter eius studium hominibus quum in hac vita, tum post mortem contingere arbitramur. P. 611. B. — 612. B.

Etenim consideravimus iam ipsam iustitiam in se spectatam, detractis omnibus utilitatibus atque commodis, vidimusque eam propter se ipsam esse colendam, sive quis deos hominesque lateat, sive non lateat. Sed vindicemus nunc ei etiam externa praemia, quae ei tam ab hominibus quam a diis tribuantur. Et deos quidem eam summis praemiis afficere hac argumentatione evincitur. Iustitia enim fieri non potest ut deum lateat. Itaque viri iusti deo etiam cari erunt, iniusti autem inimici. Ex quo consequitur, ut iusti quanta maxima fieri potest felicitate ac beatitate ab eo mactentur et cumulentur, nisi forte propter delicta quaedam superiore tempore commissa puniendi sint aut castigandi. Licet igitur vir iustus paupertate, morbo, aliisque malis vexetur; tamen credere fas est haec omnia verae eius felicitati non officere, sed eam firmare potius atque adaugere, sive illam in hac vita sive post mortem sit consequuturus. Sed non solum a diis, verum etiam ab hominibus iustitia maximis praemiis condecoratur, et quae antea iniustitiae propria esse dicebantur, ea, si rem accurate aestimare velis, illi attribuenda sunt. Nam ut quis aliquamdiu iniustitiam suam callide tegat atque occultet, tamen, illa patefacta, ad extremum in hominum contemptum et odium in-

curret. Sunt enim iniusti similes cursoribus, qui quum in principio curriculi ferociter prosiliant, tum in extremo cursu fatigati se turpiter dant ideoque victoriae praemium nullum consequuntur. Veri autem cursores ad finem perveniunt et victoriae palma ornantur. Atque hoc iustis viris plerumque contingit. Hi enim quum in singularum actionum, tum in totius vitae fine et laudibus celebrantur et praemiis ab hominibus afficiuntur. Quocirca iidem, quum ad maturam aetatem pervenerunt, facile honores publicos adipiscuntur, beata contrahunt matrimonia, auctoritate apud cives suos maxime florent, et quae sunt id genus alia. Iniustos autem plerumque licet animadvertere, etiamsi diu latuerint, tamen ad extremum miseram degere senectutem, a civibus suis odio haberi et contumeliose tractari, imo etiam torqueri, exuri, secari, denique crudelissimis suppliciis affici. P. 612. B. — 613. E.

Et haec quidem sunt praemia et mercedes, quae viro iusto in hac vita a diis et hominibus tribuntur, praeter illa bona, quae iustitia per se, detractis externis commodis, habere visa est. Haec tamen nihili sunt cum illis collata, quae virum iustum et iniustum manent post mortem. De quibus digna est quae audiatur narratio Eris cuiusdam, Armenii. Hunc enim ferunt, quum in proelio esset occisus, aliis iam putredine affectis, decimo die post pugnam commissam incolumem atque integrum esse sublatum, et quum die duodecimo rogo impositus esset, in vitam redisse. Quo facto illum narrant de rebus post mortem futuris haec fere cum suis communicasse. Animam suam relicto corpore multa atque mira loca pergrasse, ac pervenisse tandem ad duos terrae hiatus, quibus item duo in coelo oppositi fuerint; quo significatur iustitiam per totam rerum universitatem regnare. Per hos vero animas ascendisse ac descendisse. In medio autem eorum sedisse indices, qui de animis exercuerint iudicium lisque signa affixerint bene vel male factorum. Pias animas ad dexteram in coelum, impias sinistrorsum ad inferos esse ablegatas. Confici autem illud animarum iter millenis annis, descriptumque esse in denas periodos, quarum quaeque centenos annos complectatur. Quod quidem eo consilio sic esse

institutum, ut pro unoquoque delicto aut scelere poena decies repetatur, itemque praemia recte factorum decies distribuantur. Multas tamen animas adeo esse insanabiles, ut earum poena mille annis non absolvatur, sed denuo instauretur, veluti parricidarum, sacrilegorum, maximeque tyrannorum, quibus poenae luendae sint longe gravissimae. Exactis autem millenis annis animas in loco quodam excelsiore maie-
statisque pleno Parcis praesidibus ad novarum vitarum sortitionem admitti. Hic vero plurimam opus esse prudentiam, ne specie deceptae vitam deterio-
rem meliori antepont. Optionem enim cuique esse liberam, deumque omni culpa vacare, si quae malam eligant sortem. Et tum quidem ita accidisse, ut primus tyrannidem sibi elegerit eaque re cognita continuo sortem suam luxerit miserrime. Sed pluri-
mas solere vitae superioris studio in novae vitae electione duci ideoque aut eandem aut certe similem expetere; esse tamen etiam multas, quae non hominum vitas sumant, sed brutarum animantium. Ita Orpheus cygni, Thamyras luscinae, Ajax leonis, Agamemno aquilae, Atalanta pugilis, Epeus mulieris sollertis, Ulyxes hominis simplicis et ignobilis sortem elegisse narrantur. Uni tantum illi, qui recte philo-
sophati sunt, optimam nanciscuntur sortem iterque habent minime molestum sed iucundum ac coeleste. Peracta vero sortitione omnes a suo quaeque genio, per Parcas attributo, deduci narrantur in sua corpora. Quod antequam fiat, eas permeare Lethes campum et ex Amelete fluvio longa haurire obliviam, ita tamen ut prouti plus minusve biberint, ita rerum anteactarum memoria priventur. Ex Lethaeo denique campo omnes genis comitantibus ad novam generationem novamque vitam descendere ac denuo ingredi vivendi curriculum. P. 614. A. — 621. A.

His uberrima narratione explicatis Socrates univ-
erso sermoni hanc quasi coronidem imponit, ut gra-
viter moneat iustitiam studiose esse colendam, quo-
tum nobismet ipsis tum diis immortalibus amici si-
mus atque in hac et in futura vita ad beatitudinis fru-
ctum perveniamus quam maximum. P. 621. B. C. D.

Cap. 1. *Καὶ μὲν, ἣν δ' ἐγώ, πολλὰ μὲν καὶ 595*
ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ, ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρ-
θῶς ᾤκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς
περὶ ποιήσεως λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη. Τὸ μηδαμῆ
παραδέσθαι αὐτῆς ὕψη μμητικῆ· παντὸς γὰρ μᾶλ-
λον οὐ παραδεκτῆα νῦν καὶ ἐναργέστερον, ὡς ἐμοὶ B
δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διήροηται τὰ
τῆς ψυχῆς εἶδη. Πῶς λέγεις; Ὡς μὲν πρὸς ὑμᾶς
ειρησθῆαι — οὐ γὰρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς
τραγωδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς
μμητικούς — λάβῃ ἔοικεν εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα
τῆς τῶν ἀκούοντων διανοίας, ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρ-
μακον τὸ εἶδεναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Πῆ δὲ,

Cap. 1. P. 595. *πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα] μὲν om.* Flor. β. Mon. Par. DK. Initium libri laudat Proclus in Polit. p. 404. v. 3. inf., qui cum aliquot codd. *παραδεκτέον.*

B. *φάρμακον τὸ εἶδεναι] τοῦ Vnt. Θ. Par. DK. Vat. r. Ang. Flor. β. x.*

Cap. 1. P. 595. *Καὶ μὲν, ἣν δ' ἐγώ, π.] Ad haec verba Proclus in Polit. p. 405: τὸ μὲν οὖν προκειμένον αὐτὸ τοῦ εἶναι τὴν μμητικὴν μόνον ποιήσασθαι, καὶ ταύτης, ὡς δευθροῦται, διαφερόντως τὴν φανταστικὴν ἐμβάλλειν κ. τ. λ. Revertitur nitidum ad ea, quae Libr. III. p. 391 — 398. E. de poesi sunt disputata. — αὐτῆς δ' ἔφη μ. l. e. ὕψη αὐτῆς. v. Matth. Gr. p. 421, 5.*

B. *ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα — εἶδη] Morgensternius Commentatt. de Plat. Rep. p. 249. „Nunc demum, inquit, quum animi humani partes (libr. IV.), cupiditatum genera (libr. IX.), et sincera voluptas ab adulterinis generibus (Ibid.) distinctae essent, quae ad huc de poesi dicenda erant, satis clare intelligi poterant. Adeo verum est, quod supra dixi, sub confusionis cuiusdam specie in libris de Re-*

ἔφη, διανοούμενος λέγεις; Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ. καί-
 C τοι φιλία γέ τις με καὶ αἰδώς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ
 Ὀμήρου ἀποκωλύει λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν
 ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός
 τε καὶ ἡγεμῶν γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς
 ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον. Πάνυ
 μὲν οὖν, ἔφη. Ἄκουε δὴ, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου.
 Ἐρώτα. Μίμησιν ὅλως ἔχοις ἂν μοι εἰπεῖν ὃ τι
 ποτ' ἔστιν; οὐδὲ γὰρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυνοῶ, τί
 βούλεται εἶναι. Ἦ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ συνηώσω.
 Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἀτοπον· ἐπεὶ πολλά τοι ὀξύ-
 596 τερον βλέπόντων ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι εἶδον.
 Ἔστιν, ἔφη, οὕτως· ἀλλὰ σοῦ παρόντος οὐδ' ἂν

C. πάνυ τι ξυνοῶ] πάνυ τοι Vat. Θ. Ven. E. Par. K. r.,
 quae frequentissima est permutatio. cf. ad libr. IV. p. 419. I. p.
 330. A. Phaedon. init.

publ. ordinem exquisitissimum
 latere." conf. L. III. p. 392. C.

C. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν κα-
 λῶν — γενέσθαι] Homerum
 censet in imitandis exprimendis-
 que aliorum moribus poetis tra-
 gicis veluti viam ostendisse ac
 praevisse exemplum, quippe qui
 primus in carminibus suis homi-
 nes loquentes agentesque in-
 troduserit. Itaque eum etiam
 p. 598. D. τραγωδίας ἡγεμόνα
 et p. 607. A. πρῶτον τῶν τρα-
 γωδοποιῶν appellat, et p. 602.
 B. memorat τοὺς τῆς τραγικῆς
 ποιήσεως ἀπιυμένους ἐν ἱαμβείοις
 καὶ ἐν ἔπεισι, quibuscum conve-
 niunt illa Theaetet. p. 152. E:
 καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἀκροὶ τῆς
 ποιήσεως· κωμῳδίας μὲν, Ἐπί-
 χαρμος, τραγωδίας δὲ, Ὀμηρος.
 conf. etiam Reip. III. p. 393.
 A. sqq. Aristotel. Art. Poet.
 c. 4. inter alia: μόνος γὰρ (Ὀμη-
 ρος) οὐχ ὅτι εὖ, ἀλλὰ καὶ μι-
 μῆσεις δραματικὰς ἐποίησεν. οὐ-
 τω καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας σχή-
 ματα πρῶτος ὑπέδειξεν, οὐ πρό-

γον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματο-
 ποιήσας. ὃ γὰρ Μαργίτης ἀνά-
 λογον ἔχει, ὡς περ Πίως καὶ
 Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγωδίας,
 οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμω-
 δίας. Quod poetae tragici vo-
 cantur καλοὶ, non caret hoc ur-
 bana quadam irrisione, quan-
 quam alibi καλός vulgare fuit
 Atticae urbanitatis blandimen-
 tum. De quare praeter Hein-
 dorfium ad Hipp. Maior. p.
 121. eleganter disputavit Böt-
 tigerus in: Vasengemälde
 I, 3. p. 60 sqq. in Sabina T.
 II. p. 49, 77. Similiter p. 599.
 A: οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ memo-
 rantur.

πρό γε τῆς ἀληθείας
 τιμ.] h. e. πλέον ἢ ἡ ἀλήθεια.
 cf. Matth. Gr. §. 575. — ὃ
 λέγω, ut dixi, wie gesagt.
 cf. Apolog. p. 21. A. Protagor.
 p. 316. E. Gorg. p. 465. A.
 Cratyl. p. 396. B. Deinde pro
 ἀνὴρ erunt fortasse qui ἀνὴρ
 scribendum arbitrentur. Qui me-
 minerint ἀνὴρ universe dictum

προθυμηθῆναι οἷός τε εἶην εἰπεῖν, εἴ τί μοι κατα-
 φαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς ὄρα. Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρ-
 ξώμεθα ἐπισκοποῦντες, ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου;
 εἶδος γὰρ ποῦ τι ἐν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ
 ἕκαστα τὰ πολλά, οἷς ταῦτον ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἢ
 οὐ μανθάνεις; Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὃ
 τι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλαὶ ποῦ
 εἰσι κλῖναι καὶ τραπέζαι. Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ ἰδέαι B
 γέ που περὶ ταῦτα τὰ σκευὴ δύο, μία μὲν κλίνης,
 μία δὲ τραπέζης. Ναί. Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέ-
 γειν, ὅτι ὁ δημιουργὸς ἑκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς
 τὴν ἰδέαν βλέπων οὕτω ποιεῖ, ὃ μὲν τὰς κλῖνας, ὃ
 δὲ τὰς τραπέζας, αἷς ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ τᾶλλα

ἐπεὶ πολλά τοι] πολλά γε Ang. Male. Deinde Ald. Bas. I.
 Steph. πρότερον. Sed codd. omnes πρότεροι.

P. 596. κλῖναι καὶ τρα.] V. κλῖναι. Correxerit Bekkerus e
 Vat. Θ. Ven. E II. Vind.

esse cum contemtionem quadam,
 ut articulo non sit opus, de
 cuius omissione consimili v. ad
 Phaedon. p. 98. B. Poterat pro
 ἀνὴρ etiam τις poni.

Ἦ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ συ-
 νηώσω;] Dictum hoc est eum
 admirationis vel irrisionis qua-
 dam significatione. Germanice
 dicas: Nun wahrlich, da
 werde ich es also wohl
 einsehen! Nam ἢ που hic
 quoque eo sensu positum, quem
 illustravi ad Euthyphron, p. 4.
 B. Nec otiosum est ἄρα, qua
 vocula indicat non consentaneum
 esse rem a se perspectum iri,
 quum Socrates adeo se eam
 perspicere neget.

ἐπεὶ πολλά τοι ὀξύτερον
 — εἶδον.] Urbane ridet amici
 modestiam, dum eum se ipso
 minus acute cernere concedere
 videtur. Quam sermonis ele-
 gantiam non perceperunt qui
 vel ὀξύτεροι scripserunt vel aliis
 modis locum sanissimum tenta-

runt. Nec dictione hac quid-
 quam usitatus. Sophist. p. 232.
 C: τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύ-
 τερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέ-
 ποιτε, ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον.
 Euthyd. p. 281. C: καὶ ἀμβλῦ-
 ὄρων καὶ ἀκούων μᾶλλον ἢ ὀξύ.
 Legg. IV. p. 715. D: νέος μὲν
 γὰρ ὢν πᾶς ἀνθρώπος τὰ του-
 αῦτα ἀμβλύτατα — ὀρᾶ, γέ-
 ρων δὲ ὀξύτατα. Ibid. XI. p.
 927. B. De Rep. III. p. 404.
 A: ὀξὺ ὄραν καὶ ἀκοῦεν. The-
 mist. Orat. II. p. 32. C: οὐδὲ
 πρὸς μόνους τοὺς ὀξύτερον ἀκού-
 οντας. Pro τοι nemo, opinor,
 restituere τι voluerit, qui vo-
 cem illam meminert in senten-
 tiis communibus afferendis ita
 frequentari, ut habeat confir-
 mandi vim ac potestatem. Ex-
 empla adscripsimus ad Sympos.
 p. 219. A. Plura collegit Hein-
 dorf. ad Protagor. p. 346. C.
 Articulum ante participia βλε-
 πόντων et ὁρῶντες ne quis te-
 mere omissum putet, conf.
 Matth. Gr. §. 271.

κατὰ ταῦτα; οὐ γὰρ που τὴν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεις τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ὄρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν. Τὸν ποῖον; Ὅς πάντα ποιεῖ, ὅσα περ εἰς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. Δεινὸν τίνα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὐπω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γάρ οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον πάντα οἷός τε σκευὴ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φερόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῶα πάντα ἐργάζεται, τὰ τε ἄλλα καὶ ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τούτοις γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν Αἴδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται. Πάνυ θαυμαστόν, ἔφη, λέγεις σοφιστήν. Ἀπιστεῖς; ἦν δ' ἐγώ. καὶ μοι εἶπέ, τὸ παράπαν οὐκ ἂν σοι δοκεῖ εἶναι τοιοῦτος δημιουργός, ἢ τινὲ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂν τούτων ἁπάντων ποιητής, τινὲ δὲ οὐκ ἂν; ἢ οὐκ αισθάνει, ὅτι κἂν αὐτὸς οἷός τ' εἴης πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τι; Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος

B. πῶς γάρ; Οὐδαμῶς.] Istud πῶς γάρ vulgo ad Socratis orationem trahunt. Quod si alteri collocoitori tribuimus, Οὐδαμῶς ex interpretatione formulae πῶς γάρ; ortum putari debet. Nisi forte sic distinguendum: δημιουργῶν. Πῶς γάρ; Οὐδαμῶς. ἄλλ' ὄρα κ. τ. λ. Sic Phil. p. 64. 13.

C. ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φ.] Pro τάχα Vat. Θ. Ven. = 11. Par. DK. Mon. Vat. r. Flor. a. c. x. β. ταῦτα. Male. Formulam τάχα μᾶλλον cum futuro iunctam exemplis illustravit Heindorf. ad

P. 596. εἶδος γάρ που τι —] Iungas in hunc modum: πρὸ ἕκαστα τὰ πολλά, οἷς ταῦτῶν ὄνομα ἐπιφέρομεν, εἰδοθῆμεν εἰθεσθαί εἶδος τι ἐν ἕκαστον. Indicat autem his verbis res singulas, cognatione quadam inter se iunctas, uni alicui generi, quod illis commune sit, subiaci solere. Nam τὰ πολλά sunt formae generis et individua, quod genus loquendi apud Platonem frequentissimum. Pro εἶδος deinde ἰδέα dicit, ut hoc loco firmari videatur sententia Diogen. Laërt. III, 63., qui Platonem εἶδος et ἰδέα nullo si-

gnificationis discrimine posuisse existimat. Cui adversatur Richterus meus De Ideis Platon. p. 29. „Inter utrumque vocabulum, inquit, haec est differentia, ut, quum εἶδος notionem universam significet, ἰδέα praeterea imaginis notam in se continent; quapropter ἰδέα cum εἶδος ubique potest permutari, quod notio est communis, quae eadem formam rerum complectitur.“ Vide[tamen] quae monuimus ad Parmenid. p. 128. E.

B. τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν;] quo nomine hunc appelles opifi-

οὗτος; Οὐ χαλεπός, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ πολλαχῆ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος· τάχιστα δὲ που, εἰ θέλεις λαβῶν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῆ· ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν, ταχὺ δὲ σαυτόν τε καὶ τὰλλα ζῶα καὶ σκευὴ καὶ φυτὰ καὶ πάντα, ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο. Ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ. τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. ἢ γάρ; Πῶς γάρ οὐ; Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν ποιεῖν ἅ ποιεῖ. καίτοι τρόπῳ γέ τι καὶ ὁ ζωγράφος κλίην ποιεῖ. ἢ οὐ; Ναί, ἔφη, φαινομένην γε καὶ οὗτος. Cap. II. Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι μέντοι ἔλεγες, ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δὴ 597 φραμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίην, ἀλλὰ κλίην τινά; Ἐλεγον γάρ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ, οὐκ ἂν τὸ ὄν ποιοῖ, ἀλλὰ τι τοιοῦτον, οἷον τὸ ὄν, ὃν δὲ οὐ; τελέως δὲ εἶναι ὄν τὸ τοῦ κλινοῦργοῦ ἔργον ἢ ἄλλον

Cratyl. p. 92. Significat autem τάχα statim: v. ad Phil. p. 45. D. Gorg. p. 450. C. et 466. A.

D. πολλαχῆ καὶ ταχὺ] καὶ ταχὺ om. Mon. Astius coni. πολλαχῶ.

E. ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο] ἐλέγομεν Bas. 2. et Ven. Ἔ. Mox libri omnes ἔρχη.

Cap. II. P. 597. τὸ τοῦ κλινοῦργου] Libri non pauci et partim bonae notae δημιουργοῦ. Sed tenenda est lectio vulgata, etiam auctoritate Par. A. confirmata.

cem. Constructionem illustravit Matth. Gr. §. 420. B.

D. ἀλλὰ πολλαχῆ κ. τ. δημιουργούμενος] sed qui multis modis ac cito perficiatur. Ficinus: „potes enim passim et celeriter omnia facere.“

E. ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις — ἐλέγετο] Expectabas ταχὺ μὲν γὰρ οὕτως ἥλιον ποιήσεις, κ. τ. λ. Sed cave quidquam mutatum eas. v. ad Gorg. p. 464. p. Loco commatis vulgo ante ταχὺ μὲν illati perspicuitatis causa media usus sum interpunctione.

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

εἰς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ] h. e. ἔρχει εἰς δέον τῷ λόγῳ, ut τῷ λόγῳ pro dativo commodi accipiatur. Nam perperam interpretantur εἰς τὸν λόγον s. ἐπὶ τὸν λόγον, quoniam scilicet verba veniendi etiam cum dativo construantur. At nimirum additus is est integrae formulae, hoc sensu: opportune rationi nostrae succurris.

Cap. II. P. 597. τελέως δὲ εἶναι ὄν] In his τελέως εἶναι ὄν idem est, quod alibi ὄντως εἶναι. Paulo ante ὃ ἔστι κλίην est αὐτὴν τὴν κλίην sive τὴν οὐσίαν τῆς κλίης. Phaedon. p.

τινὸς χειροτέχνου εἰ τις φραῖη, κινδυνεύει οὐκ ἂν ἀλη-
θῆ λέγειν; Οὐκοῦν, ἔφη, ὡς γ' ἂν δόξαιε τοῖς περὶ
τοὺς τοιοῦτους λόγους διατρίβουσιν. Μηδὲν ἄρα θαυ-
μάζωμεν, εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὄν πρὸς
B ἀλήθειαν. Μὴ γάρ. Βούλει οὖν, ἔφη, ἐπ' αὐ-
τῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τούτου, τίς ποτ'
ἐστίν; Εἰ βούλει, ἔφη. Οὐκοῦν τριτταὶ τινες κλι-
ναι αὐταὶ γίνονται, μία μὲν ἢ ἐν τῇ φύσει οὐσα,
ἢν φραῖμεν ἂν, ὡς ἐγῶμαι, θεὸν ἐργάσασθαι. ἢ τιν'
ἄλλον; Οὐδένα, οἶμαι. Μία δέ γε, ἢν ὁ τεκτων.
Ναί, ἔφη. Μία δέ, ἢν ὁ ζωγράφος. ἢ γάρ; Ἔστω.
Ζωγράφος δὲ, κλινοποιός, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστά-
ται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν. Ναί τρεῖς. Ὁ μὲν δὲ θεός,

B. τὸν μιμητὴν τοῦτον] V. ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τοῦ-
τον, quod tenent Schn. Turr. Herm. Recte τοῦτον Vat. O. Ven.
ΞII. Vind. Par. Vat. m. Flor. a. c. a. β. γ. quod tandem etiam
Par. A. accuratius excussus firmavit. Verbum ζητήσωμεν Florr. et

75. B: τοῦ δ' ἔστιν ἴσον, i. e. ideae aequalitatis. Ibid. p. 92. E: ἡ οὐσία ἢ ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ δ' ἔστι. Cratyl. p. 389. B: αὐτὸ δ' ἔστι κερύς.

ἀμυδρόν τι — πρὸς ἀλήθειαν] obscurum quiddam, si ad veritatem (videl. idearum) comparatur.

B. ἐπ' αὐτῶν τούτων] Visne — horum ipsorum exemplo adhibito, i. e. lectuli et mensae exemplo, exquisimus illum imitatore, de quo quaerere instituimus, de μιμήσεως scilicet vi et natura disputare exorsi. Sic Libr. V. p. 475. B: εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἱρωτικῶν, h. e. sic, ut meo ipsius exemplo utaris. Phaedr. p. 270. D: ὅπερ ἐφ' ἐνός, τοῦτ' ἰδεῖν ἐφ' ἑκάστου. Legg. II. p. 662. D: βούλομαι δέ μοι μὴ ἐπὶ τῶν θεῶν λέγεσθαι τὸ τοιοῦτον, h. e. non sic, ut dii

exempli causa loquentes inducantur. Isoerat. De pace p. 203. ed. Bekk. ἐπὶ τῶν ἐλαττόνων καὶ τοῦ βίου τοῦ καθ' ἡμέραν ἐπιδείξουσιν ἂν τις. v. Schaefer. ad Demosthen. Apparat. Vol. II. p. 284. et Matthiae Gr. Ampl. §. 584. s. Pro τοῦτον quod Schneide-
rus argutius defendit τοῦτον, unum lectuli imitatore significari contendens, id nemo morabitur. Nec vero ille tale commentum excogitaturus erat, si optimum librum Parisinum iam compertum habuisset a nostris partibus stare.

ἢ ἐν τῇ φύσει οὐσα] H. e. species, quae per se et vi sua constat. Eodem modo paullo post C: μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι. P. 598. A: τὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον. Libr. VI. p. 501. B: πρὸς δὲ τὸ φύσει δίκαιον, i. e. αὐτὸ τὸ καλόν, ubi opponitur τὸ ἐν ἀνθρώποις δίκαιον ac nullus cod. ἐν φύσει. Phaedon. p. 103. B:

εἴτε οὐκ ἐβούλετο, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπὶν μὴ πλέον C
ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνον αὐτὴν ἐκείνην ὃ ἔστι κλίην. δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐγυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φύσει. Πῶς δὲ; ἔφη. Ὅτι, ἢν δ' ἐγώ, εἰ δύο μόνους ποιήσεις, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη, ἢς ἐκεῖνα ἂν αὐ ἀμφοτέρω τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίην ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο. Ὅρθῶς, ἔφη. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίης ποιητὴς ὄντως οὐσης, D
ἀλλὰ μὴ κλίης τινὸς μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν. Ἔοικε. Βούλει οὖν τοῦτον μὲν φυτογενὸν τοῦτου προσαγορεύωμεν, ἢ τι τοιοῦτον;

Mon. post τὸν μιμ. τοῦτον vel τοῦτον collocant. Mox ἐν αὐτῇ φύσει om. Par. A. Vat. m. sed v. interpretat.

C. μίαν μόνον] μόνον Vat. O. Ven. II. Par. DK. Mon. Flor. β. quibuscum consentit etiam Par. A. nuper accuratius inspectus. Mox φύσει Par. A.

οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει (ἐναντίον). Ibid. D: οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος — ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος. Parm. p. 132. D: τὰ μὲν εἶδη ταῦτα ὡς περ παραδείγματα ἐστάναι ἐν τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα τοῖς τοῖς ἰσοκρίναι. Sic intelligas etiam p. 597. E: τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γενήματος ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς.

C. μίαν μόνον αὐτὴν ἐκ.] V. ad libr. VIII. p. 548. C. — ὃ ἔστι κλίην, vere interpretatur Ast. κλίην ὄντως οὐσαν. Neutrum enim pronominis genus usurpari solet ad indicandam ipsam rerum vim et naturam, hoc est ἰδέαν. Formulam ὃ ἔστιν, in talibus locis a philosopho frequentatam, antea attingimus.

πάλιν ἂν μία ἀναφανείη —] Nam uterque lectus rursus ad ideam esset compositus, quia species rerum absoluta una est.

D. φυτογενὸν τοῦτου πρ.] Nam deus vim et naturam idearum mente tanquam procreavit, quandoquidem ideae sunt aeternae numinis divini, h. e. mentis absolutae, cogitationes, quae vere sunt ac vi sua constant. v. ad Libr. VII. p. 517. B. Nihil offensivum habet, quod hoc loco ideae, quas philosophus alibi, ut Tim. p. 28. A. 52. A., aeternas et ἀγενήτους vocat, a deo procreatae atque factae dicuntur. Neque enim nunc id agitur, ut vis et natura idearum accuratius declararetur. Illud potius hic philosopho est propositum, ut quanto intervallo imitator ab ipso vero distet, quam clarissime appareat. Quocirca scite distinxit φυτογενὸν, deum idearum auctorem, δημιουργόν, humanum opificem, et μιμητὴν, imitatore, qua ratione res, de qua disputatur, in clarissima luce collocata est. Iniuria igitur C. Fr. Herman-

Δικαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδήπερ γύσει γε καὶ τοῦτο καὶ
τᾶλλα πάντα πεποίηκε. Τί δέ; τὸν τέκτονα ἄρ' οὐ
δημιουργὸν κλίνης; Ναί. Ἡ καὶ τὸν ζωγράφον
δημιουργὸν καὶ ποιητὴν τοῦ τοιοῦτου; Οὐδαμῶς.
Ἄλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι; Τοῦτο, ἢ δ'
E ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μι-
μητῆς οὐ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν
τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς γύσεως μιμη-
τὴν καλεῖς; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα ἔσται
καὶ ὁ τραγωδοποιός, εἴπερ μιμητῆς ἐστὶ, τρίτος τις
ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκώς, καὶ πάντες
οἱ ἄλλοι μιμηταί. Κινδυνεύει. Τὸν μὲν δὴ μιμη-
598 τὴν ὠμολογήκαμεν· εἰπέ δέ μοι περὶ τοῦ ζωγράφου
τόδε· πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν τῇ γύσει ἕκαστον
δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν μιμεῖσθαι ἢ τὰ τῶν δημιουργῶν
ἔργα; Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη. Ἄρα οἷα ἔστιν

E. Τοῦτ' ἄρα ἔσται] V. ταῦτ', quod ex codd. Par. ADK.
Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. et Florent. omnibus mutatum.
Dein vulg. τραγωδοποιός contra fidem Par. AK. Ven. Σ. Vind.
Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. γ. Procli ad Polit. p. 405. 15. Cf.
p. 605. C. p. 606. C. p. 607. A. al., unde cognosces, quantopere
librarii ubique in his formis turbaverint. Ceterum conf. ann. crit.
ad Apol. Socr. p. 18. D.

nus Histor. Philos. Platon. p. 510. coll. p. 695. ann. 680. hinc argumentum opinionis suae repetiit, qua hunc decimum Reipublicae librum aliquanto post ceteros operis libros scriptum esse statuit; quam sententiam videmur iam in Prolegomenis nostris satis confutavisse.

Ἄλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι;] Ad eundem fere modum Germanice dicimus: „Aber was willst du denn sagen, dass er sei von dem Bettgestelle? Etenim genitivus ponitur, quia Socrates nominis alicuius substantivi notionem in animo habet, unde ille suspensus sit. Sed eius loco propter totius sententiae rationem neutro pronomine utitur, quia nunc non reperit no-

men, quod commode poni queat. Quocirca nolim grammatici nostri κλίνης pro genitivo absoluto habuissent, qui rationem verborum τί αὐτὸν φήσεις εἶναι indicaret. Pendet ille potius ex τί pronomine, quod vere idem significat, quod τὴν δημιουργόν vel ἔργατῶν. Similem explicationem habent verba proxima: τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος — μιμητὴν καλεῖς; Cavendum enim in his magnopere, ne τὸν articulum cum μιμητὴν connectamus, qua ratione universa sententia pervertitur. Etenim haec sic potius inter se iungenda videntur: τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς γύσεως καλεῖς μιμητὴν, ut genitivus non cum μιμητὴν, sed cum τὸν articulo cohaereat. Ita haec ori-

ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἐστὶ διόρισον. Πῶς λέ-
γεις; ἔφη. Ὡδε· κλίνη, ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν
θεᾷ ἐάν τε καταντικρὺ ἢ ὀπιοῦν, μὴ τι διαφέρει
αὐτὴ ἑαυτῆς, ἢ διαφέρει μὲν οὐδέν, φαίνεται δὲ ἀλ-
λοία; καὶ τᾶλλα ὡσαύτως; Οὕτως, ἔφη· φαίνεται,
διαφέρει δ' οὐδέν. Τοῦτο δὲ αὐτὸ σκόπει· πρὸς B
πότερον ἢ γραφικὴ πεποιήται περὶ ἕκαστον; πότερα
πρὸς τὸ ὄν, ὡς ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ πρὸς τὸ φαι-
νόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος ἢ ἀληθείας οὔσα
μίμησις; Φαντάσματος, ἔφη. Πόρρω που ἄρα τοῦ
ἀληθοῦς ἢ μιμητικῆ ἐστὶ· καί, ὡς εἶπες, διὰ τοῦτο
πάντα ἀπεργάζεται, ὅτι σμικρὸν τι ἕκαστον ἐγράφτε-
ται, καὶ τοῦτο εἶδωλον. οἶον ὁ ζωγράφος, φανέν,
ζωγραφῆσει ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους
δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαίων τῶν τε C
χνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδας τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώ-

P. 598. B. Πόρρω που ἄρα] Πόρρω ἄρα που Par. A.
Ven. Σ. Vind. Φ. Ang. Vat. m. Ex Florentinis nihil enotatum.
διὰ τοῦτο πάντα ἀπ.] Pro πάντα vett. editt. ταῦτα ha-
bent, quod nullus cod. tuetur. Solus Vind. ταῦτα πάντα.
C. παῖδας τε καὶ ἄφρ.] Vat. Θ. Ven. II. Par. D. Mon.
παῖδας γε, probante Bekkero.

tur sententia, meo quidem iudicio unice apta: eum igitur, cuius est opus, quod tertio gradu ab eo, quod per se est, distat, imitatorem appellas.

P. 598. B. πότερα πρὸς τὸ ὄν, ὡς ἔχει, μιμήσασθαι] Erunt qui scriptum malint: πρὸς τὸ ὄν, ὡς ἔχει, μιμήσασθαι. Sed articuli uno eodemque casu ita iterati exempla apud probae Graecitatis auctores frustra quaeras. Neque profecto illa ratione opus est. Etenim infinitivus nunc epexegeteos caussa adicitur, ut fere idem sit quod ὥστε τοῦτο μιμήσασθαι. Quanquam non licet existimare eum ex omisso ὥστε suspensum esse; quae perinepta foret interpretatio. Imo pendet

ille item ex primaria sententia ἢ γραφικὴ πεποήται, ut per se finem et consilium significet.

Πόρρω που ἄρα τοῦ ἀληθοῦς —] longe igitur, ut videtur, a vero abest imitandi ars. Dictionem ad IX. p. 581. D. exemplis illustravimus. Facile autem apparet imitationem hic referri ad illud genus scientiae, quod εἰκασίας nomine insignitum est supra Libr. VI. p. 511. E. VII. p. 534. A. τοὺς ἄλλους δημιουργούς] Asyndeton hoc utriusque linguae scriptoribus frequentatum. conf. Gorg. p. 503. E. p. 518. D. Sympos. p. 186. D. De Rep. IV. p. 434. A.

C. περὶ οὐδενὸς τ. ἐπαίων τῶν τεχνῶν] nullam ha-

πους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος, γράφας ἂν τέκτονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνύς ἐξαπατῶ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Τί δ' οὐ; Ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, ὦ φίλε, τόδε δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι· ἐπειδὴν τις ἡμῖν ἀπαγγέλλῃ περὶ του, ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας καὶ τὰλλα πάντα, ὅσα εἰς ἕκαστος οἶδεν, οὐδὲν ὅ τι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὀνομαζοῦν ἐπισταμένῳ, ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ, ὅτι εὐήθης τις ἀνθρώπος, καί, ὡς εἴποιεν, ἐντυχὼν γόητί τινι καὶ μιμητῇ ἐξαπατήθῃ, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσοσφος εἶναι, διὰ τὸ αὐτὸς μὴ οἶός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην καὶ μίμησιν ἐξετάσαι. Ἀληθέστατα, ἔφη. Cap. III. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τὴν τε τραγωδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐ-

ἀπαγγέλλῃ περὶ του] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flor. x. β. Legebatur olim περὶ τούτου. Recte περὶ του, quod est: de quoriam.

D. τῷ τοιούτῳ, ὅτι] Ang. Flor. x. α. τὸν τοιούτον.

bens scientiam earum artium, quas isti exercent. Genitivi οὐδενὸς τούτων cohaerent cum τῶν τεχνῶν, quod a praepositione περὶ regitur. Nam poterat etiam sic dici: οὐδὲν ἐπατῶν περὶ τῶν τεχνῶν τινὸς τούτων. Tritum est genus loquendi ἐπατῶν περὶ τινος, quod exemplis illustravit Heindorfius ad Hipp. Mai. p. 289. E. γράφας ἂν — ἐξαπατῶ ἂν τῷ δ.] Repetitum ἂν neminem hodie morabitur. Acute ac perspicue de eo monuit Rostius Gr. §. 120. c. annot. 4. conf. Matth. Gr. Ampl. §. 598. b. et §. 600., cui non assentior ἂν prius cum γράφας connectenti. Neque enim participium nunc explicari potest per εἰ γράψαιεν ἂν. Quocirca referenda est vocula ad primum verbum totius enuntiati, apud quod deinde non sine causa ite-

ratur. Dein τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι, idem est quod: eo, quod videatur, illum revera esse fabrum. Aliter Schneiderus, qui explicat: eo, quod opinantur, vere fabrum esse. sed v. p. 606. E.

καὶ τὰλλα πάντα — οὐδὲν ὅ τι οὐχί] Notabile hoc οὐδὲν ὅ τι οὐχί post τὰλλα πάντα illatum. Similia collegit Heindorf. ad Protagor. p. 317. C. Proxima, ὑπολαμβάνειν δεῖ κ. τ. λ., apodosis continent verborum: ἐπειδὴν τις — ἐπισταμένῳ. — τῷ τοιούτῳ, für einen solchen vel: wegen eines solchen.

Cap. III. E. ὅτι οὐτοὶ πάσας μὲν τέχνας ἐπ.] Nam poetae habiti sunt omnis sapientiae magistri; inprimis vero Homerus dici non potest quanto-

τῆς Ὀμηρον, ἐπειδὴ τινων ἀκούομεν, ὅτι οὐτοὶ πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται, πάντα δὲ τὰνθρώπεια τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν, καὶ τὰ γε θεῖα: ἀνάγκη γάρ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, εἰ μέλλει, περὶ ὧν ἂν ποιῇ, καλῶς ποιῆσειν, εἰδὸτα ἄρα ποιεῖν, ἢ μὴ οἶόν τε εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὲ ἐπισκέψασθαι, πότερον μιμηταῖς τούτοις οὐτοὶ ἐντυχόντες ἐξαπατηται καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντες οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέ- 599
χοντα τοῦ ὄντος καὶ ῥάδια ποιεῖν μὴ εἰδῶτι τὴν ἀλήθειαν· φαντάσματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν· ἢ τι καὶ λέγουσι καὶ τῷ ὄντι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν δοκοῦσι τοῖς πολλοῖς εὖ λέγειν; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον. Οἷε οὖν, εἰ τις ἀμφοτέρωθεν δύναίτο ποιεῖν, τὸ τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἰδῶλον, ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν

πάσοσφος εἶναι] Par. AD. Ven. II. et pr. Θ. πάσοσφος, quam scripturam firmant etiam Ang. Vat. r., qui habent Plarsσόφος. Etiam aliis locis non paucis meliores libri, veluti Clarkianus, πάσοσφος servarunt, de qua scriptura v. Buttmann. Gr. Ampl. T. II. p. 353. Vulgo πάνσοφος.

pere hoc nomine celebratus fuerit. Inde ridicula rhapsodi iactantia in Plat. Ione. Argumentum hoc docte illustravit Ven. Beckius in Examine causarum, cur studia liberalium artium inprimisque poeseos a philosophis nonnullis aut neglecta aut impugnata fuerint. Lips. 1785. 4. p. 9 sqq.

P. 599. καὶ ῥάδια ποιεῖν] ac facilia ad faciendum. De infinitivo activi post ῥάδια illato dictum ad Phaedon. p. 62. B. conf. Matth. Gr. Ampl. §. 555. ann. Sed hoc levius. Illud fortasse maiore dignum est animadversione, quod, licet praecedat participium ἀπέχοντα, tamen solum ῥάδια subiicitur neque ῥάδια ὄντα scriptum est. Sed participium ὧν, οἷου, ὃν saepenumero apud adiectiva omitti solere, alio participio vel

praecedente vel subsequente, ad Gorg. p. 501. A. docuimus. Libr. II. p. 364. A: πλοισόους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας. VIII. in: ἴδιον μὲν οὐδενὸν ἔχουσας, κοινὰς δὲ πάσι.

ἢ τι καὶ λέγουσι] Kal non est otiosum, sed indicat dubitationem loquentis, qui nihil ab iis exspectari posse significat. Germanici dicimus: oder ob sie doch auch etwas sagen. Dixerunt de hoc usu Hermann. ad Viger. p. 837. et Bremi ad Demosthen. Orat. Sel. Sect. I. p. 143.

ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων — ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν οἰονοῦν δάξειν] Eodem modo ἑαυτὸν ἀφεῖναι positum libr. II. p. 373. D: ἐὰν καὶ ἐκείνοι ἀφῶσιν αὐτοὺς ἐπὶ χρημάτων κηῖον. Verba iungenda sunt sic: οἷε οὖν οἰονοῦν δάξειν ἂν (αὐτὸν) ἀφεῖναι ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιου-

ἀφείναι ἂν σπουδάξωιν καὶ τοῦτο προσήσασθαι τοῦ
 B ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ἔχοντα; (Ὁὐκ ἔγωγε. Ἄλλ'
 εἶπερ γε, οἶμαι, ἐπιστήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ τούτων
 πέρι, ἅπερ καὶ μιμῆται, πολὺ πρότερον ἐν τοῖς ἔρ-
 γοῖς ἂν σπουδάσειεν ἢ ἐπὶ τοῖς μιμήμασι, καὶ περ-
 ρῶτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν
 μνημεῖα, καὶ εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκω-
 μιάζομενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ
 ἐξ ἴσου ἢ τε τιμὴ καὶ ἡ ὠφέλεια. Τῶν μὲν τοίνυν
 C ἄλλων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὀμηρον ἢ ἄλλον
 ὄντινον τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες, εἰ ἰατρικὸς ἦν
 τις αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ μιμητὴς μόνον ἰατρικῶν λόγων,
 τίνας ὑγιεῖς ποιητῆς τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων
 λέγεται πεποιηκέναι, ὡς περ Ἀσκληπιός, ἢ τίνας μα-

Cap. III. P. 599. B. ὡς βέλτιστον ἔχοντα;] Editt.
 omnes ὡς βέλτιστον ἔχοντα. Mon. et Flor. β. ὄν pro ἔχοντα. Ste-
 phan. conf. ὡς βέλτιον ἔχοντα. Ast. malebat ὡς τὸ βέλτιστον ἔχοντα.
 C. ἄλλον ὄντινον] ὄντινον Par. A. denuo excussus.
 C. ἰατρικὸς ἦν τις] Sic codd. plurimi atque optimi. Vulgo
 τις ἦν τις.

τίνας ὑγιεῖς ποιητῆς] Sic Par. ADK. Ven. II. Vind. Vat.
 m. Mon. Flor. a. c. a. β. (non γ.). Vulgo τίνας γὰρ ὑγιεῖς. Ce-

γίη. Dein τοῦτο referas ad τῆν
 τῶν εἰδώλων δημιουργίαν, quod
 genus loquendi saepe attigimus.
 Προσῆσασθαί τι τοῦ βίου
 est aliquid tanquam vitae
 finem sibi proponere. Ver-
 ba ὡς βέλτιστον, ut quod opti-
 mum sit, referas ad τοῦτο.
 Ad ἔχοντα vero intelligi licet
 αὐτό, ut saepe, veluti libr. III.
 p. 392. C. VI. p. 491. B. 507.
 D. VIII. 545. A. 549. B. al.
 Fateor tamen hanc rationem
 mihi etiamnunc multum scrupuli
 iniicere. Quamobrem optimis
 codd. ducibus corrigendum ar-
 bitror: ὡς βέλτιον' ἂν ἔχοντα,
 sese putantem (ὡς) ita
 optime habiturum esse.
 Schneiderus quid senserit,
 non liquet.

B. ἐπιστήμων ἐξῆ — τού-
 των πέρι] Quemadmodum ver-

ba εἰδέναι, ἐπαίνειν, ἐπίστασθαι,
 ita etiam nomen ἐπιστήμων cum
 πέρι et genitivo coniungitur.
 Exempla suppeditabit Matth.
 Gr. §. 346. annot. 2. Dein ἑαν-
 τοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα dictum
 ut Sympos. p. 209. D: οἷα ἔργονα
 ἑαντῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις
 ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην περ-
 ρέχεται. Sed quod mox dicitur
 τίνας μαθητὰς ἰατρικῆς κατελί-
 πετο, eodem modo verbum me-
 dium ponitur Sympos. l. c. οἷους
 Ἀσκληπιός παιδᾶς κατελίπετο.

C. εἰ ἰατρικὸς ἦν τις —
 λόγων, τίνας ὑγιεῖς π.]
 Bekker. γὰρ vulgo post τίνας
 intrusum delevit. Ita haec: τίν-
 νας ὑγιεῖς — τοὺς ἐργόνους; con-
 tinent apodosin, in qua non sine
 vi et gravitate iteratur subie-
 ctum his verbis: ποιητῆς τις τῶν
 παλαιῶν ἢ τῶν νέων. Quae ra-

θητὰς ἰατρικῆς κατελίπετο, ὡς περ ἐκείνος τοὺς ἐργό-
 νους; μὴδ' αὖ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας αὐτοὺς ἐρω-
 τῶμεν, ἀλλ' ἐῷμεν· περὶ δὲ ὧν μεγίστων τε καὶ
 καλλίστων ἐπιχειροῖ λέγειν Ὀμηρος, πολέμων τε πέρι
 καὶ στρατηγῶν καὶ διοικήσεων πόλεων, καὶ παιδείας D
 πέρι ἀνθρώπου, δικαίου που ἐρωτῶν αὐτὸν πυνθα-
 νομένου· Ὡ φίλε Ὀμηρε, εἶπερ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς
 ἀληθείας εἰ ἀρετῆς πέρι, εἰδώλου δημιουργός, ὃν δὴ
 μιμητὴν ὠρισάμεθα, ἀλλὰ καὶ δεύτερος, καὶ οἷός τε
 ἦσθα γινώσκεις, ποῖα ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χεί-
 ρους ἀνθρώπους ποιῆ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, λέγε ἡμῖν,
 τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾤκησεν ὡς περ διὰ
 Λυκοῦργον Λακεδαιμῶν καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς πολ-
 λαὶ μεγάλαί τε καὶ μικραί; σὲ δὲ τίς αἰτιάται πό- E

terum Mon. voces ποιητῆς et λέγεται ita transponit, ut alterum in
 alterius locum sufficiat.

D. παιδείας πέρι ἀνθρώπου] ἀνθρώπων pro vulg. ἀνθρώ-
 που Vind. Monac. et Euseb. Praep. Evang. XII, 49. p. 618. D.

πολλὰ καὶ μεγάλα] Par. K. πόλεις μ. Male.

E. τις αἰτιάται] Cod. Mon. αἰτίον ἐπιγράφει, glossemate
 manifesto. Mox Par. A. Ven. E. Vind. ἀλλὰ δὴ τις π. Sed v.
 annot.

tio quia offendit grammaticos,
 fieri potuit, ut γὰρ interpone-
 rent. Nisi forte voculam ita
 defendas, ut Socratem, fervore
 dicendi abreptum, inchoatam
 sententiae structuram subito re-
 linquere et quae in apodosi col-
 locanda erant, παρενθέτως adii-
 cere statuas, cuiusmodi anaco-
 luthon ad Gorg. p. 454. B. no-
 tavimus. Utat est, sequendam
 putavimus meliorum librorum
 fere omnium auctoritatem. —
 τοὺς ἐργόνους, sc. Asclepia-
 das.

D. ἀρετῆς πέρι, εἰδώλου
 δημιουργός] Ast. πέρι deleteo
 scribendum censet ἀρετῆς εἰδώ-
 λου δημιουργός, ut infra c. IV:
 μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς. Etiam
 Ficinus: fingisque virtu-
 tis imaginem. Sed recte
 vulgatam lectionem tuetur Mor-

genstern. Symbol. Critt. p. V.
 ἀρετῆς πέρι non cum εἰδώλου δη-
 μουργός, sed cum praecedenti-
 bus verbis coniungens, hoc sen-
 su: si quidem non tertius
 es a veritate circa virtu-
 tem sive quod attinet ad
 virtutem, sc. imaginis opi-
 fex, — sed vel secundus.
 Itaque post πέρι commate di-
 stinximus. Hunc usum praepo-
 sitionis πέρι illustrant intpp.
 Vigeri p. 652. Heindorf.
 ad Phaedrum p. 263. Qui quo-
 niam alia desiderat eius exem-
 pla, compares De Rep. VII. p.
 538. E. Tim. p. 20. A. Menon.
 p. 90. B. Lachet. p. 186. B. C.
 Xenoph. Cyrop. 1, 6. 15.
 Demosth. Philipp. I. §. 6.

E. σὲ δὲ τίς αἰτιάται πό-
 λεις] Αἰτιάσθαι et αἰτίαν ἔχειν
 bono sensu is dicitur, ad quem

λις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφελή-
κέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ
ἡμεῖς Σόλωνά· σὲ δὲ τίς; — ἔξει τινὰ εἰπεῖν; Οὐκ
οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαύκων· οὐκ οὐκ λέγεται γε οὐδ' ὑπ'
αὐτῶν Ὀμηριδῶν. Ἀλλὰ δὴ τίς πόλεμος ἐπὶ Ὀμή-
ρου ὑπ' ἐκείνου ἀρχόντος ἢ ξυμβουλευόντος εὖ πο-
λεμηθεῖς μνημονεύεται; Οὐδεὶς. Ἀλλ' οἷα δὴ εἰς
τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλὰ ἐπίνοια καὶ εὐμήχα-
νοι εἰς τέχνας ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις λέγονται, ὡς-
περ αὐτὸς Θάλεω τε πέρι τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀναχάρ-
σιος τοῦ Σκύθου; Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν. Ἀλλὰ

P. 600. οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα] Par. A. pr. εἰς omittit. De-
levit Bekker. Mox Mon. Flor. β. ἢ τινὲς ἄλλαι. Euseb. Mon. Vat.
m. Ἀναχάρσιδος. conf. Bekker. Anecd. I. p. 229. Iacobs. ad An-
thol. Pal. III. p. 352.

B. ἀπὸ τῶν τε διαφερόντως] τε solus Steph. om. cum Ang-
gel. Servavit etiam Aristides Orat. Plat. III. p. 327., ubi totum
hunc locum inde a verbis ὡς φησὶ Ὀμηροῦ laudavit.

aliquid ut auctorem refertur,
cui aliquid tribuitur. Conf. Val-
cken. ad Herod. VI, 115. Fi-
scherus Indic. ad Aeschin.
Socrat. s. v. Heindorf. ad
Gorg. p. 503. B. De σφᾶς post
πόλις illato v. ad Criton. p. 53.
B. ed. 4. et supra ad Libr. I.
p. 374. A. Dein vulgo legeba-
tur: σὲ δὲ τίς ἔξει τινὰ εἰπεῖν;
quod sensu omnino caret. Pri-
mus emendavit Bekker. In
eandem emendationem incidit
etiam Groen van Prinsterer
Prosopograph. Plat. p. 35.

ὑπ' αὐτῶν Ὀμηριδῶν]
alias Homeri laudes mirum quan-
tum celebrantium. v. ad Ionem
p. 530. D. edit. 2.

P. 600. Ἀλλὰ δὴ τίς πό-
λεμος] Ἀλλὰ δὴ et ἄλλα γὰρ,
ut Lat. at nimirum, at
enim, ponitur ubi occupatur
id, quod ab altero proferrī vel
obici posse videatur. Mox: ἀλλὰ
δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τινὸν ἡγε-
μῶν παιδείας — λέγεται — γε-
νέσθαι. Sic etiam De Rep. II.

p. 365. D. Protagor. p. 338. C.
Tim. p. 21. A. Crit. p. 54. A.
al. positum reperitur.

Ἀλλ' οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα
— λέγονται] Non ausim εἰς
aute τὰ ἔργα delere, quod fecit
Bekker., sequutus auctorita-
tem solius cod. Par. A., in quo
tamen ipso εἰς ex corr. restitutum
est. Verba sic construenda
sunt: Ἀλλὰ λέγονται πολλὰ καὶ
εὐμήχανοι ἐπίνοια (αὐτοῦ) εἰς
τέχνας ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις,
οἷα δὴ ἀνδρὸς εἰς τὰ ἔργα σο-
φοῦ: At multa ac prudentia
memorantur eius in-
venta ad artes et alias
res gerendas spectantia,
qualia viri negotiorum
periti ferri solent. Nam
τὰ ἔργα apparet intelligenda esse
de negotiis et operibus vitae
civilis. Quid praeterea lectioni
a Bekkero receptae adverse-
tur, quia partim iam a Schlei-
ermachero explicatum esse
video, hoc loco exponere vix
operae pretium. De Anachar-
sidis inventis v. Menag. ad

δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τινὸν ἡγεμῶν παιδείας αὐτὸς
ζῶν λέγεται Ὀμηρος γενέσθαι, οὐ ἐκείνον ἡγάπων
ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρεδούσαν B
βίου Ὀμηρικῆν, ὡς περ Πυθαγόρας αὐτὸς τε διαφε-
ρόντως ἐπὶ τούτῳ ἡγαπήθη, καὶ οἱ ὑστέροι ἐπι καὶ
νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομάζοντες τοῦ βίου
διαφανεῖς πῃ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις; Οὐδ'
αὐτὸς, ἔφη, τοιοῦτον οὐδὲν λέγεται. ὁ γὰρ Κρεώφυλος,
ὡς Σώκρατες, ἴσως, ὁ τοῦ Ὀμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνό-
ματος ἀν' γελοιότερος ἐπι πρὸς παιδείαν φανεῖν, εἰ
τὰ λεγόμενα περὶ Ὀμήρου ἀληθῆ. λέγεται γὰρ, ὡς

διαφανεῖς πῃ δοκ.] Sic praeter Euseb. et Aristidem ha-
bent Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c.
x. a. γ. Vulgo erat πον.

ὁ γὰρ Κρεώφυλος] Sic Par. A. Vat. Θ. m. Ven. ΞII. Vind.
Ang. Flor. a. c. x. et pr. Par. D. Vulgo erat Κρεώφυλος. Etiam
apud alios scriptores nominis huius scriptura incerta, quamquam
etiam Strab. XIV. p. 946. A. Pausan. IV, 2, 2. Porphyg. Vit.

Diog. Laërt. I, 105. Strabo
VII. p. 463., qui ex Ephoro refert,
de cuius narratione v. Marx
De Ephori Com. Fragmentis p.
190. De Thaletē Milesio
compares narrationes Herodo-
ti I, 74, 75. et 179. Aristote-
telis Politic. I. c. 11. et Diog-
eni Laërt. I, 24 sqq. Geni-
tivi formam Θάλεω satis illu-
strarunt Buttman. Gr. Ampl.
§. 34. ann. 17. T. I. p. 147.
coll. §. 58. p. 232. Rost. Gr.
§. 32. ann. 3, b.

B. καὶ οἱ ὑστέροι ἐπι καὶ
νῦν] Πυθαγόρειον τρόπον βίου
ἐπονομάζειν nunc dicuntur a qui-
bus Pythagorica vitae ratio no-
men traxit. Memorabilis vero
hic locus est, ut qui luculen-
tissime testetur Platonis aetate
fuisse quī Pythagoricam vitae
moderandae legem studiose se-
querentur, ac morum severitate,
frugalitate, continentia, denique
sanctimonia inter ceteros in-
primis eminerent. Conf. H. Rit-
teri Histor. Philosoph. Pytha-
gor. p. 37 sq.

ὁ γὰρ Κρεώφυλος] Scho-
liastes: Κρεώφυλος Χίος, ἐπο-
ποιός. τινὲς δὲ αὐτὸν ἰσίορησαν
γαμβρὸν Ὀμήρου ἐπὶ Θυγατρὶ,
καὶ δι' ὑποδοξάμενος Ὀμηρον ἔλα-
βε παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τῆς Ἰλι-
άδος. conf. Plutarch. Lycurg.
c. 4. Strab. L. VI. p. 638 sq.
Iamblich. Vit. Pyth. Cap. 2. p.
30. ed. Kiesl. Varias veterum
scriptorum de eo narrationes dili-
genter collegit Fabricius Bibl.
Gr. I, 4. et ad Sextum Em-
pir. p. 223 sq. Pauca quaedam
observavit etiam Heynius ad
Hom. II. T. VIII. p. 807 sqq.
Philosophum iis pro consilio suo
ita usum esse apparet, ut inde
colligeret Homerum nec eos,
quibuscum versaretur, meliores
reddidisse, nec apud aequales
suos tanta sapientiae laude flo-
ruisse, quanta vulgo ei tribue-
retur.

λέγεται γὰρ — ὅτε ἐξῆ]
Heynius p. 808. ἀπ' αὐ-
τοῦ corrigebat. Astius male-
bat ὑπ' αὐτοῦ. Mihi nihil mu-
tandum videtur. Nam ad πολλῶν

C. πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη. Cap. IV. Λέγεται γὰρ οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' οἶμαι, ὦ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἶός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὀμηρος, ἅτε περὶ τούτων οὐ μμεισθῆναι ἀλλὰ γινώσκειν δυνάμενος, οὐκ ἄρ' ἂν πολλοὺς ἐταίρους ἐποίησατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα ὁ Ἀβδηρίτης καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν πα-

Pyth. 15. Iambl. Vit. Pyth. 11. Κρεώφυλος praefertur. Itaque cum Astio et Bekkero receperimus quod usus commendare videbatur. Quamquam laud scio an scribendum sit Κρεώφυλος. Nam sicut a Φειδῶν Φειδύλος, a Θράσων Θρασίλος, a Κράτων Κρατύλος formatur, accentu in penultimam retracto, ita a Κρεώφων debuit deduci Κρεώφυλος. cf. Bast. Epistol. Crit. p. 243 sqq. ed. Lips. Lobeck. ad Phryn. p. 695.

C. ἦν ἐπ' αὐτοῦ] Winckelmann. coni. ἐπὶ Γύγον coll. Hom. II. v. 890 sq. et Euphorion. ap. Clem. Al. Strom. I. 21. p. 141. (389).

τις ἀμέλεια facile intelligitur ἐκείνω s. ἐκείνου: haec autem ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη, etsi primo adspectu cum molesta quadam redundantia videntur adiecta esse, tamen adeo non carent idonea ratione, ut, si rem diligentius spectes, vix aliter dici potuisse videri debeant. Nam ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου est ipsa adeo illius aetate, usu frequentī praepositionis ἐπὶ, quem libr. III. p. 405. D. p. 414. C. et al. observavimus. Quorum verborum significatio accuratius definitur atque augetur adiecto ὅτε ἔζη, quum adhuc viveret. Quocirca loci sententia haec est: dicitur enim Creophylus eum magnopere neglexisse, atque adeo quum ille adhuc viveret, necdum esset mortuus. Huic sententiae nostrae etiam accessit Scheiderus. Aristides Orat. Plat. III. p. 327. totum istud: λέγεται γὰρ — ὅτε ἔζη, non refert. Quamobrem Wiegandius in Zim mer-

mianñi Annal. Studior. Antiq. a. 1842. p. 591. abiciendum arbitratur. iniuria, opinor.

Cap. IV. C. ἀλλ' οἶμαι — οὐκ ἄρα ἂν πολλοὺς ἐτι. ἐπ.] Ne quis putet ὅτι excidisse, eodem modo Menon. p. 93. C: ἀλλ' οἶμαι, οὐκ ἂν ἐβουλήθη κ. τ. λ. Theaet. p. 147. B. Protag. p. 314. E. In proximis μὲν ἄρα — δὲ ἄρα positum ut Criton. c. XII: ἦ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς θεοπότην, — πρὸς δὲ τὴν πατέρα ἄρα καὶ τοὺς νόμους ἐξίσταται σοι κ. τ. λ. Conf. Apolog. Socr. p. 34. C. p. 37. D. Protagor. p. 325. C., ubi v. annot. De Rep. IV. p. 445. A. Phileb. p. 30. B. al. De Protagorae aliorumque sophistarum auctoritate similia legimus Menon. p. 91. D. E.

D. ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν — διοικεῖν] Haec enim sophistae profitebantur se alios docere posse. Protagor. p. 318.

ριστάναι, ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι, ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε D πόλιν τὴν αὐτῶν διοικεῖν οἰοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεις αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι. Ὀμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴπερ οἶός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν ὀνῆσαι ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ῥαψωδεῖν ἂν περιούνας εἶων, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντίχοντο ἢ τοῦ χροσοῦ καὶ ἠνάγκαζον παρὰ

Cap. IV. C. ὁ Κεῖος] Steph. Kios, quae frequentissima est permutatio.

D. αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. Vulgo ἐπιστατήσουσιν αὐτῶν τῆς παιδείας. Vat. Θ. Ven. II. Par. K. Ang. Vat. r. αὐτῶν τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσιν. Aristid. Euseb. τῆς παιδείας αὐτῶν ἐπιστατήσωσιν. Mon. Flor. β. αὐτοῖς τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσιν.

πρὸς ἀρετὴν ὀνῆσαι] Vulg. ὀνῆσαι, quod cum Par. A. corr. plurimi tumentur. Ven. E. Vind. Vat. r. Flor. c. x. ὀνῆσαι. Ven. II. ὀνῆσαι. Flor. a. a. γ. Vat. m. ὀνῆσαι, quod suscepit Bekker. probante etiam Schneidero.

B: τὸ δὲ μάθημά ἐστιν ἐβου-
λλα περὶ τε τῶν οἰκίαν, ὅπως
ἂν ἀριστα τὴν ἐαυτοῦ οἰκίαν
διοικοῖ, καὶ περὶ τῶν τῆς πό-
λεως, ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυ-
νατώτατος ἂν εἴη καὶ πράττειν
καὶ λέγειν. Callicles in Gorgia
p. 520. E: περὶ δὲ ταύτης τῆς
πράξεως, ὅτιν' ἂν τις τρόπον
ὡς βέλτιστος εἴη καὶ ἀριστα τὴν
αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ ἢ πόλιν,
ἀσχερὸν γενόμεσθαι μὴ φάναι
συμβουλεύειν κ. τ. λ. Paulo
ἀντε παριστάναι idem est quod
παριστάναι τὴν γνώμην, aequa-
les suos in eam sententiam
adducere, ut putent. Plat. Epist. VII. p. 335. D:
δοῦσαν παρῆστοις πᾶσιν ἀληθῆ.

ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ κε-
φαλαῖς περιφέρουσιν] The-
mist. Orat. XXI. p. 254. A:
ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαν-
τασίαν μονοῦν ἐπὶ ταῖς κεφα-
λαῖς περιφέρομεν. Erasmus
Chiliad. IV. Cent. 7. n. 98. p.
794. „Translatum apparet a

matribus ac nutricibus, quae
infantulos cunis impositos ca-
pite portant.“ Nostrates simi-
liter dicunt: einen auf den
Händen tragen.

πρὸς ἀρετὴν ὀνῆσαι] Re-
cepi cum Astio ὀνῆσαι ex cod.
Barocc. Aristidis. Nam quod
vulgo legebatur ὀνῆσαι, id cor-
ruptum est. Quod autem Bek-
ker. recepit ὀνῆσαι, ea aoristi
secundi forma vereor ut alio-
rum locorum testimonio confir-
mari queat. Nisi forte in vulga-
ta scriptura latet ὀνῆσαι, quod
restituendum censuit Matth.
Gr. Ampl. T. I. §. 244. assen-
tiente Buttmano Gr. Ampl.
T. I. P. II. p. 199. De verbo
ῥαψωδεῖν h. l. cum contentu
posito, ut Germ. Bänkelsän-
ger, v. Wolf. Prolegg. ad
Hom. p. 96 sqq. et Nitzsch.
Praef. ad Platon. Ion. p. 4 sqq.
Apud Diogen. Laërt. IX, 18.
etiam Xenophanem poemata sua
ipsum ῥαψωδεῖν legimus.

Εσφίσειν οἴκοι εἶναι, ἢ εἰ μὴ ἐπειθον, αὐτοὶ ἂν ἐπαι-
δαγῶν οὔπω ἦσαν, ἕως ἰκανῶς παιδείας μεταλά-
βοιεν; Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες,
ἀληθῆ λέγειν. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὀμήρου ἀρξα-
μένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδῶλων ἀρε-
τῆς εἶναι καὶ τῶν ἄλλων περὶ ὧν ποιουσί, τῆς δὲ
ἀληθείας οὐχ ἄπτεσθαι, ἀλλ', ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγο-
601 μεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι
αὐτὸς τε οὐκ ἐπαίων περὶ σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ
ἐπαίουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεω-
ροῦσι; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτω δὴ, οἶμαι, καὶ τὸν
ποιητικὸν φήσομεν χρώματ' ἅττα ἐκάστων τῶν τε-

E. ἀρξαμένους πάντας] Sic Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind.
Par. DK. Mon. Vat. m. r. Flor. α. β. γ. α. c. et secundum Dueb-
nerum Par. A. cum Ald. Bas. I. 2. Sed Steph. edidit ἀρξάμενοι,
ut est apud Euseb. et Aristid.

P. 601. περὶ σκυτοτομίας] Vulg. περὶ τῆς σκ. Sed τῆς
om. Par. A. repetitae lectionis, Vat. Θ. Ven. II. Vind. Ang. Vat.
m. r. Flor. a. c. x. a. γ. et Euseb.

E. αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώ-
γουν] ipsi eos eruditionis
consequendae gratia se-
ctabantur. Nam παιδαγωγεῖν
non solum paedagogi dicti sunt
pueros assidue comitantes, sed
etiam ii, qui eruditionis gratia
alios prosequerentur, ut ipsi
fierent sapientiores. Plat. Alci-
biad. I. p. 135. D: οὐ γὰρ ἔστιν
ὅπως οὐ παιδαγωγῆσθε σε. Legg.
I. p. 641. B. ubi alia dabimus.
Itaque manifesto ex glossemate
fluxit, quod εἴτιον in duobus
libris Florentinis perscriptum
legitur.

ἀπὸ Ὀμήρου ἀρξαμέ-
νους] inde ab Homero. v.
libr. VI. p. 498. C.

P. 601. ἐκ τῶν χρωμάτων
δὲ καὶ σχημάτων] h. e. ex
externa specie. Saepenumero
Plato haec ita coniunxit, veluti
Phileb. p. 12. E. p. 13. A. So-
phist. p. 251. A. Men. p. 74.

E. Cratyl. p. 431. C. Gorg. p.
465. B. Phaedon. p. 100. C. α.
αὐτὸν οὐκ ἐπαύοντα ἀλλ'
ἢ μιμεῖσθαι] poetam co-
lores quosdam cuiusque
artis nominibus et verbis
inducere, quum ipse ni-
hil sciat nisi imitari. Ge-
nitivus ἐκάστων τῶν τεχνῶν co-
haeret cum χρώματα, ut etiam
Ast. monuit. Quocirca non
erat cur Vigerus ἐκάστη τῶν
τεχνῶν legendum putaret. Arti-
culum ita post ἐκάστος cum no-
mine suo illatum exemplis illu-
stravimus ad Phileb. p. 32. E., qui-
bus adde quae collegereunt Ore-
lius ad Isocrat. de Antidos. p.
255. et Matth. Gr. §. 266, 6.
— ὅματα et ὀνόματα quid
differant, docebit locus Theaet.
p. 190. E., ubi v. Heindorf.
Conferas etiam annot. ad Apo-
log. Socrat. p. 17. B. Ceterum
hic locus favere videtur senten-
tiae eorum, qui ἀλλ' ἢ ex ἄλλο

χνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ὀήμασι ἐπιχρωματίζειν, αὐ-
τὸν οὐκ ἐπαύοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥσθ' ἑτέροις
τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε
περὶ σκυτοτομίας τι λέγη ἐν μέτρῳ καὶ ὀρθμῶ καὶ
ἀρμονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἐάν τε περὶ στρα-
τηγίας ἐάν τε περὶ ἄλλου ὀνονοῦν· οὕτω γύσει αὐτὰ B
ταῦτα μεγάλην τινα κήλησιν ἔχειν. ἐπεὶ γυμνωθέντα
γὰρ τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν,
αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα, οἶμαι σε εἰδέναι οἷα φαι-
νεται. τετάρτασι γὰρ πού. Ἐγὼ γ', ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν
δ' ἐγώ, ἔοικε τοῖς τῶν ὀραίων προσώποις, καλῶν δὲ
μὴ, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προ-

ὥσθ' ἑτέροις τοιούτοις] Pro ἑτέροις Par. A. Vind. Vat.
m. Flor. a. c. γ. ἐν τοῖς. Paulo ante Ven. Ξ. Vind. Ang. Vat.
m. al. ἀλλὰ μιμεῖσθαι.

περὶ σκυτοτομίας τι λέγη] Sic edidit Stephanus. Libri
omnes cum Ald. Bas. I. 2. Bekk. Turr. τις λέγη.

B. κήλησιν ἔχειν] Sic Par. A. repetitae lectionis, Vat. Θ.
Ven. ΞII. Vind. Par. DK. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Floren-
tini. Vulgo ἔχει.

ἢ ortum putarunt. Nec tamen
quidquam muto in iis, quae
scripsi ad Phaedon. p. 81. B.
Quid enim? num etiam haec illo
modo explicabis, qualia sunt
Libr. III. p. 427. C: οὐδὲν χρη-
σόμεθα ἐξηγητῆ, ἀλλ' ἢ τῶ πα-
τρώ. Ibid. p. 429. B: εἰς ἄλλο
τι — ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ μέ-
ρος.?

ὥσθ' ἑτέροις τοιούτοις
ἐκ τ. λ.] In his ἑτέροις τοιού-
τοις est item talibus, h. e.
item artium imperitis. Sic ἑτε-
ρος τοιούτος innumeris locis po-
nitur, veluti Gorg. p. 493. B.
Sympos. p. 201. E. Phaed. p.
58. D. p. 80. D. De Rep. VI.
p. 488. B. In proximis δοκεῖν
post sententiam interiectam re-
petitum eo minus habet offen-
sionis, quod paullulum immuta-
tur orationis tenor. Nam, nisi
egregie fallor, Socrates ab ini-
tio λέγειν dicere volebat: sed
verbis interiectis ab inchoata

structura ita avocatur, ut ad
passivi usum transeat. Accedit
quod verbi illius notio nunc
eam habet vim, ut haud incom-
mode iterari ac denuo inculcari
potuerit. Quocirca nolim iam
Astio accedere, posterius δο-
κεῖν expungendum iudicanti.

B. μεγάλην τινα κήλησιν
ἔχειν] Κηλεῖν et κήλησις di-
ctum de fistula, carmine, ora-
tione, qua audientium animi
mulcentur, illustravit Val-
cken. ad Eurip. Hippolyt. v.
303. Ad sententiam Ast. com-
paravit Isocrat. Evagor. §. 3.
Aristotel. Rhet. III, 1.

ἔοικε τοῖς τῶν ὀραίων—]
Ὄραῖοι sunt qui florentem ha-
bent aetatem ideoque corpore
gaudent valido, vigoris pleno
et gratiae veneribus nitente:
καλοί, qui corporis pulcritudine
ac formositate sunt insignes.
Similiter Aristotel. Rhetor.

λίπη; Παντάσασιν, ἢ δ' ὅς. "Ἴθι δὴ τόδε ἄθροι·
 ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής, φασί, τοῦ μὲν
 C ὄντος οὐδὲν ἐπαίει, τοῦ δὲ γαινόμενον. οὐχ οὕτω;
 Ναί. Μὴ τοίνυν ἡμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν,
 ἀλλ' ἰκανῶς ἴδωμεν. Λέγε, ἔφη. Ζωγράφος, φα-
 μέν, ἠνίας τε γράφει καὶ χαλινόν; Ναί. Ποιήσει
 δὲ γε σκυτοτόμος καὶ χαλκεύς; Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν
 ἐπαίει οἷας δεῖ τὰς ἠνίας εἶναι καὶ τὸν χαλινόν ὁ γρα-
 φεύς; ἢ οὐδ' ὁ ποιήσας ὁ τε χαλκεύς καὶ ὁ σκυτεύς,
 ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅσπερ τούτοις ἐπίσταται χρῆσθαι, μό-
 νος ὁ ἰππικός; Ἀληθέστατα. Ἄρ' οὖν οὐ περὶ πάντα
 D οὕτω φησομεν ἔχειν; Πῶς; Περὶ ἕκαστον ταύτας τι-
 νὰς τρεῖς τέχναις εἶναι, χρησομένην, ποιήσουσαν, μι-
 μησομένην; Ναί. Οὐκόουν ἀρετὴ καὶ κάλλος καὶ ὀρ-
 θότης ἐκάστου σκεύους καὶ ζῶον καὶ πράξεως οὐ
 πρὸς ἄλλο τι ἢ τὴν χρεῖαν ἐστί, πρὸς ἣν ἂν ἕκαστον
 ἢ πεποιημένον ἢ πεφυκός; Οὕτω. Πολλὴ ἄρα ἀνάγ-

ὁ μιμητής, φασί, τοῦ μὲν ὄντος] Sic Ald. Bas. 1. 2.
 et codd. Stephanus scripsit ὁ μιμητής φασί.

C. ἡμίσεως αὐτό] ἐφ' ἡμίσεως Flor. β. et Mon. quod ortum ex glossemate. v. explic. In Flor. x. et Ang. est μὴ τοίνυν ἡμίσεως. Sed ἡμίσεως Vat. Θ. γ. et corr. Par. A.

D. ἔξαγγελεῖ περὶ τῶν ἀλλῶν] Vulgo ἔξαγγελλει, quod iam Steph. mutandum vidit. Mutavit Bekker. ex codicibus suis, ex quibus non nisi Ven. E. Ang. Vat. Θ. vulgatam lectionem tueri vi-

III, 4. ἀνευ κάλλους ὥρατος, quae verba interpretatur Winckelmann. Histor. Art. T. II. p. 50. ed. Dresd. Conf. Creuzer. ad Plotin. de Pulcritud. p. 232. Ἄνθος de corporis flore et pulcritudine dictum a Platone eiusque imitatoribus frequentatur; v. Sympos. p. 183. E. 196. B. 210. C. Alcib. I. p. 127. B. et quae laudavit Wyttenbach. ad Iulian. Orat. p. 222 sqq. ed. Lips.

C. Μὴ τοίνυν ἡμίσεως α. κ. ῥηθέν] Neigitur rem relinquamus de dimidio tantum disceptatam; sed consideremus plene atque sic, ut nihil reliquii fiat. Phaedon. p. 77. C: φαίνεται γὰρ ὅσπερ

ἡμῶν ἀποδεδειχθαι οὐ δεῖ. Stephan. ad lectionem vulgatam haec annotavit: „Fort. ἐξ ἡμίσεως; nisi mutata sede accentus scribi possit ἡμῶς ut sit adverbium.“ Postremum vere. Anecd. Bekkeri Vol. I. p. 98, 30. ἡμίσεως ἐπιρῆμα. Πλάτων πολιτείας ἔκτα. Quanquam de accentu adverbii dubitaveris. Quocirca nec ex duobus codd. ἐφ' ἡμίσεως refingendum. Dicit autem rem ex dimidia tantum parte hactenus esse explicatam. Quippe demonstratum adhuc est, imitationis naturam hanc esse, ut imitator tertio gradu ab ipsa rerum veritate abesse existimandus sit. Nunc vero etiam longius proceditur. Docetur enim imita-

κη τὸν χρώμενον ἐκάστῳ ἐμπειροτάτον τε εἶναι, καὶ
 ἄγγελον γίνεσθαι τῷ ποιητῇ οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ
 ποιεῖ ἐν τῇ χρεῖα ᾧ χρῆται. οἷον ἀλλήτης που ἀν-
 λοποιῶ ἔξαγγελεῖ περὶ τῶν ἀλλῶν, οἳ ἂν ὑπηρετῶσιν
 ἐν τῷ ἀλλεῖν, καὶ ἐπιτάξει οἷους δεῖ ποιεῖν· ὁ δ'
 E ὑπηρετήσεται. Πῶς δ' οὐ; Οὐκόουν ὁ μὲν εἰδὼς ἔξαγγε-
 λεῖ περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν ἀλλῶν, ὁ δὲ πι-
 στεύων ποιήσει; Ναί. Τοῦ αὐτοῦ ἄρα σκεύους ὁ μὲν
 ποιητής πίστιν ὀρθὴν ἔξει περὶ κάλλους τε καὶ πο-
 νηρίας, ξυνὼν τῷ εἰδότη καὶ ἀναγκαζόμενος ἀκούειν
 παρὰ τοῦ εἰδότης· ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστήμην. Πάνυ
 602 γε. Ὁ δὲ μιμητής πότερον ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἐπιστή-
 μην ἔξει ὢν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μὴ,
 ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συννεῖναι τῷ εἰ-
 δότη καὶ ἐπιτάττεσθαι οἷα χρῆ γράφειν; Οὐδέτερα.
 Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητής πε-
 ρὶ ὧν ἂν μιμηταὶ πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Οὐκ

dentur. Dein οἳ ἂν ὑπηρε. Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Vulgo οἷα ἂν ὑπ.

E. ὁ δ' ὑπηρετήσεται] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo ὁ δ' ὑπηρετής οὐ.

εἰδὼς ἔξαγγελεῖ] Libri ἔξαγγελλει, quod servarunt Turr. Correxerit Bekker. suasore Stephano.

P. 602. Ὁ δὲ μιμητής] Ζωγράφος Mon. Mox aliquot libri ἔξει περὶ ὧν ἂν γρ.

torem adeo omni scientiae laude privandum esse. Id quod hac argumentatione evincitur. Ad unum quodque opus tres artes referuntur: una, quae re utatur (χρησομένη); altera, quae rem faciat (ποιήσουσα); tertia, quae rem imitetur (μιμησομένη). Iam vero is, qui re utitur, erit sine dubio peritissimus, quippe qui opifici praecipiat, qualem rem conficiendam esse oporteat; opifex autem a perito edoctus inde nanciscetur πίστιν, de qua v. Libr. VI. extr., eamque rectam, sive ὀρθὴν δόξαν. Iam vero imitator certe utraque, et scientia et recta opinione sive fide, erit destitutus, siquidem quidquid pulcrum videatur, imitabitur. Ex Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

quo consequens est, ut ὁ μιμητικός nil eorum scire existimandus sit, quae imitatur, adeoque imitationem rem non seriam et gravem, sed levem ac nugatoriam esse, idque ipsum etiam in poesin epicam et dramaticam convenire. Nam epicam et dramaticam poesin solam haec spectare docent loci X. p. 595. A. 602. B. 607. B. coll. III. p. 398. A. Lyricum genus (τὸ ἄκρατον) philosophus in Civitate sua retinuit v. Libr. III. p. 397. D. V. p. 459. E. 468. D. X. p. 607. C.

D. ἄγγελον γίνεσθαι τῷ ποιητῇ] h. e. opifici s. fabricatori. Nam de poeta cave cogitaveris.

ἔοικε. Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς
B σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ. Ἄλλ' οὖν δὴ
ὅμως γε μιμήσεται, οὐκ εἰδὼς περὶ ἐκάστου, ὅπῃ πο-
νηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οἷον φαίνεται κα-
λὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν εἰδούσι, τοῦτο
μιμήσεται. Τί γὰρ ἄλλο; Ταῦτα μὲν δὴ, ὡς γε φαί-
νεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται, τὸν τε μιμητικὸν
μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται, ἀλλ'

ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς] Sic Par. A. Ven. ΞII. Vind.
Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. et edit. Bas. 2. Ficinus: et in
effictione imitator. Vulgo legitur ἐν τῇ μιμῆσει μιμητικὸς.

P. 602. Χαρίεις ἂν εἴη —
περὶ ὧν ἂν ποιῇ] Quod resti-
tuimus ὁ ἐν τῇ ποιήσει μ., id
vel proximum περὶ ὧν ἂν ποιῇ
flagitare videtur. Cave tamen
unam poesin intelligas. Nam ποιή-
σις quoque, ut antea ποιητής,
latiore sensu dictum. Ficinus:
in effictione imitator quoad
sapientiam in his, quae
facit. Ceterum hanc sententiam
cum simulatione et irrisione a
Socrate pronuntiarī, vix est quod
moneamus. Asyndeton vero ne
quem male habeat, eadem prorsus
ratio est Theaet. p. 183. A.
ubi Socrates responsionem ordi-
tur hic: Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαί-
νοι τὸ ἐπαρόρθωμα. Ibid. p.
181. B: Σχεπέον ἂν εἴη, ubi
cave οὖν inseras. Euthydem. p.
273. D. Alcib. I. p. 104. E: Δε-
κτιέον ἂν εἴη. Nec multum discre-
pant illa, de quibus diximus ad
libr. V. p. 463. A.

B. τοὺς τε τῆς τραγικῆς
— ἐν ἔπεσι] Nam etiam Ho-
merum in tragicorum numero
habet. v. ad p. 595. C.

Cap. V. C. οὐ περὶ τρί-
τον μέντοι] Particulam μέν-
τοι in interrogatione aiente po-
sitam sat multis exemplis firma-
vimus ad libr. I. p. 339. B. c.
XIII. in. Sententia verborum
haec est: Nonne hoc, quod

imitari appellamus, cir-
ca res tertio gradu a ver-
itate distantes versatur?
Neque enim Astio assentimur
περὶ circiter, fere, interpre-
tanti. Εἶναι περὶ τι de arti-
bus et studiis dictum in aliquo
rerum genere versantibus et ad
illud pertinentibus; de quo ge-
nere loquendi conf. Dorvill.
ad Charit. p. 142. Boissonad.
ad Phil. Heroic. p. 342. et ann.
ad Phaedr. p. 261. A. De re
ipsa respice p. 597. E.

Πρὸς δὲ δὴ ποῖόν τι]
Morgenstern. Symbol. critt.
p. V. scribi iubebat: ἀνθρώπου,
ἔχον τὴν δύναμιν. Quod contra
verissime monuit Astius co-
haerere verba sic: ἐστὶν — ἔχον
(ἔχει) τὴν δύναμιν. Creberrime
enim Plato isto modo ἔχον ἐστὶν
iunxit, veluti Phaedon. p. 69. B.
Politic. p. 306. B. C. p. 297. E.
Phileb. p. 48. E. Legg. IX. p. 860.
E. aliis locis plurimis. Orditur
vero dehinc philosophus novae
rei demonstrationem. Postea-
quam enim docuit, imitationem
poesis tertio gradu ab ipsa re-
rum veritate distare, homines-
que ei deditos scientia et recta
opinionē penitus carere, id quod
vel imprimis vult de poesi epica
et dramatica ita iudicari oportere;
nunc demonstrare instituit,
poesin istam μιμητικὴν etiam

εἶναι παιδιάν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν, τοὺς
τε τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπτομένους ἐν ἱαμβείοις
καὶ ἐν ἔπεσι πάντας εἶναι μιμητικούς ὡς οἶόν τε μά-
λιστα. Πάνυ μὲν οὖν.

Cap. V. Πρὸς Διός, ἣν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ μιμεῖ- C
σθαι τοῦτο οὐ περὶ τρίτον μέντοι ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀλη-
θείας; ἦ γὰρ; Ναι. Πρὸς δὲ δὴ ποῖόν τι ἐστὶ τῶν
τοῦ ἀνθρώπου ἔχον τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει; Τοῦ ποί-

Cap. V. C. τὸ δὲ δὴ μιμεῖσθαι] δὴ accessit nuper ex
Par. A. Ven. Ξ. Vind. Ang. Flor. a. c. x. Habet etiam Bas. 2.
Deinde μέντοι pro μὲν τι restitui ex Par. K. Ang. Vat. r. Flor. x.
Vulgatum tenuit etiam Bekker. cum Schn. Turr.

moribus esse perniciosam. De
qua re hoc fere modo disputat.
Quod in visus perceptionibus
accidere solet, ubi res eadem
saepe videntur esse plane con-
trariae, parvae simul et magnae,
cavae et eminentes, curvae et
rectae, quae quidem naturae no-
strae affectione utuntur artes de-
lineandi, adumbrandi, pingendi,
aliaeque multae praestigiatrices,
quae ad fraudem faciendam com-
paratae sunt, ut explorandae ve-
rae rationis causa ad compu-
tandi, ponderandi, metiendi au-
xilium confugiamus, quandoqui-
dem homini eius rei facultas —
τὸ λογιστικόν — a natura tri-
buta est, eaque in causa, licet
omnibus in confesso sit, fieri
non posse, ut eadem animi fa-
cultate de eadem re simul con-
traria opinemur, tamen a recta
rerum mensura aberremus, quan-
doquidem non praestantissimae
animi parti, quae subtiliore nu-
merorum et mensurarum exa-
mine instituto inventis rationibus
firmiter confidit et acquiescit,
sed potius parti animi deteriori
et imbecilliori ideoque visus frau-
dibus obnoxiae, cui ipsi etiam
picturae aliarumque artium imi-
tatio callide tamquam insidiatur,
imprudenter indulgemus atque
obtemperamus; idem plane etiam
in poesi eiusque imitatione, quae

quidem ad auditum pertinet, ita
evenire compertum habetur. Adu-
latur enim haec quoque deteri-
ori animi nostri parti, quae quum
frangi et rationis imperio sub-
iici debeat, ab illa potius fovetur,
nutritur, firmatur et corro-
boratur. Nam quum lex et ratio
ita postulet, ut doloris aliorum-
que affectuum et perturbationum
vehementiae fortiter resistatur
atque animo illorum remedia ad-
hibeantur, tum poesis imitatione
exprimit et repraesentat homines
variis et diversis animi affecti-
bus agitados, qui secum ipsi
plane discordes sint. Nam quum
ipsa ad hominis sapientiae robo-
re firmati imaginem informan-
dam parum idonea sit, quando-
quidem animus constans, fortis,
sapiens, nec facile imitatione
exprimitur nec spectantium mul-
titudini valde placere solet, tum
tota est ad eam animi partem
accommodata, quae quoniam mag-
nam habet affectuum et per-
turbationum copiam et varieta-
tem, etiam imitationi multam
praebet materiam. Ita vero eve-
nit, ut moribus et ingeniis mul-
tum detrimenti inferatur, quan-
doquidem rationis vi oppressa
aut neglecta et debilitata deteri-
or animi pars, quae habet af-
fectus et perturbationes, excita-
tur, alitur, fovetur atque robo-

ου τινός πέρι λέγεις; Τοῦ τοιοῦδε. ταῦτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν τε καὶ πόρρωθεν διὰ τῆς ὕψεως οὐκ ἴσον φαίνεται. Οὐ γάρ. Καὶ ταῦτα καμπύλα τε καὶ εὐθεία ἐν ὕδατι τε θεωμένοις καὶ ἔξω, καὶ κοιλὰ τε δὴ καὶ ἐξέχοντα διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτὴν πλάνην τῆς ὕψεως, καὶ πᾶσα τις ταραχὴ δὴλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὐτῇ ἐν τῇ ψυχῇ. ὧ δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἢ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει, καὶ ἢ θανατοποιία καὶ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ

Καὶ ταῦτα καμπύλα] V. καὶ τὰ καμπύλα, quod Bekker. mutavit ex Par. A. Mon. Ang. Vat. m. consentientibus sex Florentinis. In Vat. O. Ven. II. Vind. Par. D. Vat. r. ταῦτα legitur, quod confirmat receptam lectionem.

D. ἐνοῦσα αὐτῇ ἐν τ. ψ.] αὐτῇ Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Flor. a. c. x. a. αὐτῇ Vat. m. Mox καὶ αἱ ἄλλαι Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m.

ratur. Sed quod longe est gravissimum, saepenumero isto pacto etiam eos corrumpi videmus, qui antea boni, graves et constantes extitissent. Nam ubi Homerus aut aliquis poetarum tragicorum heroem quempiam imitatur doloribus afflictum ac de fortuna sua lamentantem, ipsi quoque talia audientes ac videntes vehementer commovemur et variis affectibus, misericordiae, tristitiae, doloris, replemur. Quae quidem affectuum communio dici non potest quantum damni moribus afferat. Instillantur enim per eam animis eiusmodi motus ac sensus, qui vim rationis imminuant et sapientiae gravitati, constantiae et fortitudini plurimum officiant, praesertim quum eodem modo etiam irae, amores, aliae malae cupiditates excitentur. Quod autem modo de poesi tragica statuimus, idem etiam de comica poesi ita iudicari oportere (p. 606. C.) facile intelligitur.

D. καὶ πᾶσα τις ταραχὴ — ψυχῇ] h. e. καὶ πᾶσα αὐτῇ

(i. e. πᾶν τοῦτο) ταραχὴ τις δὴλη ἐστὶν ἐνοῦσα ἡμῖν ἐν τῇ ψυχῇ, atque omnia haec (omnia istius generis) manifesta quaedam in animo nostro perturbatio sunt, i. e. animo manifesto asserunt perturbationem quandam. Verissime enim Schneiderus πᾶσα αὐτῇ iungit et per attractionem quandam dictum esse putat, ut τὸν nomini sit praepositum, ut Gorg. p. 522. D: αὐτῇ γὰρ τις βοήθεια ἐαυτῷ πολλὰς ἡμῖν ἐμολόγηται κατὰ τὴν εἶναι. Proxima Ficinus ita expressit: quam quidem naturae nostrae passionem adgressa adumbrationis ipsius facultas et praestigiorum ingeniositas ceteraque machinamenta nihil magicae seductionis intentatum relinquunt. Ex qua interpretatione si qui vulerint capere coniecturas, nullo negotio id facere poterunt. De sententia conf. Theaetet. p. 208. E. Parmenid p. 165. C. Sophist. p. 235. E. τὸ φαινόμενον — βαρύτε-

ἀριθμεῖν καὶ ἰστάναι βοήθειαι χαριστάται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν, ὥστε μὴ ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μείζον ἢ ἐλαττον ἢ πλείον ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισάμενον καὶ μετρήσαν ἢ καὶ στήσαν; Πῶς γὰρ οὐ; Ἀλλὰ μὴν τοῦτο γοητείας τοῦ λογιστικοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ ἔργον. Τούτου γὰρ οὐκ. Τούτῳ δὲ πολλὰς μετρήσαντι, καὶ σημαίνοντι μείζω ἅττα εἶναι ἢ ἐλάττω ἕτερα ἕτερον ἢ ἴσα, τὰναντία φαίνεται ἅμα περὶ ταῦτα. Ναί. Οὐκοῦν ἐφραμεν τῷ αὐτῷ ἅμα περὶ ταῦτα ἐναντία δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι; Καὶ ὁρίθως γ'

ὄστε μὴ ἄρχειν] Sic Par. DK. Mon. Vat. m. Flor. a. β. γ. a. et fortasse Par. A. Vulgo ὄσ γε μ.

E. τοῦ ἐν ψυχῇ] V. τοῦ ἐν τῇ ψ. Articulum om. Par. ADK. Vat. O. Ven. II. Mon. Vat. r. Flor. β. x. v. ad Criton. p. 51. A.

Τούτῳ δὲ πολλὰς] Legebatur δὴ, quod ex Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Vat. m. Flor. a. β. γ. mutatum. Vind. Vat. m. et Astii Mon. τοῦτο. v. annotat. Dein Angel. Flor. a. x. σημάνατι, quod nunc non probem.

ρον] H. e. id quo iusto maius et minus aut iusto plus et iusto gravius videtur, ideoque specie sua fallit et in fraudem inducit. Usum hunc comparativi ad Libr. III. p. 410. E. et Phaedon. p. 63. D. notavimus. — Tum τὸ λογισάμενον κτλ. est vis computandi, metiendi et ponderandi, quae inest in animo, quaeque τοῦ λογιστικοῦ propria dicitur.

E. Τοῦτῳ δὲ πολλὰς μετρήσαντι —] Hunc locum Schneiderus sic explicat, ut τοῦτῳ (sc. τῷ λογιστικῷ) sicuti σημαίνοντι dativum instrumenti seu adminiculi, quo quis metiatur, esse censeat, qui ex μετρήσαντι (sc. ἀθρόωπῳ) suspensus sit, hoc sensu: hac autem facultate saepenumero mentis alicui, quum illa (facultas) maiora quaedam vel minora vel aequalia esse significat, contraria simul de iisdem videntur. Quae permira est verborum coniunctio, qualem Platoni placuisse nemo facile sibi persua-

serit. Schleiermacherus legendum censuit: Τῷ δὲ πολλὰς μετρήσαντι, quoniam alioquin τὸ λογιστικόν sive rationalis animi pars diceretur hoc habere proprium, ut ei de iisdem rebus videantur contraria, idque cum Platonis sententia minime conveniret. Cui iudicio ipsi olim assensi sumus. Nunc tamen verba sanissima esse putamus, quantum ea nec C. Fr. Hermannus in libro: Vermischte Aufsätze etc. p. 186. satis expedivisse videtur. Etenim τὸ λογιστικόν modo animadvertimus dici facultatem computandi atque metiendi (das Berechnungsvermögen). Hoc vero philosophus omnino tale esse statuit, ut etiam contrariorum visorum specie decipi queat, quandoquidem melior eius pars, quae τῷ λογισμῷ πιστεῖται, discernitur a parte ipsius deteriore, quae inter visorum perceptiones fluctuat iisque in fraudem inducitur, quemadmodum e proximis fit perspicuum. Itaque verba hoc sensu accipienda sunt: Huic vero

603 ἔφραμεν. Τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς τῷ κατὰ τὰ μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταυτόν. Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλὰ μὴν τὸ μέτρον γε καὶ λογισμῶ πιστεῦον βέλτιστον ἂν εἴη τῆς ψυχῆς. Τί μὴν; Τὸ ἄρα τοῦτο ἐναντιούμενον τῶν φανύλων ἂν τι εἴη ἐν ἡμῖν. Ἀνάγκη. Τοῦτο τοίνυν διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον, ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὄλως ἡ μιμητικὴ πόρρω μὲν τῆς ἀληθείας ὄν τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπερογάζεται, πόρρω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ. Παντάσασιν, ἡ δ' ὄσ. Φαύλη ἄρα φαύλω ξυγγνωμένη φαύλα γεννᾷ ἢ μιμητικὴ. Ἔοικε. Πότερον,

P. 603. ὄν τὸ αὐτῆς ἔργον] Vulgo οὐσα pro ὄν, quod recte tuentur Par. ADK. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. et sex Flor. ὄν. Deinde pro v. ἀσπάζεται Par. A. Vat. Θ. Ven. ΞII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ. cum edit. Bas. 2. prae-buerunt ἀπερογάζεται.

B. ἡ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον] Sic Par. A. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo μόνον. Articulum ἡ ante κατὰ τὴν ἀκοήν cum Ald. Bas. 1. 2. omittunt codices omnes prae-

saepenumero dimenso atque alia quaedam aliis maiora vel minora esse vel aliis aequalia notanti, ideoque varias rerum magnitudines inter ipsas comparanti, accidit ut contraria appareant in iisdem, h. e. ut eadem simul magna et parva, curva et recta, ctr. videantur. Hoc ipsum autem negaverant eodem de iisdem simul ita fieri posse, quod fecerant Libr. IV. cap. 12. p. 436. A. sqq., quorsum manifesto hic respicitur. Quam sententiam quum etiam nunc tueantur, Socrates inde colligit, id quod praeter mensuram opinetur, h. e. a recta et vera rerum mensura aberret, in animo aliud quid esse, quam quod mensurae verae convenienter existimet. Itaque optimam animi ratiocinandi facultate praediti partem esse ait τὸ μέτρον καὶ λογισμῶ πιστεῦον. Nam πλίστιν Libr. VI. extr. demonstratum est in res ipsas sensibus sub-

iectas convenire, de qua re v. quae exposuimus in libri sexti enarratione Argum. extr. Huius autem meliori τοῦ λογιστικοῦ parti quod adversetur, id censet partem animi esse deterio-rem. Hanc ipsam vero partem deterio-rem eam esse arbitratur, cui ars pictoria omninoque ars imitatoria, quae ad visum referatur, blandiri et cal- lide tanquam insidiari solet, ita ut ipsa vilis cum vili conversans etiam vilia pariat. Haec igitur sententia loci est. Cui apprimè respondent et conveniunt quae deinde de poesis imitatione dis- seruntur.

P. 603. Τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἄρα δ.] Genitivus τῆς ψυχῆς cohaeret cum participio τὸ δοξάζον, quod nominis substantivi vim habeat. Eodem modo Legg. III. p. 689. A: τὸ γὰρ λυπούμενον καὶ ἠδόμενον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς). Itaque sententia haec est: Ea igitur pars ani-

ἡν δ' ἐγώ, ἢ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον, ἢ καὶ ἢ κατὰ τὴν ἀκοήν, ἢν δὴ ποιήσιν ὀνομάζομεν; Εἰκός γ', ἔφη, καὶ ταύτην. Μὴ τοίνυν, ἢν δ' ἐγώ, τῷ εἰκότι μόνον πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸ αὖ ἐλθῶμεν τῆς διανοίας τοῦτο, ᾧ προσομιλεῖ ἢ τῆς ποιήσεως μιμητικῆ, καὶ ἴδωμεν, φαῦλον ἢ σπουδαῖόν ἐστιν. Ἀλλὰ χρὴ. Ὡς δὲ δὴ προθύμεθα· πράττοντας, φαιμέν, ἀνθρώπους μιμεῖται ἢ μιμητικὴ βίαιος ἢ ἐκουσίας πράξεις, καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὔοιόμενος ἢ κακῶς πεπραγένοι, καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπούμενος ἢ χαίροντας. μή τι ἄλλο παρὰ ταῦτα; Οὐδέν. Ἀρ' οὖν ἐν ἅπασιν τούτοις ὁμονοητι-

ter Mon. et Flor. β. Recte eum interposuit Stephan. Iniuria eiecit Herm.

μόνον πιστεύσωμεν] πιστεύωμεν Mon. Flor. β.

C. ἢ τῆς ποιήσεως μιμητικῆ] Solus Ven. Ξ. ἢ διὰ τῆς π. μ., quod recepit Stephan. Orta lectio est ex vulgatae interpretatione.

μή τι ἄλλο παρὰ ταῦτα;] Ald. Bas. 1. 2. ἄλλο ἢ π. Steph. ἄλλο ἢ, ut codd. habent, exceptis Flor. β. Mon.

mi, quae praeter mensuram opinatur, non fuerit eadem atque illa, quae opiniones habet cum mensura convenientes.

πόρρω μὲν τῆς ἀληθείας ὄν τὸ αὐτῆς ἔργ.] Dedimus nunc ὄν pro vulg. οὐσα, quod et exigua nititur codicum auctoritate et specie veri magis quam ipsa re et veritate commendatur. Exprobratur enim ita arti pictoriae et imitatoriae primum, quod eius opus tertio gradu a veritate absit, de quo iam p. 602. C. monitum est, deinde quod cum animi nostri parte a prudentia remotiore conversetur nullius sani et veri causa; ex quibus omnibus denique colligitur ipsam tanquam vilem cum vili rem habentem vilia generare.

B. Μὴ τοίνυν — τῷ εἰκότι —] Τοίνυν hic rursus non συλλογιστικῶς, sed μεταβατικῶς positum, ut Lat. Iam vero, apud Ciceron. pro Lege Ma-

nil. c. 14. c. 15. al. Socrates enim postquam artem μιμητικὴν, quatenus ad visum pertineat et artibus pingendi ac similibus subsit, a vero multum abesse et ad deterio-rem animi facultatem pertinere docuit, dehinc porro ostendit eandem etiam ad auditum comparatam et in poesi conspicuam deteriori animi parti adulari, ita ut hic quoque dicenda sit vilis cum vili rem habere et viles fetus procreare. Iam vero, inquit, ne ei tantum fidem habeamus, quod videtur ex arte pingendi; sed ad ipsam hanc animi partem accedamus, qua utitur poeseos imitatio, ac videamus, vilis illa sit an melior.

C. μή τι ἄλλο παρὰ ταῦτα;] Veterem lectionem Ald. et Bass. ἄλλο ἢ παρὰ τ. Stephan. mutavit ita, ut orationem non purgaverit, sed alia labe consperserit. Nam illud ἢ,

D κῶς ἄνθρωπος διάκειται; ἢ ὥσπερ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε καὶ ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δόξας ἅμα περι τῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασίαζει τε καὶ μάχεται αὐτὸς αὐτῷ; ἀναμιμνήσκουμαι δέ, ὅτι τοῦτό γε νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις ἰκανῶς πάντα τὰντα διομολογησάμεθα, ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἢ ψυχῇ γέμει ἡμῶν. Ὁρθῶς, ἔφη. Ὁρθῶς γάρ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὁ τότε ἀπελίπομεν, νῦν μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἀνὴρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπεικῆς τοιαύσδε τύχης μετασχών, νῖδον ἀπολέσας ἢ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστου ποιεῖται, ἐλεγόμεν που καὶ τότε ὅτι ῥᾶστα οἴσει τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Νῦν δέ γε τόδ' ἐπισκευώμεθα,

D. πάντα ταῦτα διομ.] Sic Par. A. Ang. Vulgo ταῦτα πάντα.

ἐναντιωμάτων ἅμα γιγν.] In ed. Steph. ἅμα excidit, quod etiam in Flor. a. desideratur.

E. τοιαύσδε τύχης] Par. A. Ven. Z. Vind. alii ψυχῆς. Res-sime. Mox formam ἀχθέσεται debemus libris Par. A. Ven. Z. Vind. Vat. m. Flor. a. c. x. a. et pr. Ven. II. Vulgo ἀχθεσθή-σεται, quod ab Atticorum usu abhorreere arbitrantur vett. grammatici. Utramque futuri formam illustrant intpp. Thomae Mag. s. v. et Moer. p. 21.

P. 604. Τὸδε δὲ νῦν μοι] Sic Mon. Flor. β. pro vulg. Τὸ

quod exhibuit, ferri profecto nullo modo potest, propterea quod μή habet vim ac potestatem interrogandi. Itaque Ast. scripsit: μή τι ἄλλο ἢν παρὰ ταῦτα; ut ἦν Atticorum more positum vim praesentis temporis habere putaretur. Sed etsi verissime observatum a grammaticis est imperfectum saepe numero a Graecis scriptoribus usurpari, ubi recentiorum linguarum usu praesens adhiberi consueverit; tamen Graeci non tanta hoc in genere licentia usi sunt, ut temere praeteritum posuerint de iis rebus, in quibus nulla plane superioris temporis ratio haberi queat. Duplex autem discerni potest

imperfecti usus, quo pro praesenti positum videatur. Aut enim significatur aliquid secus atque expectatum erat evenisse; aut ad aliquid respicitur, quod iam antea erat memoratum. cf. Matth. Gr. §. 505. 2. Neutrum ex his nunc locum habet. Nam neque res indicatur, quae iam praeter opinionem vera videatur; neque respicitur ad partem aliquam sermonis superioris, ubi hoc argumentum illustratum fuerit. Nam quod Schneider us ad illa Libr. III. p. 399. A. B. respici arbitrat. res longe alia ibi agitur: neque ea ratio convenit cum superiore φημέν, quod ita esse debebat φημεν. Itaque amplexi sumus

πότερον οὐδὲν ἀχθέσεται, ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δέ πως πρὸς λύπην. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τὸ γε ἀληθές. Τὸδε δὲ νῦν μοι περὶ αὐτοῦ εἶπέ· πό- 604
τερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν, ὅταν ὁράται ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται; Πολύπου, ἔφη, διοίσει, ὅταν ὁράται. Μονωθεὶς δέ γε, οἴμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει φθέγγασθαι, ἃ εἰ τις αὐτοῦ ἀκούει αἰσχυνοῖτ' ἄν, πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Οὕτως ἔχει, ἔφη. Cap. VI. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτενεῖν διακελευόμενον λόγος καὶ νόμος ἐστί, τὸ δὲ ἔλκον ἐπὶ τὰς λύπας B
αὐτὸ τὸ πάθος; Ἀληθῆ. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο

δὲ νῦν μοι, quod servant Turr. Herm. Vat. Θ. Ang. Vat. m. Stobaeus Serm. CXXIII. τόδε νῦν μ., ut dedit Schneider.

καὶ ἀντιτενεῖν] V. ἀντιτενεῖν, quod iam Stephan. in ἀντιτενεῖν mutandum vidit. Futurum praebuerunt Mon. et Flor. β. receptum etiam a Bekkero, spretum a Schn. Turr. Herm. Quanquam erunt qui temporum enallagen illis tueantur, qualia sunt quae collegit Lobeck. ad Phrynich. p. 747. Deinde iidem libri αὐτὸς μόνος ἐν ἐρημίᾳ. Cobet. Varr. Lectt. p. 361: μόνος delendum censet.

Οὕτως ἔχει, ἔφη.] Sic libri fere omnes. Vett. edit. Οὕτως, ἔφη, ἔχει.

Cap. VI. B. ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο τινέ, φ.] Sic Mon. et Flor. β. pro vulg. ἅμα δύο φημέν αὐτῷ

lectionem codicum Florent. β. et Monac., qui ἢ recte omittunt. Facile autem apparet εἶναι intelligendum relinqui, quod quum librarii non perspexissent, pravo consilio ἢ invexerunt. De ἄλλο παρὰ ταῦτα v. libr. I. p. 337. E. VI. p. 506. B. Phaedon. p. 80. B. p. 107. A. Phaedr. p. 107. A. Politic. p. 295. D. E. Gorg. p. 507. A. et quae collegi ad Phileb. p. 21. D.

D. ἐν γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις] Libri III. initio coll. IV. c. 14. p. 439. C.

E. ὁ τότε ἀπελίπομεν] quod tunc nobis est praetermissum; unde tum deflexit oratio.

τοιαύσδε τύχης μετασχών, νῖδον ἀπολέσας] Participium ἀπολέσας inservit explicandis verbis μ. τοιαύσδε τύχης, ut hic sensus sit: eam fortunam exper-tus, ut filium amiserit aut aliud quid eorum, quae plurimi faciat. — καὶ τότε. Libr. III. p. 387. D. E.

μετριάσει δέ πως πρὸς λύπην] h. e. μετρώως ἔξει.

Cap. VI. P. 604. B. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς — ἅμα δύο τινέ, φημέν, ἐν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι.] Hic quoque sequitur sum fidem codd. Monac. et Flor. β., ut iam Bekkerus fecerat, a quo tamen in eo dis-

τινέ, φαιμέν, ἐν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι. Πῶς δ' οὐ;
 Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἔτοιμον πεῖθεσθαι,
 ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται; Πῶς; Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι
 κάλλιστον ὁ τι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμ-
 φρααῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ
 ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ
 πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτε
 C τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὄν μεγάλης σπουδῆς, ὅ τε
 δεῖ ἐν αὐτοῖς ὁ τι τάχιστα παραγιγεσθαι ἡμῖν, τού-
 τῳ ἐμποδῶν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι. Τίνι, ἢ δ' ὅς,
 λέγεις; Τῷ βουλευέσθαι, ἣν δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς
 καὶ ὡσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τί-

ἀναγκαῖον εἶναι, quod retinuerunt Schneider. Turr. Herm. sed v.
 expl. Flor. a. ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἅμα δύο φαιμέν ἐν αὐτῷ περὶ τὸ αὐ-
 τὸ εἶναι. Morgenstern. Symboll. Critt. p. VI. corrigebat: περὶ τὸ
 αὐτὸ ἅμα, δύο φαιμέν αὐτῷ, ἀναγκαῖον εἶναι, h. e. φαιμέν ἀναγκαῖόν
 ἐστὶ, δύο αὐτῷ εἶναι.

C. ὁ λόγος αἰρεῖ] Sic Ven. E. Mon. Ang. Flor. a. β. γ.
 et ex corr. Vat. Θ. cum Stobaeo et Plutarcho Consolat. ad Apol-
 lon. p. 112. E. F. Vulgo pessime ἐρεῖ, quod nec nuperi edit.
 servarunt.

ἐχομένους τοῦ πληγέντος] Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ.
 et ex corr. Par. A. cum Bas. 2. τοῦ πλήττοντος. Sed vide inter-
 pretationem.

cessi, quod φαιμέν commatis a
 reliqua oratione seclusi. Alio-
 quin enim sibi non constat ver-
 borum constructio. Nunc verba
 ἅμα δύο τινέ ἐν αὐτῷ περὶ τὸ
 αὐτὸ εἶναι cohaerent cum ἀναγα-
 καῖον, ad quod more haud infre-
 quenti, de quo vide Schaefer.
 Melett. critt. p. 43 sq. et ad
 Lamb. Bos. Ellips. p. 605., ver-
 bum substantivum ἐστὶν intelli-
 gendum relinquunt. Quod vulgo
 legitur, ferri propterea non pot-
 est, quod saltem requiritur ἐν
 αὐτῷ. Fieri igitur potest, ut in
 plurimorum librorum lectione vi-
 tium haereat in ἀναγκαῖον εἶναι,
 quod mutandum fortasse in ἀναγα-
 καῖον ἐκείναι.

ὡς οὔτε δήλου ὄντος —
 οὔτε εἰς τ. πρ. οὐδ. προ-
 βαῖνον] Nominativus absolu-

tus post genitivum illatus, ut
 Euthyphron. p. 29. ed. min. p. 4.
 D: ὡς ἀνδροφόνου ὄντος καὶ οὐ-
 δὲν ὄν πρᾶγμα. Xenoph. Mem.
 II, 2, 13: ὡς οὔτε ἐν τὰ ἐκρὰ
 εὐσεβῶς θυόμενα — οὔτε ἄλλο
 καλῶς καὶ δικαίως οὐδὲν ἐν τού-
 του πρᾶξαντος. Thucyd. VII,
 25: ὡς Ἀθηναίων προσδοκίμων
 ὄντων καὶ τὸ παρὸν σιγάτημα
 αὐτῶν διαπολεμησόμενον. — τῶν
 τοιούτων, talium casuum.
 — De ἐμποδῶν γιγνεσθαι
 et εἶναι v. Thom. Mag. p.
 304. Gorg. p. 492. B: μηδενὸς
 ἐμποδῶν ὄντος. Plura dabit Val-
 cken. in Epistol. ad I. A. Er-
 nesti p. 159. ed. Tittm.

C. πρὸς τὰ πεπτωκότα
 τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πρᾶ-
 γματα] ut in talorum ia-
 ctu, prouti tali cecide-
 runt, res disponere. Sum-

θεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἰρεῖ βέλ-
 τιστ' ἂν ἔχειν, ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ
 παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληγέντος ἐν τῷ βοᾶν διατρι-
 βειν, ἀλλ' αἰεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὁ τι τάχιστα γί-
 γνεσθαι πρὸς τὸ ἰασθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πε-
 D σόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ τὴν θρηνηθῆσαν ἀφανί-
 ζοντα. Ὁριθότατα γοῦν ἂν τις, ἔφη, πρὸς τὰς τύ-
 χας οὕτω προσφείροιο. Οὐκοῦν, φαιμέν, τὸ μὲν βέλ-
 τιστον τούτῳ τῷ λογισμῷ ἐθέλει ἐπεσθαι. Δῆλον δὲ.
 Τὸ δὲ πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ πρὸς
 τοὺς ὀδυρμοὺς ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν ἀρ-
 οῦν ἀλόγιστον τε φήσομεν εἶναι καὶ ἀργὸν καὶ δει-

D. ἰατρικῇ τὴν θρηνηθῆσαν] Voces ἰατρικῇ τὴν vulgo de-
 sunt. Receptam lectionem Mon. Flor. β. cum Stobaeo et Plutar-
 cho ad Apollon. p. 112. E. servarunt. Prope ad verum accedunt
 Flor. a. c. γ. Par. A. Vat. m. ἰατρικῇ θρηνηθῆσαν exhibent, un-
 de Schneid. Turr. Herm. ἰατρικῇ θρηνηθῆσαν dederunt. In Vat.
 Θ. Ven. II. Vind. Par. DK. Ang. Vat. r. Flor. a. x. est ἰατρικῇ
 καὶ θρ.

τούτῳ τῷ λογισμῷ] Edit. omnes λογισμῷ. Mutavimus ex
 Par. A. repetitae lectionis. Flor. x. a. β. Vat. Θ. r. Ven. II. Par.
 DK. M. Stob. CVIII. et CXXXIII.

psit hinc Plutarch. ad Apol-
 lon. p. 112. E., monente Por-
 sono Adversar. p. 256., qui
 praeter Eurip. Hippol. v. 713.
 El. v. 644. comparat Alexin
 Stobaei CIII. p. 560. 13. Terent.
 Adelph. IV, 7, 21. Praeterea Ast.
 de vitae humanae cum tessera-
 rum ludo comparatione conferri
 iussit Plutarch. De animi. tran-
 quill. p. 467. A. Gataker. ad
 M. Anton. VII, 38. Opp. Critt.
 p. 754. Iacobs. ad Antholog.
 Gr. Vol. II. P. III. p. 247. — ὁ
 λόγος αἰρεῖ, ratio evincit,
 ut saepe. v. Wyttenbach. ad
 Phaedon. p. 231. Heindorf.
 ad Euthydem. p. 141. D. nostra
 ad Criton. p. 124.

καθάπερ παῖδας, ἐχομέ-
 νους τοῦ πληγέντος] ne-
 que, ubi offenderimus, si-
 cuti pueros, manu tenen-

tes partem plaga affectam,
 clamori indulgere. Prorsus
 eodem modo Demosthen. adv.
 Philipp. I. §. 40: ὡσπερ δὲ οἱ
 βάρβαροι πικτεῖοναι, οὕτω πο-
 λεμεῖτε Φιλίππῳ. καὶ γὰρ ἐκεῖ-
 νων ὁ πληγὴς αἰεὶ τῆς πληγῆς
 ἔχεται, κὰν ἐτέρωσε πατάξῃ τις,
 ἐκεῖσε εἰσιν αἱ χεῖρες· προβάλλε-
 σθαι δὲ ἢ βλέπειν ἐναντίον οὐτ'
 οἶδαν οὐτ' ἐθέλει, de cuius loci in-
 terpretatione Rostio prorsus as-
 sentior.

D. τὸ πείσον τε καὶ νοσῆ-
 σαν] id quod lapsum et morbo
 affectum est. Ceterum Thomas
 Mag. ἐπανορθοῦμαι, inquit, κάλ-
 λιον ἢ ἐπανορθῶ. Platoni utrum-
 que frequens. Activum legimus
 Protagor. p. 340. D. Gorg. p. 461.
 C. p. 462. A. Theaet. p. 146. C. p.
 167. E. De Rep. IV. p. 426. B.,
 medium De Rep. IV. p. 225. E.
 II. 361. E. al.

λίας φίλων. Φήσομεν μὲν οὖν. Οὐκοῦν τὸ μὲν πολ-
 E λὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει, τὸ ἀγανακτητικόν·
 τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον
 ὄν αἰεὶ αὐτῷ, οὔτε ῥάδιον μιμησασθαι οὔτε μι-
 11 μουμένον εὐπετὲς καταμαθεῖν, ἄλλως τε καὶ πανηγύ-
 ρους καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα ξυλλε-
 γομένοις. ἄλλοτρίου γάρ που πάθους ἢ μίμησις αὐ-
 605 τοῖς γίγνεται. Παντάπασιν μὲν οὖν. Ὁ δὲ μιμητικὸς
 ποιητὴς δῆλον ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς
 πέφυκέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέ-
 πηγεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ
 εὐμίμητον εἶναι. Ἀῆλον. Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ
 ἤδη ἐπιλαμβανοίμεθα, καὶ τιθεῖμεν ἀντίστροφον αὐ-
 τὸν τῷ ζωγράφῳ; καὶ γὰρ τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς
 ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον
 B ὀμιλεῖν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ

E. ἔχει, τὸ ἀγανακτητικόν.] Sic tum hoc loco tum fere
 postea Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. e. γ. pro vulg.
 ἀγανακτικόν. Mox pro vulg. μιμουμένον Vat. Θ. Vind. Φ. Par. DK.
 Mon. Flor. B. recte μιμουμένον. Stob. μιμουμένους.

P. 605. τιθεῖμεν ἀντίστροφον] V. τιθεῖμεν, contra fidem
 optimorum plurimorumque codicum.

B. καὶ τρέφει.] Sic libri mss. omnes pro vulg. καὶ στρέφει.
 Dein vet. edit. ἰσχυρὸν ποιοῦν. Recte ποιοῦν Vat. Θ. Ven. E. H.
 Vind. Mon. Ang. Vat. m. et sex Florentini cum pr. Par. A. re-
 petitae lectionis.

χαριστέρους φθείρη.] V. φθείροι. Coniunctivum prae-

πολλὴν μίμησιν καὶ ποι-
 κίλῃν ἔχει] multam ac va-
 riam habet imitationem, i. e.
 multis variisque modis imitando
 exprimi potest. De appositione
 τὸ ἀγανακτητικόν post τὸ μὲν il-
 lato v. Gorg. p. 501. A. ibique
 Heindorf. coll. infra p. 605. B.
 οὔτε μιμουμένον] sc. αὐ-
 τοῦ, quod refertur ad τὸν, cuius
 significatio latet in ῥάδιον μι-
 μῆσασθαι. v. ad Libr. VI. p. 503.
 D. p. 588. B. Ficinus: si imi-
 tetur. Soloece edit. omnes μι-
 μουμένον.

P. 605. ὅτι οὐ πρὸς τὸ
 τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέ-

φυκέ γε] Cognarius et Valk-
 kenærius ad Eurip. Phoeniss.
 p. 339. verbis transpositis scri-
 bendum suspicati sunt: ψυχῆς
 πέφυκέ γε — ἀρέσκειν πέφυκεν.
 Quae coniectura placuit etiam
 Astio et Morgensternio. Sed
 vulgatam lectionem bene defendit
 Schleiermacher, qui locum sic
 interpretatur: „Offenbar al-
 so, dass der nachbildende
 Dichter nicht für dieses in
 der Seele geartet ist, und
 seine Kunst sich nicht dar-
 an hängen darf, nicht dar-
 auf gerichtet ist, diesem
 zu gefallen, wenn er Ruhm

ταύτη ὁμοίωται. καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ πα-
 ραδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι
 τοῦτο ἐγείρει τῆς ψυχῆς καὶ τρέφει καὶ ἰσχυρὸν ποι-
 ὶν ἀπόλλυσι τὸ λογιστικόν, ὥσπερ ἐν πόλει ὅταν τις
 μοχθηροῦς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῶ τὴν πόλιν,
 τοὺς δὲ χαριστέρους φθείρη· ταῦτόν τε καὶ τὸν μιμη-
 τικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἐκά-
 στου τῆ ψυχῆ ἐμποιεῖν, τῷ ἀνόητῳ αὐτῆς χαρίζο-
 μενον καὶ οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώ- C
 σκοντι, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἠγουμένῳ,
 τοτὲ δὲ σμικρά, εἰδῶλα εἰδωλοποιούντα, τοῦ δὲ ἀλη-
 θοῦς πόρρω πάνυ ἀφροσύνα. Πάνυ μὲν οὖν.

Cap. VII. Οὐ μέντοι πῶ τὸ γε μέγιστον κατη-
 γορηζόμεν αὐτῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν
 εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάντων ὀλίγων, πάνδεινόν
 που. Τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε δοῦν αὐτό; Ἀκούων
 σκόπει. οἱ γάρ που βελτιστοὶ ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὀμή-

buerunt Vat. Θ. Ven. E. Vind. Flor. a. e. a. γ. et corr. A. cum
 edit. Bas. 2.

C. ἐλάττω διαγιγνώσκοντι] Par. K. διαγιγνώσκοντα. Sed
 hic quidem servandus est dativus. In proximis autem ipsa sententia
 requirebat, ut pro εἰδωλοποιούντι et ἀφροσύνα scriberetur εἰ-
 δωλοποιούντα et ἀφροσύνα. Et ἀφροσύνα scriptum exhibent Par.
 ADK. Vat. Θ. Mon. Ven. II. Angel. Flor. a. β. γ. x. Itaque nunc
 non dubitavimus εἰδωλοποιούντα sine librorum consensione revoca-
 re, quamvis dissentientibus nuperis edit. uno Hermanno excepto,
 qui nobiscum facit.

haben will bei der Menge,
 sondern für die gereizte
 und wechselreiche Ge-
 müthsstimmung eignet er
 sich, weil diese leicht ist
 nachzubilden. “ Nec vero haec
 interpretatio displicuit Schnei-
 dero. Fortasse vero οὐ post
 τοῦτον excidit, ut Stephanus
 suspicatus est. Loquutionem εὐ-
 δοκίμεν ἐν πολλοῖς exemplis il-
 lustravit Heind. ad Protagor.
 p. 585.

τ. φ. ἀντίστροφον] V. ad
 Phileb. p. 40. D.

B. ὥσπερ ἐν πόλει ὅταν
 — φθείρη] h. e. quemadmo-

dum fit in civitate, quando etc.
 Nam patet haec dicta esse ἐλ-
 λεπτικῶς. Deinde explanationis
 causa subiunguntur verba: ταῦ-
 τὸν (pariter) καὶ τὸν μιμη-
 τικὸν π. κ. τ. λ. Neque enim as-
 sentior Morgensternio Sym-
 bol. Critt. p. VI. locum ita dis-
 tinguenti: — τὸ λογιστικόν.
 ὥσπερ ἐν πόλει — φθείρη· ταῦ-
 τὸν κτλ. Illud vero idem vir
 egregius verissime observavit,
 legendum esse εἰδῶλα εἰδωλο-
 ποιούντα, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρ-
 ρω πάνυ ἀφροσύνα. Verbo εἰδω-
 λοποιεῖν utuntur etiam Plutarch.
 T. II. p. 347. A. et Longin. de

D) ρου ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τραγωδοποιῶν μιμουμένου τινὰ τῶν ἠρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὄδυσμοις ἢ καὶ ἄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἷσδ' ὅτι χαίρομεν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπόμεθα ξυμπάσχοντες, καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὃς ἂν ἡμᾶς ὅ τι μάλιστα οὕτω διαθήῃ; Οἶδα πῶς δ' οὐ; Ὅταν δὲ οἰκελὸν τιμὴν ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικὸς, ὃ τότε ἐπινοῦμεν; Ἐννοῶ, ἔφη. Ἡ καλῶς οὖν, ἢν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἐπαινος ἔχει, τὸ ὄρωντα τοιοῦτον ἀνδρα, οἷον ἑαυτὸν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι ἀλλ'

ἢ καὶ ἄλλον] καὶ om. Par. repetitae lectionis cum Vat. Or. Ven. II. Ang. Par. DK. Mon. Flor. x. β. Itaque tandem deleverimus.

Cap. VII. τῶν τραγωδοποιῶν] V. τραγωδοποιῶν, quod e Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. mutatum. cf. p. 597. E.

D. τινὰ τῶν ἠρώων — ὄντα — ἀποτείνοντα] V. τινὰς — ὄντας — ἀποτείνοντας, quod propter sequentia a grammaticis invectum videtur. Numerum singularem hic servant Par. A. Vat. Or. Ven. EII. Vind. Angel. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. γ., quorum lectionem bene restituit Bekkerus. Pro καὶ ἄδοντας Winckelm. coni. καὶ ἀλόντας, coll. p. 388. A.

ἐπόμεθα ξυμπάσχοντες, καὶ σπουδ.] V. ἐπόμεθα, συμπασχόντες τε καὶ σπ. Quod mutandum vidit Schleiermacherus. Et

Subl. §. 15. Usum voc. τινὸς ne incertum atque dubium esse putes, conferas Sympos. p. 178. E. Phileb. p. 37. E. Cratyl. p. 404. E. Politic. p. 308. E. Legg. III. p. 689. B. De Republ. VII. p. 535. D. ibique ann.

Cap. VII. D. μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα] Recte Casaubon. ad Theophrast. Charact. p. 173. ed. Fisch. „Plato, inquit, de his poetis loquitur, qui lamentationes praelongas et multorum versuum heroibus tribuunt in suis poematis, qualis illa apud Sophoclem vere μακρὰ ῥῆσις in Trachiniis, quales item multae in tragoediis, Euripidis praesertim.“ cf. etiam Lobeck. ad Sophocli. Aiac. v. 1029. et quae scripsit Ruhken. ad Tim.

Gloss. p. 228., ubi ῥῆσις μακρὰ explicatur διεξοδικὸς λόγος μακρὸς.

ἢ καὶ ἄδοντάς τε καὶ κ.] vel etiam querula carmina canentes ac pectora plangentes. Canentes hi opponuntur ei, qui μακρὰν ῥῆσιν recitat. Repetendum autem ἐν ὄδυσμοις. Quare non iam probaverim ἢ κλέοντας, quod coniecit Astius: nec ἀλόντας, coniecturam Winckelmanni.

ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς] Timaeus Gloss. p. 101. ἐνδόνται· προδόνται. παραδόνται, ἢ καὶ εἶσαι, ubi v. Ruhk. Germanice dicas: uns ihnen ganz hingebend.

P. 606. πεπεινηκὸς τοῦ δακρυῦσαι] et quod deside-

αἰσχύνονται ἂν, μὴ βδελύττεσθαι, ἀλλὰ χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν; Οὐ μὰ τὸν Δι', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε. Naί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ἐκείνη γ' αὐτὸ σοποιῆς. Πῆ; 606
Εἰ ἐνθυμοῖο, ὅτι τὸ βίᾳ κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκίαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρυῦσαι τε καὶ ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὄν τοιοῦτον οἷον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ' ἐστὶ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον· τὸ δὲ φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐκ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνώδους τούτου, ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς γάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ, τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ

omittunt τε Par. ADK. Ven. II. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor. β. γ.

P. 606. τότ' ἐστὶ τοῦτο] In Mon. et Flor. β., est τοῦτο ἐστὶ τὸ ὑπὸ τ. omisso τότ'. Ficinus: illud ipsum est, quod poetae explent. Par. DK. τὸ τί. Equidem prius τότε puto significare antea, quum privatae incidere calamitates, ut scriptor ipse explicat; alterum hoc τότε autem refero ad tempus, quo fabulae poetarum spectantur, tum, in spectandis fabulis scenicis. Erunt tamen qui in voculae repetitione haereant.

B. ἀκαίρως πενθεῖ] Sic optimi libri. Vulgo soloece πενθεῖ. Mox Bas. 2. ἀπολαβεῖν pro ἀπολαβεῖν.

rio flagraverit flendi et lamentandi satis atque prorsus dolori indulgendi. Πεινῆν et πλῆν de quavis vehementiore cupiditate ardentique alicuius rei desiderio non solum in N. T., sed etiam apud alios scriptores usurpatum reperiri docuerunt Gataker De stylo N. T. c. XX. et Raphaelius in Obs. Xenophonteis ad N. T. p. 15. Praeterea notanda vis verbi ἀποδύρασθαι, quae uberius explicatur adiecto ἀποπλησθῆναι. Herodot. III, 64: ἀπέκλειε Σμέρδιν. ἀποκλαύσας δὲ καὶ περιημεκλήσας τῇ ἀπόσῃ συμφορῇ. Sophocli. Philoct. v. 694: παρ' ᾧ στόνον ἀντιτυπον—ἀποκλαύσειν.

ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ

θρηνώδους τούτου] h. e. custodire desinit atque coercere eam animi nostri partem, quae ad lacrimas et querelas propensa est.

B. καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν] h. e. καὶ νομιζόμενον ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν εἶναι. Nam ἅτε etiam ad nominativum absolutum referri debet. v. Matth. Gr. §. 568. coll. Bornemann ad Xenoph. Sympos. VIII, 4. Sensus hic est: quippe alienas spectans perturbationes atque sibi nullam afferre turpitudinem existimans, si alius vir, qui se bonum profiteatur, intempestive lugeat, hunc laudare ac miserari.

ἐλεεινὴν ἀλλ' ἐκείνο κερδαίνειν ἡγείται, τὴν ἡδονὴν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο αὐτῆς στειρηθῆναι καταφρονήσας ὅμου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν, ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἄλλο-

C. Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λ.] Vulgo Ἄρ' οὐκ οὐχ. Sed οὐκ om. Par. A. Vind. Vat. m. pr. Ven. E. probantibus etiam recentioribus editt.

ὅτι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο —] Vett. editt. ὅ τι ἂν αὐτὸς αἰσχύνῃ γι., ἐν μ. δὲ κ. ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκ. σφ. χαρῆς καὶ μὴ μισήσῃ, ταῦτόν ποιεῖς ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις. Optativum αἰσχύνοιο praebuerunt Par. ADK. Ven. E. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. β. γ. et Bas. 2. Firmant etiam Vat. Θ. Ven. II., qui habent

ἡγείται, τὴν ἡδονὴν] Ap-
positionis genus iam ad p. 604.
D. notatum. Conferas etiam
Protagor. p. 323. B. Gorg. p.
476. E. et quae observavit
Matth. Gr. ampl. §. 288. 5.
p. 580.

ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη —] Paucorum est reputare secum fieri non posse, quin ex alienis ad nostra aliquid mali trahamus. Nam ita ἀπολαύειν nunc intelligendum arbitror, quod Ast. in ἀπολαβεῖν mutandum censuit. v. ad Criton. p. 54. A. Constructionem verbi tetigit Matth. Gr. §. 326. 4. Quid vero haec sibi velint, accuratius declarare non opus est, propterea quod Plato ipse proximis verbis sententiam explicavit. Hoc tamen monendum, ἰσχυρὸν τρέφειν τὸ ἐλεεινὸν dictum esse, ut αὐξέειν τινὰ μέγαν et similia, de quibus supra expositum.

C. Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος — ἐλέοις] Scriptum dedimus locum qualis in libris optimis repraesentatus esse narratur. Est autem manifesto depravatus. Quamobrem viri docti eum varie tentaverunt. Nam ut de antiquioribus criticis taceamus, tractarunt eum nuper Astius, Schneiderus. C. Fr. Hermannus, Neukirchius, Naegelsbachius Ex-

plicat. et emendat. Platonic. p. 6 sqq. Quorum tamen omnium omnia iudicia referre longum est. Quamobrem satis erit memorasse, quid recentissimi Platonis editores de eo existimaverint. Itaque primum quidem audiamus Schneiderum, cuius rationem etiam Turicenses amplexi sunt. Is vero verba hoc modo refingenda statuit: Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, ὅτι, ἂν (i. e. ἂ ἂν) αὐτὸς αἰσχύνοιο γελοιοποιῶν, ἐν μισήσει δὲ κωμωδικῇ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκούων σφόδρα χαρῆς καὶ μὴ μισῆς ὡς ποησά, ταῦτόν ποιεῖς, ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις; ὁ γὰρ τῷ λ. κ. τ. λ. Quibus ita restitutis iungit inter se verba sic: ὅτι ταῦτόν ποιεῖς, ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις, quae cohaereant cum antecessis Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, hoc sensu: Nonne idem de ridiculo est statuendum, idem te facere, quod in miserationibus? Intermedia autem ex ἂν sive ἂ ἂν pendere statuit, quod duplici verbi modo, tam optativo quam coniunctivo, coniunctum sit, ita ut efficiatur protasis bimembris, quam ταῦτόν ποιεῖς excipiat tanquam apodosis. Haec igitur Schneideri est sententia. Quae tamen sicuti Neukirchio, Hermanno, aliisque improbata est.

τριῶν εἰς τὰ οἰκία· θρέψαντα γάρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ῥᾶδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθει κατατέχειν. Ἀληθέστατα, ἐφη. Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου; ὅτι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο

αἰσχύνοις. Voculas ἢ καὶ invitis aliis omittunt Par. DK. Mon. Flor. β. Et ἢ om. etiam Vat. Θ. Ven. II. Deinde Mon. Flor. β. χαρῆς, unde olim efformavi χαρῆσεις, Pro καὶ μὴ μισήσῃ Par. A. μὴ μισῆς. Vat. ΘII. καὶ μισήσῃς. Flor. a. x. Aug. μὴ μισήσῃς. Flor. a. c. Vat. m. καὶ μισήσεις. Flor. β. Mon. καὶ οὐ μισήσεις, quod olim probavimus. Verba ὡς ποησά ex Par. ADK. Vat. Θ. m. r. Ven. II. Vind. Angel. et sex Flor. addita. Pro ποιεῖς Bas. 2. Vat. Θ. Ven. E. Vat. r. ποιεῖν, unde prodit ποιών, quod legitur in Flor. β. et Mon.

ita nobis quoque multis magnisque laborare videtur difficultatibus. Nam primum quidem ita misere perversa est ratio protasis et apodosis, quandoquidem haec illi neutiquam apte respondet. Deinde quod vir doctus contendit, istud ἂν, quod ipse excogitavit, deinde simul et optativum et coniunctivum regere, permira ista opinio est, cuius causam et rationem reddere nemo quisquam poterit, sicuti nec ipse facere potuit. Itaque de hac quidem loci expediendi ratione pluribus exponere minime opus videtur. Aliam viam ingressus est Hermannus. Is enim quum nec contortam Naegelsbachii explicationem, qua is loco succurrere conatus esset, sibi satisfacere nec Schneideri critica tentamina satis probabilia esse sensisset, arripuit quidem quod suavit Schneiderus ὅτι, ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο, sed praeterea δὲ commutavit in δῆ, in se, e ante σφόδρα vocabulo ἰδίᾳ coniunctivis χαρῆς et μισῆς de, unde penderent, neutiquam tamen repugnaturus, si quis his participia potius χαρῆς et μισῆς substituere maluerit. Fatemur vero nobis nec hanc rationem usquequaque probari. Nam quod in Schneideri ratione molestum accidit, ut iun-

gantur verba: Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, ὅτι ταῦτόν ποιεῖς, id hic quoque vehementer offendit. Nec aequo animo tulerimus ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο. Denique displicet etiam universae sententiae conformatio, quae habet nescio quid contorti et perplexi, quod a facilitate sermonis Platonici multum recedit. Sed nolumus diutius in alienis sententiis examinandis morari. Praestat aliam rationem afferre in medium, si forte fieri possit, ut lis diu agitata aliquando componatur. Nam quae olim ipsi de re controversa commentati sumus, ea fatemur nunc nobis non amplius placere, postquam intelleximus, codicum Mon. et Flor. β. talibus in locis haud sane magnam esse auctoritatem. Putamus autem partem loci priorem mutata tantum interpunctione sic esse refingendam: Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, ὅτι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο γελοιοποιῶν; Nonne eadem ratio etiam ridiculi est, si quod ipsum te puderet ridicule dicere? Posteriores autem sententiae partem ita emendam censemus, ut cum Hermannus post ἀκούων voculam ἂν intercidisse statuamus. Qua restituta verba sic interpretari

γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει δὲ κωμωδικῇ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκούων, σφόδρα χαρῆς καὶ μὴ μῶτις ὡς πονηρά, ταυτὸν ποιῶν ὅπερ ἐν τοῖς ἔλλοις; ὁ γὰρ τῷ λόγῳ αὐτῷ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότε αὐτὸν ἀνίης, καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες πολλάκις ἐν τοῖς οἰκειοῖς ἔξενεχθεῖς, ὥστε κωμωδοποιὸς γενέσθαι. Καὶ μάλα, D ἔφη. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων

ὥστε κωμωδοποιός] Sic Par. A. pr. Ven. E. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et sex Flor. Vulgo κωμωδοποιός. cf. p. 597. E.

licebit: In imitatione vero comoediae vel privatim ista audiens si valde iis laeteris neque tanquam prava oderis, idem facis, quod in miserationibus. Sed quid nobis velimus, fortasse melius perspicitur, ubi iam loci interpretationem vernaculam exhibuerimus. Videtur autem isto modo refectus haud incommode Germanice sic reddi posse: Gilt nicht dasselbe Urtheil auch von dem Laecherlichen, hinsichtlich dessen du dich schämen würdest, wenn du es selbst vorbrächtest? Allein falls du bei einer komischen Darstellung oder auch im Privatkreise es mit Lust anhörst und es nicht als fehlerhaft verwirfst, so thust du dasselbe, wie bei den tragischen Iammer-scenen, h. e. in eadem incidis vitia. Apparet vero ex hac loci translatione, putare nos, verba: ὁ τι ἂν αὐτὸς ἀσχ. γελωτοποιῶν, cum antecedentibus ita connectenda esse, ut unum orationis membrum efficiatur. Quod si cuti per ipsius sententiae rationes commodissime fieri potest — nihil enim cogit, ut inde ab

ὁ τι ἂν novum enuntiatum membrum exordiamur — ita loquendi consuetudini est accommodatissimum. Nam quod post τοῦ γελοῖον infertur ὁ τι, sic enim scribendum cum vulg., non ὅτι, quod Schneiderus posuit, rectissime ita dicitur, quoniam ὁ τι universe et generaliter ad τοῦ γελοῖον notionem refertur, ut quum Germanice dicimus: vom Lächerlichen, von etwas dessen du ctr. conf. Matthiae Gr. Gr. §. 453. p. 1073. ed. 3. Neque obscurum est, ὁ τι cum γελωτοποιῶν cohaerere, quandoquidem consequutio verborum haec est: ὁ τι γελωτοποιῶν (i. e. εἰ γελωτοποιῶν) αἰσχύνοιο ἂν. Iam vero quod in proximis ἂν coniunctionem excidisse suspicari sumus, haud scimus an eandem etiam Ficinus desideraverit, locum ita interpretans: quum in comoedica vel privata imitatione audis, tanquam ridiculum lubentissime auscultas et imitaris. Sed is quidquid legit, illud certe clarissime apparet, coniunctivos non posse a superiore ὁ τι ἂν suspensos esse, qua ratione tota sententia misere pervertitur. Quam facile autem vocula obliterari potuerit, vix monere atti-

ἐν τῇ ψυχῇ, ἃ δὴ φάμεν πάσῃ πράξει ἡμῶν ἐπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἢ ποιητικῇ μίμησις ἐργάζεται. τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα, δεόν ἀνυμνεῖν, καὶ ἄρχοντα ἡμῶν καθίστησι δεόν ἄρχεσθαι αὐτά, ἵνα βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γινώμεθα. Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅταν Ὀμήρου ἐπαινέταις E ἐντύχης, λέγουσιν, ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοικήσιν τε καὶ παιδείαν

D. ἄρχοντα ἡμῶν κ.] Flor. β. Mon. ἄρχοντα ἐν ἡμῶν.

net. Verba porro ἢ καὶ ἰδίᾳ ne quis moleste ferat, comoediarum fabulis in scena actis opponitur ridiculi representatio in vita privata quoque ab artificibus vel γελωτοποιοῖς factitata. Quod profecto ad rem est longe aptissimum. Iam vero istud ὡς πονηρά patet perinde subinunctum esse, ac si post ἀκούων additum esset αὐτῶν, quod tamen post ὁ τι ἂν intelligendum relinquitur. Quod profecto nihil affert molestiae, quandoquidem a numero singulari ad pluralem quum alias tum imprimis post ὅστις et ὅστις ἂν creberrime transiri solet. Itaque totus locus videtur integritati suae isto modo restitutus esse. Atque hac eius emendatione probata etiam illud intelligitur, cur ante ἐν μιμήσει δὲ praecedat αὐτὸς μὲν, quod ne requireretur, si vulgaris verborum lectio et interpunctio recta atque vera esset.

αὐτὸν κατεῖχες] item, ut antea θρηνηδες.

ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες] Verbum ἔλαθες nectendum cum ἔξενεχθεῖς, ut sensus hic sit: et quum illic, in rebus ludicris cum voluptate contemplandis, animi partem

ad ridendum proclivem reddideris vehementem (νεανικόν), saepe numero inscius et imprudens in tua re (ἐν τοῖς οἰκειοῖς), eo abriperis, ut ipse comicus evadas. Verbum ἐκφέρεσθαι, abripi ad aliquid, illustravit Dorvill. ad Chariton. p. 187. Sophocli. Electr. v. 628: ὄρας; πρὸς δόγην ἐκφέρει;

D. ἐπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς —] Astius suspicatur particulam ὅτι propter verbum praegressum φάμεν interpositam esse, qua expuncta orationem censet evadere expeditorem. Quocirca scribendum putat: ἐπεσθαι τὰ τοιαῦτα κ. τ. λ. Amicus δὴλον ὅτι coniciebat. Equidem e superioribus intelligendum existimo ὁ αὐτὸς λόγος εἶσθαι. De metaphora verbi ἀρδεῖν v. ad VIII. p. 550. A.

ἵνα βελτίους — ἀντὶ χειρόνων] Eadem duplicis comparativi ratio, quae obtinet in talibus locis, qualem legimus libr. III. p. 409. D: σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ αὐτῷ εἶναι. cf. Matth. Gr. §. 456. Rost. Gr. §. 97. 9. b. aa. p. 414. ed. VII.

τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιον ἀναλαβόντι μαν-
θάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν
607 αὐτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν, φιλεῖν μὲν χρὴ
καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας βελτίστους εἰς ὅσον δύ-
νανται, καὶ ξυγχωρεῖν Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι
καὶ πρῶτον τῶν τραγωδοποιῶν, εἰδέναι δέ, ὅτι ὅσον
μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιή-
σεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν ἡδυμένην
μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν, ἡδονὴ σοι
καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον ἀντὶ νόμου τε

E. ἄξιον ἀναλαβόντι] V. ἄξιον cum Par. A. Sed ἄξιος
Vat. O. Ven. ΞII. Vind. Par. DK. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor.
a. c. x. β. γ. et Bas. 2. quod receperunt Schn. et Turr. — ἀνα-
λαβόντας Par. K. ἀναλάβοντα Mon. a m. rec.

P. 607. τῶν τραγωδοποιῶν] Sic Ven. Ξ. Vind. Ang.
Vat. m. et pr. Par. A. Dübneri pro τραγωδοποιῶν.

ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς] Sic Par. A. Ang. Flor. γ. x. pro
vulg. τῆς ἀγαθῆς. Confecerat Orellius.

εἶναι βελτίστου λόγου] Morgenstern. ante λόγον com-

B. ἄξιον ἀναλαβόντι
μανθάνειν] Ad ἄξιον frequenti
usu ἐστὶ intelligendum relinquitur.
v. Scha efer. ad Lambert.
Bos. Ellips. p. 605 sq. Partici-
pium ἀναλαβόντι (sc. τὰ αὐ-
τοῦ ποιήματα) interpretari liceat
repetito studio. Quemad-
modum enim λαμβάνειν u dicuntur,
qui aliquid suscipiunt, sed
etiam de illis, qui quid denuo
resumunt, adeoque rem ali-
quam iterum iterumque
tractandam suscipiunt.
Apolog. Socr. p. 22. B: ἀνα-
λαμβάνων ὄντων αὐτῶν τὰ ποιή-
ματα — δηρώτων ἂν αὐτοῦς, h.
e. suscipiens deinceps le-
genda eorum carmina,
ubi item iterationis notio tenenda,
ut vel additum δηρώτων
ἂν docet. Phaedon. p. 95. E:
καὶ ἐξελίγηδες πολλὰς ἀναλαμ-
βάνω. Similem usum habet ver-
bum ἀνερωτῶν, quod pro di ver-

sa praepositionis significatione
modo est sciscitari, modo
denuo interrogare, modo
iterum iterumque rogare.
— Ἄξιόν τιμι vocatur,
quod ab aliquo aliqua re dignum
iudicatur, observante etiam
Matth. Gr. §. 387. Itaque
verba καὶ (ὡς) — ἄξιον ἀναλα-
βόντι (τιμι) μανθάνειν hoc signi-
ficant: atque operae pretii
um esse, ut quis eum re-
petito studio cognoscat.
Deinde mutatur constructio ita,
ut loco dativi accusativus κατα-
σκευασάμενον inferatur. In quo
nemo haerebit, quandoquidem
subiectum vel cum ἄξιον vel
cum infinitivo consociari recte
potuit, nihilque hac enallage
frequentius.

P. 607. φιλεῖν μὲν χρὴ
καὶ ἀσπάζεσθαι] Horum ver-
borum coniunctionem notavimus
libr. V. p. 479. E. Apolog. Socr.
p. 29. C. Lysid. p. 217. B. Legg.
III. p. 689. A. — καὶ πρῶτον

καὶ τοῦ κοινῆ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου.
Ἀληθέστατα, ἔφη.

Cap. VIII. Ταῦτα δὴ, ἔφη, ἀπολελογήσθω B
ἡμῖν ἀναμνησθεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι εἰκότως ἄρα
τότε αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην
οὔσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἤρει. προσεῖπωμεν δὲ αὐτῇ,
μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν κατα-
γνῶ, ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ
ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότηαν
κῶων ἐκείνη κραυγάζουσα καὶ μέγας ἐν ἀφρό-

mate distingui veluit. Astio λόγου ex glossemate ortum iudicanti
non assentior.

B. ἀπολελογήσθω] ἀπολειλογήσθω Par. A. Ven. II. Flor.
γ. probante Hermann. Nec illud omnino spernendum. Quan-
quam praestat vulgat.

Cap. VIII. B. πρὸς δεσπότηαν] Sic Par. ADK. Ven. Ξ.
Vind. Vat. m. r. et Florentini pro vulg. πρ. δεσπότην. Ficinus
videatur deσποταν legisse. Vertit enim: ad aures dominae la-
trans. Ang. Flor. x. κράζουσα.

τῶν τραγωδοποιῶν. v. ad
p. 595. C.

καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγα-
θοῖς] Recte Ficinus: hym-
nos in deos et in opti-
mos viros laudationes
duntaxat. De dativo v.
Matth. Gr. §. 389. Sympos. p.
194. D: τοῦ ἐγκομίον τῷ ἔρωτι.
Legg. II. p. 653. D: ἐορτῶν ἀμοι-
βῆ τοῖς θεοῖς. — ὅσον μό-
νον ατenuis tantum, qua-
tent. Formam ἡδυμένην te-
gigit Matth. Gr. ampl. I. p.
524. De re ipsa tenendum, ly-
ricum poesis genus a Platone
in civitate sua retineri. v. Libr.
III. p. 397. D. V. p. 459. C.
468. D. itaque h. l. adeo ex
Homero hymnos et encomia re-
tineri iubet. conf. Legg. VII.
p. 801. E. sqq. VIII. p. 829. C.
ἀντὶ νόμου τε καὶ τοῦ —
λόγου] Quorsum haec perti-
neant et referenda sint, patet
ex superioribus p. 604. B. C.

Cap. VIII. B. ὁ γὰρ λόγος
ἡμᾶς ἤρει] Dicitur ὁ λόγος

αἰρεῖν vel αἰρεῖν τινα, si quid
alicui persuadet et velut ad par-
tes suas trahit. Plura dabunt
Gataker. ad Anton. IV, 24.
Wytttenbach. ad Plutarch. de
N. V. p. 8. Heindorf. ad Parme-
nid. p. 232. Sed addito pro-
nomine cogendi et vincendi no-
tio tenenda.

ὅτι παλαιὰ μὲν τις δια-
φορὰ φ.] Veterem philosophiae
cum poesi intercessisse simul-
tatem et inimicitiam philosophus
testatur etiam Legg. XII. p.
967. C. D. conf. Apolog. Socr.
19. A. p. 26. E. cf. schol. ad
Aristoph. Nubb. v. 95 sqq.
Plura in hanc rem disputavit
Morgenstern. Commentatt.
p. 263 sq.

καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα —]
Haec unde sumta sint, ignora-
mus. Sed primum istud dicte-
rium: ἡ λακέρυζα — κραυγάζου-
σα, ipso Platone teste Legg.
XII. p. 967. C. D. ab aliquo
poeta adversus Anaxagoram

C νων κενεαγορίαισι καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες, ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. ὅμως δὲ εἰρήσθω, ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι λόγον εἰπεῖν ἢ πρὸς ἠδονὴν ποιητικὴν καὶ ἢ μίμησιν, ὡς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει εὐνομουμένην, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς. ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθές οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἢ γάρ, ὦ φίλε, D οὐ κηλεῖ ὑπ' αὐτῆς καὶ σύ, καὶ μάλιστα, ὅταν δι'

C. τῶν Δία σοφῶν] Sic Bekker. e Par. A. Vulgo διὰ σοφῶν. Multi libri διασοφῶν. Car. Schmidt. Ep. ad Turr. p. 20. corr. τῶν διασόφων, comparans διάκενος διάσεμος διάλαμπρος al.
D. ἀπολογησομένη] ἀπολογησομένη Vat. Θ. Ven. E. Vind. Par. D. Ang. Mon. Flor. β. x. Quod iniuria receperunt Schneid. Turr. Caussa enim poesi non extra civitatem agenda intelligitur.

eiusque assecclas iactatum est astris divinitatem eripientes. Narrat enim ibi philosophus, orta illa doctrina exstitisse qui τοὺς φιλοσοφούντας compararent καὶ ματαιαῖς χρομέναισιν ὕλασι, atque ἄλλα ἀνόητα dicerent. Qui locus sicuti ἴδιος aliquid lucis accipit, ita hic vicissim inde nonnihil illustratur. Voc. λακέρυζα Schol. interpretatur: μέγα κρόζουσα. Suidas: λακέρυζα κορώνη ἢ μεγάλη κρόζουσα. Hesychius: λακέρυζα κρόνια, λείδρος, φληαρῶν, μεγάλη κρόζουσα κορώνη ἢ ἴδιος. Etym. M. λακέρυζα ἢ μεγάλως κρόζουσα. Verbo κρηνάζειν, a Grammaticis improbato, utitur etiam Demosthen. p. 1258. 26. De eo consulas Lobeckium ad Phrynich. p. 337. Reliqua item manifesto referunt colore poeticum. Voc. κενεαγορίαι non repertum est usquam alibi, ut sit ἀπαξ λεγόμενον.

C. ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν] Ita Bekker,

ex Par. A. scripsit. Eleganter Schleiermacherus: „Und der Gottweisen herrschendes Volk.“ Lectionem receptam tinentur Theaet. p. 194. E: ὁ πάντα σοφὸς ποιητής. Scilicet acerbe philosophi dicti sunt Δία σοφοί, quasi ipsius Iovis vim et maiestatem plane respectam haberent, quum de eo docerent impia, numen ipsius ad naturae vires referentes. Schneiderus tamen Δία cum κρατῶν iungit, sapientium turbam Iove superiorem intelligens. Quod in codicibus nonnullis legitur διασοφῶν, id ex illa lectione originem traxisse arbitramur, neque derivandum est a διάσοφος adiectivo, quod Graecis auribus inauditum fuit, licet verbo διασοφίζεσθαι usus sit Aristoph. Avv. v. 1619. Proxima ista, ὅτι ἄρα πένονται, ipse philosophus ex mente comicorum adiecit videtur.

ὅμως δὲ εἰρήσθω —] Respondent haec superioribus: ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ κ. τ. λ.

Ὀμήρου θεωρῆς αὐτὴν; Πολύ γε. Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατεῖναι, ἀπολογησομένη ἐν μέλει ἢ τινὶ ἄλλῳ μέτρῳ; Πάνν μὲν οὖν. Δοῖμεν δὲ γέ που ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιταὶ δὲ, ἄνευ μέτρου λόγον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὡς οὐ μόνον ἠδέια, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινόν ἐστι καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδανοῦμεν γάρ που, ἐὰν μὴ μόνον ἠδέια φανῆ ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη. Πῶς δ' E οὐ μέλλομεν, ἔφη, κερδαίνειν; Εἰ δὲ γε μή, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡςπερ οἱ ποτὲ του ἐρασθέντες, ἐὰν ἠγγῶν-

[ἢ ἐν μέλει —] ἢ om. Bas. 2. et codd. Vat. Θ. Ven. EII. Par. DK. Mon. Ang. Vat. m. r. atque Par. A. repetitae lectionis. Itaque ἢ delevimus.

E. οἱ ποτὲ του ἐρασθέντες] V. που, quod ex Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Flor. a. c. x. a. β. γ. correximus.

quibus statim subiungendum erat: ἡμεῖς δὲ γε, εἴ τινα ἔχοι λόγον — ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα κ. τ. λ. Sed quum inimicitiae illius argumenta post priorem sententiae partem continuo attulerit, inchoata enuntiatio relinquenda ac deinde alio modo ordianda fuit. Ceterum, καταδεχεσθαι quum proprie dicatur de iis, qui exsulem in patriam restitunt eumque benevole exipiunt, quam eleganter hic positum sit, demonstrare non est operae pretium. Eadem elegantia mox inest in verbo κατεῖναι. ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις] Structuram verbi συνεδέσθαι diligenter illustravit Matth. Gr. §. 548. 2. nec huius loci immemor. In proximis adverte ἢ γάρ; in principio interrogationis collocatum, cuius usus exempla collegit Heindorf. ad Phaedr. p. 338.

D. οὕτω κατεῖναι, ἀπολογησομένη —] Distinximus post κατεῖναι, quia haec: ἀπολογησομένη ἐν μέλει ἢ ἐν τινὶ

ἄλλῳ μέτρῳ, vocis οὕτω explanandae gratia subiuncta sunt, hoc sensu: Nonne iustum est, eam ita demum in patriam redire, si se defendat vel carmine melico vel alio quodam metrorum? Verbum κατεῖναι et κατέχεσθαι de exilibus in patriam redemptibus sollemne ad Apolog. Socrat. p. 21. A. illustravimus.

Δοῖμεν δὲ γέ που ἂν καὶ τοῖς πρ.] Πρόσταται quia Athenis dicti sunt cives, qui peregrinorum causas in foro vel in iudiciis agerent; acute coniecit Schleiermacher. philosophum hoc ipso nomine indicare voluisse poesin non in Attica natam, sed ab Ionibus et Doricis gentibus eo allatum esse; atque inde etiam causam apparere, cur Plato universam poesin dramaticam ad Homerum ut auctorem atque principem retulerit. Vereor tamen ne haec subtilis quam verius sint disputata. κερδανοῦμεν γάρ που] Κερδαίνειν sine casu obiecti po-

ται μὴ ἀφέλιμον εἶναι τὸν ζῶντα, βία μὲν, ὅμως δὲ ἀπέχονται, καὶ ἡμεῖς οὕτως διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν ζῶντα τῆς τοιαύτης ποιήσεως ὑπὸ τῆς τῶν κα-
608 λῶν πολιτειῶν τροφῆς εἶνοι μὲν ἐσόμεθα φανῆναι αὐτὴν ὡς βελτίστην καὶ ἀληθεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ οἶα τ' ἢ ἀπολογήσασθαι, ἀχροασόμεθ' αὐτῆς ἐπά-

P. 608. ὃν ἐλέγομεν] Ficinus: oratione supra expo-
sita. Bekker. cum Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Vat. r. Flor. a.
x. λέγομεν dedit, suffragantibus Turr.

αἰσθόμεθα δ' οὖν] Vulgo αἰσθόμεθα. Sed αἰσθόμεθα

situm, ut libr. II. p. 366. A. Nosrates ad eundem modum dicunt: denn wir werden dabei gewinnen.

E. βία μὲν, ὅμως δὲ ἀπ.] Lucian. Ver. Hist. T. II. p. 140: ἀκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως. Alciphron. I, 38: ὄψῃ μὲν, ὅμως δὲ. Liban. Parent. in Julian. §. 79: ἀκὼν μὲν, εἶξε δ' ὅμως ταῖς ἀνάγκαις. Plura dabit Wytttenbach. Biblioth. Crit. T. III. P. II. p. 40. Mox τῶν καλῶν πολιτειῶν ironice dictum. Neque enim philosophus ex animo laudare potuit eam civitatem, in qua ipse natus erat, quippe quae a perfecta civitatis imagine multum abesse videretur.

P. 608. εἶνοι μὲν ἐσόμεθα φανῆναι —] h. e. εὐνοϊκῶς μὲν οἰησόμεθα: benevole quidem concedemus, videri eam quam optimam et verissimam; ea erimus benevolentia ut largiamur etc. Breviloquentiae genus admodum notabile.

ἐπάδορτες ἡμῖν αὐτοῖς — ἐπὶ δὲ ἡν] Ἐπάδων et ἐπὶ δὲ elegantī metaphora de sermonibus et rationibus philosophicis positum. cf. Gataker. Miscell. p. 478. Muret. V. L. I. 4. intpp. ad Eurip. Hippolyt. v. 491. Plat. Charmid. p. 155. D. F. 157. A.

αἰσθόμεθα δ' οὖν, ὡς οὐ

σπ.] Hic locus dubitari non potest quin labem contraxerit. Nam quum vulgata scriptura αἰσθόμεθα inepta sit, propterea quod cohortationi nunc non est locus, εἰσόμεθα autem, quod in Mon. et Flor. β. scriptum exstat, non magis conveniat argumentationi, tum ne αἰσθόμεθα quidem, quamvis plurimorum librorum fide et auctoritate confirmatum, satis sincerum videtur. Neque enim probae Graecitatis scriptoribus verbum αἰσθόμεναι usitatum fuit, quamvis id Buttmanus Gram. Gr. Vol. II. p. 102. ed. 2. Lobeckio ibidem dubitantibus ea de re statuente atque Schneiderus ad h. l. gr. adseveraverint. Quae de sententia nostra his argumentis confirmatur. Primum quidem illius formae in codicibus manu scriptis non alia fere reperiuntur exempla, quam infinitivi, quum in probae Graecitatis auctoribus hoc uno Platonis loco excepto vix unus alterve locus reperiatur, ubi αἰσθεται, αἰσθόμεναι, αἰσθόμεθα, denique finitum verbum auctoritate codicum satis tuta perscriptum exhibeatur. De αἰσθεσθαι pro αἰσθέσθαι in libris reperto consulendi sunt Poppo ad Thucyd. II. 93. V. 26. VI. 58. VII. 75. et Dindorf. ad Xenoph. Anab. II. 5, 4. Sed quae verbi finiti extant exempla, ea et nu-

δοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον, ὃν ἐλέγομεν, καὶ ταύτην τὴν ἐπὶ δὲ, εὐλαβοῦμενοι πάλιν ἐμπε-
σεῖν εἰς τὸν παιδικὸν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ζῶντα. αἰσθόμεθα δ' οὖν, ὡς οὐ σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἀπτομένη καὶ σπουδαία, ἀλλ'

Par. ADK. Vind. Ven. II. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Bas. I. 2. εἰσόμεθα Mon. Flor. β. probante Schleierm. In Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Vind. Ang. Vat. m. Flor. β. Mon. οὖν omissum. sed vid. explicat.

mero pauca et fide adeo dubia atque incerta sunt, ut paene nullam auctoritatem habeant. Congesta sunt a viris doctis ad hunc usque diem haec rei documenta. Isocrat. Nicocl. p. 27. D., ubi Bekkerus ex uno cod. Urbin. edidit: ὄστ' οὐκ αἰσθεται τοῦτο πράγματι δυσμενὸς ἔχοντες. Hoc vero unicum est rei exemplum apud veteris Attici sermonis auctorem reperiunt. Atqui ibi scriptura nequam certa, quandoquidem ceteri codd. αἰσθάνονται scriptum fuisse testantur. Fronto Epist. p. 382: τοῦ σοῦ κάλλους αἰσθόμεναι οὐδενὸς ἦτον, ubi Fr. Jacobs. in Wolfii Anal. I. 110. αἰσθάνομαι requirit. Hipp. Mul. II. 842. Tom. II: αἰσθεται καὶ δάνεται, ubi Lobeckius ἀείρεται restituendum coniecit. Hermes ap. Stobaeum Eclogg. I. 43. p. 704. Vol. II. ed. Heeren: πᾶν τὸ πάσχον αἰσθεται, πᾶν τὸ αἰσθανόμενον πάσχει, ubi quum αἰσθανόμενον adiunctum sit, verissime Lobeckius istud αἰσθεται iudicavit perquam suspectum videri debere. Reliqua igitur sunt formae exempla, quae apud ceterioris Graecitatis scriptores exstant. Et ex his ipsis repetita sunt quae ad h. l. collegit Schneiderus, qui memorat Origen. c. Cels. p. 420, 27. συναίσθηται. Clem. Al. Strom. III. p. 519, 19. Pott. et VII.

882, 24. αἰσθεται. II. 457, 10. συναίσθηται. Schol. ad Iliad. XVII. 1. p. 423. Bekk. αἰσθεται. Quid igitur? haec quum ita sese habeant, quis tandem sibi persuadebit veteres Atticos revera usurpasse istud αἰσθόμεναι, quum in plurimis illis atque amplissimis eorum operibus, licet creberrima esset huius verbi ponendi opportunitas, tamen praeter hunc Platonis locum paucissima, imo paene nulla verbi finiti extant exempla, unde de usu ipsius certius constet? Atqui, inquit, testantur tamen Grammatici satis certo eius usurpationem, adeoque verborum αἰσθάνεσθαι et αἰσθεσθαι discrimina rimantur. Nimirum invabit illorum audire testimonia. Lexic. Seguer. in Bekker. Anecd. I. p. 183: Αἰσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ibid. p. 216: Αἰσθεσθαι ἐστὶ τὸ εἰδέναι τι ἀκριβῶς. αἰσθάνεσθαι ἀπὸ τοῦ ὑποπιτεῖν καὶ ὑποσεῖν. Ibid. p. 359: ἐποὶ διαφορὰν ἐπέλαβον εἶναι τοῦ αἰσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, καὶ διεπεφάνητο τοὺς ὀήτορας κερῆσθαι τῷ αἰσθάνεσθαι μὲν ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τῷ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποσεῖν. ἡμεῖς δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν. τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι ἔταξαν· οὕτως Ἀντιφῶν· καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποπιτεῖν

B εὐλαβητέον αὐτὴν τῷ ἀκροωμένῳ, περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότε, καὶ νομοστία ἄπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. Παντάπασιν, ἢ δ' ὅς, ξύμφημι. Μέγας γάρ, ἔφη, ὁ ἀγών, ὃ φίλε Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι, ὥστε οὔτε

αὐτὴν τῷ ἀκρ.] ὅν vulgo post αὐτὴν intrusum delevi cum

εἶν, ὡς *Ανοίας*. Itaque postremo loco disertis verbis asseveratur, veteres utique oratores, ut Antiphontem et Lysiam, verbo *αἰσθάνεσθαι* utraque vi et potestate usos esse, quum alii inter *αἰσθεσθαι* et *αἰσθάνεσθαι* id discriminis intercedere staterint, ut *αἰσθεσθαι* dicerent esse aliquid accurate et exacte cognitum habere, *αἰσθάνεσθαι* autem putarent esse suspicari aliquid, coniecturam de aliqua re habere. Nimirum apparet hinc satis clare, istos posterioris temporis usum oh oculos habuisse, quo quum iuxta *αἰσθάνομαι* etiam *αἰσδομαι* celebrari coepisset, utriusque verbi discrimen certius definire conati sunt. Atque ita sine dubio etiam ea accipienda sunt, quae Zonaras Lex. Vol. I. p. 94. scribit: *Αἰσθεσθαι ἐρεσιῶς ἐστὶν αἰσθίεσθαι δὲ ὑπερσυντελικός. αἰσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ γὰρ αἰσθεσθαι ὑπερ τοῦ ἀκριβοῦς εἶδεναι τι. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποοεῖν κ. τ. λ.* Hesy chius: *Αἰσθεσθε μάθετε*. Suidas: *Αἰσδομαί σου τὸ τῆς αἰσθήσεως ἐπιλαμβάνομαι*. Iam vero ab ipsis Grammaticis discimus, *αἰσθεσθαι* ita fuisse usurpatum, ut ad animum translatum significaret, certo et accurate scire, vel etiam diligenter cognoscere, quo significato tamen ab anti quis oratoribus etiam *αἰσθάνεσθαι* dictum esse testantur.

Quid igitur? Hic si fuit verbi usus, ille Platoni certe nullo pacto obtrudendus est. Nam primum quidem veteribus Atticis plane fuit incognitus, in quorum scriptis nulla eius vestigia deprehenduntur, ut omnia infinitivi *αἰσθεσθαι* exempla apud Thucydidem, Xenophontem, alios obvia, inter sordes et quisquilias ex posterioris aetatis consuetudine natas referenda atque tandem aliquando de medio tollenda videantur. Deinde si *αἰσθεσθαι* ea vi et potestate usurpatum fuit, qua intellexerunt grammatici, facile apparet illud in hunc Platonis locum minime convenire. Neque enim Socrates Platonius post ea, quae modo disputata sunt, potest iam asseverare sese accurate et exacte cognitum habere, quid de poesi statuendum sit. Censuerat enim etiam defensionem poesis esse audiendam. Ineptus igitur et importunus foret, si iam de exacta et certo explorata totius causae notitia verba faceret. Ex his omnibus igitur necessario efficitur, ut istud *αἰσθάνεσθαι*, quod Bekkerus recepit et Schneideus cupidissime defendit, pro vitioso ducendum sit. Nimirum restituendum Platoni sine dubio est: *αἰσθάνεσθαι δ' οὐν κ. τ. λ.* Quo facto et usui loquendi et ipsi verborum sententiae optime consultum erit. Est enim ita loci sensus hic: sed haec quidem (de quibus modo explicatum est) utenunque se

τιμῇ ἐπαρθέντα οὔτε χροήμασιν οὔτε ἀρχῇ οὐδεμιᾷ οὐδὲ γε ποιητικῇ ἄξιον ἀμελήσαι δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Συμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διελήλυθαμεν οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὄντιον.

Cap. IX. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, τὰ γε μέγιστα C

Flor. a. x. Angel. servarunt alii. Adulterinam originem videtur etiam collocationis profere importunitas.

habebunt, hoc certe sentimus et intelligimus, hoc certe animadvertimus etc. Nam ita *αἰσθάνεσθαι* ad animum translatum usurpari solet, ut Gorg. p. 518. E. Symp. 202. A. Phaedr. p. 241. D. Protag. p. 317. A. aliis locis plurimis. Quod ipsum criticis vel scribis, posterioris aetatis consuetudini loquendi adsuefactis, verbi corumpendi occasionem dedit, loco insuper prave intellecto. Praeterea vero etiam diligenter animadvertendus est usus vocabularum δὲ οὐν, quae saepe ita ponuntur, ut vel continuae enumerationi vel dubitationi ac deliberationi diuturnae cum asseveratione et confirmatione aliqua finis imponatur, veluti Parmenid. p. 130. E: Phaedr. p. 266. B. Tim. p. 28. B. Cratyl. p. 386. B. al. v. Hermann. ad Lucian. De histor. conscr. p. 254 sq. Kühner. ad Xenoph. Anabas. I. 2, 12.

περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας] Cf. libr. IX. p. 591. E. seq.

B. Μέγας γάρ, ἔφη, ὁ ἀγών] Magnum enim, inquam, certamen est, o care Glaucō, magnum profecto, nec (modo) tantum, quantum vulgo videtur, utrum quis honestus an malus evadat: quocirca neminem decet neque honoribus elatum neque opibus neque imperio nec vero etiam poesi iusti-

tiam reliquamque virtutem negligere. Similiter Phaedon. p. 114. C. — οὐχ ὅσος i. q. οὐ τοσοῦτος μόνον, ὅσος. Sic Sophist. p. 217. E: τῷ γὰρ ἔστι τὸ νῦν ἔχθρον οὐχ ὅσον ὡς ἐρωτηθέν ἐπιπέσειν ἂν αὐτὸ εἶναι τις, ἀλλὰ τυχάνει λόγον παμμήκους ἔν, h. e. οὐκ ἔστι τοσοῦτον μόνον, ὅσον κ. τ. κ. Phaedon. p. 83. B: οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἂν αὐτῶν, ὅσον ἂν τις οἰσθελί. Mox p. 608. C: οἷον ἀθανάτων πρᾶγματι ὑπὲρ τοσοῦτον δεῖν χάρον ἐσπουδακέναι, i. e. ὑπὲρ ὅσως ὀλίγον. Add. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 250. a. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 188. De simili usu Lat. tantus quantus dixerunt in tpp. ad Cicer. Epist. ad Fam. I, 7, 8. — Post οὔτε — οὔτε infertur οὐδὲ γε, propterea quod ποιητικῇ cum maiore gravitate et vi commemoratur. Libr. VI. p. 492. E: οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γίγνεσθαι οὐδὲ οὐν μὴ γένηται ἄλλοιον ἦθος. Ibid. p. 499. B: οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδὲ γε ἀνήρ. Legg. VIII. p. 840. A: οὔτε τινὸς πάποτε γυναικὸς ἦγατο, οὐδ' αὖ παιδός. Apolog. Socr. p. 19. D: οὔτε τοῦτον οὐδὲν ἐστίν, οὐδὲ γε εἰ τινος ἀρχώσατε κ. τ. λ., ubi v. annot. coll. Matth. Gr. §. 609. οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὄντιον] intell. ξυμφάναι, sollemnī post οἶμαι δὲ καὶ ellipsi. v. Sympos. p. 176. A. Protagor. p. 314. C. ibique annot.

Cap. IX. C. τὰ γε μέγιστα

ἐπιχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἄθλα οὐ διεληλυθασ-
μεν. Ἀμύχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰ-
ρημικῶν μειζω ἐστὶν ἄλλα. Τί δ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ,
ἐν γε ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο; πᾶς γὰρ οὗτός γε
ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι προεσβύτου χρόνος πρὸς τὸν πάντα
ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη. Τί
οὖν; οἶει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσοῦτου δεῖν
D χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός;
Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις; Οὐχ ἡσθη-
σαι, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἢ ψυχὴ καὶ
οὐδέποτε ἀπόλλυται; Καὶ ὅς ἐμβλέψας μοι καὶ

Cap. IX. C. πρὸς τὸν πάντα] τὸν, ante Bekkerum omis-
sum, servarunt Mon. et Flor. β. Abiecerunt rursus Schneider.
Turr. Hermann. Sed temporis universitas, ὁ πᾶς χρόνος, vitae
humanae aetatis opposita postulat articulum ἄριστον, non
codicum numero, obtemperandum fuit. v. ex. cat. Grammatici
mero arbitrio hic extruserunt τὸν, quia conti. iterum infertur

στα ἐπιχειρα —] Utrumque
nomen iunctum est etiam in
praeclaro fragmento sive So-
phoclis sive Euripidis ap. Clem.
Al. Strom. IV. p. 496. B: ὁδοῦ-
νεκ' ἀρετῆ τῶν ἐν ἀνθρώποις
μῶν. Οὐκ ἐν θνητοῖν ἐπιχειρᾶ
λαμβάνει, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ἀθλῶ
τῶν πόρων ἔχει. — Verbum
προκείσθαι vel ἐν μέσῳ κείσθαι
proprium de proposito certami-
nis praemio; v. Bremi ad De-
mosthen. Oratt. Select. P. I.
p. 116. — ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ,
h. e. tam exiguo huius vitae
spatio. De sententia compares
libr. VI, 10: εἰς μικρόν γ', ἔφη,
χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν
οὖν, ἔφη, ὡς γε πρὸς τὸν
ἅπαντα. Ibidem: τότε πολὺ
δήπουθεν ἢ μικρόν οὐδὲν δια-
φέρειν δοκεῖ πρὸς τὸν ἅπαν-
τα ἀφοροῦσαν αἰῶνα. καὶ γὰρ ὁ
μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ
σκιμαῖος πρὸς τὸν ἀπειρον αἰ-
ῶνα. Phaedon. p. 107. C: ἐπι-
μελείας δὴ δέεται (ἢ ψυχῆ) οὐχ
ὑπὲρ τοῦ χρόνον τοῦτον μόνον,
ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ
τοῦ παντός. unde simul appa-

ret h. l. utique τὸν in πρὸς
τὸν πάντα requiri. conf. etiam
Tim. p. 38. C. Plutarch. ad
Apollon. p. 111. C. Senec.
Epistol. 77. Nulla vita est
non brevis. Nam si ad na-
turam rerum respexeris,
etiam Nestoris et Statil-
liae brevis est, quae in-
scribi monumento suo ius-
sit annis se nonaginta no-
vem vixisse. Idem Epist. 99.
Omnes, quantum ad bre-
vitatem aevi, si universo
compares, et senes et in-
venes in aequo sumus.
Minus enim ad nos ex
omni aetate venit, quam
quod minimum esse quis
dixerit, quoniam quidem
minimum aliqua pars est,
hoc, quod vivimus, pro-
ximum nihilo est. Ibid.
Propone profundi temp-
oris vastitatem et univer-
sum complectere; deinde
hoc, quod aetatem voca-
mus humanam, compara
immenso; videbis quam
exiguum sit quod opta-

θανμάσας εἶπε· Μὰ Λί', οὐκ ἔγωγες· σὺ δὲ τοῦτ'
ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφη. οἶμαι δὲ καὶ
σὺ· οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν. "Εμοίγ', ἔφη· σοῦ δ' ἂν
ἠδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ χαλεπὸν τοῦτο. Ἀκούοις ἂν,
ἦν δ' ἐγώ. Λέγε μόνον, ἔφη.

Ἀγαθόν τι, εἶπον, καὶ κακὸν καλεῖς; Ἐγωγες. E
Ἄρ' οὖν ὡςπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖ; Τὸ ποῖον;
Τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶ-
ναι, τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελούν τὸ ἀγαθόν. Ἐγωγ',
ἔφη. Τί δέ; κακὸν ἐκάστῳ τι καὶ ἀγαθὸν λέγεις;
οἷον ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμίαν καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι 609

ὑπὲρ τοῦ παντός. Ita etiam optimorum codicum auctores tem-
pere saepe grassati sunt. Mox vett. editt. Τί γούρ; praeter fidem
librorum fere omnium atque perinepte.

D. Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη] Vett. editt. ἔφη, quod quum
per se ineptum sit, tum plurimorum optimorumque librorum au-
ctoritate emendatum est.

mus, quod extendimus.

οἶει ἀθανάτῳ πράγματι
—] Subiectum in dativo casu
locatum, ut Phileb. p. 33. B:
μηδὲν δεῖν μήτε μέγα μήτε μι-
κρόν χαιρεῖν τῷ τὸν τοῦ νοεῖν
καὶ φρονεῖν βίον ἐλομένῳ. Plura
id genus Matth. Gr. §. 411.
ann. 4. Sententia est: num
censes ei, quod immortale
sit, propter tantillum
tempus esse elaborandum
et ad virtutem enitendum,
nec propter aeternitatem?
Phaedon. p. 107. C: εἴπερ ἡ
ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν, ἐπιμε-
λείας δὴ δέεται οὐχ ὑπὲρ τοῦ
χρόνον τοῦτον μόνον, ἐν ᾧ κα-
λοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ
παντός. De voc. πράγμα v. ad
Crit. p. 53. C.

D. Εἰ μὴ ἀδικῶ γε] h. e.
δικαίως εἰμι λέγειν. P. 612. D:
ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοῦν
μέντ' ἂν, ἔφη, εἰ μή. Charmid.
p. 156. A: καὶ τοῦνομά μου σὺ
ἀκριβοῖς; Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη,
ubi Heindorf. formulae vim
explicavit. — οἶμαι δὲ καὶ
σὺ, sc. ἔχεις λέγειν: Ac ne quis

forte καὶ σὲ scribendum opine-
tur, cf. Legg. I. p. 647. A; ὅν
δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμῶν
γε, οἶμαι δὲ καὶ πάντες, αἰσχύ-
νην. coll. annot. ad libr. VI.
p. 507. D.

Ἀκούοις ἂν, ἦν δ' ἐγώ]
H. e. audi. Formula urbanita-
tis plena, qua alter modeste
rogatur, ut rem audire velis. Tim.
p. 19. B: ἀκούοιτ' ἂν ἡδὴ τὰ
μετὰ ταῦτα περὶ τῆς πολιτείας.
h. e. audite iam deinceps.
Politic. p. 269. C: κάλλιστ' εἴ-
πες, καὶ λέγε μηδὲν ἐλλείπον.
ΞΕΝ. ἀκούοις ἂν. Ibid. p. 267.
D: λέγοις ἂν. Ibid. p. 268. E.
Mox p. 614. A. λέγοις ἂν,
ἔφη. al.

E. Ἀγαθόν τι — κακὸν
καλεῖς;] Sollemnis Platoni for-
mula in tali argumentationis ini-
ticio. Protag. p. 358. D: καλεῖτέ
τι θεὸς καὶ φόβον; Ibid. p. 352.
A: ἀφροσύνην τι καλεῖς; Me-
non. p. 76. A: ἐπίπεδον καλεῖς
τι; Ibid. p. 75. E. 88. A. Phe-
don. p. 103. C. Cratyl. p. 399.
D. 427. A. al.

νόσον, αἴτω τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις, χαλκῷ
 δὲ καὶ σιδήρῳ ἰόν, καὶ, ὅπερ λέγω, σχεδὸν πᾶσι
 ζύμυτον ἐκάστω κακὸν τε καὶ νόσημα; Ἐγὼ γάρ, ἔφη.
 Οὐκοῦν ὅταν τῷ τι τούτων προσγένηται, ποιηρὸν
 τε ποιεῖ ᾧ προσγένητο, καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσεν
 καὶ ἀπώλεσεν; Πῶς γὰρ οὐ; Τὸ ζύμυτον ἄρα
 κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία ἐκάστου ἀπόλλυσιν,
 ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι
 B διαφθείρειεν. οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μὴ ποτὲ τι ἀπο-
 λέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μῆτε κακὸν μῆτε ἀγαθόν. Πῶς
 γὰρ ἂν; ἔφη. Ἐὰν ἄρα τι εὐρίσκωμεν τῶν ὄντων,
 ᾧ ἔστι μὲν τι κακόν, ὃ ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρὸν, τοῦτο
 μὲντοι οὐχ οἷόν τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύον, οὐκ ἤδη
 εἰσόμεθα, ὅτι τοῦ πεφνκότες οὕτως ὄλεθρος οὐκ
 ἦν; Οὕτως, ἔφη, εἰκός. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγὼ ψυχῇ
 ἄρα οὐκ ἔστιν ὃ ποιεῖ αὐτὴν κακὴν; Καὶ μάλα, ἔφη,

P. 609. B. εὐρίσκωμεν τῶν ὄντων] Sic eodd. meliores omnes pro vulg. τῶν ὄντων εὐρίσκωμεν. Dein τι om. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flor. a. β. x. probantibus Turr.

P. 609. αἴτω τε ἐρυσίβην] Frugibus robiginem. Schol.: θηριδιόν τι ἐν τῷ αἴτω γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπὸν. τινὲς δὲ νόσον ἐν τοῦ περιέχοντος ἐπιγυρομένην τοῖς σπέρμασιν. cf. Ruhaken. ad Tim. Gloss. p. 122.

B. οὐ γὰρ τό γε ἀγαθόν — ἀπολέσῃ] En satis certum exemplum voc. οὐ μὴ cum aoristo primo activi iunctorum. Neque enim quisquam ἀπολέσει restituere voluerit, hoc est formam futuri, in scriptoribus Atticis vix ferendam, de qua v. Lobeck. ad Phrynich. p. 732. coll. p. 746. Buttmann. Gr. Ampl. T. II. p. 198. Reising. Comment. crit. ad Oedip. Col. p. 251. Multo minus etiam, quae foret nimis audacia, ἀπολεῖ scripseris. Sed vanitatem praecepti Dawesiani exemplis

demonstrarunt Heindorf. ad Phaedon. p. 44. Ast. ad Legg. p. 295. Hermann. ad Sophocl. Alac. v. 557., quibus nuper accessit etiam Matth. Gr. §. 517. 1. Rost. Gr. §. 122. p. 657. not. *). ed. VII.

ὅτι τοῦ πεφνκότες οὐ-
 τως ὄλεθρος οὐκ ἦν;] h. e. τοῦ οὕτω πεφνκότες. Isocrat. Paneg. §. 22: τῷ ποιεῖν εὐ προσ-
 αγόμενοι τὰς πόλεις, ubi εὐ iun-
 gendum cum τῷ ποιεῖν. Ateopagitic. §. 11: ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον
 ἐτήρουν, ὅπως μὴδὲν μῆτε τῶν
 πατρῶν λύσουσι μῆτε ἔξω τῶν
 νομιζόμενων προσθήσουσι, i. e. etiam talia. Xenophon. Cy-
 ro. II, 1, 25. πρὸς τὸ γυνώ-
 σκειν ἀλλήλους, h. e. πρὸς τὸ
 ἀλλήλους γ. Pro οὐκ ἦν ne quis
 οὐκ ἔστι requirat, imperfecto in-
 dicatur rem secus habere atque

ἂ νῦν δὴ διήμεν πάντα, ἀδικία τε καὶ ἀκολασία C
 καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. Ἡ οὖν τι τούτων αὐτὴν
 διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσιν; καὶ ἐννοεῖ μὴ ἐξαπατηθῶ-
 μεν οἰηθέντες τὸν ἀδικὸν ἀνθρώπου καὶ ἀνόητον,
 ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε ἀπολυῖναι ὑπὸ τῆς ἀδι-
 κίας, πονηρίας οὐσης ψυχῆς. ἀλλ' ὥδε ποιεῖ ὥσπερ
 σῶμα ἢ σώματος πονηρία νόσος οὕσα τήκει καὶ διόλ-
 λυσιν καὶ ἄγει εἰς τὸ μὴδὲ σῶμα εἶναι, καὶ ἂ νῦν
 δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας, τῷ
 προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι διαφθειρούσης, εἰς τὸ μὴ D
 εἶναι ἀφικνεῖται — οὐχ οὕτω; Ναί. Ἴθι δὴ, καὶ
 ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκόπει. ἄρα ἐνοῦσα
 ἐν αὐτῇ ἀδικία καὶ ἡ ἄλλη κακία τῷ ἐνεῖναι καὶ
 προσκαθῆσθαι φθείρει αὐτὴν καὶ μαρναίνει, ἕως ἂν
 εἰς θάνατον ἀγαθοῦσα τοῦ σώματος χωρίσῃ; Οὐ-
 δαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε. Ἀλλὰ μὲντοι ἐκεῖνό γε ἄλο-

C. ἀλλ' ὥδε ποιεῖ] Margo Flor. a. x. et Ang. ἀλλ' εἰ ὥδε ποιεῖ. Flor. β. Mon: ὥδε πη. καὶ ἐνεῖναι] In Par. A. syllabae ἐν superscript. Δι ab antiq. man.

visa sit vel videri potuerit ante. Nam non erat i. q. non est, licet antea secus videretur. Temere hanc interpretationem calumniatur Schneide-
 rus ipse scilicet existimans im-
 perfectum indicare tempus, quo
 res nondum satis fuerit cognita
 et tamen ita comparata, ut nunc
 est. v. Matth. Gr. §. 505. 3. Prorsus eodem modo lib. IV.
 p. 436. C: εἰσόμεθα, ὅτι οὐ
 ταῦτόν ἦν, ἀλλὰ πῆσι.

C. καὶ ἐννοεῖ, μὴ ἐξαπα-
 τηθῶμεν] Verbo ἐννοεῖν con-
 tinetur cavendi notio, unde
 additur μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Gorg.
 p. 495. B: ἀλλ' ὡ μακάριε,
 ἄθρει, μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγα-
 θόν, τὸ πάντως γάρ σε. Hipp.
 Maj. p. 300. D: ἐνθυμοῦμαι —
 μὴ παύσης πρὸς με.
 ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν] h. e.
 καταληφθῇ. Gorg. p. 473. B:

ἐὰν ἀνθρώπος ληφθῇ τυραννίδι
 ἐπιβουλεύων. Libr. III. p. 389.
 D: ἂν τινα λαμβάνη νερόδμενον.

ἀλλ' ὥδε ποιεῖ] Verba ad
 illa referenda sunt, quae se-
 quantur: — καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν
 αὐτὸν τρόπον σκόπει. Nec vi-
 deo, cur Ast. νόει vel σκόπει
 scribendum suspicatus sit.

καὶ ἂ νῦν δὴ ἐλέγομεν —]
 h. e. καὶ ὥσπερ ἅπαντα, ἂ νῦν
 δὴ ἐλέγομεν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἀφί-
 κνεῖται (ad interitum adducitur)
 ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας (per pra-
 vitatem ipsi insitam c. ἐμφυ-
 τόν), διαφθειρούσης (sc. αὐτὰ)
 τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι,
 eo quod rebus adiuncta est at-
 que inest. Post ἀφικνεῖται pos-
 sui lineo lam, interruptae oratio-
 nis signum. Etenim inchoata
 haec sententia absolvitur demum
 verbis: κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον

γον, ἣν δ' ἐγώ, τὴν μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύ-
 ναι τι, τὴν δὲ αὐτοῦ μὴ. Ἄλογον. Ἐννόει γάρ,
 E ἣν δ' ἐγώ, ὧ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν σιτίων
 πονηρίας, ἢ ἂν ἢ αὐτῶν ἐκείνων, εἴτε παλαιότης
 εἴτε σαπρότης εἴτε ἠτισοῦν οὔσα, οὐκ οἰόμεθα δεῖν
 σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐμποιῇ ἢ αὐτῶν
 πονηρία τῶν σιτίων τῷ σώματι σώματος μοχθηρίαν,
 φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκείνα ὑπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας νό-
 610 σου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ σιτίων πονηρίας ἄλ-
 λων ὄντων ἄλλο ὄν τὸ σῶμα, ὑπὸ ἀλλοτρίου κακοῦ
 μὴ ἐμπούσαντος τὸ ἐμφυτον κακόν, οὐδέποτε ἀξιῶ-
 σομεν διαφθεῖσθαι. Ὀρθότατ' ἂν, ἔφη, λέγοις.
 Cap. X. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῖνον τὸν λόγον, ἣν δ' ἐγώ,
 ἐὰν μὴ σώματος πονηρία ψυχῇ ψυχῆς πονηρίαν ἐμ-
 ποιῇ, μὴ ποτε ἀξιῶμεν ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ ἄνευ
 τῆς ἰδίας πονηρίας ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, τῷ ἑτέρου

E. ἢ ἂν ἢ αὐτῶν ἐκ.] Sic Par. AK. Vat. Θ. Vind. Flor.
 a. c. x. γ. β. Vulgo ἢ ἂν ἢ. Angel. Flor. a. ἢ οἷα ἂν ἢ.

πονηρία τῶν σιτίων] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II.
 Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et Florentini. Vett. edit. τῶν σιτίων
 omittunt.

P. 610. Ὀρθότατ' ἂν, ἔφη, λέγοις.] V. λέγεις. Optati-
 vum praeberunt Ven. E. et Flor. γ. Bekker. suscepto ὀρθότατα
 et servato indicativo ἂν delevit codicibus omnibus invitis. Eum
 sequuti sunt etiam Turr. Nobiscum facit Herm. Indicativum cum
 ἂν constructum miro iudicio servavit Schneiderus, quem stare non
 posse etiam Klotzius ad Devar. p. 141. censuit.

Cap. X. ἐὰν μὴ σώματος] μὴ ἢ σώματος Flor. β. Mon.

καὶ ψυχὴν σκοπεῖ. Similia inter-
 pellati sermonis exempla sunt
 Menon. p. 81. A. Politic. p.
 277. E. Sophist. p. 265. C.

E. ἢ ἂν ἢ αὐτῶν ἐκεί-
 νων] h. e. quae ipsis illis prop-
 ria sit. In proximis τῶν σι-
 τίων post αὐτῶν rursus sic in-
 terpreteris: verum si ipso-
 rum pravitas ciborum
 corpori corporis vitiosi-
 tatem afferat. — δι' ἐκεί-
 να, momente Astio, causam
 remotiorem s. exteriorem indi-
 cat, propter quam talia fiant.

P. 610. Ὀρθότατ' ἂν —

λέγοις.] Hanc assentiendi for-
 mulam qui semper indicativum
 postulare sibi persuasit Schnei-
 derus, is etiam soloecismo
 admissio ἂν — λέγεις retinuit.
 Quasi vero haec formula usquam
 ἂν isto pacto additum habeat.
 At nimirum rectissime se habet
 ὀρθότατ' ἂν λέγοις, quum Glau-
 co in re ad iudicandum diffici-
 liore loquatur modestius. Eo-
 dem modo Germani fere dicunt:
 Da hast du ganz recht; et
 in causa difficiliore: Da dürf-
 test du wohl ganz recht
 haben. Id non sentientes li-

κακῷ ἑτερον. Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἡ τοῖνον
 ταῦτα ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν, ἢ ἕως ἂν
 ἢ ἀνέλεγκτα, μὴ ποτε φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ μηδ' αὐ B
 ὑπ' ἄλλης νόσου μηδ' αὐ ὑπὸ σφαγῆς, μηδ' εἰ τις
 ὅ τι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμει, ἕνεκα
 τούτων μηδὲν μᾶλλον ποτε ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, πρὶν
 ἂν τις ἀποδείξῃ, ὡς διὰ ταῦτα τὰ παθήματα τοῦ
 σώματος αὐτῇ ἐκείνη ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα γί-
 γνεται. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν ἄλλῳ γιγνομένου, τοῦ
 δὲ ἰδίου ἐκάστῳ μὴ ἐγγιγνομένου, μήτε ψυχὴν μήτε
 ἄλλο μηδὲν ἐῶμεν φάναι τινὰ ἀπόλλυσθαι. Ἀλλὰ C
 μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδεὶς ποτε δείξει, ὡς τῶν
 ἀποθνησκόντων ἀδικωτέρας αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θά-
 νατον γίνονται. Ἐὰν δὲ γέ τις, ἔφη, ἐγώ, ὁμοί-
 ας τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵεναι, καὶ λέγειν, ὡς πονηρότερος
 καὶ ἀδικωτέρος γίνονται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ

Dein ψυχῇ ante ψυχῆς in vett. edit. neglectum, quod nuper prae-
 buerunt Par. A. Vat. Θ. Ven. EII. Vind. Ang. Vat. m. r. Flor.
 a. c. x. a. γ. Reperit etiam Ficinus.

B. μηδ' αὐ ὑπ' ἄλλης νόσου] αὐ om. Angel. In Par.
 A. sec. Duebner. Flor. a. c. γ. Ven. E. Vat. m. est μήτε φῶμεν.
 In proximis omnes codd. et edit.: μηδ' αὐ ὑπὸ σφαγῆς. Sed
 Astius ἐπὶ delevit.

τὰ παθήματα τοῦ σώματος] V. τὰ παθήματα τὰ τοῦ σ.
 Alterum τὰ om. Flor. a. β. γ. Par. ADK. Vat. Θ. Ven. II. Mon.
 Vat. m. r. Eiecit primus Bekker.

ἐκάστῳ μὴ ἐγγιγνομένου] V. ἐκάστον e Par. ADK. Vat.
 Θ. Ven. II. Mon. Ang. Vat. r. Flor. β. γ. x. emendatum.

brarii, quum usitatae loquendi
 formulae meminissent, quamvis
 ἂν servato, tamen temere λέγεις
 scripserunt. Alterum huius rati-
 onis exemplum attulit C. Fr.
 Hermann. Legg. II. p. 656.
 A., ubi Par. A. et Vat. Q. λέ-
 γοις tuentur. Legitur etiam
 Legg. X. p. 897. E: κάλλιστα
 ἂν λέγοις.

Cap. X. ὑπ' ἀλλοτρίου κα-
 κοῦ — κακόν] Haec per ap-
 positionem adiecta sunt superio-
 ribus illis: ὑπὸ δὲ σιτίων πονη-
 ρίας. Praepositionem in appo-
 sitione sic iteratam notavimus
 Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

Apolog. Socr. p. 35. C. Gorg.
 p. 474. E. Phaedon. p. 81. B.
 p. 110. E., ubi v. annot. Fal-
 litur igitur Ast. ὑπ' ante ἀλλο-
 τρίου putans aut delendum esse
 aut in τοῦ mutandum. conf.
 Bernhardt Synt. p. 201.

B. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ —
 ἀπόλλυσθαι] Alieno autem
 malo in alio prurumpente, pro-
 prio non inhaerente, neque ani-
 mum neque aliud quid sinamus
 dicere quenquam inire.

C. ὁμοίως τῷ λόγῳ τ. λέ-
 ραι] H. e. adversari Eu-

ἀναγκάζεται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιω-
σομένου, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδι-
κίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι ὡσπερ νόσον, καὶ
D ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀποκτιννύοντος τῆ ἑαυτοῦ φύσει, ἀπο-
θνήσκειν τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα
θαῖττον, τοὺς δ' ἥττον σχολαίτερον, ἀλλὰ μὴ, ὡσ-
περ νῦν διὰ τοῦτο ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέμενων
ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Μα δὲ, ἡ δ' ὅς, οὐκ ἄρα

D. ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀποκτι.] ὑπ' αὐτοῦ τοῦτον ἀπ. Bekkerus cum Mon. et Flor. β. Sed recte alii ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀποκτι. quod servarunt etiam Schn. Turr. Herm. cum Astio malim ὑπ' αὐτοῦ τοῦτον, τοῦ ἀποκτι. Idem deinde ἑαυτοῦ mavult αὐτοῦ.

διὰ τοῦτο ὑπ' ἄλλων] V. τοῦτον, quod e Mon. et Flor. β. correxi. Servarunt tamen τοῦτον Schn. Turr. quos merito deseruit Hermann. Deinde scribebatur ἐπιθέμενων, quod cum Bek-

stath. ad Iliad. V. p. 935. ed. Rom. = p. 155. ed. Lips. Ὅρα δέ, inquit, οὐ ἐκ τοῦ ὁμόσε ἤλθεν ἡ μάχη λαβόντες ἀρχὴν οἱ Ἄτικοὶ ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε ἰδέασσι, λέγοντες ὁμόσε ἤλθεν ὁ δαῖνα τῷ δαῖνι, τοῦτ' ἔστιν, ἀνικατέστη ὡς εἰς πόλεμον, καὶ ὁμόσε ἤλθε τοῖς λόγοις ἢ ταῖς ἀντιλογίαις. v. Ruhnk. ad Tim. Gloss. p. 191. ann. ad Euthyphr. p. 3. C. ibique Schol.

τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. p. 99: θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγουσιν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρου. Εὐριπίδης Μηδεία. Recte Bastius ad Gregor. Corinth. p. 156. δεκάτω pro δευτέρου scribendum censet, monens etiam grammatici sententiam esse, adiectivum θανάσιμος, quod alii Atticis abiudicaverint, Platonis et Euripidis auctoritate satis muniri. — τῷ ἔχοντι, sc. αὐτήν, ut mox τῷ λαμβάνοντι, et τὸν δ' ἔχοντα, et libr. II. p. 357. B. p. 366. E. p. 367. B. D. E. al.

D. καὶ ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ ἀποκτι. —] Iungendum: καὶ τοὺς λαμβάνοντας αὐτό (sc. τὴν ἀδικίαν) ἀποθνήσκειν ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ (τῆς ἀδικίας) ἀποκτιννύοντος τῆ ἑαυτοῦ φύσει, hoc sensu: et ab illo, utpote sua ipsius natura pernicioso atque letifero, mori eos, qui ipsam acceperint eoque laborent. Formulam ἀποθνήσκειν ὑπὸ τινος, et Lat. mori ab aliquo, interire ab aliquo, abunde illustrarunt Matth. Gr. §. 496. 3. Heusinger. ad Ciceron. Offic. 1, 2, 12. Görenz. ad Academ. I, 11. Nec opus est de neutro pronominis post nomen feminini generis illato dicere, quem usum loquendi quum alibi, tum ad Protagor. p. 352. B. attigimus. Verba τῆ ἑαυτοῦ φύσει neque cum Astio in τῆ αὐτοῦ φύσει mutem, nec cum Schleiermachero interprete: jeder seiner eigenen Natur gemäss. Alterum enim librorum auctoritati, alterum loquendi consuetudini adversatur. Nimirum connectenda sunt illa cum τοῦ ἀποκτιννύοντος.

πάνδεινον φανέται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν. ἀλλὰ μάλ-
λον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τούναντίον τοὺς ἄλ-
λους ἀποκτιννύσαν, εἴπερ οἶόν τε, τὸν δ' ἔχοντα E
καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν, καὶ πρὸς γ' ἔτι τῷ
ζωτικῷ ἀγρυπνον· οὕτω πόρρω που, ὡς εἰσικεν, ἐσκή-
νηται τοῦ θανάσιμος εἶναι. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ,
λέγεις, ὁπότε γὰρ δὴ μὴ ἱκανὴ ἢ γε οἰκία πονηρία

kero ex Par. A. Vind. Angel. Vat. m., nos e Flor. a. c. x. a. γ. mutavimus.

E. καὶ πρὸς γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo πρὸς γέ τι, quod correxit Bekkerus. Dein Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. ἐσκήνηται, probante Bekkerō. Reliqui libri ἐσκήνηται. conf. p. 614. E. 621. A.

ἀλλὰ μὴ, ὡσπερ νῦν διὰ τοῦτο —] Male vulgo post ὡσπερ νῦν commate interpungunt. Nam verba cohaerent sic: ἀλλὰ μὴ (ἀποθνήσκειν), ὡσπερ νῦν — ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι, ut vere monuit Morgenstern. Symbol. p. VII. Eadem post ἀλλὰ μὴ ellipsis est Phaedon. p. 101. B: οὐκοῦν τὰ δέκα τῶν ὀκτώ δεσὶν πλείω εἶναι — φοβόσθαι ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ (sc. πλείω εἶναι) πλήθει. Praeterea sustulimus gravius etiam vitium, quo locus laborabat. Quod enim vulgo circumfertur διὰ τοῦτον, quis est quin de errore admonitus statim videat esse prorsus importunum? Conieci διὰ τοῦτο. Inspeci codicum lectiones. Coniecturam vidi ab optimis libris Mon. et Flor. β. firmari. Sic p. 609. E: φήσομεν αὐτὸ δι' ἐπειτα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας ἀπολωλέναι, ubi vim praepositionis accusativo iunctae declaravimus. Argutias agit Schneiderus διὰ etiam cum genitivo copulatum causam remotiorem significare posse contendens.

οὐκ ἄρα πάνδεινον —]

Similiter Phaedon. p. 107. C., ubi v. Wyttenbach.

εἴη κακῶν] a malis nunc cum iniustitia coniunctis. Neque enim κακῶν pro masculino accipiendum.

E. καὶ πρὸς γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ ἀγρυπνον] et praeterquam, quod vitalem faciat, etiam insomnem reddentem, utpote etiam noctu aliis insidiantem et mala intentantem. Horat. Epist. I. 2, 32: Ut iugulent homines, surgunt de nocte latrones. Sympos. p. 195. C: νέος μὲν οὖν ἐστὶ πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἀπαλός. Theaet. p. 185. E: καλὸς τε καὶ ἀθός· πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὐ ἐποίησάς με κ. τ. λ. Phaedr. p. 240. B. E. Phaedon. p. 106. C. Plurima huiusmodi exempla collegit Wyttenbach. ad Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 115. B. = p. 766. ed. Ox.

οὕτω πόρρω που — ἐσκήνηται] adeo longe — abest, ut afferat mortem. Notabis usum verbi metaphoricum.

καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι ψυ-
χὴν, σχολῇ τὸ γε ἐπ' ἄλλον ὀλέθρῳ τεταγμένον κα-
κὸν ψυχὴν ἢ τι ἄλλο ἀπολεῖ, πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται.
Σχολῇ γ', ἔφη, ὡς γε τὸ εἰκός. Οὐκοῦν ὁπότε μὴδ'
ὑφ' ἐνὸς ἀπόλλυται κακοῦ, μήτε οἰκεῖον μήτε ἄλλο-
611 τρίου, δῆλον ὅτι ἀνάγκη αὐτὸ αἰεὶ ὄν εἶναι· εἰ δ'
αἰεὶ ὄν, ἀθάνατον. Ἀνάγκη, ἔφη.

Cap. XI. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως
ἐχέτω. εἰ δ' ἔχει, ἐννοεῖς, ὅτι αἰεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί.
οὔτε γὰρ ἂν που ἐλάττους γένοιτο μηδεμιᾶς ἀπολ-
λυμένης, οὔτε αὖ πλείους· εἰ γὰρ ὅτιοῦν τῶν ἀθα-
νάτων πλέον γίγνοιτο, οἶσθ' ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν
γίγνοιτο καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα.
Ἀληθῆ λέγεις. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, μήτε τοῦτο οἴω-
B μεθα, ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει, μήτε γε αὖ τῇ ἀλη-
θεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν, ὥστε πολλῆς
ποικιλίας καὶ ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν

Cap. XI. P. 611. εἰ δ' ἔχει] V. ἔχει, praeter fidem co-
dicum.

B. μήτε τοῦτο οἴωμεθα] V. οἴωμεθα. Coniunctivum,
quem desiderabat Steph., codd. omnes fere praebuerunt. Vat. m.
a pr. m. οἴωμεθα.

Οὐκοῦν εἰκός γε] Flor. γ. οὐκ οὐν. Flor. x. οὐκοῦν. Ce-
teri omnes οὐκοῦν. Recte. Conf. libr. III. p. 398. C. VIII. p. 552.

σχολῇ τὸ γε ἐπ' ἄλλον]
Lenius dictum pro nullo mo-
do. Schol. σχολῇ νῦν ἀπὸ τοῦ
οὐδαμῶς.

Cap. XI. P. 611. ὅτι αἰεὶ
ἂν εἶεν αἱ αὐταί] Postquam
animum docuit esse immortalem,
quippe qui nec suo nec
alieno malo pessumdetur; eun-
dem etiam immutabilem esse
probat et ab omni vicissitudinis
inconstantia liberum atque im-
munem.

αἰεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί] Loc-
us memorabilis, unde Platonem
intelligimus statuisse num-
erum animorum perpetuo ma-
nere eundem. Pythagoricum for-
tasse hoc placitum est, quod

habet nescio quid coniunctionis
cum animorum metempsychosi.
οἶσθ' ὅτι ἐκ τοῦ θν.]
Οἶσθ' ὅτι est formula assen-
sum exspectantis, Platoni ma-
gnopere frequentata, de qua di-
ctum est ad Phaedon. p. 72. B.
et Gorg. p. 486. A. Acuta ta-
men est Schleiermacheri
suspicio, respici putantis ad
Phaedon. p. 71 — 72. D.

B. οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειεν
ἂν] Verbum ἀναγκάζειν pro-
bandi et evincendi significa-
tione positum illustravit Hein-
dorf. ad Theaet. p. 153. C. §.
27. Quod οἱ ἄλλοι λόγοι pro
immortalitate animorum expo-
siti memorantur, respicitur ma-
nifesto ad disputationes in Phae-

αὐτὸ πρὸς αὐτό. Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐ ῥάδιον, ἦν
δ' ἐγώ, ἀττίον εἶναι σύνθετον τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ
τῇ καλλίστῃ κεχορημένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν ἐφάνη
ἢ ψυχῇ. Οὐκοῦν εἰκός γε. Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθά-
νατον ψυχῇ, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκά-
σειαν ἂν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐ κελωβημένον
δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπὸ τε τῆς τοῦ σώματος κοι-
νωνίας καὶ ἄλλων κακῶν, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς θεώμε-
θα, ἀλλ' οἷον ἐστὶ καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον
ικανῶς λογισμῶ διαθεατέον, καὶ πολὺ γε κάλλιον
αὐτὸ εὐρήσει καὶ ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ
ἀδικίας διόψεται καὶ πάντα, ἃ νῦν διήλθομεν. νῦν
δὲ εἶπομεν μὲν ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ πα-
ρόντι φαίνεται· τεθεάμεθα μὲντοι διακείμενον αὐτό,
ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὄρωντες οὐκ ἂν
ἔτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ
τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλά-

B. Gorg. p. 516. E. Sophist. p. 231. B. p. 235. E. p. 238. B.
Politic. p. 283. B. Cratyl. p. 408. B. Theaet. p. 142. D. Euthyd.
p. 307. B. al.

C. λογισμῶ διαθεατέον] διαθετέον Par. AD. Vat. Or.
Ven. H. θεατέον Vind. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. θεατέον Ang.
Dein γε om. Par. A. Vat. m. Flor. a. a. γ. et Schneider. Turr.

D. αὐτοῦ ἴδοιεν] V. ἴδοιεν αὐτοῦ, contra librorum fere

dro ac Phaedone de hoc argu-
mento institutas.

οὐ κελωβημένον — καὶ
ἄλλων κακῶν] Haec quoque
in Phaedone p. 66. B. C. D.
al. illustrantur.

C. εὐρήσει — διόψεται]
Astius putabat ὁ λογισμὸς,
Hier. Müllerus autem αὐτὸ
sc. τὸ ἀθάνατον sive ἢ ψυχῇ in-
telligendum esse. Neuter recte.
Subiectum est pronomen indefi-
nitum *eis*, cuius notio verbis il-
lis inest: δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι.
v. ad libr. VI. p. 506. C. Ad-
verte etiam numerum] pluralem
nominum abstractorum] ἀδικίας
et δικαιοσύνας.

ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον

Γλαῦκον] Schol.: Τὸν Γλαῦ-
κὸν φασὶ Σιούφρον καὶ Μερόπη
εἶναι νιόν, γενέσθαι δὲ θαλάτ-
τιον δαίμονα. οὗτος γὰρ περὶ
τῶν ἀθανάτων πηγῆ καὶ κα-
τελθὼν εἰς αὐτὴν ἀθανάσιος ἐν-
γε, μὴ δυνήθεις δὲ ταύτην τσίβιν
ἐπίδειξαι εἰς θάλασσαν ἐξήρη.
καὶ περιεῖσι τοὺς αἰγιαλοὺς πάν-
τας καὶ τὰς νήσους ἀπᾶς τοῦ
ἐναντιοῦ ἅμα τοῖς κήτεσι. μαρ-
τυρεῖται δὲ πάντα φαῦλα κ. τ. λ.
Conf. Athenaeus VII, 12.
Schleiermach. p. 617. sq.
Godofr. Hermann. Dissertat.
de Glaucis Aeschyl. Opusc. T. IV. p. 120 sqq.
τά τε παλαιὰ τοῦ σ. μ.]
Voci τε deinde δε respondet in
verbis ἄλλα δὲ προσπερικέται.

οθαι, τὰ δὲ συνετριφῆσθαι καὶ πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀλλὰ δὲ προσπερικέναι, ὄστρεά τε καὶ φνίκια καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ μᾶλλον θηριῶ ἐοικέναι ἢ οἷος ἦν φύσει· οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεάμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. ἀλλὰ δεῖ, ὦ Γλαύκων, ἐκείσε βλέπειν. Ποῖ; ἢ δ' ὅς. **E**ἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν ὧν ἀπίεται καὶ οἴων ἐρίεται ὀμιλιῶν, ὡς ξυγγενῆς οὖσα τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ αἰεὶ ὄντι, καὶ οἷα ἂν γένοιτο τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὀρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστι,

omnium praeter Ven. E. auctoritatem. Tum κελεύσθαι Par. A. Vat. m.

ὄστρεά τε κ.] ὄστρεα Mon. rec. Mox ὄστρεα Flor. β. Pro vulg. φνίκια Schneideri Vind. F. praebuit φνίκια, quod habet etiam Athenaeus et I. Philoponus ab Alberto Iahmio laudatus in Zeitschr. f. Alterthumsw. 1842. p. 552. not. 11. conf. Butt. Gr. Ampl. II. p. 334.

de quatione loquendi v. Apolog. Socr. p. 19. D. Symp. p. 186. E. De Rep. II. p. 367. C. III. p. 394. C. al.

Eἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς] h. e. ad studium sapientiae, quo optimi cuiusque animus maxime tenetur atque ducitur. Ex illo enim philosophus divitiarum mentis animique naturam facillime cognosci arbitratur. Qui Phaedonem diligenter lectitarunt, iis sponte in memoriam redibit locus plane divinus p. 79. A sqq. c. XXVI sq., ubi animum ad naturas simplices ac divinas referri oportere subtilissimis argumentis docetur.

E. ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστὶ] Sicuti Glaucus ille marinus. Proxima Morgensternio Symbol. p. VIII. sic emendanda videbantur: ἐν ᾧ νῦν δέδουκε (subiit, immersa est) παρακροσθεῖσα (excus-

so sabulo). Nulla tamen opus mutatione. Nam παρακροσθεῖσα est: circumcirca decussa petris et ostreis. Similiter Libr. VII. p. 519. A. εἰ — περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ. Confirmat loci scripturam Plotin. Ennead. I. Libr. I. p. 14. ed. Creuzer. δεῖ δὲ παρακροσθῆναι τὰ προστεθέντα, εἰπερ τὸ ἐθέλει, φησί, τὴν φύσιν αὐτῆς ἰδεῖν εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς ἰδεῖν, ὧν ἐφαίνεται, καὶ τὸς συγγενῆς οὖσα εἶναι ὅ ἐστιν, ubi ille universum hunc locum Platonis in usum suum convertit. Nec istud ἐν ᾧ νῦν ἐστὶ et ὧ νῦν αὐτῆς offendit. Exempla vocis nunc et νῦν similiter repetitae collegit Wopkensius Lectt. Tullian. p. 18 sq. — ἐστιάσεις de animi pastu, ut Cicero appellat; conf. Ast. ad Phaedr. p. 221.

P. 612. εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως] Graeci ὅπῃ καὶ ὅπως eo-

καὶ περικροσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῆ, ἅτε γῆν ἐστιωμένη, γερῶ καὶ πετρώδη πολλὰ 612 καὶ ἄγρια περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστιάσεων. καὶ τότε ἂν τις ἴδοι αὐτῆς τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδῆς εἴτε μονοειδῆς, εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἶδη, ὡς ἐγῶμαι, ἐπιεικῶς αὐτῆς διεληλύθαμεν. Παντάσῃ μὲν οὖν, ἔφη.

Cap. XII. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τὰ τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ 612 τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν

E. τῷ αἰεὶ ὄντι] τῷ addidit Bekker, ex Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m., quibuscum consentiunt Flor. a. c. a.

P. 612. τότε ἂν τις ἴδοι] V. Idem, quod ex optimis libris correctum.

Cap. XII. ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ] ἀπεδυσάμεθα Par. A. D. K. Vat. Θ. Ven. II. Aug. Vat. r. Mon. Flor. a. (superscr.) et Stobaeus Sermon. IX. p. 122. quod receperunt Turr. sed vid. interpretat. Vulgatam lectionem etiam Schneiderus servavit.

dem modo coniungunt, quo nos dicimus: auf welche Art und Weise. Phaedon. p. 100. D: εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη. infra p. 621. B: ὅπῃ μὲν τοι καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο. Legg. II. p. 652. A. Plura dabit Iacobs. ad Philostrat. Imag. p. 635 sq. Pertinent huc etiam πάντα καὶ πάντως libr. VI. p. 490. A: οὐδαμῆ οὐδαμῶς Phileb. p. 60. C. Tim. p. 50. C. Legg. XII. p. 951. C. Phaedon. p. 78. D. al.

Cap. XII. τὰ τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ] Morgenstern. Symbol. p. VIII. haec verba interpretatur. „Απεδυσάμεθα, inquit, i. e. nobis exuimus, a nobis amovimus, (malim: nostro in sermone nudavimus) disserentes sc. de iustitia, loco optime convenit. Idem vult Socrates Platonicus, quod statim effert verbis: οὐ — ἐπηνέγκα-

μεν, non protulimus in medium, non adhibuimus ad iustitiam illustrandam. Scilicet Socrates iam repetit, quod fecerint secundum id, quod Glaucus iusserat libr. II. p. 361. B. C: ἀφαιρετέον δὴ τὸ δοκεῖν κ. τ. λ. γυμνωτέος δὴ πάντων (ὁ δίκαιος), πλὴν δικαιοσύνης κ. τ. λ., flagitante etiam Adimanto p. 367. B. — D. τὰς δὲ δόξας ἀφαιρεῖ, ὥσπερ Γλαύκων διεκλεύσατο· εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρήσεις κ. τ. λ. — μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρος ἄλλοις ἐπαυεῖν κ. τ. λ.“ Itaque nec ἀπεδυσάμεθα continuo recipiendum fuit, quod non videtur idoneam habere explicationem, nisi interpreteris: quum reliqua, quae ut ne respicerentur postulabatis, nostro in sermone removimus. Pro ἐπηνέγκαμεν Cobetus Varr. Lectt. p. 259. ἐπηνέσαμεν legi iubet. Sed praestat vulgatum.

τε καὶ Ὀμηρον ὑμεῖς ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὐρομεν, καὶ κλητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, ἐάν τ' ἔχη τὸν Γύγου δακτύλιον, ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιοῦτω δακτυλίῳ τὴν Ἄιδος κυνῆν; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, νῦν ἤδη ἀνεπίφθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε καὶ οἴους τῇ ψυχῇ παρέχει παρ' ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε ἔτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὴν τελευτήσῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἔδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα; Ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἄδικον εἶναι καὶ τὸν ἄδικον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἠγείσθε, κἂν εἰ μὴ δυνατόν εἴη ταῦτα λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα αὐτῇ δικαιοσύνῃ πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη. ἦ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοῖν μὲντ' ἂν, ἔφη, εἰ μή. Ἐπειδὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, κεκοιμένα

ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην] Sic Vat. Θ. Ven. II. Par. DK. Mon. Ang. Vat. m. r. Florentini et Stob. Vulgo ἀλλ' αὐτὴν δ. Par. A. Vind. ἀντιδικαιοσύνην. Paullo ante Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. ὥσπερ καὶ Ἡσίοδον.

C. κἂν εἰ μὴ δυνατόν] δυνατά. Mon. Flor. β. Pro ἠγείσθε Par. A. Vind. Φ. Vat. m. ἠγείσθε.

D. τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ] Inserui ἦν δ' ἐγώ e Ven. Ξ. Ang. Flor. a. γ. a. x. Stob. et edit. Bas. 2. Etiam Par. A. γρ. ἦν δ'

B. αὐτὸ δικαιοσύνην] ipsam iustitiam per se solam. Usus pronominiis αὐτὸ iam supra attigimus ad libr. II. p. 363. A.

καὶ ποιητέον εἶναι —] Haec quoque pendent ab εὐρομεν, quod duplici modo constructum est, quandoquidem primo simplicem accusativum, deinde vero accusativum cum infinitivo adiunctum habet.

ἐάν δ' ἔχη τὸν Γύγου δ.] h. e. sive alios lateat sive non lateat, nec tantum homines, sed etiam deos. De Gygae anulo v. libr. II. p. 359. C. sqq. — Orei galeam putabant effi-

cere, ut, si quis deorum eam haberet impositam, is conspici non posset; v. Hom. II. V, 845., ubi Pallas narratur Plutonis galea capiti imposita Martis oculos fefellisse. v. Apollodor. II. 4, 2. ibique Heyn. πρὸς ἐκείνοις —] praeter illa, quae de iustitia ipsa exposuimus.

C. Ἄρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι] Ἀποδιδόναι proprium est verbum de iis, qui id, quod ipsis creditum est, reddunt ac persolvunt. Metaphoricum usum copiose illustravit Wyttenbach. Biblioth. Crit. Vol. III. P. II. p. 56 sqq., qui aptissime

εἰσίν, ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομισῆται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδοῦσα ἐφάνη καὶ οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν. Δίκαια, ἔφη, αἰτεῖ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώσετε, ὅτι θεοὺς γε οὐ λανθάνει ἐκότερος αὐτῶν οἶός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλῆς ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισῆς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὁμολογοῦμεν. Ἔστι ταῦτα. Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ θεῶν γίγνεται, πάντα γίνεσθαι ὡς οἶόν τε ἄριστα, εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἀμαρτίας ὑπῆρχε; Πάννυ μὲν οὖν. Οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται, ἐάν τ' ἐν νόσοις ἢ τινι ἄλλῳ τῶν δοκοῦντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν

ἐγώ. In Par. A. Vat. Θmr. Vind. Ven. II. extat ἦν τοίνυν κεκρ. et in Par. DK. Mon. οὖν τοίνυν. Herm. ἦν δ' ante ἐγώ inseruit omisso ἦν δ' ἐγώ post τοίνυν.

καὶ ὑμᾶς ὁμ.] ἡμᾶς Par. A. Vat. mr. Θ. Vind. Ven. II. Ang. Flor. a. c. x. a. γ. cum Ald. Bas. 1. 2. Stob. quod receperunt Schin. Turr. Herm.

ἃ ἀπὸ τοῦ δ.] ἃ om. Par. A. Ven. II. Vind. Vat. m. et pr. Θ. E. Ἔστι ταῦτα] Desinit hic Venet. II.

cum hoc loco contulit Politic. p. 267. A: καλῶς καὶ καταπερεῖ χρέος ἀποδεδωκᾶς μοι τὸν λόγον, προσθεῖς τὴν ἐπιροπὴν οἷον τόκον καὶ ἀναπληρώσας ἀντόν. — τοῦ λόγου ἕνεκα, argumentationis sustentanda e causa. Aliud est λόγου ἕνεκα, diejis causa, ut monuit Heindorf. ad Theaet. §. 118.

D. Ἀδικοῖν μὲντ' ἂν, — εἰ μή] sc. μνημονεύοιμι. conf. Matth. Gr. §. 617. C.

ὥσπερ ἔχει δόξης —] Fuit qui ὥπερ legendum conieceret. Frustra. v. Matth. Gr. §. 337. Ego, inquit, vicissim hoc a vobis pro iustitia postulo,

ut quod et a diis et ab hominibus de ea iudicatur, id vos quoque confiteamini de ea ita existimari.

ἵνα καὶ τὰ νικητήρια — ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τ.] In his καὶ eodem modo geminatur, quo in formula comparandi ὥσπερ καὶ — οὕτω καὶ dupliciter poni solet. Etenim sententia haec est: ut iustitia, sicuti per se expectanda visa est, ita etiam habita bonae existimationis et utilitatis ratione praemium reportet. De re ipsa conf. Libr. II. p. 361—362. E. 364. D.E.

E. οὐ λανθάνει ἐκότερος αὐτῶν] sc. ὁ δίκαιος καὶ

τι τελευτήσῃ ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ
 ὑπὸ γε θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθυμείσθαι
 ἐθέλῃ δίκαιος γίνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς
 B ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῶν. Εἰκός γ',
 ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου.
 Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τὰναντία τούτων δεῖ διανοεῖ-
 σθαι; Σφόδρα γε. Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαυτ'
 ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ. Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν,
 ἔφη. Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; ἄρ' οὐχ ὡς
 ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοὶ τε καὶ
 ἀδικοὶ δρωσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὐ
 ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μῆ; τὸ μὲν πρῶτον
 C ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίγνον-
 ται, τὰ ὡτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι
 ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος

P. 613. B. τοιαυτ' ἂν εἴη] Vulgo τοιαυτ' ἄτ' ἂν εἴη. Recte
 ἄτ' om. Par. AK. Vat. Θ. Ven. E. Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. a. γ.
 ὅπερ οἱ δρομῆς] Sic Par. A. Vulgo δρομῆς.
 C. πρὸς τέλος ἐκάστης περ.] Sic Par. A. Vind. Vat. m.
 Flor. a. c. a. γ. Ante Bekkerum erat πρὸς τὸ τέλος.

ὁ ἀδικος. Conf. Legg. IV. p. 716.
 D. — κατ' ἀρχάς. Libr. I. cap. 23.

P. 613. οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε
 θεῶν ποτε ἀμελ.] Egregiasen-
 tentia! Apolog. Socr. p. 41. C.
 καὶ ἐν τῷ τοῦτο διανοεῖσθαι ἀλη-
 θές, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 κικῶν οὐδὲν οὔτε ζῶντι οὔτε τε-
 λευτήσαντι, οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ
 θεῶν τὰ τοῦτο πράγματα. Si-
 militia leguntur Legg. X. p. 905.
 coll. 899. D. — 904. D.

ὁμοιοῦσθαι θεῶν] Nam eo
 philosophus viro sapienti atque
 honesto enitendum censet, ut,
 quantum per humanam condi-
 tionem fieri possit, deo similis
 evadat. Conf. libr. VI. p. 500.
 C. D. Theaet. p. 176. B. — E.
 Legg. IV. p. 716. B. C. coll.
 Plutarch. de S. N. V. p. 15.
 et 27. ed. Wyttenb. Them. ist.
 Or. II. p. 32. Aristid. Orat. Plat.
 T. II. p. 154. ed. Iebb. A1-

bini Isagog. c. 27. p. 115. ed.
 Fisch. Stob. Eclogg. Ethic. p. 163.

B. οὐχ οἱ μὲν δεινοὶ τε κ.]
 Iniustos similes ait esse cur-
 soribus, qui primo magno cum
 impetu prosiliant, in extremo
 autem cursu sese dent turpiter,
 auribus ad humeros demissis
 sine corona ex populi turba se
 proripientes. — ἀπὸ τῶν ἄνω,
 inde a carceribus. — ἀπὸ τῶν
 ἄνω, inde a meta s. calce. Ce-
 terum cum toto hoc loco com-
 pares illa Pauli Apostoli Epist.
 I. ad Corinth. IX, 24. Epist. II.
 c. IV, 9. ad Philemon. c. III, 14.

C. τὰ ὡτα ἐπὶ τῶν ὤμων]
 Phot. Lexic. 572, 14.
 πρὸς τέλος ἐκάστης περ. —
 φέρονται:] Haec praecedenti-
 bus per epexegesin adiecta sunt,
 hoc sensu: Nonne idem etiam
 iniustus viris plerumque con-
 tingit? nonne enim hi in

ἐλθόντες τὰ τε ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται.
 οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαίνει;
 πρὸς τέλος ἐκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου
 εὐδοκίμοῦσί τε καὶ τὰ ἄθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων
 φέρονται; Καὶ μάλα. Ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ
 τούτων ἄπερ αὐτὸς ἔλεγε περὶ τῶν ἀδίκων; ἐγὼ γὰρ
 δὴ, ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπειδὴν πρεσβύτεροι γένωνται, D
 ἐν τῇ αὐτῶν πόλει ἄρχουσι τε ἂν βούλωνται τὰς ἀρ-
 χάς, γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδάσσι
 τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι, καὶ πάντα ἃ σὺ περὶ ἐκεί-
 νων, ἐγὼ νῦν λέγω περὶ τῶνδε· καὶ αὐτὸ καὶ περὶ
 τῶν ἀδίκων, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἐὰν νέοι ὄντες
 λάθωσιν, ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέ-
 λαστοὶ εἰσι καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προπη-
 λακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστιγούμενοι E

Καὶ μάλα] Flor. β. Mon. καὶ μάλα γε. Sic libr. III. p. 397.
 C. καὶ σφόδρα γε.
 E. καὶ ἃ ἄγροικα] Flor. x. Ang. ἃ καὶ ἄγροικα. Dein Par.
 A. γρ. λέγοντα. Vat. r. λέγων ponit ante εἶναι.

sine cuiusque actionis et
 consuetudinis et totius
 vitae bene audiunt atque
 praemia ab hominibus re-
 portant? ἄθλα φέρεσθαι est
 praemia merita atque de-
 bita reportare. Aliter libr.
 V. p. 468. C., ubi legimus πρὸς
 τὸ τάριστεία φέρειν.

Ἀνέξει ἄρα λέγοντος] Ead-
 dem verbi structura est libr.
 VIII. p. 564. D. Gorg. p. 491. A.
 Phileb. p. 13. C. Apolog. Socr.
 p. 31. B. Plura dabit Coraius
 ad Isocrat. p. 47. et p. 100.
 Respicitur ad Libr. II. c. 5.

D. ἐν τῇ αὐτῶν πόλει ἄρ-
 χουσί τε] Eadem fere de iu-
 iusto dicta erant libro II. p.
 362. B.

E. ἃ ἄγροικα ἐφησθα —
 ἃς πάσχουσιν] Respicit ad
 illa libr. II. p. 361. E. Cete-
 rum Ast. videre iubet, ne alie-

na manus verba εἶτα σφρέβλώ-
 σονται καὶ ἐκκαυθήσονται ex illo
 loco huc invexerit. Morgen-
 sternio virgula post ἐκκαυθή-
 σονται posita difficultatem tol-
 lere videtur. Nos quidem Astio
 assentimur, sicuti fecit etiam
 C. Fr. Hermann. Nimirum
 quae Socrates ipse ait sese iam
 non repetiturum, ea legentes ad-
 monere voluit bonus glossator.
 Audias vero Schneiderum hic
 quoque causam codicum argutus
 defendentem, quasi illi numquam
 obnoxii fuerint glossatorum et
 interpolatorum fraudibus. Post-
 quam enim satis proluxa anno-
 tatione varias de hoc loco sen-
 tentias exposuit, denique, quid
 ipse sentiat, his verbis declarat.
 „At nihil obstat, inquit, quo-
 minus Socratem verba εἶτα σφρέ-
 βλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται non
 a se addere, sed ex Glauconis

καὶ ἂ ἀγροῖκα ἐφησθαι οὐ εἶναι, ἀληθῆ λέγων. [εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται]· πάντα ἐκεῖνα οἴου καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς πάσχουσιν. ἀλλ' ὃ λέγω, ὅρα, εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ ἐφη· δίκαια γὰρ λέγεις.

614 Cap. XIII. Ἄ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ
δικαίῳ παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἀθλά τε καὶ
μισθοῖ καὶ δῶρα γίγνεται πρὸς ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς

Cap. XIII. P. 614. ἀπειλήφη τὰ ὑπὸ τ. λ.] Sic Par. A. Flor. a. c. x. γ. Euseb. Praepar. Evang. XI, 35. p. 562. Vulgo ἀπειλήφως ἢ. Mon. ἀπειλήφωτα. Viud. Vat. m. Ang. ἀπειλήφει τὰ.

oratione ad suam descriptionem participio *μαστιγούμενοι* inchoatam traducere statuamus, quasi dicat: *μαστιγούμενοι καὶ ἐκεῖνα πάσχοντες, ἂ ἀγροῖκα ἐφησθαι οὐ εἶναι ἀληθῆ λέγων, ὅτε ἐλεγε· εἶτα στρ.* etc. Quod quo magis perspicuum fieret, cum Aldo plenus post *λέγων* interpunxi. Haec ille. Nos vero quo magis fieret perspicuum, orta esse verba ex glossemate, iis uncis adhibuimus, ita sperantes fore, ut in posterum aciem criticorum minus praestringant. Sunt enim omnino intolerabilia, quia, iudice etiam Hermannno, nec tempus antecedentibus congruit, nec sententiae ratio Socratem singula supplicia enumerare patitur.

Cap. XIII. P. 614. ἀπειλήφη τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου] Haec forma coniunctivi perfecti etsi admodum rara est, quia plerumque participio et verbo *ᾶ, ἦς, ἦ* compensari solet, tamen non ita ex usu et consuetudine hominum sublata fuit, ut eius memoria in libris nulla plane superstes sit. Politic. p. 269. C: *ὅταν αὐτὸν περίοδοι τοῦ προσήκοντος ἀπὸ μέτρον εὐλήφωσιν ἢδη γρόνον.* Plura dabit Buttmann. Gr. Ampl. §. 97. annot. 11. p. 430. T. I. Infinitivus *ἀκούσαι* post *ᾶφειλ.* Stephano de fraude suspectus fuit; nec profecto iniuria.

Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς οὐ π.] Dicas, inquit, certum habens non multa alia esse, quae lubentius audiam. v. ad p. 608. D. Schneiderus Saxo ad Xenoph. Anab. I. §. p. 24. requirebat *ἀκούοντος* non opus.

B. Ἄλλ' οὐ μέντοι — ἐρῶ] Demonstrat philosophus dehinc iustitiae et iniustitiae itemque sapientiae et insipientiae etiam post mortem sua vel praemia vel supplicia divino rerum ordine esse constituta. Qua in re utitur mythi involucro. Quod cur ita fecerit, post ea, quae nuper de fabulosa Platonis sapientia in Prolegg. ad Phaedrum p. CXXXV. sqq. disseruimus, paucis hic significasse satis erit. Etenim continentur mythi apud Platonem fere arctiore quadam cum ipsa philosophiae doctrina necessitudine, quam plerique suspicati sunt, quandoquidem versantur in describendo statu aliquo et conditione vitae hominum vel singulorum vel universorum atque ordinis rerum universitatis, qualem propter ideae alicuius sive verisimilitudinem sive evidentiam poni atque sumi prorsus necesse sit. Repraesentant igitur illi tamquam imaginem quandam cuiuspiam ideae ita, ut statum aliquem et rerum ordinem ex illius necessitate oriun-

οἷς αὐτῆ παρίχετο ἢ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἴη. Καὶ μάλ', ἔφη, καλὰ τε καὶ βέβαια. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα, ἂ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει. γοῆ δ' αὐτὰ ἀκούσαι, ἵνα τελῶς ἐκάτερος αὐτῶν ἀπειλήφη τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα [ἀκούσαι]. Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς οὐ πολλὰ ἄλλ' ἥδιον ἀκούοντι. Ἄλλ' οὐ μέντοι σοι, B

vid. annot. Pro ἐκάτερος. Par. A. Vat. Θ. m. Mon. et pr. Ven. Z. Par. D. ἐκάτερον.

dum depingant. Etenim talis rerum status quoniam plane est consimilis iis, quae rerum experientia nituntur atque in facto sunt posita, fieri profecto non potuit, ut a Platone dialectica disputatione exquireretur; nam quemadmodum res adspectabiles atque sensibus subiectae non possunt dialectica subtilitate inveniri aut definiri, ita nec fortuna et conditio, qua vel vita humana vel rerum universitas aliquando utatur, ullo pacto potest arte disserendi explicari atque illustrari. Itaque Plato declaraturus iam atque dilucide ostensurus, de quo ipsi penitus fuit persuasum, divinam iustitiam non modo in hac vita mortali, sed etiam aeterno tempore per omnem rerum universitatem dominari ideoque cum virtute ac sapientia semper optime actum fore, prudenti consilio fabulari rei pictura usus est. In qua adumbranda atque illustranda more suo ita est versatus, ut religiosus popularium opinionibus, placitis physiorum, poetarum figmentis, denique suis ipsius inventis usus sit iisque in unum coniunctis admirabili ingenii solertia eam rei imaginem depinxerit, quae quum angusta quadam sanctitatis specie fulgeat, tum universi operis consiliis et rationibus longe sit convenien-

tissima. Itaque angusta sane species et huius mythi est, siquidem eo non tantum animorum fata sed etiam totius rerum universitatis spectacula panduntur, legibus divinis, captum humanae mentis longissime superantibus, ab aeterno constituta et sacrata. Artificiosissime autem toti operi ideo est accommodata, quia, postquam demonstratum est in vita hac terrestri iustitiae et sapientiae eam esse vim, ut optima quaeque per eam effici putanda sint, nunc etiam grandi quadam imagine proposita demonstratur, per totam adeo rerum universitatem sempiternae dominari iustitiam divinam, quae vices bonorum ac malorum lege sanctissima atque inviolabili etiam post vitam mortalem rependat, atque in omne aevum ita esse institutum, ut sapientiae studium idea boni sustentatum ad quam maximae felicitatis fructum perducatur. Quae omnia profecto cum summa operis tam praecclare concordant, ut hinc quoque intelligi possit, quorsum denique summa disputationis in his libris agitatae referenda sit. Ceterum de argumento fabulae quum supra in huius libri enarratione exposuerimus, singula autem in proximis ordine deinceps illustraturi simus, hoc loco de tribus tantum rebus universe quaedam ad-

B ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίον γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμον μὲν ἀνδρός, Ἡρῶς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε ἐν πολέμῳ τελευτήσας, ἀναιρεθέντων

monere consultum videtur. Etenim primum quidem alicui mirabile videatur, quod in hoc mytho Er quidam Armenius fingitur is, qui ex mortuis redivivus factus rerum futurarum notitiam in hanc vitam pertulerit adeoque Arrhidaeum, priscum Pamphyliae tyrannum, dirissima supplicia perpetientem conspexerit. At enim vero videtur ille ad rem praesentem ideo esse adhibitus, quia apud populos orientis fabulae de hominibus defunctis rursus in vitam revocatis non erant inusitatae. De redivivis hominibus exposuit Alex. Morus Nott. ad quaedam loca Novi Foederis ad Joann. XI. 39. ubi ille partem Commentarii a Proclo in Polit. X. compositi evulgavit; Act. Apost. XX. 10. Epist. ad Rom. VI. 4. ad Philipp. II. 3. et Hebr. XI. 1. Accedit huc quod philosophus isto modo simul significavit, iudicii post mortem aliquando instantis rationes tam late potere, ut ad omnes gentes atque nationes pertineat. Itaque istud quidem figmentum dubitari non potest quin totius huius disputationis consiliis utique sit accommodatissimum. Alterum, de quo aliquid monendum videtur, pertinet ad descriptionem totius rerum universitatis, quam philosophus in hac operis parte satis copioso sermone exhibuit. Quod cur ita fecerit, nobis quidem non videtur adeo esse obscurum. Quemadmodum enim in Phaedro universi mundi imagine proposita poetice declaravit, quid sit deum sequi atque divina sequendo rerum divinarum adipisci cognitionem; ita in Republica omnem rerum universitatem ostendit clarissime loqui

divinam iustitiam, qua aeternis legibus ita sit constitutum, ut virtuti et sapientiae suus honos constet, iniustitiae autem et temeritati suum dedecus et supplicium imminet. Itaque quod de vita hominum terrestri antea subtilibus argumentis demonstravit, id nunc ostendit ad omnem mundum pertinere, utpote infinitae iustitiae divinae plane respondentem. In quo prudentissimo consilio ita versatus est, ut rerum universitatem, qualem secundum Pythagoreos animo informaverat, depinxerit eoque modo suam de illa sententiam, etiam in Phaedro et Timaeo propositam, ita palam fecerit, ut paucissima, imprimis lucis columnam, quam finxit totum coelum permeantem, praesenti proposito accommodaverit. Superest tertium de quo aliquid dicendum sit. Quaerere enim licebit, quid quantumque sit, quod Plato in iis, quae ad statum futurae animorum vitae atque totius mundi depingendum et exornandum adhibuit, pro vero probaverit. De qua re ita videtur existimandum esse. Primum enim sine dubio non pauca meri ornatus gratia adhibuit atque arbitrio suo confinxit, ut dubium esse non possit, quin iis poeticae tantum dignitatis aliquid tribuerit. Deinde quae de mundi structura, de fatali lege divinae mundi gubernationis, de animorum vita atque migrationibus, tradidit, ea non tam pro veris, quam pro verisimilibus videtur habuisse, ut *τῆ δόξῃ* convenientia. His igitur accommodate effinxit descriptionem, quam exhibuit, non quo ea pro certis habuerit, sed quod ea a verisimilitudine non

δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων, ὑγιῆς μὲν ἀνηρέθη, κομισθεὶς δ' οἴκαδε, μέλλων θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω, ἀναβιοῦς

abhorreere iudicavit, praesertim quum eadem etiam ideo divinae iustitiae per omnia dominantis clariore luce perfunderet aptissima esse viderentur. Omnino vero tenenda quae Socrates in Phaedone absoluto mytho simili proficitur p. 114. D. *τὸ μὲν οὖν ταῦτα διίσχυρίζασθαι οὕτως ἔχει, ὡς ἐγὼ διεκλήθηθα, οὐ πρόπει γοῦν ἔρχομαι ἀνδρῶν· οὐ μὲντοι ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἅπαντα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐπεὶ περὶ ἀθανάτων γε ἢ ψυχῇ φαίνεται οὕσα, τοῦτο καὶ πρόπει μοι δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεύσαι οἰόμενος οὕτως ἔχειν· καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος, καὶ χρῆ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἑαυτῷ· διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλαι μηκύνω τὸν μῦθον.*

B. Ἀλκίον γε ἀπόλογον ἐρῶ], Apologus Alcinoi in proverbium abiit de longis fabulosisque narrationibus. Suidas: Ἀπόλογος Ἀλκίον· ἐπὶ τῶν φηλαροῦντων καὶ μακρῶν ἀποτερόντων λόγων. Sumptum esse putant ex Homeri Odyssea (ε', κ', λ', μ'), ubi Ulysses in convivio Alcinoi, Phaeacum regis, fabulas illas de inferis et portentosa commenta de Lotophagis, Laestrygonibus, aliis id genus, narrat. v. schol. ad h. l. et Erasmus Adag. Chil. II. Cent. IV., 32. p. 388. Ceterum notandus est iusus in verbis Ἀλκίον et ἀλκίμον. Astius. Conf. Aristot. Poet. 16. Rhet. III. 16 §. 7. Scholiastes inter alia haec habet: Ἀντικατατίθεται οὖν τῷ τοῦ Ἀλκίον λόγῳ ἐπὶ Ὀδυσσεὺς ἡγήθητι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρῶς. πλὴν ἐκεῖ μὲν ὁ Ἀλκίονος πρὸς εἰρήνην ὑπόκειται βλεπόντων καὶ τρυφῆν· ἐνταῦθα δὲ γεννάδας τις ὁ Ἡρῶ ἰσχύεται καὶ πολεμικός, καὶ μετὰ τὸ κατὰ τὸν

πόλεμον ἀποθανεῖν, ἢ χωρισθείσης αὐτῷ τῆς ψυχῆς ἴδοι ἐν Ἀιδου, ἀπαγγέλλον θέματα. Nominis Alcinoi triplex forma fuit usitata: Ἀλκίονος, Ἀλκίονος et Ἀλκίονος, de qua re v. Ruhnken. Hist. Crit. oratt. p. 127. Tom. VIII. Oratt. Reisk.

Ἡρῶς τοῦ Ἀρμενίου] Fabula haec licet a multis commemoretur, veluti a Plutarcho Sympos. IX, 5. 740. Iustino Cohort. ad gent. p. 101. Clemente Alex. Strom. V. p. 598. D. T. II. p. 719. Origene c. Cels. II, 16. T. I. p. 402. ed. Paris. Cyrillo c. Iulian. VII. p. 250. C. Theodoret. Serm. XI. p. 653. Valer. Maxim. I, 8. 1. Augustino de Civit. Dei XXII, 28. Macrobio in Somn. Scip. I, 1, 2. et 5., aliis, quos una cum illis laudavit Astius; tamen ex quo fonte ducta sit, ignoramus, quandoquidem illi omnes eam a Platone acceperunt. Clementi enim Erem hunc non alium esse nisi Zoroastrem affirmanti nemo temere fidem habendam arbitrabitur. Quantum in eadem atque ille sententia fuisse videtur Proclus, de quo ex commentariis eius ineditis quaedam refert Maius ad Ciceron. De Republ. p. 463. ed. Moser. Ceterum conf. Schleierm. ad h. l.

ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν] quum in proelio occisi decem diebus post sublatis essent iam putredine affecti. Verbum ἀναιρεῖσθαι hoc in genere proprium. v. Lexicon. Xenophon-teum T. I. p. 195. — De δεκαταίων, i. e. τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ. conf. Matth. Gr. §. 446, 8.

δ' ἔλεγεν ἂ ἐκεῖ ἴδοι. ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι
 C σφᾶς εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον, ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δὴ εἶναι χάσματα ἐχομένω ἀλλήλοισιν καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὐτῶν ἐν τῷ ἄνω ἄλλα κατασκευῶν. δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιήψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν
 D τῷ ὀπίσθεν σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπεῖν, ὅτι δεοὶ αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ, καὶ διακελεύειντο οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ὁρᾶν δὲ

C. τῆς τε γῆς δὴ εἶναι] Sic Ven. E. Par. K. Mon. Vat. m. r. Flor. β. pro vulg. τῆς γε γῆς. Pro χάσματα Flor. β. et Mon. χάματα. conf. III. p. 395. A.

D. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος] ἑαυτὸν δὲ προσελθόντα Par. K. Dein Vat. Θ. r. διακελεύειν τε. Ven. E. διακελεύειν γε. Euseb. et Theodoret. Therap. XI. p. 635. C. D. διακελεύεσθαι, probante Astio.

καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα] κατὰ θάτερον Mon. Flor. β. αὐταῖς δικασθείη] Sic Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo αὐτοῦ δικασθείην, quod mutavit Bekker., retinuit Ast.

ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι—] Infinitivum post ἐπειδὴ in oratione obliqua positum notavimus ad Sympos. p. 174. D. coll. Matth. Gr. §. 538. Rost. §. 121, annot. 3. et 4. p. 466. Deinde advertas infinitivos praesentis temporis πορεύεσθαι, ἀφικνεῖσθαι, καθῆσθαι κτλ., quorum usum optime explicavit Matth. l. c. §. 499. Plura eius generis exempla adscripsimus ad Sympos. p. 172. B. Pertinet huc etiam locus Gorgiae p. 489. C., ubi Coraio ἐδόκεισ' ἐνδείκνυσθαι corrigenti non assentior.

C. δὴ εἶναι χάσματα] „Duo ostia, alterum, per quod animae descendant in corpora; alterum, per quod e vita redeant, Plutarch. Gen. Socr. p.

591. C. unum χάσμα ponit, per quod animae adscendant ac descendant. v. Wytttenb. ad Plat. De S. N. V. p. 114. et ad Phaedon. p. XLII. Vide quae de his more suo exponit Porphyry. De antro nymph. p. 264. 268. 269.“ Astius.

ἐπειδὴ διαδικάσειαν] Verbum διαδικάζειν de iudicibus causam disceptantibus frequentatum docte illustravit Wytttenbach. ad Phaedon. p. 107. D. = p. 191. ed. Bat.

εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ] dextrorsum et sursum per coelum. En iudices pias animas ad dexteram sursum, impias ad sinistram deorsum ablegant. Quae quis non videt cum orientalium popu-

ταύτη μὲν καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς ἀπιούσας τὰς ψυχὰς, ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη, κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ ἐκ μὲν τοῦ ἀμείναι ἐκ τῆς γῆς μεστὰς ἀύχμου τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου καταβαίνειν ἑτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαράς. καὶ τὰς αἰεὶ ἀφικνουμένας ὡς περ ἐκ πολλῆς πορείας φαι-
 E νεσθαι ἦκειν, καὶ ἀσμένους εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι, καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλας ὅσαι γινώριμαι, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἠκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγῆσθαι δὲ ἀλλήλαις τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαούσας, ἀναμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἷα πάθουεν καὶ ἴδοιεν ἐν
 615 τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ — εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιε-

τὸ ἑτέρῳ ἐκ μὲν τοῦ ἀν.] Sic Par. A. Vat. m. Flor. a. Vulgo τὸ ἑτερον. Voces om. Vat. Θ. r.

E. καὶ ἀσμένους] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Vat. m. Flor. a. c. a. γ. Vulgo ἀσμένους. Dein Flor. a. x. Ang. κατασκηνῶσθαι. Par. K. κατασκηνῶσθαι. Nec pauci libri γινώριμοι. καὶ κλαούσας] Sic Mon. Flor. β. et sec. Dübner. Par. A. sec. m. Vett. edit. καὶ κλαούσας.

P. 615. πορείαν χιλιετη] Par. A. χιλιετην, vel potius χιλιετην, conf. Bekkeri Anecd. p. 1376. Eadem forma etiam in fine huius libri servata. χιλιετη ex uno Pal. A. Turr. cum Schneid.

lorum placitis mirifice consentire? De duplici illa via Ast. conferri iubet Rittersh. ad Isidor. Pelus. Epist. III, 413. Conferas etiam annotationem nostram ad Gorg. p. 524. A.

σημεῖα περιήψαντας] Etiam Gorg. p. 526. B. index inferorum animabus signa affigit, quibus distinguantur.

D. καὶ διακελεύειντο οἱ ἀκούειν] Non erat cur viri docti διακελεύεσθαι corrigerent. Nam optativus ponitur loco accusativi cum infinitivo, de qua structura v. ad Phaedon. p. 86. A. coll. Matth. Gr. §. 529. 3.

ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη] postquam iis ius dictum esset. Demosthen. T. I. p. 486. R. δικάζω τῷ ἀδικεῖσθαι φά-

Plat. Opp. Vol. III. Sect II.

σκοντι. Deinde κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ loco vulgat. κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ scripsimus praecunte Bekkeri. Intelliguntur enim duo ostia coeli et terrae.

E. καὶ ἀσμένους εἰς τὸν λειμῶνα ἀπ.] Librarii more pervulgari ἀσμένους scripserunt, quod ad communem loquendi consuetudinem propius accederet. Rem accuratius persequutus est Bremius Excursu XI. ad Lysiae Oratt. Select. p. 449. Deinde εἰς τὸν λειμῶνα adiecto articulo dicitur, quia huius prati significatio aliqua iam supra facta est verbis: ἀφικνεῖσθαι σφᾶς εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον κτλ. Accedit, quod campus ille fama satis celebratus fuit. Unde etiam Gorg. p. 524. A. legimus: οἱ-

τῆ — τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διη-
γείσθαι καὶ θείας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν
πολλά, ὡς Γλαύκων, πολλοῦ χρόνου διηγῆσασθαι· τὸ
δ' οὖν κεφάλαιον ἔφη τόδε εἶναι, ὅσα πώποτε τινα
ἠδίκησαν καὶ ὅσους ἔκαστοι, ὑπὲρ ἀπάντων δίκην δε-
δωκέναι ἐν μέρει, ὑπὲρ ἐκάστου δεκάκις· τοῦτο δ' εἶ-
B ναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἐκάστην, ὡς βίου ὄντος
τοσοῦτου τοῦ ἀνθρώπινου, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἐπι-
σμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοεν· [καὶ] οἷον εἰ πολλῶν
θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόντες ἢ στρα-
τόπεδα καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες, ἢ τινος ἄλλης
κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλάσιος ἀλ-

B. καὶ οἷον εἰ τινες πολλῶν] Vat. Θ. Ven. Ξ. Ang. Vat.
r. Flor. β. x. καὶ οἷτινες π.

πόλεις προδόντες] προδιδόντες Vind. Vat. m. Flor. a. c.
a. Vocis κακουχίας in Flor. x. superscriptum κακουργίας. Sed
illius vocis notio patet latius et huic loco melius convenit.

τοι οὖν ἐπειδὴν τελευτήσωσι, δι-
κάσονται ἐν τῷ λειμῶνι.

P. 615. πολλοῦ χρόνου διη-
γῆσασθαι] Creberrima verbi
εἶναι apud hunc genitivum elli-
psis est. Legg. IV. p. 708. D:
ξυμφορῆσαι πολλοῦ χρόνου καὶ
παγγάλεπον, sc. ἐστίν. Ibid. V. p.
729. E: πολλῆς εὐλαβείας — πο-
ρευθῆναι. Ibid. p. 728. D: τοῦ-
το δὲ νομοθέτου, int. ἐστίν. Ibid.
p. 735. C: σπουδῆς δὲ μεγίστης
— διερευνᾶσθαι. al.

ἐν μέρει] suo quemque
ordine, quemque deinceps.

τοῦτο δ' εἶναι —] hoc au-
tem, quod poenas deinceps
decies pro singulis
luant (id enim est τοῦτο), fieri
solere centenis quibusque
annis, quippe quum vita
humana tam longa sit, ut
decemlicem iniuriæ poe-
nam luere possint. Quippe
vita humana centenis annis, iter
autem mille annis absolvitur.
Quod quidem mille annorum

spatium etiam in Phaedro poe-
nis luendis destinatum est.

B. καὶ οἷον εἰ τινες πολ-
λῶν] Sic libri optimi atque plu-
rimi. Quam lectionem etsi stu-
diosissime defendit Schneide-
rus, tamen illud certe minime
effecit, ut οἷον, quod in exem-
plis afferendis usurpatur, isto
modo post καὶ illatum reliquo
sermoni intextatur. Nimirum
rectissime vidit Henr. Step-
hanus, cui etiam Astius assen-
sus est, particulam καὶ esse in-
siticiam. Cuius origines certe
neutiquam in obscuro latent. Sex-
centies enim grammatici impor-
tune καὶ addiderunt, sicubi sen-
tentia aliqua alii subiicitur per
epexegesin eamque ob causam
sine copulae vinculo subiungitur.
Cuius rei exempla bene multa
notavimus ad Protagor. p. 335.
A. Gorg. p. 450. A. 459. B. al.
Quae quum ita sint, licet opta-
tivi κομίζονται et κομισαντο pa-
riter atque ἐκτίνοεν ab ἵνα re-
gantur, tamen post ἐκτίνοεν ve-

γηδόνας ὑπὲρ ἐκάστου κομίσαντο, καὶ αὖ εἰ τινες
εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγο-
νότες εἶεν, κατὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν κομίζονται. τῶν
δὲ εὐθύς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων περὶ C
ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἀξία μνήμης. εἰς δὲ θεοῦς ἀσεβείας
τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας καὶ αὐτόχειρας φόνου
μειζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο. ἔφη γὰρ δὴ πα-
ραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου, ὅπου εἴη
Ἄρδιατος ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἄρδιατος οὗτος τῆς Παμφυ-
λίας ἔν τινι πόλει τύραννος ἐγεγόνει, ἤδη χιλιοστὸν
ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον, γέροντά τε πατέρα ἀπο-
κτείνας καὶ πρεσβύτερον ἀδελφόν, καὶ ἄλλα δὴ πολ- D

εὐεργετηκότες] V. εὐρηγετηκότες, invitis Par. A. Ven. aliis
plurimis.

C. ὅπου εἴη Ἄρδιατος] V. ὅπου ἂν εἴη, quod ex Par. ADK.
Vat. Θ. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Florentinis, Iustino Mart.
Cohort. ad Gent. p. 101. emendatum. Ceterum Iustinus, Clemens
Alex. et Plutarchus. De Ser. Num. Vind. p. 83. hominem vocant
Ἄρδιατον, quod Par. K. a pr. m. scriptum habet.

rissime colon, non comma in-
fertur, utpote in universi enun-
tiationi appositione.

εἰ τινὰς εὐεργεσίας] recte
facta, bona et laudabilia
facinora. Sic Phaedon. p. 113.
D: τῶν εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρου-
ται. Homer. Odys. X. 374:
ὣς κακοεργῆς εὐεργεσίῃ μέγ'
ἀμείνων.

C. τῶν δὲ εὐθύς γενομέ-
νων] Mira est codicum omnium
consensio de lectione manifesto
corrupta. Suspicio post γενομέ-
νων excidisse ἀποθανόντων, quod
etiam Astio in mentem venit.
Ficinus: De his vero, qui
statim ac nati sunt de-
cessere, aut breve tempus
vixerunt. Loquendi genus ad
Gorg. p. 523. E. Phaedon. p. 75.
C. et alibi notavimus. Defendit
Schneiderus librorum lectio-
nem ex eo, quod de mortuis
agatur et εὐθύς γενομένων signi-
ficet: von denen, die eben

erst geboren gewesen. Sed
id εὐθύς non exprimit.

καὶ γονέας καὶ αὐτόχ. φ.]
Vere, opinor, coniecit Mor-
genstern. Symbol. p. IX. καὶ
εἰς γονέας. Deinde Ast. αὐτο-
χειρίας legendum censet. Nisi
forte praestat αὐτόχειρος, quod
idem vir doctus prima libri edi-
tione de coniectura reposuit;
postea, nescio cur, abiecit, sed
merito nuper suscepit Hermann.
Ficinus: Erga deos autem
et parentes pios vel im-
pios, et homicidas, qui
cruede manus proprias pol-
luerunt, maioribus et
praemiis et poenis affe-
ctos esse narrabat. Legit
igitur ἀσεβεῖς τε καὶ εὐσεβεῖς.
Unde nihil lucri percipimus. Hu-
ius quoque loci integritatem
Schneiderus probare conatus
est, qui εἰς primum ad γονέας
quoque refert, deinde illud etiam
ad αὐτόχειρας alia positum si-
gnificatione referendum censet.
Contorta sane loci interpretatio.

λά τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένοις, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρωτώμενον εἰπεῖν, Οὐχ ἤκει, φάσαι, οὐδ' ἂν ἤξει δεῦρο. Cap. XIV. Ἐθρασάμεθα γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων· ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στόμιου ἤμεν μέλλοντες ἀνίεναι καὶ τάλλα πάντα πεπονθότες, ἐκείνόν τε κατείδομεν ἐξαίφνης καὶ ἄλλους σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυράννους· ἦσαν δὲ καὶ ἰδιῶται τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων. οὐς οιομένους ἤδη ἀναβήσασθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον, ἀλλ' ἐμυκᾶτο, ὅποτε τις τῶν οὕτως ἀνάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν ἢ μὴ ἰκανῶς δεδωκῶς δίκην ἐπιχειροῦ ἀνίεναι. ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν, παρεστῶτες καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα,

D. οὐδ' ἂν ἤξει] Sic Par. ADK. Vind. Mon. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. β. γ. et Iustinus Mart. Vulgo ἤξει.

Cap. XIV. σχεδόν τι αὐτῶν] Iust. M. αὐτοῦ, probante Stephano. Sed recte monuit Astius verba sic cohaerere: καὶ ἄλλους, σχεδόν τι τοὺς πλείστους αὐτῶν τυράννους, sc. ὄντας.

E. ἄγριοι, διάπυροι] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. Florentini. Vulgo post ἄγριοι insertum est καὶ, quod etiam Eusebius, Theodoretus et Clem. Al. omittunt.

διαλαβόντες ἦγον] Sic Par. K. Mon. Ang. Vat. r. Flor. a. β. a. x. et pr. Par. AD. Vat. Θ. cum Iustino Mart. Legebatur τοὺς μὲν ἰδίᾳ λαβόντες, quod praefert Winckelm.

P. 616. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτιοιτες] Sic Vind. Mon. Vat.

οὐδ' ἂν ἤξει] En satis certum exemplum futuri indicativi cum ἂν copulati. Nam paucissimi libri ἤξει timentur, quod Stephan. exhibuit. Apolog. p. 29. C: ὡς, εἰ διαφρευσομένη, ἣδη ἂν ἡμῶν οἱ νεῖς—διαφραγήσονται, ubi vulgo διαφραγήσονται. Phaedon. p. 61. C. οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἂν σοι ἐκὼν εἶναι πιστοῖται, ubi tamen aliquot codd. ἂν omittunt. Sed exempla structurae dederunt praeter eos, quos laudavit Schaeferus ad Gregor. Corinth. p. 66. Werferus in Actis Philolog. Monacc. T. I. P. I. p. 103. P. II. p. 248. ibid. p. 252. et A. Matth. Gr. §. 599. d. p. 1410. sqq. ed. 3. Usus loquendi alii aliter declarare conati sunt. conf. praeter Matthiaeum imprimis G. Hermann.

De ἂν particula Libr. I. c. 8. p. 31. et Rost. Gr. Gr. §. 120. c. β. p. 611. edit. 7. Significat autem Ardiaeum pro scelerum suorum magnitudine nec reversurum esse, utpote perpessurum aeterna supplicia. Censuit enim Plato, animos aeternis poenis cruciari, ubi sint plane insanabiles. Quam sententiam defendit etiam Gorg. p. 526. B. Phaedon. p. 113. D. sqq. iuxta cum iis, qui νεκρὰς scripserunt, ut Aeschines Socraticus, qui vocatur, in Axiocho §. 21.

Cap. XIV. ἦσαν δὲ καὶ ἰδιῶται τινες] Cave hic ἦσαν pro παρῆσαν positum putes; v. ad Protagor. p. 315. E. Sententia est: erant vero etiam alii qui privati ex eorum numero, qui magna perpetraverant facinora.

τοὺς μὲν διαλαβόντες ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους ξυμποδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, 616 καταβαλόντες καὶ ἐκδεῖραντες, εἴλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτιοιτες, καὶ τοῖς αἰετοῖσι σημαίνοντες, ὧν ἕνεκά τε ταῦτα ὑπομένοισιν καὶ εἰς ὃ τι εἰς τὸν τάρταρον ἐμπεσοῦμενοι ἄγοιτο. ἐνθα δὴ φόβων, ἔφη, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφίσι γεγονότων τοῦτον ὑπερβάλλειν τὸν φόβον, μὴ γένοιτο ἐκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι, καὶ ἀσμενέστατα ἕκαστον σιγήσαντος ἀναβῆναι. καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὐτὰς ἐνεργεσίας ταύταις ἀντιστρόφους· ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἐκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γένοιτο,

m. Flor. β. γ. Clemens Alex. Vulgo κνάπτιοιτες, quod tueri Schneiderus non debbat. De scriptura verbi v. Dorvill. Misc. Obs. Vol. IX. T. I. p. 118 sqq. Dobree ad Aristoph. Plut. p. 76. ed. Lips. Ducker. ad Thucyd. T. I. p. 478. ed. Lips. Mox verba ταῦτα ὑπομένοισιν om. Vat. Θ. Vind. Par. ADK. Mon. Ang. Vat. m. Florentini sex et pr. Ven. E. quae tamen liquido testatur vera esse Par. A. Dein Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. γ. καὶ εἰς ὃ τι εἰς τὸν τάρτ. quod recepi. Vulgo καὶ ὅτι εἰς τ.

τούτων ὑπερβάλλειν τὸν φόβον] In Par. A. secundum repetitam collationem scriptum extat τούτων. Dein τὸν φόβον om. Vat. Θ. Par. A. K. Mon. Flor. β. γ. x. Bas. 2. et Iustinus M. Non sum ausus nunc expungere. Dehinc vulgo legebatur sic: φόβον,

E. διάπυροι ἰδεῖν] V. ad Phaed. p. 84. C.—τὸ φθέγμα, i. e. mugitum, quem edebat immanis ille hiatus.

τοὺς μὲν διαλαβόντες ἦγον] Brunt qui amplectantur veterem lectionem ἰδίᾳ λαβόντες ἦγον, seorsum abducebant. Dio Chrysost. Orat. LXXVIII. p. 661. A: ἰδίᾳ ἕκαστον ἀπολαμβάνων καὶ ἀθρόους νοσθεῖων. v. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 109 sq. Sed voci ἰδίᾳ nihil in sequentibus respondet. Quocirca recte, opinor, Bekker. scripsit διαλαβόντες. Cuius verbi elegantiam non percipientes librarii ἰδίᾳ λαβόντες correxerunt. Etenim διαλαμβάνειν τινὰ est aliquem medium comprehendere, einen am

Leibe umfassen. Plutarch. Anton. c. 33: διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζεν. Ergo sententia haec est: alios violenter comprehensos abducebant; Ardiaeum autem ceterosque, constrictis manibus, pedibus et capite, humi deiectos et excarnificatos traxerunt iuxta viam foras, super aspalathi spinis laniantes. De dictione ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν, super tribulis lacerare, v. Wesseling. ad Herodot. I. 92. Tom. V. p. 108. ed. Schweigh. et Valckenar. ad III. 108. T. V. Vol. II. p. 109.

P. 616. B. τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἐκάστος] Iungo: τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἡμέραι γένοιτο

ἀναστάντας ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγδόῃ πορεύεσθαι, καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὄθεν καθορᾶν ἄνωθεν διὰ παντός τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς εὐθύ, οἷον κίονα, μάλιστα τῇ Ἰριδι προσφερῇ, λαμπρότερον δὲ καὶ καθαρώτερον. εἰς ὃ ἀφικέσθαι προσελθόντες ἡμερησίαν ὁδόν, καὶ ἰδεῖν αὐτόθι κατὰ μέσον
C τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα· εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ

εἰ μνησάτο τὸ σίμιον· καὶ ἀσμενέστατα ἕκαστον κίλ., quae mutavit Bekker. ex Paris. ADK. Vat. Θ. Mon. Vat. r., consentientibus Flor. β. γ. x. et Iustino M.

B. τῇ Ἰριδι προσφερῇ] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Vind. Mon. Ang. Vat. m. r. et Florentini omnes. Vulgo προσφερές. Mox προσ-

ἐπὶ ἐκάστοις. Monui, ne quis τοὺς ἐκάστοις connectat.

ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὄθεν —] h. e. et pervenisse quadratidno in locum, unde desuper spectaverint lucem recta tensam per totum coelum ac terram, veluti columnam, maxime Iridi similem, sed splendidiorem ac puriorem, ad quam pervenerint confecto unius diei itinere. Lucis columna, iudice Boeckhio De Platon. Systemate Coelest. Globor. p. VI. significatur galaxias. Quam sententiam probavit etiam Schleiermacherus. Videtur ista lucis columna per totam rerum universitatem, ex uno coeli polo ad alterum extenta esse, ita ut etiam per mediam terram, secundum Platonem in medio universi sitam, permeare putanda sit. Quod autem cum icide comparatur, id ad colorem spectare, proxima verba docent. Loco vulg. προσφερές plurimorum optimorumque librorum auctoritate προσφερῇ dedimus, de quo genere attractionis dictum est ad libr. VI. p. 485 D.

C. τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ — τεταμένα] Schleiermacherus, qui luminis columnam intelligit circulum lacteum coelum cingentem et continentem, τὰ ἄκρα nulla nisi coeli eiusque

polos cogitari posse arbitratur. Quamobrem Platonem scripsisse coniecit τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐκ τῶν δεσμῶν, seine Enden an diesen Bändern ausgespannt. Cui sententiae Schneiderus ita adversatur, ut nulla mutatione opus esse dicat, si ad medium axem, h. e. usque ad centrum terrae ipsiusque mundi pertinentia vincula cogitemus ab extremis sphaeris radiorum instar ad fusum Necessitatis circa centrum stantem porrecta et utrinque nexa, quorum vinculorum ope vertente fuso totus mundus cum omnibus sphaeris convertatur. Quod ex parte verum videtur. Nimirum verba hunc in modum iungenda sunt: καὶ ἰδεῖν αὐτόθι τεταμένα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ (sc. τοῦ οὐρανοῦ) κατὰ μέσον τὸ φῶς, ibique sese vidisse extremitates vinculorum coeli suspensas ex coelo et ad mediam lucis columnam extensas. Quod quomodo intelligendum sit, proximis verbis declaratur. Lux enim ista continere iudicatur totum coelum vel rerum universitatem, quandoquidem voc. οὐρανός universus mundus significatur, v. ann. ad Timaeum p. 27. A. qui h. l. vocatur etiam ἡ περιφορά. Quo-

οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν ξυνέχον τὴν περιφοράν· ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφουσιν τὰς περιφοράς· οὗ τὴν μὲν ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἀγκίστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος, τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἐκ τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν εἶναι τοιάνδε· τὸ μὲν σχῆμα οἷαπερ ἡ τοῦ D

θόντες Par. A. Ven. Z. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo erat προσελθόντας, quod retinuit Bekker.

C. αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τ.] Sic Par. ADK. Vat. Θ. Mon. Ang. Vat. m. Flor. β. pro vulg. τῶν δεσμῶν αὐτοῦ. Vat. r. ἐκ τῶν δεσμῶν, omisso αὐτοῦ.

circa aptissime additur οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων. Quippe ὑποζώματα navium dicti sunt funes, qui a prora ad puppim tanquam succingula quaedam extendebantur, quo naves firmius constringerentur, qui tormenta a Latinis vocantur, de quibus Isidor. Orig. 19, 4. 4. Tormentum funis in navibus longus, qui a prora ad puppim extenditur, quo magis constringantur. Tormenta autem a tortu dicta restes funesque. Vocabuli usum docte illustravit A. Boeckhiius in opere: Urkunden über das Seewesen d. att. Staat! p. 133 — 138. pristinis confutatis erroribus. Itaque lucis illa columna (axis universi) eatenus cum istis tormentis vel funibus navalibus comparatur, quod vi sua omnem rerum universitatem constringat, licet ei non extrinsecus sit circumfusa, sed intus per medium mundum ab uno polo ad alterum extenta sit. Non inepte comparaveris Philolai ἰοτίαν τοῦ παντός, quam ille etiam Διὸς οἶκον et βομόν τε καὶ συνοχήν καὶ μέτρον φύσεως atque Διὸς φυλακὴν appellavit. v. Stob. Ecl. Phys. I. p. 488. coll. 452. ed. Heer. Plutarch. Placit. Phil. III. 11. Aristot. De

coel. II. 12. Chalcid. in Tim. p. 219.

ἐκ δὲ τῶν ἄκρων —] Ex his ipsis vinculorum verticibus ad mediam lucis columnam (axem) colligatis aptus nexusque dicitur esse Necessitatis fusus, quo mundi sphaerae vertantur et agitentur. Similiter Parmenides finxit Necessitatem Ἀνάγκην vel Διὴν coeli habenas moderantem atque universi κυβερνήτην καὶ κληδοῦχον. v. Parm. Fragm. ap. Karsten. p. 42. v. 127. Stob. Eclogg. Phys. I. 23. p. 482 sqq. Plut. Placit. Phil. I. 25. et quae de hoc illius decreto disputavit Karsten. in Parm. Reliqq. p. 235 sqq. De vocabulo ἄτρακτος dissevit Lobeck. in Ῥημανικῶ p. 95. ann. 35. Locum hunc Platonis tractat Proclus in Tim. p. 284. 9. a fin. Theol. Platon. VI. 23. p. 405. Instructus autem ἄτρακτος est scapo et hamo (ἡλακάτη καὶ ἀγκίστρον) eoque adamantino, i. e. longe firmissimo. Nam ἀδάμας dicitur ferrum indomitum, durissimum. Sic dira Necessitas apud Horat. Carm. III. 24. 5: summis verticibus figit clavos adamantinos; ubi plura de hoc usu intpp.

D. τὸ μὲν σχῆμα οἷαπερ ἡ τοῦ ἐνθάδε·] figura qui-

ἐνθάδε νοῆσαι δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἔλεγε τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὡς περ ἂν εἰ ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκόιτο ἀροῦστων, καθάπερ οἱ κάδοι οἱ εἰς ἀλλήλους ἀροῦστροντες· καὶ οὕτω δὴ τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας. ὅκτῳ γὰρ εἶναι τοὺς

E ξύμπαντας σφονδύλους, ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας, νῶτον συνεχῆς

D. καθάπερ οἱ κάδοι] Sic Par. A. Vat. Θ. Ven. Ξ. Vind. Vat. m. r. Flor. a. c. a. γ. Vulgo κάδοι.

dem talem, qualis eius verticilli est, quo nos utimur.

τοιόνδε αὐτὸν εἶναι — ἀροῦστροντες] Verticillum ait cavum esse atque insertos habere alios minores verticillos apte inter se nexos atque iunctos, ita ut omnino numero sint octoni. Significantur octo orbes corporum coelestium, quae circa terram in medio rerum universitatis positam volvuntur, quorum extimus est summi coeli sive fixarum stellarum: vid. Timaeum p. 36. A—E. et quae ibi exposuimus. Ibid. p. 38. D. E. Legg. VII. p. 821. sqq. Itaque extimus verticillus est stellarum errantium, quo inclusi tenentur verticilli sive orbes Saturni, Jovis, Martis, Mercurii, Veneris, Solis et Lunae. Ista vero verticillorum sibi invicem insertorum convenientia ultro nos admonet Parmenidis σιεράνας περιπελεγμένας ἐπαλλήλους, de quibus v. Stobaeus Eclogg. Phys. I. p. 482. ed. Heer.

κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φ.] H. e. ὡς κύκλους, labia sua margines zonarum latitudines tanquam circulos ostentantes superne vel desuper, nempe si quis eos desuper spectet. Fuit enim Er eductus in celsiores lucis regiones.

νῶτον συνεχῆς — ἡλακάτην] unius verticilli ter-

gum continuum efficien-tes circa hamum, sc. fusi Necessitatis. Nimirum zona zonae iuncta apparet, ut unum efficiatur tergum continuum. Dixit de his Plutarch. Symposiac. IX. p. 745. F. locum respexit Themist. Orat. XXXII. p. 356. B. C. Ceterum νῶτον coelo tribuitur etiam in Phaedro p. 247. C. ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νότῳ.

E. διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου δ. ἐλ.] scapum penitus per medium octavum (h. e. Lunam) esse adactum; die Stange sei durch den achten mitten hindurch getrieben, quo firmiter scilicet omnes denique contineantur, ita ut, ubi spectentur superne, unum tanquam tergum efficere videantur. Terrae quod hic nulla mentio iniecta est, meminisse debemus, eam in medio universo fixam stare neque in modum sphaerarum agitari. conf. Tim. p. 40. B. ibique annot. nostram.

τὸν μὲν οὖν πρῶτον τε — τοῦ δευτέρου.] Ex coloribus deinde singulis orbibus attributis perspicuum fit, quo ordine illi collocati fingantur. Nam quod τοῦ μεγίστου orbis ποιῖλος vocatur nihil melius potest in coeli extimi fixarum stellarum varietate distincti naturam convenire. Septimus au-

εἶνος σφονδύλου ἀπεργαζομένους περὶ τὴν ἡλακάτην· ἐκείνην δὲ δια μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. τὸν μὲν οὖν πρῶτον τε καὶ ἐξωτάτῳ σφονδύλον πλατύτατον τὸν τοῦ χεῖλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ἔκτου δεύτερον, τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ ὀγδόου, πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου, ἑβδομον δὲ τὸν

E. ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου] τοῦ δευτέρου Vat. Θ. Mon. Flor. β. Vat. r. et pr. Par. D. cum edit. Bas. 2.

tem quod vocatur λαμπρότατος, cogitandum est de Sole. A quo quidem octavus colorem vel lucem suam recipere dicitur, ut apertum sit hic Lunam significari. Iam vero secundus et quintus quod vocantur colore inter se similes, illis flaviores, Saturni et Mercurii fit indicium, quorum alter Φαίρον, alter Στάβρον appellatus est. v. Aristot. De mundo II. 8. Cicer. De nat. deor. II. 20., ubi conf. intpp. Plutarchi. Moral. p. 1029. B. Tertius porro, cui color candidissimus adscribitur, aperte intelligitur Iupiter, cuius stella ideo φαέθων est dicta, utpote luce candidissima radians. v. intpp. ad Cicer. l. c. Iam vero orbis quartus, isque sub-rubicundus, Martis est, qui ideo audit ὁ πυρόεις, de quo praeter Cicer. l. c. conf. Lydus De mensibus Cap. V. p. 18. Plotin. p. 140. A. Denique sextus orbis, qui dicitur δεύτερον λευκότητι χρῶμα referre, non alius est nisi Veneris, Graece φασφόρος, Latine Lucifer appellatus, de quo rursus Cicer. l. c. coll. Platon. Epinom. p. 987. B. Tim. Loer. p. 96. E. 97. A. et Plat. Tim. p. 38. D. Itaque dubitari non potest, quin ordo sphaerarum coelestium hic idem sit qui in Timaeo est significatus, ut errasse censendi sint qui Platonem hoc loco putarunt alia sta-

tuisse. Atque cum hac ratione prorsus conveniunt etiam ea, quae deinde de celeritate et motu orbium exponuntur. Nam quod interiores septem circuli contrario motu atque extimus circulus circumverti dicuntur, de coeli fixarum stellarum motu ceteris orbibus contrario perspicue explicatum est etiam in Timaeo p. 35. A. sqq. imprimis p. 36. B. Epin. p. 612. Luna porro (ὁ ὀγδοός) quod celerrime dicitur ferri, pertinet hoc eo, quod illa cursum suum brevissimo temporis spatio conficere visa est. Praeterea sol, Venus et Mercurius etiam Tim. p. 38. D. celeritatis nomine consociantur, de quo decreto conf. etiam Timaeus Loer. p. 96. E., ubi Venus et Mercurius ἰσόδρομοι δελῶν vocantur, nimirum quia Mercurius a Sole non longius unius signi intervallo abire putabatur, nec Venus duorum signorum intervallo remotius illinc discedere. v. Cicer. De nat. deor. II. 20. coll. Macrobi. in Somn. Scip. II. 4. Iam vero quod tertius celeritatis locus Marti, quartus autem Iovi et Mercurio tribuitur, istud quoque egregie concordat cum Timaeo p. 36. B. C. D. E., ubi v. explicat. Quanquam ibi minus definite ea de re explicatum est. Itaque in his nihil quicquam reperitur, quod non probabilem explicatio-

τοῦ τρίτου, ὄγδοον δὲ τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποικίλον, τὸν δὲ τοῦ ἑβδόμου λαμπρότατον, τὸν δὲ τοῦ ὄγδου τοῦ χρώμα ἀπὸ τοῦ
 617 ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου παραπλήσια ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκότετον χρώμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρουθρον, δεύτερον δὲ λευκότητι τὸν ἔκτον. κυκλεῖσθαι δὲ δὴ στρεφόμενον τὸν ἀτρακτον ὄλον μὲν τὴν αὐτὴν φορᾶν· ἐν δὲ τῷ ὄλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὄλῳ ἤρμα

P. 617. τὸν ἔκτον] Verbum ὑπερβάλλει vulgo post τὸν ἔκτον additum om. Par. ADK. Vat. O. Vind. Mon. Angel. Vat. r. Flor. a. c. x. a. Reiecerunt illud Turr. Deinde pro δὴ vet. editt. δει, quod ex libris non paucis emendatum.

B. τρίτον δὲ φορᾶ] V. τὸν τρίτον δὲ φ., quod e Mon. Flor. β. emendatum. Adhaesit nimirum τὸν per ultimam syllabam vocabuli proxime antegressi; quo extruso demum loco sua constat perspicuitas. Itaque nos quidem neutiquam assentimur Schnei-

nem habeat, dummodo Platonem statuamus in iis exornandis eadem de rerum universitate decreta sequutum esse, quae ab eo in Timaeo explicata sunt. Una tamen restat loci difficultas. Quaeritur enim, quorsum ea pertineant, quae de circulo- rum divinorum labiis eorumque magnitudine vel potius latitudine exponuntur, quandoquidem orbi extimo margo latissimus, sexto sive Veneri amplitudine secundus, tertius Marti, quartus Lunae, quintus Soli, sextus Mercurio, septimus Iovi, octavus Saturno assignatur. Ista vero fatendum est Cimmericis tenebris obiecta videri, necdum a quoquam satis sunt dilucidata. Contulisse tamen iuvabit quae de iis exposuerunt Schaubach Gesch. der gr. Astronom. p. 406. Fries Gesch. d. Philos. T. I. p. 334. Schleiernacher. Germ. Interp. p. 622 sq. Hier. Müller. ad Vers. Germ. p. 762 sq. Omnino autem Plato videtur sphaerarum zonam qua-

lis sensibus appareret vel secundum rationem Pythagoricam quandam definire voluisse.

P. 617. B. στρέφασθαι δὲ αὐτὸν —] Int. τὸν ἀτρακτον. τῶν κύκλων αὐτοῦ] sc. τῶν ἀτρακτον, a fuso effectis vel inde suspensis.

βεβηκέναι Σειρήνα] Singulis orbibus coelestibus singulae adduntur Sirenes, quarum unaquaeque unum tonum emit- tit, ut ex octo vocibus una efficiatur harmonia. Nimirum cogitandum est de octachordo Pythagorico, de cuius rationibus explicavimus in Commentariis ad Timaeum p. 35. A. sqq. — p. 141 sqq. ed. Goth. Huic enim illi cantum sphaerarum comparaverunt. conf. Cicero. De nat. deor. I. 33. Audias Macrobius in Somn. Scipion. II. 3. „Hinc Plato in republica sua, quum de sphaerarum coelestium volubilitate tractaret, singulas ait singulis orbibus insi-

περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων τάχιστα μὲν ἵεναι τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ καὶ ἅμα ἀλλήλοις τὸν τε
 B ἑβδομον καὶ ἔκτον καὶ πέμπτον· τρίτον δὲ φορᾶ ἵεναι, ὡς σιρίσι φαίνεσθαι, ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον· τέταρτον δὲ τὸν τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δευτέρου. στρέφασθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἀνωθεν ἐφ' ἑκάστου βεβηκέναι Σειρήνα συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἰδίαν, ἓνα τόνον· ἐκ πασῶν δὲ ὀκτώ οὐσῶν μίαν ἀρμονίαν ξυμφωνεῖν. ἄλλας δὲ καθημένας πέ-

dero articulum inde defendenti, quod subinde etiam praedicato adiungitur. Tenuerunt tamen illum etiam Turr. et Hermann.

φωνὴν μίαν ἰδίαν, ἓνα τόνον] Sic Par. A. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. γ. et marg. Flor. x. cum Proclo in Polit. p. 357, 5. in Tim. p. 259, 27. Plutarcho de anim. procreat. p. 1029. C. Ficinus: vocem unam, tonum unum videlicet, emittentem. Vulgo ἀνάτονον. Non pauci libri ἀνὰ τόνον, quod etiam in ἀνάτονον latere videtur.

derē, significans sphaerarum motu cantum numinibus exhiberi, nam Siren dea canens Graeco intellectu valet.“ Haec autem interpretatio si vera est, patet non esse ἀνὰ τόνον aut διάτονον scribendum, sed legendum potius ἓνα τόνον, quod tuetur etiam Proclus in Polit. p. 367. v. 15. in Timaeum p. 259. v. 27. Plutarch. De Anim. Procreat. p. 1029. C. Nimirum additum ἓνα τόνον per epexegetin est praecedenti φωνὴν μίαν. Nam quod Hermannus contendit ἀνὰ τόνον distributive esse accipiendum, vereor ne id linguae consuetudini adversetur, quae huic praepositionis usui apud numeralia tantum locum concessit. Itaque saltem ἀν' ἓνα τόνον scribendum fuit. Ceterum cavendum est, ἀρμονίας nomine ne in fraudem inducamur. Quippe harmonia veteribus musicis non fuit concensus vocum disparium certa quadam sonorum lege simul sonan-

tium: qualem nos hodie fere intelligimus, quem illi concantum potius symphoniae nomine insignivisse reperiuntur; sed voluerunt eam esse aptam concinnamque variorum sonorum consecutionem secundum tonorum genera ex artis lege compositam, qualis in melodia, quam hodie dicimus, cernitur. Nec vero harmonia confundenda est cum homophonia vel homotonia, sicuti a nonnullis in hoc loco interpretando factum est. Diximus de his rebus in Commentatione, cui titulum fecimus: Musica ex Platone, edita Lipsiae 1846. 4. p. 24 sqq. Itaque sphaerarum cantus in eo positus esse putari debet, quod dum corpora mundana orbibus suis volvuntur, ordine deinceps soni octachordi exaudiuntur vel emittuntur, quippe quum mathematicae rationes motus illorum cum mathematicis sonorum octachordo comprehensorum rationibus planissime conveniant. Dilucide rem ex-

C ριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἐκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας, Λάχεσιν τε καὶ Κλωθῶν καὶ Ἀτροπον, ὑμνεῖν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἀρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθῶν δὲ τὰ ὄντα, Ἀτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. καὶ τὴν μὲν Κλωθῶν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐραπτομένην συνεπιστρέφειν του ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφορᾶν, διαλείπουσαν χρόνον, τὴν δὲ Ἀτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὐτῆς ὡσεύτως τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει ἐκατέρας ἐκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐράπτεισθαι. Cap. XV. Σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθύς δεῖν ἵεναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινα σφᾶς πρῶτον μὲν ἐν τάξει διαστήσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων

C. Κλωθῶν δὲ τὰ ὄντα] Monac. τὰ παρόντα ac deinde γεγονότα pro μέλλοντα. Proxima καὶ τὴν μ. Κλωθῶν scribit sic: Κλωθῶν δὲ τῇ δ. χ.

Cap. XV. E. ὁπόστος εἰλήχειν] V. εἰληφε. Contra εἰ-

posuit Censorinus De die natali cap. XIII. p. 57 sqq. ed. Havercamp. Quamquam iudice Pythagora dulcissima illa melodia, quam astra concinunt, a mortalibus non percipitur propter vocis magnitudinem, quam capere aurium nostrarum angustiae non possunt. De Sirenibus globis coelestibus a Platone impositis disputat Proclus ad Cratylum p. 93. ed. Boisson. et in Fragmento Commentarii eis τὸν ἐν πολιτείᾳ μῦθον ab Angelo Maio in Auctoribus Classicis ex eodd. Vaticanis edit. Romae 1828. Vol. I. publicato, quod Osannus typis repeti iussit in Zimmermanni Diario: Zeitschrift f. Alterthumswiss. Vol. IX. ann. 1842. p. 602 sqq. Tractarunt locum etiam Plutarch. Sympos. IX. 14. p. 745. D. et Heraclid. Pont. De Alleg. Homer. p. 44. ed. Schow.

C. Μοίρας, λευχειμονού-

σας] Parcae, aequalibus inter se spatiis distantes, sphaerarum harmoniae ita accinunt, ut una praesentia, altera praeterita, tertia futura tempora canat. Magnifica profecto haec imago est, cuius sublimitatem nemo non sentiat. Ceterum haec quoque respexit Plutarchus De Fat. p. 568. D. E. Sympos. IX. p. 745. F., ut iam Ast. annotavit. Addimus Proclum Theol. Plat. VI. 13. 23. p. 407. extr. sq. p. 409. Aristot. De mundo VII. 7. Stob. Ecl. I. 23. Lyd. De mensib. p. 107.

Cap. XV. D. προφήτην οὖν τινα σφᾶς — πρ.] Proclus in Alcibiad. I. p. 143. ed. Creuzer.: Καὶ γὰρ οἱ θεοὶ τοὺς βίους ταῖς ψυχαῖς προτείνουσι, καὶ ἐλομέναις ἀποπληροῦσι τὰ πρόποντα τοῖς βίοις· καὶ οὕτω μὲν δὴ τὸ ἀντεξούσιον ἐν μέσῳ τῇ προνοίᾳ περιέχεται καὶ κινούμενον καὶ ὀριζόμενον ἐκείθεν καὶ τῷ μέσῳ στρεφόμενον, καὶ ταῦτα

κλήρους τε καὶ βίων παραδείγματα, ἀναβάντα ἐπὶ τὴν βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν· Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρον. οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. πρῶτος δ' ὁ λαχὼν πρῶτος αἰρεῖσθω βίον, ὃ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον, ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἔξει. αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦτα εἰπόντα ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὐ· ἔ δὲ οὐκ ἔαν. τῷ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι, ὁπόστος εἰλήχειν. μετὰ δὲ τοῦτο αὐθις τὰ τῶν βίων παραδείγματα εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν, πολὺ πλείω τῶν

ληχε Ven. E. Vind. Ang. Vat. m. Flor. a. c. γ. Bekkerus Schneid. Turr. Hermann. ex Par. A. εἰλήχειν. Verissime. Nam plusquamperfectum unice aptum. De tertia persona in *ειν* terminata v. Matthiae Gr. §. 198. 4. et qui ibi laudantur.

μὲν σαφῶς ἐν Πολιτείᾳ γέγραπται. καὶ γὰρ ἐκεῖ προτείνει ταῖς ψυχαῖς κ. τ. λ. Idem argumentum ad h. l. attigit Schleiermarch.

Ψυχαὶ ἐφήμεροι] De voc. ἐφήμεροι v. Beckium ad Aristoph. Avv. v. 685. Wyttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 22 sq. De proximis conf. Phaedon. p. 107. D: λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἐκάστον δαίμων, ὅσπερ βῶντα εἰλήχει, οὕτως ἄγειν ἐπιμερῆ κ. τ. λ., ubi vid. intpp. Ceterum hunc locum laudat et interpretatur Olympiodor. ad Alcibiad. I. p. 45. ed. Creuz. Adde, quos laudavit Astius, Plotin. Ennead. III. 4. 3. Clem. Al. Strom. I. p. 271. III. II. 393. IV. 535. V. 613. II. VII. 705. 711. ed. Sylb. T. II. p. 731. ed. Potter. Theodoret. Therap. VI. p. 572. Porphyrt. ap. Stob. Eclogg. Eth. p. II. p. 366 sq. ed. Heer.

E. πρῶτος δ' ὁ λαχὼν —] h. e. cui priori sors obtigerit, prior eligat vitam. P. 620. D. τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἡρῆσθαι, ὡσπερ ἔλαχον.

ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον] domini nescia, libera nec cuiusquam propria, ut a quoque eligi, nemini eripi possit. Nobilissima sententia, quam explicat Plutarch. in Sympos. IX. 5. Multi praeterea obiter tetigerunt, de quibus v. Astium ad h. l. Idem valet de proximis verbis: αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀναίτιος, quae quantopere a scriptoribus posterioris aetatis celebrata sint, docebit Astius ad h. l. et Elmenhorst. ad Arnob. contra gentes II. p. 60. Ceterum compara Tim. p. 42. D: διαθεσμοθετήσας αὐτοῖς πάντα ταῦτα, ἵνα τῆς ἔπειτα ἐκάστον κακίας εἴη ἀναίτιος.

P. 618. πολὺ πλείω τῶν παρόντων] multo plura quam

παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά· ζώων τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἀπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι, τὰς μὲν διατελείς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας καὶ εἰς πείνας τε καὶ φυχῶν καὶ εἰς πτωχείας τελευτώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς, καὶ ἀδοκίμων κατὰ ταῦτά· ὡσαύτως δὲ καὶ γυναικῶν· ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλον ἐλπομένην βίον ἄλλοίαν γίνεσθαι· τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλούτοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ ὑγίαισι μεμῖχθαι, τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων. ἐνθα δὴ, ὡς ἔοικεν, ὧ φίλε Γλαύκων, ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπου, καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα ἐπι-

P. 618. B. καὶ ἀδοκίμων κατὰ τ.] V. εὐδοκίμων, quod ex Par. Vind. Aug. Vat. m. Flor. a. c. x. a. γ. emendatum. Astius mavult: καὶ αὐτὸ ἀδοκίμων. Ficinus: ignobiliumque rursus virorum vitas similiter. μεσοῦν τούτων] Sic Par. A. Vind. Vat. m. Flor. a. c. Vulgat. μέσον mutavit Bekker.

numerus esset eorum, qui tum affuissent.

εἰς πείνας τε καὶ φυχῶν —] Eodem modo deinde numero plurali πλοῦτοι καὶ πενία, νόσοι et ὑγίαι. Euthyphr. p. 12. B: καὶ νόσους καὶ πείνας καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Protagor. p. 353. D: νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας. De his dictum ad Criton. p. 46. C.

ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ] propter corporis speciem.

καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγ.] ac praeterea virium et certandi facultatem. Usus voc. ἄλλος ad Apol. Socr. p. 78. Gorg. p. 473. C. p. 480. D. et supra L. III. p. 404. B. notavimus. Cf. Heindorf. ad Gorg. p. 91. ad Phaedon. p. 234. Boeckh. in Min. et Legg. p. 146. Hermann. ad Sophocel.

Philoct. v. 38. Fritzs sch. Quaest. Luciam. p. 54 sqq.

B. τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τε — μεμῖχθαι] cetera autem temperata fuisse partim tam semet ipsis multo quam opulentia et paupertate, partim morbis, partim sanitate. Nam post τὰ δ' ἄλλα apparet reticere τὰ μὲν, de quo loquendi genere v. ad Protagor. p. 330. A. coll. De Rep. V. p. 451. E. Sed locus manifesto labem suscepit. Nam istud: ἀλλήλοις τε καὶ πλοῦτοις κ. τ. λ. utique ineptum est et absurdum. Itaque haud scimus, an verum perviderit Dobræus Adversar. Vol. I. p. I. p. 157. pro ἀλλήλοις requirens ἄλλοις. Nimirum isto pacto ἄλλοις τε praemissum est perinde ac si deinde scriptum

μελητέον, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητῆς καὶ μαθητῆς ἔσται, εἴν ποθεν οἶός τ' ἢ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν, τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα, βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγινώσκοντα, τὸν βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν ἀεὶ πανταχοῦ αἰρεῖσθαι, ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυνητιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου πῶς ἔχει, καὶ εἰδέναι, τί κάλλος πενία ἢ πλοῦτος κραθὲν καὶ μετὰ ποίας τιμῆς ψυχῆς ἕξωσ κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένεια καὶ δυσγένεια καὶ ἰδιωτεία καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχυεὶς καὶ ἀσθενεὶς καὶ εὐμάθεια καὶ δυσμάθεια καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ ψυχῆν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτητῶν τί ξυκεραυνόμενα πρὸς ἄλληλα ἐργάζεται, ὥστε ἐξ ἀπάν-

C. καὶ εἰδέναι, τί κάλλος] καὶ om. Par. A. Vind. Aug. Vat. m. Flor. a. c. x. γ. Hic vero si abest vocula, eadem certe cum Herm. ante ἀναλογιζόμενον erit de coniectura interponenda. Mox Flor. β. x. Mon. pro vulg. εὐμαθία et δὲ recte εὐμάθεια καὶ δυσμάθεια.

legeretur: καὶ πενίας καὶ νόσοις καὶ ὑγίαις, non interposito τὰ δὲ — τὰ δὲ. Sed quid rei sit, viderint sapientes.

τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων] nonnulla etiam medium inter ista tenere. Μεσοῦν intransitive positum ad Sympos. p. 175. C. ed. 3. illustravimus. Genitivi usum attigit Matth. Gr. §. 354. η.

ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπου] Idem usus articuli est Gorg. p. 470. E: ἐν τούτῳ ἢ πᾶσα εὐδαιμονία ἐστίν.

C. τούτου τοῦ μαθήματος — εἴν ποθεν —] Illud τούτου τοῦ μαθήματος explicatur verbis εἴν ποθεν οἶός τ' ἢ κ. τ. λ. De coniunctis vv. μαθητῆς καὶ ζητητῆς et μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν v. ad Alcib. I. p. 112. D. et p. 106. Cratyl. p. 438. A. et praeterea chiasmum notabis.

Sententia haec est: ut ceteris disciplinis neglectis hanc scientiam investiget ac discat, num alicunde possit aliquem cognoscere et invenire, qui ipsum idoneum reddat ac sapientem, quo et bonam atque pravam vitam bene disceruat et meliorem ex omnibus quaecunque eligi possint ubique eligat. In his *tis* positum pro *ostis*, ut apud Xenoph. Cyrop. 1, 2, 10. et alibi. Astius in edit. tert. *ti* coniecit.

καὶ εἰδέναι, τί κάλλος —] Hic quoque infinitivus cohaeret cum αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. Deinde rursus adverte numerum pluralem nomen abstractorum.

D. τί ξυκεραυνόμενα —] Pronomen interrogandi post hanc

των αὐτῶν δυνατὸν εἶναι συλλογισάμενον αἰρεῖσθαι, πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀποβλέποντα, τὸν τε χεῖρω
 E και τὸν ἀμεινω βίον, χεῖρω μὲν καλοῦντα, ὃς αὐτὴν ἐκείσε ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, ἀμεινω δέ, ὅστις εἰς τὸ δικαιοτέραν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα χαιρεῖν ἔαν· ἐωράκαμεν γάρ, ὅτι ζῶντι τε και τελευτήσαντι
 619 αὐτὴ κρατίστη αἵρεσις. ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς Αἶδον ἵεναι, ὅπως ἂν ἡ και ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλοῦτων τε και τῶν τοιούτων
 I κακῶν, και μὴ ἐμπεσῶν εἰς τυραννίδας και ἄλλας τοιαύτας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσῃται και ἀνηκεστα κακά, ἐτι δὲ αὐτὸς μεῖζω πάθῃ, ἀλλὰ γνῶ τὸν μέσον αἰε τῶν τοιούτων βίον αἰρεῖσθαι και φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε και ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ τὸ δυνατὸν και ἐν παντὶ τῷ ἔπειτα· οὕτω γάρ εὐ-
 B δαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. Cap. XVI. Και

E. χαιρεῖν ἔαν] Par. ADK. Vind. Vat. dm. Mon. Florentini omnes ἔασαι quod Turr et Schn. receperunt. ἔασαι Vat. Θ. P. 619. ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ] V. δεῖ δὴ, quod ex Par. A. Vat. Θ. aliisque mutatum.

plurium rerum enumerationem iteratum notari, non expungi debuit.

E. χαιρεῖν ἔαν] Pendent haec ex superiore δυνατὸν εἶναι. Codices plurimi quod habent ἔασαι, receptum a recentioribus editoribus, ortum est per negligentiam, accommodatumque temere interfecto ἔξει: ex quo profecto non debuit defendi.

P. 619. ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ—] Usum voc. ἀδαμαντίνως, h. e. firmiter, tenacissime, notavit Wyttenbach. ad Phaed. p. 161. 172. Mox ad ἄπως ἂν ἡ intelligendum apud animum is, cuius notio continetur iam verbis praecedentibus: δεῖ — ἔχοντα — ἵεναι. cf. ad libr. VI. p. 506. C. X. p. 611. C. Nec ab usu abhorret, quod deinde infertur αὐτός, de

quo cf. VI. p. 503. D. Gorg. p. 469. C. ibique annot.

φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα] Nam mediocritas sola vitam beatam efficit. Ad sententiam cf. intpp. ad Horat. Carm. II, 10, 5.

B. γίγνεται ἄνθρωπος] Cave ὁ ἄνθρωπος requiras. Libr. X. p. 603. C: ἐν ἅπασιν τοῖσις ὁμοιογενέσις ἄνθρωπος διάκειται. Ibid. p. 618. B: ὁ πᾶς κίνδυνος ἄνθρωπου. Protagor. p. 321. E: τὴν τῆς Ἀθηναίων διδασκαλίαν ἄνθρωποι. Ibid. p. 322. C: δὴ δὴ δὴ και αἰδῶ ἄνθρωποι: ubi quis erit tam temerarius, ut articulum inferendum arbitretur? Videlicet est hoc nomen in numero eorum, quae de genere universo posita articulum modo additum habent, modo aspernantur. Vide quae scripsimus

δὴ οὖν και τότε ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἠγγελλε τὸν μὲν
 προφήτην οὕτως εἰπεῖν· „Και τελευταῖον ἐπιόντι, ζῶν
 νῶ ἐλομένῳ, συντόνως ζῶντι, κείται βίος ἀγαπητός,
 οὐ κακός. μήτε ὁ ἄρχων αἰρέσεως ἀμελείτω, μήτε ὁ
 τελευτῶν ἀθυμείτω.“ εἰπόντος δὲ ταῦτα τὸν πρῶτον
 λαχόντα ἔφη εὐθύς ἐπιόντα τὴν μεγίστην τυραννίδα
 ἐλέσθαι, και ὑπὸ ἀφροσύνης τε και λαίμαργίας οὐ
 πάντα ἰκανῶς ἀνασκεψάμενον ἐλέσθαι, ἀλλ' αὐτὸν
 C λαθεῖν ἐνοῦσαν εἰμαρμένην παίδων αὐτοῦ βρώσεις
 και ἄλλα κακά· ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι,
 I κόπτεσθαι τε και ὀδυρεσθαι τὴν αἵρεσιν, οὐκ ἐμμέ-
 B νοντα τοῖς προδῶρηθῆσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ
 ἑαυτὸν αἰτιασθαι τῶν κακῶν, ἀλλὰ τύχην τε και
 δαίμονας και πάντα μᾶλλον ἀνθ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ
 αὐτὸν τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἰχόντων, ἐν τεταγμένῃ
 πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα, ἔδει ἄνευ

Cap. XVI. C. κατὰ σχολὴν σκέψασθαι] σκέψασθαι Mon. Flor. β. σκέπασθαι Par. Sed recte habet infinitivus post ἐπειδὴ in obliqua oratione positus. v. p. 617. D. p. 614. A.

ad Criton. p. 51. A. et ad Protag. p. 355. A.

Cap. XVI. συντόνως ζῶντι] h. e. enixe si studeat vitae meliori.

και ὑπὸ ἀφροσύνης — ἐλέσθαι] Interpretantur haec verba proxime praecedentia: εὐθύς ἐπιόντα τὴν μεγίστην τυραννίδα ἐλέσθαι. Erunt tamen qui ante ὑπὸ ἀφροσύνης et alterum istud ἐλέσθαι abesse malint. Quanquam in hac sententiae epexegesi verbi ἐλέσθαι iteratio sanequam est excusabilis. Deinde ante ἐνοῦσαν εἰμαρμένην non opus est articulo, siquidem εἰμαρμένη dicitur generatim ac praedicati loco habendum est, cui accommodatum est participium ἐνοῦσαν. Est enim sententia haec: ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν βρώσεις παίδων αὐτοῦ και ἄλλα κακά ἐνόησα (ὡς) εἰμαρμένην.

Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

C. οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προδῶρηθῆσιν] Dictionem illustravimus ad Criton. p. 50. C: ἡ και ταῦτα ὁμολόγητο — ἡ ἐμμένοντα τοῖς δίκαις αἰς ἂν ἡ πόλις δικάσῃ.

πάντα μᾶλλον ἀνθ' ἑαυτοῦ] h. e. ἡ ἑαυτόν.

ἔδει ἄνευ φιλοσοφίας—] qui sola consuetudine ac sine philosophia ad virtutem pervenisset. De gradibus virtutis quid Plato senserit, paucis exposuimus ad Phaedon. p. 68. B. C. sqq. ed. III. Cogitandum hic de virtute πολιτικῆ s. δημοτικῆ, de qua cf. Phaedon. p. 69. B. p. 82. A. — C., ubi inter alia Socrates; Οὐκ οὖν, inquit, εὐδαιμονέστατοι — οἱ τὴν δημοτικὴν τε και πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιειθευέστες —, ἐξ ἑθῶς τε και μελέτης γεγεννητῶν ἄνευ φιλοσοφίας τε και

D φιλοσοφίας ἀρετῆς μετεπιληφότη. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς τοιούτοις ἀλισκομένους τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦγοντας, ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ' ἐκ τῆς γῆς τοὺς πολλοὺς, ἅτε αὐτοὺς τε πεπονηκότας ἄλλους τε ἐωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἰρέσεις ποιῶσθαι. διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι, καὶ διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην. ἐπεὶ εἴ τις αἰεὶ, ὅποτε εἰς τὸν ἐνθάδε βίον ἀφικνοῖτο, ὑγιῶς φιλοσοφοῖ καὶ ὁ κλήρος αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτει, κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθὲνδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχίαν πορεύε-

E. μὴ ἐν τελευταίοις πίπτει] Sic Par. A. Vind. Ang. Vat. d. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vett. editt. μὴ τελευταίος. Bekkerus legendum coniecit μὴ ἐν τοῖς τελευταίοις.

P. 620. ἐλεεινήν τε γὰρ ἰδεῖν] Euseb. Praep. Ev. XIII, 16. p. 589. A. ἰδεῖν μὲν γὰρ. Ceterum Ast. hic et ubique formam ἐλεεινήν restituendam censuit, sequutus Porsonis auctoritatem, qui Praefat. ad Hecub. p. VIII. formam ἐλεεινόν Atticis abiudicavit.

ροῦ; Vid. etiam libr. VII. Reip. p. 518. D.

D. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους —] Propemodum adeo non esse pauciores, qui in talibus deprehenderentur ex iis, qui e coelo devenirent ceteris.

οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς — ποιῶσθαι] non primo statim impetu et citato cursu, i. e. non temere, eligere. Adverte tropicum formulae usum.

E. οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχίαν] i. e. non subterraneanam. Attulit haec Suidas T. III. p. 673.

P. 620. τὰ πολλὰ αἰρεῖσθαι] plerumque eligere,

Ὀρφείως — μίσει τοῖ γυναικείου γένους] De Orpheo nota sunt quae ad hunc

locum intelligendum pertinent. cf. Ovid. Metam. XI. in. Nec ignotus est Thamyris vel Thamyris, quem narrant cum Musis certamen iniisse superatamque oculorum acie esse privatum. v. Homer. Iliad. II, 595.

μεταβάλλοντα εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵρεσιν] h. e. vicissim accedentem sive conversum ad humanae vitae electionem. Nam μεταβάλλειν, ut Germ. umschlagen, sensu intransitivo positum. Cum praepositione ἐπι et εἰς iunctum alibi quoque reperitur. Conf. p. 620. D.

B. τὴν δὲ λαχοῦσαν — ψυχὴν —] Mireris interpretum de his verbis silentium. Etenim quid tandem hic sibi vult istud: ὡς τὸ εἰκός? aut quorsum per-

σθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν. ταύτην γὰρ δὴ, ἔφη, τὴν θεῶν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκασται αἱ ψυχαὶ ἤρουντο τοὺς βίους· ἐλεεινήν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι 620 καὶ γελοῖαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἰρεῖσθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη τὴν ποτε Ὀρφείως γενομένην κύκνου βίον αἰρουμένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θάνατον οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν δὲ τὴν Θαμύρου ἀηδόνος ἐλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον μεταβάλλοντα εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵρεσιν, καὶ ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. τὴν δὲ λαχοῦσαν ψυχὴν ἐλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου, φεύγουσαν ἀνθρώπων γενέσθαι, μνημημέ-

Iniuria, ut arbitror. Neque ullum novi Platonis locum, ubi codd. mss. hanc formam aspernentur, aut alteram ita tueantur, ut vulgaris abicienda videatur.

B. ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. τὴν δὲ λ.] ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λαχοῦσαν Plutarch. Quaest. Symp. IX. 5. et Schneideri Vind. F. Contra ὡσαύτως, εἰκός τὴν Par. AK. Vind. Φ. Ang. Vat. dm. In Flor. a. c. x. a. γ. item ὡς ante τὸ εἰκός abest.

tinet τὴν articulus? Scribendum alieni videatur τὴν δὲ ἄ λαχοῦσαν ψυχὴν, quod coniecit Dobrius Advers. Vol. I, P. I. p. 157. Sed huic coniecturae quominus multum tribuamus, quum codicum prohibent rationes, tum etiam illud, quod Plutarchus Sympos. Quaest. libr. IX, 5. p. 739. E. sqq. = p. 406 sqq. T. XI. ed. Hutten. disputat, cur Plato dixerit εἰκοστὴν τὴν Αἴαντος ψυχὴν ἐπὶ τὸν κλήρον ἐλθεῖν. Itaque Plutarchus legit procul dubio: ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λαχοῦσαν ψ. Facit autem Marcum grammaticum aenigma illud hoc modo solventem: Τῶν Ὀμηρικῶν, ἔφη, ψυχῶν, ὅσας ἐν Νεκρίᾳ κατονομάκεν, ἡ μὲν Ἐλπίφορος οὐπω καταμιγμένη ταῖς ἐν Αἴδου διὰ τὸ μὴ ἐθάφθαι τὸν νεκρὸν ὡσπερ ἐν μεθορίοις πλανᾶται τὴν δὲ Τειρεσίον ταῖς

ἄλλαις, οὐκ ἄξιον δήπου συγκαταριθμεῖν, Ὡ καὶ τεθρευῶτι νόον πόρε Περασφόρεια· Ὡ πεπνύσθαι, καὶ ξυνιέναι τῶν ζώντων, πρὶν ἢ πτεῖν τοῦ αἵματος. ἂν οὖν ταύτας ὑπεξελόμενος τὰς ἄλλας διαριθμῆς, αὐτῷ συμβαίνει τὴν Αἴαντος εἰκοστὴν εἰς ὄψιν ἀφίχθαι τοῦ Ὀδυσσεῶς· καὶ πρὸς τοῦτο παύσει τὸν Πλάτωνα τῇ Ὀμηρικῇ Νεκρίᾳ προσαναχροννύμενον. Quae utrum vere disputata sint necne, non decernam. Hoc tamen pro certo habeo, lectionem vulgatam non esse veram, sed mutari oportere in ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λ. ψ. κ. τ. λ. quorsum etiam codicum optimorum vestigia perducunt. Homeri locus est Odyss. XI, 540 sqq. Ceterum conferas Vigerum ad Euseb. Praepar. Evang. XIII, 16. p. 66. ed. Col.

νην τῆς τῶν ὀπλων κρίσεως. τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ Ἀγαμέμνωνος ἐχθρὰ δὲ καὶ ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη ἀετοῦ διαλλάξαι βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν τὴν Ἀταλάντης ψυχὴν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρός, οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λαβεῖν. μετὰ δὲ ταύτην ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν. πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεοσίτου πίθηκον ἐνδομένην. κατὰ τύχην δὲ τὴν Ὀδυσσεως, λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην, αἰρησομένην ἵεναι. μνήμη δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφρηκυῖαν ζητεῖν περιουῶσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρός ἰδιώτου ἀπράγμονος, καὶ μόγις εὐρεῖν κείμενον που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων, καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν, ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἐπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἐλέσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἵεναι καὶ εἰς ἄλλα, τὰ μὲν ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἡμερα

ἐχθρὰ δὲ καὶ ταύτην] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Vat. d. m. Flor. a. c. x. γ. Vett. editt. ἐχθρὰν.

C. ἰδιώτου ἀπράγμονος] ἰδιώτου καὶ ἀπράγμονος Vat. r. et Eusebius, probante Astio. Mox formam μόγις loco vulg. μόλις e Flor. a. c. x. a. γ. Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. d. m. redidimus cum Bekkero.

E. τῆς Ἀτρόπου ἄγειν νῆσιν] Steph. errore ἀγεινῆσιν.

τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ Ἀγαμέμνωνος] Intell. εἶναι s. λαχεῖν ψυχὴν. — ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, cum aquilae vita vitam ante actam permutasse. — De Atalanta satis erit comparasse Ovid. Metam. X. v. 560 sqq. et quae ibi attulit Gierig. — οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, non potuisse praeterire, h. e. negligere, sed sumpsisse s. elegisse.

C. τὴν Ἐπειοῦ —] Hunc narrant equi Troiani fuisse fabricatorem. Fuit autem Phocensis, filius Panopei. Cf. quae de eo memoriae tradiderunt Hom. Odyss. VIII, 493. XI,

522. Virgil. Aen. II, 264. Hygin. Fab. 108. Pausan. II, 21. De Thersite nobilis est locus Iliad. II, 212 sqq.

βίον ἀνδρός ἰδιώτου ἀπράγμονος] Intelligit privati hominis otiosam ac tranquillam vitam, ut vere interpretatur Hemsterhus. ad Lucian. Necomant. T. III, p. 414. ed. Lehm.

D. ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἐπραξε καὶ πρ. λ.] se eadem fuisse facturam, h. e. eandem sortem electuram, etiamsi prima fuisset sortita. Nam καὶ πρώτη λαχοῦσα idem est quod et καὶ πρώτη ἐλαχεν.

μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις μίγνυσθαι. ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἠρῆσθαι, ὡς περ ἔλαχον, ἐν τάξει προσίεναι πρὸς τὴν Λάχαιον· ἐκείνην δ' ἐκάστῳ ὃν εἴλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθῶ ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαπάμενον αὐτὴς ἐπὶ τὴν τῆς Ἀτρόπου ἄγειν νῆσιν, ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα· ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτι ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἵεναι θρόνον. καὶ δι' ἐκείνου διεξελθόντα, 621 ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διήλθον, πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Ἀθήνης πεδίον διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρ εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρων τε καὶ ὅσα γῆ φύει. σκηναῶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἐσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμύλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἄγγειον οὐδὲν στέγειν. μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδα-

Dein vett. editt. ἐπικλωθέντα, quod libri fere omnes aspernantur. Mox ἀμεταστρεπτι soli Flor. x. et Angel. De horum adverbiorum terminatione v. Buttin. Gr. Ampl. II, p. 343.

P. 621. σκηναῶσθαι οὖν] σκηνοῦσθαι Flor. a. σκηναῶσθαι Par. K.

ἄγγειον οὐδὲν στέγειν] V. ἄγγειον, quod unus Ang. tueritur. Pro στέγει item libri optimi atque plurimi στέγειν.

ὃν εἴλετο δαίμονα, τοῦτον —] Etenim unicuique homini genius vitae comes additus putabatur; v. p. 617. E. Phaedon. p. 107. D. et quae ibi annotarunt interpretes.

E. ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα] Vix opus est de paronomasiae elegantia monere. Sententia haec est: ut redderet immutabilia stamina fatalia. Usus adverbii ἀμεταστρεπτι exemplis compluribus demonstravit Ruhnken. ad Tim. Gloss. p. 25.

P. 621. διεξελθόντα — πορεύεσθαι ἅπαντας] Di-

cendum fuit proprie: πορεύεσθαι οὖν τούτοις εἰς τὸ τῆς Ἀθήνης πεδίον. Sed propter verba: ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διήλθον, mutatur structurae tenor, additurque alius subiecti accusativus. — Ἀθήνης campum sinit huic similem scriptor Axiochi Dialog. §. 20. Cf. Plutarch. Sympos. IX, p. 749. D. Proclus ad Tim. V, p. 339. — Ἀμύλητα fluvium patet ab ἀμείν dictum, quia animae ex eo longa bibunt oblivia.

ἄγγειον οὐδὲν στέγειν] cuius aquam nullum vas contineret. Usus verbi iam ad libr. IX, p. 586. B. notavi-

τος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν, τοὺς δὲ φρονήσει μὴ σωζόμενους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου· τὸν δὲ αἰεὶ
 B πινότα πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ δὲ κοιμηθῆ-
 ναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντὴν τε καὶ σει-
 σμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλη
 φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν, ἄττοντας ὥσπερ ἀστέ-
 ρας. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν· ὅπῃ
 μέντοι καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι,
 ἀλλ' ἐξαίρτης ἀναβλέψας ἰδεῖν ἔωθεν αὐτὸν κείμε-
 νον ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Καὶ οὕτως, ὦ Γλαύκων, ὁ μῦθος ἐσώθη καὶ
 C οὐκ ἀπόλετο, καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα

B. οὐκ εἰδέναι] Sic Par. A. Ven. E. Vind. Ang. Vat. d. m. Flor. a. c. x. a. γ. Vulgo οὐδὲν εἰδέναι.

αὐτὸν κείμ.] Vulgo ἦδη κείμ. Sed ἦδη om. Par. A. pr. e. Vat. Gr. Ven. E. Par. DK. Mon.

Καὶ οὕτως — ὁ μῦθος] οὕτως Ven. E. Vind. Ang. Vat. d. m. et Par. A. Duebn. Vulgo erat οὕτως. Articulum ὁ e Par. K. addidimus.

mus. Respexit ad haec Iamblich. de myster. III. 20. p. 86.

B. τὸν δὲ αἰεὶ πινότα] i. e. ἐκάστοτε den *iedesmal* getrunken habenden. v. ad Apol. Socr. p. 25. C. et Reip. II. p. 360. A.

καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι] De numero plurali v. ann. ad Protag. p. 310. C. Significatur nocturna tempora unius noctis.

ἄττοντας ὥσπερ ἀστέρας] *Atteu*, ut Lat. micare, promicare, de sideribus atque igne dicitur, observante Valcken. ad Phoeniss. v. 1388. et Boisson. ad Philostr. Heroic. p. 600.

ὅπῃ μέντοι καὶ ὅπως —] V. ad p. 612. A.

ὁ μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπόλετο] Frequens formula apud Platonem, de qua monuit etiam Scholiastes ad h. l. v. Phileb. p. 14. A. Legg. I. p. 645. B. Theaet. p. 164. D. al.

Restitui autem articulum ὁ, in omnibus editionibus adhuc neglectum, quippe qui salvis linguae legibus abesse non possit. Est enim sententia haec: Atque sic (his ita expositis) salva evasit fabula neque periit, et nos salvos praestabit, si ei fidem habuerimus, transibimusque feliciter Lethes flumen neque animum contaminabimus. Eleganter nimirum his verbis significat philosophus, quae hactenus fabulose exposita sint, ea utique valere quum ad studium virtutis ac sapientiae tum ad vitae futurae beatitatem. Similiter Libr. III. p. 395. B: τὸν λόγον διασώσομεν. Dein ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα ad similitudinem vulgaris formulae audacius conformatum. Libr. IV. p. 420. E: ἂν σοὶ πειθώμεθα. Euthyd. p. 304. A: ἂν γ' ἐμοὶ πείθοσθε. Legg. X. p. 888. C: ἂν ἐμοὶ πείθῃ. Similiter Legg. I. p.

αὐτῶ, καὶ τὸν τῆς Ἀθήνης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μανθησόμεθα. ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, νομίζοντες ἀθάνατον ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν κακὰ ἀνεχεσθαι, πάντα δὲ ἀγαθὰ, τῆς ἄνω ὁδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς, αὐτοῦ τε μένοντες ἐνθάδε, καὶ ἐπειδὴν τὰ ἄθλα αὐτῆς κομιζώμεθα,
 D ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαιρούμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετεί πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.

ἡμᾶς ἂν σώσειεν] σώσει Mon. Flor. β. Verba μὲν κακὰ om. Mon.

C. ἀθάνατον ψυχὴν] Vulgo τὴν ψυχὴν. Sed τὴν om. Par. A. Duebn. DK. Vat. Gr. Ang. Mon. Flor. x. β. conf. ad Phaedon. p. 83. C.

D. εὖ πράττωμεν] εὖ πράττοντες Flor. β. Mon. Par. DK. Paulo ante χιλιετί Par. A. ex corr. Schneiderus χιλιετεί, quod Par. A. denuo excussus a pr. m. scriptum exhibuit.

638. E: πειρώμενος, ἂν ἄρα δύωμαι — ἡμῖν δηλοῦν.

C. πάντα δὲ ἀγαθὰ] Intelligendum per zeugma est verbum ἀναρῆσθαι vel simile aliquod, quandoquidem ἀνεχεσθαι tantummodo ad κακὰ, nec vero ad ἀγαθὰ referri potest. Nam qui nuper cogitavit de bonis sapienter et moderate ferendis, is non vidit significari potius praemia, quibus animus post hanc vitam terrestrem aliquando potiri queat, nec vero sermonem esse de animi fortitudine, qua adversa constanter, secunda atque fausta sapienter moderatione perferuntur. Itaque ipsa sententiae ratio postulat profecto atque flagitat, ut zeugma statuamus, quale significavimus. De cuius audacia quod criticus conquestus est, certe ille non reputavit, quousque Graeci et Latini in huius figurae usu progressi sint. v.

Ruddim. Institt. Gr. Lat. T. II. p. 362 sq.

τῆς ἄνω ὁδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα] semper sequemur ac tenebimus viam sursum ducentem. Verbi ἐχεσθαι usum notavimus ad Phaed. p. 101. D.

C. δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως] Prudenter omnem disputationem concludit sic, ut his duobus verbis summam totius operis significet, quod in informanda omnis vitae humanae iustitia sive morali perfectione sapientiae opibus atque boni ideae cognitione sustentata contineri meminimus: de qua re v. quae exposuimus in Prolegomenis.

D. διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν] Nihili est quod libri quidam offerunt εὖ πράττοντες. Recte iudicavit Morgenstern. Symbol. p. IX. respondere sibi haec duo periodi membra: αὐτοῦ τε μένοντες ἐν-

δαδε, et καὶ ἐπειδὴν τὰ ἀθλιὰ αὐτῆς κομιζόμεθα, ὡς περ οἱ νικηφόροι περιταγόμενοι. Itaque post καὶ ante verba ἐνθάδε καὶ mente iterandum ἴνα. Ita universi loci sententia haec est: ut et nobismet ipsis amici simus et diis. et quidem tum in hac vita morantes, tum postquam virtutis praemia reportaverimus, sicuti qui victoriae palmam gerunt circumcumbentes; utque tum hic, tum in mille annorum itinere, quod enarravimus, beata vita fruamur. Qua quidem ratione patet duplicem ostendi vitae iustae fructum, alterum, qui cernitur in conscientia propriae virtutis ac divini favoris tam praesenti quam futuro tempore positum, alterum, qui continetur huius et futurae post mortem vitae beatae fortuna. Quae sententia apprimè respondet iis, quae Socrates de virtutis praemiis antea exposuit. Pervertit sententiam Schneiderus πρώτων pu-

tans per particulam τε inter αὐτοῦ et μένοντες positam priori ὄμην adiunctum esse, verbis autem καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χλιετῇ πορεία alteram eamque certiolem loci felicitatis futurae significationem contineri. Quae ratio cur improbabilis sit, sponte appariturum esse rem propius considerantibus non temere videtur statuere et existimare. De reliquis Timaeus Gloss. p. 215: Περιταγόμενοι νικηφόροι οἱ νικῆσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οὐκείων λαμβάνοντες καὶ περιτόντες. Laudat h. l. etiam Suidas s. v. Περιταγόμενοι et Ὡς περ οἱ νικηφόροι. Photius s. v. Ἀγείρομενοι et Apostol. Proverb. XV, 97. De ἐπαγερωῖ, sive more illo, quo ludorum gymnycorum victores circumcumbentes munuscula a singulis spectatoribus exigebant, egregie exposuerunt Casaubon. ad Sueton. Neron. c. 25. Ruhnk. ad Tim. l. c. Ignarra De Palaestra Neapolit. p. 25.

Brevis admonitio

De codicis Parisini A.

nuperis collationibus deque lectionibus eius unius maxime auctoritate tacite a nobis receptis.

In ipso operis exitu placet pauca quaedam addere de codice Parisino A. nuper post Im. Bekkeri operam iterum iterumque excusso deque lectionibus inde a nobis, nulla fere admonitione in commentariis criticis adiecta, passim restitutis; de quibus rebus in Prolegg. Vol. I. p. CXXVIII. sqq. plenius exponere omisimus, alio loco opportuniore de iis verba facturi, quandoquidem legentium videbatur non parum interesse, ut de illis aliquanto certius constaret.

Primum igitur de iis, quae Prolegg. p. CXXIX. scripsimus, animadverti volumus, Schneiderum collationem Par. A. a Cel. Duebnero in usum editionis Didotianae factam in Praefat. ad Vol. II. P. I. Platon. Opp. ed. Par. a. 1846. non integram, sed excerptam tantum et plurimis omissis in brevius contractam exhibuisse, ac postea demum, quum Turicenses in editione Politiae altera minore a. 1847. Praefat. p. VIII. ostendissent, parum diligenter videri istam codicis praestantissimi explorationem institutam esse, quandoquidem ipsis praesto esset aliquanto plenior et accuratior eius collatio, quae secum a Dübnero essent communicata, plena nec decurtata in vulgus emisisse in libello superiori Politiae editioni numeris et paginis accommodato: Addi-

menta ad Civitatis Platonicae libros X. Lipsiae a. MDCCCXXX. XXXI. XXXIII. editos a C. E. Chr. Schneidero. Lipsiae 1854. 8. pagg. 87. In quo quid vir doctus sequutus sit, etsi iudicare difficile est, tamen verisimiliter suspicari ex iis licet, quae ipse Praef. ad edit. Parisin. p. II. sq. prodidit, ubi sese narrat Politiae libros ex iis, quae tum suppetiissent, critices praesidiis recognitos Parisios transmisisse; ibi vero Dübnerum, edendo operi praefectum, summa codicis Parisini A. auctoritate intellecta, faciendum putasse, ut librum praestantissimum, utpote nondum satis accurate excussum, denuo quam accuratissime conferret, et inventa ea, quae editor, si illa iam habuisset cognita, recepturus fuisse videretur, maximam partem ad hiatum et elisionem pertinentia, suo periculo Platoni impertiret; reliqua vero cum eodem ita communicaret, ut ille ipse, si qua opus videretur, secundum ea mutaret. Itaque Schneiderus in Didotiana editione mero arbitrio suo ea tantum ex mss. Duebneri publicavit, quae ad sermonis Platonici emendationem, hoc est ad hiatum et elisionem et res similes mutandas, vel a Duebnero vel a se ipso essent adhibita; alia multo saepe graviora atque utiliora in scriiniis retinuit, usque dum, a Turicensibus publice compellatus, etiam reliqua publici iuris facere constituit ad ampliorem operis editionem supplendam accommodata. Ex quibus omnibus apertum est, Schneiderum neutram editionem suam plane ad exemplum Parisini codicis conformavisse, ut mirandum non sit, quod nec in opere Parisino a superiore editione multum recessit. Dignum est autem animadversione, collationem Duebnerianam in Additamentis a Schneidero tandem cum eruditis communicatam tam esse plenam, tam accuratam, tam denique exactam, ut cum Turicensi utique de praestantiae laude contendere videatur, licet haec quoque propria quaedam ac peculiaria habeat, unde ad Platonem emendandum proficiatur. Quocirca utramque consulendam duximus, ita tamen ut Duebnerianam imprimis memoraremus vel etiam omnino codicem recens denuo excussum vel repetitae lectionis laudaremus; idque non sine magno quodam utilitatis fructu fecisse videtur, quandoquidem inde locis non paucis lux salu-

taris affulsit, adeoque clarius apparuit eam, quam nos in omnibus Platonis nostri voluminibus constanter observavimus, orthographiam maximam partem etiam libri Parisini auctoritate certissime confirmari, ut prope mirum acciderit, quod Schneiderus hac in caussa pristina placita sua mordicus tenere, quam veritati atque optimi libri auctoritati aliquando concedere maluerit. De qua re quoniam non necessarium putavimus omnibus ac singulis locis exponere, sed taedii vitandi caussa satis duximus data opportunitate semel iterumve monere; hoc loco summam retulisse iuvabit, quid in effingenda singulorum quorundam vocabulorum scriptura sequuti simus.

Primum igitur infinitivos in $\bar{\alpha}\nu$ et $\bar{\eta}\nu$ terminatos ubique omissio iota, quod subscriptum vocant, exarari iussimus, quum eam rationem non modo in aliis Platonis scriptis egregii libri Clarkiani sive Bodleiani testimonio, sed etiam in Politia ac Legibus libri Parisini auctoritate testatam habeamus. De qua quidem scriptura disputaverunt Fr. A. Wolfius Analect. Litter. II. p. 419 sqq. Göttling. ad Theodos. p. 226 sq. Elmsleius Praef. ad Soph. Oed. Tyr. p. IX. sq. Quippe antiquissimis temporibus non λέγειν et γράφειν, sed λέγειν et γράφειν dicebant Graeci, quae forma in dialecto Dorica permansit. Itaque in contractis verbis non βοᾶν et δηλοῦν dicebant, sed βοᾶν et δηλοῦν, utpote ex βοᾶεν et δηλόειν contracta. — Porro secundam personam verbi passivi et deponentis vulgo in $\bar{\eta}$ finitam semper et ubique in $\bar{\epsilon}\iota$ terminavimus, ne uno quidem loco excepto. Admirabili enim constantia Par. A. pr. m. cum cod. Bodl. ad alios libros excusso ubique tuetur terminationem in $\bar{\epsilon}\iota$ factam, consentientibus plerumque etiam aliis quibusdam codicibus, ex quibus tamen ea forma minus diligenter enotata est. De qua re semel explicavi ad libr. I. p. 337. C. ann. crit. Unus tantummodo superest locus libri X. p. 596. E. ubi codices ἐροῦν pro ἐροει ad unum omnes tenere videntur. Nam nec de libr. VII. p. 523. C. εἶσαι, item p. 528. E. et Libr. X. p. 596. D. ubi vulgo αἰσθάνη scribitur, ulla iam adhuc restat dubitatio, quandoquidem ibi quoque terminationem in $\bar{\epsilon}\iota$ factam in Par. A. liquido scriptam extare repetita libri praestantissimi exploratione certius edocti sumus. Quam-

obrem nescimus sane quibus rationibus ductus Schneiderus etiam in editione Didotiana locis plurimis alteram formam retinendam iudicaverit, praesertim quum quae Praef. ad Vol. I. ed. Polit. Lips. p. LI. de hac scripturae varietate exposuit, nec aliorum codicum fidē usquequaque fulciantur. — Iam vero etiam de adverbiorum *δοτιζοφανῶν* terminatione acervatim exponere licebit. Addidimus enim in his vocabulis ubique iota subscriptum, quod vulgo dicitur. Firmat enim eam rationem Par. A. cum Bodleiano codice per omnia, ut nec in hac parte usquam ab optimorum librorum fide recedendum esse existimemus, sicuti hic quoque fecit Schneiderus, qui cum aliis scripsit *πῆ, πάντῃ, πανταχῆ, διχῆ, πολλαχῆ, ζ. τ. λ.* qua ratione in libris illis ne uno quidem loco scriptum legi videtur; id quod tanto est gravius, quod illi iota, sicuti fit in codd. vetustioribus, non subscriptum sed adscriptum habent. Quin proceditur in his codicibus etiam longius, quandoquidem exaratum exhibent etiam *πέρα, περαιτέρωι, πορρωτέρωι, ἀπωτέρω* al. Quae voces quum speciem dativi nullam fere prae se ferant, nec constanter ita scriptae reperiantur, haud scimus an nimia grammaticorum constantia ita factum sit, ut et ipsae adiecto iota pingerentur. Quocirca in istis quidem nos putavimus iota abiiciendum esse. — Paulo aliter iudicandum de plusquamperfecto in *ειν* et *ην* terminato. Nam quum vett. grammatici formam *ην* Platoni discrete tamquam Atticam tribuant, de qua re v. ann. ad Apol. Socrat. p. 31. D. 22. D. Symp. 198. C. tamen id non videtur sic accipiendum esse, ac si philosophus altera forma plane abstinerit. Quocirca Platoni forma in *ην* terminata restituenda videtur, sicubi in bonis codicibus satis testata habetur, id quod in Par. A. non ita raro fieri meminimus; alii autem locis, ubi communis terminatio omnium librorum auctoritate munita est, nihil rerum novarum molendum arbitramur. Atque idem fere tenendum videtur etiam de *η* et *ην*, quorum discrimen donec certius fuerit investigatum, utrumque suo loco, hoc est, ubi codices suadent, Platoni impertiendum erit. — Pergimus ad nominum quorundam scripturam, ex quibus tamen duo tantum considerare consultum putamus. Magna enim semper fuit virorum docto-

rum dubitatio, essetne *ἀνδρία* scribendum an *ἀνδρεία*. Atque etiam in Platone utrumque promiscue usurpatum est et hodie quoque ab Schneidero aliisque promiscue editum. Atqui optimos codices ubi sequimur, accuratius quidem exploratos, dubitari profecto non potest, quin ubique *ἀνδρεία* scribendum sit. Tantum enim abest, ut illi in huius nominis scriptura fluctuent, ut ubique constantissime *ἀνδρεία* offerant: quam formam, ex Ionico *ἀνδρηή* oriundam, ipse quoque Plato spectavit in Cratylo p. 413. D. E. ad quem locum ea de re disputavimus. Itaque eam in Politia ubique reposuimus utpote quum aliis libris tum omnibus fere locis Parisini accuratius excussi auctoritate firmissime munitam. Ac similiter de *ὠφέλεια* et *ὠφελία* existimandum putamus, ex quibus alterum, *ὠφελία*, in Par. A. ubique primitus fuit per scriptum, alterum omnibus prope locis a secunda sed eadem antiqua manu iota duobus punctis notato, ut *εῖ* intelligeretur, et correcto accentu, restitutum est. Scripsimus igitur ubique, non monitis lectoribus, *ὠφέλεια*, aliis libris fere consentientibus, licet *ὠφελία* cognatum sit Ionico *ὠφελή* atque aetate Platonis poeticum videatur fuisse, etiam a Thucydide in pedestri sermone usurpatum. Neque enim ullus facile locus reperitur, quo altera forma non sit satis munita bonorum librorum praesidiis ipsiusque libri Parisini perpetua correctione, adeoque verisimile est Platonem eodem modo usurpasse formam *ὠφέλεια*, quo dixit *ἀλήθεια*, quod utrumque pari cognatione cum adiectivis *ὠφελής* et *ἀληθής* continetur. In quo tenendum etiam illud est, quod Etymologus Magn. p. 462. 20. scribit, utramque terminationem fuisse usitatam, sed alteram in *ια* factam extitisse vulgarem. Videtur enim posterior, sicuti factum est multis vocabulorum formis, quum olim fuisset in sermone pedestri rarior et maxime a poetis celebrata, posteris temporibus in communem usum recepta esse ideoque in codicibus, expulsa vera scriptura, magis magisque regnare coepisse. Atque haud scimus an plane eadem sit ratio formarum *εὐηθία* Libr. I. 348. D. III. 400. E. *κακοθηθία* III. 401. A. al. quae primitus scriptae, postea mutatae sunt. — Sed nolumus nunc etiam aliorum vocabulorum usum singulatim persequi. Satius erit, opinor, verbo monuisse, nos in aliis quo-

que vocibus scribendis, ut quum constanter γίνεσθαι pro vulg. γίνεσθαι, aut γινώσκειν pro γινώσκειν, aut ἀμυγήπη et ἀμωσγέπως pro ἀμυγήπη et ἀμ. aut ἀθρόον, quod placebat etiam Aristarcho, pro ἀθρόον, effinximus, tacite quum aliorum tum imprimis optimi libri auctoritatem reveritos esse. Quamquam sunt etiam bene multa, in quibus eundem librum sectari merito dubitaveris. Nam in usu pronominum αὐτοῦ et αὐτοῦ κ. τ. λ. adeo fluctuat, ut saepissime scripturam referat manifesto depravatam. Quamobrem talibus in locis res solo mentis iudicio, non testimonii auctoritate decernenda est. Idem creberrime τί δαί pro τί δέ a secunda manu habet adscriptum, ut utriusque formulae discrimen ablitteratum sit a critico, cui istae correctiones debentur. Praeterea multum peccatur in permutatione temeraria formarum ἐστὶ et ἐστί, ut hic quoque opus sit fere subtiliore scripturae diiudicatione. Neque novit codex rectum verbi ἐρεσθαι accentum, scriptum exhibens fere ἐρεσθαι. Idem hic et illic αἰσί, formam ionicam et poeticam, pro vulgari αἰσί exhibet, ut I. p. 331. A. II. p. 367. E. III. p. 407. C. quam tamen exploratum habemus a Platone non esse usurpatam nisi in Ionicae dialecti imitatione; quamquam alibi vicissim cum aliis dissentiens non αἰσί tuetur, sed αἰσί scriptum exhibet, ut III. p. 396. C. 408. B., quod ipsum argumento est, illis locis mero errore alteram formam esse invectam. conf. Porson. Praef. ad Hecub. p. IV. et Elmslei. Praef. ad Soph. Oed. Reg. p. XI. ed. Lips. Sed quum his in partibus orthographica eius ratione parum aut nihil confidere liceat, tum in admittendo hiato et facienda elisione tanto minus dubitavimus eius auctoritatem quam diligentissime sequi, quanto magis in his similibusque rebus etiam alios bonos codices habet consentientes. Bonum factum igitur, quod et Duebneri et generosissimi viri, qui Turicensibus nuper suam eius collationem ultro subministravit, diligentia hoc in genere maxima fuit, qui hiatus, elisiones, crases, aphaereses, alia id genus, videntur indicasse fide religiosissima. Itaque nos quidem in textu refingendo diligentissimam eorum habuimus rationem, quae ab illis notata sunt, taciteque eorum significationes comprobavimus. Id quod Schneiderus quidem nec in editione postrema

ubique fecit. Nam hiatum quidem quod Platoni crebrius reddere non dubitavimus, multum ille hac in re discessit ab usu Isocratis aliorumque aequalium scriptorum. Cuius rei luculentum extat testimonium Ciceronis, Orator. c. 44. §. 150. sq. quod mirum est adhuc a criticis plane neglectum esse. Ibi enim Tullius haec: „Quod quidem Latina lingua sic observat, nemo ut tam rusticus sit, quin vocales nolit coniungere (i. e. vocalium concursioem fugiat). In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas litteras tanto opere fugerit; etsi id magister eius Isocrates (sc. ita fecit). At non Thucydides; ne ille quidem haud paullo maior scriptor Plato; nec solum in his sermonibus, qui dialogi dicuntur, ubi etiam de industria id faciendum fuit, sed in populari oratione, qua mos est Athenis laudari in concione eos, qui sint in proeliis interfecti, quae sic probata est, ut eam quotannis, ut scis, illo die recitari necesse sit: in ea est crebra ista vocum concursio, quam magna ex parte ut vitiosam fugit Demosthenes. Sed Graeci viderint: nobis, ne si cupiamus quidem, distrahere voces conceditur.“ En igitur Tullii testimonium, unde Platonem hiatum haudquaquam vitasse perspicue intelligitur. Quocum contendas etiam ea, quae Demetrius de Elocut. p. 31. sq. de vituperanda in vocalibus coniungendis cura disputat. Itaque multo etiam crebrius quam in editione Schneideri Parisina et in novissima Turicensi factum est duce codice Parisino concursioem vocalium reduximus, indicia rei nuper diligentissime facta ubique religiose sequuti. Quamquam fatemur aliquot locis, ubi unam collationem Turicensem ob oculos habuimus, Duebneri significationes nos praeteriisse. Hunc enim si audimus, etiam Libr. III. p. 391. E. οὔτε ἀληθῆ pro οὔτ' ἀλ. Ibid. p. 393. A. οὐδὲ ἐπιχειρεῖ pro οὐδ' ἐπ., Ibid. p. 393. D. ἀλλὰ ἀπλῆ pro ἀλλ' ἀπλ., Ibid. p. 396. B. Εἰ ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, pro Εἰ ἄρ', ἣν δ' ἐγώ, Ibid. p. 401. C. ἵνα ὡςπερ — pro ἵν' ὡςπερ — Ibid. 402. D. ὡςτε ἐθέλειν pro ὡστ' ἐθέλειν, IV. p. 438. E. ἀμα δὲ αὐ pro ἀμα

δ' αὐ, V. p. 460. E. εἴκοσι ἔτη cum quinque Florr. pro εἴκοσιν ἔτη. VI. p. 503. D. δέ γε, ἔφαμεν, pro δέ γ', ἔφαμεν, VII. p. 520. C. ὡδὲ ἔχει pro ὡδ' ἔχει, vicissimque hiatu sublato elisione admissa Libr. III. p. 390. A. ὅσ' ἄλλα pro ὅσα ἄλλα, IV. p. 434. C. αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, V. p. 465. C. τὰ δ' ἐξαγορεύμενοι pro τὰ δ' ἐξ., VI. p. 508. A. οὐτ' ἐν ᾧ ἔγγ. pro οὐτε ἐν ᾧ ἔγγ., refingendum est. Haec igitur, si quibus volupe est, postliminio restituantur, quamquam fatemur partim nos de eorum veritate ideo dubitare, quia in his ipsis alibi in eodem codice diversa quoque reperitur scribendi ratio neque codd. reliqui, sicuti alibi fere factum, maiore numero addicunt. — Sed mittamus has minutias, quamquam, si verum fateri volumus, in tali causa nihil est minutum aut leve. Addamus potius nonnulla, quae gravioris momenti videantur, quandoquidem ad confirmandas iudicandasve receptas lectiones nonnullas valeant. Memoramus igitur hoc loco primum lectionem Libr. II. p. 383. B. παιῶν' ἐπευφημίσεν, dudum a nobis ex Schol. restitutam, teste Duebnero in Par. A. liquido perscriptam reperiri, quamquam ea de re Bekkerus et is, qui in usum Turicensium contulit codicem, omnino tacent. — Praeterea non indignum videtur animadversione, Libr. V. p. 457. A. lectionem ἐλαφρότερα pro v. ἐλαφρότερα a Bekkero receptam indice Duebnero a Par. A. pr. man. confirmari. — Nec negligendum Libr. III. p. 400. D. articulum τὸ ante ἀρόνθμον etiam in libris Ambr. Aug. Ven. Vind. et quattuor Florentinis esse repetitum. — Sed Libr. II. p. 364. A. quo iure codex optimus verba τε καὶ δικαιοσύνη cum Vind. Lobcov. et Vat. r. omittat, quum ibi agatur potissimum de iustitia, vix quisquam exputaverit. Nec quidquam de ea omissione Bekkerus et Turicensis prodiderunt. — Denique addendum Libr. VII. p. 539. A. Parisinum librum iis annumerandum esse, qui scriptum habent νομίμων. Quamquam ne sic quidem permovemur, ut νομιζοῦ reiciendum existimemus, quae est profecto lectio longe verissima. Enimvero de lectionibus libri, quatenus ad scriptoris sententiam declarandam pertinent, vere videmur scripsisse quae Prolegg. p. CXXXIII. iudicavimus. Neque enim illi tribuenda sunt omnia, quippe qui saepe,

etiam ea scripta exhibeat, quae, qui Platonis sententiam et rationem accuratius consideraverint, atque caussas correctionum, quas habet, rite perpenderit, haudquaquam continuo assensu suo amplectantur. Ex quo ipso consequens est, ut etiam ceteris codicibus iusta impertienda dignatio sit, praesertim quum hos saepenumero unos vera testari evidentissimum sit, ut etiam in reliquis libri Parisini lectionibus aestimandis iudicandisque non parvi momenti esse videantur.

Sed haec quidem hactenus. Neque enim habemus, quod his praeterea adiciamus. Neque vero iam mendorum mentio est iniicienda, quae in altero hoc Politiae volumine admissa sint. Est enim illud tam nitide tamque emendate excusum, ut nihil quidquam peccatum videatur, quod non ab unoquoque statim animadverti atque corrigi queat. Cuius quidem integritatis laus, alteri huic volumini vindicanda, vel imprimis debetur Viro Clarissimo, H. Weissenbornio, Celeberrimo gymnasii Erfurtensis Professore, qui ab honestissimo operis redemptore rogatus id negotii in se recepit, ut plagulas typis descriptas et a gravioribus vitiis repurgatas denuo percenseret, et si quid mutandum videretur, id sedulo notaret et animadverteret. Quo quidem negotio tam religiose functus est, ut non modo nos, sed etiam eos omnes, qui hac Politiae editione usuri sunt, ad maximam gratiam sibi devinxisse iudicari debeat.

Verum haec quidem hactenus. Superest ut aliquot criticorum coniecturae memorandae sint, quarum mentio in commentariis a nobis vel invitis praetermissa est vel nondum fieri potuit. Itaque primum narrasse iuvabit, Carolum Badhamum in Praefatione ad Platon. Phaedr. p. X. has coniecturas proposuisse. Libr. I. Reip. p. 343. B. corr. διακρίσθαι pro διανοεῖσθαι, quod ibi vidimus etiam Faesio placuisse. — Ibid. p. 352. B. pro γαίνονται mavult φαίνεται, quod dudum Stephano in mentem venerat. — Libr. IV. p. 419. A. scribi iussit: ἐπιχοροῖ [μισθωτοί]: in quo nos quidem dissentimus magnopere, quum μισθωτοί haudquaquam videatur supervacaneum. — Ibid. p. 430. B. ad verba: παντός

ἄλλον ῥύμματος, adnotat: „a page putidissimam interpolationem.“ Nobis vero intellecto ex antegressis δειωτέρα οὐσα omnia videntur optime se habere. — Ibid. p. 430. E. pro κρείττω δὴ αὐτοῦ φαίνονται οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον legit κρ. δὴ αὐτοῦ φαμέν οὐκ κτλ. de quo loco quid sentiamus, in commentariis declaravimus — Ibid. p. 457. B. σοφίας absurde a librario additum ex ipso Pindaro putat. — Libr. V. p. 467. B. pro καὶ ἀλλήλων κοινωνία corr. καὶ ἄλλη ἄλλων κοινωνία. — Libr. VII. p. 515. A. cum R. B. Hirschigio corr. ὥστε μένειν τ' αὐτοῦ, et mox ἀδυνατοῦντας, καομένον, ἐπάνοδον. — Ibid. p. 528. C. corr. ἐπεὶ καὶ ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα, κολοόμενα δ' ὑπὸ τῶν ζητούντων. De quibus locis omnibus consulas commentarios nostros. — Libr. VIII. p. 553. B. ser. ἐμπρόσθια [βλαπτόμεν.]: sed βλαπτομένην nostro iudicio est sincerissimum. — Ibid. p. 559. B. corr. ἢ τε παῦσαι ζῶντα ἀδυνάτη, cuius coniecturae inanitatem arguit vel usus formae ἀδυνάτη Graecis plane ignotus. — Ibid. p. 560. D. pro λόγους ἰδιωτῶν εἰζδέχονται corr. λόγους δι' ὧτων εἰσδ. quam mutationem, etiam a Cobeto commendatam, esse inutilem ac supervacaneam suo loco demonstravimus. — Haec igitur de coniecturis Caroli Badhami. Praeterea vero nunc ipsum in manus nostras pervenerunt novissimae curae Jo. Georgii Baiteri, qui his diebus tertiam curavit editionem Reipublicae Platon. Turicensem minorem, in qua quid novaverit, in praefatione operis significavit. Quamobrem ne quid ad editionis nostrae utilitatem desideretur, de his quoque placet exponere. Itaque Baiterus Libr. II. p. 365. pro τί καὶ ἡμῖν μελητέον vestigia Parisini A. secutus refixit: καὶ ἡμῖν ἀμελητέον, sententia quidem eadem manente. — Libr. III. p. 414. E. pro: ἦσαν, καὶ ἢ γῆ αὐτοῦς u. κτλ. coni. ἦσαν καὶ ἢ γῆ — ἀνῆκε, νῦν etc. — Libr. V. p. 454. B. scite correxit: Τὸ τὴν ἄλλην γῆν ὅτι κτλ. ubi vulgo scribitur: Τὸ μὴ τὴν αὐτὴν γ. ac Par. A. habet: Τὸ τὴν αὐτὴν γ. quod nunc probamus. — Libr. VI. p. 502. B. coni.: εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πεπαισμένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα ἱκανός. Ἰκανός etc., qui tamen locus nobis videtur integer. — Ibid. p. 503. B. verba νεανιοί

τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας censet ante οἷσθ' ὅτι transponenda esse, quo verba persanentur. Nos etiamnum ea ratione acquiescimus, quam proposuimus in commentariis. — Libr. VII. p. 517. A. scribit: καὶ ἀποκτείνειαν ἄν: pro eo, quod nos dedimus: καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτινύναι ἄν; quod posterius liquido scriptum exhibet Par. A. — Ibid. p. 532. A. πρὸς αὐτὰ τὰ ἄστρα scripsit pro vulg. πρὸς αὐτὰ ἄστρα, quod sane inter αὐτὰ τὰ ζῶα et αὐτὸν τὸν ἥλιον intolerabile videtur. — Ibid. p. 532. A. edidit de suo: ἐπιχειρῆ, ἄν ἄνευ πασῶν — ὃ ἔστιν (ἐκαστον) ὄρα καὶ μὴ ἀποστῆ κ. τ. λ. ubi consulas annot. nostr. — Libr. VIII. p. 556. D. ex scriptura codicis Paris. A. extudit: ἄνδρες ἡμέτεροί εἰσι παρ' οὐδέν: quod si olim scriptum fuit, ex interpretatione verae lectionis: εἰσὶν οὐδέν fluxisse videtur. — Ibid. p. 569. A. edidit: ἀλλ' ἵνα [υπὸ] τῶν πλουσίων κτλ. Nos ex codd. nonnullis ἀπὸ restituendum putavimus. — Libr. IX. p. 576. D. etiam nunc edidit: Τί οὖν ἀρετῆ τ. pro vulg. τί οὖν ἀρα ἢ κτλ. — Ibid. p. 587. B. coni. ὁ δὲ βασιλεὺς ὀλίγιστον. — Iam vero his virorum doctorum coniecturis subiungere placet unam quandam observationem, quae ad tutandam codicum lectionem valeat. Scriptum enim legitur Libr. I. p. 328. C. Ὁ Σώκρατες, οὐδὲ θαμιζεῖς ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ. ubi οὐδὲ vel in οὐτι vel in οὐ δέ mutari voluerunt critici. Iam vero οὐδὲ si eo quo nos diximus modo accipiendum, neque aut in οὐτι mutandum aut in duas voces dirimendum est, non inepte contendes illa Reipub. Libr. X. p. 587. C. καὶ ὀπόσω ἐλαττοῦται, οὐδὲ πάνυ ῥάδιον εἰπεῖν, πλὴν ἴσως ὧδε, i. e. das ist auch gar nicht leicht zu sagen. Quocirca οὐδὲ θαμιζεῖς καταβαίνων sic intelligas, ac si οὐδὲ θαμὰ καταβαίνεις scriptum legatur: Du kommst auch gar nicht oft nach dem Piraeus. Nimirum quemadmodum simplex δὲ in exclamatione vel in compellatione vehementiore post vocativum ponitur, ita ut id, cui aliquid opponitur, tacita cogitatione supplendum videatur, de quo dicendi genere vid. Schaefer et Porson. ad Eurip. Orest. v. 614. Hermann. ad Sophocl. Electr. v. 147. nos ad Euthydem. p. 293. B. ita etiam οὐδὲ videtur sic esse usurpatum, ut assumpta extrinsecus aliqua sententia,

INDICES

CONSPECTUS

RERUM IN PROLEGOMENIS TRACTATARUM.

I. Exponuntur variae hominum doctorum de Reipublicae Platonicae rationibus et consiliis sententiae, quorum alii unam maxime optimam civitatem, alii nihil nisi vim et naturam iustitiae exquiri iudicaverint, memoratis simul aliorum quorundam opinionibus, atque ostenditur illorum omnium iudiciis non pauca officere, praesertim quum non iustitiae et perfectae civitatis species, sed potius optimi hominis et optimae civitatis imago discernenda fuerit, cui utrique iustitia pari modo fundamenti loco subiecta sit. p. VII—XVIII.

II. Ostenditur maius quiddam atque celsius philosopho fuisse propositum, qui potius universae virtutis humanae iustitia consummatae et ad ideam boni institutae inque omni hominum vita tam privata quam communi expressae imaginem depinxerit atque ea ratione informaverit, ut homo in civitate ac vicissim civitas in homine cernatur, eoque modo scite ac prudenter philosophiam e vitae privatae angustiis in vitae communis et civilis campum eduxerit. XVIII—XXI.

III. Proponitur imago perfectae humanitatis a philosopho descripta, ideoque tum perfecti hominis tum optimae civitatis ad eius mentem informatae species exhibetur XXI—XXXIII.

IV. Utramque illam imaginem docetur interiore vinculo copulatam eo valere, ut omnino pictura perfectae virtutis humanae pariter in singulorum hominum atque in communi civium vita conspicuae efficiatur; id quod considerando utriusque fonte, principio reali et ideali, fractu denique et effectu declaratur XXXIII—XLII.

V. Disquiritur de causis et rationibus, quibus permotus Plato civitatem ad hominis similitudinem finxit XLII—XLV.

- VI. Investigantur caussae, cur philosophus civilem rempublicam, non communem universi generis humani societatem ad summae perfectionis speciem adumbraverit XLV—XLVI.
- VII. Civitatis Platonicae ratio insolentior unde originem duxerit, ostenditur, ideoque disquiritur de eius necessitudine cum aliis civitatum generibus deque Politiae et Legum Platon. nexu et coniunctione; de eius fontibus non a Protagora repetendis; de eiusdem institutis neququam a vitae usu et consuetudine plane alienis, sed aliunde ascitis; denique de Platonicae civitatis dignitate XLVI—LIX.
- VIII. Propositum Platoni simul hoc fuisse ostenditur, ut philosophiam probaret optimam esse politicam, quae una posset vitii rerumpublicarum grassantibus mederi LX—LXV.
- IX. Ex consilio operis, quod antea est illustratum, declaratur universi operis forma et compositio, argumento totius dialogi atque disputationis ordine et progressu in brevi conspectu posito LXV—LXXX.
- X. Viudicatur indidem amplissimi operis unitas ac simplicitas, atque docetur, quid de eorum opinionibus existimandum sit, qui illud diversis temporibus frustratim scriptum esse voluerunt LXXX—LXXXIX.
- XI. Docetur argumento et consilio scripti modo illustrato etiam titulum sive inscriptionem eius atque copulationem cum Timaeo ac Legibus optime convenire LXXXIX—XCIV.
- XII. Disquiritur de Reipublicae Plat. tempore natali, eaque occasione primum agitur de eius nexu et coniunctione cum aliis libris Platonis; XCV—XCVIII. deinde de vita et studiis philosophi inde a Socratis morte initis; XCVIII—C. tum locus expenditur, unde eam post Olymp. XCIX. 3. scriptam esse suspicari liceat; C—CI. denique redarguitur eorum sententia, qui Aristophanem indicaverunt Ecclesiazusis iam ante Olymp. XCVI. 4. editis Platonis Politiam petiisse; CI—CX.
- XIII. Queritur de tempore, quo sermones Reipublicae habiti fingantur, ac simul agitur de personis vel tacite praesentibus vel cum Socrate colloquentibus CX—CXXVII. Itaque primum quidem ostenditur, vulgari opinioni quanam difficultates obiciantur vel ex Socratis et Sophoclis, vel ex Thrasymachi, vel ex Glauconis et Adimanti, vel ex aliorum aetate oriundae, doceturque turbarum istarum fontem personati Plutarchi errorem quemdam esse; CX—CXII. deinde sermones Olymp. XCII. 2. vel 3. = 411. a. Chr. n. habitos esse docetur consideratis temporibus Lysiae, Protagorae et Prodicii, itemque Lysiae et Euthydemii, Socratis, Critiae, Nicerati, Polemarchi, Timaei et Hermocratis, Pulydamantis, Theagis, Glauconis et Adimanti, qui non alii videantur esse quam germani Platonis fratres; CXIII—CXX.

- denique huic rationi nec Cephalo vitam nec Bendi-
diorum primum celebratorum mentionem ullo modo
adversari demonstratur; CXX—CXXIV.
eorum autem rationes, qui nuper sermones Reipubl.
Olymp. LXXXVII. 2. vel 3. habitos censuerunt, er-
roris coarguuntur, anachronismi cuiusdam caussa aperta
CXXIV—CXXVII.
- XIV. Exhibetur elenchus codicum manu scriptorum, qui
nuper ad Politiam excussi sunt, atque index commen-
tariorum, editionum, interpretationum nobilissimi operis
CXXVIII—CXXXVI.

INDEX GRAECUS.

A.

- ἄ i. q. ἄ III. 394. A.
 ἀβλιώτων ἔστιν ἀναγκαζομένην τινί III. 407. A.
 ἀγαθὸν πρὸς τι VII. 522. A.
 ἀγαπᾶν, magni aestimare, I. 331. A. contentum esse I. 330. B. V. 450. A. ἔγ. ἀποβαλόνοντα II. 399. B.
 ἀγαπητόν et ἀγαπητέον IV. 435. D.
 ἀγειν ἐν τιμῇ VII. 538. D.
 ἀγέλειν, colligere stipem, II. 381. D.
 ἀγεννώσ VII. 529. A.
 ἀγευστος φίλιος IX. 576. A.
 ἀγνώμονες V. 458. D.
 ἀγγέλοι καὶ δέξεις VI. 503. C.
 ἀγγλοποροὶ θεῶν III. 391. E.
 ἀγύρται II. 364. B.
 ἀγωγαὶ τοῦ ποδός III. 400. B. C.
 ἀδαμάντινος II. 360. B.
 ἀδαμαντινῶς X. 619. A.
 ἄδην et ἄδδην I. 341. C. VII. 541. A.
 ἀδικολὴν μένι' ἐν X. 608. D.
 ἀδικῶ, εἰ μὴ ἀδικῶ γε X. 608. D.
 ἄδοντες et διδόντες permut. II. 364. C.
 Ἀδράστειαν προσκινῶ V. 451. A.
 ἄδρῶν V. 466. E.
 ἀεί, iedestal, I. 354. B. II. 360. A. al. X. 621. B. τοὺς πλησίον ἀεί VII. 539. B.
 ἀεὶ μὲν — ἀτὰρ καὶ ὅν II. 367.
 ἄθερμος III. 387. C.
 ἀθληταὶ ἀγῶνος et πολέμου III. 403. E. 416. D. VIII. 543. B.
 ἀθρόοι πολλοὶ VI. 492. B.
 ἀθῶνες θῆρες VIII. 559. D.
 ἀντίτεροθαι I. 332. B.
 αἰρεῖ ὁ λόγος IV. 440. B. X. 604. C. — ἡμᾶς X. 607. B.
 αἰρεῖσθαι ὥστε, id consequi, ut, III. 410. B.
 αἰρήσασθαι forma soloeca IV. 422. D.
 αἰτία ἐστὶ περὶ τινος I. 329. D.
 αἰτίαν ἔχειν, perhiberi, IV. 435. E. al. accusari, VIII. 565. A. sequente nominat. cum infinitivo, VIII. 566. C.
 αἰτιον, τὸ, αἰτιῶσθαι, veram rei causam afferre, I. 329. B.
 αἰτιῶσθαι τινα, aliquem alicuius rei auctorem dicere, II. 379. C. X. 599. E.
 ἀκείσθαι II. 364. C.
 ἀκέραιος I. 342. C. III. 409. A.
 ἀκέραιον ἐκβαίνειν III. 413. E. VI. 503. C.
 ἀκμῆς χρόνος V. 460. E.
 ἀκούεις ἄν X. 608. D.
 ἀκράτεια, ἀκρατία et ἀκρασία τῶν ἡδονῶν V. 461. B.
 ἀκρατος, perfectus, summus, 397. D. VI. 491. E. VIII. 545. A.
 ἀκράχοι et ἀκρόχοι III. 411. C.
 ἀκροὶ λατοὶ et sim. II. 366. B.
 ἀκροὶ εἰς φιλοσοφίαν VI. 499. C.

- ἀκρος κυβερνήτης, i. q. τέλος, I. 360. E.
 ἀκρότατον, τὸ, V. 459. E.
 ἀκρως, optime, perfecte, VIII. 543. A.
 ἀλαζόνες λόγοι VIII. 560. C.
 ἀλγεῖν τὸν δάκτυλον V. 462. D.
 ἀληθινός, ὁ, τῷ ὄντι, I. 347. D.
 ἀλλβαντες III. 387. C.
 ἀλλοκεσθαι εἰς πολεμῶν V. 468. A.
 ἀλιτηριώδης V. 470. D.
 ἀλλά frequentius repetitum IX. 591. D.
 ἀλλ' ἄρα II. 374. B.
 ἀλλὰ γάρ, ubi quid ex alterius mente obicitur, II. 365. C. X. 600. A.
 ἀλλά γε et ἀλλά — γε I. 331. B. I. 353. A. VIII. 543. C.
 ἀλλὰ δὲ in objectionibus positum II. 365. D. X. 600. A.
 ἀλλ' ἢ IX. 601. A.
 ἀλλ' ἢ et ἀλλ' εἰ IV. 440. D.
 ἀλλὰ — μὲν V. 475. E.
 ἀλλὰ μὴ et καὶ μὴ I. 347. C. II. 366. C.
 ἀλλὰ τί δή; at quid tum? II. 357. C.
 ἀλλὰ τί μελλεῖ; at quidni? I. 349. D.
 ἀλλὰ τί τοῦτο; sc. διαφέρει. V. 472. B.
 ἄλλη ἢ πόλις, reliqua pars civitatis, V. 465. B.
 ἄλλο, παρὰ τι X. 603. C. — ἄλλο et ἕτερον iunctum V. 439. B. — ἄλλο ἢ ὡς I. 335. A.
 ἀλλόκοτοι VI. 487. C.
 ἄλλος, praeterea, II. 357. C. III. 404. B. X. 618. A.
 ἀλλότρια, τὰ σκοπεῖν IV. 433. E.
 ἀλλότρια σαρκίς VIII. 556. C.
 ἀλουργόν IV. 429. D.
 ἄλφια II. 372. B.
 ἀλώπηξ pro pelle vulpina II. 365. C.
 ἄμα c. particip. VII. 521. D.
 ἄμα τῷ τιμᾶσθαι ctr. V. 468. D.
 ἄμαρτάνειν τι I. 339. C.
 ἄμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος VII. 517. B.
 ἄμαρτήσω, forma soloeca III. 517. B.
 ἀμεταστρεπί X. 620. E.
 ἀμύχανον κάλλος VI. 509. A.
 ἀμυχάνω ὄσω IX. 588. A.
 ἀμοιβαία, τὰ, carminum III. 394. B.
 ἀμφιεννῶναι constr. IV. 420. E.
 ἀρετήν V. 457. A.
 ἀμφεσβητεῖν, ὡς οὐκ, et sequente μὴ, VI. 502. A.
 ἀμφοτέρα absolute positum V. 460. B. VIII. 555. D.
 ἄν, quando verbo ἴδει adiciatur I. 328. C. in formula καλῶς ἔχεν non addendum V. 450. E. — iuxta δοκεῖ locatum, ubi ad infinitivum pertinet IV. 422. B. — apud optativum omissum, ubi is modus ab antecedente ἐν affectus est I. 352. E. IV. 439. B. — in teriecto ἔφη, οἶμαι, al. a verbo suo divulgum I. 333. A. — male iteratum IV. 420. C. — restitutum IV. 428. D. — in parenthesi post ὡς et optativum om. II. 360. B. — in interrogatione apud optativum om. IV. 437. B. — alia de causa ap. optat. om. I. 352. E. II. 361. C. 382. D. — omitt. ap. optat. ubi quid esse sumitur VIII. 549. A. — cum participio, quod articulum habet, iunctum I. 344. A. — participio additum in formulis ὁρθῶς ἄν λεγόμενον, ὁρθῶς ἄν προσηγορευόμενον, ctr. V. 478. A. VIII. 562. A. — cum infinitivo futuri iunctum VI. 506. A. — in ἄλλογον ἐπελαθόμεν et sim. omissum VIII. 563. B. — cum adi. δυνατὸν iunctum IX. 577. B. — repetitum X. 598. C. — cum indicativo futuri iunctum X. 615. D. — non construitur cum indicativo praesent. X. 610. A. — in formula κἄν εἰ μὴ V. 472. E.
 ἀναβαίνειν c. accus. iunctum II. 365. B.
 ἀναβάλλειν τι εἰς τινα III. 400. C.
 ἀνάβασις, ἡ ἄνω, VII. 517. B. ἀνάγειν εἰς τοῦπλω VII. 528. B.

ἀναγκάζειν evincendi sign.
pos. X. 611. B. — τινά τι
V. 473. A.
ἀναγκάσιος et ἀναγκασία feminino
genere promiscue usurpatum
IV. 425. D. VIII. 554. A. 558.
D. 559. B. 561. A. al.
ἀναγκασία ἐπιτομία cum amphibia
dicitur IX. 574. B. 581. E.
ἀναγκασίως cum amphibia po-
situm VI. 527. A.
Ἀνάγκης ἀτρακίος X. 616. C.
ἀναγκωβέειν de contrahenda fa-
miliaritate III. 402. A.
ἀναδοσμός γῆς VIII. 566. A.
ἀναδεισθαι τροφή V. 465. D.
ἀναδωπυρεῖν ψυχῆν VII. 527.
D. E.
ἀναίρειν de oraculis VII. 510. C.
ἀναίρεισθαι dicuntur in proelio
interfecti X. 614. B.
ἀναλαμβάνειν, sermonem rur-
sus suscipere, VIII. 544.
B. — ἐπιτόν, vires refi-
cere, V. 467. B. — τὰ ποιή-
ματα, ctr. X. 606. E.
ἀναλογίζεσθαι καὶ σκοπεῖν I.
330. E.
ἀνάλογον et ἀνά λόγον VI. 508.
B.
ἀναμνησθέντες ἐκείθεν VI. 489.
E.
ἀνάξιον, usus quidam, VI. 491. A.
ἀναπηδᾶν VIII. 561. D.
ἀνάπηρον V. 460. C. VII. 535. D.
ἀνασκινδυλεύεσθαι II. 362. A.
ἀνατιθέναι de donariis V. 469.
E.
ἀνατρέπειν τὸν βίον IV. 442. B.
ἀναφαίνεσθαι VI. 484. A.
ἀναφέρειν, recreari, V. 467.
B. — referre, sine accusat.
obiecti usurpatum VI. 484. C.
ἀνδρεία an ἀνδρεία num apud Pla-
tonem scribendum sit, VI.
490. C. VIII. 560. E.
ἀνδρείμελον VI. 501. B.
ἀνδρείος de disputatore II. 357.
A.
ἀνδρηλατεῖν VIII. 565. E.
ἀνδριάς IV. 420. A.
ἀνέγγνος παῖς VI. 461. B.
ἀνεμῆναι ἡδοναί, IX. 573. A.
ἀνεμῆνος VIII. 549. D.

ἀνειπεῖν de praeconibus usura-
tum IX. 580. B.
ἀνελευθερία VI. 486. A.
ἀνέχεσθαι c. genit. part. II. 367.
D. VIII. 564. E. X. 613. C.
ἀνήνυα et ἀνόνηα ποιεῖν VII.
531. A.
ἀνήρ, de certo quodam homine
dictum non caret articulo I.
231. E.
ἀνθεῖν et ἄνθος de florentis aeta-
tis pulcritudine V. 475. A.
ἄνθος, color purpureus, IV.
429. D. — de venustate et
flore corporis V. 475. A. X.
601. B.
ἀνθρώπειος et ἀνθρώπιος nullo
discrimine positum VI. 497. C.
ἀνθρωπος sine articulo pon. X.
619. B.
ἀνομοιοῦσθαι VIII. 546. C.
ἀνόνηα ποιεῖν VI. 486. C.
ἀνορθοῦν et ἐπανορθοῦν I. 346.
E.
ἀντέχειν, obdurare, wider-
halten, VI. 492. C.
ἀντιχεσθαι τινος IV. 424. B.
ἀντι post comparativum X.
619. C.
ἀντικατατείνοντα λέγειν λόγον πα-
ρὰ λόγον I. 348. A.
ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ser-
monem alterius inter-
pellare, quo ipse re-
spondeas, I. 336. B. τῆς
παιδείας IV. 424. A.
ἀντιλογική V. 453. E.
ἀντιστροφον VII. 522. A.
ἀντιστρόφως VII. 539. D.
ἀντιτίθειν ἀλλήλοις VIII. 547. B.
ἀνύειν an ἀνύειν? VI. 486. C.
ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν VI.
508. D.
ἄνω μηρός et sim. V. 461.
C. sq.
ἀνωμαλία ἀνάρμοςτος VIII. 547. C.
ἀνωφελής, perniciosus, VIII.
560. D.
ἄξιον ὅ τι καί, VI. 492. A.
ἄξιον cum ἐθέλειν permutatum
I. 349. B.
ἀπαγορεύειν, viribus defice-
re, VIII. 568. C.
ἀπαγορεύειν, ὅπως μή I. 339. A.

ἀπαλλάττειν κάρτιον et κάρτιον
VI. 431. D.
ἀπαντεῖν de evacuationibus cor-
poris III. 407. D.
ἀπεργάζεσθαι de iis, qui oratione
aliquid illustrant ac ple-
ne describunt VII. 540. C. —
de pictoribus dictum VI.
504. D.
ἀπεργασία, picturae perfe-
ctio, VI. 504. D.
ἀπεργαστικόν c. infinitivo iun-
ctum VII. 527. B.
ἀπειδέεσθαι εἰς τι VI. 508. D.
— τῷ λόγῳ εἰς ἕν τι IX.
581. A.
ἀπέχεσθαι et ἀπεχθάνεσθαι, I.
343. E.
ἀπιστεῖν — μή VIII. 555. A.
ἀπιστος IX. 576. A.
ἄπλοῦν, simpliciter verum,
VIII. 545. D.
ἀπό, von wegen, VIII. 549.
A. — ἀπό et ὑπό τινος γε-
γόμενον III. 361. C. — cum
substantivis iunctum VIII. 550.
C. — ἀπο σκοποῦ V. 470. B.
ἀποβάλλειν, reprobare, V.
475. A.
ἀποδεικνῆναι II. 374. E. VI. 503.
E. VII. 535. B.
ἀποδέχεσθαι τινος, probare
aliquem, I. 329. D. 337. B.
— cum genit. participior.
constr. II. 367. D.
ἀποδιδόναι VI. 507. A. X. 612. C.
ἀποδρᾶναι et ἀποφεύγειν diffe-
runt I. 329. C.
ἀποδύρεσθαι X. 608. A.
ἀποκεκρυμμένον νόσημα III. 407. C.
ἀποκλείειν X. 606. A.
ἀποκλείεσθαι dicuntur aleatores
VI. 487. B.
ἀποκναῖσι III. 406. A.
ἀποκοπᾶι χρεῶν VIII. 566. A.
ἀποκινῆναι et ἀποκίπειν VII.
517. A.
ἀπολαμβάνειν sine accusativo ob-
iecti IV. 420. C.
ἀπολαίειν cum accusativo et ge-
nitivo rei iunctum III. 395. C.
— de rebus malis etiam dici
solutum X. 606. B.
ἀπολείπειν de sermone dictum
X. 603. E. — ἀπολείπειν οὐ-

δὲν προθυμίας VII. 533. A.
— ἀπολείπειν τι τινος VI.
504. C. — ἀπολείπεσθαι τῆς
εἰκότος, τοῦ λόγου, ctr. II.
375. D.
ἀπολογίζεσθαι τι IV. 420. B. V.
453. C.
ἀπομαντεύεσθαι VI. 505. E.
ἀπομαρταίνεσθαι I. 324. D.
ἀπομισθοῦν τὰ ἅτα V. 475. D.
ἀπορεῖν τινος VIII. 557. D.
ἀποτείνειν ἡγήσεις μακράς X. 605.
D. — ἀποτείνειν μακροτέρους
μισθοῦς II. 363. D.
ἀποτελείεσθαι τύραννον VIII. 566.
D. — dicuntur cupiditates,
quum expletur, X. 581. A.
IX. 558. E.
ἀποτολμᾶν VI. 503. B.
ἀπορον θῦμα II. 378. A.
ἀπορήθηναι V. 449. C.
ἀπόρησις II. 357. A.
ἀποφαίνειν τινὰ παγγέλιον VII.
522. D.
ἀποφεύγειν et ἀποδρᾶναι quid
differant I. 329. C.
ἀποχειρεύεσθαι VI. 485. D.
ἀποχραινέσθαι IX. 586. C.
ἀποχρώντως IV. 429. A.
ἀπράγμων ιδιώτης X. 620. C.
ἐπιεσθαι ἐντιλογίας V. 453. E.
— φιλοσοφίας al. VI. 497. E.
— τῶν λόγων VII. 539. A.
ἄρα, scilicet, ubi quis non ex
sua ipsius sententia loquitur
II. 358. C. — ubi quid prae-
ter opinionem fieri indicatur
II. 375. D. — cum imperfe-
cto iunctum I. 362. A. IV.
432. D. — longius a princi-
pio orationis remotum VIII.
547. B. — ironice post ἢ
πον illatum X. 595. B.
ἄρα, in oratione aliunde suspen-
sa positum V. 462. A. — ἄρα
γε — οὐδ' ἴστε I. 328. A. —
ἄρα τί VII. 526. B. — ἄρα
pro ἄρα οὐ positum VIII. 566.
A. — repetitum VIII. 566. A.
ἄργεῖν τινος II. 371. C.
ἄργυρος, vasa argentea, III.
417. A.
ἄρδειν καὶ αὐξεῖν VIII. 550. B.
X. 606. D.
ἄρδην ἀπολλῆναι IV. 421. A.

ἀρέσει ἐμέ VIII. 557. B.
 ἀρετή δημοτικὴ VI. 500. D. 518.
 D. X. 619. C. — ἀδέσποτον
 ἔστιν X. 617. E.
 ἀριθμοὶ αὐτοὶ VII. 525. D.
 ἀρνησθαι μισθόν I. 346. C.
 ἀρξάμενοι ἀπό, inde ab, II.
 366. E. III. 386. C. VI. 498.
 C. X. 600. E.
 ἀρῶσιον VII. 535. B.
 ἀριμελής VII. 536. B.
 ἀριφρων VII. 536. B.
 ἀρχή, quaestionis princi-
 pium, philosophiae vindica-
 tur, Argum. Libr. VI. p. 16
 sqq.
 ἀσκεῖν, se exercere, III. 389.
 C.
 ἄσθματος ὕπο VIII. 568. D. coll.
 556. D.
 ἀσμεναλτα et ἀσμενίστα I.
 329. C.
 ἀσμενος et ἀσμένως X. 614. E.
 ἀσπάζεσθαι πόρῳθεν, Euripi-
 deum, VI. 599. A.
 ἀστειος, ridiculus, I. 349. B.
 ἄστρο καὶ οὐρανὸν VII. 516. A.
 ἀσπράγμοι I. 333. A.
 ἀτελεῖ σφίλας καρπὸν δρέπειν V.
 457. B.
 ἀτενής VIII. 547. E.
 ἀτεχνῶς in comparatione VIII.
 548. A.
 ἀτιμάζειν τι τῇ διανοίᾳ III.
 396. E.
 ἀτιμάς genera VIII. 533. B. C.
 ἀτιτεν X. 621. B.
 αὐ, item, IV. 442. C. X. 606.
 C. — in una sententia bis po-
 situm VI. 503. D.
 αὐγὴ ψυχῆς VII. 540. A.
 αὐθις, posthac, VI. 510. D.
 αὐλή, impluvium, I. 328. C.
 αὐξάνεσθαι ἔννομον et sim. IV.
 424. E.
 αὐξεν μέγαν VIII. 565. C. IX.
 591. D.
 αὐξή et αὐξήσις VI. 509. B. C.
 αὐτῶν in exemplis afferendis I.
 340. D.
 αὐτό post fem. illatum I. 348.
 E. IV. 430. C. — de re gra-
 vissima capiendum ac de eo
 ipso, de quo sermo est, II.
 362. D. — αὐτό δικαιούνη

II. 363. A. V. 472. C. X. 612.
 B. — αὐτό πῶμα IV. 437. E.
 αὐτόθεν VIII. 567. E.
 αὐτοὶ et οὐ τι perm. I. 347. B.
 αὐτός de domino positum I.
 327. B. — ubi οὐτός exspe-
 ctes III. 391. D. — cum irri-
 sione repetitum II. 383. B. —
 post longiorem orationis in-
 tercapedinem nomini subie-
 ctum III. 398. A. — post re-
 lativum illatum III. 395. D. —
 ad subiectum indefinitum, quod
 non diserte expressum est,
 refertur I. 348. C. X. 588. B.
 αὐτὸς ἑαυτοῦ c. comparativo
 iunctum III. 411. C.
 αὐτὸς τε καὶ sequente alio ver-
 bo finito IV. 427. D. in ap-
 positione cum amplificatione
 facta III. 414. D. X. 568. E.
 αὐτὸς τε — καὶ τὰ ποιήματα
 βουλόμενος ἐπιδείξασθαι III.
 398. A.
 αὐτοφνές, τὸ VI. 486. E.
 ἀφανίζειν VIII. 565. E.
 ἀφεται νέμεσθαι VI. 498. C.
 ἀφίεναι sq. μή V. 451. B. 472.
 A. — ἑαυτὸν εἰς τι II. 373.
 D. X. 599. A. — τινὰ ἐλεύ-
 θερον c. infin. V. 461. B. —
 πᾶσαν φωνήν V. 475. A.

B.

βαλάντιον et βαλλάντιον I. 348.
 D. IX. 575. B.
 βανασιᾶ IX. 590. C.
 βάπτειν ἕρπια IV. 429. D.
 βουανίζειν III. 413. E. — τὰς
 χορδὰς VII. 531. B. — βουα-
 νίζεσθαι εἰς δικαιούνην II.
 361. C.
 βάσις, numeri incessus, III.
 399. E.
 βδέλυγος εἶ et sim. I. 338. D.
 βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου
 V. 461. E.
 βία ἑαυτοῦ VIII. 554. C. — βία
 πρὸς ταῦτα, Trotz dem,
 VII. 528. C. — βία oppon.
 persuasio VIII. 548. B. — βία
 τῶν ἐχθρῶν VIII. 566. B.
 βλαιος fem. gen. dictum X. 603.
 C.

βιόδωρος II. 381. D.
 βίος, res ad vitam susten-
 tandam necessariae, III.
 407. A. — μακράϊον II. 383. B.
 βλέπειν πικρὰ VI. 501. B.
 βλέπειν et βλέπτειν VIII. 564. E.
 βλοσυρός VII. 535. B.
 βοᾶν dicuntur ἐπιθνηταί IV.
 573. E.
 βόρβορος βαρβαρικός VII. 533. D.
 βοσκημάτων δίκην εἰς γῆν βλέ-
 πειν IX. 586. A.
 βούβρωσις II. 379. D.
 βούλεσθαι opp. τῷ δοκεῖν IX.
 577. D.
 βουλευμένον ἔμολ ἔστιν II. 358. D.
 βραχεὶ γέ τι πλείω I. 330. B.
 βραχὺ τι γεωμετρίας VII. 526. D.

Γ.

γαρόω III. 411. A.
 γάρ in formulis βδελυγός γάρ
 εἶ, συκοφάντης γάρ εἶ ctr. I.
 338. D. — exigno intervallo
 repetitum IX. 575. C. D.
 γάρ καὶ, denn auch, I. 328. B.
 γέ repetitum I. 332. B. 335. B.
 348. C. 354. A. III. 395. A.
 V. 466. A.
 γέ δή I. 330. C.
 γέ μοι et γ' ἔμολ I. 329. A. 352.
 D. al.
 γέ τοι δή V. 476. E. VI. 504. A.
 γέλοια et γελοῖα V. 452. A.
 γέλως ὡς περ κύμα ἐγγελῶν V.
 473. C.
 γένεσις tribuitur rebus sensibus
 subiectis VII. 524. A. sqq.
 γενναῖον de cibis II. 372. B.
 γενναῖον ψεύδος III. 414. B.
 γενεσιόν VI. 537. A.
 γηροτρόφος ἑλπίς I. 331. A.
 γίγνεσθαι τῇ διηγήσει κατὰ τι
 et τῷ λόγῳ ἐν τι III. 396. D.
 γλιχρως φεῖδεσθαι al. VI. 488.
 A. VIII. 554. A.
 γνωματεύω VII. 517. A.
 γνώσεται, sentiet, vi commi-
 nandi, VIII. 569. A.
 γνώσις ἐπὶ τῷ ἄντι ἔστιν V.
 477. A.
 γοητεύειν III. 413. A. B.
 γοῶν repetitum VIII. 554. B. —
 confirmat X. 585. A.

γραμμὴ ὡς περ et γραφὴ ὡς περ
 VII. 534. D.
 γρηπτόν, τὸ, βασιλικόν ἔστιν V.
 474. D.
 γυμνοὶ V. 473. E.

Δ.

δαίμονες X. 620. D.
 δαιμόνιον πρᾶγμα λέγεις VII.
 531. C.
 δαιτυμόν I. 345. C.
 δάκνει de amore V. 474. D.
 δανείζειν VIII. 555. C.
 δε post demonstrativa iteratur
 IV. 431. A. VI. 505. E. —
 in sententia iterata repetitum
 VI. 505. A. — post τε illa-
 tum II. 367. C.
 δε ἄρα IV. 445. A. IX. 589. E.
 X. 600. C.
 δε οὐδ' I. 330. E. IV. 440. A.
 V. 473. C. X. 608. A.
 δεῖ ταῦ ἐπικρουόντος VII. 524.
 E.
 δεῖ τῶν ἀρχόντων ἄκρον εἶναι
 non falsum V. 459. B.
 δεῖν num post verba putandi
 omissum putari debeat VI.
 504. E. — c. dat. pers. X.
 608. D.
 δεῖσθαι ἐν ἀνάγκῃ VIII. 567. B.
 δεινοὶ sophistae appellati I.
 337. E.
 δέος c. accus. obiecti constru-
 ctum V. 465. B.
 δεῦρο δή V. 477. D.
 δεῦρό μοι IV. 445. C.
 δευσοποιόν IV. 430. E.
 δέχεσθαι λόγον VII. 531. E.
 δή τις II. 372. E. VI. 498. A.
 δηλώσει, res ipsa docebit,
 VI. 497. C.
 δημίον, τὸ, IV. 439. E.
 δημιουργεῖν I. 350. E.
 δήπου in interrog. interpositum
 IV. 439. A.
 διά c. accus. causam remotio-
 rem indicat IX. 609. E. —
 δε' ἑαυτόν, sua culpa, IV.
 419. A. — διὰ πασῶν IV.
 432. A. — διὰ χρόνον IV.
 432. A. — διὰ στομάτιον φθίγ-
 γεσθαι V. 463. E.

διαβάλλειν τινάς, amicos dis-
iungere, entzweien, VI.
498. C. — τινά εἰς τινα VII.
539. C.
διαγράμματα VII. 529. E.
διαγράψαι, designare, adum-
brare picturam, VI. 500. E.
διαδέχασθαι τὸν λόγον IX. 576.
B.
διαδιδόναι λαμπάδια I. 328. A.
διαδικάζειν X. 614. C.
διαθρηλεῖσθαι τὰ ὄτια II. 358. C.
διατριβεῖσθαι, disceptare, de-
finire, III. 400. C. IX. 571.
B. — κατ' εἶδη V. 453. E.
διαδοθῆναι III. 409. B.
διαίτια μακρά III. 406. D.
διαλλάττειν X. 620. B.
διακαθαίρεσθαι, purgari, di-
cuntur sensus III. 411. D.
διακονία πόλει VI. 493. D.
διαλαμβάνειν τινά, medium
comprehendere, X. 615.
E.
διαλέγεσθαι et ἐρῆζειν V. 453. E.
διάλεκτος, disputatio, V.
453. E.
διαμαρτυρεῖν τινός, falso de
aliquo iudicare, I. 334. D.
διαμαχεῖσθαι, forma soloeca, II.
380. B.
διανεῖν τὸν λόγον IV. 441. C.
διανέμεσθαι IX. 572. E.
διανοεῖσθαι πρὸς τινα I. 343. B.
— ὑπὲρ τινος ὡς ἀδελφοῦ III.
414. D. E. — ὡς c. genit.
partic. I. 327. E. I. 409. C.
V. 470. E. VII. 523. C.
διάνοια, quid sit, VII. 533. E
sq. tribuitur mathematicis VI.
511. B. C. D. Argum. Libr.
VI. p. 16 sqq.
διαπράττεσθαι absolute positum
III. 411. D. — ὥστε c. inf. vel
simpliciter infin. II. 360. A. —
de cupiditatis expletione IX.
586. C.
διασκευασθῆναι VII. 540. E.
διασφίξεσθαι X. 607. C.
διαστρέλλεσθαι, i. q. διορῆζεσθαι,
VII. 535. B.
διάστημα VII. 531. A.
διασώζειν τὴν παροιμίαν I. 329. A.
διατάσεις κεφαλῆς III. 407. C.

διατείνω, pertendere, II.
358. D.
διατεταμέντος et διατεταμέντος
perm. V. 474. A. VI. 501. C.
διατριβεῖν πρὸς φιλοσοφίαν VII.
510. B.
διατρέχει τις ἰδέειν VI. 495. E.
διατρέχειν πρὸς τι VII. 527. C.
διατρεφόντως seq. ἢ V. 455. C.
VII. 538. B.
διάφορος τινος II. 360. C.
διαφοροῦτος IX. 587. E.
διδάσκειν τινά χεῖρω IV. 421. E.
διδάσκεισθαι, institui cura-
re, V. 467. E.
διδόναι II. 364. C.
διδόναι τινά πληγαῖς IX. 574.
C. — δίδοναι θανάτῳ, leto
dare, VIII. 566. C. — δίδο-
ναι χορὴν τιῶν II. 383. C. —
δημηγορικῆν, tradere oran-
di artem, II. 365. D.
διελκύειν σφθάλμους IV. 440. A.
διεξίεναι διὰ πάντων, caede
per omnes sibi viam pa-
rare, VII. 534. C.
διξοδοῖ, effugiendi et ela-
bendi viae, III. 405. B.
διέρχεσθαι πάντα ἀδικήματα, de
eo, qui omnia facinorum ge-
nera exercet, III. 409. A.
διοργανεῖναι φύσεις V. 455. D.
διηγήσεως genera III. 392. D sqq.
διήμεν et διήμιεν VI. 489. E.
διμάζειν τιῶν X. 614. D.
δικαίον γούν, responsio, V.
455. A.
δικαιοσύνης definitio IV. 433. B.
sq. q.
δίκτην ἔχω VII. 529. C.
Διομήδεια ἀνάγκη VI. 493. D.
διομολογεῖσθαι τιῶν τι V. 472.
B.
διότι γινῆ, et sim. V. 455. E.
δίφρος I. 328. C. — δίφρος πό-
λεως VIII. 566. D.
δίψα et δίψη IX. 585. A.
διωκάθειν II. 375. A.
διώκειν δικαιοσύνην VIII. 545. A.
— τι κατὰ τὰ δνόματα V.
454. A.
δοκεῖν simul personaliter et im-
personaliter positum III. 411. D.
δοκεῖν et εἶναι opp. IV. 423. A.

δοκεῖν φαίνεσθαι II. 381. E.
δοκιμάζεσθαι dicitur virtus III.
407. C.
δοκοῦμέν μοι IV. 432. E.
δόξα et ἐπιστήμη VI. 506. C. —
δόξα quid sit, V. 400. C. —
δόξα et γνώμη quid differant
V. 476. C. D. E. sqq.
δοξάζειν quid sit, V. 478. A. sqq.
δορηφορεῖν τινα IX. 574. D.
δουλέα ὑπὸ τινος V. 469. C.
δουλεύειν τῇ κτήσει τινός VI.
494. D.
δοῦλος τὰς μεγίστας δουλείας IX,
579. D.
δοῦναι καὶ ἀποδέξασθαι VII.
531. E.
δράμα, metaphorice positum, V.
451. B.
δρᾶν τὸ ἀδικεῖν, iniustitiam
exercere II. 366. D. — οὐ-
δὲν ἀγαθόν VIII. 559. A.
δρέπεσθαι καὶ νέμεσθαι metaph.
III. 401. B.
δριμύ et δριμύτης de ingenii
acumine V. 458. D. VIII. 564. D.
δρομῆς X. 613. B. C.
δύναμιν εἰς, ὅτι μέγιστα, V.
458. E.
δύναμις de vi et natura rerum
— II. 358. B. V. 477. B. al. —
ἢ τοῦ διελέγεσθαι VI. 511. B.
δύνασθαι et II. 377. C. V. 478. A.
δυνατός ἐστι γίνεσθαι V. 471. C.
δυνατόν male sine ὄν positum
— VII. 519. D.
δυσέκτιπτα II. 378. E.
δυσθανατεῖν III. 406. B.
δύστροι et δύστροι V. 450. D.
δυσζύμβολος VI. 486. B.
δυσχεραίνειν c. accus. II. 362.
B. — περί τι V. 475. B.
δωμάτιον, thalamus, III. 390. C.
δῶρα θεοῦς πεῖθει III. 390. E.
δωροδόκοι III. 390. D. E.

E.

ἐάνπερ et ἐάν γε III, 389. D.
ἐάν τε, non subsecente ἐάν τε,
VIII. 568. D.
ἐάν τε καὶ — ἐάν τε καὶ V. 471.
D. VIII. 557. A.
ἐγερτικὸν νόησεως VII. 523. D. E.
ἐγγεῖα VI. 491. D. VIII. 546. A.
Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

ἐγγονος et ἐκγονος II. 365. B.
ἐγγὺς θεῶν εἶναι III. 388. B.
ἐγκοῖναι εἰς ἀριθμὸν τινα VII.
537. A.
ἐγκύπτειν VIII. 555. E.
ἐγκωμιάζειν τινά τι II. 363. D.
ἐγκωρεῖ c. dativo et accusat. c.
infin. simul iunctum III. 408. E.
ἐθέλειν pro μέλλειν etiam d.
animantibus et hominibus die
ctum II. 375. A. — de rebu-
inanimatis II. 370. B. — ἐθέλησθαι,
usus quidam, I. 338. C.
ἐθελόδουλοι VIII. 562. D.
ἔθνος I. 351. C. IV. 420. B.
421. A.
εἰ, post ἐάν illatum VII. 540. C. —
duplex VIII. 558. B. — post
ἐθαύμασα τόδε I. 348. E. — εἰ
et εἴπερ sine verbo finito usur-
patum VI. 497. D. — non iun-
ctum coniunct. VIII. 579. D.
εἰ — ἢ i. q. πότερον ἢ I. 339. A.
εἰ δέ I. 351. C.
εἰ δέ μή γε IV. 425. E. II.
375. C.
εἰ δεῖ ἀκολουθεῖν τοῖς εἰρημένους
I. 332. D.
εἰ μὲν βούλει — εἰ δέ IV. 432. A.
εἰ μὲν οὖν elliptice dictum IV.
421. A.
εἰ μὴ ἀδικῶ IV. 430. E. X. 608.
D. 612. D.
εἰ μὴ εἰ IX. 581. D.
εἰ μὴ τι, ἀλλά — VI. 509. C.
εἰ μὴ τι ἄλλο et εἰ μὴ τι, ἀλλά —
VI. 502. A.
εἰ μὴ τι οὐ ἕλλο λέγεις IV. 430. B.
εἰ μὲν μανθάνεις III. 394. C.
εἰδέναι c. genit. constr. II. 375. E.
εἰδέναι et οἰεσθαι opponuntur
III. 392. B.
εἶδει, ἐν, φαρμάκων III. 389. A.
εἰδωλοποιεῖν X. 605. C.
εἶεν I, 341. A. — subsecente in-
terrogatione IV. 424. E.
εἰκάζειν τῷ λόγῳ II. 377. E. —
verbi augmentum V. 473. C.
εἰκασία scientiae genus Prolegg.
ad Libr. VI. p. 16 sqq.
εἰκοναστικὸς et εἰκόνες τοῖος V.
460. E.
εἰκώσις, verisimiliter, VI.
503. B.

εὐλήσεις II. 380. E. III. 404. B. εὐλικρινές, vox Platonica, V. 477. A. εὐμαρμένη sine articulo pon. X. 619. B.
εἶναι c. participio iunctum II. 374. E. al. — περί τι X. 602. C. — additum in talibus: ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων V. 459. B. — εἶναι ὄντως, τελῶς, ὃ ἔστιν et sim. X. 597. A. — εἶναι μᾶλλον IX. 585. C. εἴπερ μέλλει et μέλλοι V. 460. C. εἰπόντος σοῦ ἐννοῶ II. 370. A. εἰργασί VI. 495. D.
εἰρήνη τῶν τοιοῦτων I. 329. C. εἰς δύναμιν ὅ τι μάλιστα V. 458. E. εἰς μόνος VIII. 548. C. X. 597. C. εἰς τὸ μέσον φθέγγεσθαι I. 336. B. εἰσδανείζειν VIII. 555. C. εἰσέρχεσθαι voc. scenicum IX. 580. C.
εἰσέρχεται τινι δέος I. 330. D. εἰσορκίεσθαι κατὰ μικρὸν IV. 424. D.
εἰσφέρειν, symbolam conferre, absolute positum I. 337. D. εἰσφοραὶ I. 343. D.
εἶτα, atque tum, V. 462. A. post particip. illatum II. 359. C. εἶτε — ἢ II. 364. E.
εἶτε καὶ — εἶτε καὶ V. 471. D. ἐκ γειτόνων VII. 531. A.
ἐκ τῶν εἰκότων II. 362. C. IV. 422. C.
ἐκαστος post ἀλλὰ ex praecedenti οὐδέ τις intelligendum II. 366. C. 382. A. VIII. 561. B.
ἐκβαίνειν διαίτης IV. 425. E. — ἐκ τινός et τι I. 338. E. — ἐν-θαῦτα, desermone, VIII. 568. D.
ἐκβάλλειν δῆμα V. 473. E.
ἐκγελᾶν V. 473. C.
ἐκγονος et ἐγγονος II. 364. E. — ἐκγονος et τόκος VI. 507. A.
ἐκδιδόναι, nuptum dare, II. 362. B. X. 612. D.
ἐκείνο ad feminin. relatum I. 353. D. — bis positum, ita ut ad idem spectet subiectum I. 342. E.
ἐκκαθαίρειν, eis κριτών II. 361. D. ὄργανόν τι ψυχῆς. VII. 527. D. E.
ἐκκαίεσθαι II. 361. E.
ἐκπηδᾶν ἐκ τῶν τεχνῶν εἰς φιλοσοφίαν VI. 495. C. D.

ἐκπίπτειν dicuntur exsules VI. 495. C. VIII. 553. B. 560. A. 561. B. al.
ἐκπύνειν τροφέα VII. 520. B. ἐκτρέπεσθαι, de sermone, VIII. 543. C.
ἐκτρέπεσθαι ἐπὶ πτόν εἰπεῖν IX. 572. B.
— abripi, IX. 606. C.
ἐκχεῖν τὰ ἑαυτοῦ VIII. 553. B.
ἐλάττω pro adverbio positum et cum ἦντιον iunctum III. 796. C.
ἐλαύνειν τρήρεις III. 396. A.
ἐλευσιός et ἐλευσιός X. 620. A.
ἐλκεῖν καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ VII. 539. B. — ἐλκεσθαι ὑπό τινος VIII. 550. B. — ἐλκόμενον συγχωρεῖν I. 350. D.
ἐλικκός VII. 523. A.
ἐλλελεπειν τί τινος VI. 484. D. — οὐδὲν προθυμίας VII. 533. A.
ἐλλμερικά IV. 425. D.
ἐλπίζειν V. 451. A.
ἐλπῖς ἔστιν cum inf. aoristi constructum II. 369. A. κατὰ I. 330. E.
ἐμβάλλειν λόγον I. 344. D. — τινὰ εἰς λόγον VI. 487. D. — intransitive positum, irruere, VIII. 563. C.
ἐμμένειν τοῖς λόγοις I. 345. B. — τοῖς ῥηθείοις X. 619. C.
ἐμόν, τό, pro ἐγώ VII. 533. A. — τό ἐμόν καὶ τό ἀλλότριον, das Mein und Dein, V. 462. C.
ἐμπνεῖν ζῆτι καὶ δύνασθαι φθέγγεσθαι II. 368. C.
ἐμποδῶν εἶναι X. 604. C.
ἐμποοῖν νόσον τινί I. 333. E.
ἐμποροῖ et κάπηλοι I. 371. D.
ἐν ἀνθ' ἑνός I. 331. B. — ἐν γέ τι V. 478. B.
ἐν αἰσθήσει, τὰ, VII. 523. A. — ἐν δυνάμει εἶναι τινος I. 328. C. — ἐν καλῷ, opportune, IX. 571. B. — ἐν μέρει IX. 577. C. — ἐν τινι δηλοῦν III. 392. D. — ἐν φαρμάκῳ εἶδει III. 389. B. — ἐν χειρὶ λαβεῖν VII. 517. A. ἐν ᾧ, quo tempore, quamdiu, VI. 498. B. VII. 516. E.
ἐνάμιλλον τιθέναι τινί IV. 433. D. ἐναντία τίθειν τινί VI. 492. E. ἐνδαιεῖσθαι II. 383. B.

ἐνδέχεται VI. 501. C.
ἐνδοῦναι ἑαυτὸν τινι VIII. 561. B. X. 605. E.
ἐνδοῦναι τινὰ τινι, VIII. 567. A. ἐνά γε τοῦτον, quantum quidem ad hoc attinet, I, 329. B. VIII. 548. D. IX. 582. D.
ἐνεροί III. 387. C.
ἐνὲ λόγῳ IV. 437. D. IX. 571. D.
ἐνεῖναι ἀγύριον VIII. 555. E.
ἐνοοῖν μὴ seq. coni. X. 609. C.
ἐνομος δόξα IV. 430. A. B. 433. C.
ἐνόπιος ἄνθρωπος III. 400. B.
ἐνταῦθα ἔρχεσθαι IV. 445. B. — ἐνταῦθα ἡλικίας ἔρχεσθαι I. 329. B. — ἐνταῦθα τοῦ λόγου εἶναι I. 343. A. IX. 588. B.
ἐντεινόμενον εἰπεῖν VII. 536. C.
ἐπιθέσθαι τὸν λόγον φέροντα εἰς τὴν ψυχὴν I. 345. B.
ἐπιτίμως ἔχειν, honorare, VII. 528. C.
ἐπίτες, οἱ, φηλοῖ III. 414. B.
ἐξ ἑνός στόματος ὑμεῖν II. 364. A. ἐξ ἑσού X. 599. B.
ἐξαιρεῖν ὑψηλὸν ἑαυτὸν VI. 494. D.
ἐξαιρῶ et ἐξαιρῶν permut. III. 394. B.
ἐξαιρέειν III. 386. C.
ἐξαμαρτάνειν τι I. 336. E.
ἐξαναδύνα γενέσθως dicuntur philosophi VII. 525. B.
ἐξέρχεσθαι, in bellum proficisci, II, 374. A.
ἐξηγεῖσθαι, ostenderet IX. 586. D.
ἐξηγητής IV. 427. C.
ἐξήκειν VII. 530. E.
ἐξῆς, τὰ, τούτων III. 389. E.
ἐξίνα, in publicum prodire, VIII. 550. A.
ἐξῆς, i. q. ἔχειν, IV, 433. E.
ἐξίτηλον VI. 497. B.
ἐξοθεν, οἱ, πολέμοιο III. 414. B.
ἐοικας c. dat. partic. III. 414. C. VII. 527. D.
ἐπαγερός X. 621. D.
ἐπαγωγὰ II. 364. C. coll. Loebck. Aglaopham. T. I. p. 221 sq.
ἐπάδειν ad animum translatum X. 608. A.
ἐπαίρειν τινὰ ποιεῖν τι III. 416. C. — ἐπαίρεσθαι πλούτῳ IV. 434. B.
ἐπιμφοτερέειν V. 479. B.

ἐπαναεῖσομαι τὸν λόγον II. 358. B.
ἐπανάστασις, c. dat. iunctum IV. 444. B.
ἐπάνοδος VII. 521. C. 532. B.
ἐπανορθῶ et ἐπανορθοῦμαι X. 604. D.
ἐπεικωμάζειν VI. 500. B.
ἐπεὶ τοι καὶ VIII. 567. E.
ἐπειτα, atque tum, I. 336. B. — post particip. illatum I. 331. B.
ἐπεξήρχεσθαι τῷ λόγῳ τι I. 349. A.
ἐπέρχεται ἐρεῖσθαι VII. 524. C.
ἐπεσθαι de artibus, quae sunt cum aliis coniunctae I, 346. D. — μετὰ τινος V. 467. E. — τὰ ἐπόμενα τούτοις III. 406. D. 412. B. VI. 486. D. al.
ἐπεσημειῖν παιᾶνα II. 383. B.
ἐπὶ c. genit. V. 460. A. — ἐπὶ τινος, ὅτι ἐξῆ X. 600. B. — cum dat. finem et consilium notat I. 341. B. 353. A. V. 471. A. — ἐπὶ τινι γίνεσθαι VI. 490. D. — ἐπὶ τινος λέγειν V. 475. A. X. 597. B. ἐπὶ τινι ποιεῖν τι, penes aliquem aliquid esse inbere, V. 460. A.
ἐπὶ πλέον II. 363. A.
ἐπιβουλεύειν seq. infinitivo VIII. 566. B.
ἐπιδέξιμ IV. 420. E.
ἐπιδιδόναι εἰς τι VII. 526. B.
ἐπιδρομῆς, ἐξ, ποιεῖν τι X. 619. D.
ἐπίεισέ μοι VIII. 557. E.
ἐπιθυμῶ dicuntur βοᾶν IX. 573. E.
ἐπιλαμβάνειν πολιτείας V. 449. D.
ἐπιλαμβάνεσθαι VI. 490. C. — τοῦ βελτίου IV. 425. E.
ἐπιλανθάνεσθαι τι III. 413. C.
ἐπιλείπειν intransitive positum I. 340. E.
ἐπιπίνειν οἶνον II. 372. C.
ἐπιπλήττειν non construitur cum accusativo II. 388. D.
ἐπιπέσθαι ἐπὶ τι II. 365. A.
ἐπιστόιοι IV. 420. A.
ἐπιστῶσθαι, memoria tenere, III. 392. E.
ἐπιστοιασίων et ἐπιστατηγέων II. 377. B. III. 401. B.
ἐπιστήμη quid sit Platoni, V. 477. B. sqq.
ἐπιστήμη δοξαστή et νοητός VII. 534. A. sqq.

ἐπιστήμη βουλευέται IV. 428. C.
 ἐπιστήμων περί τιος X. 599. B.
 ἐπιτείνειν τὰ γυμνάσια VI. 498. B.
 ἐπιτρέπειν absolute positum I.
 347. D. VIII. 551. C. IX. 574.
 A. 575. D. al.
 ἐπιτριος πυθμήν VIII. 546. D.
 ἐπιτροπέειν c. accus. VII. 516. B.
 ἐπιτροχόν, τὸ, id quod leve
 est et nullius momenti,
 I. 352. D.
 ἐπιχίαι de medicorum infusioni-
 bus III. 408. A.
 ἐπονομάζειν τινί τι IX. 580. E.
 ἐπωδαί II. 364. B.
 ἐργάζεσθαι de laboribus rusticis
 IV. 420. E.
 ἐργαταί et ἐργασταί VIII. 554. A.
 ἐργολάβοι II. 373. C.
 ἔργον ἀδικίας ἐστίν I. 351. D. —
 πολλῆς φυλακῆς, VII. 537. D.
 ἐρεοχελείν et ἐρεοχηλείν VIII.
 545. E.
 ἔρημα, τὰ τοῦ λόγου πολιορκεῖν
 V. 453. A.
 ἐρημία de honorum spoliatione
 VI. 495. E.
 ἐρίζειν διαίεγεσθαι V. 453. E.
 ἐρίω στέφειν III. 398. B. C.
 ἔρμαιον ἂν ἐράνη II. 368. D.
 ἔρματα VIII. 553. B.
 ἐρύνηται πρὸς τι VI. 485. D.
 ἐρύνομένη συγγένεια IV. 491. C.
 ἐρύσιβη W. 609. A.
 ἔρχεσθαι εἰς ὄργας τι IX. 572. A.
 ἐρωτᾶν καὶ ἰσπορνέεσθαι, i. q.
 διαλίγεσθαι, VII. 534. D.
 ἐρώτημα dicitur ἐπελθόν ἐρέσθαι
 VII. 538. D.
 ἐσθλὸν λόγων ἐπεγέρειν V. 450. B.
 ἐστιν, ὁ, formula X. 597. A. C.
 ἐστιῶν de sermonum epulis I.
 354. B. IX. 571. D.
 ἐστιῶσις de animi pastu X. 611. E.
 ἐστιῶσθαι τὴν διάνοιαν ὑφ' ἑαν-
 τοῦ V. 458. A.
 ἐστιῶτορες ἐυδαίμονες IV. 421. A.
 ἐστῶ ὄπη VI. 486. B.
 ἔταιρεῖαι, factiones, II. 365. D.
 ἔτερα τοιαῦτα I. 390. C. VI. 488.
 B. 498. E. VII. 531. A. X. 601. A.
 ἔτερον παρά τι I. 337. D.
 ἔτερον sine τι positum IV. 443. B.
 ἔτοιμόν ἐστιν, in promptu est,
 VIII. 567. B.

ἔτος VIII. 568. A.
 εἰ γε οὐ ποῖων I. 351. C.
 εἰδάγων VI. 486. D. E.
 εἰδαίμων εἰ ironice dictum IV.
 422. E.
 εἰδομειν ἐν τιων X. 605. A.
 εἰεργετήν ἀναγράφεσθαι et simil.
 I. 344. E. sq.
 εἰήθης III. 400. E. duplici sensu
 positum III. 409. A.
 εἰήθζεσθαι I. 336. C.
 εἰήθικός I. 343. C.
 εἰθῶς c. partic. iunctum I. 328. C.
 εἰπαθεῖν et εἰπαθεῖν I. 347. C.
 εἰφρεῖς II. 365. A.
 εἰχᾶς λέγειν V. 450. D. VII. 540.
 D. — εἰχᾶς ὁμοιον V. 456. C.
 εἰχερῶς II. 364. A.
 εἰχέσθαι IV. 432. C.
 εἰωχέσθαι τοῦ λόγου I. 352. B.
 ἐπάπτεσθαι τιος mente et ani-
 mo VII. 533. C. sq.
 ἔφη nomini postpositum V. 450.
 A. — a nomine suo remo-
 tum I. 340. A. — post εἰλεῖν
 illatum I. 337. A.
 ἐφήμεροι ψυχᾶ X. 617. D.
 ἐφιέναι γέλωτε, risui indul-
 gere, III. 388. E.
 ἐφικνεῖσθαι τιος oratione VI.
 506. E.
 ἔχε δὲ I. 353. B.
 ἔχειν Ἐρωτα IX. 574. E. — κακά
 ibid. IX. 591. D.
 ἔχειν πῶ VI. 490. A.
 ἔχεσθαι τῶν τοιούτων I. 329. A. —
 τῆς ὁδοῦ X. 621. C. — ἐν συμ-
 φοραῖς III. 395. D. — τὸ ἐχό-
 μενον τοῦτον ctr. II. 362. A. III.
 389. E. VII. 526. C. — ἐχό-
 μενον διανοίας VIII. 568. A. —
 ἔχεσθαι τοῦ πληγέντος X. 604. C.
 ἔχων ἐστίν IV. 421. A. X. 602. C.
 ἔχων sine accusativo pronom.
 αὐτό usurpatum III. 392. C. VI.
 491. B. 507. D. VIII. 545. A.
 549. B. X. 610. C.
 ἔψημα V. 455. C.
 ἔως ἂν cum optativo iunctum
 VI. 501. C.

Z.

ζάλη VI. 496. D.
 ζητεῖν, cupere, II. 375. E. — τι
 ἐπὶ τιος X. 597. B.

H.

ἠ et ἦν I. 328. C. III. 394. B.
 ἠ που ἄρα X. 595. C.
 ἦ, alioquin, sequente infini-
 tivo V. 464. D. VI. 490. A.
 ἦ τις ἦ οὐδέεις VI. 496. C.
 ἦ ὡς post comparat. III. 410. D.
 ἦα ἔρων V. 449. A. VIII. 562. C.
 ἠγέσθαι οὐδέν VII. 539. C. —
 παρ' ἑλαιον VIII. 548. D.
 ἠδέως ἂν ἀκούοιμι V. 470. A.
 ἠδῆ post δὴ illatum VIII. 569. B.
 ἠδύς εἰ I. 337. D. VII. 527. D.
 ἠκει τὸ μέρος VI. 501. A.
 ἠκεις περιφερόμενον V. 456. B.
 ἠλώσις VIII. 556. D.
 ἠμιον sine articulo positum X.
 601. C.
 ἠρας δεσμοί II. 378. D.
 ἠραχία τῶν πολεμίων VIII. 566.
 E. — τῶν κακῶν IX. 583. D.
 ἠτω et ἔτω II. 361. C.
 ἠχῆ VII. 531. B.

Θ.

θάκος, θᾶκος, θᾶκος VII. 516. E.
 θαλλὰ et θάλεια IX. 573. D.
 θανάσιμος X. 610. C.
 θαύματα, praestigiae, VII.
 514. E.
 θαῦσθαι αὐτὸ τὸ καλόν ctr.
 IV. 432. D. sqq. V. 480. A.
 IX. 582. C. D.
 θεῖν ἔγγυς δλέθρου III. 417. B.
 Θεμίτιος genitivus II. 380. A.
 θεοπέλορον VI. 501. B.
 θεός, ἡ, Diana, I. 327. A.
 θῆκαι de sepulcris IV. 427. B.
 V. 469. A.
 θηρεῖσθαι φωνὴν ἐκ χειρῶν
 VII. 531. B.
 θῆρες VIII. 559. D.
 θόρυβος de multitudine ac turba
 IX. 574. E.
 θρηγικός VII. 534. E.
 θρυλέω VIII. 566. B.
 θρηπολεῖν II. 364. E.
 θῦμα ἄπορον II. 378. A.
 θυμοῦ τοῦ, natural IV. 440. A. sqq.
 θύρας ἐκ πλουσίων ἵνα II.
 364. B.

I.

ιαμβεῖα II. 380. A. X. 602. B.

ιατροὶ δημοσιεύοντες IX. 579. C.
 ἰδέ, finge, mente informa
 VII. 514. A.
 ἰδέα, contemplatio, VI. 486.
 D. — et εἶδος permut. X. 596. A.
 ἰδιοὶ λόγοι, orationes pede-
 stres, II. 366. E.
 ἰδιῶται opp. ποιηταῖς II. 363. E.
 ἰατροῖς III. 389. A.
 ἰδιωτέειν dicuntur qui a facti-
 tanda arte medica abstinent
 IX. 579. C.
 ἰδιώτης βλος IX. 578. C.
 ἰδιώτης καὶ πόλις VI. 501. A.
 ἰδιωτικῶς, vulgi more, VII.
 525. C.
 ἰδρύσεις ἱερῶν IV. 427. B.
 ἵνα ἐπάροδον VII. 521. C. —
 ἐπὶ τι dicuntur disputantes I.
 353. B. ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν
 VI. 489. D.
 ἱκανὰ καὶ ταῦτα II. 362. D.
 ἱκατῶ IX. 575. C.
 ἵνα καὶ ὁ τι καὶ IV. 445. C.
 coll. I. 346. A.
 ἰνδάλλοσθαι II. 381. E.
 ἰοῖτητι διανέμειν VIII. 555. C. —
 τιμᾶν II. 359. C.
 ἴσον (τοῦ) τιμῆ II. 359. C.
 ἴσως dictum cum irrisione I.
 339. A.

K.

καθαρά, ἐν, εἶναι VII. 520. D.
 καθῆσθαι de iis, qui artes sel-
 lularias tractant IV. 420. A.
 καὶ temere omisum IV. 423. B. —
 ad plura verba deinceps sub-
 iecta referendum V. 453. A. —
 signif. id est II. 370. C. —
 et quidem II. 373. — ante
 partic. idque IV. 426. A. et
 adeo, vel, licet VIII. 549.
 B. C. — denique VIII. 561.
 D. — vel, auch nur, ante
 ἐπιχειρεῖν ctr. VI. 492. E. —
 post ἵνα et ὅστις illatum I.
 346. A. IV. 445. C. — in for-
 mulis ἱκανὰ καὶ ταῦτα, ἀρκεῖ
 καὶ ταῦτα, al. VI. 506. D.
 VIII. 548. D. — in compara-
 tione geminatum V. 466. D.
 VII. 519. A. X. 612. D. — in
 comparatione post demonstra-
 tiva positum VII. 518. B. —

in form. μέγα καὶ ὄλον V. 449. D. — in form. ἦ τι καὶ λέγονται IV. 440. B.
καὶ αἱ ἄλλα ὄτως I. 346. A.
καὶ ἄλλως, iam alioquin, V. 458. A.
καὶ αὐτ, atque item, V. 457. D. IX. 577. B.
καὶ γὰρ, nam etiam, V. 468. D. VII. 527. C.
καὶ — γε III. 395. A.
καὶ δὴ καὶ post τε frequentatum II. 357. A.
καὶ διαφερόντως, vel maxime, VII. 528. D.
καὶ εἰ, II. 343. D.
καὶ — μιν γε I. 343. D.
καὶ μάλα, insequente οὐ, V. 457. C.
καὶ μὲν δὴ VII. 526. B.
καὶ μὲν δὴ — γε V. 464. B.
καὶ μέντοι — καὶ I. 332. D.
καὶ μή, ubi exspectes ἄλλα μή VII. 537. C.
καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ I. 328. A. E.
καὶ μὴν — γε in responsione I. 328. D. E.
καὶ ὁμοῦν VII. 538. D.
καὶ ὀτιοῦν I. 335. B. IV. 422. E. VI. 504. C. VII. 522. E.
καὶ —, οὐ μέντοι ἦτιόν I. 327. A.
καὶ πάλα, iam dudum, VI. 506. B.
καὶ πολὺ VI. 509. C. VIII. 562. C.
καὶ πρὸς et καὶ πρὸς γε I. 328. A. V. 466. E. VIII. 559. A.
καὶ σφόδρα et sim. III. 405. A.
καὶ ταῦτα, etiam haec, in clausula I. 341. C.
καίτοι γε et καίτοι — γε I. 332. A.
καιρὸν ἔχειν τοῦ εὖ ποιεῖν IV. 421. A.
κάκη V. 468. A.
κακὸς πᾶσαν κακίαν VI. 490. D.
κακούσιος V. 475. C.
κακουροῦν τὸν λόγον I. 388. D. — ἐν τοῖς λόγοις I. 341. A.
κακονηχία X. 615. B.
καλεῖν τι ἐπὶ τινι V. 470. B. — τινά τι X. 596. B.
κάλλιον ἔστι III. 410. D.
κάλλιστος VII. 527. C.
κάλλος ἀμήχανον VI. 509. A.
καλλωπίζεσθαι IX. 572. C.
καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ VIII. 569. A.

καλὸς cum irrisione positum X. 595. C. 607. E.
κᾶν εἰ — ἄν VII. 515. E.
κᾶν εἰ μή V. 472. E. IX. 579. D.
κάπηλοι et ἔμποροι II. 371. D.
καπνός IX. 581. D.
καρδίαν ἔχειν V. 492. C.
καρποῦσθαι in malam partem dicitur IX. 579. C.
κατὰ γενεστον cum genitivo iunctum IV. 436. A.
καθ' ἡμέραν, τὰ, VIII. 566. E.
καταβάνειν εἰς Πειραιῶν I. in. καταβάλλειν εἰς δόξαν VII. 538. D.
κατάγειν de exsulis VIII. 560. E.
κατάδεσμοι, defixiones magicae, II. 364. C.
καταδουλοῦσθαι ὑπὸ τινι IX. 574. C.
καταδρομὴν ποιῶσθαι ἐπὶ τὸν λόγον V. 472. A.
καταδύναμι ἐν οἴκῳ IX. 579. B.
κατακερωματίζεσθαι dicitur natura humana III. 395. B.
κατακλίσεις IV. 425. A.
καταλαμβάνεσθαι de malis VI. 496. B.
κατάλαμπειν c. gen. constr. VI. 508. C.
καταλείπειν et καταλείπεσθαι X. 599. B.
καταλείπειν γέλωτά τινα VII. 536. B. — καταλείπειν κατὰ τῶν ὄτων τὸν λόγον I. 344. D.
καταπατεῖν de superbiente VIII. 558. B.
καταπληκασθαι, pollui, VI. 496. E.
καταστῆναι dicuntur oculi VII. 516. E.
κατατρέφειν, sensu intransitivo I. 329. C.
κατατρέφαι λέγειν II. 358. D. 367. B.
κατατρέφειν, in frustra lacerare, VI. 488. E.
καταυλεῖν, tibiarum sono perfundere III. 411. A.
καταχεῖν δόξαν τινα et sim. III. 411. A. VII. 436. B.
κατακηφίζεσθαι θανάτου VIII. 558. A.
καταρχεσθαι dicuntur exsules VIII. 560. E. X. 607. C.
κάτω et ἄνω, de stirpe, V. 461. C.

κείρειν τροφὸν καὶ μητέρα V. 470. D. sq.
κείσεται σοὶ οὐ κακῶς I. 344. E.
κείσθαι de legibus dictum VI. 484. D.
— de otiosa pecunia I. 333. C. D. neglectum iacere IV. 425. A.
— ἐν διαφανεῖ εἶδει VIII. 544. D.
κείσθαι I. 350. D. VII. 526. C.
κείυειν, dici s. nuntiari iubere, I. in. — hortari remiges, III. 396. A.
κενσαγορεύειν A. 607. B.
κερδαίνειν sine accus. obiecti II. 366. A. X. 607. D.
κερδαλῆ vulpis epitheton II. 365. C.
κηδεῶν τῆς πόλεως III. 412. C.
κηλεῖν II. 358. B. X. 601. B.
κηφῆνες divites sed ignavi cives VIII. 552. C.
κίβδηλος II. 366. B.
κινδυνεύειν ἐν ὄλῳ IV. 424. C.
κινεῖν de amore V. 474. D. 450. A. — τινά I. 320. D. τὸ παρόν, de sermone dictum VI. 503. A. — τῶν νόμων τι IV. 445. E. — τὸν λόγον V. 450. A. — ζωγραφίαν ctr. II. 373. A.
κλήμα ἀμπέλου I. 352. E.
κληρονομία λόγον I. 331. D.
κλήσαντες et κλεισαντες VIII. 560. C.
κνάπτειν et κνάπτειν X. 616. A.
κοιμίζειν affectus IX. 591. B.
κοινόν, τό, substantive positum, commune civitatis, VII. 519. E.
κοινωνία τινὶ V. 464. A. 466. C.
κολλάσθαι et κολλόποι VII. 531. B.
κολυμβήθραν (εἰς) ἐμπύπτειν V. 453. D.
κομφεῦσθαι IV. 436. D.
κομφῆ ἄσκησις III. 404. A.
κομφῶν VI. 505. B. IX. 572. C.
κοπία IV. 430. B.
κόρη Κορινθία III. 404. D.
κορρίζεσθαι VIII. 560. E.
κόρη, stuporis signum, I. 343. A.
κραυγάζειν X. 607. C.
κρείττων ἑαυτοῦ III. 393. B.
κρίσις τῶν βίων II. 360. D. E. IX. 582. A. B.
κρητῆς, ὁ διὰ πάντων IX. 580. A.
κρούειν de pugilatu, IV. 422. B.

κρυεῖν III. 408. B.
κῦμα διαφεύγειν metaph. V. 457. B.
κύριον εἶναι c. infin. iunctum IV. 429. B.
κύριος ἐπαινήτης IX. 583. A.
κοιμῶδειν III. 395. E.

Λ.

λαβὴν παρέχειν VIII. 544. B.
λακέρυζα κύων X. 607. B.
λαμβάνειν, deprehendere, III. 389. D. — λαμβάνειν ἴδλα X. 615. E. — λαμβάνειν ἑαυτῶς VI. 505. E. — λαμβάνειν λογισμῶν VII. 496. D. — λαμβάνειν λόγον, alicuius disputationem examinandam suscipere, I. 337. D. — λόγον τινός alia significatione III. 402. A. VII. 534. B. — λαμβάνειν περὶ τινα VII. 533. B. — παρ' ἑαυτοῦ τι VII. 529. B.
λαμβάνεσθαι τινα τῆς χειρός I. in. — i. q. καταλαμβάνεσθαι III. 389. D. X. 609. C.
λαμπάς, ein Fackelzug, I. 328. A.
λέγειν τινά pro περὶ τινα II. 363. B. cum genit. constr. IV. 439. B. ἐπὶ τινα VII. 524. E. — τι ἐπὶ τινι, nomen imponere, VIII. 558. E.
λέγομεν et λέγομεν in interr. I. 349. E.
λέξεις, forma orationis, ratio narrationis, III. 392. C.
λευκοί, θεῶν παῖδες, V. 474. E.
λήξεις δικῶν IV. 425. D.
ληπτὰ διανοία VII. 529. D.
λήση, forma soloeca, IV. 421. E.
λίχνοι I. 354. B. IX. 579. B.
λογισμὸς μετ' αἰσθήσεως VIII. 546. B.
λόγος et ἔργον opp. V. 473. A. — λόγος ipse dicitur διεξελθεῖν VI. 484. A. — dicitur ἐπιπλήττειν τινί, V. 465. E. sq.
λόγον δίδόναι καὶ ἀποδέχεσθαι VII. 531. E.
λόγον διασώζειν III. 395. B.
λόγον ἔχειν, intelligere, V. 475. C.
λόγος, ὁ αἰρεῖ, ratio evincit, IV. 440. B.

λόγος ὅπη ὡςπερ πνεῦμα φέρεται III. 394. D.
 λόγος, ὁ, σημαίνει III. 388. E. IX. 584. B.
 λόγου ἐτ τοῦ λόγου ἀπηλλάχθαι II. 357. A.
 λόγου ἕνεκα ἐτ τοῦ λόγου ἕνεκα X. 612. C.
 λόγῳ τριφθεῖν, παιδεύειν ctr. II. 361. B. 376. D. al.
 λόγῳ ἐν σμικρῷ εἶναι VIII. 550. A.
 λοιδοροῦσθαι passive dictum VIII. 549. D.
 λυγίζεσθαι ἐτ λογίζεσθαι confus. III. 405. C.
 λύσεις καὶ καθαρῶς II. 364. E.
 λύσεις θεῶν II. 366. A.
 λυσιτελοῦν III. 407. E.
 λυτιῶν καὶ ἀγροῖος I. 329. C.

M.

μαθητικοί V. 475. E.
 μακάριοι ἄνδρες de ingenii praestantia et sapientia I. 335. E. — μακαρία ἀνάγκη VIII. 567. C.
 μακροῦν βίος II. 383. B.
 μαλθακὸς ἀλχητής III. 411. B.
 μάστιγα μὲν — εἰ δὲ μή V. 461. B. C. 473. B. IX. 590. D. — δεύτερον δέ, VIII. 568. C. — ὅτι μάστιγα εἰς δύνανται, V. 458. E.
 μάλλον comparativo additum II. 362. C. — iusto magis, III. 410. E. — repetitum post οὐδὲν τι μάλλον I. 346. B.
 μάλλον τι comparativo praemisum VII. 515. D.
 μανθράγῳ VI. 488. C.
 μανθάνειν τινός III. 394. C.
 μανθάνω, ὅτι, elliptice dictum, I. 332. A. VIII. 568. E.
 μαντεύεσθαι I. 349. A.
 μέγα καὶ ὄλον V. 449. D.
 μέγας procerus, VI. 494. C.
 μέγα λέγειν V. 449. B.
 μέλλω V. 474. E.
 μέλει τοῦτο VII. 519. E.
 μέλλειν c. inf. futur. I. 347. A.
 μέλος ἐτ λόγος ἀδύμενος III. 398. D.
 μὲν cum ἀρα V. 467. D. — μὲν duplex IV. 421. A. — sequente καὶ αὐτὸ V. 476. A. — non subsequente δὲ in form. εἰνός μὲν, οἶμαι μὲν al. I. 334. C. IV.

423. B. — praecedente οὐκ — ἔλλά V. 475. E. VII. 521. D.
 μὲν — δὲ ἀρα I. 336. E. IV. 444. D. IX. 589. E. al.
 μὲντοι asseverandi vi positum I. 329. B. — in interrogazione non mutandum I. 339. B. 346. A. VII. 521. D. C. IX. 581. A. X. 602. C.
 μὲντοι γε non interiecta vocula I. 329. E.
 μὲντοι νῆ III. 332. A.
 μέρει, ἐν, παιδιᾶς et sim. I. 347. A. II. 370. B. IV. 424. D.
 μέρος ἕκει VII. 540. B.
 μέρος τοῦ τε πάπου καὶ τοῦ πατρὸς I. 330. B.
 μεσοῦν c. genit. X. 618. B.
 μετὰ c. genit. auxilium sign. VIII. 560. D. 571. B. 576. C.
 μεταβάλλειν intransitive positum X. 620. A. V. 473. B. al. — permutando sumere, I. 424. C. VII. 535. D. — εἰς τι ἐκ τινος, VIII. 561. A.
 μεταλαγχάνειν ἐπιστήμης IV. 429. A.
 μεταζῶ c. particip. I. 336. B. — alius voculae usus VI. 498. A.
 μεταστρέφω, vicissim, IX. 587. D.
 μετατίθεσθαι, sententiam suam retractare, mutata sententia statuere, I. 334. E.
 μετεωροσκόποι VI. 488. E.
 μετριάζειν πρὸς λύπην X. 603. E.
 μετρίως λέγειν III. 390. E. VI. 484. B.
 μέτροι ante vocalem tenendum IV. 423. B. V. 471. B.
 μέτροι πρὸς IX. 586. A.
 μέτροι ὕψους VII. 559. A.
 μή c. indicativo futur. post verba metuendi constr. V. 451. A. cum coniunct. post ἐνοσίν X. 609. C. — cum coniunctivo deliberativo iunctum I. 337. B. 335. C. VIII. 552. D. 554. B. IX. 581. D. — post ἀμφιβεβητεῖν, ἀπιστεῖν, ἀφιέναι, εἰργεῖν, illatum VI. 501. D. VIII. 555. A. — post οὐκ ἀφίεσθαι illatum V. 472. B. — post φέδεσθαι IX. 574. B. — articulo et nomini praemisum V. 454. A. — praepositum praepositioni VI. 492. A. — in opposit. pro καὶ μή positi-

tum III. 414. A. — coniunct. deliberativo in opposit. additum IX. 581. D.
 μή δέ ἐτ εἰ δὲ μή III. 412. D.
 μή ὅτι — ἔλλά IX. 581. E.
 μή οὐ IV. 427. D.
 μή πάντι IV. 419. A.
 μή πη, num qua, IV. 442. D. V. 466. A. VI. 486. E.
 μή πολλάκις, ne forte, IV. 424. B. IX. 584. B.
 μή οὐ γε elliptice positum I. 345. B.
 μή τι ἄλλο; sc. ἑστίν X. 603. C.
 μή φθονήσης I. 338. A.
 μηδαιῶς elliptice positum I. 334. D. 350. E.
 μηδέν post οὐδὲν illatum VIII. 553. D.
 μηδέν post adiectiv. om. praecedente negatione V. 464. D.
 μηκέτι, non iam, IV. 430. D.
 μήκος, forma Ion. a Platone servata, III. 390. E.
 μήτε — δέ III. 358. E.
 μήτε — μήτε et μηδέ — μηδέ permut. III. 391. C.
 μήτε — τε VII. 538. D. E. constructione mutata V. 469. C.
 μήτι — γε III. 388. B.
 μήτοι — γε I. 352. C. ubi degradatione animadversa interpretetur: non sane etiam adversus se invicem adeo esse iniurios, simulque corrigas errorem quo Schaeferum diximus, μήτοι tueri, quum is potius vulgatum μή τι defendat. III. 388. B.
 μήτοι τις λέγει et μή τί τις λέγει IV. 438. A.
 μητοῖς, vox Cretensium, IX. 575. D.
 μοιδοῦσθαι φωνᾶς VIII. 568. C.
 μοινοβδίδες V. 519. A. B.
 μολύνεσθαι ἐν ἀμαθία VII. 535. E.
 μόνον etiam ad posteriores negationes repetendum VII. 527. D.
 μόρος, eximie, III. 397. E.
 Μοῦσα pro μουσική metonym. III. 411. C.
 μουσικοί τέλει III. 402. C. sqq.
 μῦθος ἐσώθη X. 621. B.
 μῦθον κατὰ κεφαλῆς καταχέειν III. 398. A.

N.

νεανία et νεανίσκοι perm. I. 328. D.
 νεανεύματα et νεανιστεύματα III. 390. A.
 νεανικόν IV. 425. C. — excellens, VI. 491. E. 503. C. — cum irrisione positum VIII. 563. E. — petulans, vehementens, X. 606. C.
 νεανικώτερα, magnificentiora, II. 363. B.
 νεῖν metaph. V. 453. D. — ἐξ ἑπίτας, de urinatoribus, VII. 529. B.
 νεοργός VI. 495. E.
 νεοτιαί VIII. 548. A.
 νεωκορεῖν IX. 574. D.
 νοεῖ τί τι, aliquid alicui significat, I. 335. E.
 νόοις complectitur ἐπιστήμην καὶ διάνοιαν VII. 534. A. sqq.
 νομίζω c. particip. iunctum VII. 529. B.
 νόμιμον, i. q. δ. νομίζεται V. 479. D.
 νόμος opponitur prooemio VII. 532. A.
 νόμος ἀγραφος VIII. 563. D.
 νοσῶν de intestinis civitatis malis V. 470. C., conf. Demosth. Olynth. I. p. 154. ed. Brem.
 νοσήματα de animi [vitiis III. 391. C.
 νοσοτροφία III. 407. B. VI. 496. C. sq.
 νυκτεῖς V. 479. C.
 νῦν repetitum X. 611. E.
 νῦν γε οὕτως I. 380. D. V. 473. E. VII. 530. C.
 νῦν δὲ, nunc igitur, I. 353.
 νῦν οὕτως V. 473. E.
 νυστάζειν dicuntur iudices iniuriae indulgentes III. 405. C.
 νῶ ἔχειν VI. 490. A.

Ξ.

ξύγλυς, colluvies, VIII. 569. A.
 ξυσις IV. 419. E.

Ο.

ὀ λέγω X. 595. C.
 ὀλίγον ἔμαθον ctr. sine ἄρ VIII. 563. B.

ὁ μὲν sequente deinde nomine cum δέ II. 366. E.
 ὁ μὲν ante ὁ δέ om. II. 369. B. V. 451. E. V. 455. E.
 ὁ μὲν δίκαιος—ὁ δέ, sc. ἄδικος, I. 343. D. E.
 ὁ τι μὴ post μηδὲν ἄλλο VI. 498. C.
 ὄγκος καὶ πληθος II. 373. B.
 ὄδῳ, via et ratione, VII. 533. B.
 οἶα φιλεῖ omisso γενέσθαι V. 467. B.
 οἶδα ἐν oppositum verbo οἶεσθαι I. 341. A. 345. E.
 οἶετ reliquae orationi interpositum VI. 486. C. 520. D. VII. 530. B. X. 590. C.
 οἶετ οἶεσθαι IV. 443. A. IX. 584. D.
 οἰκεία, τὰ, ἐν τίθεσθαι IV. 413. D.
 οἰκεῖν, intransitive positum V. 462. E. VIII. 543. A.
 οἰκοδομηκὴ et οἰκοδομητικὴ I. 346. D.
 οἰκιοῦσθαι ἅπαντα V. 466. C.
 οἶμαι ironice positum I. 336. E. inter praepositionem et casum eius interpositum II.
 οἶμαι δέ rectae orationi praemissum V. 465. A. 473. D. VI. 507. D. X. 608. D.
 οἶμαι δὲ καί, omisso infinitivo X. 605. D.
 οἱ μὲν c. participio, sequente οἱ δέ et verbo finito II. 364. D.
 οἶον per attract. positum IX. 590. C.
 οἶον τοιόνδε λέγω I. 331. C.
 οἶος c. infin. VI. 499. A.
 οἶος οἶον VIII. 569. B.
 οἶος ὢν φαίνεται et sim. V. 469. C.
 οἶσθ' ὅτι III. 393. D. VIII. 563. D. IX. 571. C. X. 611. A.
 οἶστρος de cupiditatibus IX. 573. A.
 ὀκνεῖν III. 391. A.
 ὀκλὸς ψυχῆς πρὸς τι VII. 521. D.
 ὀλυμπιονίκαι V. 465. D.
 ὄλω καὶ παντί V. 469. C. VII. 527. C.
 ὄλωσ, in universum, IX. 585. D.
 ὄμαδος βιβλίων II. 364. E.
 ὀμλεῖν παντοδαπαῖς φύσεσιν III. 408. D.
 ὄμμα ψυχῆς VII. 533. D.

ὄμοια, sibi similia semper, IX. 585. C.
 ὄμοια ἑαυτοῖς λέγειν VIII. 549. E.
 ὄμοιον, τὸ, ὄμοιον παρακαλεῖ IV. 425. C.
 ὄμοιότητι κατὰ τινα abundanter dictum VIII. 555. A. IX. 576. C.
 ὄμοιοῦσθαι τῷ θεῷ X. 613. A.
 ὄμολογεῖν εἰς μέσον VIII. 547. B. — c. dativo rei iunctum VI. 490. C. — ὄμ. τι, una consensione aliquid statuere, VI. 485. A.
 ὄμοπαθεῖς V. 464. D.
 ὄμῶσε ἵνα X. 610. C.
 ὄμωσ participio praemissum VI. 495. D.
 ὄμωσ δέ post βίᾳ μὲν, ὄψῃ μὲν, al. X. 607. E.
 ὄν, i. q. ὄντως ὄν, I. 337. B.
 ὄν, τὸ, et τὸ μὴ ὄν V. 477. B. sq.
 ὄν post ὡς ἀναγκαῖον et sim. omissum II. 358. C. VII. 519. D.
 ὄναρ ἐμὸν VII. 563. D.
 ὄναρ καὶ ὄναρ ξῆρ V. 476. C. sq.
 ὄνειρώτεον V. 476. C. VII. 533. C.
 ὄνησοι X. 600. D.
 ὄνομα ἔχειν VIII. 544. C.
 ὄνομα τίθεσθαι τι III. 405. D.
 ὄνομαζεῖν τι ἐπὶ τι V. 470. B. VI. 493. C.
 ὄνόματα αἰσχροῖ, οἰκεινὰ, οἰκεία ctr. I. 344. B. V. 463. C.
 ὄξύροπος III. 411. B.
 ὄπη et ὄποι VIII. 556. A. IX. 589. A.
 ὄπη καὶ ὄπως X. 612. A.
 ὄποτέρως non pro ποτιέρως I. 348. B.
 ὄπως μὴ c. futuro iunctum I. 337. B. IV. 421. E. — ὄπως μὴ οὐχ οἶος εἶ ἔσομαι VI. 506. E. — sq. aor. III. 403. B.
 ὄραν ὄξυ VI. 506. E.
 ὄρας ὄσοι ἐσμέν; VI. 484. C.
 ὄργατ VI. 493. A.
 ὄργων ἐν IV. 424. A. — ἐκ παιδείας IV. 424. E. — dicitur ὁ λόγος ἐκ τινος II. 366. D.
 ὄροφος III. 417. A.
 ὄς non pro τίς dictum VIII. 559. A. — post οὔτως illatum II. 360. B. — pro εἴ τίς dictum V. 455. B. VI. 508. D. — ad pluralem refertur IV. 426. C.

ὄς, ἦ, ὅ, suus, num Atticis sit usurpatum III. 394. A.
 ὄσα, i. q. ὄτι τοσαῦτα, I. 329. B.
 ὄσα ἄνθρωποι, quantum homines possunt, V. 467. C.
 ὄς ἂν post πάντας illatum VIII. 566. D.
 ὄσος vi deminuendi X. 608. B.
 ὄταν cum verbo eodem repetito II. 373. E. IV. 439. C.
 ὄτε post μεμνησθαι ctr. positum VI. 504. A.
 ὄτι ad remotius verbum refertur I. 332. A. III. 402. E. 410. D. — cum indicat. et optat. in una sententia iunctum V. 466. A. — cum verbo finito praecedente accusativo c. inf. per enallagen positum VII. 517. E. — non positum post ἄλλ' οἶετ X. 600. C.
 ὄτι τί μάλιστα; I. 343. A. V. 449. B.
 ὄτι — ὄς in una sententia positum V. 470. D.
 οὐδαμῶσ οὐδαμῆ VI. 490. A. X. 612. A.
 οὐδὲ θαυμάζει, raro sane ventitas, I. 328. C.
 οὐδὲ — οὐκ IV. 426. B.
 οὐδὲν ἄλλο ἢ IV. 420. A.
 οὐδὲν δεινὸν μὴ V. 465. B.
 οὐδὲν εἶναι dicuntur homines nihil I. 341. C. VIII. 556. C. 562. D.
 οὐδὲν μᾶλλον post καίπερ illatum VIII. 546. B.
 οὐδέτερον absolute positum I. 349. D.
 οὐδὸς an ὀδός apud Atticos scribendum I. 328. E.
 οὐθ' ἔπαρ οὐτ' ὄναρ II. 382. E.
 οὐκ· ἀλλά — elliptice dictum III. 405. C.
 οὐκ· ἂν γ' ἐμοὶ πειθῶνται V. 480. A.
 τι γὰρ οὐ; et τί γὰρ οὐκ; IV. 425. C.
 οὐ repetitum in οὐχ ὡσπερ — οὐχ οὔτως IV. 431. E.
 οὐδὲν ἄλλο ἢ καθῆσθαι i. q. οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ καθ. et sim. IV. 420. A.
 οὐκ ἀπέχεσθαι τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν I. 354. B.
 οὐκέτι, non iam, IV. 430. D. V. 468. B.

οὐκέτι οἶδα ἐγώγε ὅ τι ἔλεγον formula I. 334. B.
 οὐκ οἶετ in parenthesi positum VI. 486. C.
 οὐκ — οὐδέ III. 396. A.
 οὐκ — οὐτε et οὐκ — οὐδέ quid differant III. 398. A.
 οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ; οὐ μὰ Δία, οὐ III. 390. C.
 οὐ μένοι γε I. 329. E.
 οὐ μὴ c. coniunctivo praesentis constructum I. 341. C. — cum coniunctivo et futuro iungitur VI. 492. E. — sequente coniunct. aor. I. activ. X. 609. B.
 οὐ μόνον — οὐδέ sc. μόνον VII. 527. D.
 οὐτε αὐτὸς οὐτε — post nomen illatum liberiore orationis conformatione VI. 503. A.
 οὐτε — δέ III. 388. E.
 οὐτε — οὐδέ X. 608. B.
 οὐτε — οὐδέ αὐ I. 331. C. IV. 426. B. X. 608. B.
 οὐτι et οὐτοι I. 351. A.
 οὐτι λέγω, ἀλλά — IV. 438. E. ctr. Cratyl. p. 393. B. Theaet. p. 161. C. al.
 οὐ τί πον II. 362. D.
 οὐτος, en hic, I. 327. B. cum contemptu positum III. 403. C. VI. 492. D. — iteratum III. 391. D.
 οὐτος ἀνὴρ καλός! ironice dictum VI. 506. B.
 οὔτως praepositioni praemissum III. 391. D. — adiectivo postpositum VI. 500. A. — οὔτως in altero membro praecedente ὡσπερ postpositum IX. 585. A.
 οὔτως ἀπλῶσ I. 351. A.
 οὔτω δὴ post particip. illatum V. 464. A.
 οὔτως, ὅσ — I. 360. B.
 οὐχ ὄπως — ἀλλά IX. 591. C.
 οὐχ ὄσος vi deminuendi X. 608. B.
 οὐχ ὡσπερ III. 410. B.
 ὄφελός ἐστί τινος VII. 530. C. VIII. 567. B.
 ὄχευεν, i. q. ἀφροδιστάζειν, V. 454. D. IX. 586. A.
 ὄχλαδεῖς cupiditates IX. 590. B.
 ὄψις II. 376. B. V. 452. B.

II.

παγίως λέγειν IV. 431. B.

παγκάλῃ fem. I. 338. A.
 παιᾶνα et παιῶνα II. 383. B.
 παιδεία dicitur παραλαμβάνειν τὴν
 φύσιν V. 456. C.
 παιδεία καὶ τροφή IV. 423. E.
 παῖδες, ὁ, ἐκείνον ἀνδρός II. 368. A.
 παιδεύειν c. accus. praedicatorum VI.
 492. B. VII. 540. B.
 παιδιὰ et σπουδή III. 396. E.
 παιδοτροφία, servorum nu-
 tritiones, V. 465.
 πᾶν ἔργον πράττειν VI. 494. E.
 παντι, ἐν κακοῦ εἶναι IX. 579. B.
 παννυχίς, per vigiliam, I.
 328. A.
 πάνσοφος et πάσοφος X. 598. D.
 πάντα ποιεῖν ὅπως ἂν VI. 488. B.
 πάντα τὰλλα per asyndeton pos.
 IV. 434. A.
 πάντως c. superlativo iunctum
 VI. 497. D. — sine copula ad-
 ditum VI. 504. E. — utcun-
 que V. 465. C.
 πάντως πάντη VI. 490. A. X.
 612. A.
 πάνν τι et πάνν τοι I. 330. A. X.
 595. B.
 παρὰ ἄ, secus atque, VII. 529. D.
 παραβάλλειν intransitive positum
 VI. 499. B. VIII. 556. C.
 παράγειν τιὰ ψεύδει II. 383. A. —
 τοὺς νόμους VIII. 550. D.
 παράγειν βίαν II. 359. C.
 παράγεσθαι dicuntur dii votis et
 sacrificiis II. 365. E.
 παραδίδόναι τινὲ τὸν λόγον I.
 331. D.
 — alius usus verbi III. 403. E.
 παραδύεσθαι IV. 424. D.
 παραίρεσις τῆς οὐσίας IX. 573. E.
 παρακαλεῖν, in disceptationem
 vocare, V. 450. B.
 παρακαλύπτειν VI. 503. A.
 παρακατατίθεσθαι I. 331. E.
 333. C.
 παρακινδυνευτικῶς VI. 497. E.
 παρακινεῖν intransitive positum
 VII. 540. A. IX. 573. C.
 παρακλιτικὰ τῆς διανοίας VII.
 524. D. E.
 παρακολοῦνθαι τῷ νοσηματι III.
 406. B.
 παρακρούεσθαι X. 611. E.
 παραλαμβάνειν, haereditate

accipere, I. 330. A. — in
 disciplinam recipere, V.
 456. C.
 παραμυθεῖσθαι V. 476. D. 499.
 E. X. 599. D.
 παραπίπτειν V. 466. A.
 παρατείνειν, verbum mathema-
 ticum VII. 527. A.
 παρατεταμένως et παρατεταμέ-
 νως III. 399. B.
 παρανίκα, ἐν τῷ VIII. 558. A.
 παραφέρεσθαι de cibis, qui ap-
 ponuntur, I. 354. B.
 παραφράγματα VII. 514. E.
 παρείκει δύναμις II. 374. E.
 παρῆμεν et παρῆμεν VI. 503. E.
 πάρεργόν ἐστιν III. 411. D.
 πάρεργον πράττειν τι VI. 498. A.
 πάρεργον τινὲ χρῆσθαι III. 374. C.
 παρῆμεν omisso ἐαντίον III. 411. A.
 παρίεμαι σου οὐδὲν I. 341. B.
 παριέναι ἀκρὴν δρόμον V. 460. E.
 παριστάναι, in sententiam de-
 ducere, X. 600. D.
 παρὼν εἶσι VI. 497. E.
 πᾶς ex praegresso οὐδεὶς intell.
 II. 366. D. X. 561. B.
 πᾶς χρόνος et ὁ πᾶς χρόνος X.
 608. C. — ἐν παντὶ κακοῦ IX.
 579. B.
 πατήρ, sors, VIII. 555. E.
 πατρός, et πατριος Ἀπόλλων
 IV. 427. C.
 πανομαι τῆς εἰκόνας VII. 531. B.
 πανοτέον μύθους III. 391. E.
 πεῖθειν sine accusativo obiecti
 positum VI. 488. C.
 πεῖθοὺς διδάσκαλοι notantur II.
 365. D.
 πεῖθοὺς ἔπο, opp. ὑπὸ βίας
 VIII. 548. B.
 πεῖθόμενά μοι (ἐάν) X. extr.
 πεῖνη et πείνα IX. 585. A.
 πεινήν, inopia premi, c. genit.
 constr. VII. 521. A. — de ve-
 hementi cupiditate ac deside-
 rio X. 606. A.
 περί, quod attinet ad, cum
 genitivo absolute positum VII.
 538. D. X. 599. D. — περί τι
 εἶναι X. 602. C.
 περιγαίρεσθαι X. 621. D.
 περιάπτειν ὄνειδος VI. 495. C.
 περιάπτειν, a muletum, IV. 426. B.
 περικρούεσθαι X. 611. E.

περιμένειν sequente accusat. c.
 infn. II. 375. C. — τινά, ali-
 quem expectare, I. 327. B.
 περίοικοι VIII. 547. C.
 περιουσίαν ποιέσθαι, sich be-
 reichern, VIII. 554. A.
 περιπίπτει κανόν τι III. 405. C.
 περιστήναι εἰς τὸνναντίον I. 343. A.
 περιτροπαί VIII. 546. A.
 περιφερόμενον ἦκειν V. 456. B.
 πετόμενον ἦκειν VIII. 567. D.
 πετιοί I. 333. A.
 πῆ πορευθεῖς II. 365. B.
 πῖλδια ab hominibus mollioribus
 vel aegrotis gestata III. 406. B.
 πίστις καὶ εἰκασία VII. 533. D. sqq.
 Prol. ad VI. p. 17. sq.
 πλανᾶσθαι ἐν τοῖς πολλοῖς VI.
 454. B.
 πλάττειν ἐαντίον VI. 500. D.
 πλείω pro adverbio positum et
 cum μάλλον iunctum III. 396. C.
 πλεόν ἔχειν, non πλεον I. 349. B.
 IX. 544. A.
 πλήθος, populi turba, VI.
 494. A.
 — i. q. οἱ πλείστοι VIII. 550. E.
 πληροῦν τὸν θυμὸν ἐν τινι V.
 465. A.
 πλούσιος cum genitivo iunctum
 VII. 521. A.
 πλουτεῖν c. genitivo iunctum VII.
 521. A.
 πλοῦζειν III. 388. A.
 ποθῶ ἔτι τι IX. 571. A.
 ποικίλλειν II. 378. C.
 ποιέσθαι ὑφ' ἐαυτοῦ et ὑφ' ἐαν-
 τοῦ. I. 348. D. — φιλόσοφον,
 philosophum fieri, VI.
 498. A. — non significat sum-
 mere, IX. 581. D. ποιούμε-
 νοι οἰκεῖοι VII. 538. C.
 ποίσις latiore dictum significatu
 X. 602. A. sqq.
 ποῖον et ποῖ' ἂν confus. V.
 468. A.
 ποῖον interrogat cum admiratione
 vel indignatione I. 330. B.
 πόλις παίζειν proverb. IV. 422. E.
 πολιορκεῖν ἔρημα τὰ τοῦ λόγον
 V. 453. A.
 πόλις et ιδιώτης opp. VI. 501. A.
 πολιτεία, civitas, VII. 520. B.
 πολλά, τὰ, species. formae ge-
 neris, X. 596. A.

πολλάκις, forte, IV. 422. C. 424. B.
 πολλὴν τὴν ἐλευθερίαν παρέχειν
 et sim. IX. 574. D. sq.
 πολλοὶ καὶ παντοδαποὶ VI. 493. C.
 πολλοῦ γε καὶ δεῖ III. 396. E.
 πολὺ traiectum IX. 589. E.
 πολὺ γε δεῖ II. 378. C.
 πολὺ λέγεται τι VIII. 562. C.
 πολὺ χορδὸν tibia vocatur III.
 399. D. E.
 πόμα et πόμα I. 406. A. IV. 437. D.
 πομπὰ σημεῖων II. 382. E.
 πονεῖν ἀνήντια VII. 531. A. —
 πόπανα V. 455. C.
 πόρρω εἶναι τινος, onge ab
 aliqua re abesse, I. 343.
 C. X. 598. B.
 πόρρωθεν ἀσπάξεσθαι, VI. 499. A.
 πότερα, alterutrum, VI. 499. C.
 πότερον, alterutrum, IV. 439. E.
 — in priore interrogationis
 membro omissum I. 328. E.
 Πουλυδάμας Thessalica nominis
 forma pro Πολυδάμας I. 338. C.
 πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς
 dicuntur musici VII. 531. B.
 πραγματεύεσθαι IV. 430. D.
 πραεῖα, forma fem. II. 375. C.
 πράξεως ἕνεκα VII. 527. A.
 πράττειν absolute positum, age-
 re, I. 351. E.
 πράττειν μεθ' ἐαυτοῦ I. 351. E.
 πράττειν τὰ ἀλλότρια IV. 443. D.
 πράττειν τὰ ἐαυτοῦ, suas res
 curare, se non rebus
 alienis immiscere, sibi
 vivere, VI. 496. D. VIII. 550.
 A. — suo more agere, V.
 452. C. — suo satisfacere
 officio, III. 400. E. 406. E.
 IV. 433. A. al.
 πρέπειν, decere, pulcritu-
 dine conspicuum esse,
 I. 327. A.
 πρεσβυτέρως, antiquius, VIII.
 548. B.
 πρὶν ἢ VI. 501. A. *
 πρό τινος τιμᾶν τινα X. 595. B.
 προαρπάξαι τὰ δψά et sim. I.
 354. B.
 προβλήματα, subtiliores
 quaestiones, VII. 531. C.
 προαγγεῖον βουλευσεις τινός
 IV. 426. C.

προσηθήσεις, rara vox IX. 584. C.
 προθυμείσθαι et προμηθεύσθαι confus. V. 460. D.
 πρόθυμα — περιγράφειν II. 365. C.
 προθυμῶν et νόμος opponuntur VII. 532. A.
 προκαλεῖσθαι τινά τι IX. 576. E.
 προκαίσθαι X. 608. C.
 προσπολεμῆν et προσπολεμῆν I. 332. E.
 πρὸς τιμὴν εἶναι, in aliqua re occupatum esse, VIII. 567. A. — γίγνεσθαι IX. 585. A.
 πρὸς τῷ c. infin. I. 337. D. III. 468. D. V. 463. A. cum adiect. X. 610. E.
 προσαναίρειν de Pythia V. 461. E.
 προσάπτειν τινὸς δόξαν VI. 491. A.
 προσβάλλειν, accedere, III. 401. C.
 προσδεῖσθαι τί τινος I. 342. A.
 προσεύχεσθαι τῷ θεῷ I. init.
 προσέχειν cum dativo iunctum VIII. 554. B.
 προσέχειν τι πρὸς τιμὴν, praeter aliquid insuper aliud quid habere, VII. 521. D.
 προσήκειν, singularis verbi usus, VII. 539. D.
 προσκεφάλαιον, pulvinar, I. 328. C.
 προσκυνεῖν c. accusativo iunctum, III. 398. A.
 προσπίπτειν dicitur voluptas VIII. 561. C.
 προσποιεῖσθαι III. 405. A.
 πρόστασις, pompa, IX. 577. A.
 προσθήσασθαι τὰ ὅσα τοῦ νόου VII. 531. A. — πρ. τι τοῦ ἔαντοῦ βλον X. 599. A.
 προσθήσῳ in προσηταιῶσ mutandum IV. 442.
 προστιθέναι sine accus. positum I. 339. B. — verbum geometricum VII. 527. A.
 προσφέρεσθαι πρὸς τινα, V. 471. B. conf. Lys. 205. A. Charmid. 165. B. al. — τινὶ πράγματι IV. 423. A.
 προτείνειν φάντασμα II. 381. E.
 προὔργον εἶναι II. 376. C. — ποιεῖν, VI. 498. D.

πρωϊότερον et πρωΐτερον II. 358. B.
 πειροῦσθαι dicuntur equites V. 467. D.
 πυθμῆν ἐπιτριτος VIII. 546. C.
 πυκνὰ βλέπειν VI. 501. B.
 πυκνὴ διάνοια VIII. 568. A.
 πυκνότερον, saepius, I. 328. D.
 πυκνόματα in arte musica VII. 531. A.
 πυρεῖα IV. 435. A.
 πῶμα vid. s. v. πόμα.
 πῶς λαβόντες; elliptice dictum VII. 528. A.
 πῶς λέγεις; VII. 529. C.
 πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; I. 341. E.

P.

πάδιον φυλάττειν cfr. II. 368. E.
 παμφθεῖν X. 600. D.
 παέθη III. 386. E.
 πάγματι, τῷ, I. 340. D.
 πάσεις μακρὰς ἀποιεῖν dicuntur tragici X. 605. D.
 παπαντα ἐφελκυσσασθαι VIII. 544. E. — ὅστις ἐμάτια V. 473. A.
 πάντα τυχεῖν ταύτη VI. 495. B.
 πάγματα IV. 429. A.
 πάσος V. 452. B.

Σ.

σάρκεις ἀλλότριαι VIII. 556. D.
 σαυρόνιος et σαυράνιος I. 337. A.
 σεμνόν τι λέγειν II. 382. B.
 σεμνύνεσθαι dicuntur artes III. 405. A.
 σηκός V. 460. C.
 σημείων πομπῆ II. 382. E.
 σιμός V. 474. D.
 σκηνοῦσθαι πρὸς τινός X. 610. E.
 σκιαγραφεῖσθαι IX. 586. B.
 σκιαγραφεῖα ἀρετῆς II. 365. C.
 σκιαροφῆν VIII. 556. C.
 σκολιὰ ἀπάται II. 365. B.
 σκότος, declinatio nominis, VII. 518. A. VIII. 548. A.
 σκντοτόμοι contempti V. 456. D.
 σμήνος ἡδονῶν X. 574. D.
 σμυνῆ II. 370. D.
 σοῦ λέγοντος φαίνεται al. II. 370. A.

σοφόν, τὸ, callidum inventum, VI. 502. D.
 σοφός *Ala* X. 607. C.
 σπαράττειν τῷ λόγῳ τινά VII. 539. B.
 σπαργᾶν V. 460. C.
 σπένδων βρονδῶν VII. 528. D.
 σποδίζειν II. 372. C.
 σπουδαῖον, studio dignum, I. 333. D. — oppon. τῷ φαύλῳ X. 603. B.
 στάσις et πόλεμος differunt, V. 470. B. sq.
 στέγειν ἕδωρ dicuntur vasa IX. 586. B. X. 621. A.
 στέγειν τι V. 474. C.
 στραγγεῖσθαι et στρατεύεσθαι confus. V. 472. A.
 στρατεία et στρατιά confus. III. 404. A. B.
 στρεβλοῦν VII. 531. B.
 στρεβλοῦσθαι II. 361. E.
 στρέφειν τὴν ψυχὴν, animum versare, sollicitum reddere, I. 330. D.
 στρέφεσθαι et στροφαί de ver-sutia III. 405. B.
 συγγένεια ἐξῳμένη VI. 491. C.
 συγκαθίνασι, se demittere, VIII. 563. A.
 συγκαλῶδες VIII. 569. B.
 συλλυμβάνειν, adiuvare, IV. 427. E. VI. 488. D.
 συμβαίνει τινί, consequens est, sensu dialectico, I. 339. A.
 συμβαίνει ἀναγκαῖον non addito infinitivo vel participio II. 376. D.
 συμβιβάζειν* τι περὶ τίνος VI. 504. A.
 συμβόλαια quid sint, I. 333. A.
 σύμβολον II. 371. B.
 συνακολουθεῖν μετὰ τινος V. 464. A.
 συνεῖναι μετὰ τινος V. 464. A.
 συνεπιπάσασθαι V. 451. A.
 συνέριθοι VII. 533. D.
 συνοπτικός VII. 537. C.
 σύνοψις μαθημάτων VII. 537. C. D.
 συντιεῖν πάντα εἰς τι IX. 591. C.
 συντιεῖσθαι VI. 504. E.
 συντόμως ζῆν X. 619. B.

συννομοῖαι an οὐνομοῖαι II. 365. D.
 Συνακόσιος et Συνακοῖσιος III. 404. D.
 σύστασις λόγων V. 457. E.
 σναιρέφειν ἐναντίας dicuntur bestiae I. 336. B.
 σφαιδισμοί IX. 579. E.
 σφάλλεσθαι τι II. 361. A. B.
 σχῆμα ἔχειν IV. 421. A.
 σχήματα πάντα ποιεῖν IX. 576. A.
 σχηματίζεσθαι IX. 577. A.
 σχηματισμός, fastus, VI. 494. D.
 σχολὴν ἀγειν τινός II. 374. B.
 σῶζειν et σῶζεσθαι de memoria V. 455. B. VI. 486. C.
 σῶζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου V. 453. D.
 σῶς III. 393. E. VIII. 566. B.
 σωφρονεῖν, sapere, III. 399. E. VI. 501. C.
 σωφρονιστής V. 471. A.
 σωφροσύνης notio IV. 430. D. E. sqq.

T.

τάναντα adverbialiter positum VII. 535. D. — et cum genit. τοῦτων iunctum V. 476. C.
 τάξασθαι III. 416. E. VIII. 551. B.
 τάξις et ἀνάγκη VIII. 261. D.
 ταράττειν πόλεμον VIII. 567. A.
 ταῦτα, ubi τοῦτο exspectes, positum II. 370. C.
 ταύτη post ὡςπερ illatum I. 330. C.
 ταῦτόν, pariter, X. 605. B.
 ταῦτόν τοῦτο, pariter, VII. 535. D.
 τάχα μᾶλλον sequente futuro X. 596. C.
 τε non subsequente καὶ VII. 522. B. et II. p. 373. B. VIII. 568. E. — post infinitivum et participium collocatum V. 470. C.
 τε — δέ II. 367. C. III. 394. C. VI. 495. C. X. 611. D.
 τε — καὶ in formula ἐμοὶ τε χαρῆσον καὶ μὴ ἄλλο ποίεις, et simil. I. 338. A.
 τέγγεσθαι ὑπο κακοδοξίας II. 361. C.

τελευν αὐτόσε VII. 526. E. —
 ἔγγως τι τινος VIII. 548. D. —
 ἐπὶ πάντα, VII. 522. B.
 τεύχος βόρειον IV. 439. E.
 τευκαλισομαι absolute positum,
 II. 368. A. III. 405. E.
 τελειομαι μεγάλοισι τέλειον VIII.
 520. E.
 τέλειον ἀποτελεῖν IV. 443. B.
 τέλειος et τέλειος ctr. IX. 587. E.
 τελεῖται II. 364. E.
 τελευτᾶν, i. q. τελευτῶντα γίνε-
 σθαι, VIII. 552. C.
 τελευτῶσθαι et τελευτῶσθαι VI.
 498. B.
 τέλειος λαμβάνειν VI. 497. E.
 τέλειον πράξις ἢ θόσις IV. 425. D.
 τέλειται πρὸς τι IX. 581. B.
 τετραζέειν VII. 521. E.
 τέως, usque ad id tempus,
 adhuc, I. 330. D. E.
 τῆδε ἀκολουθεῖν V. 474. C.
 τῆθῆ et τῆθῆ, avia, I. 461. D.
 τι apud ἄλλο et ἕτερον omissum,
 I. 335. A. IV. 443. B. — apud
 τοιοῦτον om. III. 416. B.
 τι i. q. τι ἄλλο; I. 332. C.
 τι γὰρ; i. q. τι γὰρ ἄλλο; III.
 393. C.
 τι δὲ cum genitivo iunctum V.
 470. A.
 τι δὲ δῆ, adiuncto nominativo
 II. 380. D. al.
 τι δὲ ὁ δίκαιος; et sim. I. 332. E.
 τι σοι φαίνεται τοῦτο; I. 329. E.
 τιθασεύειν et τιθασεύειν IX.
 589. B.
 τιθεῖναι c. accusat. c. inf. V.
 471. C. — et τιθεσθαι c. ge-
 nit. coniunctum II. 376. E.
 IV. 424. C. — ἐν ἀρετῆς μέ-
 ρει I. 348. E. — reponere
 mortuorum cadavera, V.
 469. B.
 τιθεσθαι τὰ ὄπλα πρὸς τινος
 IV. 440. E. — εὐ τὰ οὐκεία
 IV. 443. D. — παρὰ τινα, de-
 ponere apud aliquem,
 V. 465. C. — τινὲ ὄνομα III.
 405. D.
 τιμαὶ καὶ ἀρχαὶ iunguntur VII.
 549. C.
 τίμημα, census, VIII. 550. C.
 τίς, ecquis, VII. 502. A.

τίθη, nutrix, τιθῆ, τῆθῆ,
 I. 343. A.
 τῆθῆς τῆς γῆς V. 470. A.
 τὸ δὲ, quum tamen, I. 340. D.
 τὸ δὲ ἀληθές, V. 443. C.
 τὸ δὲ ἦν ἔρα II. 357. A. IV.
 443. C.
 τὸ δὲ τι VIII. 547. D.
 τὸ μὴ infinitivo addito I. 354. B.
 τοι asseverandi vi post ὅτι po-
 situm, I. 343. A. — in sentiētiis
 communibus usurpatum X.
 595. E.
 τολῆν, iam vero, ferner VII.
 518. D. VIII. 564. E. X.
 603. B.
 τοῖον ἢ τοῖον IV. 437. E.
 τοῖος ἢ τοῖος IV. 529. B.
 τοιοῦτον sine ti positum III.
 416. B. IX. 590. E.
 τοιοῦτος vi deminuenti III. 416.
 E. — refertur ad subiectum
 indefinitum IV. 445. A.
 τοιοῦτος οἷσπερ ἔοικεν, i. e. οἷοί
 εἶναι οἷσπερ ἔοικεν I. 349. D.
 τόκοι, usurae, VIII. 555. E.
 — τόκος et ἔκγονος VI. 507. A.
 τολμᾶν, a se impetrare, I.
 306. B. III. 391. D. IX. 575. E.
 τοσοῦτος minuendi vi positum
 III. 416. E. X. 608. B.
 τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος VI. 495.
 B.
 τοσοῦτω, ante comparativ. omis-
 sum III. 397. A. V. 472. A.
 VIII. 549. B. VIII. 568. C.
 τότε, ante, V. 451. B.
 τότε δῆ et τότε ἤδη illatum
 post ἐπειδὴ III. 404.
 τοιῆ μὲν — αὐθις δὲ — τοιῆ
 δ' αὐ VIII. 569. C.
 τοῦναντιον, contra, VII. 520.
 E. — τοῦναντίον ἢ δ' I. 339. E.
 τοῦτο, cum vi post nomen sub-
 stantivum illatum, IV. 439.
 E. — ad feminin. relatum VI.
 493. D.
 τοῦτ' αὐτό de gravissimo rei
 momento I. 471. E. VI. 497. C.
 τοῦτο δῆ ἔλεγον, ὅτι κ. τ. λ.
 II. 377. A.
 τοῦθ' ὁ ἐρωτᾶς, id quod quae-
 rit, V. 462. D.
 τοῦτο ὅπερ ἔστιν IV. 439. A.

τοῦτο πάσχοντες, alio participio
 per epexegesin subiuncto VI.
 487. B.
 τραγέλαφος VI. 488. A.
 τραγικῆ σκευῆ tyranno tribuitur
 IX. 577. B.
 τραγικῶς λέγειν III. 413. B. VIII.
 545. E.
 τραγωδιοποιός et τραγωδοποιός
 X. 597. E. 607. A. 605.
 C. D.
 τρέπειν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε III.
 303. A.
 τροκμία V. 472. A.
 τροπιναρχεῖν V. 475. A.
 τρόπος, sentiendi agendi-
 que ratio, I. 329. E. —
 κατὰ τρόπον λέγειν IX. 581.
 B. — ἔπο τρόπον V. 470. B.
 τροφεῖα ἐκτίνειν VII. 520. B.
 τρέφεσθαι ὑπὸ τινι III. 391. C.
 τροφή καὶ γένεσις IV. 436. A.
 τροφός καὶ μητὴρ dicitur patria
 V. 470. D.
 τροχίλιον, τροχίλλα et τροχίλλα
 III. 397. A.
 τυγγάνειν sine participio posi-
 tum II. 369. B.
 τύπος III. 403. D. VI. 491. C.
 τύπω, ἐν, λέγειν III. 414. A.
 τύπω λαμβάνειν VIII. 559. A.
 τῷ c. infinitivo iunctum, eo
 quod, ideo quia, II. 361.
 C. IV. 429. C. V. 450. C. al.
 τωθάζεσθαι V. 474. A.

Υ.

ὕγις οὐδεν IX. 584. A.
 ὕγιον θηρόλον ὤσπερ VII. 535. E.
 ὕηλα VII. 535. E.
 ὕθλος I. 336. D.
 ὕμνειν, dicitare, II. 364. A.
 VIII. 549. E. — perpetuo
 deplorare, I. 329. B. — in-
 transitive positum V. 463. D.
 ὕπαναστάσεις IV. 425. A.
 ὑπάρ καὶ ὄναρ II. 382. E. IX.
 576. B.
 ὑπάρχον ἄς, quasi suppetat,
 V. 458. A.
 ὑπέρ cum verbis metuendi iun-
 ctum III. 387. C. — ὑπὲρ
 πάντας VI. 488. A.
 Plat. Opp. Vol. III. Sect. II.

ὑπερβεβλημένη φύσις VIII. 558.
 B.
 ὑπερβουλιος VIII. 562. B.
 ὑπέχειν ἑαυτὸν τινι III. 399. B.
 ὑπανάδης ab Atticistis iniuria
 damnatum III. 404. A.
 ὑπανότιον VII. 534. E.
 ὑπό, cum substantivis iunctum,
 II. 359. A. X. 620. A. — ὑπὸ
 τὸ τεύχος IV. 439. E. — τὰ
 ὑπὸ τῆ τέχνη ctr. VI. 511.
 B. — ὑπὸ τινι τρέφεσθαι III.
 391. C. VIII. 558. D. IX. 572.
 C. — ὑφ' ἑαυτοῦς et ὑφ' ἑαν-
 τοῦς ποιέσθαι I. 348. D. —
 ὑπὸ τινι ποιεῖν IX. 589. D.
 ὑπομόμος VIII. 548. E.
 ὑπογράφειν, primis lineis de-
 signare, VIII. 548. D. VI.
 511. E.
 ὑποζώματα X. 616. C.
 ὑποκατακλιθεσθαι τινι I. 336. C.
 ὑποκείσθαι τινι, supplicem
 alicui adulari, demis-
 sum esse erga aliquem,
 VI. 494. C.
 ὑποκινεῖν intrans. de vesano IX.
 573. C.
 ὑποκορῆσθαι III. 400. E. V.
 474. E. VIII. 560. E.
 ὑπολαμβάνειν, in tergum sus-
 cipere, II. 453. D. — ser-
 mone suscepto alterum
 interpellare, VIII. 544. B.
 ὑπόνοια, allegoria, II. 378. D.
 ὑποπείθεσθαι, proponere, pro-
 mittere, I. 346. B.
 ὑποτρέφειν VIII. 560. A.
 ὑποτρέχειν, se in alicuius
 amorem et benevolen-
 tiam insinuare IV. 426. C.
 ὑπὸ τινος, ἐξ, ἐκ, VII. 529. B.
 ὑψηλολογεῖσθαι VIII. 545. E.
 ὕψιον, comparativus, ab ὕψος
 deductus, II. 365. B.

Φ.

φάθι ἢ μή V. 475. B.
 φαίνεσθαι δοκεῖν II. 359. D.
 φαίνεσθαι σοι τι τοῦτο; I. 328. E.
 φανόμενα φαίνεσθαι VIII. 517. B.
 φαλαγγὶς χαλκίως VI. 495. E.
 φανέν interpositum V. 472. D.
 XI. 580. D.

φανότερον et φανώτερον confus. V. 478. C.
 φαντάζεσθαι II. 380. C.
 φάντασμα IX. 584. E.
 φαῦλον ζήτημα II. 368. C.
 φέγγος de luce siderum VI. 508. C.
 φέρειν, δακτύλιον II. 359. D. — τάριστεία V. 468. C. — ψήφον, de aleatore, VI. 487. B. — μέγα εἰς τι V. 449. D. — rapere, absolute positum, X. 574. A.
 φέρεσθαι et φέρειν τὰ θλα X. 613. C.
 φήμη III. 415. D.
 φθέγγεσθαι, crepare, VII. 527. A. — εἰς τό μέσον, I. 336. B. conf. Sophocli. Oed. R. v. 93. ἐς πάντας αὐδα. — ὅμοιον VII. 531. A.
 φιλαπεχθήμων VI. 500. B.
 φιλεῖ, οἶα, omisso γίνεσθαι, V. 467. B.
 φιλεῖν καὶ ἀπαύζεσθαι X. 607. A.
 φίλοι et φίλοι III. 414. B. — opponuntur τοῖς πολεμοῖς. Ibid. φιλοθεάμων V. 479. A. — ἀληθείας V. 475. E.
 φιλομάθεια, i. q. φιλοσοφία, VI. 599. E.
 φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον II. 376. B. V. 475. C.
 φιλονεκεῖν πρὸς τι I. 338. A.
 φιλόνηκος et φιλόνηκος VIII. 545. A.
 φιλοπαύμων et φιλοπαύμων V. 452. E.
 φιλοτιμῶσθαι ἐπὶ τινι VIII. 553. D.
 φιλότιμος πολιτεία VIII. 545. A sqq.
 φλεγμαίνει I. 372. E.
 φλυαρία ἔχει τινὰ I. 336. B. C.
 φλυαρία καὶ κενός IX. 581. D.
 φλυαροῦν VII. 515. D.
 φοβεῖσθαι ὑπὲρ τινος III. 387. C.
 φόβος cum accusat. iunctum V. 465. A.
 Φοινικῶν τι III. 414. C.
 φοιτᾶν de discipulis VIII. 563. A.
 φορτικόν VII. 528. E. IX. 581. D.
 φορτικῶς II. 367. A.
 φρόνημα καὶ θυμὸς III. 411. C.
 φυλακίδες V. 457. C.

φυλάττειν, observare, VII. 536. A.
 φυλάττειν sq. μὴ IV. 424. B.
 φυλάττεσθαι sq. μὴ et infin. I. 424. B. C.
 φύσα et φύσσα III. 405. D.
 φύσει VII. 515. C.
 φύσει, ἐν τῇ, X. 597. B.
 φύσεις, naturae vires, II. 375. D.
 φύσιν ἔχει V. 473. A. IV. 489. B.
 φύσις cum genitivo nominis periphrasin facit III. 401. C. IV. 429. D.
 φωνῆν πᾶσαν ἀφιέναι V. 475. A.
 φως, de solis luce, VI. 508. C.

X.

χαλᾶν, sensu intrans, I. 329. C.
 χαλαστικόν IV. 430. A.
 χαλεπὸ ξυγγενέσθαι I. 330. C.
 χαλεπὸς φιλανθρῶς VI. 495. E.
 χαλεπὸς ἂν εἴη X. 602. A.
 χάριτες et χάριτες IV. 426. A.
 χαριεντίζεσθαι IV. 436. D.
 χαριέντων σκώματα V. 452. B.
 χάρον διδόναι II. 383. C.
 χορηάζειν τινὰ τι II. 372. D.
 χορηματίζεσθαι I. 330. C.
 χορημα τυράννου VIII. 567. E.
 χορηματιστὴς I. 330. B.
 χορησθαι τινι μειρώς IV. 432. C.
 χορησθαι omisso dativo obiecti positum V. 452. C. VI. 489. B.
 χορησμός τι II. 382. C.
 χρόνῳ, tandem, III. 409. D.
 χρυσός, vasa aurea, III. 417. A.
 χρυσοχοεῖν V. 450. B.
 χρώματα καὶ σχήματα X. 601. A.
 χαλός VII. 535. D.

Ψ.

ψεύδεσθαι magistratibus an liceat, III. 389. A. sqq.
 ψεύδος, ubi ἀληθείας opponitur, II. 376. E. — γενναῖον III. 414. B.
 ψεύδους, genera, II. 382. B. sqq.
 ψυχάριον VII. 519. A.
 ψυχῆ, dicitur ποιεῖν τι, II. 365.

A. dicitur διψῆν IV. 339. A.
 B. — ἄπασα — διώκει, VI. 505. E.

Ω.

ὄδω, sequente particip., IV. 442. D. E.
 ὄδινες de doloribus ex pulcri amore natis VI. 490. B. — de amore IX. 574. A.
 ὄθειν φυχάδα per prolepsin dictum VIII. 560. D.
 ὄθειν ἐπὶ κεφαλῆν VIII. 553. B.
 ὄν, οὔσα, ὄν ap. adiect. om. X. 559. B.
 ὄρα ἂν εἴη per asyndeton adiectum V. 463. A.
 ὄραϊοι X. 601. B.
 ὄρησθαι οἰκᾶδε I. 327. C.
 ὄς, nam, IV. 420. E. — exclamandi vi positum III. 414. C. — pro οὕτως positum III. 415. A. VII. 530. D. — post positivum cum infinit. constr. V. 475. D. — post comparativum illatum III. 410. D. VII. 526. C. — ab ἀδύνατον ὄν longius remotum IV. 424. E. — subsequentem habet accusativum participii I. 345. E. II. 383. A. IV. 426. C. — subsequentem nominativo atque genitivo absoluto X. 604. B.

— in comparatione praepositum VII. 520. E.
 ὡς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν IV. 430. E.
 — ὡς γε ἐν τῷ παρόντι V. 452. B. — ὡς γε οὕτως δόξαι IV. 432. B.
 ὡς δὴ I. 337. C. VIII. 545. E.
 ὡς δὴ τοῖς II. 361. C.
 ὡς ἐν δνείδει IV. 431. A. B.
 ὡς ἔοικε διςμαθῆς τις, et similia, II. 358. A.
 ὡς εἰπεῖν X. 619. D.
 ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, i. q. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ II. 364. A.
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, I. 341. B. ubi ο ὡς ἔπος εἰπεῖν λόγος ἀρχῶν. — propemodum X. 577. C.
 ὡς οἰόντι, i. q. ὡς οἰόντι μάστα III. 387. C. conf. Lucian. Nigrin. T. I. p. 50. Lehm.
 ὡς πλῆθει, ut summatim dicam, in universum, III. 389. D.
 ὡς πρὸς, utpote comparativum ad, V. 498. D.
 ὡς — ὡς VII. 530. D.
 ὡςπερ, exempli gratia, non addita apodosis, IV. 420. D. — emollit comparationis durtitum VIII. 544. E.
 ὡςπερ οὖν καὶ VIII. 564. C.
 ὡς τε, cum participio iunctum, VII. 519. A.
 ὠχρότης faciei V. 474. E.

INDEX LATINUS.

A.

Accentus in ἐφῆ et ἐφηῖ III. 388. E. V. 458. B.
 Accusativus ἀδεᾶ et ἀδεῆ, εὐφυνᾶ et εὐφυνῆ ctr. III. 386. B. V. 455. B. al.
 — post δέος et φόβος positum V. 465. B.

Accusativus in formula λέγει ἐπάνοδον VII. 521. C.
 — absolutus εὐμανία cum Θεοφιλεῖς iunctum II. 383. B.
 — personae cum verbalibus in τῶν iunctum III. 400. D. 413. E. al.
 — participii post ὡς illatus I. 345. E. II. 383. A.

- Accusativus participii post alios casus illatus III. 386. B. VI. 500. C. IX. 586. E. X. 606. E.
- praecedente dativo pronominis relativi III. 408. E.
- cum infinitivo, ubi idem est utriusque membri subiectum III. 400. B.
- in form. *δοῦλος τὰς μεγάλων δουλειῶν* ctr. IX. 579. D.
- Adiectivum genere neutro positum etiam sine articulo vim et naturam rerum significat V. 475. E.
- plura sine copula nomini addita II. 359. D.
- Adimantus, Platonis frater, I. in. et Prolegg. CXV. sq.
- Ascensus animi, VII. 521. C sqq.
- Adverbia comparativorum in *ως* desinentia I. 343. E.
- post particip. cum articulo iunctum collocata X. 609. B.
- Aegyptiorum instituta civilia Prolegg. XXVIII. ann.
- Aenigma de noctua propositum V. 479. C.
- Aeschyli *ψυχροτάτα* II. 382. A.
- versus e Niobe petiti II. 380. A.
- versiculus *οὐ γὰρ δοκῆν δίκαιος* ctr. II. 380. A.
- versus paullulum immutatus VIII. 550. C.
- dictum VIII. 563. B.
- Aesculapius, fulmine ictus III. 408. B.
- virum morti proximum in vitam revocat. Ibid.
- Aeternitatis immensum spatium VI. 498. D.
- Aiacis Telamonii anima X. 620. B.
- Alcibiadis ingenium et mores respiciuntur VI. 494. C. sqq.
- Alcinoui apologus X. 614. C.
- Allegoria VII. 514. A sqq. ubi homines in antro subterraneo habitare finguntur; — VIII. 560. B. ubi cupiditates dicuntur hominis naturae tam-
- quam arcem expugnare. — IX. 589 sqq. ubi homo monstro comparatur multipliciter composito.
- Allegorica interpretatio carminum Homericorum II. 378. D.
- Amantium mores V. 474. D.
- Ameles fluvius X. 621. A.
- Amor Platonius III. 402. C. sqq. 403. A. sqq.
- veri philosophi VI. 490. A. sqq.
- turpis tyranni IX. 573. A. sqq.
- Amphibolia in conclusione admissa, I. 353. E.
- Anacharsidis inventa X. 600. A.
- Anacoluthi formae: I. 332. A. B. 337. E. 334. B. 352. B. C. II. 362. B. 365. B. 383. A. III. 390. B. 399. A. B. 402. A. B. 407. C. D. 413. B. E. IV. 426. C. 430. E. IV. 440. B. D. 444. B. V. 452. D. 465. A. 467. A. VI. 487. B. 488. A — E. 492. C. D. 493. D. 501. D. E. 510. E. 511. C. VII. 519. A — B. 530. B. 532. B. C. VIII. 549. C. 556. B. ibid. C. 558. B. 562. B. 565. D. 568. D. IX. 590. D. X. 606. C. 607. C.
- Analytica disserendi ratio VI. 511. B. sqq.
- Animarum sortitio X. 618. sq. 620. A. sqq. Prolegg. p. XXIII. sqq.
- Animi facultates IV. 436. A.
- immortalitas et immutabilitas X. 611. A. sqq.
- partes IV. 410. B. IV. 439. D. sqq. VI. 504. A. IX. 580. D. sqq. 588. D. sqq.
- Annulus Gygae II. 359. D.
- Antrum Platonis VII. 514. A sqq.
- Aoristus indicat aliquid uno quasi temporis ictu perfici V. 462. C. al.
- signif. aliquid statim fieri III. 406. D.
- de eo. quod identidem fieri solet VIII. 550. B.

- Aoristus infinit. post verba sperandi II. 369. A.
- I. coniunct. post. *οὐ μή* illatus X. 609. B.
- Apodosis post *ὅτι* omissa V. 470. C.
- post *ὅτι μὲν* reticetur VI. 493. D.
- post sententiam conditionalem omissa VIII. 551. C. IX. 575. D.
- Apollo, fallere nescius, II. 383. B.
- Delphicus IV. 427. B.
- *παρθένος* vel *πάριος*, religionum interpres, IV. 427. B. sqq.
- Appositio nominis cum vi et gravitate facta V. 479. A. — in clausula IX. 579. A. coll. Hipp. Mai. p. 258. B.
- post *τοῦτο* illata I. 338. D. II. 383. A. IX. 578. D. X. 606. B.
- post *τὸ μὲν* posita X. 604. E.
- relativo accommodata III. 402. C. VII. 533. C.
- post relativum addita IX. 579. C.
- enuntiati comparantis VI. 497. B.
- iterata etiam praepositione X. 609. E.
- universae sententiae participio expressae II. 367. D.
- in *αὐτός τε καὶ οἱ* ctr. III. 414. D. III. 398. A. VIII. 568. B. E.
- Archilochi vulpecula II. 365. C.
- Ardiaeus X. 615. C.
- Aristo I. 327. A.
- Aristoxeni musici sententia quaedam VII. 531. A. B.
- Arithmeticae vis ad veritatis cognitionem VII. 522. C. sqq.
- Articulus cum vi in appositione positus V. 467. C.
- in appositione temere neglectus III. 397. D.
- om. ante *νός* et *παίης* II. 378. D. — ante nomina harmoniarum III. 398. E. — ante *γένων* et *γενῶν* IX. 574. B. C. — ante *ἀνῆρ* X. 595. B. — ante *ἀνθρώπος* X. 619. B.
- Articulus post *ὅτιος* quando omissatur I. 331. D.
- ante *πᾶς* X. 618. B.
- ante *ἐκαστος* omissus I. 338. D.
- post *ἐκαστος* illatus X. 601. A.
- numeralibus praemissus in formulis *τὰ ἐκαστὸν ἐστὶν* ctr. V. 460. E.
- ante relativa positus IV. 442. C.
- ante interrogativa usurpatus IV. 421. E. VIII. 550. C.
- in formula *τὰ ἀλλότρια πρᾶξιων* IV. 443. D.
- in f. *δ πᾶς ἀνδρῶν* ctr. X. 618. C.
- uno eodemque casu non bis continuo iteratur I. 332. C. X. 598. B.
- apud duo adiectiva nomini praemissa item repetitur III. 407. B. V. 565. D. IX. 590. A.
- neutro genere in nominativo absoluto positus I. 331. B.
- ante participia futuri post *δεῖ* usurpatus, ubi e nostra loquendi ratione pronomen indefinitum expectes, VII. 524. E.
- neutrius gen. in periphrasi *τὸ τῶν θεῶν*, sequente praedicato numeri pluralis VIII. 563. C.
- Asclepiadae III. 405. D.
- Astronomiae vis in animo ad veritatis cognitionem eveniendo VII. 527. D. sqq. 530. D. sqq.
- Asyndeton in enumeratione plurium verborum IV. 442. A.
- ante *πάντα τὰλλα* IV. 434. A.
- ubi sententia a *πάντως* ordiens praecedentibus adicitur VI. 504. E.
- in epexegesi II. 359. C. III. 416. B. IV. 442. A. VI. 487. B. 508. B. IX. 589. D. X. 613. C. 615. B.

Asyndeton, ubi interrogatio additur explicationis causa IV. 436. A.
 — ubi sententia per *μέν* — *δέ* annectitur V. 470. B.
 — in contrariorum enumeratione III. 399. C.
 — in sententiae appositione III. 416. B.
 — ubi comparatio per *ὡςπερ* illustrandi gratia praecedentibus annectitur III. 413. D. IV. 432. VI. 497. B. VIII. 557. C.
 — in sententia cum vi superioribus adiecta I. 340. B. 351. A.
 — ubi iudicium de praecedentibus adiicitur II. 368. D.
 — in sententia per *μέν* — *δέ* superioribus annexa V. 470. A.
 — in novae quaestionis principio III. 412. C.
 — in *χαρίεις ἂν εἴη* X. 602. A.
 — in *ὡρα ἂν εἴη* V. 463. A.
 — ante *οἱ ἄλλοι* X. 598. B.
 Atalanta X. 620. B.
 Athletarum sagina III. 404. A.
 Attica bellaria III. 404. D.
 Attractio, eius genus quoddam, VIII. 556. E.
 — adverbiorum VII. 529. A. VIII. 568. D.
 — voc. *οἶος* IX. 590. C.
 — in formula *καθ' ἑκάστον ἀντίον* IV. 436. A.
 — inversa VI. 510. E. VII. 520. D.
 — nominis, quod [proprie ad infinitivum pendentem pertinet III. 407. C. IV. 443. C.
 — pronominis relativi II. 375. D.
 — relativi ad nomen comparationis causa additum relativi VII. 519. A.
 — relativi participio accommodati V. 466. A.
 — participii in appositione VI. 498. A.
 — participii praedicato accommodati I. 354. C.
 — praedicati in appositione vel comparatione VI. 485. D.
 — nominis in comparatione X. 616. C.

Attractio in verborum concursu IV. 443. B.
 — universae sententiae per verba interiecta V. 467. A.
 — quaedam, ubi adduntur infinitivi epexegetis gratia III. 407. C.
 Augmentum plusquamperfecti apud Platonem non raro omissum II. 374. B. al.
 — verbi *εἰκέλειν* V. 473. C.
 Autolyceus, Ulyxi avus, I. 334. A.

B.

Beatorum gaudia II. 363. A. sqq.
 Bellum inter ipsos Graecos mutuum non tolerandum V. 471. B.
 Bendidia I. 327. A. 354. A. Prolegg. p. CXXIII. sqq.
 Bona triplicis generis sunt II. 357. D. IX. 582. A. sqq.
 — externa VI. 491. A. sqq.
 Bonum summum alii in voluptate, alii in sapientia inesse voluerunt VI. 505. B. sqq.
 — eius species s. idea informatur VI. 505. sqq. — vitae humanae gubernatrix, Prolegg. XXIV. sqq.
 — *ὑπέκεινα τῆς οὐσίας ὄν* VI. 509. sqq.
 Bonus vir in hac et in altera vita beatus X. 613. sqq.
 Breviloquentia, in responsione, V. 456. E.
 — in *τοῦτο ἔλεγον ὅτι*, hoc illud erat quod dicebam, II. 377. A.
 — in *διδόσθαι* pro *δίδοσθαι λέγουσαν* II. 363. B.
 — in *τοιούτος οἷσπερ εἰκεν* I. 349. D.
 — in *θορυβεῖν ὡς οὐδείς ἐπιθυμεί*, i. e. *θορυβοῦντα διασχυρῆσθαι ὡς οὐδείς ἐπιθυμεί*, IV. 438. B.
 — ubi verbum item praegnantem sign. habet X. 608. A.
 — *ψέγει* pro *ψέγων λέγει* IX. 589. C.
 — ubi pro attributo ipsa res

vel persona ponitur VIII. 554. D.
 Brevisloquencia ubi verbum idem bis intelligendum V. 471. C.
 — ubi ad aliud nomen tota sententia repetenda est V. 461. C.
 — omissio *τοῦτο εἶπεν* post relativum I. 330. B.
 — aliae eius formae I. 340. E. ubi disiunctivae orationis reliqua membra tacentur II. 366. E. ubi ad participia intellect. verbum finitum. — II. 370. E. — V. 456. A. — V. 478. A. — VIII. 547. A. ubi *αὐτό* ad *ἔχειν* reticetur. — VIII. 551. A. Ibid. C. — IX. 575. D. —

C.

Casus nominis a remotiore verbo suspensus VIII. 544. B. — per synesin quandam positus X. 597. E. — subiecti duplex X. 621. A.
 Cephalus I. 328. B. Prolegg. CXX. sqq.
 Charmantides Paeaniens. I. 328. B.
 Charondas X. 599. E.
 Chiasmus VIII. 558. B.
 Chiron, Achillis magister III. 391. C.
 Cicero vindic. VIII. D. — imitatur Platonem VIII. 562. D.
 Civium ordines Prolegg. XXVII. sqq. LVII. sq.
 Civitas, hominum moribus varie temperata, IV. 435. E. sqq.
 — eius origo II. 369. A. sqq.
 — optima quo pacto interest VIII. 546. A. sqq.
 — optima intus in pectore eiusque inclusa IX. 591. D. E. X. 608. B.
 — hominum moribus temperata VIII. 544. D.
 Clearchi gryphus V. 479. C.
 Clitophon, Aristonymi f. I. 328. B.

Cognitionis gradus VII. 534. A. sqq.

Collocatio verborum, ubi articulus cum adiectivo a nomine suo diremtus est, III. 401. B.
 — verborum in clausula IX. 572. B.

Comparativus *ελαφροτέρα* et *ελαφρωτέρα* V. 457. A.

— forma in *ως*, ut *μειζόνως*, *βελτιόνως*, al. Platoni frequentata I. 343. D. II. 361. E. IV. 422. E. VI. 484. A. al.
 — cum *μᾶλλον* iunctus VII. 515. D.
 — sequente *ως* VII. 526. C.
 — in formulis *καλλιόν*, *καλλιόν εἶπεν* III. 410. D.
 — duplex III. 469. D. X. 606. D.

— post positivum illatus X. 605. B.

— sequente superlativo post *ὁ μὲν* — *ὁ δέ* VIII. 564. B.

Conclusio ex ambiguo ducta I. 353. E.

Coniunctivus form. *ἐνδῆ* V. 462. A.

— forma perf. *ἀπειλήφη* X. 614. A.

— deliberativus tertiae personae in enuntiato aliunde suspensus I. 348. E.

— in formulis *ἀπορῶ, οὐκ ἔχω, ὁ τι χρῆσθαι* II. 368. B.

— post verba metuendi etiam tempore praeterito praecedente frequentatus II. 367. A.

— post *ἔνα* illatus praecedente optativo VIII. 564. C.

— post *ἔνα* positus praecedente praeterito V. 472. C.

Constructio, abrupta, I. 352. C.

— verbi variata V. 467. C. X. 612. B.

— verbi *λέγειν* variata in eodem orationis membro II. 378. D.

— mutata post *μήτε* V. 469. C.

— mutata sic, ut ab usu participii ad infinitivum transeat VI. 488. C.

- Constructio subito mutata alia ratione VIII. 549. C.
 — verbis intermediis attemperata V. 466. E.
 — subiecto permutato variata IX. 574. C.
 Corinthiorum luxuria III. 404. D.
 Coronarum in sacrificiis usus I. 328. C.
 — in epulis usus II. 372. C.
 Creophylus X. 600. B.
 Cretensium respublica probatur VIII. 544. C.
 — gymnastica studia V. 475. A. sqq.
 Criminum enumeratio quaedam IX. 575. B.
 Critias, elegiae eius tangi videntur, II. 368. A. — actus eius Proll. CXIV.
 Cupiditatis origo IV. 439. C. sqq.
 — necessariae et non necessariae discrimen VIII. 558. D. sqq. IX. 571. A. sqq.
 Custodes reipublicae cum canibus comparati III. 416. A. sqq.

D.

- Daemonium Socratis VI. 496. B. C.
 Damon musicus III. 400. B. IV. 424. C.
 Danaidae II. 363. C. D.
 Dativus in *οισι* terminatus apud Platonem non infrequens III. 389. B. al.
 — substantivis similitudinem, convenientiam, communionem significantibus adiectus III. 401. C. V. 464. B. 466. C.
 — post *ἐγκάμωρ*, al. X. 607. A.
 — instrumenti substantivis additus III. 397. B.
 — causam indicat II. 359. B.
 — pronominum personalium ethicus I. 343. C. III. 389. D. 391. D. IV. 431. B.
 — *αὐτοῖς*, ipsorum iudicio, I. 334. D.
 — *ὡς γ' ἐμοὶ ἀκριβοῦσιν* VII. 536. C.

- Declinatio nom. *ακρίως* VII. 418. A. VIII. 548. A.
 Defixiones magicae II. 364. C.
 Delphi, *δ' τῆς γῆς ἀμφιλόξ*, IV. 487. C.
 Delphinus V. 453. D.
 Demonstrativum *οὗτος* ante relativum etiam genitivo et dativo casu omissum II. 373. B.
 — *αὐτός* refertur ad subiectum indefinitum, quod in participio vel infinitivo latet, VI. 503. D.
 — post relativum pronomem illatum VI. 505. E.
 Demosthenes Platonem imitatur VIII. 556. E.
 Deorum nomina in precando cumulata III. 394. A.
 — *ἐπιδημία* II. 381. E.
 — veritatis amor II. 382. A.
 Deus optimum et perfectissimum numen II. 381. C. sqq.
 — veracissimus II. 382. A. sqq.
 — immutabilis II. 380. D. sqq.
 — improbitatis non est auctor X. 617. E.
 — nullius mali auctor II. 379. B.
 — idearum auctor X. 597. B. sqq.
 Dialectica ab eristica arte differt V. 454. A.
 — mathematicorum ac philosophorum quid differat VI. 510. A. sqq.
 — ars praestantissima VII. 532. A. 533. C. sqq. 534. E.
 — methodus VI. 511. A. sqq.
 — caute tractanda VII. 539. A. sqq.
 Dicteria incerti auctoris X. 607. B. C.
 Dionysia V. 475. D.
 Discendum esse liberaliter VII. 536. C. sqq.
 Discordia inter ipsos Graecos non toleranda V. 471. B.
 Divinus ortus tribuitur personis et rebus excellentioribus III. 391. E.
 Doria harmonia III. 399. A.

- Doriensium civitates Platoni probatae VIII. 544. C. Proll. LVI. sqq.
 Dualis *φύσσει*, *φύσει* et *φύσση* III. 410. E.
 — verbi cum nomine pluralis numeri iunctus V. 478. A.
 E.
 Educationis partes II. 376. E.
 Educatio custodum ac principum civitatis describitur II. 376. C. — III. 403.
 Ellipsis: praepositionis ante relativa non iteratae VII. 520. D.
 — praeposit. in comparatione non iteratae VII. 520. D.
 — praeposit. post *τι δέ*; ex antecedentibus intelligendae IV. 428. C.
 — voc. *γνώμη* in formula *ἡ ἐμὴ νικᾷ* III. 397. D.
 — voc. *πότερον* I. 328. E.
 — pron. *τι* in *γελοιόν πέπονθα* VII. 536. B.
 — pron. *τι* vel *μηδέν* post adiectivum praecedente negatione V. 464. D.
 — voc. *πᾶς* post *οὐδείς* VIII. 561. B.
 — verborum *ὁ μὲν* sequente *ὁ δέ* V. 455. E.
 — voc. *ποσούτω* ante comparativum III. 397. A. V. 472. A.
 — verbi post *ἀλλὰ τι τοῦτο*; V. 472. B.
 — verbi post *εἰ μὲν οὖν* IV. 421. A.
 — verbi post *οἷόςπερ ἄν* II. 368. D.
 — verbi post *καὶ αὐθις οὕτως* I. 348. A.
 — verbi in formula *οὐκ ἀλλὰ* — III. 405. C.
 — verbi post *ἀλλὰ μή* X. 611. D.
 — verbi in formula *ὅσα ἄνθρωποι* V. 467. C.
 — verbi post *μηδέν* III. 414. C.
 — verbi in *μή γάρ* II. 381. C.
 — verbi in formula *μή οὐ γέ* I. 345. B.

- Ellipsis verbi post *δέ δέ γε οὐκ* III. 388. E.
 — verbi *γίγνεται* post *ὡςπερ* X. 605. B.
 — verbi post *εἰ* et *εἴπερ* VI. 497. D.
 — verbi post *εἰ δέ* I. 351. C.
 — verbi in altero membro positi VIII. 550. E.
 — verbi *εἰσὶν* post *οὐ προσήκον* IV. 442. B.
 — verbi *εἰσὶν* ap. *ἀναγκαῖον* X. 604. B.
 — verbi *εἰσὶν* post adiectivum praecedente aliquo verbo finito II. 365. C.
 — verbi *εἰσὶν* post *καθόσον ἀρχή* et sim. I. 345. D.
 — verbi *εἰσὶν* post relativum sequente *καὶ* et verbo finito II. 358. E.
 — verbi *εἰσὶν* post *εἰ σοὶ βουλομένω* II. 358. D.
 — coniunctivi *ἢ* II. 370. D. E.
 — coniunctivi post *εἴταν* ex praecedente participio eruendi II. 370. C.
 — primae personae *εἰσὶν* post *εἰτοιμοί* IV. 499. D.
 — infinitivi in *πρὸς τῷ πολιτίας* et sim. V. 463. A.
 — voc. *ἐκαστος*, *πᾶς*, al. post *ἀλλὰ* sequente negatione II. 366. C.
 — verbi *ἔχει* in formula *καὶ περὶ τοῦτον ὁραύτως* VII. 534. B. VIII. 551. C.
 — partic. *ἔν* ap. adiect. praecedente alio participio X. 599. A.
 — apodosis post sententiam conditionalem VIII. 551. C. IX. 575. D.
 — apodosis post protasin ab *εἴτε μὲν* ordientem VI. 493. D.
 Elysii gaudia II. 363. D.
 Enallage: numeri VI. 500. C. IX. 591. A.
 — casuum VI. 500. C.
 — constructionis; vid. s. v. Constructio, ets. v. *ὁ μὲν*.
 Epexegetis, universae sententiae v. s. Asyndeton. —

- per nomen facta VII. 518. D.
— Alia forma IX. 590. E.
Epeus X. 620. C.
Epitheta personarum ad res
transferuntur III. 399. C.
Er, Armenius, X. 614. B. sqq.
Eristici VI. 499. A.
Eros tyrannus IX. 573. B.
Eriphyle IX. 590. B. sqq.
Eumolpus II. 363. B.
Euripides: eius Hippolytus
respicitur VI. 499. A.
— eius versiculus VIII. 568. B.
— eius Troades respic. VIII.
568. B.
— notari videtur VIII. 568. C.
Eurypylus III. 405. E.
Euthydemus I. 328. B.
Expiationes II. 364. E.
Expositio infantum V.
461. C.

F.

- Fabula de publicorum custo-
dum origine III. 415. A. sqq.
cf. s. v. Mythus.
Finctus decumanus V. 472.
A.
Forma nominum in *νλος* X.
600. B.
Formula: *ὄμεις ὄσοι ἐομέν*,
I. 327. E.
— *τί ἀξιοῖς παθεῖν ἢ ἀποιῖσαι*
I. 337. D.
Futurum in *ισω* terminatum
non temere mutandum II.
370. E.
— tertium VIII. 564. C.
— *ἀχθίζεσθαι* et *ἀχθεοθήσεται*
X. 603. E.
— cum imperativo iunctum IV.
432. C.
— in interrogatione usurpatum
V. 449. B.
— infinitivi post *δοκεῖν* positum
V. 471. C.
— tertium V. 457. B.
— verbi *ἐθελω* I. 338. C.
— medii passive positum VIII.
568. D.

G.

- Galaxias X. 616. B.

- Genitivus: formae eius nota-
biles, *Ἀρεῖος* et *Ἀρεῶς* III.
390. C. — *Θέμιτος* II. 380.
A. — *μόσιος* et *μῆνιδος* III.
390. E. — *Θάλεω* X. 600. A.
— pendet e nominie remotiore
II. 382. C.
— nominis ex adiectivo eodem
genere posito suspensus III.
416. B.
— a *τοῦτ' αὐτό* regitur II. 367.
D. 376. A.
— partitivus post pronomen re-
lativum VI. 490. B. — et
post pronomen interrogativum
neutrius generis positus VI.
507. C.
— neutris adiectivorum adiectus
I. 328. E.
— obiectivus rarioris usus, v.
c. post *εἰρήνη*, I. 329. C.
VIII. 558. A.
— post *τί δέ*; positus V. 470.
A. VII. 515. B. IX. 582. C.
— in exclamatione usurpatus
VI. 509. C.
— absolutus participii omisso
subiecto II. 381. C. V. 461. A.
— duplex in f. *λαβέσθαι τινός*
ἡματιν I. 327. B.
— duplex alia ratione positus
I. 329. B. VII. 525. C. 537.
C. X. 598. C.
— frequentior concursus V.
449. A.
— nomini ita praemissus, ut
simul partes agat dativi com-
modi VII. 518. C.
— absolutus e. nominativo ab-
soluto in eadem enuntiatione
iunctus X. 604. B.
— partic. post dativum illatus
VII. 518. A. IX. 586. E.
590. D.
— partitivus intellecto *τι* vel
τινά post verba omnis gene-
ris usurpatus IV. 445. E. VI.
485. B.
— post *τιθέσθαι*, veluti *τῶν ἐναν-
τιῶν τιθέσθαι* IV. 424. D.
437. B.
— post *λέγειν* positus IV. 339.
B.
— post *πλουτεῖν* et *πλούσιος*
VII. 521. A.

- Genitivus post *πεινῆν* VII.
521. A.
— post *ἐννοεῖν* VII. 525. D.
— post *εἰδέναι* II. 375. E.
— particip. post *οὐπω εἶδες*
VIII. 558. A.
— post *διανοεῖσθαι ὡς* I. 327. E.
— post *ποιεῖν τινα* VIII. 567. E.
— post *ὡσανύτως κίνησις* sine *πε-
ρί* positus IX. 576. D.
Genius hominum X. 620. D.
Geometriae vis ad excolen-
dum animum VII. 526. D sqq.
Geometrica demonstrandi ra-
tio VI. 510. E. sqq. coll. Ar-
gum. Libri VI. extr.
— vocabula VII. 527. A. sqq.
Glaucō, Platonis frater I. init.
Proll. CXV.
Glaucō marinus X. 611. C.
Globi coelestes X. 616. B.
sqq.
Gyges, Lydiae rex, II. 359. D.
X. 612. B.
Gymnastica institutio descri-
bitur III. 403. C. sqq. —
prudenter temperanda IV.
432. A.
Gymnasticae finis III. 409.
E. sqq.
— artis exercitationes Creten-
ses et Lacedaemonii primi in-
stituerunt V. 452. C. D.

H.

- Harmoniae tres *ἄροι* IV.
443. D.
— eius varietates et genera re-
censentur III. 398. C. sqq.
— et rhythmī discrimen III.
398. D.
— et rhythmī ratio carminum
tribuitur recitationi III. 397.
B.
— vis in animis hominum ad
virtutes et vitia excitandis
VII. 531. A. sqq.
— sphaerarum coelestium X.
617. C. sqq.
Harmonici veteres VII. 539.
A. sqq.
Helenae *εἰδωλον* IX. 586. C.
Heracliti Sol VI. 496. A.

Herodius medicus III. 400.
A.

Herodotus VII. 566. C.
Heroës hominibus praestantio-
res III. 391. C. sq.

Hesiodus, nuptias Pelei et
Thetidos carmine celebravit
II. 381. D.

— laudatur aut respicitur II.
363. A. B. 364. C. 377. E.
V. 468. D. 466. C. ubi me-
moratur versiculus, *πλεον
ἤμιον παντός* VIII. 546. E.

Homerus: imitationem in poë-
sin introduxit, atque tragico-
rum princeps fuit X. 595. B.
sq. 602 sqq.

— num ex Platonis republica
eiicitur III. 398. A. sqq.

— allegorice a veteribus expli-
catus II. 378. D.

— explicatur III. 392. E. sqq.

— laudatur aliter atque scriptum
est in eius edit. IV. 405. D.

— ac praeterea vel affertur
vel respicitur I. 334. B. II.
363. B. 364. D. 378. D. 379.

D. E. 380. A. 381. D. 382.
D. 383. A. III. 386. C. D.

387. A. 388. A. B. C. 389.
A. sqq. D. E. 390. A. B. C.

D. E. 391. A. B. C. 404. B.
C. 405. D. 406. A. B. 408.

A. 411. A. IV. 424. B. 441.
B. D. V. 468. C. D. VII.

516. D. VIII. 544. D. 545.
D. 566. D. IX. 590. A. X.

599. B. C. D. sqq. 605. C.
sqq.

Honores et magistratus
iunguntur VIII. 549. C.

Hyperbaton: genitivi VII.
523. D. — vocis *πολλάκις* II.

358. E. — pronominis *αὐτός*
VII. 531. B. C. — adverbii

IX. 574. B.

Hypocorismus nominum V.
474. D.

I.

Idea boni describitur VI. 500.
D. 504 sqq.

— est omnis vitae humanae tam

- privatae quam publicae gubernatrix Prol. XXXVII. sqq. Idearum doctrina V. 476. A. sqq. X. 595. A. sqq. Iliadis initium explicatur III. 392. E. sqq. Imitatio poetarum III. 393. A. sqq. — a varietate multum abest X. 508. C. sqq. 603. A. sqq. — moribus perniciosi X. 602. C. sqq. Immortalitas animorum X. 611. A. sqq. Imperantes philosophi Prol. XXIX. Imperativi forma *δέλρον* VII. 523. A. — aorist. et praesent. copulati IX. 572. D. Imperfectum: forma *ἐκιδθη* VI. 497. D. 504. E. VII. 528. D. — conatum significat V. 457. E. — ponitur, ubi respicitur ad sermonis partem aliquam superiorem I. 335. E. 349. A. III. 406. E. IV. 433. D. VI. 490. A. IX. 580. D. al. Imperfectum *ἦν* quo sensu loco praesentis poni videatur IV. 436. C. — *ἦν* *ἔτα* II. 357. A. Inachus Sophoclis et Euripidis fabula II. 381. D. Indicativus: in formula, *πὺς λέγομεν*; cfr. II. 373. D. — post *εἰ* praecedente *θανυμένους* *ἔν* IX. 584. E. — praesentis post *εἴ* praecedente praeterito IV. 420. E. — futuri post *μή* praecedente verbo metuendi V. 451. A. Infinitivus, per epexegosin subiectus nomini substantivo VI. 493. D. — extrinsecus accedens, ut casus obiecti ad eum necessarius verbo finito sit accommodatus facta quadam confusione duarum constructionum, I. 342. B. III. 407. C. IV. 443. B. V. 459. B. VIII. 556. E. — pronomini relativo et demonstrativo add. I. 332. C. V. 472. E. Infinitivus pro imperativo positus. V. 473. A. VI. 508. B. — praesentis in narratione, II. 359. D. X. 614. B. sqq. — post participium illatus VI. 488. C. — post adiectiva positus non praemisso *ὡς* VIII. 556. C. — a parenthesi, *ὡς* *τοῦτε* et sim., suspensus I. 347. A. — per attractionem quandam cum reliqua structura consociatus III. 407. C. — a *δεῖ* suspensus, quod ex verbalibus in *τεόν* terminatis intelligendum relinquitur IV. 424. B. — post relativum positus VI. 492. C. — post conjunct. tempus indicantes X. 614. C. 619. C. sqq. — post *ἢ* alioquin per zeugma quoddam explicandus VI. 490. A. — *ιδεῖν* post adiectiva positus X. 615. E. Iniustitia a sophistis defensa II. 358. E. sqq. — perfectissima II. 361. A. — eius natura II. 361. A. sqq. Insolatio VIII. 556. C. Insulae beatorum VII. 519. C. Interrogatio: quae negandi vim habet, vertit in rectam structuram enuntiat negantis III. 390. C. — duplex in *ἄρα* et VII. 526. C. — mediae interposita orationi II. 360. E. Interrogativa cum relativis in uno eodemque membro copulata III. 414. D. — in duplici interrogatione iuncta III. 400. A. Ionia harmonia III. 398. E. Ismenias Thebanus I. 336. A. Prolegg. CXXVI. Iudicium mortuorum X. 614. B. sqq. Iunonis vincula II. 378. D. Iuppiter Lycaeus VIII. 565. D.

Iustitiae definitio IV. 433. A. sqq. eius vis et natura. Prolegg. XXIII. sqq. XXXV. sqq. Iustitiam esse *ἀλλοτρίων ἀγαθῶν* sophistae docuerunt I. 343. C. II. 360.

L.

Lacedaemoniorum republica VIII. 544. C. 545. A. 547. C. Leontius, Aglaionis f., IV. 439. E. Lethes campus X. 621. A. Libertatis nimiae imago VIII. 562. B. sqq. 563. A. Lotophagi VIII. 560. C. Luporum visus noxius I. 336. C. Lustrationes Orphicorum II. 364. E. Lusus verborum I. 337. D. Lycurgus X. 599. D. Lyrae usus a Pythagoreis et Platone reiectus III. 399. C. Lysias I. in. et Prolegg. CXIII. sqq.

M.

Machaon III. 405. D. Magistratus philosophi Prolegg. XXIX. Mali miseri II. 380. A. IX. 577. Marsyas IV. 599. E. Matrimonii ineundi tempus V. 460. E. Medicae artis in civitate perfecta rarior usus III. 406. A. sqq. Medici in Graecia magno pretio conducti III. 408. C. — Platoni *κομφοί*, Aristoteli *χαρμάντες*, nostris gratiosi vocati III. 405. D. Megaricorum de summo bono sententia respicitur VI. 505. B. sqq. Megaricae pugnae Prolegg. CXVI. Mendacii genera II. 382. B. sqq. Mendacium salubre III. 389. A. sqq. Methodus disserendi VI. 511. A. sqq. Mixolydia harmonia III. 398. E. sqq. Modorum permutatio III. 397. C. VI. 493. B. — Cfr. s. v. Enallage, et s. v. Indicativus, Optativus, al. Motus genera VII. 530. Motus duplex coeli X. 617. A. Mulieres arte gymnastica exerceant V. 457. A. sqq. Munera deos capiunt III. 390. D. sqq. Musaeus eiusque libri sacri II. 363. C. Musica sphaerarum coelestium X. 617. B. Musices latior notio II. 377. E. — cum poesi apud Graecos coniunctio III. 398. B. sqq. — et gymnastics donum hominibus ab aliquo deorum tributum III. 411. E. — ratio diligenter servanda IV. 424. C. sqq. Musici perfecti notio III. 402. B. sqq. 403. B. C. IX. 591. A. sqq. Musicorum vulgarium descriptio lepidissima VII. 530. D. sqq. Mutationi omnia sunt obnoxia VIII. 546. A. Mutatio structurae, transitu ad infinit. a participio facto II. 383. A. Mysteriorum comparatio VIII. 560. D. Mysticus porcus II. 378. A. Mythus de custodum origine III. 414. C. sqq. — in educatione cum cautione adhibendus libr. II. et X. passim.

N.

Narrationis s. expositionis poeticae genera III. 392. D. sqq. Negatio: in altero membro per *δε* annexo non denuo intelligenda I. 349. C.

Negatio post *οὐδέ* repetita VI. 426. B.
 Negationum cumlatio VI. 495. E.
 Neutrum pronom. post fem. infertur II. 368. A. VI. 493. D. VII. 526. C.
 Niceratus I. 327. C.
 Nicias I. 327. C.
 Nidus de domicilio VIII. 548. A.
 Nomina subst. verbalia cum casu et praepositione verborum suorum constructa II. 383. A. VI. 493. D.
 Nominativus c. inf. post *τοῦτο δοκεῖ* illatus I. 334. B. — post *αὐτῷ δοκεῖ*, ubi idem subiectum est X. 598. C.
 — absolutus *ἀπειρημένον* I. 337. E. VII. 538. B. IV. 430. E. — alius generis I. 331. B. II. 369. C. — in uno enuntiatō cum genitivo absoluto coniunctus X. 604. B.
 Numeralia in *εἰς* exeuntia V. 460. E.
 Numeri ideales, quos vocant, et concreti, VII. 525. D. sqq.
 Numerus singularis post pluralem illatus et vicissim: I. 347. A. VI. 489. D. IX. 574. A. 591. A. al. — num. singularis verbi cum plurali nominum iunctus, V. 463. A.
 Numerus Platonis optima civitati fatalis, VIII. 546. A. sqq.
 Numerus Platonis tyrannicus, IX. 587. B.

O.

Oblivia longa hauriuntur X. 621. A.
 Obliquus i. q. dolosus II. 365. B.
 Optativus: forma Attica non temere invchenda I. 349. B. — forma *μένοντι* VII. 518. A. — post *εἴαν* positus III. 412. D. — post *εἴα* positus, licet praecedente tempore praesenti III. 410. C.

Optativus post *εἴ* praecedente tempore praeterito positus, ubi afferuntur, quae iam antea erant explicata VI. 490. B.
 — post *εἴ* et indicativum illatus VI. 490. C. 493. B.
 — post accus. c. inf. positus X. 614. D.
 — in relativa enuntiatione ob praegressum optativum positus III. 416. C.
 — in sententia hypothetica per parenthesis interpositus VII. 515. C. 517. A.
 — sine *εἴ* positus et ab antecedente *εἴ* affectus IV. 439. B. coll. I. 352. E. II. 360. B. — ubi quid esse fingitur ac sumitur, sine *εἴ* positus VIII. 549. A. — in interrogat. IV. 437. B.
 — usus alius quidam V. 455. B.
 Oraculum Croeso datum VIII. 566. C.
 Oratio: abrupta III. 402. B. V. 460. B. IX. 582. E. X. 609. D. — recta post obliquam infertur II. 383. B. VI. 419. A. V. 476. E. al.
 — recta, non praemisso rectae orationis indice VI. 492. E.
 Orci galea X. 612. B.
 Organici VII. 531. A. B.
 Orphei anima X. 620. A.
 Orphicorum libri arcani II. 364. E.
 Oxymoron IX. 581. D.

P.

Palamedes VII. 522. D.
 Pancratium I. 338. C.
 Pantharus II. 379. E.
 Parcae fata canentes X. 617. C. — fata firmantes X. 620. E.
 Parechesis I. 350. D. E.
 Parenthesis frequentius repetita I. 334. D.
 — ad normam verbi primariae enuntiationis conformata VII. 518. D.
 Paronomasia IX. 580. B.
 Participium c. *εἴ* iunctum II. 374. E. VI. 402. A. X. 602. C.

Participium c. articulo positum, ubi in altero membro *εἴ* cum verbo finito praecedat V. 452. D.
 — c. art. iunctum regit genitiv. X. 603. A.
 — praedicato accommodatum I. 333. D. 354. C. III. 392. D. al.
 — *εἴ* post *εἴ* *δῆλον* al. non temere addendum V. 449. C.
 — post *εἴ* illatum VII. 519. A.
 — per *εἴ* et optativum explicandum II. 378. B.
 — pronominis indefiniti notionem continens III. 399. E.
 Participium primariam notionem comprehendit VI. 495. D.
 — futuri post verba eundi V. 449. A.
 — cum articulo neutrius generis iunctum substantivi instar regit genitivum I. 338. C. 339. A. D. — 340. A. sqq. al.
 — post *εἴ* explicationis causa subiectum IV. 442. D. sq. IX. 583. C. V. 476. E. — item aliis adverbis per epexegesin additum VIII. 556. A. II. 359. C. IX. 583. E.
 — post pron. demonstr. per epexegesin subiectum X. 603. E.
 — in formulis respondendi *εἴ γε οὐ ποῖων* ctr. usurpatum I. 351. C.
 — nomini et articulo subiectum IX. 573. A. B.
 — eius usus quidam in plurium constructionum confusione notatus III. 397. C.
 — alia quaedam eius ratio V. 452. B.
 — eius cumlatio II. 366. A. VIII. 555. D.
 Perdiccas, rex Macedoniae, I. 336. A. Prolegg. CXXVI.
 Perfectio hominis quattuor virtutibus continetur IV. 428. A. sqq.
 Perianther Corinthius I. 336. A.
 Persona verborum in *εἴ* tertia pluralis VII. 514. E.
 — tertia indefinite posita, ubi vulgo *εἴ* intelligunt, I. 359. A. VI. 506. C. X. 611. C.
 — *δέξεται*, res feret, IX. 580. D.

Philosophi in rebus terrenis caecutientes VII. 518. A. sqq.
 — reipublicae debent esse gubernatores V. 473. C. D. VI. 487. E. 499. B.
 Philosophia reprehensa VI. 488. A. sqq. 495. B. sqq.
 Philosophus verus depingitur V. 475. E. sqq.
 Phocylides laudatur III. 407. A.
 Phoenix, Achillis magister, III. 390. D. sq.
 Phrygia harmonia III. 399. E. sqq.
 Pindari fabula quaedam de Aesculapio III. 408. B.
 — fragmentum quoddam II. 365. B.
 — verba quaedam afferuntur I. 331. A. II. 365. B. V. 457. B.
 Piscium esu heroes abstinuerunt III. 404. C. coll. Lobeck. Aglaoph. I. 249.
 Plato: in verborum usu saepe *ἀδιάρητος* VII. 533. E.
 — in afferendis poetarum dictis servat formas verborum poeticas I. 328. E.
 — quo animo in Sophoclem fuerit II. 381. D.
 — de deo quid docuerit II. 379. A. sqq.
 — Philebum respexit IX. 583. B. sqq.
 — item Gorgiam et Phaedonem X. 583. C. sqq.
 Pleonasmus, ubi post *τάλλα πάντα* infertur *οὐδὲν ὅ τι οὐχί* X. 598. D.
 Pluralis numerus: cum *δύο* iunctus III. 395. A.
 — post *ἄλλος ἄλλο* illatus VIII. 550. E.
 — pronominis *ταῦτα* de una re positus I. 335. E. II. 370. C.
 — post *εἴαν τις* et *ἐπειδὴν τις* I. 344. B. VII. 536. A.
 — verbi post nomen singularis numeri positus, v. sub Numerus.
 — pronominis post singularem III. 408. B. VI. 500. C. VIII. 554. E.
 — relativi, ubi singularem expectes II. 373. E.
 — verbi post nomen neutrius

generis in plurali positum I. 353. B. VI. 503. D.
 Pluralis *Κωννοί και Στύγες* III. 387. B.
 — nominum abstractorum X. 611. C. sqq.
 Pluti caecitas VIII. 554. B.
 Plusquamperfecti forma Attica I. 328. C. 329. B. 336. D. 337. A. V. 472. A.
 Podalirius III. 405. D.
 Poenae inferorum II. 364. D. X. 615. sqq.
 — quid efficiant, IX. 591. A. sqq.
 Poesseos genera III. 392. C. sqq.
 — eius imitatio et genera III. 392. sqq. 394. X. 598. D. sqq. 601. A. sqq.
 — cum philosophia inimicitia X. 607. B. sqq.
 Poetae vocantur *παίδες θεῶν* II. 366. A. sqq.
 — sua opera amant I. 330. C.
 — imitatores e civitate Platonica honorifice dimittuntur III. 398. A.
 — pro sapientiae magistris habiti X. 598. C.
 Polemarchus I. 327. B.
 Politia Platonis non a Protagora sumta Prol. XCVIII. sqq.
 Polydamas pancratiastes I. 338. C.
 Porcus mysticus, II. 378. A.
 Positivus cum *ἔς* et infinitivo iunctus V. 475. D.
 Praepositio: in appositione repetita I. 342. D.
 — post *τί δέ*; e superioribus repetenda VI. 428. C.
 — in responsione non iterata III. 410. D. IV. 428. C. V. 456. D. al.
 — cum nominibus substantivis constructa II. 358. A. 359. A. 363. C. 378. A.
 — in comparatione non iterata V. 520. E.
 — in comparatione iterata VIII. 533. B.
 — ante relativum non iterata III. 402. B. VII. 538. B. IX. 590. C.
 — verbo primario accommodata IV. 128. C.

Praepositio nominibus cum articulo compositis per quandam attractionem propter sequens verbum adiecta, quum omitti potuisset, II. 371. C. VII. 539. C.
 — per *οἶμαι* a nomine disiuncta VIII. 565. A. 568. C.
 Praesens infinitivi in narratione frequentatum II. 359. D.
 Pramueum vinum III. 405. E.
 Pratum animarum X. 614. E.
 Preces ante gravioris quaestionis initium IV. 432. C.
 Prolepsis praedicati in f. *ὄθειν τινα φρυγάδα* VIII. 560. D. — in *αὐξεν μέγαν* VIII. 565. C. al.
 Pronomen demonstrativum in plurali de una re dictum I. 335. E. II. 370. C. — neutr. ad fem. relatum II. 368. A. VII. 526. C. 527. C. X. 610. D. al. — in uno orationis circuitu iteratum III. 391. D. — *αὐτό* post neutrum pluralis illatum I. 329. C.
 — relativum: postpositum III. 363. A. — numero plurali post nomen singul. illatum VIII. 554. B. — num ponatur pro interrogativo I. 330. B. post singularem nominis plurali numero illatum VIII. 554. B.
 Proserpinae raptus III. 391. C.
 Prosopopoeia voc. *λόγος* et *ἑρώτημα* VII. 538. D.
 Protagoras X. 600. C.
 Protasis abrupta IX. 577. B.
 Proteus II. 382. D.
 Proverbia: *ἤλιξ ἤλικα τέρπει* I. 329. A. — *ξυρεῖν λέοντα* I. 341. C. *τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθια* I. 330. E. — *γραῶν ἔθλος* I. 350. E. — *τὸ δοκεῖν καὶ τὸν ἀλάθειαν βιάται* II. 365. C. — *ἀρχὴ ἡμῶν παντός* II. 377. A. — *δώρα θεοῦς πείθει* ctr. III. 390. E. — *Mida opulentior* III. 408. B. — *ψεύδος Φοινικίων* III. 415. C. — *πόλεις παύειν* IV. 422. E. — *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* IV. 424. A. — *ἔδραν τέμνειν* IV. 426. E. — *διὰ πάσων* 432. A. — *γα-*

λεπὰ τὰ καλά IV. 435. C. — *χορσοχοεῖν* 450. B. — *εὐχάις ὁμοία λέγειν* V. 456. C. — *δηλον καὶ τυφλῷ* V. 405. D. VIII. 550. D. — *πλέον ἡμῶν παντός* V. 466. C. — *οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος μέμφαιτο* VI. 487. A. — *ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵεναι* II. 367. B. VI. 489. B. — *θεῖον ἐξαιρῶ λόγον* VI. 492. E. — *Διομηδεῖα ἀνάγκη* VI. 597. D. — *τὰ μεγάλα ἐπισφαλῆ* VI. 493. D. — *τὸ τρίτον τῷ σοτήρι* IX. 583. B. — *ὄστρακον περιφορὰ s. περιστροφῆ* VII. 521. C. — *ἐκ γειτόνων φωνῆ* VII. 531. A. — *ἐκ δρυὸς ἢ ἐκ πέτρας γενέσθαι* VIII. 544. D. *δοκεῖται τὸ ἀπὸ τιμώμενον* VIII. 551. A. — *Aeschyleum ἐπὶ στόμα ἔρχεται* VIII. 563. C. — *ὄλαπερ ἢ δέσποινά, τοια γὰ κῶων* VIII. 563. C. — *τὸ ἐμὸν — ἐμοὶ λέγεις ὄναρ* VIII. 563. D. — *καπνὸν φρέγων εἰς τὸ πῦρ περιέπυον* VIII. 569. C. — *οὐ καὶ ἐμοὶ ἔρως* VIII. 573. D. — *οὐδ' ἔκταρ βάλλει* IV. 575. C. — *ἐπὶ κεφαλαῖς περιφέρειν* X. 600. D. — *πρὸς τὰ πεπικωτά τίθῃσθαι τὰ ἐαντοῦ πράγματα* X. 604. C. — *μῦθος ἐσώθη* X. 621. B. — *ὁμοσε ἵεναι* X. 610. C.
 Pugna ad Megaram II. 368. A. conf. Prolegg. extrem.
 Pythagorei memorantur VII. 530. D.
 — harmoniam et astronomiam putarunt necessitudine quadam contineri VII. 530. D. sqq.
 — eorum vita X. 600. B.
 — eorum decreta respiciuntur X. 616. A. sqq.

R.

Ratio hominis pars praestantissima IX. 588. C. sqq. al.
 Regis Persarum insignia VIII. 583. B. sq.
 Relativa cum interrogativis consociata III. 414. D.
 Relativum pronomen: refertur ad nomen comparationis causa appositum VII. 519. A. Plat. Opp. Vol. III, Sect. II.

Relativum num pro interrogativo ponatur I. 348. B.
 Relativum nomini postpositum IV. 426. B. X. 595. A.
 — participio accommodatum V. 466. A.
 Repetitio: verbi *δεῖν* VI. 503. D. — voc. *μᾶλλον* post *οὐδὲν τι μᾶλλον* I. 346. B.
 — pron. interr. *τί* X. 618. D.
 — verbi, *ἀπέφυγον ἀποφυγῶν* I. 329. C.
 — in *ἐκέλευσε κελεῦσαι* I. 327. B.
 — in *οἶαι οἰήθηται* IV. 443. A. IX. 584. D.
 — verborum post parenthesin I. 337. B. VII. 526. A. X. 601. A.
 — eiusdem voculae diversa significatione positae X. 606. A.
 — sententiae per *ἀλλὰ* post negationem additae III. 411. D.
 — eiusdem notionis aliis verbis expressae VIII. 547. C.
 — eiusdem verbi in epexegesi X. 619. B. C.
 Res sensibus subiectae dicuntur *παντοῖος ἔχειν* VI. 484. B.
 Responsio posteriori sententiae parti conveniens III. 407. B.
 Rhythmi genera III. 400. B. sqq.
 — eius ab harmonia differentia III. 398. D. sqq.
 Risus effusus levis animi signum III. 388. E.

S.

Sacerdotes mendicantes II. 381. D.
 Sacrificia domestica I. 328. C.
 Sapiens solus de summo bono recte indicat IX. 582. E. sqq.
 Sardonius risus I. 337. A.
 Scientiae genera VI. 510. A. sqq. VII. 533. E.
 Senes honorati IV. 425. A.
 Sensuum perceptio incerta X. 602. C. sqq.
 Seriphus I. 330. A.
 Serpentes carminibus deliniti II. 358. B.
 Siculae dapes III. 404. D.
 Similitudo cum deo X. 613. B.

- Simonides I. 331. E. 332 A. II. 365. E.
- Singularis numerus: post pluralem illatus v. Numerus, verbi cum nominibus pluralis numeri mascul. et femin. generis iunctus II. 363. A. V. 463. A.
- post *αἱ ἄλλαι τέχναι ἐκάστη* I. 346 D.
- Sirenes globorum coelestium conversioni accinentes X. 617. B.
- Socrates *εἶρων* I. 337. A. — *φιλοτιμοῦμερος ἐλέγχων* I. 336. C. — eius daemonium VI. 496 B. — eius formula iurandi IX. 592. A.
- Solonis sententia VII. 536. D.
- Sophistae: providentiam divinam esse negarunt II. 365. D. — multa et praeclara professi sunt X. 600. D. — populo aduantes VI. 493. D. — iustitiam τὸ τοῦ κρείττονος εὐμφείρον esse docuerunt I. 338. C. al.
- Sophoclis dictum quoddam I. 329. B. C.
- Sortitio animarum X. 617. C. sqq.
- Stereometria VII. 528. A. B.
- Stesichorus memoratur IX. 586. C.
- Subiectum repente mutatum I. 331. C. — indefinitum post infinitum aliunde pendentem IX. 591. A.
- Substantiva: cum praepositionibus constructa II. 358. A. 359. A. 378. A.
- Superlativus: cum πάντως iunctus VI. 497. D.
- cum ὄσω — τοσοῦτον iunctus II. 374 E.
- sequente comparativo VIII. 564. B.
- Synesis, genere feminino nominis praecedente neutroposito VI. 485. B.
- ubi substantivum personae rei nomine petendum VI. 500. B.
- ubi aliud verbum intell. IX. 589. C.
- aliae eius formae II. 370. D. 373. E. VIII. 566. B.
- plurali adiectivi post τὸ τῶν θηρίων illato VIII. 563. C.
- Synthetica disputandi ratio VI. 511. A. sqq.
- T.
- Temporum diversorum coniunctio X. 604. A.
- Thaletis inventa X. 600. A.
- Thamyris X. 620. A.
- Theages VI. 496. B.
- Themistocles et Seriphus quidam I. 330. A.
- Theon Smyrn. em. VII. 523. A.
- Thersites X. 620. C.
- Theseus et Pirithous III. 391. D.
- Thetis II. 381. D.
- Thrasymachus sophista I. 328. B.
- loquens introducitur I. 336. A. sqq.
- Tibiarum genera III. 399 D. sqq.
- Tragici poetae tyrannidi amici VIII. 568. C. — imitatores sunt v. Arg. libr. II. III. X.
- Traiectio nominis, inter articulum et nomen positi, quum ex proximo pendeat adiectivo V. 472. D.
- alius generis V. 450. C.
- Tyrannis a Thrasymacho laudatur I. 344. A. sqq.
- describitur VIII. 562. sqq.
- Tyrtaeus respicitur tacite III. 408. B.

V.

- Venatoria vocabula ad disputationem translata IV. 452. B.
- Verbalia in *τεον* terminata cum accusativo personae construuntur III. 400. D. 401. B. 413. E. al.
- construuntur cum nominativo casu nominum V. 460. B. III. 403. C.
- Verbum in uno eodemque orationis ambitu varie constructum V. 463. C. 466. C.
- finitum sequitur numerum praedicati IV. 422. E.
- finitum in altero membro positum, ubi expectatur participium VIII. 565. V.
- bis intelligendum V. 471. C.

- Veritas *ἐπιτιμία* similis VI. 486. D.
- Versus incerti gnomici III. 391. E.
- Virtus civilis X. 619. C.
- Virtutes cardinales IV. 432. B. Prolegg. XXIV. sqq. XXXVI. ab Ambrosio primum appellatae cardinales sunt, ibid. XXXVI.
- Virtutis definitio IV. 444. D. — virtus continetur harmonia quadam VIII. 554. E. X. 591. C. — quattuor eius partes, quibus cuiusque rei perfectio absolvitur. IV. 428. A. sqq. — in civitate conspicuae IV. 428. B. sqq. — virtus civilis VII. 518. D. VI. 580. D.
- Vita humana cum tesserarum lusu comparata X. 604. D. — brevis X. 608. C.
- Voluntatis s. arbitrii humani libertas II. 379. E. X. 617. D. sqq.
- Voluptatum genera IX. 580—585.
- Votum facere, voto simile esse, V. 450. D.
- X.
- Xenophon em. I. 363. A. vind. I. 363. B. al.
- Xerxes I. 336. A.
- Z.
- Zeugma, post *ἀλλὰ* V. 470. D. — alia eius genera VI. 489. B. 500. C. IX. 589. C. X. 61. C.

ERRATA.

- Pag. 418. text. v. 4. post *φύσει* tolle virgulam.
- Pag. 385. text. v. 4. scr. *ὁ δὲ ἄν ἴπ.*

ERFORDIAE,
FORMIS DESCRIPSERUNT HENNINGS & HOPF.